

Vô Chiêu Vạn Kiếm

Contents

Vô Chiêu Vạn Kiếm	1
1. Đại Biển Tung Sơn Thiếu Lâm Phái	2
2. Minh Bạch Thân Thế-tín Vật Bắc Hải	13
3. Bắc Hải Cung Nội Tình Hồn Loạn	25
4. Trưởng Lão Viện Thủ Đoạn Tương Tàn	36
5. Nguy Hiểm Trùng Trùng Bắc Hải Cung	48
6. Thiên Hồ Song Tú	67
7. Giáp Cốt Thư Những Bí Ẩn Khả Nghi	79
8. Thoát Thiên Hồ Vấp Mai Phục Thánh Ma	88
9. Miếu Trung Hư Biến-hiệp Cái Kỳ Nhân	101
10. Ngẫu Nhiên Hội Ngộ Nhị Kỳ Nhân	113
11. Thủ Đoạn Thánh Ma-tam Nhật Truy Hồn	128
12. Sơn Môn Võ Đang -thanh Thành Song Tuyệt	142
13. Thảm Trạng Thất Sát-du Hồn Lũng Tuyệt	153
14. Tuy Bất Đồng Đạo Vẫn Chung Đường	164
15. Mang Danh Ác Đồ-cổ Nhân Hội Ngộ	176
16. Sau Bắc Hải Đến Thất Phái-nguy Cơ Trùng Trùng	188
17. Quý Hồi Bắc Hải -chạm Trán Vô Dung	204
18. Loạn Động Bắc Hải -nhiệt Náo Cuồng Sa	217
19. Thần Cơ Diệu Toán-trùng Trị Nội Phản	234
20. Bí Kíp Uyên Nguyên-ngọc Bài Cung Chủ	249
21. Đột Nhập Thiếu Lâm-hiện Tình Thất Phái	263
22. Mơ Hồ Thực Hư -tái Nhập Thiếu Lâm	273
23. Đại Phá La Hán -nghị Bàn Thiếu Lâm	282
24. Tiên Thiên Bí Kíp -ngọc Bài Cung Chủ	292
25. Thu Xếp Bắc Hải -đối Đầu Tiên Thiên	309
26. Minh Bạch Kẻ Thù -ngọc Bài Sát Địch	326

Vô Chiêu Vạn Kiếm

Giới thiệu

Đại phái Thiếu Lâm đang kỳ nguy khốn cùng cực, trải qua gần sáu trăm năm tồn tại, kể từ đức Đạt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-chieu-van-kiem>

1. Đại Biến Tung Sơn Thiếu Lâm Phái

Đại phái Thiếu Lâm đang kỳ nguy khốn cùng cực, trải qua gần sáu trăm năm tồn tại, kể từ đức Đạt Ma tổ sư khai môn lập phái chưa bao giờ gặp cảnh nào tương tự như thế này.

Đại Bi thiền sư, Phương trượng phái Thiếu Lâm dùng Lục Ngọc Thiền Trượng vật tổ truyền có uy quyền tối thượng ra lệnh :

- Để đối phó một Ngũ Kỳ Tiên Tử với tuyệt học Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn từ bấy lâu nay danh chấn giang hồ thì bốn tự với Đại trận La Hán chưa từng có đối thủ vẫn thừa năng lực ngăn ngừa kiếp họa. Tuy vậy, A Di Đà Phật, vì bốn tự nhận được tin do quần hùng nhiều võ phái lần lượt cấp báo, Ngũ Kỳ Tiên Tử từ khi thay tâm đổi tính đã bất chấp hắc bạch thiện ác, ngang nhiên cấu kết cùng lũ tà giáo Thánh Ma, quyết vì hận riêng đối đầu với toàn thể võ lâm. Đầu tiên là Đại phái Thiếu Lâm chúng ta.

Để tránh trường kiếp sát có thể xảy đến nếu thật sự có sự cấu kết này, bốn Phương trượng có lệnh, kể từ hôm nay đại phái Thiếu Lâm bế môn tạ khách, nội bất xuất ngoại bất nhập. Phàm là đệ tử bốn phái thì luôn luôn cảnh giới phòng bị, không được để bất kỳ một sơ suất nào dù nhỏ xảy ra.

Vừa dứt tiếng lệnh truyền của Đại Bi thiền sư, từ ngoài Đại Hùng bửu điện bỗng vang vào lời cấp báo thật khẩn trương :

- Bẩm Phương trượng, Thủ tịch Đạt Ma đường bốn tự đã tử nạn trên đường hồi sơn, theo lệnh Phương trượng. Hiện di thể đã được đưa về đang chờ ở phía trước.

Toàn bộ những cao tăng đang có mặt trong Đại Hùng bửu điện cùng với Phương trượng Đại Bi thiền sư đều rúng động. Vì nếu không vì quy luật sum nghiêm đã có từ sáu trăm năm nay của Thiếu Lâm tự khiến mỗi nhất cử nhất động của những tăng nhân Thiếu Lâm phái đều phải tuân theo những mệnh lệnh của Phương trượng thì hẳn những cao tăng này đã nhất tề đồng loạt ùa chạy ra ngoài hầu minh bạch hư thực về những gì vừa được nghe tin cấp báo.

Với định lực vững như núi Thái, một trong các bản lãnh cần có ở bậc Chương môn một đại phái Đại Bi thiền sư sau cơn rúng động vẫn đồng dục ra lệnh :

- Truyền khai mở Đại môn, đưa di thể của Thủ tịch Đạt Ma đường vào. Nhưng không được khinh suất, đề phòng gian nhân hoặc giáo đồ Thánh Ma giáo theo đó xông vào.

Dứt lệnh này, Đại Bi thiền sư lại truyền lệnh khác, lần này là nói với nhóm bốn cao tăng đang thẳng người đứng lẫn vào những cao tăng đương diện tại Đại Hùng bửu điện. Giọng của Đại Bi thiền sư nghe thật nặng nề :

- Tam sư đệ Đại Từ thăm tử, hiển nhiên hung thủ chỉ có thể là Ngũ Kỳ Tiên Tử mới đủ bản lãnh gây ra chuyện kinh thiên động địa này. Phiên chư sư đệ Thích-Thông-Pháp-Nhân cùng bước ra ngoài giám sát. Và

nếu địch nhân lợi dụng cơ hội này xâm nhập bốn tự. A Di Đà Phật, bốn Phương trượng truyền lệnh cho chư sư đệ được toàn quyền đại khai sát giới, bảo vệ thanh danh suốt mấy trăm năm qua của bốn tự và nhất là báo thù cho Tam sư đệ Đại Từ.

Với những pháp danh Đại Thích, Đại Thống, Đại Pháp và Đại Nhân, bốn cao tăng nọ lập tức bước ra, cúi đầu lãnh lệnh và khẩn trương ly khai Đại Hùng bửu điện, thực hiện mệnh lệnh vừa được trao truyền.

Họ đi đến đại môn cũng vừa lúc một trong hai cánh cửa to nặng đã được khai mở.

Một chiếc cang được đưa vào.

Nằm bất động trên cang là một vị cao tăng hiển nhiên đã chết với nhiều dấu huyết tích trông đen thẫm.

Và có lẽ cũng vì di thể của cao tăng nọ thấm nhuộm nhiều huyết tích đến thế nên tăng bào của hai tăng nhân có nhiệm vụ khiêng cang vào đến tận đây không thể không bị dấy nhiều huyết bắn khiến nhân dạng của cả hai thật khó nhận ra đó là ai.

Đại Thích thiền sư tiến đến gần ra lệnh cho hai tăng nhân khiêng cang dừng lại :

- Hai người là đệ tử Đạt Ma đường? Cũng đừng trách nếu bản tăng vì tuân mệnh Phương trượng và nhất là vì không thể nào nhớ mặt hết toàn bộ đệ tử ở bốn tự nên phải hỏi như thế.

Bị hỏi tăng nhân khiêng ở đầu cang vừa nhăn nhó vừa ấp úng đáp :

- Nhị sư bá, đệ tử là... là Giác Viên, là... là đệ tử hàng thứ bảy đã được sư phụ Đại Từ thu nhận... thu nhận cách đây tám... tám năm.

Cách đáp của Giác Viên làm Đại Thích nghi hoặc, đành chiếu mắt ngó thật kỹ vào di thể của Đại Từ.

Qua thái độ của Giác Viên lúc đáp cứ luôn liếc về phía sau như thể muốn báo thêm một điều gì đó mà Giác Viên không dám nói thành lời.

Và vì Đại Từ quả thật đã chết, một dấu hiệu nhỏ cho thấy sinh khí vẫn còn cũng không hề có, nên Đại Thích sinh nghi, hỏi tăng nhân khiêng cang đầu sau :

- Còn người? Có phải là Giác Huệ đó chăng?

Tăng nhân được hỏi cũng có thái độ kỳ quặc không kém gì Giác Viên :

- Đệ tử... Đệ tử...

Quá nghi hoặc nên Đại Thích tiến đến gần hơn, và trong khi tăng nhân có pháp danh là Giác Huệ còn đang ấp úng đáp chưa được tiếng nào gọi là minh bạch, thì từ di thể của Đại Từ chợt lao xẹt qua thật nhanh một tia ngân quang lợi hại, xé gió vọt bắn vào giữa người Đại Thích.

Đại Thích kêu thất kinh :

- Tam sư đệ? Là ta đây, Đại Thích đây!

Đứng bên ngoài mục kích diễn biến, Đại Thống thiền sư thập phần hốt hoảng vội lao đến và kêu gào gọi Đại Thích :

- Nhị sư huynh lùi mau. Là kẻ địch nấp bên dưới cang xuất thủ, không phải do Đại Từ Tam sư huynh.

Đại Thích tỉnh ngộ những toan lùi nhưng đã quá muộn.

Tia ngân quang chạm trúng đích, lạnh lùng xuyên thủng tâm thất của Đại Thích và hiện nguyên hình đó là ngọn vũ khí tương tự như “bồng” nhưng gồm nhiều đoạn liên kề nhau, trên nhỏ dưới to, để có thể thu ngắn lại hoặc vươn ra thật dài tùy theo chủ ý của người sử dụng điều động.

“Phập!”

Đại Thích thiền sư khựng lại, dung diện vụt đỏ bầm, hai mắt sáng quắc và phát xạ những tia nhìn cuối đời vào phần tận cùng của loại vũ khí kỳ dị đã vừa đoạt mạng của chính thiền sư. Và chỗ tận cùng của thứ vũ khí này, kỳ lạ thay, vẫn là xuất phát từ chỗ nào đó ngay ở vị trí thi thể của Đại Từ, vẫn cứ bất động nằm nguyên vẹn.

Đúng lúc đó Đại Thống đã lao đến và bất ngờ quát vang, ra lệnh cho hai tăng nhân khiêng cang, là Giác Viên cùng Giác Huệ :

- Giác Viên, Giác Huệ, Phật Hiên Tây Phương, mau.

Thoạt nghe mệnh lệnh này, Giác Viên, Giác Huệ vụt ngơ ngác, tỏ ra chưa hiểu lắm đó là lời nhằm ám thị điều gì.

Đại Thích chưa chết hẳn, bỗng dùng hai tay chộp mạnh vào ngọn bồng vẫn còn cắm ngập một đầu nhọn hoắt vào tâm thất của chính bản thân. Và Đại Thích chợt dụng lực, giữ cứng đầu nhọn của bồng vào tay, hất mạnh phần còn lại khá dài của vũ khí đó theo hướng bay ngược lên cao :

- Không lẽ bọn người không biết chiêu Phật Hiên Tây Phương phải thi triển như thế này? Lên...

Thần lực của Đại Thích thật lợi hại và lực hất làm cho toàn bộ chiếc cang lại nhấc bổng lên cao.

Giác Viên, Giác Huệ hiểu ý. Vội nường theo đà, cả hai cùng hất mạnh nguyên chiếc cang lên cao :

- Lên!

- Lên!

Cả chiếc cang lẫn thi thể của Đại Từ thiên sư cùng bị hất lên không trung. Và nhanh hơn so với Đại Thống, Đại Thích thiên sư trong nỗ lực tốt cùng bỗng bất thần phát ra một lực đạo cực mạnh quật vào phần bên dưới của chiếc cang :

- Ác nhân phải chết?

“Ào”

Và lần này lại là tiếng quát của Đại Thống thiên sư đã vang lên thật khản trương :

- Đừng gây kinh động, hủy hoại di thể Tam sư huynh. Địch nhân đã hiện thân, nào có bám theo chiếc cang.

Cũng lúc Đại Thống quát, quả thật giữa cục trường bỗng hiện hữu một mỹ phụ trung niên. Và mỹ phụ trung niên này vì là chủ nhân đang sử dụng thứ vũ khí kỳ dị, nên chợt lạnh lùng vẫy tay, thu hồi phần đầu nhọn của vũ khí, là đoạn đã cắm vào tâm thất của Đại Thích thiên sư, và kèm theo tiếng rít ghê rợn tự tiếng kim thiết va đập :

- Bồn Tiên tử lại muốn hạng vô nhân bọn người phải chết. Mau nằm xuống!

Vũ khí được thu hồi, hóa thành một đoạn bồng khá ngắn, nằm gọn trong ngọc thủ xinh đẹp của mỹ phụ trung niên. Điều này làm cho Đại Thích hụt hẫng, khiến lực đạo đang quật cuốn theo chiếc cang cũng mất đà, gây tác dụng ngược lại là tạo thành hấp lực cho dù nhỏ nhưng vẫn khiến Đại Thích sau một thoáng loang choạng chợt ngã sấp mặt xuống và để rồi cứ thế nằm im mãi mãi.

Sự xuất hiện của mỹ phụ làm Đại Thống thịnh nộ lao ào đến :

- Bồn tự đã đắc tội thể nào khiến Tiên tử Ngũ Kỳ trút hận và đã lần lượt sát hại nhị vị sư huynh của bản tăng Đại Thống? Gieo nhân ắt gặt quả, hãy đỡ!

“Ào”

Mỹ phụ trung niên vì chính là Ngũ Kỳ Tiên Tử, nên thứ vũ khí kỳ dị trên tay đã lập tức phát động, bắt đầu tiến hành một trận đồ sát, hầu như chưa từng xảy ra cho phái Thiếu Lâm.

Đoạn bồng trên tay của Ngũ Kỳ Tiên Tử vụt vươn dài và thần tốc điểm về hai phía Đông, Tây mỗi phía một chiêu nhanh như tia nhân quang nhiễu xạ :

- Cũng như bồn Tiên tử đã cảnh báo, vì hai người chưa gì đã làm bại lộ tung tích, bồn Tiên tử không thể không hóa kiếp hai người. Hãy mau qui lại Tây Phương nếu muốn châu hâu Phật Tổ của hai người.

Vù...! Vù...!

Thân thủ của Ngũ Kỳ Tiên Tử thật lợi hại, nhất là về vũ khí kia cứ vươn dài và mau chóng thu ngắn với tốc độ điều động thật xuất quỷ nhập thần. Vì sau khi làm cho vũ khí vươn dài với động thái là bất thần

điểm về hai phía Đông Tây mỗi phía một chiêu, thì khi lực đạo của Đại Thống thiền sư cuộn ập đến, Ngũ Kỳ Tiên Tử đã thu ngắn vũ khí từ lúc nào không biết, cứ bình thần sử dụng đoản bồng và phát thành một chiêu kinh cực mạnh đỡ vào lực đạo của Đại Thống thiền sư.

“Ầm!”

Dư kinh hất Đại Thống thiền sư thối lui. Ngược lại về phía Ngũ Kỳ Tiên Tử thì cứ lạng lẽ loang vũ khí lao tiếp đến, sau khi đã xuất thủ nhị chiêu du hồn ngay lập tức hai tăng nhân Giác Viên Giác Huệ vừa khiêng cang :

- Lão trọc người đứng hàng thứ mấy trong Thất Tăng Nhất Đại đã vang danh của phái Thiếu Lâm? Và đã vang danh như thế, sao người lại hỏi, phái Thiếu Lâm đã đắc tội gì với bốn Tiên tử? Biết nhưng vẫn hỏi, tội của người còn đáng chết hơn trăm lần so với Nhị sư huynh của người. Nạp mạng!

“Ào”

Cùng xuất hiện với Đại Thích, Đại Thống còn có thêm hai cao tăng nữa. Hai cao tăng này lúc bấy giờ mới xuất chiêu, từ hai phía tả hữu cùng lao ập đến, trút toàn bộ cơn phẫn nộ đang có vào một mình Tiên tử Ngũ Kỳ :

- Nữ ác ma thật tàn độc. Giác Viên Giác Huệ cũng phạm phải tội chết hay sao? Ngã phạt từ bi, xin tha thứ đệ tử phải phạm vào sát giới! Nữ ma, đỡ!

“Ào”

Đại Thống đang luống cuống vì chiêu công quá áp đảo của Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt cả mừng vì có thêm hai cao tăng kịp thời xuất lực hỗ trợ.

Đại Thống gầm vang :

- Thiện bắt lai, lai giả bắt thiện. Chính Tiên tử đã khiến chốn Phật môn nhuốm huyết, đừng trách bốn tự đã phải dùng chính máu huyết của Tiên tử để gột rửa mọi ô uế do Tiên tử tự gây ra. Tiếp chiêu!

“Ầm”

Đột ngột bị phản kích và lại còn bị tấn công thêm từ hai phía tả hữu, mỹ diện của Ngũ Kỳ Tiên Tử vụt đánh lại và cố tình để bật ra một tràng cười khẩy :

- Bốn Tiên tử một khi đã đến đây quyết không vì thiện ý. Chẳng những thế, vì phái Thiếu Lâm đã bỏ qua lời khẩn cầu, không chịu xuất lực, giúp bốn Tiên tử tìm lại ấu nhi đã đột ngột thất tung cách đây vừa tròn một năm. Thất đại phái chỉ toàn là hạng vô nhân bất tín. Tội này thoát tiên bốn Tiên tử hãy cứ trừng trị phái Thiếu Lâm trước đã, sau mới đến lục đại phái còn lại. Hãy xem Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn của Ngũ Kỳ Tiên Tử ta.

Và vũ khí của Ngũ Kỳ Tiên Tử lại vươn dài, thật dài để quạt loang loáng, hóa thành một màn kinh khí dày đặc, ngang nhiên cùng ba cao tăng phe đối phương chạm chiêu vang dậy.

“Ầm! Ầm!”

Một kích của Ngũ Kỳ Tiên Tử đã làm cho ba cao tăng phe Đại Thắng thiền sư cùng chao đảo bắn loạn. Họ cùng khiếp sợ bản lãnh quá kinh thiên động địa của một Ngũ Kỳ Tiên Tử, tại sao cũng chỉ là một nữ nhân, huống hồ với niên kỷ có lẽ chưa được một nửa so với bất kỳ cao tăng nào trong phe Đại Thống.

Chợt có tiếng niệm Phật hiệu kịp thời vang lên thất kinh :

- Tiên Thiên Khí Công? A Di Đà Phật! Thật là hãn hữu khi được tận mắt mục kích Ngũ Kỳ Tiên Tử dù là phận nữ lưu vẫn đủ khí chất để luyện đến tột thành khí công Tiên Thiên của đạo gia.

Nhưng nếu chỉ có thế e chưa đủ cho Tiên tử thực hiện trận đồ sát ở bốn tự Thiếu Lâm như ý định. Hãy tạm dừng tay.

Ngũ Kỳ Tiên Tử biến sắc, vội thu chiêu, hướng mắt nhìn vào hàng cao tăng có đến gần mười nhân vật vừa xuất hiện :

- Vẫn biết phái Thiếu Lâm ẩn tàng nhiều cao nhân, nhưng để có một cao niên đủ mục lực nhận biết xuất xứ võ học của Ngũ Kỳ Tiên Tử này quả là điều không tưởng. Dám hỏi ai là nhân vật vừa lên tiếng?

Trong những cao tăng vừa xuất hiện cũng có Phương tượng Đại Bi thiền sư với Lục Ngọc Phật tượng cầm trên tay nên Đại Thống vừa nhìn thấy liền chạy đến phục người thi lễ :

- Phương tượng. Đệ tử bất tài vô dụng không chỉ để địch nhân tiến nhập bốn tự mà còn khiến cho Nhị sư huynh Đại Thích và hai đệ tử là Giác Viên, Giác Huệ vong mạng. Xin chịu sự trách phạt của Phương tượng.

Đại Bi thiền sư chột thở dài và hắt nhẹ Lục Ngọc Phật Tượng để ra lệnh :

- A Di Đà Phật. Một địch nhân có bản lãnh thượng thừa như Tiên tử Ngũ Kỳ, ở bốn tự trừ Vô Hồng - Vô Thanh nhị sư bá, thì đến cả bốn Phương tượng cũng không đủ lực ngăn cản. Ngũ sư đệ không có lỗi, hãy tạm thời lui lại phía sau. Mau.

Dù Đại Bi thiền sư đã nói với lời lẽ thật khẩn trương là thế nhưng vẫn không kịp ngăn cản cơn hỏa khí chưa gì đã bùng phát lên trở lại của Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Vì thế giữa đương trường lại vang lên tiếng quát phẫn nộ của Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Phái Thiếu Lâm dám xem thường bốn Tiên tử đến thế sao? Nói mau, ai là nhân vật vừa lên tiếng? Và liệu đã tìm ra xuất xứ võ học của bốn Tiên tử, kẻ đó có đủ bản lãnh ngăn chặn trận đồ sát của bốn Tiên tử đã nhất quyết tiến hành ở ngay tại Thiếu Lâm này chăng?

Lập tức có tiếng một lão tăng giận dữ vang lên thật to, ngay khi Ngũ Kỳ Tiên Tử vừa dứt lời :

- Nữ đàn việt xem ra quá tự phụ về sở học Tiên Thiên, vị tất đã do chính Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo đích thân trao truyền. Lão nạp Vô Hồng dù bất tài vẫn nguyện đơn phương cùng nữ đàn việt phân thắng bại qua ước pháp tam chiêu. Nếu bại, chỉ mong nữ đàn việt khuất tất lưu lại tại bốn tự một thời gian, gọi là có sự phó giao công bằng về những gì nữ đàn việt đã gây ra cho bốn tự. Thế nào? Có dám không?

Ngũ Kỳ Tiên Tử động dung, vừa nhìn vừa tỏ ra kiêng dè hỏi lại Vô Hồng lão tăng là nhân vật vừa lên tiếng :

- Lão cũng tự thị đủ bản lãnh để đối đầu cùng sở học Tiên Thiên của Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo?

Vô Hồng lão tăng chậm rãi bước ra phía trước, diện đối diện với Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- A Di Đà Phật! Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo hiển nhiên là bậc kỳ nhân và chỉ những ai trạc niên kỷ lão nạp mới có cơ hội nghe biết đến. Tuy vậy, nghe thì nghe nhưng vì nữ đàn việt toan dùng chính sở học này gây đại họa cho bốn tự Thiếu Lâm, lão nạp trước kia mặc dù từng là bại tướng dưới sở học khôn lường của Ngũ Thạch Kỳ đảo chủ nhân, vẫn nguyện đem tấm thân già nua này đổi lấy an toàn cho bốn tự.

Ngũ Kỳ Tiên Tử cau mặt :

- Nói như vậy, không lẽ niên kỷ lão xấp xỉ bách tuế, vì Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo đã tạ thế ước ngoài sáu bảy mươi năm có dư?

Vô Hồng lão tăng mỉm cười :

- Phải chăng nữ đàn việt đã có ý kiêng dè? Hãy an tâm, lão nạp tính đến nay chỉ ngoài bát tuần và lúc cùng Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo đối thủ giao chiêu, kỳ thực lão nạp khi đó chỉ chừng đôi mươi, mười chín, tạm có chút bản lãnh để được kỳ nhân đảo chủ xem thuận mắt và chấp thuận cho thử thi thố một ít võ học có thể bảo là học chưa đến nơi, luyện chưa đến chốn.

Ngũ Kỳ Tiên Tử len lén thở ra nhè nhẹ và đột ngột cất cao giọng :

- Vạn nhất sau ước pháp tam chiêu lão thất thủ và bại trận thì sao?

Vô Hồng lão tăng lập tức nghiêm giọng :

- Theo cao kiến của nữ đàn việt thì thế nào?

Ngũ Kỳ Tiên Tử đành giọng :

- Chuyết phu hơn một năm trước chẳng may vắn số yếu mạng, chỉ lưu lại cho bốn Tiên tử mỗi một cốt nhục và cách đây đúng một năm cũng là ngày ấu hài ngay khi vừa hạ sinh liền bị thất tung. Bốn Tiên tử không có mục đích gì khác ngoài việc cậy dựa vào uy lực và thanh danh của của phái Thiếu Lâm, hãy huy động toàn bộ thất đại phái, bằng mọi giá hãy giúp bốn Tiên tử truy tìm cho kỳ được ấu nhi, nếu chưa bị cừu nhân sát hại thì lúc này vừa tròn tuổi tôi, là một nam hài có vết nhận dạng là một bết son hình nguyệt khuyết ở ngay khuỷu tay bên tả. Đây cũng chính là điều mà cách đây một năm bốn Tiên tử từng hạ mình trước thất đại phái để cầu xin nhưng cho đến nay xem ra chẳng được bất kỳ đại phái nào nể tình đáp ứng.

Võ Hồng lão tăng vụt chau mặt, hỏi Đại Bi thiền sư :

- Có chuyện đúng như thế sao, Phương tượng?

Đại Bi thiền sư thở dài :

- Đệ tử tuy không phủ nhận việc này nhưng với trọng trách được gia sư tín nhiệm ủy thác, đệ tử lại không thể không cân phân nặng nhẹ để có quyết định hoặc đáp ứng hoặc không.

Võ Hồng lão tăng háng giọng :

- Và Phương tượng đã không đáp ứng? Vì nguyên do gì?

Đại Bi thiền sư đưa mắt nhìn Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- A Di Đà Phật. Có phải sau khi Tiên tử cậy nhờ thất đại phái, cũng đã đến Huyết Ma nham, cầu viện thêm Thánh Ma giáo tiếp tục truy tìm lệnh lang?

Ngũ Kỳ Tiên Tử thản nhiên gật đầu :

- Để truy tìm cho bằng được ấu hài, dẫu bốn Tiên tử có phải lặn xả vào rừng đao núi kiếm cũng chẳng nghi ngại, sá gì việc hạ mình cầu khẩn hết mọi thế lực, miễn sao họ có thể giúp bốn Tiên tử toại nguyện? Nhưng Phương tượng hỏi như thế là có ý gì?

Đại Bi thiền sư thay vì đáp lời Ngũ Kỳ Tiên Tử thì lại quay sang giải thích với Võ Hồng lão tăng :

- Giữa thất đại phái và Thánh Ma giáo chỉ ít cũng đã ngoài năm năm, luôn trong trạng thái tử đối đầu. Đệ tử vì đảm đương trọng trách, không chỉ riêng đối với bốn tự mà còn cho toàn cục diện võ lâm chính phái, nên không thể không đắn đo chọn lựa, hầu liệu xem đằng sau sự việc đã được nghe Ngũ Kỳ Tiên Tử khẩn cầu là phải hay không phải mưu kế do Thánh Ma giáo sắp đặt nhằm đối phó và tiêu diệt dần dần nguyên khí của thất đại phái.

Nghe đến đây Ngũ Kỳ Tiên Tử động nộ thét vang :

- Hóa ra chỉ vì thế mà suốt một năm qua bọn thất đại phái bọn người cố tình bỏ ngoài tai lời van nài khẩn thiết xuất phát từ thâm tình mẫu tử cốt nhục rất thật tâm của bốn Tiên tử?

Đại Bi thiền sư đưa mắt ai oán nhìn Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- A Di Đà Phật! Tiên tử từng là nhân vật chính phái. Và hiện tình lúc này bản tăng cũng mong Tiên tử vẫn là một nhân vật như thế, vậy hử Tiên tử không thể nào không biết đến câu: Không đồng đạo tất không chung đường? Tiên tử đã nhờ cậy thất đại phái hà tất ngay sau đó lại nhờ đến Thánh Ma giáo, vốn là thế lực vừa đối đầu, vừa là đối tượng duy nhất so với thất đại phái hiện nay? Hãy thử đặt vào cương vị của bản tăng một lần thì rõ, há lẽ Tiên tử không cân nhắc, thậm chí cũng không một chút nghi kỵ nào sao? Vả lại, qua câu chuyện đã xảy ra cho lệnh lang, xin lượng thứ nếu bản tăng vạn bất đắc dĩ phải nói thẳng một câu, đã là đã có người nghi ngờ, cho rằng lệnh lang thất tung là do Thánh Ma giáo cố ý gây ra. Và dụng ý của họ nếu không nhằm vào việc gây khích nộ cho Tiên tử, khiến Tiên tử vì xót xa bởi thâm tình mẫu tử ắt phải có những hành vi sơ suất, tự biến bản thân từ một nhân vật chính phái chuyển sang tà phái, tiếc thay đó là điều suốt một năm qua đã xảy ra, thì chỉ ít họ cũng có cơ hội diệt trừ các phái, giả như các phái đáp ứng lời khẩn cầu của Tiên tử và đã phân khai chia nhau đi tìm tung tích lệnh lang. Mưu kế này nếu thật sự là do Thánh Ma giáo hành động, Tiên tử nhận định ra sao nếu bản tăng quả quyết điều đó ắt chỉ dẫn đến hậu quả khó lường và hoàn toàn bất lợi cho thất đại phái?

Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt há miệng buông chuỗi cười sằng sặc :

- Nếu trước mỗi lúc hành thiện, phạm đã là người mệnh danh là chính phái mà ai ai cũng cân nhắc đắn đo, suy tính hơn thiệt và nghĩ ngợi sâu xa như lão Đại Bi người thì giang hồ võ lâm còn tồn tại bốn chữ danh môn chính phái nữa chẳng? Đủ rồi, bốn Tiên tử không muốn nghe nữa. Vì ấu nhi bằng mọi giá phải truy tìm, bốn Tiên tử từ lâu đã không còn nghĩ đến hậu quả, trái lại chỉ biết hành sự bất chấp thủ đoạn, miễn sao toại nguyện thì thôi. Nào lão tăng Võ Hồng, hãy xuất thủ đi, bốn Tiên tử chấp nhận ước pháp tam chiêu của lão. Ha ha...

Lão tăng Võ Hồng chợt lắc đầu :

- Lão nạp vì đã rõ nguyên ủy. A Di Đà Phật! Đành đơn phương hủy bỏ ước pháp tam chiêu. Nhân tiện cũng xin khuyên một lời là tại sao nữ đàn việt không cùng tề Phương trượng của bốn tự bàn định lại biện pháp cùng nhau truy tìm tung tích của lệnh lang?

Nhưng Ngũ Kỳ Tiên Tử đã đột ngột lao ập vào lão tăng Võ Hồng :

- Chớ nhiều lời vô ích, trái lại hãy để những chiêu thức phân định rõ thắng thua. Và nếu lão bại, khi đó dù phái Thiếu Lâm có thoái trách nhiệm truy tìm ấu nhi cũng không được yên với bốn Tiên tử. Đệ nhất chiêu, đỡ!

Ngũ Kỳ Tiên Tử hất mạnh tả thủ, xô ra một luồng kinh dù mềm mại vẫn ẩn tàng những mối nguy hiểm chết người.

“Ào”

Lão tăng Võ Hồng giật mình, đành vội xuất lực giao chiêu đỡ :

- Tiên Thiên Kiên Bích? Quả nhiên chính là sỡ học từng một thời vang danh của Ngũ Thạch Kỳ đảo chủ nhân. Hãy xem chiêu.

“Vù”

Đột ngột Ngũ Kỳ Tiên Tử thu kinh, đồng thời hé lộ một nụ cười ác độc khi vẩy xạ hữu thủ và quật tung ra một kỳ chiêu xuất phát từ thứ vũ khí kỳ dị gọi là Thiên Bổng Ngũ Đoạn Hồn :

- Để xem với bảy mươi hai tuyệt kỹ được Đạt Ma sư tổ lưu truyền, lão có đủ bản lãnh đối phó với chiêu Nhất Tinh Ánh Xạ Tàn Hồn Bổng của ta chẳng?

Trúng!

Ào...

Và Thiên Bổng Ngũ Đoạn Hồn của Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt vươn dài, để thật thần tốc hóa thành tia ngân quang xé gió lao cắm vào giữa thân Võ Hồng lão tăng.

Võ Hồng lão tăng thất kinh, nhất là vì đã lỡ phát chiêu. Khó thể trong nháy mắt thu kinh như điều Ngũ Kỳ Tiên Tử đã tiến hành chỉ nhờ ở vị thế chủ động.

Tuy vậy, với niên kỷ đã ngoài bát tuần, nghĩa là võ công bản lãnh đã luyện xấp xỉ một hoa giáp. Võ Hồng lão tăng dù lâm nguy vẫn không bấn loạn, đã ứng phó thật nhanh bằng cách thu hai tay về và chấp lại ngay giữa ngực, nhân đó kéo chệch ngọn chưởng kinh vừa phát ra cho tập trung vào mỗi một vật, chính là ngọn thiên bổng kỳ quái của đối phương.

“Ào”

Cách ứng phó này của lão tăng Võ Hồng có phần làm cho vũ khí của Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng bị chệch qua một bên. Và nếu cứ giữ nguyên trạng thái đó ắt hẳn chiêu công dù là xuất kỳ bất ý của Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng hóa thành vô dụng, do không thể nào chạm vào đích hoặc gây nguy hiểm cho Võ Hồng lão tăng.

Ngũ Kỳ Tiên Tử nghiêng rằng, chộp luôn tả thủ vào chuôi thiên bổng, cầm vũ khí bằng cả hai tay. Và bằng toàn bộ nội lực vừa vận dụng, Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt điều động và làm cho phần mũi nhọn của Thiên Bổng Ngũ Đoạn Hồn vẫn tiếp tục hướng vào tâm thất Võ Hồng lão tăng.

Chính lúc đó, Ngũ Kỳ Tiên Tử vụt quát :

- Lão muốn chết!

Lập tức, chiều dài của ngọn thiên bồng cho dù không thể nào vươn dài ra thêm được nữa nhưng từ phần tận cùng của thứ vũ khí kỳ dị này vẫn đột ngột phóng xạ ra tia khí kinh, dù mong manh nhưng cũng vẫn làm cho chiều dài của vũ khí được dài hơn.

“Viu”

Một lão tăng khác ở bên ngoài nhìn thấy diễn biến này chợt động tâm hô vang :

- Chỉ pháp Tiên Thiên qua thủ pháp Cách Vật truyền lực? Võ Hồng Đại sư huynh hãy cẩn trọng!

Đáp lại, Võ Hồng lão tăng cũng quát :

- Không được. Vì lùì là cam bại. Võ Thanh đệ hãy thay ta bảo toàn nguyên khí cho Thiếu Lâm. A... Di... Đà... Phật!

Đang niệm phật hai tay của Võ Hồng lão tăng vì đã chấp lại sẵn trước ngực nên chỉ sau tiếng quát đầy ngụ ý vừa nói, cả hai bàn tay này đều co quắp lại thật nhanh và dễ dàng, cho các ngón tay cong chụm về hai mu bàn tay chỉ chừa lại hai ngón trở vừa chạm vào nhau vừa vươn thẳng về phía trước và đó là lúc Võ Hồng lão tăng cho hai ngón tay trở hợp nhất chạm thẳng vào tia kinh khí đã được Ngũ Kỳ Tiên Tử phát ra từ Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn, hóa thành một thủ thức phát chiêu vừa kỳ bí vừa thập phần ảo diệu và lợi hại.

“Ào”

Đại Bi thiên sư chợt tái mặt, hai mắt bồng từ từ nhắm nghiền :

- A Di Đà Phật! Phổ Đà Diệu Minh? Dùng đến bí kỹ này có khác nào đại sư bá cam hóa vật, dùng tam muội chân hỏa đồng siêu sinh cùng địch nhân? A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Khi đó tiếng chạm kinh đã vang lên.

“Ầm”

Tư thức phát chiêu kỳ ảo của lão tăng Võ Hồng đã chạm đúng vào kinh khí Tiên Thiên Chỉ Pháp của Ngũ Kỳ Tiên Tử!

Và cùng với tiếng chạm kinh từ hai bàn tay đang co chụm lại của lão tăng Võ Hồng cũng phát tỏa ra một đợt hạo quang ánh màu xanh biếc. Đó chính là tam muội chân hỏa là nhiệt hỏa phát xuất từ toàn bộ công phu chân nguyên học suốt một đời khổ luyện của Võ Hồng lão tăng.

Nhiệt hỏa này ngay lập tức phát trùm quanh thân lão tăng Võ Hồng.

Chiếm trọn phạm vi ước đến một trượng xung quanh, nghĩa là bao phủ gần hết chiều dài của ngọn vũ khí Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn của Tiên tử Ngũ Kỳ.

Lửa tam muội chân hỏa rất nóng. Vì thế kể cả lúc ngọn Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn chưa kịp bị thiêu hủy thì sức nóng nhiệt hỏa đã lan truyền theo vũ khí đưa thật nhanh đến đôi tay đang cầm giữ vũ khí của Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Lập tức có tiếng Ngũ Kỳ Tiên Tử gào thét thanh :

- Ối!

Đồng thời Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng buông bỏ vũ khí, diện mạo tái nhợt nhìn Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro, lá tả rơi xuống như những nhúm bột xám vô dụng.

Khi đó, toàn thân lão tăng Võ Hồng cũng bất ngờ đổ sụp xuống, hóa thành một đồng tàn tro vì lớp tăng bào bên ngoài dù cứng đã bị thiêu hủy nhưng vẫn giữ lại được nguyên trạng, vô tình phủ kín lấp đóng tàn tro chính là hình hài vốn trước đó vẫn là một lão tăng Võ Hồng.

Chính lúc này Ngũ Kỳ Tiên Tử lại thêm lần nữa gào thét thanh :

- Ối... Tay của ta! Ối...!

Đại Bi thiên sư vụt hé mở hai mắt thoáng thất kinh y thấy Ngũ Kỳ Tiên Tử không những không bị lửa tam muội chân hỏa thiêu hủy như đã xảy ra cho lão tăng Vô Hồng và cho vũ khí Thiên Bổng Ngũ Đoạn Hồn, mà trái lại với đôi bàn tay đã bị cháy tuột hết da thịt, chỉ còn lại mười ngón tay trơ xương trắng hếu, Ngũ Kỳ Tiên Tử vừa kêu gào thất thanh vừa động nộ xông bừa vào những tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái đứng gần đó.

Ngũ Kỳ Tiên Tử trút mối hận đã bị hủy hoại vũ khí và hai bàn tay trước đó còn xinh đẹp và mềm mại vào chính Đại Thống thiên sư :

- Tàn sát Thiếu Lâm! Nếu ta không thể tận diệt Thiếu Lâm phái thì sao thể yên lòng. Hãy nạp mạng cho ta.

Chết! Chết này!

“Ào... Ào...”

Đại Thống lập tức gầm vang :

- A Di Đà Phật, vì đại phái Thiếu Lâm, vì cái chết thập phần oan khiên của đại sư bá Vô Hồng, Phật Tổ xin lượng thứ, đệ tử phải đại khai sát giới. Nữ ác ma, đỡ!

Và Đại Thống thiên sư xô ra ba đạo chưởng kinh cực nhanh, dốc toàn lực vào việc báo thù tiêu diệt nữ ác ma Ngũ Kỳ Tiên Tử.

“Ào”

Đại Bi thiên sư càng thêm kinh hiểm, vội quát lên thật to :

- Đại Thống lùi mau. Kim Cang Tam Bửu của đệ vẫn không thể đối phó Tiên Thiên Khí Công của địch nhân Đại trận La Hán. A Di Đà Phật, đệ tử bổn tự hãy mau mau lập trận La Hán.

Nhưng đã muộn. Đại Thống vẫn cùng Ngũ Kỳ Tiên Tử chạm kình!

“Ầm! Ầm!”

Đại Thống bị kích lùi, lão đảo lùi xa có đến hai trượng hơn.

Vừa lúc đó tiếng nhiều đệ tử Thiếu Lâm phái cùng nhau phát ra lời niệm Phật đồng loạt :

- A... Di... Đà... Phật!

Đại trận La Hán sắp hình thành. Những tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái từ nhiều phía chạy lại thật đông.

Ngũ Kỳ Tiên Tử bật cười tàn khốc :

- Được lắm ha ha... Cứ kéo cả đến, càng đến nhiều bổn Tiên tử càng thêm cơ hội biến Thiếu Lâm phái thành một nơi huyết lưu mẫn địa. Ha ha...

Đúng lúc này chợt từ bên ngoài cánh cổng to nặng dẫn vào Đại Hùng bửu điện Thiếu Lâm phái bỗng vang lên tiếng hô hoán khẩn trương :

- Mau cấp báo Phương trượng, Thánh Ma giáo đã bắt đầu kéo đến. Nếu không mau lập đại trận La Hán đối phó, e phen này nguyên khí bổn tự khó bảo toàn. Hãy mở cổng mau cho đệ vào.

Đại Bi thiên sư lập tức lâm vào cảnh bản loạn, chợt để lộ sắc diện vui mừng hoàn toàn không đúng lúc bằng cách réo gọi hân hoan vọng ra ngoài :

- Giang Viễn Thanh, Tứ sư đệ đấy ư? Tứ sư đệ hồi sơn như thế này thật kịp lúc. Hãy khai mở đại môn, để Giang Viễn Thanh Tứ sư đệ được vào hợp cùng chúng ta bảo toàn uy danh Thiếu Lâm phái.

Đại môn khai mở. Và lập tức Ngũ Kỳ Tiên Tử như chim sổ lồng, có cơ hội lao vút ra.

“Vù”

Đại Bi thiên sư lại hô hoán, quên mất rằng bản thân vì là Phương trượng Chứng môn một đại phái nên cần nhất là giữ cho được thái độ trầm tĩnh, chứ không thể hỷ nộ bất thường như thế này.

Đại Bi gào toáng lên :

- Tứ sư đệ mau ngăn chặn nữ ác ma Ngũ Kỳ.

Vì hóa ra chuyện muốn tận diệt phái Thiếu Lâm chỉ là giả, kỳ thực nữ ác ma biết sắp lâm vào tuyệt lộ nên đang mong có cơ hội thoát.

Đáp lại tiếng hô hoán khẩn trương của Đại Bi thiền sư, từ bên ngoài lập tức vang lên một loạt tiếng quát trầm hùng tràn trề nội khí :

- Là Ngũ Kỳ Tiên Tử đó ư? Chạy đi đâu cho thoát Giáng Ma Tuyết Hộ Thủ của Giang Viễn Thanh! Hãy đỡ!

Và ngay tức khắc cũng từ bên ngoài vang lên tiếng chạm chiêu kinh thiên động địa.

“Ầm!”

Đồng thời là tiếng gào đau đớn phần uất phần của Ngũ Kỳ Tiên Tử cùng phát ra.

“Hự!”

Nhưng sau đó Ngũ Kỳ Tiên Tử vẫn có đủ uy lực để bật ra tiếng rít lạnh lùng độc ác :

- Tránh ra! Ai ngăn ta, kẻ đó phải chết. Đỡ!

“Ầo!”

Đại Bi thiền sư và nhiều cao tăng khác vội lao ra ngoài, kịp nhìn thấy Ngũ Kỳ Tiên Tử có lẽ do mong muốn mau chóng đào thoát nên đang hung hăng lao vào và tận lực xuất chiêu tấn công hai nhân vật một nam một nữ tình cờ xuất hiện chắn lối Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Hai nhân vật này, nam nhân thì đã ngoài tứ tuần, phong thái đỉnh đạc và đoan chính. Thoạt nhìn cũng biết đây là bậc cao thủ có thể sánh ngang hàng tôn sư bất kỳ một đại phái nào trên võ lâm. Riêng nữ nhân thì trẻ hơn, chưa đến tam tuần, lại thêm phần có vóc dáng to đậm nặng nề như sản phụ đang kỳ bụng mang dạ chửa. Cả hai bị Ngũ Kỳ Tiên Tử bất ngờ tấn công bằng đôi chưởng, tay chỉ còn là những khớp xương trắng hếu.

Nam nhân theo bản năng vừa phát chưởng vừa quát vang :

- Tiên tử hóa cuồng rồi sao? Nếu muốn động thủ xin hãy lưu tình vì chuyết kinh đã sắp đến kỳ mãn nguyệt khai hoa. Hãy đối phó một mình Bắc Hải Quan Vân Du là cũng được? Đỡ chiêu?

Và song phương chạm kinh vào nhau, dư kinh tạo ra làm cho nữ nhi đứng cạnh Bắc Hải Quan Vân Du lão đảo.

Vì lo cho thê tử, Bắc Hải Quan Vân Du vội chồm sang, toan đưa tay đón đỡ nữ nhân :

- Phu nhân.

Chợt có tiếng nữ nhân kêu thất kinh :

- Phu quân hãy cẩn trọng!

Biết có biến, Bắc Hải Quan Vân Du toan quay lại, thì bất ngờ bị nữ nhân lao đến, tự dùng thân ôm chầm và che chắn cho Bắc Hải Quan Vân Du.

Nữ nhân còn hô hoán thất thanh :

- Không được sát hại phu quân ta!

Vừa lúc đó Bắc Hải Quan Vân Du phát hiện có một lực đạo cuộn ập vào thân.

Thất kinh Quan Vân Du dù được nữ nhân dùng thân che chắn vẫn lập tức bật tung người nhảy lệch qua một bên, mang theo cả nữ nhân cùng tránh chiêu kinh ám toán.

“Vút”

Lập tức có một loạt quát trầm hùng vang lên kịp lúc :

- Quan huynh đệ chớ hốt hoảng. Hãy để Giang Viễn Thanh mỗ đối phó với mụ Ngũ Kỳ bổng đứng hóa cuồng này. Hãy đỡ!

“Bùng”

“Ầm! Ầm!”

Dư kinh đẩy bắn Quan Vân Du cùng nữ nhân trôi xa thêm một đoạn.

Lúc quay lại, Quan Vân Du nhìn thấy Ngũ Kỳ Tiên Tử không chỉ bị thổ huyết lai láng vì nội thương nghiêm trọng mà lúc này toàn thân huyết đạo cũng bị chế ngự và nhân vật chế ngự Ngũ Kỳ Tiên Tử chẳng phải ai khác ngoài nhân vật vừa tự xưng là Giang Viễn Thanh, với niên kỷ đã xấp xỉ ngũ tuần và tướng mạo đường bộ uy nghi lẫm liệt.

Quan Vân Du thở ra nhẹ nhẹ, nhìn và nói lời cảm kích với Giang Viễn Thanh :

- Đệ những muốn đi để cùng Giang huynh giúp quý phái Thiếu Lâm thoát cơn kiếp nạn, nào ngờ lại được chính Giang huynh kịp thời ứng phó cứu nguy. Đại ân này...

Chợt có tiếng Ngũ Kỳ Tiên Tử cười cuồng dại, bất chấp bản thân đã bị chế ngự :

- Người cảm kích Giang Viễn Thanh e quá sớm. Hãy nhìn lại phu nhân người thì rõ. Ha ha. Ngũ Kỳ Tiên Tử này một khi đã để mất đi cốt nhục thì lẽ nào không cho Bắc Hải Nhất Kiếm Quan Vân Du mi thử mùi vị thống khoái cũng sắp mất đi cốt nhục của chính người. Ha ha...

Đang nói, thì Quan Vân Du vội dừng lời và lấy mắt nhìn sắc diện của nữ nhân, quả nhiên đã lả vào vòng tay,

Quan Vân Du thất kinh kêu vang :

- Phu nhân? Phu nhân?

Giang Viễn Thanh tức giận, chộp một tay nắm gọn yết hầu của Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Mụ thật độc ác, đến phu nhân của Quan Vân Du Bắc Hải dù đang một mối như thế mụ vẫn nhẫn tâm hạ thủ ư?

Quan Vân Du chợt nghiêng rằng và vội vàng bổng xốc phu nhân lên bằng cả hai tay :

- Đã thế này, Giang huynh, đệ vì phải lo cho chuyết kinh nên không thể giúp gì được cho quý phái. Cáo biệt, chỉ mong Giang huynh tạm lưu giữ sinh mạng mụ Ngũ Kỳ cho đệ. Nếu chuyết kinh chẳng hay yếu mạng, đệ sẽ lập tức quay lại và đánh quấy nhiễu quý phái một phen.

Và Quan Vân Du quay đi.

Chợt Giang Viễn Thanh gọi :

- Chậm đã! Bên ngoài còn có Thánh Ma giáo mai phục chực chờ, ở tề phái thì có sẵn nhiều đan dược linh nghiệm trị thương, sao Quan đệ không ẩn nhẫn lưu lại. Vội bỏ đi như thế này, lẽ nào Quan huynh đệ đã sẵn phương cách giúp tôn phu nhân kịp thời khôi phục thương thế?

Quan Vân Du dừng chân nhưng không quay lại, đã vậy vừa nghe Giang Viễn Thanh nói xong, Quan Vân Du vừa đáp lời vừa ngửa mặt lên cười bi phần :

- Sinh mạng của chuyết kinh kể như đã hỏng. Nhưng vì cốt nhục chung giữa đệ và nội thê, đa tạ Giang huynh quan tâm đoái hoài, đệ không thể không đi. Và ắt hẳn Giang huynh thừa biết đệ sắp sửa đưa nội thê đi đến đâu! A phu nhân! Ha ha...

Vẫn cười bi phần, Quan Vân Du lập tức đưa phu nhân đi thật nhanh thoát khỏi Tung Sơn đại phái.

2. Minh Bạch Thân Thể-tín Vật Bắc Hải

Vẫn cảm cúi, vừa quan sát vừa lắng nghe từng lời thuật kể của một lão nhân không những đã quá già yếu mà còn đang gặp lúc mòn hơi kiệt lực vì toàn thân mang đầy những vết ngoại thương lẫn nội thương nghiêm trọng.

Một gã có niên kỷ độ mười bốn mười lăm, cho dù toàn thân cũng mang nhiều vết thương vẫn gắng gượng tỏ ra có dũng lực chịu đựng bằng cách không một lần để lộ nét nhăn nhó, trái lại còn bình thản hạ thấp giọng trấn an và khuyên lơn lão nhân.

Gã bảo :

- Dĩ nhiên chỉ cần dựa vào niên kỷ phụ thân thì đã ngoài thất tuần, phần hải nhi thì chỉ mười bốn mười lăm, đã từ lâu hải nhi vẫn nghĩ giữa phụ thân và hải nhi không hề là phụ tử thâm tình cốt nhục đích thực. Nhưng dù vậy hiện thời chúng ta vẫn bình yên vô sự, bọn Thánh Ma giáo đã bị hải nhi cùng Hoài Phương làm cho lạc lối mất dấu thậm chí đôi ba ngày nữa vị tất chúng có thể phát hiện chỗ chúng ta đang ẩn thân, sẽ tốt hơn nếu lúc này phụ thân tạm quên đi chuyện thuật kể về lai lịch thân thể của hải nhi. Thay vào đó phụ thân nên yên tâm tịnh dưỡng. Hy vọng với một ít kiến văn và y thuật được phụ thân chỉ điểm suốt một năm qua, hải nhi và Hoài Phương sẽ có cách giúp phụ thân mau bình phục.

Và để thêm lời nói thêm vẻ chắc chắn, gã nói xong quay sang hỏi một gã cùng trạc tuổi vẫn cùng gã ngồi chồm hổm cạnh nhau :

- Ta nói thế đúng không. Hoài Phương?

Gã Hoài Phương dù đang mang nét mặt buồn rười rượi vẫn mau mắn đáp lời ngay :

- Đúng là lão bá nên cần yên tâm tịnh dưỡng. Còn về việc giúp lão bá bình phục, Vân Hội đệ nói chí phải, vì dù sao, sau khi được lão bá thương tình thu nhận cứu mang bảo bọc, suốt thời gian qua gọi là để đáp đền ân tri ngộ của lão bá, diệt nữ Hoài Phương nào dám đầu lơ là chênh mảng việc chú tâm trau dồi học hỏi y thuật. được lão bá ưu ái truyền thụ Diệt nữ sẽ cùng Vân Hội đệ hợp lực nhau, gắng sức chữa trị cho kỳ khỏi toàn bộ mọi vết thương cho lão bá.

Lão nhân được đặt nửa nằm nửa ngồi, tựa vào tấm thân dù gầy nhom nhưng vẫn đang độ lớn phồng lên của gã được Hoài Phương gọi là Vân Hội đệ.

Lão nhân vì thế chỉ có thể đưa ánh mắt lơ lơ nhìn thấy mỗi một mình Hoài Phương. Lão nhân chợt hé môi cười gượng :

- Tánh khí của Hoài Phương người vốn thuần hậu, đến cả việc đang cải dạng nam nhi người vẫn luôn quên, khiến vừa mở miệng ra là tự xưng ngay diệt nữ. Đã vậy sao người còn về đùa với Vân Hội, cố tình bịa ra chuyện lừa dối ta?

Vân Hội giật mình vội lên tiếng :

- Sao thế, phụ thân? Hải nhi có bịa chuyện nói dối phụ thân bao giờ?

Quả thật chỗ ẩn thân lúc này của chúng ta bọn Thánh Ma giáo dù có đông nhân số hơn thập phần so với lực lượng chúng đang dùng để truy lùng chúng ta thì chỉ ít trong một sớm một chiều chúng cũng không tài nào tìm được đến tận đây. Hải nhi toàn nói sự thật, sao phụ thân chẳng chịu tin cho?

Lão nhân không đáp, trái lại bỗng bất ngờ bật hỏi :

- Vân Hội, hải tử nghĩ sao về y thuật của phụ thân? Có thật xứng danh xưng “Tiền hữu Hoa Đà - hậu thời Thánh Thủ” chăng?

Hoài Phương lên tiếng đáp. Và cho dù Hoài Phương đang mặc y phục nam nhân nhưng giọng nói trong trẻo vẫn cứ cáo giác gã là phận nữ lưu :

- Diệt nữ lúc trước nhờ may mắn và nảy sinh ý liều lĩnh mạo hiểm, vô tình thoát kiếp dọa dầy của một ả nô tỳ mặt hạng trong tay mục nữ ác ma ác độc Thánh Ma giáo, vẫn luôn nghe nhắc đến uy danh lẫy lừng của

Diệu Thủ Thánh Y vang dội khắp võ lâm. Sao lão bá tự khiêm, chỉ xưng là Thánh Thủ, thay vì Thánh Y như mọi người vẫn gọi?

Vân Hội lườm mắt nhìn Hoài Phương :

- Có như thế há lẽ Hoài Phương cô nương không tự hiểu? Là Thánh Y tất phải có chỗ khác biệt với Thánh Thủ nghĩa là không hề bó tay thúc thủ trước bất kỳ bệnh trạng nào. Gia phụ không dám cao ngạo thậm xưng như thế ắt là đã từng có lúc áy náy, hối hận vì đã một lần nào đó thúc thủ.

Lão nhân gật đầu, nhưng mặt lại nhăn, không hiểu là vì đau đớn hay vì những lời đang quở trách Vân Hội :

- Phụ thân đã nói rồi, hài tử kém hơn Hoài Phương những một tuổi, nên gọi là tỷ tỷ nghe thuận tai hơn.

Hoài Phương cười gượng và lắc đầu :

- Lão bá dù có nói thế mấy Vân Hội đệ nhất quyết chẳng chịu nghe theo. Vì như diệt nữ tự đoán biết, ắt hẳn Vân Hội đệ từ lâu rất khó chịu khi đột nhiên có thêm một kẻ vô dụng như diệt nữ bên cạnh lão bá. Hoặc nói đúng hơn, nếu không vì cứu mang thêm một diệt nữ, biết đâu bọn Thánh Ma giáo cho dù có quyết liệt truy tìm diệt nữ cũng không vì thế mà tình cờ phát hiện lão bá chính là nhân vật suốt mười mấy năm qua chúng truy tìm. Vân Hội đã không gọi diệt nữ là tỷ tỷ cũng phải.

Vân Hội vạch lại ngay :

- Tự cô nương nếu hiểu biết thấu suốt như thế cũng tốt. Huống hồ, kể từ khi có thêm cô nương, chẳng phải chính vì sự vụng về của cô nương đã là nguyên do khiến bao nhiêu lần tung tích của cả ba chúng ta cứ bị bọn Thánh Ma giáo phát hiện quá dễ dàng đó sao? Gọi cô nương là tỷ tỷ ư? Trừ phi cô nương thật sự có một bản lãnh cao minh nào đó khiến Vân Hội này tâm phục khẩu phục.

Lão nhân Thánh Thủ lại nhăn mặt :

- Hoài Phương tuy chưa có cơ hội hiển lộ thân thủ bản lãnh, vì cũng như người, cả hai hoàn toàn không biết võ công. Nhưng đừng vì thế mà Vân Hội người vội xem thường. Thứ nhất, Hoài Phương đã dám liều lĩnh, tự một mình nghĩ cách đào thoát, không còn cam chịu cảnh nô bộc bị dọa dẫm bởi lũ ác ma Thánh Ma giáo, người liệu có đủ胆 lược tương tự chăng? Thứ hai, tư chất của Hoài Phương kỳ thực cũng thông minh đỉnh ngộ, vị tất chịu kém người. Bằng chứng là suốt thời gian qua bao nhiêu điều ta truyền thụ nếu Hoài Phương không lĩnh hội hoặc sớm và nhanh hơn người thì chỉ ít cũng không chậm hơn người chút nào. Người đừng nghĩ ta không nhận biết người vì có phần do sự thông tuệ của Hoài Phương nên bắt phục và cố tình không thừa nhận Hoài Phương đáng được người gọi là tỷ tỷ.

Vân Hội giật mình, toan chống chế, chợt nghe Thánh Thủ lão nhân sau tiếng hắng giọng lại nói tiếp :

- Nhưng thôi, chuyện người xưng hô như thế nào là tùy lũ trẻ bọn người. Hãy trở lại điều ta đang nói và đang chờ Vân Hội người đáp lời. Người nghĩ sao về y thuật hoặc cao minh hoặc không cao minh của ta?

Vân Hội chợt thở ra nhè nhẹ :

- Y thuật của phụ thân vốn dĩ cao minh. Hiển nhiên hài nhi lúc này đã nói dối, khi bảo sẽ cùng Hoài Phương vận dụng một vài kiến văn ít ỏi về y thuật để giúp phụ thân bình phục.

Thánh Thủ lão nhân cười gằn :

- Đã biết không thể nói dối và qua mặt ta sao Vân Hội người ngay từ đầu không thừa nhận ngay? Còn nữa như những gì ta vừa thuật kể, phụ thân người chính là Bắc Hải Nhất Kiếm Quan Vân Du, tính danh thật của người là Quan Vân Hội, sao người cứ vẫn mãi gọi ta là thân phụ, như thế không những người không tin vào điều ta vừa thuật kể mà còn có thái độ ngấm ngầm cho rằng ta vì sắp vong mạng đến nơi nên thần trí không đủ minh mẫn, chỉ kể toàn những điều không hề xảy ra cho người nghe?

Vân Hội biến sắc :

- Hài nhi nào dám có ý nghĩ bất kính như thế đối với phụ thân. Nhưng nếu phụ thân cho phép, hài nhi xin được chờ đến lúc phụ thân hoàn toàn bình phục sẽ dò hỏi cặn kẽ hơn về thân thế của hài nhi, như lời phụ thân vừa kể.

Thánh Thủ lão nhân chợt thở ra :

- Ta tự biết rất rõ về ta. Mạng ta phen này hỏng thật rồi. Và đây là cơ hội cuối cùng. Nếu ta không biết tận dụng để cho người am hiểu tổ tông về thân thể lai lịch thì mai hậu, vạn nhất có gặp phụ thân người nơi cửu tuyền, ta biết phải giao phó như thế nào đây?

Hoài Phương chợt lo, vội dùng tay xem qua khắp các kinh mạch của lão nhân Thánh Thủ. Và Hoài Phương vụt biến sắc :

- Mạch tượng hoàn toàn thác loạn! Vân Hội đệ, quả nhiên đây là cơ hội cuối cùng, nếu đệ không muốn mãi mãi trở thành một cô nhi như ta, suốt kiếp nay không thể biết thân sinh phụ mẫu là ai thì hãy chịu khó lắng nghe lão bá nói.

Vân Hội liền gắt Hoài Phương :

- Chuyện nhảm, gia phụ dù gì cũng là Diệu Thủ Thánh Y, chút thương tích này quyết không thể khiến gia phụ sớm vong mạng.

Lão nhân Thánh Thủ chợt phá lên cười :

- Hảo hài tử, Vân Hội người quả là hảo hài tử, vì không muốn tin ta cũng phải đến lúc tuyệt mệnh như mọi người nên người cố tình không muốn nghe thêm chút gì về thân thể người. Đúng như thế chẳng? Ha ha...nhưng thật đáng tiếc, nội thương của ta quá đỗi nghiêm trọng, cho dù có muốn nấn ná diên trì, hầu vì chưa thể thuật kể hết mọi điều cho người nghe nên ta cố gắng gượng bảo dưỡng mạng sống cũng không sao toại ý. Vậy nếu người thật sự là hảo hài tử, hãy giúp ta hoàn thành điều đã hứa với phụ thân người và hãy để ta kể tường tận cho người nghe. Nếu không, hừ... cả ta và người e muộn mất.

Hoài Phương một lần nữa nài nỉ Vân Hội :

- Vân Hội đệ...

Vân Hội vụt nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau miễn cưỡng chấp nhận sự thật là lão Thánh Thủ khó thể chi trì lâu hơn :

- Được rồi phụ thân, nhưng hãy cho hài nhi hỏi, những gì phụ thân vừa thuật kể đều xảy ra trước cả lúc Giang Viễn Thanh và Quan Vân Du tìm về Thiếu Lâm tự, tại sao Quan Vân Du vẫn biết và kể cho phụ thân nghe, để bây giờ đến lượt phụ thân kể cho hài nhi tổ tông?

Lão nhân Thánh Thủ chợt gật đầu :

- Người tuy thông tuệ có kém Hoài Phương một ít nhưng về nhận định nhanh nhạy và tinh tế thì đến lượt Hoài Phương khó sánh bằng. Không sai những gì ta kể, kỳ thực phụ thân người, Quan Vân Du không hề biết. Chỉ sau này, do đã từng thọ nhận đại ân của phụ thân người, cùng là muốn giúp người minh bạch đầu là hư thực. Chính ta dù trải qua nhiều năm dài phải lo đưa người đi ẩn náu khắp nơi vẫn tìm đủ cách để dò hỏi. Và cuối cùng thì sự việc đã xảy ra như thế nào, ta cứ thế ấy kể lại cho người nghe. Có như thế người mới hiểu rõ nguyên ủy, vì sao Ngũ Kỳ Tiên Tử gây loạn Thiếu Lâm, di họa đến sinh mạng song thân người và cuối cùng người vì sao bỗng dưng trở thành dưỡng tử của ta, kể từ lúc vừa mới lọt lòng cho đến tận bây giờ.

Vân Hội chấn động :

- Phụ thân đã không thể cứu được mạng phu nhân của nhân vật Bắc Hải Quan Vân Du? Chẳng những thế, nhân vật này sau đó cũng mất mạng, tại sao?

Thánh Thủ lão nhân thở dài :

- Hãy gọi ta là dưỡng phụ. Kỳ thực ta biết người đang khó xử như thế nào. Nếu cứ mãi xem ta là phụ thân. Còn về điều người vừa hỏi, quả thật ta dù có là Hoa Đà tái thế cũng phải thúc thủ đối với tình trạng của mẫu thân người năm đó. Vì lúc quyết định đưa mẫu thân người đến tận chỗ an thân của ta. Tự phụ thân người cũng thừa biết việc giúp mẫu thân người bảo toàn sinh mạng là điều không thể. Nhưng vì không muốn đến lượt người khi đó tuy chỉ là bào thai nhưng kỳ sinh hạ đã cận kề, lại phải thọ tử cùng một lúc với thân mẫu, phụ thân người đi quá liều lĩnh bằng cách suốt đường đi đã tuân trút truyền nội lực quyết lòng

bảo hộ tâm mạch cùng chút nguyên sinh khí cuối cùng cho hai mẫu tử người. Phụ thân người đã không tính đến việc bị bọn Thánh Ma giáo theo dấu, nhờ phụ thân người đưa đường nên chúng cũng đã tìm đến tận chỗ nấu thân của ta.

Hoài Phương kinh hãi :

- Vậy là khi Quan thúc thúc tìm đến chỗ lão bá, bọn Thánh Ma giáo ngay lúc đó cũng xuất hiện?

Thánh Thủ lão nhân lại thuật tiếp :

- Kỳ thực bọn chúng nào dám xuất hiện ngay. Và sau này, theo ta đoán vì chúng thừa biết bản lãnh đích thực của Quan Vân Du là thế nào. Đồng thời chúng không dám nghĩ Quan Vân Du vì muốn bảo lưu sinh mạng cho cả phụ nhân lẫn thai nhi nên đã liều dùng chân khí nội lực để chi trì suốt ba ngày đường. Chúng cứ nghĩ một cao thủ kiếm gia vang danh như Quan Vân Du quyết không bao giờ phạm sai lầm và luôn là đối thủ đủ làm khiếp vía bất kỳ địch thủ nào nếu dám xuất đầu lộ diện tự nạp mạng dưới kiếm chiêu xuất quỷ nhập thần của Quan Vân Du. Vì thế, chúng dù đã đến, ta nghĩ thế, nhưng việc chúng càng chậm xuất hiện càng tạo ra cho ta cơ hội thi thố diệu thủ cứu lấy sinh mạng cho mỗi một mình Vân Hội. Còn mẫu thân y, đáng tiếc thay, đến việc nhìn thấy một lần duy nhất ấu nhi do chính bản thân cưu mang sinh hạ cũng không có cơ hội. Quả là cái chết không có gì thảm bằng!

Vân Hội nghiêng răng trèo treo :

- Còn gia phụ Quan Vân Du phải vì kiệt lực sau thời gian dài, trút truyền nội lực nên ngay khi lâm địch đã bị Thánh Ma giáo sát hại?

Bất chợt Thánh Thủ lão nhân bật cười vẻ thích thú :

- Nhắc đến cái chết của phụ thân người, ta càng hiểu rõ thêm thế nào là “Cây có bóng, người có danh”. Vì lúc khi vừa toan trao người, một ấu nhi hãy còn đỏ hồng, đến một mẫu y phục nhỏ để che thân cũng không có thì phụ thân người thay vì đờ tay đón nhận đã chỉ bình thản giao phó người cho ta kèm theo hai điều căn dặn thứ nhất, hãy nuôi dưỡng Vân Hội người cho đến lúc thành nhân. Sau đó bảo người tự quay về Bắc Hải một chuyến, hỏi tìm gặp cho bằng được một Nhân vật có mỗi một danh xưng vốn vẹn là “Thủ”.

Vân Hội chau mày :

- “Thủ”? Họ Thủ hay tên Thủ?

Thánh Thủ lão nhân lắc đầu :

- Ta không biết. Vả lại, tình thế lúc đó dường như phụ thân người đã biết là rất khẩn trương nên không giải thích gì thêm. Phần ta thì cần chú tâm nghe tiếp lời căn dặn thứ hai của phụ thân người nên cũng không tiện hỏi thêm về nhân vật có danh xưng kỳ quặc đó.

Hoài Phương vọt miệng hỏi ngay :

- Đó là lúc bọn Thánh Ma giáo ập đến?

Thánh Thủ lão nhân chợt chép miệng :

- Vẫn chưa. Điều đó khiến ta lấy làm lạ, nhất là về lời căn dặn thứ hai của đại ân nhân Quan Vân Du lão đệ. Là thế này, Quan Vân Du dặn ta không những không được tùy tiện truyền thụ võ công cho Vân Hội mà còn dặn thêm không được để Vân Hội sớm tiếp xúc hoặc bái nhận bất kỳ nhân vật nào ở Thất đại phái làm sư phụ. Và để xác quyết điều đó Quan Vân Du còn dặn thêm, kể cả ta cũng đừng bao giờ để lộ chỗ ẩn cư dù lúc đó hay sau này cho bất luận nhân vật chính phái nào hay biết.

Vân Hội động tâm :

- Vạn nhất Có người tìm đến chính là Giang Viễn Thanh, hảo bằng hữu của gia phụ Quan Vân Du thì sao?

Thánh Thủ lão nhân bảo :

- Đó cũng là điều mà ngay lúc đó ta vốn dĩ rất muốn hỏi thân phụ người. Nhưng tiếc thay đấy là lúc bọn Thánh Ma giáo xuất hiện. Ta vì biết ý phụ nhân người đã quyết nên đành lên mang mỗi mình người thoát đi. Riêng phụ thân người khi lưu lại, ngồi tọa công, thanh kiếm

thì gác hờ ngay trước mặt, trên hai chân đang ngồi, miệng thì từ tốn thốt bảo lũ Thánh Ma giáo thế này :

- Kẻ nào chưa muốn chết thì đừng tiến vào! Vượt quá hai trượng trước mặt và xung quanh ta. Hà hà...

Chỉ cần nghe phụ thân người nói như thế là lũ Thánh Ma giáo ùn ùn lùi lại.

Vì chúng thừa biết uy lực của Bắc Hải Kiếm Pháp nếu được phụ thân người thi triển thì sẽ lợi hại đến bậc nào. Phần ta, nhờ đó thoát đi an toàn. Chỉ khi đi đã xa mới nghe tiếng một nhân vật cao thủ nào đó của Thánh Ma giáo gầm quát, vang thật xa đến tận tai ta.

Hoài Phương khiếp hãi :

- Ất chính là Giáo chủ Thánh Ma giáo?

Riêng Vân Hội thì chợt có cảm nghĩ bất an cho phụ thân Quan Vân Du độ đó :

- Phải cao thủ đó đã phát hiện gia phụ không còn nguyên vẹn ban lãnh như thuở nào?

Thánh Thủ lão nhân hạ thấp giọng :

- Không sai.

Vì tiếng đó quát :

- Trừ phi họ Quan người đã luyện được Sinh Cơ Bất Diệt một môn công phu kỳ thực đã thất truyền từ lâu, ta không tin người sau mấy ngày liên tiếp truyền nội lực cho thế tử lại vẫn còn nguyên vẹn an lành như thái độ trầm tĩnh lúc này của người. Tất cả tiến lên. Giết!

Hoài Phương rùng mình :

- Vậy là đủ hiểu Quan thúc thúc lần đó khó mong toàn mạng. Nhưng với cung cách xuất thủ như thế nhân vật đã cất tiếng gầm quyết không phải Giáo chủ Thánh Ma giáo.

Vân Hội vạch lại :

- Người của Thánh Ma giáo đã xuất hiện. Với sự thật đó dựa vào đâu cô nương bảo hung thủ không phải Giáo chủ Thánh Ma giáo?

Thánh Thủ lão nhân cũng hỏi :

- Có phải Hoài Phương người định nói là nếu là Giáo chủ Thánh Ma giáo thì cung cách xuất thủ quyết không dựa vào số đông?

Hoài Phương ngập ngừng :

- Tiểu nữ đã từng là một a đầu cho nữ ác ma Thánh Ma giáo, nhờ đó có nghe biết khá nhiều điều, nhất là về bản lãnh đã vào bậc thượng thừa của Giáo chủ Thánh Ma giáo. Và tiểu nữ còn biết Giáo chủ Thánh Ma giáo nếu luôn được toàn bộ giáo đồ ngưỡng mộ và thần phục thì chính là nhờ thái độ không bao giờ chịu đi sau mọi người mỗi khi cùng họ lâm trận. Tóm lại, hề có Giáo chủ xuất hiện thì nhân vật xuất trận đầu tiên luôn là Giáo chủ. Quyết không có chuyện hô hào, kêu gọi mọi người cùng tiến lên như lời quát lão bá vì đã tận tai nghe nên vừa kể lại.

Vân Hội bảo :

- Nếu không là Giáo chủ thì cũng là một nhân vật cao thủ của Thánh Ma giáo. Quan Vân Hội này chỉ cần biết như thế là đủ và quyết sẽ tận diệt Thánh Ma giáo để báo thù cho song thân.

Chợt có tiếng cười lạt từ xa vang đến :

- Muốn tận diệt lũ Thánh Ma giáo, đó là điều từ lâu bất luận nhân vật chính phái nào cũng có ước mong. Chỉ tiếc, đến cả họ cũng không đủ bản lãnh thực hiện, huống hồ người chỉ là một tiểu oa nhi vị tất đã đủ bản lãnh tự phòng thân, vội chi sớm nói ra lời ngông cuồng thái quá. Hừ!

Thánh Thủ lão nhân chấn động :

- Ai?

Hoài Phương cũng giật mình :

- Ối chao. Cứ ngỡ đây là nơi náu thân an toàn, sẽ không bị một ai sớm phát hiện. Nào ngờ chưa gì đã có người tìm đến. Làm thế nào bây giờ, Vân Hội đệ?

Vân Hội đang vội nâng đỡ Thánh Thủ lão nhân đứng lên :

- Còn làm thế nào nếu không sớm lo tìm phương đào tẩu? Chúng ta đi thôi phụ thân.

Nhưng đã có một nhân vật kiếm khách đột ngột xuất hiện :

- Người không là cốt nhục của Quan Vân Du đại sư ca như ta vừa tình cờ lên nghe sao? Nếu phải sao người vẫn cứ gọi người chỉ có công nuôi dưỡng mình là thân phụ?

Hoài Phương đưa mắt dò xét nhìn kiếm khách vừa đường đột xuất hiện.

- Tôn giá có quan hệ thế nào qua cách gọi Quan thúc thúc là đại sư ca?

Vị kiếm khách tuy có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần nhưng tính khí thì cực cần thô lỗ không đủ trầm tĩnh như vẫn có ở những nhân vật trạc tuổi :

- Người vô can sẽ tốt hơn nếu đừng chỏ miệng nói xen vào. Tóm lại, ta chỉ muốn nghe tiểu oa nhi kia nói minh bạch một lời. Rằng y phải hay không phải cốt nhục của đại sư ca ta. Thế nào, tiểu oa nhi?

Vân Hội có ý bực :

- Vì sao tại hạ phải đáp lời, trong khi chính tôn giá lại che giấu không giải thích rõ nguyên nhân dẫn đến lời xưng hô như vừa rồi?

Vị kiếm khách chợt mỉm cười và chỉ nói với một mình Vân Hội :

- Vì ta là Tam sư đệ của phụ thân người, nếu người chính thật là cốt nhục của Quan Vân Du đại sư ca, từ mười mấy năm qua đã thất tung của bọn ta.

Thánh Thủ lão nhân kinh ngạc :

- Quan Vân Du vẫn còn nhiều sư đệ đồng môn thật sao?

Bao nhiêu người? Tại sao giữa chúng ta vốn có tình bằng hữu nhưng lão chưa bao giờ nghe Quan Vân Du lão đệ đề cập đến những điều tương tự?

Vị kiếm khách cười lạt :

- Nếu lão thật sự chưa nghe đề cập đến là tốt cho lão. Nhược bằng ngược lại, giá như lão nghe biết khá nhiều về Bắc Hải cung, chứng tỏ đại sư ca Quan Vân Du là người tiết lộ, hậu quả xảy đến sẽ khó lường. Không chỉ riêng cho lão, mà đến cả tiểu oa nhi kia dù có là cốt nhục của Quan gia cũng khó mong thoát số phận đã dành sẵn.

Thánh Thủ lão nhân giật mình :

- Bắc Hải cung? Tự danh xưng này tựa hồ cho biết đây là một thế lực không thể xem thường. Vậy tại sao chuyện xảy ra cho Quan Vân Du tính đến nay đã ngoài mười bốn năm, trái lại lão không hề nghe động tĩnh gì về phía Bắc Hải cung chứng tỏ quý cung cũng cung có sự truy tìm hoặc lo báo thù cho Quan Vân Du lão đệ.

Vị kiếm khách đáp một cách bí ẩn :

- Dĩ nhiên phải có nguyên do. Nhưng nếu giải thích rõ thì lão đảm đương được chăng? Một khi vì biết quá nhiều ẩn tình của bốn cung nên ta đành phải xuất thủ hạ sát lão hầu giữ kín những gì không thể tiết lộ?

Thánh Thủ lão nhân cười lạt :

- Nếu các hạ đã nói như thế, lão thà không hỏi gì đến thì hơn, chỉ trừ một câu.

Đối phương gần giọng :

- Có phải lão muốn hỏi ta xuất hiện thế này là có dụng ý gì, đúng không?

Thánh Thủ lão nhân lo ngại :

- Các hạ đoán biết quá dễ những gì lão đang muốn hỏi thế sao?

- Không sai!

- Vậy hãy cho biết dụng ý của các hạ là gì?

Vị kiếm khách vô danh khinh khỉnh đáp lại với một bàn tay đưa ra nhô cao hai ngón tay.

- Có hai ý. Thứ nhất, y co quắp một ngón tay vào- Ta cần đưa ngay tiểu oa nhi kia hồi cung với điều kiện hẳn đúng thật là cốt nhục của đại sư ca ta.

Quan Vân Du Vân Hội đáp ngay :

- Tại hạ sẽ tự quyết định đâu là lúc thích hợp để quay về Bắc Hải cung một chuyến nhưng chưa phải lúc này.

Vị kiếm khách vẫn cứ khinh khỉnh :

- Nếu ngươi là hậu nhân của Quan Vân Du, ta vì là Tam sư thúc của ngươi nên có quyền định đoạt thay ngươi. Còn như ngược lại ngươi không hề là người họ Quan, thì dù muốn, bản thân ngươi hoàn toàn không đủ tư cách đặt chân đến Bắc Hải, trừ phi ngươi tự dẫn thân đến tìm chết.

Thánh Thủ lão nhân vội xoa dịu tình thế cứ luôn mang vẻ đối nghịch :

- Lão vì là dưỡng phụ của Vân Hội nên biết rõ Vân Hội ở họ Quan. Không những thế với hiện tình lúc này, phần thì sinh mạng lão khó mong tự bảo toàn lại thêm phần đã từ lâu luôn bị lũ Thánh Ma giáo truy tìm đuổi bắt, nếu được các hạ thay lão chăm sóc, và nhất là đưa Vân Hội về Bắc Hải là nguyên ủy xuất xứ võ học của Quan Vân Du lão đệ, lão không còn mong muốn nào bằng và cũng không thẹn nếu sau này gặp lại Quan Vân Du lão đệ ở chốn hoàng tuyền.

Vân Hội vội kêu :

- Phụ thân... À không dưỡng phụ, hài nhi chưa thể xa dưỡng phụ lúc này. Huống hồ với thương thế của dưỡng phụ hài nhi cần lưu lại nhiều hơn để chăm sóc, chỉ ít chỉ là để báo đáp phần nào trong muôn một công ân nuôi dưỡng mười mấy năm qua của dưỡng phụ.

Vị kiếm khách chợt lên tiếng đề xuất một phương thức vẹn toàn, giúp cho Thánh Thủ lão nhân và Quan Vân Hội :

- Ta đã nghe khá đủ về thảm trạng đã xảy đến cho phụ thân ngươi. Đồng thời để giúp ngươi báo phục phụ thù, chuyện đưa ngươi quay về Bắc Hải là điều không thể trì hoãn chậm trễ, nên ta có ý này, tin chắc ngươi vừa nghe xong sẽ toại nguyện.

Và vị kiếm khách lấy ra một hoàn đan được có bọc sáp bên ngoài :

- Ở bốn cung Bắc Hải, đây là loại linh đan hầu như có công năng cải tử hoàn sinh. Ngươi có thể tự tay trao tặng cho dưỡng phụ nếu muốn, với điều kiện dưỡng phụ ngươi phải hứa giúp ta hoàn thành thêm dụng ý thứ hai trong lần tình cờ hội ngộ này.

Thánh Thủ lão nhân gật gù :

- Lão đã nghe các hạ báo có những hai dụng ý khi xuất hiện. Ý thứ nhất là việc đưa Quan Vân Hội về lại Bắc Hải cung. Điều này vì lão hoàn toàn tự nguyện nên các hạ không cần dùng tiên đan thánh dược để trao đổi. Xin hãy cho nghe luôn dụng ý thứ hai.

Vị kiếm khách dù thế vẫn trao hoàn linh đan cho Quan Vân Hội.

- Ý thứ hai vẫn liên quan đến thân thể đích thực của Vân Hội, vì nếu Vân Hội chính thật ở họ Quan, hẳn trước lúc mệnh chung, Quan Vân Du đại sư ca của ta thế nào cũng giao phó một tín vật khá quan trọng cho lão. Hãy trao tín vật đó cho ta, chỉ như thế mới chứng tỏ Vân Hội là hậu nhân duy nhất của Quan Vân Du.

Thánh Thủ lão nhân giật mình :

- Tín vật ư? Làm gì có!

Vị kiểm khách cũng giật mình :

- Không có! Sao lại thế? Không phải chính lão đã vừa thuật kể, Quan Vân Du vì biết chắc phải chết nên cố tình lưu lại tìm cách ngăn địch để lão một mình đưa Vân Hội đào mạng sao? Lẽ nào một tín vật quan trọng như vậy, Quan Vân Du vẫn không đủ tin cẩn để giao phó cho lão như đã phó giao phó Vân Hội nhờ lão nuôi dưỡng sao?

Thánh Thủ lão nhân có ý giận :

- Sanh mạng lão đã một lần nhờ Quan lão đệ cứu nguy. Nếu không đủ tin cẩn thì Quan lão đệ nào dám phó giao Vân Hội cho lão? Còn nữa, chuyện tín vật kia ắt hẳn các hạ đã nhận tin sai lầm. Vì Quan lão đệ không cất giữ nên cần gì giao phó một vật không hề có cho lão?

Vị kiểm khách cười lạnh :

- Quan Vân Du thực biết rõ tín vật đó quý trọng hơn chính sinh mạng. Gia dĩ có phải chết thì điều trước tiên và duy nhất Quan Vân Du phải thực hiện là giữ sao cho tín vật đó đừng rơi vào tay bất kỳ ngoại nhân nào. Trừ phi lão đã cất giữ và biết tín vật đó quan hệ đến sự tồn vong của bốn cung Bắc Hải như thế nào nên nảy sinh tà ý, quyết chiếm hữu không chịu giao hoàn.

Thánh Thủ lão nhân phần nộ :

- Chớ nói nhảm. Diệu Thủ Thánh Y này giá như có nảy ý tham thì riêng đối với Quan lão đệ có đại ân cứu tử quyết không bao giờ có hành vi bất nghĩa như thế. Lão... Lão...

Vì đang mang thương thế nghiêm trọng, cơn phần nộ chợt bùng phát bỗng làm cho lão nhân Thánh Thủ nghiêng người gục xuống và thổ huyết lai láng.

Quan Vân Hội thất kinh, vội bóp võ hoàn sáp, trút ngay vào miệng dưỡng phụ hoàn linh đan đã do vị kiểm khách bí ẩn nọ trao ban :

- Dưỡng phụ xin hãy bình tâm. Vì về tín vật này, cuối cùng hài nhi cũng đoán biết gia phụ đã sắp đặt như thế nào qua lời dưỡng phụ kể về việc gia phụ dặn hài nhi phải quay về Bắc Hải cung một chuyến. Dưỡng phụ không nghĩ như thế sao?

Thánh Thủ lão nhân hồi tỉnh lại ngay, có lẽ nhờ lời nhắc khéo của Vân Hội hơn là nhờ tiên đan thánh dược ắt vẫn chưa kịp ngấm.

- Người muốn ám chỉ lời căn dặn đầu tiên mà phụ thân người có nhờ ta truyền đạt cho người?

Vị kiểm khách hỏi quá vội :

- Quan Vân Du đã căn dặn thế nào?

Vân Hội sa sầm nét mặt :

- Tôn giá có thật là Tam sư đệ của gia phụ? Nếu vậy, sao lại tỏ ra bất kính, qua việc cứ gọi thẳng tính danh của gia phụ, lại còn có ý dò xét muốn biết những lời trăng trối của gia phụ là những điều chỉ một mình tại hạ mới có quyền biết?

Thái độ của kiểm khách thay đổi :

- Vật đó là tín vật rất quan trọng đối với bốn cung. Mà thôi, nếu người đã biết thì tốt rồi. Ta sẽ không hỏi gì nữa, trừ phi người vẫn chưa dám đề quyết đó là lời trăng trối có liên quan đến tín vật ta quan tâm.

Thánh Thủ lão nhân kín đáo liếc Vân Hội cho dù đang đáp lời vị kiểm khách.

- Nếu các hạ đã nói đó là tín vật rất quan trọng thì lão dám quả quyết Quan lão đệ vậy là đã có cách phó giao cho chính Vân Hội. Và chỉ cần các hạ thật lòng quan tâm, nhất là chăm sóc tốt cho Vân Hội. Hãy yên tâm, ắt sẽ có lúc Vân Hội vì tuân theo di huấn phụ thân, sẽ tỏ bày cho các hạ biết tín vật cần phải tìm ở đâu.

Vị kiểm khách bị thuyết phục :

- Hảo. Và bây giờ vì đã đến lúc lên đường, người đi được chưa, Vân Hội?

Quan Vân Hội gật đầu nhưng không phải với vị Tam sư thúc chỉ mới lần đầu gặp, mà là với dưỡng phụ Thánh Thủ lão nhân :

- Dưỡng phụ sẽ không còn hài nhi bên cạnh để hầu hạ, thật lòng hài nhi không thể yên tâm.

Hoài Phương lên tiếng :

- Xin cung hỷ Vân Hội đệ đã sớm tìm lại cội nguồn. Hãy yên tâm, Hoài Phương ta sẽ thay Vân Hội đệ hầu hạ Thánh Thủ lão bá.

Thánh Thủ lão nhân cũng gật đầu, mừng cho Vân Hội :

- Kiếp làm người dĩ nhiên không thể tránh những lúc sinh ly tử biệt. Như Hoài Phương vừa nói, người vì đã tìm lại cội nguồn, hãy chuyên tâm khổ luyện công phu hầu mai hậu có cơ hội báo phục gia thù giúp song thân người dù đã thác chôn cửu tuyền vẫn yên tâm mãn nguyện. Phần ta, quá thật đã có Hoài Phương bên cạnh hiển nhiên không đến nỗi cô quạnh. Chỉ cần từ hôm nay trở đi, nếu bọn Thánh Ma giáo không phát hiện chỗ nấu thân này, ta hi vọng người sẽ có lúc quay lại gặp ta nhưng phải sau khi người đã luyện xong công phu và đạt bản lãnh thượng thừa như thân phụ người thuở nào. Đi đi và nhớ hãy bảo trọng.

Vân Hội đưa mắt nhìn Hoài Phương :

- Vạn sự xin phiền đến cô nương. Vân Hội hứa, khi quay lại nếu cả hai vẫn bình yên vô sự, đó sẽ là lúc tại hạ nguyện ý thay đổi cách xưng hô sẽ gọi cô nương là Hoài Phương tỷ.

Hoài Phương mỉm cười rất tự tin :

- Là Vân Hội đệ tự hứa đấy nhé. Được, ta nhất định sẽ đợi đến lúc được nghe đệ gọi ta là tỷ tỷ.

Vị khách ra nôn nóng :

- Đã nói hết những gì cần nói lúc chia tay chưa? Chúng ta phải đi thôi. Nhanh nào.

Quan Vân Hội thi lễ thay cho lời tạ từ đoạn cùng Tam sư thúc bước đi. Và vừa đi Vân Hội vừa hỏi Tam sư thúc :

- Bắc Hải ắt phải là chỗ cách nơi này rất xa và dù gấp đến đâu thì không thể chỉ vì chậm một đôi khắc là chúng ta mất cơ hội quay về Bắc Hải. Cớ sao tôn giá tỏ ra nôn nóng, không để tại hạ được hầu hạ thêm dưỡng phụ?

Vị khách bước đi rất vội :

- Người từng trách ta bất kính với phụ thân người. Đã vậy sao người không mau sớm thay đổi cách xưng hô và gọi ta là Tam sư thúc?

Quan Vân Hội miễn cưỡng gọi :

- Chính bởi Tam sư thúc tỏ ra xa cách, không tự xưng danh tánh cho tiểu đệ biết. Vạn nhất Tam sư thúc không thích được tiểu đệ gọi như thế thì sao?

Vị khách cười lạt :

- Ta ở họ Tư Không, đơn danh là Bình, lần đầu được người khác gọi là Tam sư thúc sao lại không thích. Trừ phi chính người không thích có một vị Tam sư thúc bất đắc dĩ thì đúng hơn.

Quan Vân Hội ngưng ngưng :

- Cũng đâu thể trách một khi Tam sư thúc cứ đường đột xuất hiện. Huống hồ chính Thánh Thủ dưỡng phụ cũng không hề biết tiểu đệ hãy còn nhiều vị sư thúc như thế. Vậy nếu Tam sư thúc có tính danh là Tư Không Bình thế Nhị sư thúc tính danh là chi? Và sau Tam sư thúc còn những ai nữa?

Tư Không Bình chợt cười khùng khục :

- Nhị sư thúc của người ư? Là Trác Thập Cổ. Và sau ta, người vẫn còn cả bảy năm vị sư thúc nữa, hợp với ta và cùng Nhị sư thúc của người thành một nhóm gồm bảy nhân vật có thể bảo, bản lãnh không hề kém thất chương môn của thất đại phái.

Quan Vân Hội hí hửng reo lên :

- Nếu là vậy, tiểu diệt đầu cần gì đợi đến lúc luyện công xong mới mong có cơ hội báo phục gia thù. Vì chuyện này chỉ cần về đến Bắc Hải, tự tiểu diệt sẽ cầu khẩn van xin thất vị sư thúc giúp tiểu diệt ra tay tận diệt Thánh Ma giáo, báo thù cho song thân.

Tư Không Bình bỗng có dấu hiệu bước đi chậm lại :

- Người định cầu khẩn thế nào? Ý ta muốn nói người sẽ định đánh đổi điều gì để được bọn ta là những sư thúc giúp người báo thù?

Quan Vân Hội hoang mang không hiểu :

- Cần phải đánh đổi điều gì đó sao? Là điều gì? Liệu dùng chính mạng của tiểu diệt có được không?

Tư Không Bình cười khẩy :

- Mạng của người liệu đáng giá đến thế sao? Đừng quên bản thân người chỉ là một tiểu oa nhi, vì không biết võ công nên kể như vô dụng. Có chăng thì người vẫn phần nào hữu dụng nhờ còn có một vật đủ để đánh đổi lời khẩn cầu người vừa đề xuất.

Vân Hội chợt dạ :

- Tam sư thúc đang đề cập đến tín vật của gia phụ? Cũng không hề chi, chỉ cần thất vị sư thúc hứa lời giúp báo thù, tín vật đó hiện do ai cất giữ, tiểu diệt nguyện ý tỏ bày tất cả cùng thất vị sư thúc.

Tư Không Bình kinh nghi :

- Vật đó không được cất giấu trái lại đã do phụ thân người phó giao cho một nhân vật khác giữ hộ? Là ai?

Vân Hội lắc đầu :

- Chờ khi nào được thất vị sư thúc hứa lời, tiểu diệt sẽ nói rõ tính danh nhân vật đó.

Tư Không Bình dừng chân lại ngay :

- Không phải là lão Thánh Thủ chứ? Vì nếu chẳng may vật đó quả thật do lão cất giữ, ta dù muốn cũng không thể buộc một kẻ đã chết phải mở miệng cung xưng vật đó được cất giữ ở đâu?

Vân Hội cũng dừng chân và bật ngay tiếng kêu kinh hoàng :

- Tam sư thúc bảo đã chết là ý gì? Không lẽ...

Tư Không Bình cười lạnh :

- Hoàn đan được do người phục cho lão Thánh Thủ, kỳ thực chỉ là loại độc dược. Tuy chậm phát nhưng với thương tích của lão như thế, e lúc này lão khó mong toàn mạng.

Vân Hội kinh hoàng và bất ngờ xoay người bỏ chạy ngược trở lại.

Chợt vút một tiếng, Tư Không Bình đã xuất hiện chặn lối Vân Hội với một hoàn đan dược khác cũng được bọc sáp khá giống với hoàn lúc nãy :

- Người sẽ có ngay giải dược để nếu kịp quay về, ắt vẫn còn cơ hội cứu mạng dưỡng phụ người. Nhận không?

Vân Hội khinh bỉ nhìn Tư Không Bình :

- Tại hạ không thể nào tin tôn giá chính thật là Tam sư đệ đồng môn cùng gia phụ. Vì nếu phải, liệu sẽ giải thích thế nào về thủ đoạn này của tôn giá đây?

Tư Không Bình cười khẩy :

- Nếu thời gian càng kéo dài người càng mất đi cơ hội cứu mạng dưỡng phụ người. Ta tin người hiểu ý ta muốn gì ở người để được đổi lấy hoàn giải dược này. Thế nào?

Vân Hội nuốt giận vào bụng :

- Hãy trao giải dược trước. Sau đó tại hạ sẽ đáp ứng giúp tôn giá toại nguyện.

Tư Không Bình đắc ý ném hoàn đan được qua cho Vân Hội :

- Ta không hề sợ người nuốt lời. Nào, cầm lấy.

Vân Hội đón nhận hoàn đan được và khư khư giữ vào tay như sợ nếu để chậm ắt hoàn đan được, nếu không bị Tư Không Bình cướp lại thì cũng tự mọc cánh bay mất dạng :

- Gia phụ trần trời, dẫn tại hạ khi đủ tuổi thành nhân hãy tìm cách quay về Bắc Hải và hỏi cho bằng được một nhân vật có danh xưng thật kỳ quái là “Vỹ”.

Tư Không Bình cau mặt :

- Vỹ? Họ Vỹ hay tên Vỹ?

Vân Hội cười thầm và đắc ý vì đã khôn khéo đổi “Thủ” thành “Vỹ”. Nhân đó Vân Hội cũng nhún vai và đáp lời Tư Không Bình :

- Tại hạ cũng đang muốn hỏi tôn giá điều này, vì lẽ nào với không ít người ở Bắc Hải cung lại chẳng có ai hoặc mang tên Vỹ hoặc ở họ Vỹ hay sao? Mà thôi, điều cần nói tại hạ đã nói xong, cáo biệt.

Tư Không Bình vụt cười lớn :

- Người toan đi đâu? Hãy yên tâm, vì ta chỉ lừa người thế thôi. Kỳ thực hoàn đan được lão Thánh Thủ đã dùng không hề là độc được. Nhưng dù sao, lời ta bảo lão là người đã chết e cũng không sai sự thật là bao. Nếu người muốn hiểu nguyên do. Ha ha... Hãy gọi ta một lần nữa là Tam sư thúc, ta sẽ thương tình giải thích cho người nghe. Hãy gọi đi nào. Ha ha...

Vân Hội sau một thoáng ngơ ngác vì lời nói cứ lúc giả lúc thật của Tư Không Bình nhưng sau đó tự dưng vỡ lẽ :

- Thánh Ma giáo? Dường phụ nếu không thể mất mạng vì hoàn đan được không là độc được thì ắt là do lũ Thánh Ma giáo hạ thủ. Chính tôn giá cũng là người của Thánh Ma giáo và đang ngấm ngấm đắc ý vì được tại hạ gọi là Tam sư thúc do đã tin thật tôn giá là nhân vật Bắc Hải cung?

Tư Không Bình cười to hơn và dĩ nhiên kéo dài hơn :

- Cuối cùng tiểu oa nhi người cũng đoán hiểu? Ha ha... Không sai và chỉ dùng kế như thế bốn giáo mới có cơ hội vừa đắc thủ sinh mạng một lũ vô dụng bọn người vừa được may mắn biết tin vật Cung chủ Bắc Hải cung đã do phụ thân người sắp đặt cách cất giữ như thế nào. Người cũng sẽ sớm gặp lại lão Thánh Thủ và tiểu liễu đầu ngu xuẩn Hoài Phương nếu ngay bây giờ chịu giao nạp sinh mạng người cho ta. Ha ha...

Vân Hội chấn động, thật tâm chỉ muốn bỏ chạy nhưng vẫn cố làm tỉnh để hỏi đối phương một câu không thể không hỏi :

- Gia phụ là Cung chủ Bắc Hải cung?

Tư Không Bình thôi cười dài để bắt đầu chuyển sang cười khinh khỉnh :

- Phụ thân người lẽ ra đã không chết nếu trước kia chấp thuận và ưng nhận cương vị Phó giáo chủ Thánh Ma giáo, do đích thân Giáo chủ bốn giáo thỉnh mời. Tiếc thay phụ thân người lại khước từ, không những thế còn có lời ngổ ỷ sẽ cùng võ lâm chính phái quyết đối đầu và tận diệt bốn giáo, để cuối cùng đón nhận hậu quả là một cái chết chẳng toàn thây.

Vân Hội đã có cơ hội đảo mắt nhìn quanh. Và vì vừa nảy sinh một ý định nên Vân Hội lại cố tình hỏi đối phương thêm một nghi vấn khác :

- Nhưng gia phụ thoát tiên bị hại là do vô tình chạm trán với Ngũ Kỳ Tiên Tử ở Thiếu Lâm tự. Thánh Ma giáo chỉ nhờ may mới hãm hại được gia phụ, đâu phải do bản lãnh để bây giờ tôn giá có cơ hội đắc ý?

Tư Không Bình lại cười dài :

- Người sẽ không bao giờ hiểu, toàn bộ sự việc xảy ra đều không ngoài những tiên liệu và sắp đặt như thần của Giáo chủ bốn giáo. Kể cả phụ thân người có lẽ đến tận lúc chết cũng không thể nào hiểu những gì xảy ra sao lại có vẻ như quá trùng hợp. Ha ha..

Vân Hội chợt dợm chân đi chuyển một bước về bên tả :

- Nói những sắp đặt và tiên liệu, dường như tôn giá cũng muốn ám chỉ mọi điều xảy ra lần này? Có phải đã phần nào liên quan đến Hoài Phương như lời tôn giá vừa cười chê cho Hoài Phương chỉ là một tiểu liễu đầu ngu xuẩn?

Tư Không Bình khinh khỉnh :

-Người đừng nuôi mộng hảo huyền là sẽ kịp bỏ chạy đối với ta vốn dĩ có khinh công ít nhân vật nào sánh kịp. Còn về Hoài Phương người ngỡ ả có thể tự một mình đào thoát như lời ả từng kể ư? Không đâu, đây là do Giáo chủ bốn giáo có lệnh để cho ả ngỡ như đã tự thoát. Kỳ thực kể từ đó, hễ đi đến đâu đều có người của bốn giáo ngấm ngấm bám theo dò xét.

Vân Hội kêu kinh hãi :

- Lễ nào Giáo chủ quý giáo thần thông quảng đại đến như thế, đã đoán biết trước Hoài Phương thế nào cũng được Thánh Thủ dưỡng phụ cứu mang? Và vì Thánh Ma giáo quyết lòng chiếm hữu tín vật của gia phụ nên cứ để thế và lảng lạng theo dõi, chờ dịp thuận tiện chính là lúc này mới ra tay?

Nhưng ngay khi kêu như thế xong, Vân Hội chợt đổi giọng và cười ngặt ngheo :

- Ất hẳn tôn giá chỉ bịa chuyện thôi, có lẽ vì quá tôn sùng và ngưỡng mộ Giáo chủ nên không ngại đổi trắng thay đen, gán cho Giáo chủ nhiều bản lãnh chỉ trừ phi là thần tiên hạ phàm mới được như thế, đúng không? Ha ha...

Tư Không Bình động nộ :

- Người đã sắp chết đến nơi vẫn còn dám cợt nhả và khinh thường Giáo chủ bốn giáo ư?

Vân Hội lo lắng, lui về bên tả thêm một bước nữa :

- Tại hạ ắt không dám có thái độ xem thường nếu tôn giá đừng quá lời, nói toàn những điều vượt quá sự thật. Vì tại hạ nghĩ, chính thật ra Hoài Phương đã tự mình đào thoát. Và thật may mắn cho Thánh Ma giáo là sau một thời gian truy tìm đã tình cờ phát hiện Hoài Phương lại ngẫu nhiên được Thánh Thủ dưỡng phụ cứu mang. Chỉ đến lúc này Giáo chủ quý giáo mới tương kế tựu kế, dùng Hoài Phương như một cái cớ để bức bọn tại hạ dù chạy đến đâu cũng lâm vào tuyệt lộ và cuối cùng thì điều quý giáo mong đạt được cũng thành sự thật, là đã có thể biết tín vật kia đang do nhân vật nào cất giữ. Có nghĩa là Giáo chủ quý giáo dầu có tâm cơ hơn người vẫn không đến nỗi thần thông như tôn giá luôn mở miệng đề cao.

Tư Không Bình phá lên cười sằng sặc :

- Như vậy thì đã sao. Vì đẳng nào bọn người ba mạng phen này đều không thể thoát. Và trái lại Giáo chủ bốn giáo rồi cũng sẽ có cơ hội đắc thủ bí kíp Uyên Nguyên của Bắc Hải cung hợp với sở học sẵn có sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân, tha hồ thống trị toàn vũ lâm. Ha ha...

Đang cười Tư Không Bình bỗng nhảy xổ đến và vỗ chụp vào Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội lập tức nhích thân thêm về bên tả, nhưng rồi liền lúc đó lại tự ngã nhào qua bên hữu. Điều này khiến cho Tư Không Bình bất ngờ và dù khinh công có cao minh đến đâu cũng phải lỡ đà chụp vào bên tả là phương vị đã nghĩ thế nào Quan Vân Hội cũng bỏ chạy theo hướng đó.

Quan Vân Hội chẳng bỏ lỡ cơ hội, vừa ngã nhào qua bên hữu liền lăn tròn trên nền đất thêm một quãng độ nửa trượng, cuối cùng cũng đến đích là miệng của một địa huyết hẹp lúc này đã nhìn thấy. Khi đó Quan Vân Hội chỉ có mỗi một mong muốn là thoát thân nên không cần biết địa huyết đó nông hay sâu như thế nào. Quan Vân Hội xoay ngang người cho toàn thân theo tư thế nằm ngang cứ lăn ào vào giữa miệng địa huyết hẹp!

Vù!

Tư Không Bình lao nhào đến lúc quá muộn, chỉ có thể chạm một tay vào chéo áo của Vân Hội nhưng không tài nào kịp chụp vào và giữ lại.

Y từ trên địa huyết, xạ đôi mục quang tinh tường nhìn xuống lòng địa huyết :

- Người có khôn nhưng không đủ ngoan và quên rằng mục đích của ta chỉ là tìm mọi cách loại bỏ được người. Hãy nghe đây, ta sẽ lấp kín địa huyết, khiến người dù chưa chết cũng không thể thoát lên, đành phải táng thân vĩnh viễn ở nơi chính người vừa tự chọn. Ha ha...

3. Bắc Hải Cung Nội Tình Hỗn Loạn

Tư Không Bình đang cười chột giật nẩy người và vội nhảy bật qua một bên, bởi ở phía sau lưng y bỗng có một giọng nữ nhân vang lên :

- Nếu tiểu tử Quan Vân Hội chết thì Tư Không Bình tôn giá cũng đừng mong toàn mạng. Hừ!

Tư Không Bình sau khi nhảy tránh, phát hiện bản thân không những vẫn an toàn mà lúc nhìn lại thì còn thấy nữ nhân vừa phát thoại rất cuộc vẫn chỉ đứng xa xa nhìn y.

Tư Không Bình cười lạnh và hậm hực gần giọng :

- Nha đầu người là ai? Ất hẳn đã chán sống nên mới dám to gan xen vào chuyện của ta? Hừ!

Nữ nhân mới xuất hiện cho dù niên kỷ hãy còn trẻ nhưng miệng lưỡi lại tỏ ra cao ngạo khó ngờ :

- Dám gọi bốn cô nương một cách vô lễ như thế, Tư Không Bình người mới là kẻ chán sống. Còn nữa hạng rùa đen như người liệu có bao nhiêu bản lĩnh mà to mồm ngăn cản vào chuyện của người?

Tư Không Bình thình nộ, lập tức bật người lao đến tấn công ngay :

- Nha đầu quả muốn chết. Đờ!

Ào!

Nữ nhân khinh khỉnh cười, chờ cho chiêu của Tư Không Bình ập đến vừa sát liền nhẹ nhàng lách người tránh chiêu.

- Bản lĩnh như thế muốn bốn cô nương chết e không phải dễ. Và quả nhiên Tư Không Bình người chỉ là hạng to mồm nhưng vô dụng.

Tư Không Bình nổi cơn lôi đình, quật ào ra một loạt những ba chiêu kinh cực kỳ uy mãnh :

- Muốn biết ta có vô dụng hay không, hãy đỡ!

Ào! Ào!

Nữ nhân thoát nhìn thấy cung cách phát chiêu của Tư Không Bình lập tức chép miệng suýt xoa :

- Công phu quả không tệ, nội lực cũng phần nào thâm hậu, chỉ tiếc chà chà...

Và nữ nhân lại lách người tránh chiêu, cung cách tránh sao mà quá dễ dàng :

- Chỉ tiếc. Lại hụt nữa rồi. Ha ha...

Tư Không Bình kịp trấn tĩnh, vội định thần và định bộ dừng lại nhìn nữ nhân :

- Người không dám cùng ta chạm chiêu?

Nữ nhân liền thần tốc lao vào đánh vô mặt Tư Không Bình :

- Ai bảo bốn cô nương không dám? Đờ!

Ào!

Tư Không Bình động dung và lần đầu buộc lòng phải lẩn tránh chiêu công của nữ nhân :

- Dừng tay! Cô nương hà phương hà xứ sư thừa như thế nào?

Nhưng nữ nhân lại lao ập đến :

- Sao bảo người vẫn muốn cùng bốn cô nương giao thủ chạm chiêu? Chớ lảm lời, hãy đỡ thì hơn. Xem chiêu!

Ào!

Và lần này lại thêm lần nữa Tư Không Bình đành miễn cưỡng tránh chiêu. Nhưng dù sao Tư Không Bình cũng phần nào nhận ra lai lịch của đối phương :

- Người là người của Bắc Hải cung? Ta quyết không nhận lầm, vì cho dù người dùng chiêu thì chiêu thức vẫn không khác mấy so với kiếm pháp Bắc Hải Quan Vân Du từng vận dụng.

Nói xong thay vì chờ nghe nữ nhân đáp lời, chợt Tư Không Bình kêu vang do phát hiện từ dưới địa huyết, nơi lúc này Quan Vân Hội để tự ý ngã nhào xuống, bỗng có một bóng dáng mờ ảo vừa lao thoát lên :

- Khá lắm! Không ngờ nha đầu người còn có đồng bọn, đã nhân lúc ta cùng người đôi co để lao xuống địa huyết cứu nguy cho Quan Vân Hội. Tất cả bọn người hãy lưu mạng lại cho ta. Đỡ!

Và Tư Không Bình xoay ngoắt người, chỉ thoát một cái để lao đến đón đầu bóng dáng mờ ảo vừa từ dưới địa huyết lao thoát lên.

Vù!

Bóng dáng mờ ảo bị chặn lối liền dừng lại, lộ rõ đó là một phụ nhân không chỉ khá cao lớn mà còn dung diện tốt cùng xấu xa khó thể ngờ. Phụ nhân xấu xa quả nhiên đang giữ trên tay một Quan Vân Hội đã bị sây sát khắp người và không rõ có phải vì bị ngã quá đau hay không mà lúc này Quan Vân Hội cứ nằm yên bất động trong tay phụ nhân xấu xa. Phụ nhân chợt ném Quan Vân Hội về phía nữ nhân nọ, nhờ đó kịp thời phát kình ngăn đỡ lực đạo đã do Tư Không Bình quật nhắm vào.

Phụ nhân quát :

- Bình sinh chỉ có Quỷ Diện Vô Dung ta là đủ bản lĩnh bảo người khác lưu mạng lại. Tư Không Bình người tư cách gì lại dám dùng lời lẽ như thế đối với ta? Đỡ!

Ầm!

Tư Không Bình dù xuất thủ trước nhưng vẫn bị khựng người chừng lại nên Tư Không Bình kinh hoảng nhìn phụ nhân xấu xa :

- Quỷ Diện Vô Dung? Ôi chao, quả nhiên là mù rồi, sao bảo hai mươi năm trước mù đã bỏ mạng tại Tuyết Sơn? Nào ngờ mù vẫn tại thế và bây giờ còn bỗng dưng hóa thành người của cung Bắc Hải? Có thật mù đấy chẳng, mù Quỷ Diện Vô Dung?

Quỷ Diện Vô Dung cười khẩy và bắt ngờ khoa tả thủ hất nhẹ vào mặt Tư Không Bình một luồng nhu kình :

- Bọn Thất Sát các người, ta cũng được tin là vong mạng tại Lũng Tuyền Hồn. Nào ngờ bây giờ vẫn sống và còn trở thành lũ khuyển mã cho Thánh Ma giáo khiến sai. Nếu không tin ta là Quỷ Diện Vô Dung, hãy ném thử một đạo Âm Quỷ chưởng của ta thì rõ.

Ầm!

Tư Không Bình khiếp đảm nhảy lùi về thật nhanh, sao đó quay phắt người vừa bỏ chạy vừa hô hoán loạn xạ :

- Mù Quỷ Diện Vô Dung vẫn tại thế! Ôi... Nguy rồi, Âm Quỷ chưởng của mù như đã lợi hại hơn lúc xưa bội phần. A a...

Nhìn theo bóng dáng Tư Không Bình tất tả bỏ chạy, nữ lang trẻ tuổi không nhịn được cười :

- Quả nhiên chỉ có Quỷ Diện Vô Dung mới là khắc tinh của bọn Thiên Sơn thất sát. Và muội cũng không ngờ tiểu thơ dùng thân phận của nghĩa ma giống đến như vậy. Cứ nhìn lão Tư Không Bình kinh khiếp bỏ chạy thế kia cũng đủ hiểu năm xưa oai danh của nghĩa ma ma thật sự lợi hại như thế nào. Ha ha...

Phụ nhân xấu xa chợt háng giọng lên tiếng trách nữ lang nọ :

- Tam Bạng muội không được lăm lờ. Vì tiểu tử kia chỉ bị ta chế ngự huyết đạo, muội không biết căn ngôn, có phải muốn tiểu tử hiểu rõ thân phận là điều bấy lâu nay ta vẫn cố tình giữ kín.

Nữ lang nọ sợ hãi liền ngưng cười đùa. Nhưng chỉ một thoáng sau, chính nữ lang vì tìm ra lời biện bạch nên cố giải thích :

- Muội sai rồi. Nhưng về việc này tiểu thư chớ quá lo. Vì tiểu tử dù vô tình nhận biết hai thân phận đồng thời của tiểu thư thì vẫn chẳng còn cơ hội nào hé môi tiết lộ cho bất kỳ ao khác biết. Dù vậy muội cũng hứa, sau này sẽ cẩn ngôn hơn.

Đang bị nữ lang giữ trong tay, Quan Vân Hội dù bất động nhưng vì chỉ bị chế ngự huyết đạo nên vẫn có thể mở miệng lên tiếng :

- Tại hạ cũng hứa quyết không tiết lộ với bất luận ai về hai thân phận vừa biết của tiểu thư. Nhưng có điều này tại hạ rất muốn hỏi cho minh bạch. Nhị vị có thật là người của Bắc Hải cung, nghĩa là cùng xuất xứ với lai lịch sở học của phụ thân tại hạ?

Nữ lang bỗng cười lạt :

- Người khôn hồn thì nên ngậm miệng lại thì hơn. Vì giữa phụ thân người và bọn ta...

Phụ nhân xấu xa chợt lớn tiếng hắng giọng, có vẻ như cố tình ngăn cản những gì nữ lang nọ toan nói và chưa kịp nói hết câu :

- Đủ rồi! Tam Bạng muội. Chúng ta là người Bắc Hải cung thì cứ thế thừa nhận. Cần gì cứ che giấu khi trước sau gì chúng ta cũng phải đưa y quy hồi bổn cung theo mệnh lệnh đã được chúng ta sớm may mắn hoàn thành? Đi thôi.

Với cương vị là tiểu thư ắt cũng là chủ nhân của nữ lang nọ, phụ nhân xấu xa vừa dứt lời liền động thân lao đi, tợ hồ thừa biết thế nào nữ lang cũng theo chân, với phận sự là phải đưa Quan Vân Hội cùng đi. Và quả nhiên như thế, bên tai Quan Vân Hội liền vang lên tiếng gió lồng lộng thổi ngược lại kêu ào ào.

Nữ lang nọ đã trở thuật phi hành thật cao minh, đưa Quan Vân Hội lao đi như thể cả hai đang đằng vân giá vũ, bay vù vù nhanh hơn gió thổi xuôi chiều.

Vù!

* * * * *

Phụ nhân xấu xa chợt dừng chân quay người lại. Nhờ đó lần đầu tiên sau hơn mười ngày kiên trì, cứ ngày đi đêm nghỉ. Quan Vân Hội mới có dịp nhìn thấy dung diện thật, rất mỹ miều của nhân vật đã luôn mang thân phận một phụ nhân xấu xa với ngoại hiệu là Quỷ Diện Vô Dung.

Nữ lang có phận sự mang Quan Vân Hội cùng đi chợt tỏ ý mừng lúc dừng chân cạnh mỹ nhân nọ :

- Chỉ độ hai ngày nữa là về đến bổn cung Bắc Hải. Tiểu thư muốn dừng lại ngưng nghỉ, chờ môn nhân bổn cung thế nào cũng đến nghinh tiếp hồi cung ư? Nếu vậy thì...

Mỹ nhân lạnh giọng ngắt lời :

- Môn nhân bổn cung chỉ có thể kéo đến nghinh tiếp khi nào nhận được tín hiệu cho họ biết chúng ta đã quay về và đang dừng chân ở đâu. Thật tiếc cho Tam Bạng muội vì cứ ngỡ rằng đã đến lúc có thể nghỉ ngơi sau quãng đường thiên lý vạn dặm vừa vượt qua. Kỳ thực ta vừa phát hiện phía trước mặt có mai phục.

Tam Bạng giật mình, gương mặt nhìn về phía trước ngay lập tức :

- Có mai phục? Điều gì khiến tiểu thư nghi ngờ?

Vị tiểu thư hừ nhạt :

- Những kẻ mai phục dù khéo che giấu tung tích nhưng vì không hiểu rõ địa hình cùng phong thổ Bắc Hải cung nên đã vô tình tự cáo giác hành tung. Tam Bạng muội thử đoán xem bằng cách nào ta phát hiện có mai phục?

Tam Bạng vẫn dăm dăm nhìn về phía trước, nơi chỉ là một dãy thảo nguyên rộng mênh mông với hàng vạn và hàng vạn những bụi cây ngô đồng dù có lá nhọn đầu nhưng vẫn mọc cao khỏi tầm một người đứng và vì mọc quá nhiều nên nhìn đâu vẫn chỉ thấy cây với lá, khó thể biết có người ẩn nấp mai phục hay không.

Tam Bạng lắc đầu đáp :

- Muội không phát hiện điều gì khả nghi, đồng thời càng không hiểu tại sao tiểu thư lại cho điều này có liên quan đến địa hình và phong thổ của vùng Bắc Hải cung chúng ta?

Mỹ nhân chợt liếc nhìn Quan Vân Hội :

- Người cũng phát hiện có mai phục phải không? Tại sao nào? Hay là người thay ta giải thích cho Tam Bạng hiểu?

Quan Vân Hội bị hỏi đột ngột, vội lắc đầu đáp ngay :

- Tiểu thư làm sao đoán biết tại hạ cũng đã phát hiện có mai phục?

- Sai rồi, vì Tam Bạng tỷ dù là người đã quen phong thổ địa hình ở đây nhưng vẫn không thể phát hiện có mai phục hay không. Tại hạ chỉ là kẻ lần đầu tiên đến nơi này thì làm sao đoán biết được? Không, tại hạ cũng không phát hiện điểm gì đáng gọi là khả nghi cũng như Tam Bạng tỷ.

Tam Bạng lập tức quật trái tay định bổ vào một bên mặt Quan Vân Hội :

- Người định lừa dối tiểu thư là sai rồi. Vì chính ta, cho dù thừa nhận là không thể phát hiện điều khả nghi nhưng bù lại ta sẵn có một biệt tài là dễ dàng phát hiện bất kỳ một lời dối trá nào. Hãy nói mau người đã phát hiện điều gì? Và cũng phải giải thích vì sao chỉ có người cùng tiểu thư là dễ dàng phát hiện, chỉ riêng ta thì không? Nói mau!

Quan Vân Hội tức giận cứ há miệng quát vang :

- Cô nương làm như thế không cảm thấy quá đáng sao? Tại hạ bảo không hề phát hiện, cơ sao cô nương cứ quả quyết điều ngược lại và còn buộc tại hạ phải giải thích điều mà chính tại hạ đã bảo là không hề phát hiện?

Bên mặt còn lại của Quan Vân Hội lập tức bị nóng rát đến thật đau. Và Tam Bạng sau khi ban tặng cho Quan Vân Hội một tát tay thứ hai liền cười :

- Người đã quá ngu xuẩn khi dám tỏ ra hằn học với ta. Cho người hay, những gì xảy đến cho người lúc này chỉ mới là sự khởi đầu thôi. Sau này, hễ người càng ương bướng thì càng bị đòn đau. Và ta nhất định sẽ là nhân vật được chọn để cho người biết thế nào là mùi vị của đau khổ. Hãy nói mau, làm sao người phát hiện có mai phục? Hay người muốn ném thêm mùi tân khổ?

Quan Vân Hội càng gào to hơn :

- Nha đầu thú! Người có điếc thì cũng nghe ta quát thủng vào tai chứ. Đã bảo ta không biết, ta không phát hiện, sao người cứ miến cưỡng giải thích điều ta không biết?

Chát! Chát!

Tam Bạng sau khi tát tay làm cho Quan Vân Hội đau đến tối tăm mày mặt, ả còn giận dữ lắc lay Vân Hội, khiến từ người của Vân Hội văng bật ra một hoàn đan được có lớp sáp bao bọc bên ngoài. ả nhìn thấy vẫn bỏ qua và cứ quát hỏi Vân Hội :

- Người không nói, ngộ ta không có cách buộc người phải mở miệng sao?

Và ả toan hành hung Vân Hội thêm thì chợt nghe vị tiểu thư ra lệnh :

- Đủ rồi, y không muốn nói cũng không sao. Duy có điều này thiết nghĩ Tam Bạng muội chớ sơ suất bỏ qua. Y rất thông tuệ, dù chỉ là một đứa bé mới lớn nhưng tư chất và tính khí ương bướng của y quyết không thể xem thường. Hãy khắc ghi điều đó và sau này phải luôn luôn đề phòng những thủ đoạn khó lường của y.

Vì mất cơ hội hành hạ thêm Quan Vân Hội nên ả Tam Bạng tức giận, cố tình ném Vân Hội thật mạnh xuống đất.

Huych!

Dù bị quăng quật khá đau nhưng khi có cơ hội Quan Vân Hội vẫn cố nhặt lại hoàn đan được.

Ả Tam Bằng nhìn thấy liền nhanh tay hơn thu nhặt hoàn đan được trước khi Quan Vân Hội kịp nhặt. Ả bóp vỡ hoàn sáp và đưa lên mũi ngửi :

- Độc được! Người định giữ độc được bên người để khi cần có thể tự kết liễu sinh mạng ư? Người đâu thể chết dễ như thế. Một khi sinh mạng bản thân người từ nay về sau không còn do người tự quyền định đoạt? Hừ!

Và ả ném bỏ hoàn đan được đi thật xa.

Quan Vân Hội nhìn theo, với sắc mặt đầy ngỡ ngàng :

- Sao người biết đó là hoàn độc được?

Ả Tam Bằng cười khinh khỉnh :

- Vậy người bảo đó không là hoàn độc được? Hay thật, thì ra người không biết gì? Đã vậy, người đừng mong ta giải thích cho người nghe. Huống hồ ta có gì phải nghe theo mệnh lệnh của người?

Quan Vân Hội tái nhợt thần sắc :

- Nếu người giải thích, được lắm, ta cũng sẽ cho người biết vì nguyên do nào người đã không phát hiện có sự mai phục.

Tam Bằng nổi giận :

- Người có tư cách gì dám đặt điều kiện với ta.

Tiểu thư ả chợt hất hàm ra lệnh :

- Cứ nói với y những gì y cần biết. Vì đằng nào ta cũng muốn nghe y giải thích cách thức y phát hiện có mai phục. Nói đi, Tam Bằng muội.

Ả Tam Bằng luôn là người ngoan ngoãn tuân phục mệnh lệnh chủ nhân :

- Ở bốn cung cũng có những danh y chuyên phối luyện đủ loại giải được hầu đối phó với nhiều thủ đoạn luôn thích dụng độc, nhất là của bọn Thánh Ma giáo. Nhờ đó chỉ cần ngửi qua hoàn đan được vừa rồi, ta thừa nhận lớp bên ngoài được bao phủ bằng những phương được có công dụng trị thương nhưng vẫn không giấu được ta mùi độc được cứ ẩn tàng bên trong. Vì thế ta mới quả quyết đó chỉ là độc được. Người minh bạch rồi chứ?

Quan Vân Hội lập tức len lén nhẹ trút ra tiếng thở dài lúc gật gật đầu :

- Dĩ nhiên tại hạ đã minh bạch nhân đây cũng xin đa tạ lời cô nương chỉ giáo. Còn về việc phát hiện có mai phục thật không gì dễ bằng. Cô nương có nhận thấy những cây ngô đồng kia, vì mọc ở vùng này, có khí hậu lạnh và phần nào khắc nghiệt, nên lá như tự co lại nhỏ hơn và nhọn hơn? Ất vì thế nên chúng mỏng mảnh và dễ rơi rụng nếu bị chạm vào. Cô nương nếu chú ý nhìn cho thật kỹ hẳn sẽ phát hiện có khá nhiều cây ngô đồng đã tự rụng mất đi một ít lá. Trái lại, nếu nhìn xuống đất thì lại không phát hiện dù chỉ là một chiếc lá rụng bị lưu lại. Tại sao? Có phải vì những chiếc lá rụng đã bị người thu nhặt? Và những người đó là ai? Vì sao họ phải chịu khó thu nhặt từng chiếc lá đã bị rơi rụng? Đáp được những nghi vấn này tất sẽ rõ ở trong đó có hay không có mai phục.

Ả Tam Bằng sững sờ, bắt đầu nhìn thật kỹ vào vùng thảo nguyên mọc toàn những cây ngô đồng có lá nhọn và nhỏ.

- Quả nhiên đây là lời giải thích hoàn toàn hợp lý. Tiểu thư. Ai đang mai phục chúng ta? Thánh Ma giáo ư?

Vị tiểu thư cười lạt :

- Chúng ta vừa vượt qua quãng đường đi hơn mười ngày gian khổ, nếu là bọn Thánh Ma giáo thì chúng đã sớm ra tay từ lâu, quyết không đợi chọn lúc này và tại địa điểm này để mai phục, vì đã quá gần bốn cung. Tuy vậy, để biết những ai đang mai phục chúng ta e chỉ còn mỗi một cách và đành phiền đến một ít sở trường của Tam Bằng muội.

Ả háo hức chờ lệnh :

- Tiểu thư muốn muội vận dụng khinh công quay về bốn cung trước để huy động thêm lực lượng cứu viện?

Vị tiểu thư lắc đầu :

- Tam Bằng muội sẽ không kịp thực hiện ý đó, dù chỉ là phát tín hiệu cầu viện. Nếu đúng lúc này những nhân vật đang mai phục chợt đồng loạt hiện thân. Trái lại, muội hãy cùng ta tiến hành một mưu kế, gọi là giương Đông kích Tây hay hư hư thực thực cũng được.

Ả Tam Bằng hiểu rất nhanh mưu kế của chủ nhân :

- Chúng ta phải phân khai, mỗi người chia nhau chạy mỗi hướng? Tiểu thư định lúc nào tiến hành? Và tiểu thư sẽ chạy theo hướng nào?

Vị tiểu thư hất mặt nhìn vào dãy thảo nguyên bát ngát :

- Không phải phân hai hướng mà là chạy theo hai cách. Ta sẽ chạy dọc theo rìa thảo nguyên ở cánh tả. Cánh hữu là phần Tam Bằng muội.

Ả Tam Bằng hăm hở nhận lời và lập tức nhắc Quan Vân Hội lên giữ trong tay :

- Chúng ta chạy ngay lúc này?

Vị tiểu thư tuy gật đầu nhưng miệng lại bảo ả :

- Tam Bằng muội còn có thêm nhiệm vụ là nếu vượt thoát thì phải mau mau phát tín hiệu cấp báo cầu viện. Sẽ có lợi cho người hơn nếu không bị vướng bận bởi tiểu tử kia. Hãy giao y cho ta.

Ả Tam Bằng không một lời phản kháng, vừa nghe xong liền giao ngay Quan Vân Hội cho vị tiểu thư :

- Muội sẽ phát tín hiệu ngay khi có cơ hội. Tiểu thư xin cố bảo trọng.

Vị tiểu thư gật đầu, đưa tay nhận lấy Quan Vân Hội :

- Để tăng thêm lợi thế nhờ bất ngờ, khiến bọn mai phục khó kịp trở tay sau khi ta đếm đủ ba tiếng, hai người chúng ta ngay lập tức vận dụng tột độ khinh công và phóng chạy thật nhanh. Được chưa? Một hai ba... Chạy!

Quan Vân Hội lẳng lặng đưa mắt nhìn ả Tam Bằng quả nhiên đã lao đi nhanh như tên bắn ngay sau khi vị tiểu thư vừa đếm xong.

Tương tự, Quan Vân Hội cũng được vị tiểu thư nhắc đưa đi thật nhanh. Tuy vậy, sau khi cả hai chạy thật khuất vào khu vực mọc toàn những cây ngô đồng cao hơn đầu người, Quan Vân Hội phát hiện đang được vị tiểu thư kia đưa chạy ngược trở lại. Không những thế khi đã quay trở lại vị trí xuất phát ban đầu, vị tiểu thư còn tiếp tục đưa Quan Vân Hội chạy ngược trở lại thêm một quãng nữa, chỉ ít phải đến nửa dặm đường.

Mãi tới khi chạy tọt vào một vùng đồi núi chập chùng hiểm trở, với nhiều chỗ trơn trượt rất dễ ngã, là dấu tích của một mùa đông băng giá dù đã qua đi nhưng vẫn lưu lại trên những mặt đá nhám. Vị tiểu thư mới tìm chỗ dừng lại và đặt Quan Vân Hội xuống.

- Người nếu chưa muốn mất mạng thì hãy cứ thế này đứng yên. Đừng thắc mắc, cũng đừng hỏi ta vì sao sắp có những hành động lạ kỳ. Rõ chứ?

Và để Quan Vân Hội đứng đó, vị tiểu thư cứ một mình lui cui nhặt thật nhiều những cành cây dù ẩm mục bên ngoài nhưng vẫn còn cứng chắc ở lõi bên trong.

Quan Vân Hội không thắc mắc cũng không cần hỏi han làm gì, chỉ cố ý lớn tiếng thở dài :

- Cùng là những nhân vật có chung một xuất xứ là Bắc Hải cung, thật không sao hiểu nổi lại sinh những phe phái đối nghịch nhau. Và tiểu thư lúc này đang cảnh thân cô thế cô, có bày ra đủ cách để mong đối phó lại nhóm nhân vật đang mai phục ắt hẳn khá đông, có lẽ chỉ vô ích.

Vị tiểu thư giật mình khựng lại và có một thoáng nhìn sững Quan Vân Hội. Nhưng sau đó vị tiểu thư vẫn cúi người như trước và lần này là để vắn đầu như khoảng năm bảy tảng đá đủ to đủ nặng. Có tất cả là chín khối đá đã được vị tiểu thư lăn vắn đến những vị trí cần thiết.

Quan Vân Hội nhìn thấy rất kỹ, chỉ vì cả chín khối đá đều được vị tiểu thư sắp chặt ở xung quanh Vân Hội với những khoảng cách không hề giống nhau.

Vị tiểu thư cũng tự đặt mình đứng vào quãng giữa của những khối đá vừa sắp xếp xong, tiếp đó mới cầm loạn xạ những cành cây đã thu nhặt xuống đất.

Chỗ đất mềm thì vị tiểu thư cắm những nhánh cây to, khá sâu. Gặp chỗ không có đất thì vị tiểu thư tìm những kẽ đá để cắm những nhánh cây nhỏ hơn, cốt yếu là để chúng sau đó có thể tự đứng yên vị và không cần lưu tâm đến chiều nghiêng ngả của những nhánh cây đó làm gì.

Sau cùng, vị tiểu thư vừa xoa hai tay vào nhau vừa mỉm cười hài lòng khi tận mắt nhìn lại kiệt tác không giống ai do bản thân mình vừa thực hiện hoàn thành :

- Người vẫn cứ ở yên trong này thì dù gặp phải thiên binh vạn mã vẫn cứ vô sự. Nhớ đấy, chậm lắm là cuối ngày hôm nay tự ta sẽ đến đưa người thoát ra trận. Nếu người bất cẩn và loạn động, đừng trách ta không báo trước, hậu quả đến với người sẽ vô cùng tàn khốc đấy. Rõ chưa? Ta sẽ quay lại với người sau. Hừ!

Và chỉ vì một tiếng, vị tiểu thư đã biến mất, như thể chưa từng xuất hiện và vừa đứng cạnh Quan Vân Hội mới đây.

Còn lại một mình, Quan Vân Hội nghi ngại nhìn quanh. Và khi tin chắc những nhánh cây cùng với chín khối đá kia vẫn chỉ là những vật vô tri vô giác, thì quyết không thể gây bất lợi gì cho bản thân. Quan Vân Hội mỉm cười và yên lặng chờ thêm một lúc nữa.

Vị tiểu thư vẫn chưa quay lại. Quan Vân Hội tự biết đây là một cơ hội không thể bỏ lỡ và lập tức co mình phóng chạy chột...

Ào... Ào...

Cảnh quang xung quanh Quan Vân Hội vụt biến đổi, hóa thành cảnh cuồng phong vũ bão và thiên hôn địa ám mà bản thân Quan Vân Hội chưa từng mục kích bao giờ.

Có nhiều thân cây khá lớn cứ mặc tình chao đảo ngã nghiêng và không ít lần suýt bị cuồng phong quật gãy, ắt thế nào cũng ngã đè lên Vân Hội, gây thành một cái chết đúng là khó lường.

Ào... Ào...

Cảnh kinh khủng này vì chưa từng gặp nên điều hiển nhiên là Quan Vân Hội càng lúc càng kinh tâm khiếp vía. Cuối cùng Quan Vân Hội ngã ngất từ lúc nào không hay.

* * * * *

Có người lay gọi Quan Vân Hội :

- Nay, Thiếu cung chủ, hãy tỉnh lại đi thôi, vì mọi nguy hiểm vậy là đã qua rồi.

Quan Vân Hội vẫn cứ mơ mơ màng màng, hoặc chí ít tự bản thân đang có ý nghĩ như vậy khi nhận định rằng tiếng gọi kia chỉ dành cho vị Thiếu cung nào đó quyết không phải Quan Vân Hội. Nhưng lạ thay vẫn có người vừa dùng tay lay và gọi vào tai Quan Vân Hội :

- Tiểu nhân đã biết Thiếu cung chủ tỉnh rồi, có sao gọi mà Thiếu cung chủ không chịu mở mắt cho?

Quan Vân Hội lập tức mở bừng hai mắt, kinh ngạc nhìn một tiểu cô nương không thể bảo là xinh nhưng ngoài niên kỷ chỉ trạc tuổi Hoài Phương thì tiểu cô nương này lại đang có thêm vẻ mặt lo lắng như thể không sao hiểu vì nguyên do nào Quan Vân Hội vẫn chưa lai tỉnh.

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Tại hạ tỉnh rồi. Nhưng vì không ngờ Thiếu cung chủ cô nương gọi lại chính là tại hạ thể cho nên...

Tiểu cô nương lập tức tỏ ra rất vui không những thế còn bộc lộ vẻ hoạt bát linh lợi khó ngờ :

- Thế chẳng phải Thiếu cung chủ ở họ Quan và tên là Vân Hội sao? Tiểu nhân đã nhận lệnh phải gọi Thiếu cung chủ như thế. Nếu bất tuân, tội này phải chịu gia hình, tiểu nhân làm sao đương nổi.

Quan Vân Hội ngồi bật dậy, ngơ ngẩn nhìn xung quanh :

- Đây là đâu? Cảnh xa hoa thế này ắt là chỉ có ở Bắc Hải cung? Ai đã ra lệnh, bảo cô nương phải gọi tại hạ là Thiếu cung chủ? Là một vị tiểu thư rất xinh đẹp phải không?

Tiểu cô nương chợt hốt hoảng nhìn quanh. Sau đó vì thấy xung quanh chẳng còn có ai khác ngoài một mình Quan Vân Hội, tiểu cô nương chợt hạ thấp giọng bảo :

- Thiếu cung chủ hiện đang tạm ngụ ở một nơi có thể bảo là uy quyền bậc nhất của Bắc Hải cung. Cũng may lời vừa rồi của Thiếu cung chủ chỉ có một mình tiểu nhân nghe. Mai hậu xin Thiếu cung chủ cản ngôn đừng ở đây đề cập đến chút gì có liên quan đến Đại Thần cung Vương Nhất Hoa đại tiểu thư.

Quan Vân Hội nghi hoặc, vội hạ giọng để dò hỏi :

- Bắc Hải cung như vậy quả thật có đến hai phe kình chống nhau? Đại Thần cung là một, và nơi uy quyền bậc nhất này là một phe nữa, chống lại bọn Đại Thần cung?

Tiểu cô nương cứ lo lắng dáo dác nhìn quanh :

- Thiếu cung chủ vì chỉ mới đến. Dĩ nhiên chưa rõ nội tình, nên tiểu nhân kể như có bốn phận tố bày tất cả. Thiếu cung chủ hứa là không nói lại với bất luận ai chứ? Nếu không, kẻ đa ngôn đa sự như tiểu nhân e khó mong thoát cảnh nhục hình trừng phạt.

Quan Vân Hội lập tức trấn an, vì thâm tâm chỉ mong được nghe tiểu cô nương này tỏ bày càng nhiều càng tốt :

- Tại hạ hứa sẽ giữ kín mãi chuyện này. Đó là lời hứa của một Thiếu cung chủ, cô nương tin chứ?

Tiểu cô nương gật đầu và mở miệng ngay :

- Có tất cả ba phe nhóm đang tranh giành quyền lực, không phải chỉ có hai như Thiếu cung chủ vừa đoán. Đại Thần cung là một, Nhị Tiên cung là hai. Riêng nơi này thì gọi là Thủ tịch Trưởng Lão viện, cũng là phe nhóm có thế lực nhất ở bốn cung hiện nay.

Quan Vân Hội giật mình :

- Thủ tịch Trưởng Lão viện?

- Chủ nhân của cô nương chính là nhân vật đứng đầu Trưởng Lão viện, gọi là Thủ tịch?

Tiểu cô nương nọ nghe thế cũng giật mình :

- Sao Thiếu cung chủ bỗng tỏ ra kinh ngạc? Là Thủ tịch Trưởng lão thì sao?

Quan Vân Hội chợt hăng giọng :

- Tại hạ nếu muốn kiếm Thủ tịch Trưởng lão ngay lúc này, liệu có được không?

Tiểu cô nương chưa kịp đáp thì từ một ngách kín của gian tịnh phòng xa hoa này chợt vang lên một thanh âm hồi đáp :

- Bốn tọa vẫn ở ngay đây. Thiếu cung chủ vì sao lại nảy ý muốn gặp bốn tọa?

Quan Vân Hội ngơ ngàng nhìn về phía đó, nơi đang có một lão nhân từ từ hiện thân nhờ một bàn xoay ở dưới chân cứ đưa lão nhân lộ diện dần, thay vào vị trí trước đó vốn chỉ là một phần của bức vách được khảm toàn bằng lưu ly ngọc bội.

Tiểu Cô nương cũng nhìn như thế và thất kinh miệng kêu khe khẽ :

- Thủ tịch Trưởng lão? Hóa ra ở đây cũng có bố trí mật thất kín đáo? Xin Trưởng Lão đại lượng dung tha tội đa sự đa ngôn của tiểu nhân.

Lão nhân xua tay và mỉm cười hiền từ :

- Đừng quá hốt hoảng như thế, Hải Yến. Vì nếu không phải bốn tọa cố ý, tạo cho người cơ hội nói rõ nội tình cho Thiếu cung chủ nghe, người đâu được bốn tọa chấp thuận cho lưu lại một mình hầu hạ Thiếu cung chủ?

Và lão nhân chợt đổi giọng, thật nghiêm nghị ra lệnh cho Hải Yến :

- Người đã thi hành xong phận sự có thể lui được rồi. Và nhớ hãy đến gặp Châu quân sự, nghe báo y có việc cần phân phó cho người. Đi đi.

Hải Yến tái mặt, suýt nữa bủn rủn không thể tự bước đi. Nhưng với một định lực khó ngờ, Hải Yến chợt cúi đầu giữ lễ và lập tức bỏ đi ngay, tuân theo mệnh lệnh vừa được lão nhân ban ra.

Quan Vân Hội lấy làm lạ toan hỏi. Chợt nghe lão nhân gọi mời :

- Thiếu cung chủ nếu muốn cùng bốn tọa mật đàm, hay là xin mời vào mật thất cho kín đáo hơn. Đi nào.

Tuy lời lẽ thì mang ý mời nhưng thái độ của lão nhân có vẻ như là ra lệnh hơn là cung thỉnh.

Dù vậy, Quan Vân Hội vẫn lặng lẽ đi theo lão nhân, cùng lão đứng lên bàn xoay và thật sự kinh ngạc khi phát hiện cả bản thân lẫn bản đều cứ từ từ dịch chuyển và không hiểu lão nhân đã làm như thế nào để có được hiện trạng kỳ quái này.

Gian mật thất cũng xa hoa tráng lệ không kém gì gian tịnh phòng. Quan Vân Hội thoát lai tỉnh đã thấy nằm sẵn ở đấy. Không những thế ở gian mật thất còn có nhiều viên minh châu tự phát sáng tỏa ra thứ ánh sáng dịu hoặc và huyền ảo, khiến cho bộ trường kỷ thật đặt sẵn ở đây vốn dĩ tự thân nó trong suốt thì lúc này vì hấp thụ thứ ánh sáng huyền diệu của ngọc minh châu nên cũng ánh lên màu xanh ngọc vừa kỳ lạ vừa nhìn thật mát mắt.

Lão nhân tiến đến và tự chọn phần bên tả của bộ trường kỷ, đoạn chỉ tay vào phần còn lại mời Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ, ngồi!

Quan Vân Hội vì biết đó là lệnh nên không thể không ngồi. Nhưng vừa ngồi Quan Vân Hội liền hỏi ngay :

- Thoạt tiên xin lão trượng giải thích cho cách gọi Thiếu cung chủ?

Lão nhân không chỉ đáp mà còn giải thích vượt quá những mong đợi của Quan Vân Hội :

- Vậy là qua Hải Yến, Thiếu cung chủ ắt hẳn đã rõ bản thân suýt nữa đã lọt vào tay nếu không Vương Nhất Hoa ở Đại Thần cung thì cũng là ả Tam Bạng, nội gián của Nhị Tiên cung trong suốt thời gian vừa rồi. Cũng may bốn tọa nhờ có sẵn tai mắt ở Trung Nguyên, sớm nhận được tin Vương Nhất Hoa ngay khi tìm thấy Thiếu cung chủ đã toan bày mưu hãm hại, nên kịp thời xuất hiện giải thoát Thiếu cung chủ đang bị hãm trong trận Phong Quỷ Đào Ba Cừu Hải Triều. Diễn biến này ắt Thiếu cung chủ vẫn nhớ?

Quan Vân Hội ngỡ ngàng :

- ả Tam Bạng dù hầu hạ tiểu thư Vương Nhất Hoa nhưng lại là nội gián cho Nhị Tiên cung thật sao?

Thủ tịch Trưởng Lão viện chép miệng than :

- Vương Nhất Hoa lòng dạ hẹp hòi, lại độc đoán và không biết cách dụng nhân. Thủ hạ tâm phúc của thị dù chỉ có Nhất Tuyết, Nhị Sương, Tam Bạng, Tứ Hàn, nhưng nếu đã có Tam Bạng cam tâm làm nội gián cho Nhị Tiên cung, thuộc quyền chủ xướng của Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã, thì bốn tọa cũng nhờ khéo chiêu an nên lôi kéo được Nhất Tuyết, Nhị Sương.

Vương Nhất Hoa tuy phát giác quá muộn nhưng dù sao thị nhờ tâm cơ mẫn tiệp do thiên phú nên cũng không đến nỗi lọt vào mai phục do Nhị Tiên cung bày sẵn.

Đoạn lão thở dài :

- Nội tình của bốn cung từ khi lệnh tôn tự ý thoái vị, không đảm đương nữa trọng trách Cung chủ, đã trở nên rối ren và chia năm xẻ bảy là thế. Chỉ trừ phi Thiếu cung chủ hoặc tự gánh vác trọng trách hoặc phó giao tín vật Cung chủ cho một nhân vật đủ bản lĩnh cả tài lẫn đức đảm đương thì mới mong vẫn hồi cục

diện đã đến độ suy thoái nghiêm trọng của bốn cung. Bốn tọa giải thích như thế ắt Thiếu cung chủ tự rõ cách xưng hô đó xuất phát từ nguyên do nào?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Gia phụ đã từng là Cung chủ Bắc Hải cung?

Thủ tịch Trưởng lão cũng gật đầu :

- Độ mười lăm năm trước đây, chỉ vì không muốn kết duyên phu phụ cùng Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã nên lệnh tôn đã không từ mà biệt, bỏ luôn cương vị Cung chủ bốn cung. Nhưng dù vậy, vì sau đó, lúc bốn tẩu giang hồ, lệnh tôn vẫn tuân thủ môn quy của bốn cung, là không một lần vận dụng đến công phu Uyên Nguyên chỉ có Cung chủ mới được quyền, nên đối với bốn cung, toàn thể môn nhân vẫn mặc nhiên xem người là Cung chủ, đồng thời vẫn mong lệnh tôn quy hồi bốn cung, dùng tín vật tối thượng, trước là để thanh lý môn hộ, sau nữa là giúp bốn cung phát dương quang đại, lưu danh hậu thế.

Quan Vân Hội động tâm :

- Cũng có nghĩa là nếu không tìm thấy tín vật, công phu Uyên Nguyên sẽ không có ai có quyền luyện?

Thủ tịch Trưởng lão gượng cười :

- Nói đúng hơn thì dù có muốn luyện cũng không ai biết bí kíp Uyên Nguyên được cất giữ ở đâu, vì không có tín vật để dựa theo đó mà tìm.

Quan Vân Hội gật đầu :

- Giả phụ tự ý rời bỏ cương vị, tại hạ là hậu nhân dĩ nhiên không thể phê phán và cũng không muốn có hành động đi ngược lại chủ ý của gia phụ. Tại hạ muốn nói, chỉ cần Bắc Hải cung hứa giúp tại hạ báo phục gia thù, tín vật kia tại hạ nguyện ý chỉ điểm giao hoàn, cũng không thích trở thành Cung chủ quý cung.

Thủ tịch Trưởng lão tỏ ra bị bất ngờ :

- Điều bất hạnh đã xảy đến cho lệnh tôn, dĩ nhiên bốn cung cuối cùng cũng nghe biết. Và cho dù muốn nhưng gia dĩ nếu bí kíp Uyên Nguyên được người của bốn cung tiếp nhận, chuyện báo thù cho Cung chủ tiền nhiệm là điều không quá khó. Chỉ tiếc vì không có tín vật, bốn cung lại lâm tình trạng xẻ bảy chia năm, nên dù muốn báo thù cho lệnh tôn, quả thật thực lực của bốn cung không đủ đối phó Thánh Ma giáo. Sao Thiếu cung chủ không nhân cơ hội này dùng tín vật để chấn chỉnh uy phong cho bốn cung? Và nhiều lắm thì cũng không ngoài năm bảy năm khổ luyện công phu Uyên Nguyên, Thiếu cung chủ lo gì sẽ không đủ bản lãnh đích thân thống xuất toàn bộ môn hạ, tận diệt Thánh Ma, báo phục phụ thù?

Quan Vân Hội gượng cười :

- Lão trượng nói tuy chí phải nhưng phần vì tại hạ đã quyết tuân theo di ý tiên phụ, phần thì tình thế Bắc Hải cung không thể không lo chấn chỉnh ngay. Do vậy, để sớm báo thù cho tiên phụ, cũng là sớm giúp quý cung khôi phục uy phong, điều thiết yếu là tại hạ nên giao phó trọng trách này cho người đủ cả tài lẫn đức đúng như lời lão trượng lúc đầu đã nói. Đồng thời nhân vật đó chắc chắn là người đã được tiên phụ sẵn chọn.

Thủ tịch Trưởng lão vụt nghiêm giọng :

- Thiếu cung chủ có thể nói cho bốn tọa biết đó là nhân vật nào chăng? Và làm sao Thiếu cung chủ có thể đề quyết nhân vật đó đã được Cung chủ tiền nhiệm chọn?

Quan Vân Hội lại cười nhưng lần này tươi tỉnh hơn :

- Vì đó là nhân vật đã được tiên phụ lúc sinh thời chọn làm người cất giữ tín vật hộ tại hạ.

Lão thoáng cau mặt :

- Vậy là tín vật đó vẫn ở tại Bắc Hải cung này? Theo cách Thiếu cung chủ vừa phân nào ám chỉ. Dám hỏi, đó là nhân vật nào?

Quan Vân Hội lấy tay chỉ vào lão :

- Không phải chính là Thủ tịch Trưởng lão sao?

Lão giật mình :

- Bốn tọa. Thiếu cung chủ không làm ai đó với bốn tọa chứ?

Quan Vân Hội rất thú vị với phản ứng rất hợp tình hợp lý của nhân vật đối diện :

- Tiểu bối quả quyết không lầm. Trừ phi ở quý cung quả thật còn có nhân vật khác hoặc tên Thủ hoặc mang họ Thủ và cũng là người có uy lực tương tự lão trượng.

Lão háng giọng :

- Nguyên ủy, lời lệnh tôn di ngôn, căn dặn Thiếu cung chủ là thế nào?

Quan Vân Hội giải thích :

- Người được căn dặn dĩ nhiên không phải tiểu bối, vì lúc đó tiểu bối chỉ mới được hạ sinh. Nhưng tiểu bối lại rất tin dưỡng phụ. Và theo Thánh Thủ dưỡng phụ thuật kể thì tiên phụ căn dặn, bảo tiểu bối khi hồi cung phải tìm cho bằng được một nhân vật gọi là Thủ.

Lão ngẩn người :

- Ở bốn cung không có ai hoặc ở họ Thủ hoặc mang tên Thủ. Nhưng nếu lệnh tôn đã căn dặn đúng như thế, và nhất là Diệu Thủ Thánh Y thuật lại đúng theo từng lời lệnh tôn căn dặn, thì chỉ có thể hiểu chữ Thủ ở đây ắt ám chỉ mỗi một mình bốn tọa bấy lâu nay vẫn đảm nhận cương vị Thủ tịch Trưởng lão.

Quan Vân Hội mỉm cười, vui hơn :

- Điều đó chứng tỏ tiểu bối đã đoán đúng. Chính lão trượng là nhân vật được tiên phụ chọn khi giao phó cất giữ tín vật. Vậy xin lão trượng đừng khách khí nữa, hãy mau dùng tín vật để tiến hành những gì lão trượng cho rằng cần thiết phải thực hiện.

Lão lại háng giọng :

- Những gì Thiếu cung chủ vừa nói đều là sự thật ư?

Quan Vân Hội chợt có cảm giác lo ngại :

- Toàn bộ quyết không nửa lời nói dối, như lão trượng có ý nghi ngờ? Vì sao?

Lão cười lạt :

- Vì nếu bốn tọa có cất giữ tín vật thì nội tình bốn cung đâu đến nỗi kéo dài mãi tình trạng vô thiên vô pháp, hỗn thượng hỗn hạ như thế này?

Quan Vân Hội bật kêu :

- Không lý nào nhân vật gọi là Thủ lại không phải lão trượng? Hoặc giả lão trượng quả thật có cất giữ tín vật nhưng vì không muốn giúp tiểu bối báo phục phụ thù nên cố tình phủ nhận. Đúng như thế chăng?

Lão gằn giọng :

- Việc gì bốn tọa phải phủ nhận? Có chăng là Quan Vân Hội người đang cố tình hý vọng bốn tọa thì đúng hơn. Nào, nói mau đi, nhân vật nào ở đây đã được phụ thân người giao phó cất giữ tín vật?

Quan Vân Hội giận dữ đứng lên :

- Lão trượng sớm trở mặt nhanh đến thế sao? Đâu rồi những chữ Thiếu cung chủ, lão trượng vẫn dành để gọi tại hạ? Còn nữa, chỉ vì muốn trở mặt nhanh như thế, lão dù cất giữ tín vật nhưng vẫn khẳng khái không thừa nhận thật sao?

Lão cũng động nộ, đưa một tay cách không chộp vào Quan Vân Hội :

- Người chưa nếm mùi nhục hình ắt vẫn còn ương bướng, cố tình tìm cách hý vọng bốn tọa. Hãy lại đây nào!

Với khoảng cách ngoài một tầm với và ở về hai bên của bộ tràng kỷ bằng loại thạch ngọc trong suốt, cái chộp cách không của lão hóa ra lại có uy lực lợi hại ngoài ý nghĩ của Quan Vân Hội. Vì một lực đạo nhu hòa chợt xuất hiện, cuốn hút Quan Vân Hội và thần tốc lôi kéo Quan Vân Hội đến tận tay Thủ tịch Trưởng lão tuy hồ hững vươn ra nhưng lại dễ dàng đắc thủ.

Lão chộp giữ và lôi Quan Vân Hội lại thật gần, cố ý để mặt của song phương kề sát vào nhau :

- Ai đang cất giữ tín vật?

Quan Vân Hội bị lão giữ chặt cứng không thể nào vùng thoát, vì thế cứ cằm phần nhìn ngay vào mắt lão :

- Chính lão cất giữ! Sao lão không thừa nhận? Thà như thế để rồi lão mặc tình sát hại ta và tha hồ dùng tín vật để thỏa mãn tham vọng của lão.

Lão phá lên cười sằng sặc :

- Sát hại ngươi, đó là điều trước sau gì bốn tọa cũng phải thực hiện. Nhưng trước tiên nếu chưa đắc thủ tín vật vào tay bốn tọa dĩ nhiên chưa để ngươi chết quá dễ. Và đối với tín vật. Ha ha... Ngươi nghĩ thủ đoạn của ngươi có thể lừa được bốn tọa sao? Nào. Hãy giải thích xem, vì sao nhân vật được giao phó cất giữ tín vật, theo tin tức bốn tọa thu thập thì đó là người được gọi là Vỹ? Còn lúc này ngươi lại bảo gọi là Thủ. Cách gọi nào mới là đúng đây? Ha ha.

Quan Vân Hội bàng hoàng, đến nỗi cứ ngây người nhìn lão :

- Việc muốn sát hại ta, là lão nói thật ư?

Lão cười to hơn :

- Ngươi sợ rồi sao? Nhưng bốn tọa nhất định sẽ cân nhắc xét suy và tùy vào thành ý của ngươi ắt bốn tọa sẽ thay đổi ý định. Thế nào, ngươi đã chịu nói cho bốn tọa biết tính danh của nhân vật đang cất giữ tín vật chưa? Hãy sớm quyết định và tự chọn lựa phần định đoạt số phần của chính ngươi. Ha. Ha.

Và lão thô bạo ném Quan Vân Hội quay trở lại phía bên tràng kỷ đã ngồi, đồng thời dắc ý chờ thái độ thế nào cũng thần phục của Quan Vân Hội.

Nhưng không như lão mong đợi, Quan Vân Hội vừa thoát tay lão liền đứng bật lên và xoay người tìm lối bỏ chạy ngay.

Cánh cửa bí ẩn ở chỗ có bàn xoay cũng may là vẫn còn mở, Quan Vân Hội lập tức lao vọt qua, lọt vào gian tịnh phòng.

Chợt có một lực đạo từ phía sau ập đến kích trúng vào hậu tâm Quan Vân Hội, kèm theo là tiếng gầm đầy giận dữ của lão nhân đứng đầu Trưởng Lão viện :

- Nhẹ không ưa, ngươi lại tự ý tìm nặng. Thật xuẩn động khi ngươi cố tình thử thách lòng nhẫn nại của bốn tọa. Mau nằm xuống!

Bùng!

Bóng đêm đen nặng nề lập tức phủ trùm toàn bộ nhận thức, khiến Quan Vân Hội mê man.

4. Trưởng Lão Viện Thủ Đoạn Tương Tàn

Phát hiện đã bị giam giữ trong một vuông thạch thất vừa nhỏ vừa mờ tối, Quan Vân Hội thoát lại tỉnh lập tức chạy đến và vỗ ầm ầm vào cánh cửa cấm là tấm thiết luyện không những dày mà còn che kín mọi tầm nhìn.

- Thả ta ra. Nếu vẫn xem ta là Thiếu cung chủ, lão không có quyền tùy tiện giam giữ ta như thế này, mau thả ta ra. Hãy mau thả Quan Vân Hội ta ra?

Thiết môn bị vỗ mạnh nên kêu ầm ỹ và khiến cho Quan Vân Hội nhận thức được rằng chính tiếng kêu ầm ầm của thiết môn đã che át hoàn toàn tiếng Quan Vân Hội kêu. Đến nỗi cả bản thân Quan Vân Hội cũng không tài nào nghe rõ tiếng mình kêu. Mong gì người ở bên ngoài sẽ nghe biết.

Vì thế, chờ khi mọi tiếng động đã hoàn toàn yên lặng, Quan Vân Hội lại gào, và lần này không cần thiết vỗ vào thiết môn, gây náo loạn làm gì nữa.

- Hãy thả ta ra!

Quan Vân Hội chợt dừng lời vì vừa bất ngờ nghe một thanh âm mơ hồ vọng đến tai và thanh âm đó như đang gọi ba chữ “Thiếu cung chủ” và nhờ Quan Vân Hội không kêu gào nữa nên ngay lập tức nghe lại tiếng đã gọi lúc này.

Tiếng đó gọi :

- Thiếu cung chủ có nghe rõ tiếng tiểu nhân đang gọi chẳng?

Vì nghe nên Quan Vân Hội mừng rỡ lên tiếng :

- Hải Yến? Có phải cô nương được lệnh chủ nhân sai đến để buông tha tại hạ chẳng? Vậy hãy mau mau thực hiện đi. Tại hạ thật chẳng thích bị giam giữ như thế này chút nào.

Nhưng thiết môn vẫn cứ đóng im lìm thay vào đó là Quan Vân Hội nghe tiếng của Hải Yến vẫn cứ mơ hồ vọng lại :

- Tiểu nhân cũng đang chịu chung số phận như Thiếu cung chủ. Và nếu không vì nghe tiếng Thiếu cung chủ vừa gây náo loạn ắt tiểu nhân không bao giờ ngờ kể cả Thiếu cung chủ cũng bị Thủ tịch Trưởng lão đối xử như thế này.

Quan Vân Hội ngỡ ngàng :

- Cô nương cũng bị giam giữ? Tại sao vậy? Chẳng phải tại hạ đã nghe lão bảo cô nương đến gặp Châu quân sự nào đó vì có việc cần phân phó sao?

- Có là hạ nhân của Thủ tịch Trưởng lão mới hiểu ẩn ý câu nói đó là thế nào. Châu quân sự là thủ hạ vào hàng tâm phúc nhất của Thủ tịch Trưởng lão với trách nhiệm là chấp pháp, xử trị bất luận ai dám làm phật ý Thủ tịch Trưởng lão. Vì thế...

Quan Vân Hội vỡ lẽ vội ngắt lời Hải Yến :

- Thảo nào ngay khi nghe lệnh, tại hạ như thấy cô nương tái nhợt thần sắc. Hóa ra cô nương đã biết hễ đến gặp Châu quân sự là thế nào cũng lâm vào cảnh tột tệ này. Nhưng cô nương đã phạm phải tội gì? Vì sao đã biết cô nương không bỏ chạy, trái lại cứ để Châu quân sự bắt giam?

- Ở Bắc Hải cung này với thế lực đã chia ba, như thế chân vạc, những hạng người như tiểu nhân nếu muốn toàn mạng thì khi đã chọn cho mình một chỗ đứng, cần nhất là phải giữ vẹn lòng trung. Bằng không, với thái độ cứ nay Tần mai Sở, hoặc sáng Tần chiều Tần thì sớm muộn gì kẻ đó cũng gây nghi kỵ cả ba phe, tự chuốc vào thân những kết quả tồi tệ cùng khốc liệt. Vì thế, tiểu nhân thà cam chịu cảnh giam hãm tù đầy hơn là tự đào huyệt chôn thân.

Quan Vân Hội như lóe lên tia hy vọng :

- Có nghĩa là cảnh giam hãm này thế nào cũng có ngày chấm dứt! Tại hạ và cô nương rồi cũng sẽ được dung tha.

Và tia hy vọng của Quan Vân Hội bị dập tắt ngay khi nghe Hải Yến đáp :

- Cũng tùy vào thái độ thuận phục, nếu ai đó muốn sớm chấm dứt cảnh ngục tù. Chết thì không đến nỗi, vì mỗi phe phái ở đây ai cũng muốn bảo toàn nguyên khí và lực lượng nguyên vẹn cho phe mình, nhưng nếu chưa có thái độ thuận phục hoàn toàn thì việc chịu cảnh giam giữ dài lâu là điều đã từng xảy ra ở đây.

Quan Vân Hội giận dữ kêu âm vang :

- Nhưng tại hạ còn biết phải thuận phục như thế nào nữa mới khiến Thủ tịch Trưởng lão hài lòng? Những gì cần nói, tại hạ đã nói tất cả. Nghe thì lão cứ nghe, nhưng sau đó không những không tin, trái lại lão còn dùng cách này để đối xử với tại hạ. Có khác nào lão muốn vĩnh viễn giam giữ tại hạ như lời cô nương vừa nói.

Chợt có tiếng người gay gắt, đầu như vang lên từ phía bên tả của Quan Vân Hội :

- Hai người có thôi ngay không. Nếu muốn gây huyên náo thì cứ chịu khó chờ đến lúc có người đưa thức ăn đến. Lúc đó thì tha hồ cho hai người gào la thỏa lòng. Còn bây giờ, hai người cũng phải để cho mọi người ngủ yên. Vì lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, hai người không muốn nghỉ ngơi cho lại sức sao?

Bị gắt mắng, Quan Vân Hội vì biết lỗi nên lập tức im lặng. Sau đó, khi xung quanh đã hoàn toàn yên ắng.

Quan Vân Hội chợt thì thầm gọi Hải Yến :

- Tại hạ chỉ hỏi câu này nữa thôi. Thế cô nương bảo ở đây có nhiều người bị giam giữ như chúng ta sao? Bao nhiêu tất cả?

Không nghe tiếng Hải Yến đáp, Quan Vân Hội hỏi lặp lại, lần này tuy cũng thì thầm nhưng có phần lớn tiếng hơn :

- Cô nương? Cô nương không nghe tại hạ hỏi ư?

Tức thì ở phía bên hữu của Quan Vân Hội vang lên tiếng người cười khì khì :

- Khi mới lập ra những gian thiết lao, dụng ý của người thiết lập là muốn những phạm nhân mỗi khi cùng nhau đối thoại thì phải nói lớn tiếng, như thế mới có thể nghe tiếng nhau và cũng để những kẻ giám ngục tha hồ có cơ hội cùng được nghe. Người nếu không ngại điều đó, nhất là muốn tiểu liễu đầu Hải Yến nghe rõ tiếng người, ta nghĩ người nên gào lớn tiếng như lúc này thì hơn.

Quan Vân Hội thoát nghe rất hoang mang, do không rõ lời của kẻ vừa nói là đùa hay là thật nên nhất thời phân vân không biết có nên hỏi lại hay không.

Chợt Quan Vân Hội nghe tiếng Hải Yến thẳng thốt kêu :

- Nhị thiếu gia Vương Kim Tử đây ư? Tiểu nhân nghe không lầm đấy chứ? Nhị thiếu gia là nhân vật có bối phận khá cao ở Đại Thần cung. Lẽ nào cũng lâm vào tình cảnh khốn khổ này?

Thanh âm giọng nói của nhân vật phía bên hữu Quan Vân Hội lại vang lên, vô tình thừa nhận thân phận đúng như Hải Yến vừa phát hiện :

- Hải Yến người chỉ may mắn được cùng ta tiếp xúc một lần, nếu ta nhớ không lầm thì đó là lần Thủ tịch Trưởng lão chủ nhân người, bảo là có chuyện muốn cùng ta mật đàm nên sai người đến tìm ta. Với chỉ một lần quá ngắn ngủi như thế, ta không tin người nhờ ghi nhớ giọng nói nên nhận ra ta. Hãy thú nhận đi, có phải lúc được lệnh đến tìm ta người cũng đã biết âm mưu của Thủ tịch Trưởng lão là muốn gây bất lợi cho ta không?

Hải Yến hoảng hốt phân minh :

- Nhị thiếu gia. Xin đừng ngờ oan cho tiểu nhân. Kỳ thực sau lần đó, dù tiểu nhân hoàn toàn không biết gì nhưng vẫn mơ hồ đoán biết ắt hẳn đã có điều bất thường xảy ra, chỉ ít là cho bản thân tiểu nhân.

Vương Kim Tử kinh ngạc :

- Điều gì đã xảy ra cho người?

Hải Yến giải thích :

- Tiểu nhân không còn được tự do ra ngoài nữa. Thậm chí nếu muốn đi quanh quần khắp nơi lưu ngụ của Thủ tịch Trưởng lão như trước kia, tiểu nhân cũng không được tùy tiện. Tóm lại kể từ sau lần được lệnh mời Nhị thiếu gia, tiểu nhân dù muốn muốn dù không cũng cảm thấy nghi hoặc khi nhận ra bản thân chỉ được phép quanh quần giữa hai chỗ, là tịnh phòng và thư phòng của Thủ tịch Trưởng lão.

Vương Kim Tử chợt ồ lên :

- Người muốn ám chỉ đó là cách lão đối phó, không để người có cơ hội đem những điều nghe biết tiết lộ cho bất kỳ ai? Và chuyện người cuối cùng cũng bị lão giam giữ như này giờ ta đã nghe đều đúng sự thật?

Quan Vân Hội bỗng lên tiếng xen vào :

- Đã lọt vào đây nếu không phải bị giam thì theo Nhị thiếu gia, Hải Yến vì sao có mặt ở đây?

Bức vách ở phía bên hữu Quan Vân Hội lập tức vang lên ba loạt vỗ nhẹ nhẹ và đều đặn. Sau đó mới đến lượt thanh âm của Nhị thiếu gia Vương Kim Tử vang lên :

- Người vừa nghe ta lấy tay vỗ vào vách chứ? Người cũng vỗ lại như thế xem sao?

Quan Vân Hội ngơ ngác :

- Dĩ nhiên tại hạ có nghe, nhưng vỗ lại để làm gì?

Tiếng của Vương Kim Tử gay gắt đáp lại :

- Ta bảo người vỗ thì cứ vỗ. Nào thực hiện nhanh lên.

Quan Vân Hội dù rất bức nhưng cuối cùng vẫn phải vỗ, cũng theo theo ba lượt đều đặn như đã nghe.

Đáp lại Vương Kim Tử giải thích :

- Tốt rồi. Vì ta nghe rất rõ nên quả quyết nhất định Quan Vân Hội người đã bị giam giữ ở ngay gian thiết lao kề cận ta, không như Hải Yến. Ta vì chưa thể minh chứng ả có bị giam hay không nên đầu thế tin vào mọi điều ả nói. Người hiểu ý ta chứ?

Người bị giam ở phía bên tả Quan Vân Hội ắt vì đã nghe những lời này của Vương Kim Tử nên thay vì lên tiếng quát mắng, bảo im đi cho những người khác nghỉ ngơi, như lúc nãy đã nói, thì bây giờ chợt cất tiếng khen Vương Kim Tử :

- Cách của Nhị thiếu gia Vương Kim Tử dùng để mọi người tự minh bạch xem có phải đang chịu chung số phận hay không, thật quả là cao minh. Này, tiểu tử Quan Vân Hội kia, nếu quả thật người bị giam giữ bên đó hãy thử áp tai vào vách nghe xem ta đang làm gì, ở cùng một bức vách nhưng ở về phía bên tả. Hãy lắng nghe nào. Ta bắt đầu đây.

Quan Vân Hội phần nào vỡ lẽ vì mơ hồ đoán hiểu tại sao nhân vật bị giam ở phía bên tả muốn có sự kiểm chứng này nên Quan Vân Hội lập tức áp tai vào vách :

- Được rồi. Tôn giá hãy bắt đầu phát tín hiệu đi. Tại hạ nghe đây.

Soạt! Soạt!

Với những gì vừa nghe rất nhỏ, Quan Vân Hội chợt mỉm cười thú vị khi nghe nhân vật nọ bảo :

- Người không cần nói cho ta biết người đã nghe như thế nào. Trái lại, nếu quả thật người đang bị giam ở phía bên đó chỉ cần lập lại đúng như những gì người vừa nghe, đáp lại cho riêng ta, tự ta sẽ minh bạch, sẽ không còn nghi ngờ về người nữa. Nào, bắt đầu đi.

Quan Vân Hội lập tức dùng những đầu ngón tay cào thành hai loạt dài trên bức vách. Và chính nhờ thực hiện như thế tự Quan Vân Hội cũng nghe thanh âm phát ra đúng thật là hai loạt sột soạt kéo dài như đã nghe nhân vật ở phía bên kia thực hiện. Vì thế, thanh âm của nhân vật liếp vang lên :

- Tốt rồi. Chỉ có bị giam y như vậy, Quan Vân Hội người mới có thể nghe và phát thành những tiếng động đúng như ta đã thực hiện. Tóm lại, vì ta đã tin người, hãy nói mau người vì ở họ Quan, lại được tiểu liễu đầu Hải Yến gọi là Thiếu cung chủ, người là cốt nhục của tiền Cung chủ Quan Vân Du?

Quan Vân Hội không thể phủ nhận :

- Tại hạ cũng mới minh bạch, gia phụ hóa ra lạ từng là Cung chủ Bắc Hải cung.

Vương Kim Tử kêu lên :

- Thủ tịch Trưởng lão Lưu Hồ Cẩm lại dám đối xử thế này giam giữ người vốn dĩ là Thiếu cung chủ bổn cung, lão sinh tâm phản nghịch thật ư?

Quan Vân Hội ngượng ngừng lên tiếng :

- Lão có phản nghịch hay không, tại hạ thật tâm không cần biết đến. Nhưng lão đang muốn đắc thủ tín vật Cung chủ Bắc Hải cung, thì đó là sự thật. Tại hạ vì không thể giúp lão toại nguyện nên mới bị lâm vào cảnh ngộ này.

Vương Kim Tử lại kêu :

- Tín vật Cung chủ? Thiếu cung chủ vậy là đang giữ tín vật bên người và vẫn chưa giao cho lão Lưu Hồ Cẩm chứ?

Quan Vân Hội miễn cưỡng giải thích :

- Nói về tín vật thì sự thật như thế này...

Chợt nhân vật bị giam ở phía bên hữu Quan Vân Hội cất giọng cảnh trọng bảo :

- Thiếu cung chủ xin chờ đáp vội. Kể cả Nhị thiếu gia nếu thật tâm lo lắng cho sự tồn vong của bản cung cũng xin đừng hỏi gì vội. Trừ phi tất cả chúng ta có biện pháp để minh bạch ở quanh đây đều toàn những kẻ cùng chung cảnh ngộ. Không có ai là gian tế đang rình rập lên nghe và sau đó mật báo lại toàn bộ cho lão Lưu Hồ Cẩm biết. Nhị thiếu gia hiểu ý Đường Hữu Sơn này chứ?

Lập tức có tiếng Hải Yến lại thất thanh kêu lên :

- Tổng quản Nhị Tiên cung, Đường Hữu Sơn hộ pháp cũng bị giam ở đây! Và nếu vậy, giả như theo tiểu nhân nghe biết không lầm, thì ba năm trước đã có tin Đường hộ pháp chợt thất tung, nghĩa là thời gian Hộ pháp bị giam đã là ba năm?

Đường Hữu Sơn phát ra tiếng cười lạt :

- Lão họ Lưu chỉ loan tin ta bị thất tung. Tốt lắm, đủ chứng tỏ lão vẫn chưa có ý giết ta chỉ muốn giam để sau này, một khi đắc thủ tín vật Cung chủ, lão muốn ta cùng mọi người đều thuận phục lão. Nhưng người có thật sự bị giam chẳng Hải Yến?

Hải Yến lên tiếng :

- Tiểu nhân phải minh chứng thế nào để Đường hộ pháp tin, một khi những gian thiết lao này được phân thành hai dãy và dường như tiểu nhân đang bị giam ở dãy đối diện với dãy của Thiếu cung chủ và Đường hộ pháp?

Vương Kim Tử chợt bảo :

- Vẫn có cách để ta biết người có bị giam hay không. Đó là ở bên trên mỗi tâm thiết môn đều có trở sẵn một lỗ thông phong, người nhìn thấy chứ, Hải Yến?

Hải Yến thừa nhận :

- Tiểu nhân đã nhìn thấy rồi. Nhưng để làm gì, Nhị thiếu gia?

Vương Kim Tử giải thích :

- Nếu người biết võ công thì dùng chỉ lực, giả có thể nhặt vài mẫu vật nhỏ, thay vì dùng chỉ lực, do người không biết võ công. Người hãy làm như thế và gây thành tiếng động trên bất kỳ một thiết môn nào ở dãy đối diện người. Cứ thực hiện đi, tự khắc ta sẽ minh bạch người có bị giam hay không.

Hải Yến ắt hẳn đã làm theo, vì lập tức có một tiếng động khô khan vang lên.

Choang!

Vương Kim Tử lại lên tiếng :

- Tốt rồi. Ta đã nhận ra chỗ Hải Yến người đã từ đó phóng chỉ lực ra. Công phu của người kể ra cũng khá cao minh đấy.

Hải Yến kêu lên mừng rỡ :

- Nhị thiếu gia đã minh bạch tiểu nhân quả thật đã bị giam giữ?

Thanh âm của Đường Hữu Sơn vang lên :

- Biết người đang bị giam vẫn chưa đủ, Vì ta cần minh bạch thêm những ai đang bị giam ở hai phía cùng với người. Nếu không, ta làm sao biết họ cũng như người, nhờ chúng là tâm phúc của Lưu Hồ Cẩm, được bố trí như bị giam để giám sát từng động tĩnh của bọn ta.

Đường Hữu Sơn vừa dứt tiếng, lập tức có một chuỗi thanh âm vang lên rõ mồn một, vặc lại từng lời lẽ của họ Đường :

- Á Hải Yến quả thật đang bị giam ở phía bên tả của ta. Và việc ta bị giam là điều không có gì thật hơn. Do đó chỉ có cô ta mới đủ tư cách nghi ngờ họ Đường người vị tất đang chịu cảnh giam cầm. Vì nếu ta có trí nhớ không sai thì năm năm trước, chính họ Đường người vì hết lời bênh vực cho lão họ Lưu nên khiến ta bị tất cả mọi người nghi ngờ. Và kết quả là bị lão họ Lưu giam đến tận hôm nay. Người vẫn nhớ chứ, Đường Hữu Sơn?

Vương Kim Tử kêu thất thanh :

- Sư phụ! Lão nhân gia người vẫn còn tại thế ư? Vậy sao thân tử của đệ tử là Vương Nhất Hoa từng quả quyết đã tận mắt mục kích sư phụ vì bất cẩn nên ngã xuống Cuồng Sa Vực, kể như thảm tử?

Lúc bấy giờ Quan Vân Hội vì cảm thấy khó tin nên kêu ầm lên :

- Sao lại thế này? Có nhiều người bị giam ở đây, dù là mới bị hay đã bị giam giữ khá lâu nhưng cứ sao mọi người không nhìn ra nhau, cứ như chưa lần nào lên tiếng hỏi han về nhau? Chỉ mãi đến hôm nay, đã liên tiếp xảy ra một vài tình huống ngờ ngàng, do vỡ lẽ quá muộn là đã và đang chịu cùng số phận như nhau? Sao lại như vậy?

Đường Hữu Sơn vụt thở dài thành tiếng ai oán bất bình và thất vọng :

- Thiếu cung chủ thật chẳng hiểu gì sao? Ở đây có tất cả hai dãy thiết lao, đều kín như bưng để không ai nhìn thấy ai. Đồng thời trước lúc bị giam, có lẽ mỗi phạm nhân đều nhận được lời hăm dọa như nhau là nếu gây huyền não tất phải lãnh nhận hậu quả tồi tệ nhất. Đường mỗ vì thế nào dám lên tiếng, đành nhẫn nại chịu đựng. Thà bảo lưu tâm thần hữu dụng ắt sau này thế nào cũng cần đến cho bổn cung, hơn là phát ngôn bất cẩn, để rồi lo sợ mọi hành động đều bị người của lão họ Lưu giám sát phát hiện, sẽ mất mạng một cách không cần thiết và chết mà không nhắm mắt vì biết bổn cung vẫn bị một ác nhân như lão họ Lưu thao túng.

Nói đến đây, Đường Hữu Sơn vụt đổi thành giọng hỏi hận có vẻ như đang nói với nhân vật vừa lên tiếng oán trách và nghi ngờ chính Đường Hữu Sơn :

- Đệ cũng nghe tin Đại tỷ, Đại hộ pháp, vì sẩy chân nên rơi vào Cuồng Sa Vực mất mạng. Quả thật đệ nào biết, chỉ vì lần quá cả tin năm xưa khiến Đại tỷ bị lão họ Lưu bắt trung bất nghĩa giam giữ mãi đến tận lúc này.

Nhân vật nọ lại lên tiếng. Và lần này, nhờ Quan Vân Hội đã nghe Đường Hữu Sơn gọi nhân vật nọ là Đại tỷ nên mới nhận ra thanh âm của nhân vật nọ dù biến dạng do vọng qua nhiều lượt thiết môn kín như bưng thì cũng vẫn là thanh âm giọng nói của nữ nhân, đã già, gọi là của một lão bà bà mới đúng.

Lão bà bà bảo :

- Kể khéo che đậy dã tâm như Lưu Hồ Cẩm, thật khó khăn lắm ta mới phát hiện chân tướng của y. Và nếu năm năm trước, đừng có Đường Hữu Sơn người xen vào phá hỏng, nói thật, ta tin chắc đã đủ lý lẽ để thuyết phục Tứ Vệ cung Hộ pháp cùng vận dụng môn quy để truất phế chức vị Thủ tịch Trưởng Lão viện của họ Lưu. Nhưng mọi toan tính của ta đều bị người phá hỏng. Và sau này, kể cả người nếu cũng bị Lưu Hồ Cẩm giam cầm thì ta e rằng lão Tam, lão Tứ thật khó lòng yên thân. Người đã nhận thấy hậu quả do hành động quá ư hồ đồ của người gây ra chưa?

Vương Kim Tử lên tiếng :

- Tam thúc và Tứ thúc vẫn bình yên, sư phụ lão nhân gia xin cứ an tâm. Vì ngay ngày đệ tử được thỉnh mời đến hội diện cùng lão Lưu, chính Tam thúc cùng Tứ thúc cũng được mời đến tương tự. Và nếu có điều bất ổn xảy ra, cùng lắm cả hai ắt chỉ bị giam giữ ở đây.

Lập tức có tiếng Đường Hữu Sơn hỏi vang :

- Lão tam? Lão tứ? Cả hai có bị giam ở đây chẳng? Nếu có, hãy lên tiếng đi.

Hải Yến bỗng kêu :

- Đường hộ pháp đừng gọi nữa vô ích. Vì chỉ mới ngày hôm qua chính họ nhận lệnh lão Lưu đưa người đi mai phục, bảo là giải thoát Thiếu cung chủ đã bị Đại tiểu thư Vương Nhất Hoa bắt giữ và sắp đưa về bốn cung.

Quan Vân Hội thất kinh :

- Là người của lão Lưu mai phục sao? Nhưng theo lão nói, đó là người của Nhị Tiên cung. Phần lão, nếu không nhờ có sẵn tai mắt ở Trung Nguyên, lão bảo lão có lẽ cũng không kịp giải cứu tại hạ không những chi thoát mai phục của Nhị Tiên cung mà còn thoát cảnh bị Đại tiểu thư Vương Nhất Hoa lập trận giam hãm. Đầu mới là sự thật?

Vương Kim Tử lên tiếng :

- Thân tỷ từ lâu rồi luôn tìm cách khôi phục uy danh hiển hách của bốn cung, đối phó lại lão Lưu chỉ luôn muốn thao túng mọi người. Vậy nếu chính thân tỷ là người tìm thấy Thiếu cung chủ thì việc đưa về cung nhất định không hề có ác ý như lời lão Lưu cố tình bịa đặt hầu lung lạc Thiếu cung chủ.

Đường Hữu Sơn cũng tìm lời biện minh thay cho Nhị Tiên cung :

- Chủ nhân Nhị Tiên cung nguyên là sư muội, hồng nhan tri kỷ và cũng là bằng hữu thanh mai trúc mã với lệnh tôn, Cung chủ bốn cung Quan Vân Du. Với thân phận như thế có thể kể là sư cô của Thiếu cung chủ, lẽ nào Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã lại có ý đồ gây bất lợi cho Thiếu cung chủ bằng cách dẫn người mai phục như lão Lưu đề quyết? Huống hồ thủ đoạn của lão Lưu như thế nào, chính bản thân Thiếu cung chủ còn bị lão giam giữ, ắt hẳn Thiếu cung chủ đã tự rõ mọi điều đều do lão bố trí sắp đặt, mục đích chỉ là muốn nắm trọn quyền sinh sát Bắc Hải cung mà thôi.

Lão bà bà là Đại hộ pháp, Đại tỷ của Đường Hữu Sơn, chợt cất cao giọng đề xuất :

- Nơi này có tất cả bao nhiêu người bị giam giữ? Là phạm nhân đích thực hay chỉ là thủ hạ của lão Lưu đang giả vờ bị giam giữ? Chúng ta hãy y cách của Vương Kim Tử để minh bạch điều này trước, sau hãy bàn đến những chuyện khác, Đường Hữu Sơn người bắt đầu trước đi.

Với cách thức như thế mỗi người tự phát tín hiệu vào những bức vách hai bên để minh bạch thiết lao ở bên cạnh có hay không có người bị bắt giam và người đó là ai, lai lịch thế nào nên chẳng bao lâu sau, tất cả đều rõ, số bị giam trong này tuy không dưới mười nhân vật nhưng tất cả đều là thật giam, chẳng có bất luận ai là thủ hạ được Thủ tịch Trưởng lão Lưu Hồ Cẩm cố tình đặt vào để giám sát.

Lão bà bà Đại hộ pháp bật cười :

- Vậy là rõ, cách giải thích lúc này của Đường Hữu Sơn hoàn toàn hợp lý. Chúng ta vì bị lâm vào cảnh chẳng thể nhìn thấy nhau, muốn nói chuyện thì phải lớn tiếng, lại đa nghi, sợ có người giám sát lén nghe và biết ý đồ của nhau nên bấy lâu nay cứ cam chịu cảnh giam cầm, chẳng ai dám có thái độ nào phản kháng. Hóa ra đều lầm phải mưu kế và thủ đoạn khá cao minh của Lưu Hồ Cẩm. Bây giờ thì khác rồi, ha ha... Cũng là nhờ sự hiện diện khá tình cờ của Thiếu cung chủ, vô tình giúp chúng ta nhận rõ chính vì quá đa nghi nên chúng ta tự ràng buộc lấy nhau, lão không hề đặt bất kỳ thủ hạ nào giám sát chúng ta.

Vương Kim Tử người đã tỏ ra khá thông tuệ, hãy nói xem, nếu muốn thoát, chúng ta phải hành động như thế nào? Cần nhất là không được gây kinh động, nhờ có kẻ bên ngoài tình cờ phát hiện thì hồng phúc.

Vương Kim Tử ứng tiếng đáp ngay :

- Tuy đệ tử chỉ bị giam cầm chưa đến một tuần trăng nhưng cũng đã ngấm ngấm tính sẵn phương cách để tự cứu. Là thế này, thiết môn ở bên ngoài chỉ bị một then cài đặt ngang. Then cài này vì cũng làm bằng thiết luyện nên để phá hủy nhất định thế nào cũng gây thành tiếng động khá to. Trái lại nếu sư phụ lão nhân gia có thể từ lỗ thông phong, phát xạ một tia chỉ lực như lúc này Hải Yến đã thử thực hiện, làm cho

một then cài bất kỳ nào đó bị hất lên, khiến thiết môn ở đó khai mở, thì chỉ cần một người thoát thôi, người đó sẽ giúp mở mọi then cài còn lại cho mọi người cùng thoát.

Lão bà bà tán thành :

- Cũng may suốt mấy năm qua bản thân ta không những không bị Lưu Hồ Cẩm phế bỏ võ công, trái lại nhờ chuyên cần khổ luyện đêm ngày nên có thêm không ít những thành tựu vượt bậc. Được lắm, ta sẽ theo cách của người, nếu phen này thoát, quyết không cho Lưu Hồ Cẩm một cơ may nào toàn mạng.

Tiếp theo đó là một tiếng choang khá lớn, dẫn đến chuỗi thổ phào nhẹ nhõm của Đường Hữu Sơn do then cài ở gian thiết lao của họ Đường vừa được Lão bà bà dùng chỉ lực đánh bật ra.

- Đa tạ Đại tỷ đã độ lượng thứ tha, vừa xuất thủ là giúp ngay đệ thoát. Để chuộc lỗi, đệ hứa sau này mãi sẽ nghe theo lời Đại tỷ.

Kẹt...

Tiếng một cánh cửa thiết môn hé mở làm vang lên một chuỗi âm thanh khô khan kéo dài.

Lập tức từ bên ngoài có tiếng quát tháo vang vào :

- Chưa có lệnh của ta, kẻ nào to gan dám tùy tiện đột nhập đại lao, giải cứu cho phạm nhân?

Vương Kim Tử chợt kêu lo lắng, và vì bị giam bên cạnh nên Quan Vân Hội nghe tương đối rõ :

- Sao lại khéo trùng hợp vừa đúng thời điểm lũ ngục tốt mang thức ăn đến? Ngươi này Đường nhị thúc chỉ còn mỗi cách sát nhân diệt khẩu mới mong giữ kín mọi chuyện.

Đúng như Vương Kim Tử đoán, Quan Vân Hội liền nghe tiếng Đường Hữu Sơn nạt khê :

- Người đừng trách bổn Hộ pháp độc ác. Có chăng là hãy tự trách vì người đã đến không đúng lúc. Nằm xuống đi nào?

Ầm!

Hự!

Tiếp theo đó nhiều tiếng then cài bị bật bay khỏi vị trí lần lượt vang lên, trong số đó có cả gian thiết lao của Quan Vân Hội rồi cũng được Đường Hữu Sơn bật mở thiết môn xô ra. Và hiện hữu ngay trước mắt Quan Vân Hội là một nhân vật có đầu tóc dài để xòa, trông vừa bảnh vừa hơi hám.

Nhân vật đó cũng kinh ngạc nhìn Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ?

Nhờ nghe lại thanh âm nên Quan Vân Hội nhận ra đó là Đường Hữu Sơn.

- Chúng ta phải thoát ngay bây giờ? Đường bá bá đã giải cứu được Hải Yến chưa?

Dưới ánh sáng tù mù và nhợt nhạt của đại lao, một vị thiếu gia có niên kỷ chỉ trạc mười chín hai mươi đột ngột xuất hiện và mỉm cười với Quan Vân Hội :

- Hóa ra tiểu huynh đệ đây chính là Thiếu cung chủ nhân vật duy nhất sẽ là cứu tinh của bổn cung? Hải Yến đã được gia sư đưa ra ngoài. Thiếu cung chủ có muốn được Vương Kim Tử này giúp để cùng thoát cho nhanh?

Nhưng Đường Hữu Sơn đã tỏ ra miễn cưỡng và nhanh hơn Vương Kim Tử bằng cách lôi ngay Quan Vân Hội cùng đi.

- Thoát thiết lao chỉ là mới đạt nửa phần cần thiết. Phần còn lại e sẽ khó khăn hơn nếu bị chính Lưu Hồ Cẩm xuất hiện cản ngăn. Nhưng Thiếu cung chủ cứ yên tâm vì đã có thuộc hạ cận kề bảo vệ. Chúng ta đi thôi, Vương Kim Tử.

Vút!

Quan Vân Hội được Đường Hữu Sơn đưa đi vun vút, vượt hết hai dãy thiết lao đối diện nhau với mỗi gian đều rộng mở cho thấy ở bên trong chẳng còn ai vì tất cả đều đã nhanh chóng tự tìm đường thoát. Chỉ còn lại mỗi một mình Vương Kim Tử là đi phía sau đoạn hậu.

Đường Hữu Sơn đưa Quan Vân Hội lướt qua một cánh cửa bằng đá to nặng :

- Cũng may nhờ gã ngục tốt lúc này vì đã đến lúc đưa thức ăn vào nên thạch môn đã được khai mở. Nếu không dù tất cả mọi người phải cùng nhau hiệp lực thì việc phá vỡ thạch môn tuy dễ nhưng vẫn không thể tránh chuyện làm kinh động, khiến lão Lưu thế nào cũng dốc toàn lực ngăn cản. Chúng ta làm gì có cơ hội bỏ đi thông dong như thế này.

Vương Kim Tử từ phía sau lao vượt qua mặt Đường Hữu Sơn :

- Để tránh sau này lão Lưu lại dùng đại lao hại người, sao Đường nhị thúc không nhân cơ hội này phá hủy luôn thạch môn, khiến lão muốn kiến tạo lại cũng gặp không ít khó khăn?

Đường Hữu Sơn vẫn tiếp tục đưa Quan Vân Hội lao đi :

- Ý ta cũng như sư phụ người, nếu phen này đã quyết không cho lão họ Lưu toàn mạng thì chuyện hủy hay không hủy thạch môn có còn cần thiết như người vừa đề xuất chẳng?

Hay trái lại chỉ vì thế ta và người sẽ bị chậm chân, khiến việc cứu nguy và bảo vệ an toàn cho Thiếu cung chủ từ này giờ hóa thành vô ích? Đi nào!

Qua thạch môn là lọt vào một địa đạo. Và ở đầu bên kia của địa đạo đã có nhiều tiếng náo loạn vang vọng vào.

Vương Kim Tử vì nghe nên thi triển khinh công đi nhanh hơn biến.

Đường Hữu Sơn thành nhân vật đi sau cùng và còn phải kiêm thêm nhiệm vụ là bảo vệ an toàn cho Quan Vân Hội đã được nhìn nhận là Thiếu cung chủ của họ.

Đường Hữu Sơn như cũng cố ý đi sau cùng. Bằng chứng là lão chợt thì thảo vào tai Quan Vân Hội :

- Người của Đại Thần cung thật ra chẳng có ai đáng tin, như lão Lưu Hồ Cẩm, ngoại trừ mỗi một mình Đại tỷ ta, cũng có phần hành chức vụ Vệ Cung Hộ pháp như ta. Do vậy, chuyện lão Lưu bảo Vương Nhất Hoa, thân tỷ của Vương Kim Tử, có ý mưu hại Thiếu cung chủ khả dĩ cũng có thể tin. Thiếu cung chủ vì thế cần hết sức cẩn trọng, đừng bao giờ vội tin ngay vào điều Đại Thần cung nói.

Quan Vân Hội bờ ngõ :

- Ý Đường bá bá muốn nói, lúc này Vương Nhị thiếu gia cứ nhất mực đòi đích thân đưa tại hạ cùng thoát cũng chỉ hàm ý gây bất lợi cho bản thân tại hạ?

Đường Hữu Sơn khẽ suýt :

- Thiếu cung chủ đừng nói lớn tiếng. Đại Thần cung từ lâu đã tự ý thu dụng thêm nhiều cao thủ, trong đó có cả một nhân vật từng tạo nhiều ác danh ở võ lâm Trung Nguyên. Nếu bấy lâu này tỷ đệ của Vương Nhất Hoa vẫn đủ bản lĩnh giữ vẹn Đại Thần cung, không để lão Lưu Hồ Cẩm thao túng thu phục, đa phần là nhờ nhân vật này, cũng vì thế, Vương Kim Tử tuy chỉ mới đôi mươi nhưng bản lĩnh vẫn cao minh vượt quá niên kỷ. Nếu Thiếu cung chủ cứ lớn tiếng như vừa rồi, ắt chuyện bị Vương Kim Tử lên nghe là điều không thể nào tránh khỏi.

Quan Vân Hội càng thêm hoang mang :

- Có phải đó là nhân vật Quý Diện Vô Dung? Kỳ thực chính Vương Nhất Hoa dù có dùng diện mạo xấu xa làm thân phận thứ hai, đó là điều bấy lâu nay Vương Nhất Hoa cứ nhất mực giữ kín. Và như vậy, chuyện Đại Thần cung toan gây bất lợi cho tại hạ là điều có thật ư?

Đường Hữu Sơn hài lòng vì thấy Quan Vân Hội quả thật đã hết dám phát thoại lớn tiếng :

- Có là thật hay không, xin Thiếu cung chủ cứ nghe theo lời khuyên của thuộc hạ. Đó là ở Bắc Hải cung này, nếu muốn tin, Thiếu cung chủ chỉ nên tin vào Tứ Vệ cung Hộ pháp cùng với lệnh sư cô là chủ nhân Nhị Tiên cung mà thôi. Và để dễ dàng minh bạch hư thực, thuộc hạ đã có ý ngay khi thoát sẽ lập tức đưa

Thiếu cung chủ về Nhị Tiên cung. Hãy hội diện Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã một lần, Thiếu cung chủ sẽ tỏ tường ở Bắc Hải cung ai là nhân vật duy nhất muốn giúp bốn cung phần cạnh uy phong và nhất là sẽ hậu thuẫn ủng hộ, đưa Thiếu cung chủ lên đảm nhận trọng trách Cung chủ bốn cung. Ý Thiếu cung chủ là thế nào?

Quan Vân Hội lập tức rơi ngay vào cảnh lờ khóc lờ cười, vì không lẽ lại nói đó cũng là những gì Thủ tịch Trưởng lão Lưu Hồ Cẩm đã từng tỏ bày chủ ý. Tuy vậy do không muốn gây phật ý cho Đường Hữu Sơn đã tỏ ra là nhân vật vẫn luôn quan tâm đến sự an toàn cho bản thân mình, nên Quan Vân Hội chỉ ậm ừ đáp :

- Tại hạ... Tiểu diệt cũng từng có chủ ý như thế, vì nghe bảo, Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã lẽ ra đã là người phối của gia phụ Quan Vân Hội. Ất hẳn Trang sư cô phải là mỹ nhân có sắc diện và bản lãnh tuyệt phẩm?

Đường Hữu Sơn nhẹ cười :

- Thịnh ý của lệnh sư cô dành cho Cung chủ tiền nhiệm kỳ thực mãi đến nay vẫn không thay đổi. Nếu gặp lại, biết Thiếu cung chủ là cốt nhục của đại sư huynh và cũng là ý trung nhân, thuộc hạ đoán quyết lệnh sư cô không thể không dành hết mọi ưu ái cho Thiếu cung chủ.

Nói đến đây chợt Đường Hữu Sơn bật ra tiếng kêu lo lắng :

- Bọn họ đã gặp đại địch rồi sao? Vì với thân thủ như Đại tỷ Hộ pháp, chỉ trừ khi Lưu Hồ Cẩm đích thân xuất chiến với toàn bộ lực lượng Trưởng Lão viện, bằng không bọn họ đâu mãi còn dửng dăng ở ngoài kia chưa thể thoát đi?

Quan Vân Hội động tâm :

- Đường bá bá cố ý đi chậm là những mong mọi ngăn cản thế nào cũng được những nhân vật đi trước khai mở sẵn?

Đường Hữu Sơn lập tức cười vang, nhân đó cước lực cũng tăng lên, đưa Quan Vân Hội lao đi vùn vụt :

- Đường Hữu Sơn này cho dù có những toan tính dĩ dật dĩ lao như thế thì riêng với Đại tỷ Hộ pháp đó là thái độ bất nghĩa khó thể chấp nhận. Và vì Thiếu cung chủ đã có ý nghĩ không hay về Đường Hữu Sơn. Được lắm, hãy xem đây, thuộc hạ nào phải hạng nhất đảm và ích kỷ. Ha ha...

Họ vượt hết địa đạo và lập tức lọt vào một lư bằng khá rộng, vốn dĩ chính là một khu hậu viên được trồng nhiều loại kỳ hoa dị thảo, nhưng lúc này cơ hồ đã tan tác do có quá nhiều những nhân vật cao thủ đang giao đấu với nhau loạn xạ gây ra hàng loạt những tiếng huyền não vang trời.

Mục kích cảnh loạn đả loạn chiến này, Quan Vân Hội có phần khiếp đảm. Nhưng dù vậy, một khi đã chấp nhận xuất đầu lộ diện, vòng xoáy của cuộc chiến lập tức cuốn phăng mọi người vào cuộc thì dù khiếp đảm thế mấy Quan Vân Hội vẫn gượng trấn tĩnh vì biết rằng phải đối đầu thực cảnh nếu muốn vượt qua, nhất là giữ cho vẹn toàn sinh mạng. Và Quan Vân Hội đã nhìn thấy Thủ tịch Trưởng lão Lưu Hồ Cẩm.

Quan Vân Hội thấy thì Đường Hữu Sơn cũng nhìn thấy. Đường Hữu Sơn lập tức đặt Quan Vân Hội đứng qua một bên và dặn :

- Cục diện vẫn đang thế quân bình. Thiếu cung chủ cứ yên tâm đứng chờ ở đây. Thuộc hạ sau khi giúp Đại tỷ Hộ pháp thanh toán xong mối hận với lão họ Lưu sẽ quay lại, tiếp tục đưa Thiếu cung chủ về Nhị Tiên cung. Được chứ?

Miệng tuy hỏi nhưng không chờ nghe Quan Vân Hội đáp, Đường Hữu Sơn đã ngay lập tức lao về phía lão Lưu Hồ Cẩm.

Đường Hữu Sơn lao đến với tràng cười mãn nguyện :

- Thủ tịch Trưởng lão vẫn an khang an. Đâu như Đường mỗ đã ngỡ sẽ không bao giờ còn nhìn thấy lại vầng dương. Đây là một chương gọi là đền đáp ân tình, lão Lưu xin hãy nhận cho. Ha ha..

Đại hộ pháp đang giao đấu với lão Lưu. Lúc này nhờ có ánh dương quang soi tỏ giúp Quan Vân Hội nhìn thấy đó là một Lão bà bà dù vóc hạc xương mai nhưng khí thế lúc cuồng nộ lao vào lão Lưu quả là hung hãn, vượt quá khí chất một phụ nhân bình thường.

Lão bà bà vừa nhận thấy có Đường Hữu Sơn lao vào nhập cuộc, chợt động nộ quát âm lên :

- Chúng ta đã không lường hết mọi thủ đoạn cao minh của lão Lưu. Đường lão nhị đừng có diên trì phải tốc chiến tốc thắng thật nhanh Khúc lão tam và Thạch lão tứ đã bị lão Lưu mê hoặc. Cả hai sắp đưa thêm viện binh đến. Chúng ta nếu chậm e khó thoát. Mau đánh!

Nhờ có Đường Hữu Sơn xuất hiện hỗ trợ, một chương nặng tợ non vậy là có cơ hội cho Đại hộ pháp Lão bà bà quát bủa toàn lực vào lão họ Lưu Thủ tịch Trưởng lão.

Ào...

Đường Hữu Sơn cũng cuồng nộ quát kinh, tạo một dịp may cho Quan Vân Hội có cơ hội mục kích cảnh hợp lực của hai nhân vật Đại và Nhị Hộ pháp của Bắc Hải cung.

Nhưng đang lúc mong mỏi chờ xem kết quả của lần hợp lực này từ hai nhân vật Hộ pháp, chợt Quan Vân Hội nghe bên tai có tiếng người gọi :

- Nơi hỗn loạn này, sao Thiếu cung chủ quá mạo hiểm. Khi cứ tùy tiện lưu lại? Thiếu cung chủ cần phải thoát ngay. Mau đi nào!

Quan Vân Hội vừa nhận ra đó là thanh âm của Vương Kim Tử và chưa kịp có phản ứng gì thì toàn thân đã bị Vương Kim Tử nhấc mang đi.

Vút!

Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến Quan Vân Hội lúc cảm thấy cũng cần lên lên tiếng phản kháng thì quang cảnh xung quanh đã thay đổi. Vương Kim Tử đã nhanh chóng đưa Quan Vân Hội ly khai cục diện và hiện thời đã càng lúc càng thoát xa nơi vẫn diễn ra những trận giao phong ác liệt.

Và đó là lúc Vương Kim Tử cười khì khì vào tai Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ ắt đã nghe đủ những lời gièm pha của Đường nhị thúc, cho Dạ Thần Cung đều toàn là những nhân vật không đáng tin? Vậy Thiếu cung chủ nghĩ sao về những lời phiến diện đó. Có cần nghe Vương Kim Tử này nói thêm cho Thiếu cung chủ biết về những điều kỳ thực chẳng nên tin của Nhị Tiên cung chẳng?

Quan Vân Hội lắc đầu với tâm trạng vừa hoang mang ngao ngán vừa bất bình thất vọng :

- Trưởng Lão viện nói xấu Đại Thần cung và Nhị Tiên cung, đến lượt Đại hộ pháp cũng nói những điều không tốt đẹp về Trưởng Lão viện và Đại Thần cung. Rốt cục thì tại hạ chẳng muốn nghe gì thêm nữa. Có chẳng là phần nào cảm thấy không ngờ, khi Nhị thiếu gia vì lưu lại giúp mọi người đối phó Trưởng Lão viện thì lại lo toan lợi ích riêng, chỉ muốn mỗi một mình đắc thủ và độc chiếm Quan Vân Hội này thôi. Tại sao chứ?

Vương Kim Tử vội dừng lại, chỉnh dung và nghiêm mặt nhìn Quan Vân Hội :

- Không có ai ngoài thân tỳ Vương Nhất Hoa luôn hết lòng lo cho sự tồn vong của bốn cung. Dã tâm và cách đối xử của Lưu Hồ cấm như thế nào thì Thiếu cung chủ đã biết.

Riêng phần Nhị Tiên cung thì Tuyệt Kiếm Thái Phi lại chính là nguyên nhân chủ yếu khiến lệnh tôn Quan Vân Du phiến muộn, đến phải tự ý từ bỏ cương vị Cung chủ. Và điều này lại là nguyên ủy khiến Tuyệt Kiếm Thái Phi mãi đến nay vẫn ôm mối hận tình, nhất là từ khi biết tiền Cung chủ Quan Vân Du vẫn lưu lại một hậu nhân chính là Thiếu cung chủ đây. Chính vì không muốn bất kỳ ai gây bất lợi cho Thiếu cung chủ, dẫn đến mối nguy hại khó lường cho toàn thể bốn cung, chẳng phải khắp mọi người chỉ có mỗi một mình thân tỳ là không quản ngại gian khổ, quyết vượt dậm trường thiên lý và đã tìm thấy Thiếu cung chủ đó sao?

Xin đừng trách Vương Kim Tử này vừa có thái độ như phần nào vị kỷ tư lợi. Kỳ thật nếu xét theo đại cục, chỉ cần bốn cung sớm có cơ hội chấn chỉnh uy phong thì dù có phạm phải một vài tiểu tiết không đáng kể vẫn có thể châm chước. Thiếu cung chủ nghĩ có đúng không?

Quan Vân Hội thở dài :

- Lệnh tể Vương Nhất Hoa quả thật đã có ân cứu tử Quan Vân Hội này một lần. Và nếu Nhị thiếu gia đã nói như vậy thôi được tại hạ cũng xin nguyên ý đến gặp lệnh tể. Nhưng cũng như tại hạ đã từng đề xuất với lão Lưu Hồ Cẩm, mục đích tối hậu của tại hạ vẫn chỉ là báo phục gia thù, riêng việc đảm đương trách nhiệm Cung chủ, tại hạ hoàn toàn không thiết tha.

Vương Kim Tử cũng thở ra nhẹ nhẽo :

- Chúng ta hãy cứ lấy đại cục làm trọng, việc báo thù cho Cung chủ tiền nhiệm hiển nhiên phạm những ai đã là môn nhân bốn cung cũng đều có phận sự tiến hành. Đó là điều duy nhất Vương Kim Tử dám khẳng định một lời như thế với Thiếu cung chủ. Chúng ta đi tiếp chứ?

Nhưng Vương Kim Tử chưa kịp đưa Quan Vân Hội đi, một bóng nhân ảnh chẳng rõ từ đâu bỗng đột ngột xuất hiện trước mặt :

- Nhị thiếu gia nếu muốn đi xin cứ tùy tiện. Riêng Thiếu cung chủ thì phiền Nhị thiếu gia nên tự lượng sức lưu lại cho. Ha ha...

Vương Kim Tử cau mày nhìn nhân vật trung niên vừa đường đột xuất hiện :

- Khúc tam thúc muốn lưu giữ Thiếu cung chủ lại, chỉ vì ai? Vì Thủ tịch Trưởng lão nhị tâm lắm thủ đoạn hay vì lo cho sự tồn vong của bốn cung Bắc Hải? Nếu chỉ vì lão Lưu thì Khúc tam thúc sai rồi. Há lẽ Khúc tam thúc chưa biết bấy lâu nay gia sư Đại hộ pháp cùng với Đường thúc Hộ pháp kỳ thực không hề thất tung mà là do lão Lưu sinh cầm giam hãm sao? Và lẽ nào một khi đã biết, Khúc tam thúc vẫn trợ tá lão Lưu, đẩy bốn cung đến chỗ sẽ bị diệt vong thật sự ư? Mong Khúc tam thúc nghĩ lại.

Nhân vật trung niên găm vang :

- Những gì ngươi vừa nói hiển nhiên ta đã biết. Nhưng còn điều này nữa ắt hẳn ngươi vẫn chưa minh bạch. Đó là bọn Tứ Vệ cung Hộ pháp như ta bấy lâu nay thật ngu xuẩn, chỉ vì mãi tuân lệnh Cung chủ nên cam chịu cảnh phải chôn vùi vĩnh viễn thanh danh ở chốn này. Nay thì đã khác, ta chấp nhận cho lão Lưu sai khiến biết rằng mai hậu sẽ có nhiều cơ hội lưu danh muôn thuở chốn võ lâm. Ngươi chớ lắm lời, nếu không lưu Thiếu cung chủ lại thì chính ngươi chắc chắn phải lưu mạng lại. Hãy chọn đi.

Vương Kim Tử cười vang :

- Muốn bốn thiếu gia lưu mạng, ắt còn chờ xem Khúc Hồng Nguyên Hộ pháp có bản lĩnh đó hay không? Đờ chiêu! Ha ha...

Vương Kim Tử lưu giữ Quan Vân Hội bằng tả thủ, chợt dùng mỗi hữu thủ quật một kinh thật nhanh vào Khúc Hồng Nguyên.

Ào...

Khúc Hồng Nguyên cũng tung ngay một kinh đáp trả :

- Ngươi thừa biết ta có bản lĩnh thế nào. Dám đối đầu nghĩa là ngươi tự ý tìm chết. Hãy chờ!

Và lúc chưởng kinh song phương sắp chạm nhau, Vương Kim Tử nhanh như chớp, vọt dùng tả thủ bung ra một đao phi quang mở ảo cho lao vào giữa luồng kinh của Khúc Hồng Nguyên.

Vừa lúc đó chưởng kinh song phương va chạm tạo thành tiếng chấn động vang dội.

Ầm!

Đạo phi quang của Vương Kim Tử phóng ra sau cũng bị chấn kinh làm cho tan vỡ, không còn chút tăm tích nào để có thể hiểu là đã gây ra bất lợi cho Khúc Hồng Nguyên.

Không chỉ có thế, cả Quan Vân Hội lẫn Vương Kim Tử đều bị dư lực từ chưởng kinh của Khúc Hồng Nguyên làm cho chao đảo thoái lui.

Tuy vậy, vừa lùi xong Vương Kim Tử ngay khi ổn định cước bộ bỗng chộp vào tay Quan Vân Hội và cứ thế cả hai thần tốc lao vọt qua ngang đầu họ Khúc.

Vù...

Một diễn biến thật kỳ lạ bỗng xảy ra, làm cho Quan Vân Hội nhờ vô tình nhìn thấy nên cảm thấy rất lạ và khó hiểu. Đó là Khúc Hồng Nguyên dù hung hăng là thế nhưng ngay lúc này chẳng hiểu sao bỗng có thần thái như thể không nhìn thấy Vương Kim Tử vừa đưa Quan Vân Hội lao thoát đi.

Họ Khúc cứ như thế đứng yên. Và ngược lại, Quan Vân Hội được Vương Kim Tử đưa đi càng lúc càng xa. Sau cùng không còn nhìn thấy Khúc Hồng Nguyên đâu nữa, cũng chẳng phát giác có ai xuất hiện thêm để ngăn cản Vương Kim Tử.

Đúng lúc này, đôi nhãn quang của Quan Vân Hội chợt mờ đi, lơ dờ dần, sau cùng thần trí cũng mê lịm mất hết tri thức.

5. Ngụy Hiểm Trùng Trùng Bắc Hải Cung

Vừa tỉnh lại Quan Vân Hội chạm ngay ánh mắt không hài lòng của Vương Nhất Hoa, một mỹ nhân có hai thân phận, đã từng dùng thân phận thứ hai là Quỷ Diện Vô Dung cứu Quan Vân Hội khỏi chết dưới tay Tư Không Bình. Và cũng không chờ Quan Vân Hội kịp lên tiếng, Vương Nhất Hoa lập tức hỏi ngay :

- Nếu ta có lập trận Phong Quỷ Đào Ba Cửu Hải Triều giam giữ ngươi thì chỉ là để bảo vệ an toàn cho ngươi. Sao ngươi tin theo lời lão Lưu Hồ Cẩm, nghĩ rằng ta hành động như thế là muốn gây bất lợi cho ngươi?

Vương Nhất Hoa tuy giận nhưng dung diện vẫn xinh đẹp, khiến Quan Vân Hội bối rối, vô tình dùng cách xưng hô không hề do ý muốn bản thân :

- Tỷ tỷ đã nghe lệnh đệ Vương Kim Tử thuật kế? Nhưng đó chỉ là những gì đệ buộc phải nghe lão Lưu Hồ Cẩm nói vào tai. Giả như đệ có nhắc lại thì chỉ là noi theo chủ ý của người, kỳ thực đệ có bao giờ nghĩ như thế.

Vương Nhất Hoa vẫn giận :

- Ngươi có nghĩ hay không, điều đó chỉ có thâm tâm ngươi tự biết. Phần ta, vì cần để ngươi có thể hiểu mình bạch, ta hỏi ngươi, giả như ta thật sự có chủ tâm gây bất lợi cho ngươi, phải chăng suốt quãng đường ta cùng Tam Bạng đưa ngươi về Bắc Hải cung này, ngươi không thể phủ nhận ta thật sự có muôn vàn cơ hội để mặc tình hạ thủ ngươi theo chủ ý của ta? Đúng không?

Quan Vân Hội càng thêm bối rối đành gật đầu :

- Đúng là trong suốt thời gian đó quả nhiên tỷ có thể hại đệ nếu tỷ muốn nhưng sự thật thì tỷ chưa một lần có bất kỳ hành vi nào hại đệ.

Vương Nhất Hoa hừ nhạt :

- Đừng nói là có cử chỉ mưu hại ngươi, đến một ý nghĩ gây bất lợi cho ngươi ta cũng chưa hề có. Ngươi có biết vì sao chẳng?

Quan Vân Hội vội xoa dịu bằng cách đáp theo ý Vương Kim Tử từng một lần thổ lộ :

- Theo đệ vừa được biết thì đây là vì tỷ chỉ lo nghĩ đến đại cục. Nghĩa là bản thân đệ nếu được an toàn thì sự hưng vong của Bắc Hải cung cũng theo đó được lợi về mọi phương diện.

Vương Nhất Hoa bĩu môi khinh khỉnh :

- Đây là người nói theo cách của lão Lưu? Bởi lão thoát tiên gặp ai mà chẳng bảo ở Bắc Hải cung này chỉ có mỗi mình lão là lúc nào cũng cứu cung tân tụy vì sự hưng vong của bốn cung?

- Ta không thích dùng những thủ đoạn hoặc những lời lẽ hoa mỹ như lão để lừa mỵ bất kỳ ai khác. Và đối với ngươi cũng vậy ta thừa biết ngươi là hậu nhân của ai và cũng thừa biết hiện tình của bốn cung đang cần ngươi như thế nào. Thế nhưng có bao giờ ngươi tự hỏi chưa, là tại sao suốt quãng thời gian đưa ngươi về đây ta vẫn chưa một lần gọi ngươi là Thiếu cung chủ? Kể cả dò hỏi ngươi về tín vật Cung chủ, ta vẫn không một lần mở miệng hỏi. Tại sao vậy?

Quan Vân Hội cũng lấy làm lạ :

- Phải rồi, vì sao tỷ chưa lần nào hỏi đệ về những điều kỳ thực rất hệ trọng này?

Vương Nhất Hoa vụt thở ra, có vẻ như bao cơn giận dữ cũng theo đó trút ra đến cạn :

- Ta không thể tự dối lòng bằng cách bảo là không hề muốn mở miệng hỏi người. Kỳ thực ta rất muốn hỏi và chỉ muốn hỏi ngay khi có thể. Chỉ tiếc là ta không được quyền khinh suất, cứ hồ đồ hỏi thẳng người những điều hệ trọng đó, trong khi đã tự biết chắc ả Tam Băng cũng chờ đợi để được nghe mọi điều có liên quan. Để rồi hễ ả biết thì lão Lưu ngay sau đó cũng tường.

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Tam Băng là gian tế của lão Lưu? Nhưng theo lão cho biết thì Tam Băng lại là người của Nhị Tiên cung. Hóa ra lão đã nói dối tất cả? Chỉ trừ một điều là lão quả quyết tỷ đã đoán biết Tam Băng phản lại tỷ. Vậy sao đã biết, tỷ vẫn để yên cho Tam Băng?

Vương Nhất Hoa ngao ngán thở dài :

- Ta không có thói quen xử phạt ngay bất kỳ ai mới chỉ một lần đầu lầm lỗi mà không tạo cho kẻ đó cơ hội chuộc tội. Huống hồ ta chưa hề bạc đãi Tam Băng. Vì thế, nếu cứ đó mà suy thì ta tin rằng Tam Băng vì chỉ nhất thời mê muội nên lầm tin vào những lời ma mỵ của lão Lưu, ắt sẽ có lúc Tam Băng tỉnh ngộ và tự biết quay về nẻo chính đường ngay.

Quan Vân Hội thật sự khâm phục :

- Nhưng dù vậy, trong khi chờ đợi Tam Băng có cơ hội tỉnh ngộ, chính tỷ tỷ vì cẩn trọng nên không một lần hỏi đệ về tín vật Cung chủ? Thái độ rộng lượng của tỷ thật đáng ngưỡng mộ.

Chợt có tiếng Vương Kim Tử cười vang. Và đó cũng là lúc Vương Kim Tử từ một ngách kín đáo của gian khách sảnh to rộng Quan Vân Hội đang ngồi để ung dung xuất hiện :

- Chờ mãi mới được nghe Thiếu cung chủ phát ra những lời nói thật tâm này, Vương Kim Tử dù phải chờ lâu hơn vẫn mãn nguyện vì cuối cùng bao tâm huyết hoài bão của thân tỷ cũng được Thiếu cung chủ hiểu đến tận tường. Thật đáng lắm thay. Ha ha...

Vương Nhất Hoa cau mày nhìn Vương Kim Tử, tỏ ý không hài lòng :

- Đệ đừng quá tăng bốc ta. Vì ta nào có hoài bão hoặc tâm huyết gì đáng để được tán dương ngoài việc chỉ mong muốn mỗi một điều là làm sao cho nhất nhất từng hành động của ta đừng gây ra lầm lẫn nào đáng tiếc.

Quan Vân Hội lên tiếng :

- Vương Nhất Hoa tỷ xin chớ quá tự khiêm. Vì theo đệ, chỉ cần làm được mỗi một điều như tỷ vừa nói thì cũng đã hơn chán vạn lần so với lão Lưu chỉ luôn thích dùng uy phục người. Và cũng theo đệ, tỷ mới chính là nhân vật đang rất cần cho Bắc Hải cung. Nếu muốn sớm trùng chấn uy phong.

Vương Nhất Hoa xua tay :

- Mới chỉ có một Vương Kim Tử khen đã làm ta khó chịu, nay lại thêm người nữa thì...

Vương Kim Tử vội hắng giọng, ngắt ngay lời Vương Nhất Hoa đang nói :

- Nếu tỷ thật sự không muốn nghe những lời khen thì đây, đệ có lời phê phán dành cho tỷ đây. Đó là tại sao tỷ không biết dùng cách xưng hô cho hợp lễ đối với Thiếu cung chủ?

Vương Nhất Hoa lập tức giật mình và tỏ ra ngay bản thân là người dù sao cũng mau mắn phục thiện :

- Lời đệ trách quả không sai. Ất là vì tỷ đã lỡ quen với cách xưng hô như thế sau quãng thời gian tương đối dài, đưa Thiếu cung chủ từ Trung Nguyên xa xôi về đây.

Và Vương Nhất Hoa lập tức thi lễ tạ lỗi với Quan Vân Hội :

- Vương Nhất Hoa đã đắc tội. Mong Thiếu cung chủ rộng lượng bao dung.

Quan Vân Hội đỏ mặt xua tay :

- Đệ đầu đã dám nhận là Thiếu cung chủ. Huống hồ gia phụ thuở sinh thời đã tự ý từ bỏ cương vị, ba chữ Thiếu cung chủ xin tỳ tha cho, đừng để đệ nghe thêm lần nào nữa.

Vương Nhất Hoa ngạc nhiên :

- Ý của Thiếu cung chủ là...

Vương Kim Tử kịp thời lên tiếng :

- Như lời đệ đã hỏi thuật tất cả với tỳ, Thiếu cung chủ kỳ thực chỉ có mỗi một mong muốn là được bốn cung hứa lời báo phúc phụ thù. Kỳ dư, kể cả cương vị Cung chủ cũng vậy, Thiếu cung chủ tuyệt đối không đòi hỏi gì thêm ở bốn cung.

Quan Vân Hội lên tiếng thừa nhận :

- Những gì Nhị thiếu gia lệnh đệ vừa nói quả không sai. Đệ chỉ mong được tỳ nhận giúp cho việc báo thù. Đáp lại, đệ sẽ cho tỳ biết tin vật Cung chủ hiện do ai cất giữ và rất vui nếu Bắc Hải cung thật sự sẽ có một Cung chủ nhân từ và khoan dung đức độ như tỳ.

Vương Kim Tử chợt trợn mắt hoài nghi, cứ nhìn chăm chăm vào Quan Vân Hội.

- Theo khẩu khí vừa nghe, có vẻ như Thiếu cung chủ muốn nói tin vật Cung chủ không những không do Thiếu cung chủ cất giữ mà nhân vật hiện đang cất giữ chính là người ở Bắc Hải cung này?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Nhị thiếu gia tỏ ra hoài nghi cũng phải. Nhưng cứ nghe xong lời gia phụ nghiêm cẩn di huấn ắt Nhị thiếu gia thế nào cũng tự rõ. Vì gia phụ căn dặn thế này, cứ tìm cho được một nhân vật ở ngay tại Bắc Hải cung này và có cách gọi ngắn một cách kỳ lạ là “Thủ”, ắt sẽ rõ mọi nguyên ủy liên quan đến nội tình quý cung. Không phải đó là lời dặn có liên quan đến tin vật quý cung hay sao?

Vương Kim Tử tỏ ra thông tuệ lạ :

- Thủ? Vậy thì cần phải loại bỏ ngay chữ Thủ có liên quan đến tính danh của một ai đó. Vì điều này không hề có. Trái lại chỉ còn mỗi một lão Lưu Hồ Cẩm là phần nào liên quan đến chữ Thủ, bởi vì lão vốn dĩ đã có thân phận Thủ tịch Trưởng Lão viện. Ất Thiếu cung chủ cũng đã tỏ bày như thế với lão Lưu? Và lão vì phủ nhận, bởi bản thân không hề cất giữ tin vật, nên nổi giận tống giam ngay Thiếu cung chủ vào thiết lao?

Quan Vân Hội đành thừa nhận :

- Chỉ vì trong thâm tâm tại hạ không thể không nghĩ nhân vật có cách gọi là Thủ lại không phải là lão nên dĩ nhiên có tỏ bày mọi sự cho lão hay. Thế theo Nhị thiếu gia, một nhân vật như vậy có hay không có ở Bắc Hải cung này?

Vương Kim Tử chợt chuyển ánh mắt nhìn qua thân tỳ Vương Nhất Hoa :

- Tỳ tỳ có nhận định như thế nào?

Vương Nhất Hoa chỉ biết lắc đầu và thở dài :

- Ất hẳn đệ cũng đang nghĩ như ta rằng đây là Cung chủ tiền nhiệm có ý ám chỉ nhân vật đã từng là Thủ tịch Trưởng Lão viện trước lão Lưu? Chỉ tiếc nhân vật đó đã tạ thế cách nay ngoài ba mươi năm và càng tiếc hơn là nhân vật đó không hề lưu lại bất kỳ hậu nhân nào. Ý đệ thế nào?

Vương Kim Tử chợt liếc nhìn Quan Vân Hội và đó là thứ ánh mắt khó thể bảo là thân thiện :

- Đệ tuy không tin Thiếu cung chủ muốn dối gạt chúng ta nhưng vạn nhất, nhờ vì nguyên nhân nào đó khiến Thiếu cung chủ không nhớ đúng nguyên văn lời căn dặn của Cung chủ tiền nhiệm thì sao?

Vương Nhất Hoa gật gù và bất chợt cũng liếc nhìn Quan Vân Hội :

- Ý đệ muốn giúp Thiếu cung chủ nhớ kỹ hơn?

Vương Kim Tử thở dài :

- Theo đệ thì đó là biện pháp duy nhất. Trừ phi tỷ tỷ chợt nghĩ ra biện pháp nào khác tốt hơn, khả dĩ có thể giúp Thiếu cung chủ không chỉ nhớ lại mà còn tin tưởng nói ra toàn bộ cho chúng ta nghe.

Vương Nhất Hoa bỗng nhún vai :

- Vậy thì ta không có. Đành phiền đệ tự thân xuất lực, thay ta giúp Thiếu cung chủ mau sớm khôi phục ký ức vậy.

Do chợt có cảm giác bất an nên Quan Vân Hội vội hỏi :

- Nhị vị vừa nói những gì với nhau, sao có vẻ khó hiểu và phần nào mờ ám?

Vương Kim Tử cười cười tự ý bước lại gần Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ đã nghe, lẽ nào không tự hiểu? Nhưng đừng quá lo chỉ là bọn ta muốn giúp Thiếu cung chủ khôi phục trí nhớ và nhắc lại đúng những gì đã nghe mà thôi. Hãy nhìn đây nhìn vào mắt ta đây này Hà... Hà.

Cách cười của Vương Kim Tử nghe thật lạ, tuy vậy vẫn không kỳ quái bằng so với ánh mắt y đang dùng để nhìn và bắt Quan Vân Hội cũng phải nhìn y. Đây là một thứ ánh mắt hoàn toàn trống rỗng và sâu vô tận, khiến Quan Vân Hội càng nhìn thì càng bị cuốn hút mãi mãi vào tận đáy mắt của y. Không chỉ có thế, cả bản thân Quan Vân Hội như cũng bị cuốn vào và bị nhấn chìm vào hai hốc mắt sâu vô tận của y. Chìm vào chìm vào hoàn toàn...

* * * * *

... Có người đang dùng hai tay nửa như xoa nắn nửa như mò mẫm khắp người Quan Vân Hội.

Mà lạ lắm, đôi tay của nhân vật này cứ nóng ran lên một cách tột cùng khó hiểu. Khiến cho hễ đôi tay ấy xoa nắn đến đâu thì lập tức bên dưới lớp da của Quan Vân Hội ở chỗ đó cũng hưng hức xông lên những tia nhiệt khí, nóng một cách kỳ quái.

Nhưng lạ nhất chính là diệu dụng kỳ ảo của đôi tay xoa nắn này. Nhiệt khí xông lên ngay dưới lớp biểu bì không những không làm Quan Vân Hội khó chịu trái lại đã càng lúc càng khiến cho khắp thân Quan Vân Hội chợt hiển hiện những sáng khoái lạ kỳ. Và vì quá sáng khoái nên rồi cũng đến lúc Quan Vân Hội chợt ưỡn dài người theo tư thế đang nằm và buột miệng tự phát lên thành một chuỗi tiếng kêu dài thích thú.

A... A...

Đôi tay của nhân vật đó vẫn không chịu ngừng nghỉ. Trái lại chợt có thêm tiếng của nhân vật đó thì ào ào nói như rót vào tai Quan Vân Hội :

- Người lai tính rồi ư? Tốt lắm. Nhưng nhớ đừng gây kinh động. Trái lại, vì ta phát hiện tận cùng kinh mạch người như tàng chứa sẵn chân nguyên nội lực, vậy hãy cứ nằm yên

lắng nghe từng khẩu quyết ta sắp truyền thụ cho người và hợp với thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt mà ta đang vận dụng, hãy lần lượt tự dẫn lưu chân nguyên, cho di chuyển theo đôi tay ta, cũng là phương thức dẫn lưu nội kinh theo khẩu quyết ta truyền thụ. Nhớ rõ rồi chứ?

Quan Vân Hội giật nảy người, lập tức tự ý nằm lẩn qua một bên :

- Tam Bạng? Ta quyết không nhớ lắm giọng nói này của Tam Bạng người. Mà này, người đã làm gì ta? Sao hai mắt ta chẳng trông thấy gì? Người đã làm gì ta thế này?

Đáp lại tiếng kêu vì quá phẫn nộ nên có phần lớn tiếng của Quan Vân Hội, một tiếng quát thật to chợt lộng lộng vang lên từ tận đầu óc bên trên :

- Người đã chán sống rồi sao, Tam Bạng? Nếu không nể tình người đã mấy lần chịu ý và biết cách làm ta thỏa mãn, ta lập thế sẽ kết liễu người ngay, kể cả tiểu oa nhi kia nữa. Không tin, người thử gây huyên náo một lần nữa thì rõ. Đừng quên ta đã làm thế này là quá mạo hiểm lắm rồi. Há lẽ người nghĩ ta ngu xuẩn đến độ sẵn sàng hy sinh tính mạng vì loại người hoa tàn nhụy rũ như Tam Bạng người ư?

Tiếng quát nếu làm Quan Vân Hội thất kinh một thì đã làm Tam Bàng khiếp đảm đến mười. Bàng chứng là xung quanh dù vẫn tối đen nhưng bên tai Quan Vân Hội vẫn nghe lời thì thào thật khẩn thiết của Tam Bàng :

- Cũng là lỗi do ta đã không sớm nói rõ cảnh trạng tốt cùng nguy hiểm của người lúc này. Hãy nghe đây, điều cần nhất là người đừng gây kinh động nữa. Thứ hai, ta hứa sẽ giúp người bảo toàn tính mạng, cho dù gã họ Thiệt kia thế nào rồi cũng vì quá nhát đảm sẽ không dám kháng lệnh yêu nữ Vương Nhất Hoa ắt vẫn có lúc kết liễu sinh mạng cả ta lẫn người. Và điều cuối cùng, chính là ý muốn của ta, người hãy hứa sau này giúp ta báo thù, hãy thay ta bằm vằm Vương Kim Tử và gã họ Thiệt trên kia thành trăm nghìn mảnh. Người hứa chứ?

Những gì Quan Vân Hội vừa nghe thật là mơ hồ khó hiểu, vì thế không làm Quan Vân Hội quan tâm. Trái lại, vì mãi quan tâm đến điều khác nên Quan Vân Hội đành thì thào hỏi Tam Bàng :

- Tam Bàng người có tội bội phản, dù bị Đại tiểu thư Vương Nhất Hoa xử trị cũng đáng. Riêng ta, sao người lại kéo ta vào tình cảnh này? Để rồi bây giờ sinh mạng ta cũng bị uy hiếp chẳng khác gì người?

Tam Bàng không đáp, cũng không giải thích trái lại cứ tiếp tục thì thào vào tai Quan Vân Hội mọi điều theo chủ ý riêng của ả :

- Những gì đã xảy ra ta quả quyết sau này bản thân người cũng sẽ tự hiểu. Vì thế bây giờ là lúc khẩn trương, muộn lắm thì cũng độ một ngày nữa là cơ hội cuối cùng cho người đào thoát, vậy nên hãy để ta giúp truyền thụ nội công tâm pháp cho người, đừng để phí thời gian cho những câu hỏi hoàn toàn không cần thiết đối với người lúc này. Hãy chú tâm lắng nghe đây.

Nhưng một lần nữa Quan Vân Hội quyết khước từ hảo ý của một nhân vật phản trắc như ả :

- Ta chỉ muốn đi tìm ngay Vương Nhất Hoa, giải thích tất cả và tin rằng sinh mạng ta dù không nhờ có người vẫn thoát.

Tam Bàng lập tức trút ra hàng chuỗi những hậm hực vì bị đè nén qua đôi hàm răng nghiến chặt nên hóa thành những tiếng chỉ phát gừ gừ trong cuống họng :

- Người có biết người vừa nói gì chẳng? Được lắm, nếu muốn tự dẫn thân đi nạp mạng thì cứ đi tìm ả. Nhưng cần gì đi tìm ả? Vì gã họ Thiệt trên kia chính là tuân lệnh ả phải hạ sát người ngay sau khi đã dùng tà thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp, để người tự miệng cung xưng những gì ả cần người cung xưng.

Nói thật, nếu không vì ta bất lực trong việc thực hiện ý định báo thù, nếu không vì tình cờ phát hiện ở người có ẩn tàng sẵn nhiều chân nguyên nội lực, ắt hẳn ta đã liều chết với gã họ Thiệt. Thay vì cứ nuốt nhục, đem tẩm thân vừa mới bị gã đâm tặc Vương Kim Tử dày vò, tự biến thành thú vui cho gã họ Thiệt, chỉ đổi lại một điều kiện là được gán gửi người thay cho gia đệ chết đã lâu, để gọi là phần nào tự an ủi trước khi để gã họ Thiệt sẽ có lúc sau khi thỏa mãn thú tính thế nào cũng hạ thủ ta theo lệnh yêu nữ Vương Nhất Hoa. Người có biết thế nào là tà thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp chẳng? Người có biết chính vì tà thuật đó, chỉ cần người vô tình nhìn thật sâu vào mắt ả, lập tức toàn bộ nhận thức và tri giác của người đều tan biến, để rồi sau đó cứ ngoan ngoãn tuân theo mọi sai khiến của ả chẳng?

Quan Vân Hội vụt nhớ lại đôi mắt sâu thẳm và trống rỗng của Vương Kim Tử :

- Nhiếp Hồn Đại Pháp? Có phải đó là tà thuật sẽ làm cho người bị hại nhớ lại tất cả mọi ký ức?

Tam Bàng liền lên tiếng bằng giọng thấp phần hải lòng :

- Không phải người tự nhớ lại. Mà mọi điều một khi đã từng xảy đến với người kể từ tám bé đều bị nhân vật dùng tà thuật này bắt buộc người phải tự kể lại tất cả, kể lại trong vô thức. Để rồi lúc tỉnh lại người đã nguyện ý cung xưng. Có khi đó là những điều mà chính người kỳ thực đã quên nhưng lúc bị tà thuật tác động người đều nhớ và cứ thế kể ra tất cả. Có phải người vừa ngẫu nhiên nhớ lại ánh mắt nhìn kỳ lạ ả đã dùng để nhìn người?

Đến lượt Quan Vân Hội không muốn đáp gì thêm, trái lại bất chợt hỏi :

- Chuyện xảy ra đối với Tam Bàng người là thế nào? Quan Vân Hội ta muốn biết. Hãy nói đi.

Tam Bằng cũng không muốn đáp :

- Người không hỏi không được sao? Vì đó là nỗi đau chỉ những nữ nhân như ta mới thấu hiểu. Đồng thời vì cũng là nữ nhân như nhau nên ta tin chắc bất luận ai lâm cảnh giống ta đều chỉ muốn che giấu, chôn thật chặt vào tận đáy lòng.

Nhưng Quan Vân Hội khẳng khái, vẫn muốn biết mọi điều Tam Bằng toan che giấu chôn chặt :

- Không được. Tại hạ cần phải biết. Tại hạ không muốn làm một kẻ mơ hồ nữa, trái lại chỉ muốn biết tất cả. Có như thế tại hạ mới quyết định là nhận lời hay không việc báo thù cho Tam Bằng.

Giọng của Tam Bằng chợt như hụt hẫng :

- Người đã thay đổi cách xưng hô. Cũng có nghĩa người đã phần nào tin ta. Tin rằng ta đã hứa giúp là sẽ có cách giúp người thoát nạn? Và đổi lại người kể như đã hứa thay ta báo thù, tận diệt lũ vô nhân Đại Thần cung, kể từ ả yêu nữ Vương Nhất Hoa đứng đầu cho đến tận những kẻ vô dụng chót hết vẫn cứ luôn mê muội chịu sự sai khiến của ả. Có phải thế chăng?

Giọng của Quan Vân Hội thì lạc đi, đến cả bản thân cơ hồ cũng không nhận ra giọng nói của chính mình :

- Kẻ có tội phải nhận chịu trừng phạt. Dĩ nhiên phải thập phần nặng hơn so với những gì tự kẻ đó gây ra. Hãy cầu mong cho Quan Vân Hội này toàn mạng. Và Tam Bằng sẽ thấy hoặc chí ít cũng phải tin chắc là tại hạ ắt biết giữ chữ tín như thế nào.

Tam Bằng liền thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Vậy thì được ta sẽ kể tất cả. Nhưng vì vẫn mong người thật sự được toàn mạng, hãy tin ta, hãy để ta giúp người biết cách vận dụng chân nguyên sẵn có của người trước, vì đây là cơ hội quyết không thể bỏ lỡ, sau đó tự ta sẽ kể tất cả cho người nghe.

Quan Vân Hội lưỡng lự :

- Nhưng chuyện chân nguyên nội lực tại hạ sẵn có là thế nào? Tại hạ cần phải minh bạch điều này trước, sau sẽ tuân theo mọi sắp đặt của Tam Bằng.

Tam Bằng bật ngay tiếng than :

- Thật không ngờ người là hạng ương bướng nhất, bình sinh ta chưa nhìn thấy. Là thế này, người nói không sai, ta có tội phần Đại Thần cung, dĩ nhiên phải hứng chịu hậu quả. Và cách trừng trị ta do Vương Kim Tử tiến hành đã vượt quá giới hạn luôn cần có giữa người với người. Hắn đã dày vò làm nhục ta. Khi thỏa mãn, hắn vắt ta như một phế vật ra lệnh cho gã họ Thiệt hoặc tự tay hạ thủ hoặc ném ta xuống Cuồng Sa Vực.

Chính lúc này, ở ngay tại mép vực Cuồng Sa, ta nhìn thấy người sắp sửa bị gã họ Thiệt ném vào đấy. Và thật may, trong lúc ta vùng vẫy vì không muốn muốn chết mất xác ở Cuồng Sa Vực, tình cờ ta đã chạm vào người, nhân đó phát hiện ở bản thân người là nhân vật đã luyện qua công phu. Chứ chẳng phải không hề biết chút võ công nào như trước đây ta vẫn minh định. Vì thế, ta nghĩ ngay, dù vô tình hoặc hữu ý thì người tuyệt đối không phải hạng vô dụng và trái lại chính là cao thủ ẩn tàng võ học, đồng thời cũng là loại người ta đang rất cần. Do đó ta...

Quan Vân Hội hoang mang vô tưởng, dù thì thảo cũng lập tức ngắt lời Tam Bằng :

- Tại hạ chưa từng luyện võ công, đó là sự thật. Đồng thời theo lời Thánh Thủ nghĩa phụ thuật kể thì chính gia phụ từng căn dặn không được để bất kỳ ai tùy tiện truyền thụ võ học cho tại hạ. Liệu Tam Bằng có vì quá hoang tưởng nên để xảy ra ngộ nhận chăng?

Tam Bằng khê suyt :

- Đừng để gã họ Thiệt biết ta đang có ý đồ biến người từ kẻ chẳng hề am hiểu võ công trở thành một cao thủ. Riêng về điều người vừa thổ lộ, ta thừa nhận, ắt hẳn chuyện bản thân người có ẩn tàng chân nguyên nội lực không những chỉ riêng người không biết mà trái lại khắp thế gian này có thể quả quyết chỉ một mình ta nhờ may mắn nên phát hiện. Huống hồ, vì muốn có người thay ta báo thù, sau khi đã thương lượng và đem thân xác này đánh đổi sự an toàn tạm thời cho người với gã họ Thiệt, ta nhờ dịp thời vận dụng thủ

pháp Thôi Cung Quá Huyệt nên phát hiện thêm nguồn chân lực sẵn có trong người người hề càng bị kích thích phát tự thì càng chứng tỏ người có nội lực không kém gì nhân vật đã từng khổ luyện chỉ ít phải ngoài mười năm. Nhưng người dừng hỏi ta nguyên nhân tại sao người có sẵn chân khí nội lực này. Vì một là ta không thể nào biết và hai nữa thì đó là điều tự người sau này phải tìm cho ra lời giải thích thỏa đáng. Ý ta muốn nói điều tốt nhất lúc này là người hãy mau mau tiếp nhận những khẩu quyết ta sắp truyền. Người phải tự vận dụng chân lực bản thân theo đúng khẩu quyết. Có như thế, dù nguồn chân lực đó từ đâu mà có và chỗ chân lực đó hiện có ít hay nhiều thì người vẫn cứ vận dụng, hãy biến chúng thành vũ khí lợi hại, tự trở thành một cao thủ khiến địch nhân không ngờ, chỉ ít là để giúp bản thân người tự thoát kiếp nạn và toàn mạng. Rõ chứ?

Quan Vân Hội đành đáp ứng :

- Tuy chưa hiểu rõ lắm, nhất là chưa thể tin bản thân có thể trở thành cao thủ, nhưng nếu Tam Bạng đã quả quyết như vậy thì tại hạ cũng đành tin theo.

Tam Bạng nôn nóng, cứ tiến hành ngay theo chủ ý vừa giải thích :

- Đây là khẩu quyết nội công tâm pháp bổn cung. Dù chưa thể đoan chắc có thích hợp với người hay không những vì tình thế đã đến lúc khẩn cấp, người thà tiếp nhận hơn là cam chịu thúc thủ do có sẵn nội lực mà không sao vận dụng. Nghe đây.

Quan Vân Hội lắng nghe từng lời khẩu quyết do Tam Bạng truyền thụ sau đó bảo :

- Những kinh mạch huyệt đạo vừa được Tam Bạng tình cờ đề cập tại hạ nhờ từng nghe Thánh Thủ nghĩa phụ chỉ điểm y thuật nên tự hiểu rất rõ. Duy có điều những kinh văn khẩu quyết vừa nghe sao đối với tại hạ cứ mơ hồ khó hiểu?

Tam Bạng lại chạm tay vào thân thể Quan Vân Hội :

- Có hai cách để người dễ dàng vận dụng công phu theo đúng khẩu quyết nội công. Cách thứ nhất là tự người cần lĩnh hội đến thấu triệt toàn bộ kinh văn. Nhưng để thực hiện theo cách này, thú thật, ta và người hoàn toàn không có thời gian. Do vậy chỉ còn mỗi cách thứ hai, đó là người hãy cứ tự nhắm theo khẩu quyết vừa nghe, đồng thời cần để cho chân nguyên nội lực được dẫn lưu theo từng chuyển động của đôi tay ta.

Cách này gọi là truyền lực minh thị, dù người không hiểu vẫn có thể tự vận dụng. Hãy lưu tâm, đây là đại huyệt Đan Điền, đúng chưa? Đó sẽ là nơi xuất phát toàn bộ chân nguyên của bản thân người. Giờ thì cho nội kinh dẫn lưu theo Đốc Mạch, qua Túc Lý Can Kinh, thấu suốt Ngũ Tạng, chuyển đến Khí Hải, Linh Đài. Từ Khí Hải thì cho xộc thẳng lên Thiên Đình, gọi là Bách Hội huyệt.

Còn từ Linh Đài thì chuyển xuống Thần Đường, theo Hoàn Khiêu, Ngự Nhãn, Côn Lôn xuống đến tận hai chân. Tiếp đó thì cho vòng lên Quan Nguyên, Trụ Cốt đến Hội Âm và quay về lại đại huyệt Đan Điền. Vậy là...

Vừa nói đến đây Tam Bạng bỗng gắt :

- Người làm gì mà giấy nảy lên như thế?

Quan Vân Hội ấp ứng :

- Nói đến tên những huyệt đạo là được rồi. Cần gì Tam Bạng phải dùng tay chạm vào... Chạm lung tung khắp mọi nơi trên cơ thể tại hạ như thế?

Tam Bạng lại gắt :

- Người ngại vì bị ta chạm vào những chỗ kín. Hừ, ắt vì người vẫn còn là một tiểu oa nhi nên mới có phản ứng như thế. Nhưng ta tin chắc, đến lúc đã thành nhân thì người ắt hẳn cũng như bao lũ nam nhân khác, hề trông thấy nữ nhân là động lòng tà và rồi sẽ tìm đủ mọi cách để thỏa mãn. Người có chịu nằm yên không? Ta nhắc lại vì tình thế đã đến lúc khẩn trương nếu người cứ mãi động cựa làm cho chuyện luyện công gián đoạn thì hậu họa thật không thể lường. Hãy bắt đầu lại nào. Điều cần nhất là làm sao để một mình người có thể tự dẫn lưu chân nguyên theo đúng khẩu quyết mà không cần ta hướng dẫn minh thị. Rõ chưa?

Do bị gắt nên Quan Vân Hội cố dẹp bỏ mọi ái ngại vì những động chạm khó chịu để chuyên chú vào mỗi một việc là dẫn lưu chân khí bản thân theo đúng khẩu quyết được Tam Bạng chỉ điểm.

Nhờ đó, được một lúc, dù Tam Bạng chưa chịu thu hai tay về nhưng những động chạm cũng đã dần bớt đi. Và đó là thời điểm Quan Vân Hội nghe Tam Bạng chọt bảo :

- Người thực hiện việc dẫn lưu chân nguyên kể cũng đã khá hơn. Bây giờ thì nghe đây để có thể xuất phát chân nguyên, dùng nội lực chuyển thành kinh khí, hầu phát chưởng đối phó địch nhân thì người cần dẫn lưu nội lực như thế này. Hãy đưa chân khí đến Kiên Tĩnh, qua Vân Mộng xuống Hiệp Cốc, đến Trung Chử, đồng thời cho chân kinh hội tụ tại tâm chưởng giữa bàn tay sau đó thì từ từ nhả kinh ra. Rõ chưa? Hãy thử làm theo lời ta vừa bảo xem nào.

Quan Vân Hội làm theo và lập tức phát hiện giữa lòng bàn tay quả nhiên vì có nhiều nội lực hội tụ nên cứ bị nhộn nhạo như thể từ ở đó sắp sửa phát ra một diễn biến nào đó thật bất ngờ. Vì thế, Quan Vân Hội chọt kêu :

- Tại hạ đã làm được rồi. Ở chưởng tay của tại hạ như sắp sửa phát thành kinh.

Tam Bạng chọt áp một bàn tay ả vào tay Quan Vân Hội :

- Vị tất đó có phải là chưởng lực được dùng để đối phó địch nhân hay không. Theo ta, để minh bạch hư thực, hay là người cứ từ từ phát kinh ra? Dù là mạo hiểm nhưng ta tuyệt tự dùng bản thân để thử nghiệm chân nguyên nội lực của người. Nào, phát kinh đi.

Quan Vân Hội nôn nao hí hửng, vì không ngờ bản thân chỉ sau một thời gian thật ngắn nhờ được Tam Bạng tận tâm chỉ điểm nên sắp sửa có thể xuất phát chưởng kinh, dùng nội lực bản thân để đối phó địch nhân, là điều Quan Vân Hội vẫn từng mục kích nhiều nhân vật cao thủ thi triển thực hiện. Vì thế, Quan Vân Hội bắt đầu từ từ phát kinh, đúng theo lời Tam Bạng vừa bảo.

Kinh lực theo tay Quan Vân Hội thâm nhập và tiêu tan mất dạng vào chưởng tay đang áp vào của Tam Bạng.

Và điều này sẽ cứ thế diễn tiến mãi nếu như đúng lúc đó không có tiếng của nhân vật họ Thiết lại đột ngột bất quát ầm :

- Bọn người đang giở trò gì thế? Đủ rồi, hãy lại đây nào, Tam Bạng.

Tuy bị giật mình nhưng Tam Bạng thay vì thu tay về hoặc bảo Quan Vân Hội dừng lại thì bỗng nôn nóng rít qua kẽ răng, gắt bảo Quan Vân Hội :

- Cứ tiếp tục đi, càng nhanh càng tốt chỉ cần thu nhận hết mọi nguyên khí của người, ta quả quyết gã họ Thiết không những không là đối thủ mà chính gã còn bị mất mạng vì ta. Hãy nhả kinh nhanh lên.

Quan Vân Hội vẫn làm theo và trút thật nhanh toàn bộ chân khí từ bản thân qua người Tam Bạng.

Chợt Tam Bạng giật nảy dựng lên :

- Ối... Hự!

Gã họ Thiết lập tức quát vang, lần này tiếng quát phát lên rất gần :

- Người đừng giả vờ chứ, Tam Bạng. Thay vào đó hãy ngoan ngoãn chiều ý ta thêm lần nữa đúng như thỏa thuận người đã hứa với ta. Mau đi với ta nào.

Nhưng cảnh Tam Bạng vừa nhảy dựng lên, lại còn kèm theo một loạt kêu đau đớn ngay lập tức làm Quan Vân Hội động tâm suy nghĩ. Và điều lạ là ngay lúc này chẳng hiểu sao Quan Vân Hội lại lơ mơ nhìn thấy được Tam Bạng, chẳng như nãy giờ Quan Vân Hội kỳ thực không nhìn thấy gì ngoài một màn đêm đen thật u tối.

Đã vậy Quan Vân Hội lại bất chợt lơ mơ nhìn thấy bóng nhân dạng của ai đó ắt là bóng của gã họ Thiết bóng nhân dạng này hùng hổ tiến lại chỗ Tam Bạng vừa ngã ngồi sau khi đã đột ngột nhảy dựng lên.

Và bóng này vốn vấp chộp vào Tam Bạng :

- Người quả là vưu vật hiếm có. Thảo nào Nhị thiếu gia, dù đã thỏa mãn sau những ba ngày ba đêm vẫn cứ luyến ái không nỡ tay hạ thủ kết liễu người. Hãy chiều chuộng ta thêm lần nữa. Biết đâu ta sẽ nảy sinh từ tâm, tìm cách cứu mạng người, để người mãi mãi trở thành thê thiếp của ta. Ha ha...

Nhưng đang cười, gã họ Thiết chợt kêu thất kinh và sững sờ :

- Ủy?! Người đã chết rồi sao? Chẳng phải ta vừa thấy người vẫn còn sống đấy ư?

Nghe như thế Quan Vân Hội giật mình, không thể nghĩ vì sao Tam Bạng chỉ mới dó lại vong mạng. Toan lên tiếng hỏi, chợt Quan Vân Hội nghe gã họ Thiết chép miệng :

- Người chết rồi, còn ai giúp ta thỏa mãn? Cũng may, dù sao cơ thể người vẫn còn nóng ấm, chi bằng cứ để ta tùy tiện hưởng thụ thêm thân xác người lần nữa vậy.

Quan Vân Hội ngồi bật dậy, hoang mang đến tột độ khi lơ mơ nhận thấy như là gã họ Thiết đang tự trút bỏ y phục. Tiếp đó, còn kỳ quái hơn gã họ Thiết lại hùng hục xé bỏ toàn bộ y phục của Tam Bạng cho đến khi thân thể to nặng của gã họ Thiết bỗng nảy xổ và nằm đè lên thi thể của Tam Bạng, Quan Vân Hội chợt cảm nhận lòng sục sôi cảm hận bỗng trào dâng và phủ lấp toàn bộ nhận thức. Vì thế Quan Vân Hội đột ngột lao ập vào gã họ Thiết :

- Dâm tặc vô sỉ, ta giết người!

Và theo khẩu quyết cùng với phương cách dẫn lưu nộ kinh vừa do Tam Bạng chỉ điểm, Quan Vân Hội xô bật từ giường tay ra một ngọn kinh không thể ngờ là có, quật vào tấm thân trần của gã họ Thiết.

Bùng...

Gã họ Thiết bị chấn bay. Sau đó gã vừa kêu oai oái vừa huỳnh huych bỏ chạy.

Quan Vân Hội càng phấn khích sau một kinh đắc thủ, lập tức chạy đuổi theo gã.

Được một quãng, Quan Vân Hội bỗng phát hiện đã đuổi theo gã họ Thiết đến một chỗ có khoảng không gian bao la. Không phải là thứ không gian tù túng như cho lúc này đã cùng Tam Bạng tạm nấu thân và cũng là nơi đã xảy ra nhiều diễn biến kỳ quái cùng một lúc.

Cùng lúc này, gã họ Thiết vì đã phần nào bình tâm sau một lúc lâu bỏ chạy, gã chợt quay lại, trợn mắt to như mắt ốc nhồi nhìn Quan Vân Hội và hậm hực quát :

- Người chẳng phải là một tiểu oa nhi không hề biết võ công hay sao? Có sao lúc này...

Quan Vân Hội bỗng bối rối vừa lấy tay chỉ vào người gã, vừa ngoảnh mặt nhìn qua chỗ khác, nói mà không lưu tâm gì đến lời gã đang quát :

- Người không biết thẹn hay sao? Há lẽ người không nhận ra người đang lỏa thể?

Đúng lúc Quan Vân Hội ngoảnh mặt, gã họ Thiết bỗng đắc ý nhảy chồm đến :

- Người đã tận số rồi. Ha ha...

Và một lực đạo cực mạnh bỗng hiển hiện giáng ngay vào Quan Vân Hội.

Ầm!

Toàn thân Quan Vân Hội bị bốc cao, ngỡ có thể bay đến tận trời, nơi đang có nhiều thật nhiều những vì tinh tú sáng lấp lánh điểm tô cho bầu trời đêm. Và khi bị rơi xuống, Quan Vân Hội càng rơi càng thất kinh do nghi hoặc không hiểu sao dù rơi mãi vẫn chưa chạm đến đất. Trái lại, do đà rơi càng lúc càng nhanh nên Quan Vân Hội thêm khiếp đảm, nhất là khi nghe tiếng gã họ Thiết cười lồng lộng :

- Cuồng Sa Vực, một nơi chưa hề có ai rơi xuống nhưng sau đó vẫn sống. Ha ha...

Tiếng gã cười làm Quan Vân Hội nhớ lại những gì Tam Bạng đã nói, lẽ ra cũng là nơi Quan Vân Hội đã bị ném xuống từ lâu nếu không nhờ Tam Bạng bảo là đã dùng thân xác để trao đổi và khẩn thiết nài nỉ gã họ Thiết đừng vội ném Quan Vân Hội xuống.

Vừa lúc đó có một luồng quái phong chợt bộc phát, cuộn thẳng vào Quan Vân Hội và cứ thế giữ mãi tấm thân nhỏ nhắn của Quan Vân Hội vào giữa, để mặc tình lôi kéo dần vật hất tung lên hoặc nhồi cho nhấn chìm xuống trong cơn cuồng loạn của quái phong.

Ào ào!

Quan Vân Hội bị quăng quật nhồi lắc cho đến khi hoàn toàn mê lịm...

* * * * *

- Chưa hề có trường hợp ngoại lệ nào, theo lão phu biết, để bắt luận một ai đó khi đã rơi vào Cuồng Sa Vực nhưng vẫn toàn mạng dù là sảy chân rơi vào hoặc bị ném vào, ngoại trừ người. Nói mau, người là ai, xuất thân lai lịch thế nào và nhờ đâu dù đã rơi vào Cuồng Sa Vực nhưng người vẫn vô sự?

Quan Vân Hội cảnh giác nhìn lão nhân, một nhân vật mà ngay khi thoát tỉnh, Quan Vân Hội đã thấy ngồi sẵn bên cạnh.

Không nghe Quan Vân Hội đáp, lão nhân dù có dáng vẻ bên ngoài gầy gò thăm não vẫn đủ tư cách nhếch môi cười nhạt :

- Người không đáp vì ngỡ lão phu không thể nào phát hiện người hiện hữu được ở nơi đây chính là do những cơn cuồng phong sa vụ quăng quật và ném người đến chỗ tận cùng này? Người nếu nghĩ như thế là lầm, lão phu chỉ ít cũng đã lưu ngụ ở đây ngoài mười hai năm, nhờ đó cũng đã tận tay thu nhặt và an táng cho không ít những thi thể từng bị mất mạng vì Cuồng Sa Vực, để rồi cuối cùng thi thể của họ bị ném đến tận chỗ này. Tốt hơn người nên ngoan ngoãn giải thích tường tận trước khi để lão phu hạ thủ kết liễu người vì đã hết nhẫn nại đợi chờ.

Quan Vân Hội vội ngấm ngầm vận dụng khẩu quyết nội công, toan dẫn lưu nội kinh đến chưởng tay hạm sẵn, nào ngờ nghe lão nhân phá lên cười lạnh lùng độc ác :

- Lão phu ngại nhất là tung tích bản thân sớm bị phát hiện. Nên dĩ nhiên ngay khi nhìn thấy người lão phu đã thận trọng dò xét và điều tất yếu là không thể không chế ngự toàn bộ huyết đạo của người. Chỉ ở niên kỷ như người nhưng lại đạt mức thành tựu ngoài mười năm công phu tu vi khổ luyện, kể ra không những hiếm có mà còn khó thể tin. Người đừng phí công vận dụng chân nguyên vô ích. Trái lại, nếu người vẫn ương bướng, không chịu cung xưng toàn bộ sự thật, ha ha... Lão phu sẽ lập tức lấy mạng người. Lúc đó dù nhân vật nào sai khiến người, bản lãnh có cao minh đến đâu cũng phải ân hận vì đã bỏ phí đi một tài năng hiếm có như người. Ha ha...

Quan Vân Hội cau mày bất phục :

- Lão là nhân vật Bắc Hải cung? Được lắm, kể như Quan Vân Hội này cứ luôn gặp phải vận rủi, đi đến đâu hoặc lâm phải cảnh ngộ nào cũng vẫn lọt vào tay Bắc Hải cung. Lão muốn giết hay muốn làm gì ta thì tùy ý. Vì quả thật ta không có gì để cung xưng với lão.

Lão nhân gầy gò vụt có một thoáng ngơ ngẩn :

- Người có ý nói người không từ Bắc Hải cung đến đây? Không thể nào có chuyện đó một khi người đích thực vừa thoát chết từ Cuồng Sa Vực.

Quan Vân Hội cười nhạt :

- Thoát chết từ Cuồng Sa Vực thì đã sao? Điều đó đâu thể minh chứng Quan Vân Hội này nhất thiết phải là người Bắc Hải cung mới được quyền tâng mạng tại Cuồng Sa Vực?

Lão nhân lại tăng thêm một tầng ngơ ngẩn :

- Nói như người cũng phải. Vì vốn dĩ chết ở vực Cuồng Sa đâu có là độc quyền chỉ dành riêng cho những môn nhân Bắc Hải cung? Vậy thì người chẳng phải người của Bắc Hải cung?

Quan Vân Hội chợt như tìm thấy tia hy vọng :

- Trái lại thì có. Vì tính đến tận lúc này kể như tiểu sinh trước sau đã ba lần thoát chết khỏi tay những cao thủ Bắc Hải cung.

Nhưng tia hy vọng của Quan Vân Hội vụt tắt ngấm khi bị lão nhân bất ngờ lôi đi một đoạn, cho nhìn tận mắt một thi thể và nghe lão hỏi :

- Người có quen biết thi thể này? Nha đầu cũng bị cuồng phong sa vụ ném đến đây hầu như cùng một lúc với người đấy.

Quan Vân Hội bàng hoàng vì nhận ra đó là thi thể của Tam Băng :

- Tuyết Sương Băng Hàn? Đây là Tam Băng, một trong tứ thị tỷ tâm phúc của yêu nữ Vương Nhất Hoa Đại Thần cung.

Lão nhân cười gằn :

- Không sai. Lão phu cũng sớm nhìn ra ả. Điều này cho thấy lời của người vừa rồi hoàn toàn giả dối. Vì chỉ là người của Bắc Hải cung mới có thể hiểu tổ tường như thế về ả. Người không thể phủ nhận rồi chứ? Hừ! Hừ!

Quan Vân Hội cũng bật ra tiếng hừ lạt :

- Như tại hạ vừa nói, một kẻ đã suýt chết mấy lần vì Bắc Hải cung, nếu tại hạ không biết ít nhiều về những nhân vật toan hạ thủ lấy mạng tại hạ thì đó mới là lạ. Và không riêng gì nhân vật Tam Băng này, tại hạ còn có cơ hội để biết khá rõ về Nhị Hộ pháp Đường Hữu Sơn, Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên, Thủ tịch Trưởng lão Lưu Hồ Cẩm, và dĩ nhiên biết cả tỷ đệ của yêu nữ Vương Nhất Hoa Vương Kim Tử.

Nhưng đâu là bằng chứng cho thấy hẳn biết rất rõ về họ thì tại hạ phải là người Bắc Hải cung?

Lời của Quan Vân Hội làm lão nhân thêm một lượt nữa ngẩn người :

- Cũng phải. Vì đâu cứ là người của Bắc Hải cung mới hiểu biết khá rõ về những nhân vật Bắc Hải cung? Tuy vậy người giải thích thế nào về thảm trạng hầu như xảy ra cũng một lúc giữa người và Tam Băng? Tại sao cách chết của ả quá thảm, y phục thì không còn, khác với người y phục kể như nguyên vẹn? Hay là ả chết vì do người hạ thủ?

Quan Vân Hội lại nhìn vào thi thể Tam Băng :

- Có phải lão trưởng đã giúp che đậy kín cho Tam Băng? Nếu là vậy, tại hạ xin vì Tam Băng có lời đa tạ. Tam Băng chết tuy vì một nguyên nhân khó hiểu nhưng gián tiếp cũng là do gã Vương Kim Tử dâm tặc. Tại hạ có nghe Tam Băng quả quyết như thế.

Lão nhân cau mày :

- Tóm lại. Người vẫn quả quyết người không phải môn nhân Bắc Hải cung? Vậy tại sao họ đã tam phen tìm cách lấy mạng người?

Quan Vân Hội lại cảnh giác :

- Lão trưởng cũng không là người của Bắc Hải cung chứ? Nếu không, tiểu sinh thà mất mạng hơn là cứ lọt vào mưu kế của người Bắc Hải cung thêm lần nữa.

Lão nhân cười lạnh :

- Sinh mạng người đang nằm trong lòng bàn tay lão phu, đừng bao giờ quên điều đó. Nói mau, vì sao họ muốn lấy mạng người?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Lão chớ dọa Quan Vân Hội này chi vô ích thôi. Còn nếu muốn giết thật, hạ thủ đi và đừng có lảm lời.

Lão nhân bỗng giật mình :

- Này, dường như người cũng đã nhiều lần tự xưng là Quan Vân Hội? Tính danh này chợt gợi nhắc lão phu nhớ đến một nhân vật. Hay là người có liên quan đến nhân vật đó?

Quan Vân Hội bĩu môi :

- Ta thừa biết lão muốn ám chỉ ai. Vậy thì lão đừng giả vờ nữa. Vì khắp Bắc Hải cung lúc này còn có ai không nghe biết ta là di tử của Cung chủ tiền nhiệm Quan Vân Du? Dù vậy, nếu lão cũng như Lưu Hồ Cẩm hoặc tỷ đệ Vương Nhất Hoa, cứ muốn hỏi ta về tín vật Cung chủ thì đúng như những gì ta đã đáp với họ, lão hãy gắng công đi tìm cho bằng được một nhân vật gọi là Thủ để hỏi lấy tín vật. Ta chỉ có thể giúp lão toại nguyện đến như thế thôi, tin hay không tùy lão. Và muốn giết ta hay không cũng tùy lão.

Lão nhân giật mình nhiều hơn :

- Người là hậu nhân của Cung chủ Quan Vân Du? Thật chứ? Vậy là chỉ vì tín vật Cung chủ, người... À không, Thiếu cung chủ đã bị Lưu Hồ Cẩm và Vương Nhất Hoa nhiều phen tìm cách sát hại? Tất cả những điều này đều là thật ư?

Quan Vân Hội... Quan Vân Du?! Người là Thiếu cung chủ của Đoan Mộc Hà lão phu thật sao? Ôi... Cung chủ... Xin đừng để Đoan Mộc là này chỉ một phen mừng hụt!!

Quan Vân Hội ngó nghiêng, nhìn dò xét chăm chăm vào lão nhân :

- Lão không mừng hụt đâu. Trái lại, cứ theo ta thì lão mừng có phần quá lộ liễu đấy. Vì ta cũng từng mừng như vậy nhưng ngay lập tức Lưu Hồ Cẩm tống ta vào Thiết lao. Tương tự, tỷ đệ của Vương Nhất Hoa cũng tỏ ý mừng, hơn thế nữa cả hai còn bộc lộ ý định rất quan tâm đến sự tồn vong của Bắc Hải cung nhưng sau cùng lại chính là tỷ đệ chúng dùng tà thuật Đại Pháp Nhiếp Hồn gây bất lợi cho ta, tiếp đó thì ra lệnh cho thuộc hạ ném ta vào Cuồng Sa Vực. Ất lão rồi cũng như thế thôi. Đúng không?

Lão nhân nhìn dò xét, như đây là lần đầu nhìn thấy Quan Vân Hội :

- Đã có nhiều sự kiện xảy ra ngay khi Cung chủ từ bỏ cương vị, thoát ly Bắc Hải cung và chấp nhận chọn kiếp sống ở vô lâm Trung Nguyên. Không chỉ là những sự kiện liên quan đến cung Bắc Hải mà kể cả những gì đã xảy đến cho Cung chủ nữa, tất cả đều được những ai có tâm huyết với sự tồn vong của bốn cung luôn lưu tâm nghe ngóng. Vậy để lão phu minh bạch hầu đoan chắc Thiếu cung chủ chính là nhân vật bọn lão phu bấy lâu nay luôn chờ đợi, liệu Thiếu cung chủ có thể thuật lại toàn bộ những gì đã xảy đến cho Cung chủ trước kia chẳng.

Miệng thì nói vậy tay của lão nhân thì rất nhanh nhẹn chuẩn xác, đã giải khai huyết đạo ngay cho Quan Vân Hội.

Được giải huyết, cử chỉ đầu tiên của Quan Vân Hội là tiến đến nhìn thật tường tận thi thể của Tam Bạng :

- Tam Bạng bảo đã bị Vương Kim Tử... Dâm tặc cưỡng nhục, tiếp đó là phải trao đổi thân xác với một thủ hạ của của Vương Kim Tử. Lão có thể giải thích đây là những gì đã xảy ra cho Tam Bạng? Và liệu có phải vì thế Tam Bạng bị mất mạng chẳng?

Lão nhân thoáng khựng người :

- Trao đổi thân xác? Câu nói này liệu lão phu có thể hiểu như thế nào?

Thi thể Tam Bạng được che đậy bằng một lớp y phục đã cũ nát, vì thế khó thể phủ kín những gì cần phủ kín.

Do vậy, Quan Vân Hội dù không cần có hành vi xúc phạm là lật giở lớp y phục phủ bên trên thi thể Tam Bạng thì vẫn dễ dàng tận mắt nhìn thấy khá nhiều vết cào xước, sát trên da thịt đã thâm tím của Tam Bạng. Đó là nhiều vết cào xước cũ có mới cũng có.

- Nghe Tam Bạng thuật kể thì tại hạ đáng lý đã bị thủ hạ của Vương Kim Tử ném ngay vào Cuồng Sa Vực. Nhưng nhờ có Tam Bạng, gọi là dùng thân xác để trao đổi với kẻ có nhiệm vụ thừa hành mệnh lệnh nên tại hạ may mà còn có Tam Bạng giúp cho một vài điều bổ ích trước khi bị ném vào vực Cuồng Sa. Đại ân này của Tam Bạng, tại hạ đã hứa là sẽ giúp báo thù, vì thế rất cần am hiểu rõ nguyên nhân vong mạng của Tam Bạng.

Lão nhân cũng tiến lại gần thi thể Tam Bạng và đứng đối diện với Quan Vân Hội qua thi thể đó :

- Tam Bạng đã liên tiếp bị nhiều lần cưỡng nhục. Bất luận ai chỉ cần nhìn qua tử trạng này cũng có thể đoán biết việc đó. Và bằng chứng là những vết cào xước vẫn lưu lại khắp thi thể Tam Bạng. Tuy vậy, giả

như Thiếu cung chủ đã thành nhân tất thế nào cũng tự hiểu những gì Tam Bạng hứng chịu cho dù quá tội tệ quá độc ác và do những kẻ mất hết nhân tính gây ra thì vẫn không thể khiến Tam Bạng vong mạng. Lão phu đã xem qua thi thể Tam Bạng và có thể quả quyết Tam Bạng chết vì bị nội lực thâm hậu của địch nhân chấn vào làm vỡ đứt kinh mạch.

Quan Vân Hội giật mình, nhớ lại cảnh Tam Bạng đã đột nhiên ngã vật ra chết như thế nào :

- Lúc Tam Bạng đột tử chỉ có một mình tại hạ là ở gần ngay bên cạnh. Kỳ thực nào thấy địch nhân nào dùng võ công gây nguy hại đến tính mạng Tam Bạng?

Lão nhân bảo :

- Không phải dùng võ công. Như lão phu vừa nói đấy là Tam Bạng bị địch nhân dùng nội lực chấn nát tâm mạch. Hai điều này hoàn toàn khác nhau, lẽ nào Thiếu cung chủ không thể phân biệt?

Quan Vân Hội nhìn lão và cười lạt :

- Tại hạ không hề biết võ công, cũng chưa luyện bao giờ. Một cao thủ như lão, nhất là khi đã có đủ thời gian để dò xét và biết về bản lãnh của tại hạ, lẽ nào lại không nhận thấy? Và chưa hết đâu, vì nếu tại hạ biết võ công, nói thật lý ra ngay khi được giải khai huyết đạo tại hạ đâu dễ gì chịu để yên cho lão là nhân vật từ nãy giờ cứ luôn uy hiếp tại hạ? Thật tiếc, chỉ vì không biết võ công nên tại hạ đành chịu. Chứ nếu không thì, hừ!!

Lão nhân cũng cười lạt và trừng mắt nhìn Quan Vân Hội :

- Nếu bảo người không có võ công thì những kẻ như lão phu, như Lưu Hồ Cẩm tâm cơ thủ đoạn và như Vương Nhất Hoa tâm địa độc như rắn rết ắt cũng không thể bảo là có võ công, đúng không? Những sự thật thì khác, người không những có võ công mà nội lực cũng sớm đạt mức tự thành thâm hậu, vượt quá niên kỷ, điều này người đừng mong che giấu. Lão phu đúng là đã có đủ thời gian dò xét khắp các kinh mạch lúc người còn hôn mê chưa tỉnh.

Quan Vân Hội vặc lại :

- Chân nguyên nội lực của tại hạ chỉ ngẫu nhiên tự có. Và nếu không nhờ Tam Bạng phát hiện, đồng thời còn truyền thụ khẩu quyết giúp tại hạ biết thế nào là phương cách vận dụng dẫn lưu chân nguyên nội kinh thì tại hạ mãi mãi vẫn chỉ là kẻ không biết võ công như trước đây vốn dĩ vẫn vậy.

Lão nhân phá lên cười :

- Người bảo người tự có chân nguyên một cách ngẫu nhiên? Bằng cách nào vậy? Có thể chỉ cho lão phu biết một cách tương tự như thế chẳng? Để lão phu không cần phải công khổ luyện vẫn có thể tự có chân nguyên nội lực như điều đã xảy đến với người. Đúng không? Ha ha...

Quan Vân Hội không ưa cách cười của lão nhân bèn theo những gì Tam Bạng đã nói, hậm hực thuật lại cho lão nghe.

- Tuy ta không sao hiểu vì có gì ta ngẫu nhiên lại có sẵn chân nguyên nội kinh nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật. Không tin, lão hãy nghe những gì Tam Bạng đã nói với ta thì rõ.

Chờ Quan Vân Hội thuật xong. Lão giật mình hết nhìn thi thể Tam Bạng lại nhìn một cách sững sờ vào Quan Vân Hội :

- Có thật chính Tam Bạng đã truyền thụ khẩu quyết nội công tâm pháp của bốn cung cho Thiếu cung chủ? Tiếp đó cũng là ả đã dùng lối mình thị truyền lực để giúp Thiếu cung chủ dù chưa lĩnh hội kinh văn khẩu quyết vẫn có thể tự vận dụng nội kinh và dẫn lưu chân nguyên theo tâm pháp của ả truyền?

Cách nhìn của lão làm Quan Vân Hội đặc ý đến phì cười :

- Lão rốt cuộc cũng phải tin lời ta ư?

Lão bối rối, chợt hỏi tiếp :

- Cũng theo Thiếu cung chủ kể, chính Tam Bạng bảo đã bắt lực trong việc muốn tự tay báo thù?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Hiển nhiên là thế và tại hạ đã hứa lời báo thù thay cho Tam Bạng. Đồng thời, có lẽ vì bất lực, nghĩa là Tam Bạng đã đến hồi sức cùng lực cạn nên mới đột ngột ngã vật ra chết thảm. Không hề có địch nhân nào dùng nội kình sát hại Tam Bạng như lão lúc này đã đoán.

Lão nhân cười gượng dù miễn cưỡng gật đầu nhưng lại đột nhiên hỏi Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ ắt đang rất muốn biết nguyên nhân tại sao Tam Bạng đột tử?

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Lão đã một lần đoán sai, bây giờ lại định đoán thế nào nữa đây?

Lão nhân chậm chậm lắc đầu :

- Lão phu chẳng hề đoán sai. Không những thế bây giờ có thể đoán quyết ai là hung thủ đã khiến Tam Bạng vong mạng Thiếu cung chủ có muốn nghe chăng?

Quan Vân Hội rất lưu tâm đến nguyên nhân khiến Tam Bạng đột tử :

- Ai?

Lão chỉ tay vào Quan Vân Hội :

- Chính là Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội giật mình :

- Nay, lão đừng hồ đồ nhá. Ta được chỉ điểm khẩu quyết công phu, đã cảm kích Tam Bạng không hết, lẽ nào lại trở mặt sát hại chính ân nhân?

Lão lại gượng cười, lần này thì chợt liếc nhìn thi thể Tam Bạng :

- Thiếu cung chủ không thể lẫn tránh trách nhiệm là tặc nhân gây vong mạng cho Tam Bạng. Nhưng dù vậy chủ hung khiến Tam Bạng chết lại chính là ả. Thiếu cung chủ có muốn nghe giải thích?

Quan Vân Hội phân vân nghi ngờ :

- Lão bảo chính Tam Bạng đã tự tìm chết? Là thế nào?

Lão xoay chân bước đi :

- Lão phu ngụ cư ở cách đây không xa và hoàn toàn tách biệt Bắc Hải cung là nơi lão phu vì chán ngán thất vọng nên tự ý lìa bỏ. Thiếu cung chủ đủ dõm lược đến thăm qua chỗ hàn xá nghèo nàn cơ cực của lão phu chăng? Nếu được, mời!

Nhưng khi đi được một đôi từ xa, lão đột ngột quay lại, lớn tiếng gọi Quan Vân Hội hiện lúc này vẫn đứng cạnh thi thể Tam Bạng :

- Lão phu đã từng an táng nhiều nhân vật bị cuồng phong sa vụ ném đến tận đây. Nếu Thiếu cung chủ vẫn chưa yên tâm, lão phu hứa, sau khi giải thích xong nguyên nhân khiến Tam Bạng vong mạng, chỉ cần Thiếu cung chủ hạ lệnh, lão phu quyết không ngại chuyện sẽ cùng Thiếu cung chủ an táng Tam Bạng một cách trọng hậu.

Và lão lại bỏ đi, như tin chắc đã đến lúc thế nào Quan Vân Hội cũng phải đi theo lão.

Quả là vậy, dù đi theo xa xa cốt ý là đề phòng lão nhân có thể gây bất lợi nhưng rốt cuộc Quan Vân Hội vẫn là theo chân lão.

Và Quan Vân Hội thật sự ngỡ ngàng khi mục kích tận mắt nơi lão nhân bảo là đã nhiều năm dài lưu ngụ.

- Là chỗ này sao? Một huyết khẩu lộ thiên dù để che mưa nắng vẫn không đủ tác dụng, nói gì lúc gặp trời đông tiết giá làm sao đủ sưởi ấm thân?

Lão cười cười khoan khoái ngồi tựa lưng vào một vách đá cơ hồ đã nhẵn bóng có lẽ vì được lão luôn dựa lưng vào như thế suốt một thời gian dài thật dài.

- Không đủ sưỡi ẩm thân nhưng lại ẩm lòng, hơn là lão cứ lưu lại Trường Lão viện để chịu đựng mãi cảnh Lưu Hồ Cẩm gian ngoa quỷ quyết luôn tìm cách thao túng Bắc Hải cung mà không đủ lực ngăn cản hoặc đối đầu. Thiếu cung chủ ngồi đi. Hoặc nếu ngại thì cứ ngồi xa xa cũng được.

Nói xong, bất luận Quan Vân Hội có ưng thuận tìm chỗ ngồi hay không, lão nhân chợt xoay người và loay hoay tìm gì đó ở trong một hốc đá sâu cạnh lão.

Đến khi tìm thấy vật cần tìm, lão đưa cao cho Quan Vân Hội dù không muốn nhìn cũng thấy.

- Để có thể tồn tại ở một nơi hoang vắng như thế này, lão phu vẫn may mắn là hễ xuân đến thì có đủ loại vật thực ở một vùng biển cách đây không xa. Lúc thu tàn, mùa đông sắp về thì thượng sơn săn bắt thú rừng trữ sẵn cho đến độ xuân sang. Đây là một trong những mẫu thịt rừng lão phu tích trữ. Thiếu cung chủ nếu đói và nếu muốn ăn thì xin cứ tùy tiện.

Lão xé tảng thịt rừng ra hai phần, ném cho Quan Vân Hội một, giữ lại cho bản thân lão cũng một phần tương tự.

Quan Vân Hội dù đã đưa tay chop lấy nhưng vẫn nghi ngại chưa dám ăn.

Lão chợt thở dài và thay vì ăn lại đặt phần của lão qua một bên :

- Cũng như loài chim diều khi đã một lần bị xạ tiễn thì hễ thấy cánh chẳng nào cũng sợ lão phu không thể trách Thiếu cung chủ vì chính bản thân lão phu cũng đang ngại đây là thủ đoạn do Lưu Hồ Cẩm sai khiến Thiếu cung chủ tìm và hại lão phu. Thế tại sao giữa hai chúng ta không một lần cùng nhau tỏ bày thật minh bạch? Và đầu tiên, lão phu xin giải thích về cái chết của Tam Bạng.

Và lão hắng giọng một tiếng, sau mới nói :

- Kỳ thực Tam Bạng chết vì ả manh tâm chiếm đoạt toàn bộ chân nguyên được Thiếu cung chủ bảo là tự có. Ấ dùng lối mình thị truyền lực là để Thiếu cung chủ tự trút chân khí ra. Phần ả thì ung dung tiếp nhận và ả sẽ đắc thủ nếu như đúng lúc đó không có sự xuất hiện đầy bất ngờ của gã họ Thiết. Và vì gã xuất hiện không đúng lúc. Ấ thì sợ cơ hội chiếm hữu nguyên khí của Thiếu cung chủ sẽ không còn nên nôn nóng hối thúc Thiếu cung chủ tổng xuất nội kinh thật nhanh.

Ở đây chính là sai lầm của ả. Thứ nhất, ả đúng là đang thời điểm cạn kiệt chân lực. Thứ hai, nội nguyên chân lực của Thiếu cung chủ vừa thâm hậu vừa được tổng xuất đột ngột. Ấ tiếp nhận không nổi, có muốn dụng lực ngăn lại cũng bất tòng tâm. Và hậu quả là lòng tham của ả khiến ả tự chết thảm, bị chấn vỡ tâm mạch mà chết. Hy vọng lão phu giảng giải rõ như vậy Thiếu cung chủ hiểu?

Quan Vân Hội không chỉ hiểu mà hiểu quá minh bạch.

- Tam Bạng thoát tiên có ý giúp, nhưng sau đó sinh tâm toan chiếm hữu nội nguyên chân lực của Quan Vân Hội này?

Lão gật đầu :

- Thiếu cung chủ nên hiểu đó là sự thật. Một điều ai cũng hiểu nếu đã là người từng luyện qua tâm pháp công phu.

Quan Vân Hội cũng gật đầu :

- Quan Vân Hội này quả thật chưa hề luyện qua công phu. Và để lão tin, chúng ta hãy cứ tỏ bày thật minh bạch với nhau, tại hạ xin kể lại toàn bộ sự việc cho lão nghe.

Quan Vân Hội kể xong không bỏ sót dù một chi tiết nhỏ nào.

Lão nhân chợt giật mình bật kêu :

- Lệnh tôn từng di ngôn căn dặn, không để bất kỳ cao nhân nào tùy tiện truyền thụ các loại võ học cho Thiếu cung chủ?

Quan Vân Hội bảo :

- Nếu Thánh Thủ nghĩa phụ không lầm thì đúng là gia phụ từng căn dặn như vậy.

Lão nhân lập tức vỗ đánh đét vào đùi :

- Rõ rồi. Thuộc hạ rõ vì sao Thiếu cung chủ bảo là tự có chân nguyên nội lực, cũng đã rõ vì sao Cung chủ cứ nghiêm cấm lưu lại lời căn dặn này. Và không chừng, thuộc hạ cũng đoán biết vì sao dù rơi vào Cuồng Sa Vực như nhiều người từng bị nhưng chỉ có Thiếu cung chủ là người duy nhất toàn mạng. Hóa ra đã do Cung chủ tiên liệu tất cả. Cứ như thế Cung chủ đoán biết đâu là những nguy hiểm ắt xảy đến nếu Thiếu cung chủ tuân theo di huấn hồi cung. Vậy thì điều này chứng tỏ Thiếu cung chủ quả là nhân vật rất cần cho bốn cung lúc này nếu muốn trùng chân uy phong, phát dương quang đại và nhất là thanh lý môn hộ.

Quan Vân Hội ngăn người nhìn lão. Và Quan Vân Hội càng thêm ngần ngại khi phát hiện lão chợt phục người xuống hành lễ với Quan Vân Hội :

- Thuộc hạ Đoan Mộc Hà, nguyên Nhị Trưởng lão Bắc Hải cung, chỉ vì chán ngán cảnh tranh giành thế lực giữa Đại Thần cung, Nhị Tiên và Trưởng Lão viện nên tự ý tìm đến đây ẩn cư che giấu tung tích. Nay đã có Thiếu cung chủ tuân theo di huấn của lệnh tôn Cung chủ, hồi cung và đứng ra chủ trì đại cục. Đoan Mộc Hà lập thệ, nguyện một lòng một dạ tận trung vì Bắc Hải cung sẵn sàng liều chết nếu đó là mệnh lệnh của Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội thất kinh vội dịch tránh qua một bên :

- Lão trưởng mau đứng lên. Vì dù đây là lời thật tâm của lão trưởng thì Quan Vân Hội này ngoài ý nghĩ báo thù cho song thân vẫn không hề có ý muốn đảm nhận bất kỳ trọng trách nào nên lễ này tiểu sinh quyết không thể nhận. Hãy đứng lên đi.

Nhưng lão Đoan Mộc Hà vẫn thế :

- Thiếu cung chủ không chỉ là hậu nhân di tử của Quan Vân Du Cung chủ mà còn ngẫu nhiên mang sẵn trong nội thể những chân nguyên nội lực ắt chỉ có thể xuất phát từ Uyên Nguyên bí kiếp, là võ học tối thượng của bốn cung. Thiếu cung chủ vì thế không có quyền thoái thác trách nhiệm đảm nhận cương vị Cung chủ và tự đứng ra chủ trì đại cục.

Quan Vân Hội hoang mang :

- Lão trưởng xin đừng quá hồ đồ Uyên Nguyên bí kiếp là nguyên nhân xuất phát nội kinh chân lực đột nhiên có ở bản thân tiểu sinh?

Đoan Mộc Hà nghiêm giọng quả quyết :

- Không phải Thiếu cung chủ tự luyện. Mà kỳ thực là do Cung chủ lệnh tôn đã có cách phó truyền ngay từ khi Thiếu cung chủ hãy còn là thai nhi.

Quan Vân Hội chợt nhớ đến một lời kể của nghĩa phụ Thánh Thủ :

- Lão trưởng đang ám chỉ lần gia phụ truyền nội lực, cốt ý là giữ vẹn sinh mạng cho gia mẫu, chỉ để nhờ Thánh Thủ nghĩa phụ cứu mỗi một mạng tiểu sinh khi vẫn còn là thai nhi?

Đoan Mộc Hà gật đầu :

- Thuộc hạ quả thật dám đề quyết như thế cũng phần nào nhờ suy luận thêm theo lời căn dặn sau đó của Cung chủ lệnh tôn, đối với việc tiếp nhận các loại sở học sau này của Thiếu cung chủ.

Vì nếu như Thiếu cung chủ không hề nhận nội lực do Cung chủ tự truyền, là nội lực có xuất phát từ Uyên Nguyên bí kiếp, thì lệnh tôn cần gì căn dặn ngăn không cho Thiếu cung chủ tùy tiện tiếp nhận bất kỳ loại công phu nào khác?

Thuộc hạ cũng xin nói thêm cho Thiếu cung chủ rõ, là nếu có người cố tình kiêm luyện từ hai loại công phu nội lực trở lên, và đó là những nội công tâm pháp không có cùng đường lối sở học, thì hậu quả dẫn đến sẽ tột cùng khốc liệt cho người đã mạo hiểm luyện. Vậy phải chăng do lệnh tôn lo sợ như thế, mới có lời căn dặn đó? Lại còn bảo sau nay khi có dịp, nhất là khi đã đủ tuổi thành nhân, lệnh tôn mong muốn Thiếu cung chủ chỉ ít cũng phải một lần hồi cung, chẳng phải là để Thiếu cung chủ tìm nhân vật gọi là Thủ, hầu thu hồi tín vật, sau đó dùng tín vật tự tiện vào Uyên Nguyên Bí Cung và tiếp nhận toàn bộ sở học Uyên Nguyên chỉ có duy nhất Cung chủ mới được phép luyện!

Quan Vân Hội cau mày :

- Tiểu sanh vẫn chưa thể tin theo lời suy luận của lão trượng nếu có hai Nghi vấn nữa mà chính lão trượng cũng không thể giải thích. Thứ nhất, tại sao chẳng một ai phát hiện ở bản thân tiểu sinh đã có sẵn nội lực và lại là nội lực do gia phụ trao truyền theo những suy luận tiểu sinh vừa nghe?

Đoan Mộc Hà cũng cau mày, nhưng không vì có nghi vấn như Quan Vân Hội mà là đang tìm cách giải thích điều nghi vấn Quan Vân Hội vừa nêu. Và lão đáp :

- Nếu bảo Thiếu cung chủ trước kia từng có hiện tượng chân nguyên nội lực phát sinh phản kháng nhưng Diêu Thủ Thánh Y vẫn không thể phát hiện thì vì đó là lúc chân nguyên nội lực vẫn còn ở dạng tiềm ẩn. Không như sau này, có lẽ vì Thiếu cung chủ bị Vương Kim Tử tình cờ dùng tà thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp tuy là để gây bất lợi nhưng lại ngẫu nhiên kích phát ký ức cùng những gì tiềm ẩn nên nội lực đó mới có cơ hội dậy lên. Và ả Tam Bằng quả gặp may nên ngay sau đó đã là người đầu tiên phát hiện ở Thiếu cung chủ có sẵn nội lực. Có thể bảo, ắt hẳn Cung chủ lệnh tôn đã cố tình sắp đặt như thế, tạo cho Thiếu cung chủ có sẵn một nguồn nội lực tương đương với từng niên kỷ vượt lớn lên nhưng chỉ là ở dạng tiềm ẩn. Để mai hậu, sẽ có lúc Thiếu cung chủ hồi cung, trước sau gì cũng gặp cảnh xâu xé tranh giành thế lực ở bổn cung, lệnh tôn như đã tiên liệu thế nào Thiếu cung chủ cũng bị một kẻ như Vương Kim Tử thi triển tà thuật này, vậy là y tuy hại Thiếu cung chủ nhưng lại có hành động đúng như lệnh tôn Cung chủ đã tiên liệu vô tình giúp Thiếu cung chủ đột ngộ có đủ đầy chân nguyên nội lực dùng cho những việc cần yếu tiếp theo sau.

Quan Vân Hội gật đầu tỏ ý đã phần nào bị lời giải thích của Đoan Mộc Hà thuyết phục, nhưng vẫn hỏi :

- Còn nghi vấn thứ hai. Ai là nhân vật được gọi là Thủ để tiểu sanh tìm và tiếp nhận tín vật, nếu chấp thuận đảm nhận trọng trách như lão trượng cứ khẳng khẳng đề xuất?

Đoan Mộc Hà chợt thở dài :

- Về điều này quả thật thuộc hạ kể từ lúc thoát nghe cho đến tận bây giờ dù ngẫm nghĩ mãi vẫn không thể đoán biết đó là nhân vật nào. Hay là Diêu Thủ Thánh Y lúc đó đã nghe lầm? Vì Bắc Hải cung từ thuở nào đến giờ làm gì có nhân vật hoặc tên Thủ hay ở họ Thủ? Còn nếu bảo đó là Lưu Hồ Cẩm Thủ tịch Trưởng lão, thì như Thiếu cung chủ đã tự biết, lão làm gì có tư cách được Cung chủ tiền nhiệm tin tưởng và phó giao tín vật? Vậy chỉ còn lại mỗi một lời giải thích, đây là Diêu Thủ Thánh Y đã nghe lầm.

Chợt có một thanh âm nhẹ tợ tơ cứ thoảng theo gió đưa đến :

- Không phải Diêu Thủ Thánh Y nghe lầm. Mà trái lại chính là Đoan Mộc Hà Nhị Trưởng lão đã cố tình che giấu không dám cho Thiếu cung chủ biết sự thật đâu là nhân vật đang cất giữ tín vật.

Thoạt nghe thanh âm này Đoan Mộc Hà biến sắc và tái mặt, đứng bật bật thật nhanh :

- Tuyệt Kiếm Thái Phi? Vì sao Nhị Tiên cung lại biết Đoan Mộc Hà ta đang tự giấu tung tích ở đây?

Riêng Quan Vân Hội thì động dung, vội hỏi Đoan Mộc Hà :

- Có thật như thế chẳng? Lão dù biết nhưng vẫn che giấu, không bày tỏ cho Quan Vân Hội ta rõ ai là nhân vật cần tìm? Tại sao chứ?

Giọng nói kia lại vang đến, lần này quả quyết hơn và xuất phát từ khoảng cách gần hơn :

- Thiếu cung chủ mau tránh xa lão. Đừng để lão mê hoặc, cũng đừng để lão có cơ hội uy hiếp sinh mạng.

Đúng lúc đó lão nhảy chồm đến toan chộp tay Quan Vân Hội :

- Hãy nhanh chạy cùng thuộc hạ nếu không thì...

Quan Vân Hội nhờ nghe lời cảnh tỉnh trước đó nên kịp lách tránh cái chộp của lão Đoan Mộc Hà.

- Đừng chạm vào ta. Tại sao ở Bắc Hải cung này chẳng có một ai thật tâm với ta?

Đoan Mộc Hà quả không hổ danh là Nhị Trưởng lão Bắc Hải cung, công phu thân thủ hoàn toàn không hề kém Lưu Hồ Cẩm.

Quan Vân Hội vừa dịch tránh thì lão chỉ cần xoay người đảo tay một lượt là lại chộp được :

- Thiếu cung chủ xin chờ ngộ nhận. Kỳ thực...

Vừa lúc đó có một phụ nhân thần tốc lao đến, cũng xuất thủ chop vào cánh tay còn lại của Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ chờ nghe theo lão. Trái lại hãy theo ta, vốn là sư cô của Thiếu cung chủ đây.

Quan Vân Hội vậy là chỉ trong thoáng mắt đã cùng một lúc bị hai nhân vật cao thủ chop giữ và giằng co.

Lão Đoan Mộc Hà nhờ đắc thủ trước nên kịp kéo Quan Vân Hội về gần lão hơn.

- Thiếu cung chủ chờ quá tin lời kẻ đã từng là nguyên nhân khiến Cung chủ thà từ bỏ cương vị Cung chủ hơn là...

Phụ nhân mới đến có lẽ vì biết giằng co không kịp so với lão Đoan Mộc Hà nên xuất kỳ bất ý buông tay Quan Vân Hội, đồng thời cũng bất ngờ phát theo một kinh quật thẳng vào Đoan Mộc Hà thật thần tốc :

- Đỡ!

Ngọn kinh đó quật thẳng vào Đoan Mộc Hà cũng là uy hiếp luôn sinh mạng Quan Vân Hội.

Vù...

Nhưng thật bất ngờ, Đoan Mộc Hà chợt kéo Quan Vân Hội mạnh hơn, đồng thời dụng lực đẩy Quan Vân Hội đi thật xa.

- Thiếu cung chủ chạy đi.

Chính lúc đó ngọn kinh của phụ nhân vì có cơ hội nên nện thẳng vào người Đoan Mộc Hà.

Bùng!!

Đoan Mộc Hà loạng choạng lão đảo, dù vậy vẫn còn đủ thần uy để bắt thần bật ra một tiếng gầm kinh thiên :

- Yêu phụ lăng lòn. Lão phu dù mất mạng vẫn quyết vì Cung chủ, bảo vệ vẹn toàn sinh mạng Thiếu cung chủ. Đỡ!

Ào!

Phụ nhân đang thắng thế sau một chuỗi đắc thủ, vụt cười vang :

- Lão càng lúc càng hồ đồ. Trang Bát Nhã ta là sư cô của Thiếu cung chủ, không lẽ đã không bảo vệ mà còn muốn gây bất lợi cho Thiếu cung chủ ư? Chính lão mới là kẻ toan dùng mưu mô muốn hãm hại Thiếu cung chủ thì có. Hãy đỡ! Ha ha...

Ầm!

Lão Đoan Mộc Hà một lần nữa lại bị lão đảo kích lùi.

Chợt có bóng dáng Quan Vân Hội xuất hiện cạnh lão :

- Nhị Trưởng lão?

Lão Đoan Mộc Hà giật mình lo sợ. Vội quát bảo Quan Vân Hội chạy đi :

- Sao Thiếu cung chủ vẫn chưa chạy? Lão phu...

Lão chợt thổ huyết khiến mọi lời toan nói lập tức bị nghẹn lại.

Phụ nhân chợt tiến đến, tươi cười nhìn Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ đã khi nào biết mối quan hệ giữa ta và Thiếu cung chủ chưa?

Quan Vân Hội gật đầu, nhưng ở miệng thay vì bật ra lời đáp thì lại là một tiếng quát phẫn nộ :

- Đừng gọi ta là Thiếu cung chủ. Đỡ!

Có lẽ vì đã hơem sẵn chân lực theo cách thức Tam Bạng đã chỉ điểm nên Quan Vân Hội vừa quát vừa đẩy bật thật nhanh một luồng lực đạo với toàn bộ chân nguyên nội lực vào phụ nhân Trang Bát Nhã.

Phụ nhân hoàn toàn bị bất ngờ nên chỉ còn mỗi một cách là lách người tránh chiêu khá nhanh. Nhưng dù sao phụ nhân vẫn không thể thoát hết.

Bùng!

Phụ nhân bị khựng lại, toan phát tác và vì vẫn cứ giận dữ nhìn Quan Vân Hội. Chợt Đoan Mộc Hà bật xô cả người lao đến, dùng hai tay chộp thẳng vào phụ nhân.

- Thiếu cung chủ mau chạy đi. Đừng xem thường, nếu để yêu phụ có cơ hội thi triển tuyệt kiếm. Yêu phụ, đỡ!

Phụ nhân lập tức trút hết giận dữ vào lão Đoan Mộc Hà :

- Nhiều năm dài lão chui rúc ở đây, ta dù biết nhưng vẫn tạm để yên cho lão. Còn như lão muốn chết, ta sẽ cho lão toại nguyện. Nạp mạng nào!

Bùng!!

Quan Vân Hội bàng hoàng khắp người ngay khi nhìn thấy chỉ một kích của phụ nhân đã làm Đoan Mộc Hà vỡ nát thủ cấp, chỉ còn lại một thi thể không đầu và vẫn bị chấn bay ngược lại một quãng xa.

- Ôi... Thủ đoạn thật tàn khốc!

Phụ nhân nhìn sang Quan Vân Hội, miệng mấp máy toan nói gì đó nhưng chẳng hiểu vì sao lại vẫn chưa thốt ra nên lời.

Nhân cơ hội đó, Quan Vân Hội bắt chợt quay người bỏ chạy.

Phụ nhân bấy giờ mới giật mình, vội đuổi theo, miệng thì kêu vang :

- Quan Vân Hội tiểu diệt mau đứng lại. Vì sao sợ hãi cứ bỏ chạy, thay vì lưu lại để cô diệt chúng ta có cơ hội hàn huyên?

Quan Vân Hội vẫn dốc toàn lực chạy thật nhanh và vừa chạy vừa gào :

- Đừng gọi ta là tiểu diệt vì ta biết quá rõ mục đang muốn gì ở ta. Mục hoàn toàn không thật tâm như Đoan Mộc Hà, Nhị Trưởng lão đã thật tâm với ta. Ất mục cũng chỉ như Tam Bạng thôi, muốn có ta để chiếm hữu chân nguyên của ta. Một điều mà nếu Đoan Mộc Hà Trưởng lão muốn thực hiện thì lão đời nào chịu liều thân bảo vệ ta. Mục không phải sư cô của ta. Tương tự, ta cũng không có sư cô như mục.

Nhưng phụ nhân vẫn đuổi kịp Quan Vân Hội và bật thét lạnh lạnh :

- Nếu ngươi đã nói như vậy. Được lắm, ta thà giết ngươi để diệt trừ mọi hậu họa. Nằm xuống!

Ào...

Quan Vân Hội chợt đảo người chạy sang hướng khác, cùng lúc đó nhân lúc đảo người cũng dạn dĩ hất tay, quất một kinh về phía phụ nhân.

- Cuối cùng mục cùng lộ chân tướng. Chúng ta không dễ để mục hạ thủ đâu. Đỡ!

Bùng!

Chấn kinh lập tức hất Quan Vân Hội bay đi như chiếc lá thu đơn độc giữa ngọn cuồng phong cuối mùa.

Và khi đã bay cao hết đà đến lúc bị rơi xuống, Quan Vân Hội kinh hoàng vì chợt nhận ra điều đang đón đợi Quan Vân Hội rơi xuống là cả một vùng trời nước mênh mông.

Biển cả!!

Biển của vùng Bắc Hải cung theo lời Đoan Mộc Hà từng kể và cho biết đây là nơi cung cấp vật thực cho lão cứ mỗi độ xuân về.

Nhưng lúc này nhìn mùa xuân vẫn chưa đến và Quan Vân Hội thì hiện tại cũng chưa đến lúc thật khẩn cấp kiếm tìm vật thực. Vậy mà bản thân Quan Vân Hội vẫn rơi vào mặt biển, nơi luôn ẩn tàng nhiều nguy hiểm, sẵn sàng nhấn chìm kể cả đoạt mạng bất luận ai khinh suất để rơi vào.

Mặt nước mở ra và sau đó khép lại thật nhanh, giữ luôn Quan Vân Hội vào lòng biển cả.

Đã thế sóng biển cứ luôn hiển hiện dâng trào, khó thể biết sẽ hất Quan Vân Hội lên bờ hay giận dữ lôi kéo đi thật xa thật xa...

6. Thiên Hồ Song Tú

Lúc tỉnh lại Quan Vân Hội cứ ngỡ bản thân vừa trải qua một cơn ác mộng đã kéo quá dài và dài như cả một kiếp người.

Và sở dĩ Quan Vân Hội có cảm giác như thế vì quanh thân lúc này ngoài hai gương mặt xa lạ đang sầm soi nhìn như chờ đợi Quan Vân Hội hồi tỉnh thì dù còn có thêm một mặt nước gợn sóng lăn tăn cứ nhấp nhô ẩn hiện ở phía sau một be thuyền gỗ nhưng tiếc thay đó chỉ là một mặt nước chưa đủ to rộng để gọi là mặt biển cả như Quan Vân Hội vẫn nhớ đã vừa bị rơi xuống.

Một trong hai gương mặt vì quan tâm nên lo lắng cất tiếng hỏi Quan Vân Hội :

- Người thật sự tỉnh chưa? Khiếp thật, chỉ có thể là kẻ xa lạ vì lần đầu lần la tìm đến nhánh sông nhỏ này, lại không am hiểu thủy tính nên người mới gặp cảnh suýt nữa thì nấp mạng cho hà bá. Chứ nếu không phải thế, đã lâu lắm rồi quanh đây nào có ai suýt bị chết đuối như người?

Gương mặt thứ hai thì ít lời hơn và khi lên tiếng thì chỉ để trách mắng chủ nhân của gương mặt thứ nhất :

- Đủ rồi, Hà nhi. Người không thấy y chỉ mới tỉnh lại sao? Hãy giúp y những gì cần giúp, thay vì cứ huyền huyền lảm lời.

Dứt lời, gương mặt thứ hai liền xoay đi chỉ kịp lưu lại cho Quan Vân Hội ấn tượng đó là một gương mặt rắn rỏi dù đầy cương nghị nhưng chẳng hiểu sao vẫn cứ bộc lộ vẻ gì đó thật xa vắng.

Chợt chủ nhân của gương mặt thứ nhất cố thì thảo cho Quan Vân Hội nghe :

- Sư phụ ta thì lúc nào cũng vậy, không bao giờ mở miệng để khen ai, ngược lại nhất định phải tìm ra điều gì đó để mắng. Nhưng người đừng nghĩ đấy là vì sư phụ ta có ác ý, kỳ thực thì chỉ vì tính khí vốn vậy. Người chớ có để tâm làm gì.

Và Quan Vân Hội quả thật không để tâm đến điều đó. Vì có Quan Vân Hội chỉ để tâm đến những gì xảy ra cho bản thân mà thôi.

- Tỷ vừa bảo đây chỉ là một nhánh sông nhỏ? Ở đâu vậy?

Gương mặt nọ chợt vụt cười thật to, đồng thời còn réo gọi sư phụ, là chủ nhân của gương mặt rắn rỏi vừa bỏ đi :

- Sư phụ có biết gì không. Y vừa gọi hài nhi là tỷ tỷ. Đã có người gọi hài nhi là tỷ rồi đấy, sư phụ. Ôi... Thích quá! Ha ha...

Lập tức có tiếng của vị sư phụ vang lên nhưng lại là để mắng :

- Có gì đáng để cười, để thích hử, Hà nhi? Y vừa mới tỉnh lại, sau một phen lâm nguy ngã đã mất mạng, thần trí y dĩ nhiên phải thất thường, có quàng xiên gọi người là cô cô hay là gì khác đi nữa thì cũng là điều dễ hiểu. Thôi, đừng quấy nhiễu ta nữa, có để yên cho ta đưa thuyền cập bờ không nào.

Hà nhi sa sầm nét mặt, quay lại với Quan Vân Hội và thầm thì lầu bầu :

- Lại mắng?! Dường như Bạch Thúy Hà này được sinh ra chỉ để nghe mắng hay sao ấy.

Quan Vân Hội áy náy lên tiếng :

- Cũng là lỗi của tại hạ. Lẽ ra đừng hồ đồ gọi cô nương là tỷ thì đâu đến nỗi để cô nương bị mắng.

Đôi mắt to đen của Bạch Thúy Hà chợt trợn quắc lên :

- Đây là nam nhi đại trượng phu, người đã gọi thế nào thì cứ thế ấy mà gọi nghe chưa? Huống hồ người vị tất có niên kỷ vượt trội hơn ta. Nói xem nào người đã được bao nhiêu niên kỷ? Mười bảy hay mười tám?

Quan Vân Hội cười gượng :

- Chẳng là tỷ đã mười bảy rồi sao? Nếu vậy đệ quả thật hãy còn kém, gọi là tỷ cũng không có gì quá đáng.

Bạch Thúy Hà reo lên cười :

- Cũng là người tự nói đầy nhá. Cấm người sau này tùy tiện thay đổi đấy. Mà này, lúc này như người có hỏi đây là một nhánh sông nằm ở đâu, đúng không? Vậy thì lạ thật đấy, người tự lần la tìm đến đây để rồi lâm nạn chính là người, thật vô lý nếu bảo người không hề biết đây là địa phương nào.

Quan Vân Hội chỉ biết thở dài và than :

- Đệ đang tự hồ nghi, cho rằng bản thân ắt đã bị cuốn trôi rất xa, đến tận nhánh sông nhỏ này. Vì chỗ đệ bị rơi xuống là một mặt nước rất rộng, rộng lắm, không phải nhỏ như nhánh sông này.

Bạch Thúy Hà gật gù và một lần nữa chợt gọi vang :

- Sư phụ. Y bảo y bị trôi rất xa, sau mới đến chỗ có nhánh sông nhỏ này. Sư phụ nghĩ sao?

Sư phụ của Bạch Thúy Hà quả thật là hạng người luôn tìm được lý do để mắng.

- Thế chẳng phải ngay từ đầu ta đã đoán như thế rồi sao? Hãy nhớ đấy, muốn trở thành cao thủ võ lâm đâu phải người chỉ cần có bản lĩnh cao minh là đủ. Còn phải biết nhận định thật tinh tế về mọi điều xảy ra quanh người. Và chỉ riêng điều đó thôi, quả thật người vẫn còn kém, kém lắm khiến ta càng lúc càng thất vọng về người.

Quan Vân Hội giật mình :

- Lệnh sư làm sao đoán biết một cách chuẩn xác, đệ không hề lâm nạn tại nơi này? Rốt cục lại, tỷ và sư phụ tỷ đã tìm thấy đệ ở đâu? Nếu không phải tìm thấy ở đây có sao chúng ta cứ lênh đênh mãi thế này, chưa cập bờ?

Bạch Thúy Hà chợt bĩu môi, tỏ ra đắc ý :

- Người không nghe sư phụ ta vừa bảo gì sao? Cho người hay, gì thì gì sư phụ ta chính là nhân vật luôn có những nhận định chuẩn xác nhất, khiến bất luận ai nếu thoát nghe còn chưa chịu tin thì khi sự việc xảy ra đúng như vậy người đó không những tin mà còn vạn phần bội phục.

Quan Vân Hội cũng tỏ ra thán phục :

- Vậy theo lệnh sư đoàn thì đệ đã lâm nạn như thế nào?

Bạch Thúy Hà có cơ hội tán dương sư phụ :

- Sư phụ ta đoán người không hề do sơ ý ngã xuống sông, Không những thế người cũng không bị ngã ở chính nhánh sông này. Nhưng trái lại đã có kẻ cố tình ném người xuống. Và kẻ đó, theo sư phụ ta đoán, cũng không ác ý lúc ném bỏ người trôi lững lờ theo nước. Đó là do người tuy mê man bất tỉnh nhưng ngoài việc chân nguyên nội lực vẫn còn thì dường như kẻ đó còn thi triển ngay trên thân người một thủ pháp thần diệu, giúp nội lực bản thân người tự bảo hộ tâm mạch, khiến người dù có bị tiếp tục trôi lâu hơn thế vẫn không đến nỗi mất mạng.

Chợt Bạch Thúy Hà đổi thành giọng tò mò :

- Mà này, người là đệ tử của ai? Sao bị ném xuống sông? Và nhân vật nào làm như thế với người, một hành vi khó thể đoán là hại hay muốn cứu giúp người?

Quan Vân Hội cự mình muốn ngồi lên :

- Thoạt tiên đệ cần phải biết đây là địa phương nào?

Bạch Thúy Hà vội ngăn ý định của Quan Vân Hội lại :

- Toàn thân người bị sây sát khá nhiều lại vừa mới được sư phụ ta thoa đắp phương dược. Tốt nhất người cứ nằm yên. Huống hồ đây là lúc sư phụ ta sắp cho thuyền cập bờ, sẽ nguy hiểm nếu để có kẻ vô tình phát

giác trên thuyền xuất hiện thêm những vị khách không mời vãn đến. Còn nơi sư phụ ta định đưa ta đến và sắp cập bờ chính là một thủy trại ở ven dòng Hoài Giang này.

Quan Vân Hội kinh nghi.

- Chúng ta đang ở mãi cạnh Tứ Xuyên ư? Đệ đã bị trôi xa đến thế sao?

Bạch Thúy Hà cũng hoài nghi :

- Kỳ thực người đã bị trôi từ mãi đâu đến tận đây mà bảo là xa?

Quan Vân Hội lẩn tránh câu đáp :

- Tỷ và lệnh sư là nhân vật võ lâm thuộc bang môn phái nào?

Bạch Thúy Hà nhăn mặt chun mũi :

- Nay, cứu được người là ta và sư phụ ta. Lẽ ra người phải nên tự nói rõ lai lịch xuất thân hoặc chí ít phải có thành tâm đáp lại những gì ta hỏi, chứ có đâu người lại muốn dò xét ngược lại về những người đã cứu người? Có công bằng chút nào không vậy?

Quan Vân Hội thật sự hối lỗi :

- Dĩ nhiên đệ tự biết đây là điều không công bằng. Nhưng biết làm sao được một khi đệ không thể nói hết sự thật vì điều đó chỉ khiến tỷ và lệnh sư đều là ân nhân của đệ phải chịu những hệ lụy lẽ ra không đáng chịu.

Bạch Thúy Hà cau tít đôi mày cong như lá liễu :

- Người muốn nói địch nhân của người vì có bản lãnh quá lợi hại nên sẽ không buông tha nếu biết người là do ta và sư phụ ta cứu mạng? Là những cao thủ thuộc môn phái nào chứ? Hoặc giả là Thánh Ma giáo vì hiện nay họ có uy danh trùm lấp thiên hạ? Có phải họ chăng?

Quan Vân Hội bắt rùng mình ngay khi nghe đến ba chữ Thánh Ma giáo :

- Dù không phải Thánh Ma giáo nhưng vẫn sẽ tốt hơn nếu tỷ đừng bắt đệ nói đến những kẻ đang muốn hại đệ.

Bạch Thúy Hà chợt phì cười :

- Được rồi, người đã không muốn nói thì thôi, cho dù ta có thể quả quyết, miễn địch nhân của người đừng là Thánh Ma giáo thì bất luận chúng có là ai, Bạch Thúy Hà ta cùng sư phụ quyết không ái ngại giả như có phải cùng bọn chúng đối đầu.

Gương mặt của sư phụ Bạch Thúy Hà bất chợt tự xuất hiện và lên tiếng :

- Người đừng quá tự phụ và tự tăng bốc bản lãnh kỳ thực chẳng ra gì của người. Hãy nhớ, khắp võ lâm Trung Nguyên kỳ nhân dị sĩ thì lúc nào cũng có. Đừng nghĩ hễ họ không xuất hiện là trên đời này chẳng còn những dị sĩ kỳ nhân. Cứ như thân thủ của kẻ đã thi triển thủ pháp thần diệu ngay trên người tiểu tử kia mà đoán, thú thật, đến cả ta còn không biết đó là thủ pháp gì và do nhân vật nào thi triển. Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ biết tiểu tử tất có lý do khi bảo không muốn gây hệ lụy đến ta và người. Xem ra với tính khí cao ngạo này của người nếu không sớm thì muộn cũng tự chuốc hậu quả vào thân.

Vậy thì việc đưa ngươi cùng ta tiến vào Thiên Hồ Thủy Trại như đã hứa, ắt không thể thực hiện được nữa, chỉ bằng ngươi nên lưu lại thuyền, thà như thế mà được yên thân hơn là chiều ý người để rồi tính khí cao ngạo sẽ gây hại cho chính người. Cứ như thế đi. Và nhớ, đừng tự ý trái lệnh ta đây.

Vù...

Bạch Thúy Hà giật nảy người thẳng thốt xoay mặt nhìn theo phương hướng sư phụ chỉ mới nói như thế là đi ngay.

- Sư phụ?!

Quan Vân Hội nhân đó cũng vội nhóm người lên nhìn theo và nhìn quanh.

Chợt Bạch Thúy Hà thất vọng quay lại dĩ nhiên phát hiện động thái của Quan Vân Hội.

- Người dám cãi lời ta tự ý ngồi lên như thế ư? Nằm xuống mau.

Quan Vân Hội ngượng ngừng giải thích :

- Đệ chỉ toan nhìn quanh một lượt thôi. Vả lại, cạnh đây hoàn toàn không có người, nhìn đâu vẫn thấy chỉ là những rừng liễu xanh um, đến một chút xao động cũng không có. Tỷ hà tất cứ tìm cách trút giận vào đệ.

Bạch Thúy Hà cong cớn đôi môi mọng :

- Người có ý gì khi bảo ta muốn trút giận vào người, hử?

Quan Vân Hội vẫn đảo mắt nhìn quanh :

- Lệnh sư đã hứa đưa tỷ cùng đến Thiên Hồ Thủy Trại, nay hủy bỏ, há lẽ tỷ không oán thán và cho rằng đây là vì đệ?

Bạch Thúy Hà ngạc nhiên :

- Tại sao người cho là tại người?

Quan Vân Hội bộc lộ :

- Thì vì có thêm đệ trên thuyền, là nguyên cớ khiến tỷ lúc nói chuyện tình cờ có những lời khiến lệnh sư phạt ý. Còn giả như không có đệ, nghĩa là phải chỉ tỷ và lệnh sư dừng cứu đệ, phải chăng tỷ đã chẳng có cơ hội thất ngôn vậy thì lệnh sư hà cớ gì hủy bỏ lời đã hứa với tỷ. Không đúng sao?

Bạch Thúy Hà vỡ lẽ :

- Thật ra thì ta chưa kịp nghĩ đến những nguyên cớ này. Nhưng vì người đã nói quả là thế thật, đúng là vì có người nên ta mới ra nông nổi như bây giờ. Người đã biết tội của người chưa?

Quan Vân Hội tỏ ra rất hối lỗi :

- Đệ dĩ nhiên đã biết tội. Và nếu tỷ muốn, sao không tống đệ ra khỏi thuyền? Chỉ có như thế, một là tỷ không lo nguy hiểm vì đột nhiên có thêm đệ, kể như khách không mời mà đến, hai là tỷ sau đó sẽ không phải ngại chuyện thất ngôn vì chẳng còn đệ để tỷ lỡ lời.

Bạch Thúy Hà gật gù :

- Người nói nghe cũng phải đấy. Huống chi sư phụ ta chỉ dặn không được tự ý trái lệnh, nghĩa là không được tùy tiện ra khỏi chiếc thuyền này, chứ ri in cấm đoán ta không được quyền tống khứ người? Mà này, thế người không ngại khi bị ta vì được người gợi ý nên xua đuổi người sao?

Quan Vân Hội bảo :

- Nếu ngại, đệ đâu bộc lộ hết với tỷ? Vả lại đệ cũng đã cân nhắc rồi, thà đệ đi hơn là cứ dây dưa, vạ nhất gây hệ lụy đến tỷ và lệnh sư thì sao? Theo tỷ, đệ nên đi ngay bây giờ chứ?

Bạch Thúy Hà hớn hở gật đầu :

- Theo ý người, không có người thì ta đỡ bất lợi hơn? Vậy người đi đi, còn chờ gì nữa?

Quan Vân Hội đứng lên và suýt nữa bị ngã do vừa vô tình cử động làm thuyền lắc lư :

- Ôn cứu mạng đệ nguyện có ngày đền đáp. Xin cáo biệt Bạch Thúy Hà tỷ.

Nhưng lúc xuống khỏi thuyền, do Quan Vân Hội chưa quen cách di chuyển trên một vật cứ chòng chành lúc lắc nên lập tức ngã xuống nước.

Và lúc sắp bị chìm, Quan Vân Hội chợt cảm nhận có một bàn tay chộp vào và lôi lên khỏi mặt nước. Đến khi được đặt chân an toàn lên bờ, Quan Vân Hội mới nhận biết là đã được Bạch Thúy Hà cứu qua giọng nói của Bạch Thúy Hà cất lên hỏi Quan Vân Hội :

- Người biết hay không biết võ công? Tại sao không thi triển khinh công thay vì cứ lập cập trèo từ thuyền lên bờ để lại bị rơi xuống nước?

Quan Vân Hội bối rối :

- Thú thật, nội công là do đệ tự có. Riêng về võ học công phu thì đệ chưa luyện bao giờ.

Bạch Thúy Hà ngơ ngác :

- Vậy thì người chưa hề có sư phụ? Cũng kể như không xuất xứ ở bất kỳ bang môn phái nào? Nhưng dù vậy vẫn có nhiều địch nhân muốn hại người? Tại sao?

Quan Vân Hội lại lẩn tránh câu đáp :

- Đa tạ tỷ vừa cứu giúp đệ một lần nữa. Cáo biệt.

Nào ngờ, Bạch Thúy Hà chợt nảy ý muốn đi theo Quan Vân Hội :

- Ta sẽ đi với người. Vì đã cứu người thì phải cứu cho trót, vạn nhất người không biết võ công, lại gặp địch nhân thì sao?

Quan Vân Hội vội khước từ :

- Lệnh sư đã có lời cấm cản nghiêm cấm. Tỷ đi theo đệ không được đâu.

Bạch Thúy Hà chợt cười rúc rích :

- Sư phụ ta cấm, không được rời thuyền. Nhưng người nhìn xem. Chẳng phải vì người mà ta đã tự ý rời thuyền đây sao. Vậy thì kể như ta đây trái lệnh. Có đưa người đi thêm một quãng, tội của ta cũng chẳng vì thế nặng thêm. Đi thôi.

Quan Vân Hội còn đang tìm thêm lời để nhất quyết khước từ, chợt được Bạch Thúy Hà chộp tay đưa đi với khinh thân pháp không thể nào bảo là kém.

Quan Vân Hội buột miệng khen :

- Bản lĩnh của tỷ thật lợi hại.

Bạch Thúy Hà vừa tiếp tục thi triển khinh công vừa cười đắc ý :

- Nếu người thích hãy gọi một tiếng sư phụ, ta sẽ chỉ điểm cho. Mà khoan đã, đừng gọi ta là sư phụ, vì ta thích là tỷ tỷ của người hơn. Người có muốn được ta chỉ điểm khinh công chăng?

Quan Vân Hội còn chưa biết đối đáp thế nào thì đã nghe Bạch Thúy Hà đọc luôn khẩu quyết khinh công :

- Thoạt tiên người phải biết cách đưa toàn bộ chân khí lên thượng bàn đừng quá nặng. Cứ theo khẩu quyết của ta người sẽ luyện được thuật khinh công cao diệu, chẳng phải loại tầm thường như công phu khinh thân pháp của các võ phái khác. Vì họ nếu không để nặng phần này thì cũng nặng phần kia. Rốt cuộc khinh công của họ luôn bị hạn chế vì chính cơ thể nặng nề của họ. Hãy nghe cho kỹ đây...

Đọc và giảng giải khẩu quyết xong, Bạch Thúy Hà chợt hất tay, lẳng mạnh Quan Vân Hội về phía trước :

- Học xong thì phải thực hành. Người đừng hốt hoảng, thoạt tiên hãy đề khí lên thượng bàn, sau đó cứ vận dụng khẩu quyết là ổn. Đi nào!

Vù...

Quan Vân Hội bị lẳng mạnh, khiến thân hình bay vun vút. Và nếu không cố gắng thực hiện cho bằng được những gì Bạch Thúy Hà vừa tận tâm chỉ điểm, Quan Vân Hội tự biết thế nào cũng tạo nguy hiểm cho chính mình.

Vì thế, Quan Vân Hội vội đề khí. Và chân khí vừa được đưa lên thượng bàn, thân hình của Quan Vân Hội nhân đó chợt cất lên cao thêm một quãng.

Thoáng mừng vì thụ được kết quả này, Quan Vân Hội lại vội vận dụng khẩu quyết, thực hiện đúng theo những gì vừa được chỉ điểm, để giữ sao cho thân hình cứ như thế tiếp tục lao băng băng về phía trước.

Bạch Thúy Hà chạy ở phía sau cứ cười thích thú :

- Người thực hiện được rồi đấy. Thế nào đâu quá khó, đúng không?

Nhưng bất chợt Bạch Thúy Hà lại kêu :

- Ê từ từ thôi, người không định chờ ta sao? Ối... Ta bị ngã rồi. Người phải quay lại cứu giúp ta chứ?
Quan Vân Hội vội xả hết chân khí để dừng lại, nào ngờ đến lượt Quan Vân Hội cũng bị ngã khá đau.

Huych!

Ở phía sau lập tức có tiếng Bạch Thúy Hà cười thật vui, thật hồn nhiên :

- Không được rồi. Người có muốn dừng thì lẽ ra chỉ nên xả khí từ từ. Cũng tại ta quên lúc này chưa cần dặn người điều đó. Nhưng người có ngã mới công bằng, vì ta cũng vấp ngã như người vậy. Ha ha...

Quan Vân Hội lồm cồm đứng dậy và quay lại với Bạch Thúy Hà :

- Đường như tỷ chưa bao giờ được vui như lúc này, đúng không?

Tự Bạch Thúy Hà cũng có cách đứng lên :

- Vui gì mà vui khi ngày tiếp ngày ta cứ luôn bị nghe mắng? Nhưng mắng như sư phụ ta là đỡ đấy, vì kỳ dư ai cũng mắng ta nếu không là định đoảng ngu đần thì vẫn lại là si ngốc rồi đại. Nhưng ta nào phải thế, đúng không? Bằng chứng là ta vẫn cứ nhớ khẩu quyết công phu và cũng vừa chỉ điểm cho người xong, đúng không nào?

Quan Vân Hội chợt nói nhẹ giọng :

- Đệ và tỷ cùng quay lại thuyền nha? Chúng ta thi nhau chạy để xem ai chạy nhanh hơn được không?

Bạch Thúy Hà liền đáp lại :

- Thi thì thi. Nhưng mà thôi, vì người là nam nhi có sức hơn ta, dù không thi đấu sao người vẫn cứ chạy nhanh hơn. Trừ phi người chấp thuận nhường cho ta chạy trước. Dám không?

Quan Vân Hội mỉm cười, gật đầu ngay :

- Là nam nhi hiển nhiên phải nhường nữ nhi một phần. Tỷ chạy trước đi.

Bạch Thúy Hà phấn khích, thi triển khinh công chạy ngay.

- Người đã nói thì đừng nuốt lời nha. Xem đây?

Quan Vân Hội sau đó cũng chạy theo và lần này vì đã vận dụng chân nguyên ở một mức vừa đủ nên khoảng cách đã nhường Bạch Thúy Hà thủy chung vẫn giữ nguyên cho đến lúc cả hai nhìn thấy bóng dáng chiếc thuyền.

Nhưng cùng với hình ảnh của chiếc thuyền gỗ vừa đập vào mắt. Quan Vân Hội dĩ nhiên cũng phát hiện bóng nhân ảnh của sư phụ Bạch Thúy Hà chờ sẵn.

Đó là lúc Bạch Thúy Hà kêu thảng thốt :

- Sư phụ!

Quan Vân Hội lập tức dẫn bước lao đến miệng thì kêu to :

- Tiền bối, xin đừng vội trách mắng Thúy Hà tỷ. Vì để xảy ra chuyện này là do tiểu bối, không phải Thúy Hà tỷ tự rời thuyền.

Với sắc thái nghiêm nghị, nhân vật có gương mặt rắn rỏi vẫn cứ gọi Bạch Thúy Hà đến gần :

- Mau lại đây nào Hà nhi.

Bạch Thúy Hà biết lỗi, vội tiến lại gần :

- Sư phụ.

Nhưng Bạch Thúy Hà vẫn đột ngột bị sư phụ điểm huyệt chế ngự, làm cho lời đang nói như thể bị tắt nghẽn cắt ngang.

Quan Vân Hội sững sốt, tiến lại gần hơn :

- Lệnh đồ dường như thần trí không bình thường. Lỗi là do tiểu bối, mong tiền bối độ lượng, chớ trách phạt oan Thúy Hà tỷ.

Bạch Thúy Hà bị điểm huyết, lập tức ngã vào cánh tay đã đưa ra đón đỡ sẵn của sư phụ và vì hôn mê nên không hề biết những gì xảy ra sau đó giữa sư phụ và Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội bắt đầu bị sư phụ của Bạch Thúy Hà cật vấn :

- Người vì sao biết Thúy Hà có thần trí không bình thường?

Quan Vân Hội đành giải thích :

- Lệnh đồ có nhiều biểu hiện giống như tâm thần từ lâu bức chế. Thêm nữa là gặp lúc vui quá độ đã tự miệng nói ra. Cho rằng bản thân không hề bị si ngốc điên độn mặc dù luôn nghe mọi người mắng như vậy. Và qua đó nếu tiểu bối không đoán biết hiện trạng thật của lệnh đồ thì có khác nào chính tiểu bối cũng có thần trí không bình thường?

- Và vì biết Thúc Hà là người như thế, người mới lợi dụng để được Thúy Hà chỉ điểm khinh công cho người?

Quan Vân Hội hốt hoảng :

- Tuyệt đối không có chuyện đó, xin tiền bối chớ vội ngờ oan cho tiểu bối.

- Ngờ oan? Thế chẳng phải ta vừa

thấy người cũng thi triển cùng một loại khinh công như Thúy Hà đấy ư?

Quan Vân Hội vội vàng biện minh :

- Kỳ thực mọi chuyện là thế này...

Thuật lại những gì vừa xảy ra xong, Quan Vân Hội nói tiếp :

- Tiểu bối vì biết lệnh đồ rất ngưỡng mộ và luôn nhất mực tuân lệnh tiền bối nên cố tình bày trò chạy thi. Kỳ thực tiểu bối chỉ muốn tìm cách đưa lệnh đồ quay lại thuyền, sau đó sẽ lẳng lặng bỏ đi. Chỉ như thế tiểu bối mới yên tâm đồng thời cũng không để lại bất kỳ nỗi lo lắng nào cho tiền bối về lệnh đồ.

Sắc mặt của sư phụ Bạch Thúy Hà đã phần nào dịu lại :

- Người rất quan tâm đến Hà nhi, vì sao?

Quan Vân Hội ngưng ngừng đáp :

- Tiểu bối đã chịu ân cứu mạng, hướng hồ sau đó lại rõ lệnh đồ là người bất hạnh như thế nào. Nếu tiểu bối vẫn chưa có dịp đền đại ân thì lẽ nào lại gây thêm bất hạnh cho lệnh đồ.

- Có thật đúng như người bảo, người chưa từng luyện qua công phu?

Quan Vân Hội thú nhận :

- Ngoài một ít nội lực đã tự có, quả thật tiểu bối chưa một lần nào bái sư.

- Nội lực đã tự có nghĩa là sao? Hoặc giả đã có lần người ngẫu nhiên ăn nhầm tiên thảo hoặc thần quả, đúng không?

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Có những thứ tiên thảo hoặc thần quả như thế sao?

Và Quan Vân Hội tình cờ nghe được những lời giải thích minh bạch :

- Chuyện lạ trên đời không phải không có. Và hiển nhiên là từng có những thứ tiên dược luôn là đối tượng cho nhiều nhân vật võ lâm sẵn sàng hy sinh cả một đời để truy lùng. Như là Vạn Niên Linh Chi Thảo, Tuyết Sâm ngàn năm, nội đan của những linh thú từng sống lâu năm, hoặc Long Diên Hương và nhiều loại khác.

Khó thể kể ngay được hết. Và chỉ như thế ở người mới xuất hiện sẵn nội lực cho dù chưa một lần luyện võ công.

Quan Vân Hội bỗng bắt ngờ gật đầu :

- Ất là như thế rồi. Vì mãi gần đây, khi có người toan tìm cách chiếm hữu chân nguyên nội lực, tiểu bối mới nhận thức đúng là bản thân đã có sẵn chân nguyên.

- Có phải đây là nhân vật đã hất người ngã xuống nước suýt chết?

Quan Vân Hội phân vân lưỡng lự :

- Thật ra nhân vật toan chiếm hữu chân nguyên nội lực của tiểu bối đã mất mạng ngay sau đó. Còn kẻ dụng lực hất tiểu bối ngã xuống nước chỉ là đồng bọn của nhân vật kia. Nhưng tiểu bối đến lúc này vẫn chưa rõ dụng ý thật của kẻ đó là thế nào, muốn giết hay chỉ muốn giúp tiểu bối thoát nguy theo một cách quá ư bất bình thường là thế.

Nhân vật nọ chợt mỉm cười, lần đầu như thế đối với Quan Vân Hội.

- Người nói như thế chứng tỏ đối với ta người hoàn toàn có thật tâm. Bằng không, chỉ cần một lời gian dối của người, ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là hậu quả.

Quan Vân Hội giật mình :

- Thúy Hà tỷ từng tán dương tiền bối là nhân vật luôn có những nhận định tinh tế và chuẩn xác. Lẽ nào tiền bối thật sự vẫn tự đoán biết những gì đã xảy ra cho tiểu bối?

Nhân vật nọ lại cười, lần này vì đắc ý :

- Người đừng nghĩ hễ Hà nhi không bình thường thì mọi lời nói đều không thể tin. Kỳ thực về chuyện đó Hà nhi đã nói đúng. Và ta quả thật có thể đoán một cách xác đáng những gì đã xảy ra khiến người tuy rơi vào nước, dù hôn mê vẫn không đến nỗi mất mạng. Người nghĩ thế nào nếu ta quả quyết kẻ đã hất người xuống nước kỳ thực là chỉ muốn giúp người thoát nguy!

Quan Vân Hội hoang mang :

- Tiểu bối vì cũng đang có nghi vấn này nên đành chờ nghe lời chỉ giáo của tiền bối.

Nhân vật nọ chợt đưa cho Quan Vân Hội xem một mảnh hoa tiên :

- Trái lại ta đang rất muốn nghe từ người một lời giải thích. Đây là vật ta tìm thấy được cất rất kỹ trong người người, bằng chứng là nó không hề bị ngấm nước. Hãy cầm lấy.

Quan Vân Hội ngơ ngác đón lấy mảnh hoa tiên và bàng hoàng khi phát hiện trên đó chỉ có hai hàng chữ vồn vện: “Đừng vội quay về nếu vẫn chưa tìm thấy Thủ”.

Có vẻ như thừa biết Quan Vân Hội chỉ cần nhận lướt qua là đã đọc hết hàng chữ đó, nhân vật nọ lập tức gặng hỏi :

- Thủ là tên gọi của một người hay ám chỉ một vật?

Quan Vân Hội quá ư phân vân chưa biết đáp thế nào thì nghe nhân vật nọ giục giã hàm ý đe dọa :

- Mảnh hoa tiên đó là dành cho người, dĩ nhiên người thừa hiểu nội dung ám chỉ điều gì. Hãy đáp lời ta mau, đừng để ta nghi ngờ người đã không còn thật tâm với ta. Thế nào?

Quan Vân Hội liền bắt gặp bản thân đang cố nuốt nước bọt một cách khó khăn :

- Tiểu bối cũng vừa mới nhớ ra. Nhân vật nọ trước lúc chuẩn bị hạ thủ có dò hỏi tiểu bối về một việc?

- Việc gì?

Nhờ đó Quan Vân Hội có thêm một ít thời gian để sắp đặt một lời giải thích sao cho nghe thật trôi chảy :

- Vì nhân vật đó cũng nghi ngờ về nguyên nhân khiến tiểu bối đột nhiên có một ít chân nguyên nội lực nên có gặng hỏi tiểu bối có gặp qua một đại kỳ nhân gọi là Diệu Thủ Thánh Y bao giờ chưa?

- Liên quan gì đến Diệu Thủ Thánh Y?

Quan Vân Hội đã sắp đặt xong câu :

- Ất hẳn có liên quan, vì thế nhân vật nọ mới gặng hỏi. Như thế việc tiểu bối đột nhiên có nội lực, giá mà tìm gặp vị đại kỳ nhân đó tất sẽ được giải thích tận tường. Đường như tiền bối cũng biết ít nhiều về Diệu Thủ Thánh Y thì phải?

Và Quan Vân Hội chợt ngấm ngấm rúng động khi nghe nhân vật nọ bảo :

- Đã là nhân vật võ lâm, dĩ nhiên ta không thể không biết lão. Nhưng cho đến nay lão vẫn đang bị ta truy lùng. Người muốn tìm, đành phải chờ đến lúc lão bị bọn ta phát giác hành tung.

Nhưng này, nhân vật đó có ý gì khi bảo người tìm cho bằng được lão Diệu Thủ, sau hãy quay về? Về đâu?

Quan Vân Hội vừa đáp vừa cố mong tiếng trống ngực đang đánh thành thịch ùng quá lớn, kéo bị nhân vật đối diện phát hiện :

- Dĩ nhiên tiểu bối phải quay về tìm lại nhân vật nọ, khi đã được lão Diệu Thủ Thánh Y cho biết một cách minh bạch nội lực tiểu bối có là do đâu.

Vì rằng nhân vật nọ không thể cứ khinh suất thu nhận tiểu bối làm truyền nhân và không rõ nguyên nhân phát sinh nội lực là nhờ tự có hay vì đã luyện một loại công phu tâm pháp có đường lối sở học quá ư bất minh.

- Tóm lại đó là một nhân vật dù có hành vi kỳ quái khó hiểu nhưng vẫn không ngoài chủ ý muốn thu người làm đệ tử. Đúng như thế chứ?

Quan Vân Hội tỏ ra sợ hãi :

- Tiền bối bảo nhân vật nọ kỳ quái quả không sai. Vì muốn cứu giúp tiểu bối, nhân vật nọ nếu có bản lãnh thâm hậu thì thiếu gì cách để thực hiện. Đời thuở nào lại có chuyện cứ vất tiểu bối xuống nước mà gọi là cứu giúp? Quả là kỳ quái khó hiểu.

Nhân vật nọ quan tâm :

- Người thử nói về nhân dạng của kẻ đó cho ta nghe xem?

Quan Vân Hội chợt nghĩ ngay đến nhân dạng gầy gò thật thảm não của Nhị trưởng lão Bắc Hải cung, Đoan Mộc Hà :

- Nhân vật đó cũng khá cao niên, ước độ xấp xỉ lục tuần gì đó. Nhưng gầy lắm, y phục thì cứ luôn lấm bẩn, ăn uống thì không hề cầu kỳ, bạ gì ăn nấy, lại còn bảo miễn sống là được, cứ gì phải quan tâm đến khẩu vị có ngon hay không.

Quan Vân Hội lẽ ra còn có thể kể tiếp nhiều điều, đều lấy từ nhân vật thật, là Đoan Mộc Hà, nhưng bỗng nghe nhân vật sư phụ của Bạch Thúy Hà nôn nóng hỏi cắt ngang :

- Người tiếp xúc nhân vật đó liệu được bao lâu để có thể kể vanh vách mọi điều như thế?

Quan Vân Hội lập tức thảm kêu hoảng, nhưng may thay vẫn kịp nghĩ ra cách ứng đối :

- Tiểu bối vốn dĩ chỉ là một cô nhi kể từ nhỏ đã quen lưu lạc nhờ đó tự luyện được thói quen hễ nhìn ai dù chỉ một lần là nhớ ngay nhân dạng.

- Nhưng người vừa đề cập đến chuyện ăn uống cầu kỳ của nhân vật nọ. Điều đó đâu thể chỉ gặp qua là đoán biết ngay?

Quan Vân Hội phì cười :

- Tiền bối nhận định quả chí lý. Nhưng thật may lúc tiểu bối gặp gỡ nhân vật kỳ quái này thì lại tình cờ nhằm đúng giữa trưa. Đã vậy còn được nhân vật nọ có thiện ý chia cho một mẫu thịt. Chỉ tiếc do khẩu vị không hợp nên tiểu bối đành khước từ.

Sư phụ của Bạch Thúy Hà chợt để lộ một tia mắt nhìn lo lắng.

- Người bảo nhân vật đó không những gãy mà còn luôn mặc y phục bẩn? Có bị rách nhiều chỗ không? Có mảnh vá nào không?

Quan Vân Hội miễn cưỡng đáp :

- Dĩ nhiên cũng những chỗ rách, còn vá hay không thiết nghĩ đó là nhân vật cầu thả, không có tính cầu kỳ, dễ gì chịu bỏ công để tự vá.

- Ta hỏi người y phục của nhân vật đó có hay không những mảnh vá. Nào có hỏi lão đã tự vá hay nhờ ai khác và để người huyền thuyên tùy tiện nói về những nhận định của người?

Đột nhiên bị gắt, Quan Vân Hội đành gật đầu đáp bừa :

- Có, có những mảnh vá.

Nhân vật nọ giật mình :

- Là lão?

Quan Vân Hội cũng giật mình :

- Lão? Là ai?

Nhân vật nọ cười lại không những không chịu đáp mà còn hỏi ngược lại Quan Vân Hội :

- Người bắt tất quan tâm. Có chăng, hãy nghe ta hỏi đây. Người bảo người là cô nhi? Nhưng không lẽ không có tính danh?

Quan Vân Hội cố ý tráo đổi tính danh :

- Tiểu bối họ Vân tên Quan Hội.

- Vân Quan Hội? Người không còn gia thân thật sao?

- Thật!

- Tốt. Đồng thời vì thấy người có lòng nhân, tuy mới gặp nhưng tỏ ra quan tâm đến Hà nhi, người nghĩ sao nếu ta đề xuất cũng sẽ thu nhận người, để bằng cách nào đó người phần nào giúp ta chăm sóc Hà nhi?

Quan Vân Hội nghi ngại :

- Liệu có được chăng một khi lệnh đồ từng nói chuyển đi này của cả hai luôn ngại bị ai đó phát, hiện?

Và Quan Vân Hội được nghe ngay một lời trấn an :

- Thì cũng vì điều lo ngại đó ta mới nảy ý đưa Hà nhi lên tận đây. Cũng may vạn sự đều diễn ra trôi chảy, những nhân vật ở đây đã ưng thuận giúp ta che giấu tung tích Hà nhi, chí ít là trong quãng thời gian này, lúc ta phải một mình đương đầu với nhiều kẻ địch cứ tìm cách sát hại Hà nhi. Và nếu có thêm người nữa, ta tin chắc Hà nhi sẽ đỡ phần cô quạnh vì vắng ta. Đối lại, ta dĩ nhiên sẽ phải truyền cho người một ít công phu phòng thân. Được chứ?

Quan Vân Hội cảm thấy khó xử :

- Nhưng tiểu bối còn phải tìm...

Lời đang nói của Quan Vân Hội lập tức bị ngắt ngang :

- Tìm lão Diệu Thủ ư? Vì điều đó như ta đã nói, cứ chờ ta tìm được lão, nhất định sẽ đưa đến cho người gặp. Thế nào?

Quan Vân Hội miễn cưỡng nhận nói :

- Nếu là vậy, tiểu bối không thể không nhận lời.

Nhân vật nọ bật cười :

- Có thể chứ. Nhưng vì sẽ có thêm người, tạm thời hãy lưu lại đây cạnh Hà nhi và chờ ta một lúc, bởi ta không thể không báo trước với những nhân vật ở đây một tiếng. Nhớ chờ đấy. Ta sẽ quay lại ngay. Ha ha...

Và vù một tiếng, nhân vật nọ thi triển khinh công bỏ đi ngay, một loại công phu khinh thân pháp mà Quan Vân Hội nhớ mới ngẫu nhiên được Bạch Thúy Hà chỉ điểm nên dễ dàng nhận ra có sự khác biệt so với khinh thân pháp của Bạch Thúy Hà. Từ đó Quan Vân Hội chợt suy diễn. Liệu nhân vật nọ có thật là sư phụ của Bạch Thúy Hà chăng?

Quan Vân Hội những muốn đem nghi vấn này hỏi ngay chính Bạch Thúy Hà nhưng tiếc thay lúc quay lại nhìn thì Quan Vân Hội vẫn thấy Bạch Thúy Hà mê man bất động, vị tất Quan Vân Hội có đủ bản lĩnh giúp Bạch Thúy Hà hồi tỉnh và cần nhất là phải tỉnh ngay lúc này.

Sư phụ của Bạch Thúy Hà thật đã sớm quay lại. Và cùng đi còn có hai nhân vật dị hình dị dạng. Người cụt tay, kẻ cụt một chân.

Quan Vân Hội chưa kịp hỏi đã nghe giới thiệu :

- Nhị vị đây là Thiên Hồ song tú, chủ nhân Thiên Hồ Thủy Trại. Còn kia là Bạch Thúy Hà cùng Vân Quan Hội, phiên Song tú nhị huynh đệ chăm sóc hộ cho.

Nhìn hai nhân vật được gọi là Song tú, Quan Vân Hội chỉ suýt nữa phì cười vì nhận thấy thật mỉa mai cho bất kỳ ai khác thật sự là Tú.

Cũng may là Quan Vân Hội chưa kịp để lộ thái độ cười chê họ. Vậy mà khi lên tiếng, giọng của nhân vật Độc Tỷ nghe cứ gay gắt lạ :

- Tiểu tử ngươi nhìn gì bọn ta? Còn không mau khai giải huyết đạo cho tiểu nha đầu và mau tự bước theo bọn ta?

Sư phụ của Bạch Thúy Hà liền phì cười :

- Song tú nhị huynh đệ xin chớ quên, phần Vân Quan Hội thì không biết võ công, có bảo giải huyết cho Bạch Thúy Hà cũng vô ích. Phần Bạch Thúy Hà thì xin tạm thời cứ để thế. Kéo giải huyết lúc này, Hà nhi vì quá quyền luyến sẽ khó để Trác mỗ rời xa. đành phiên nhị huynh đệ tự tay đưa cả hai nhập quý trại vậy.

Phát hiện sư phụ của Bạch Thúy Hà ngay khi sắp đặt xong toan dong thuyền bỏ đi, Quan Vân Hội vội kêu :

- Tiền bối sao nỡ quên, chưa truyền thụ công phu võ học cho tiểu bối?

Nhân vật họ Trác bật cười :

- Cũng may ngươi kịp nhắc. Này, cầm lấy. Đây là một vài loại công phu ắt thừa đủ cho ngươi tự phòng thân. Đúng là chỉ suýt nữa ta quên thật. Thôi, cứ yên tâm lưu lại đây nha. Ha ha...

Vật bay đến tay Quan Vân Hội tiếc thay chỉ là một tập giấy đã ố vàng và không có bao nhiêu tự dạng. Đã vậy ở bên ngoài cùng lại có thêm hàng chữ ghi: “Biết một lợi một, biết hai lợi hai. Giáp Cốt Tự kinh thư bao gồm những cổ tự từ lâu đã thất truyền, dù không còn thông dụng nhưng vẫn là tâm huyết của cổ nhân. Chớ khinh thường hoặc không xem trọng. Trái lại hãy lưu tâm gìn giữ”.

Quan Vân Hội ngẩn ngơ, không biết quyển Giáp Cốt Tự kinh thư liệu có đúng là kinh thư võ học hay không. Nhưng đồng thời tự thâm tâm Quan Vân Hội chợt nảy ra một lời đáp quả quyết đó chẳng phải kinh thư võ học, chỉ vì tròng cười của nhân vật họ Trác sao càng nghe càng cảm thấy trong đó cứ tàng chứa những gì mai mỉa châm chọc lạ.

Và rồi Quan Vân Hội cũng minh bạch khi nghe nhân vật Độc Cước trong Thiên Hồ song tú bất ngờ gắt bảo :

- Ngươi, tiểu tử kia, nếu muốn tiểu liễu đầu không sớm bị mất mạng, tốt nhất chính ngươi nên đưa tiểu liễu đầu cùng ngươi đi theo bọn ta. Nhanh nào, đừng làm phí thời gian của bọn ta.

Quan Vân Hội giật mình hỏi ngược lại :

- Sao lại thế? Nhị vị tiền bối chẳng phải đã nhận lời chăm sóc giúp đệ tứ của bằng hữu ư? Sao lại bảo có thể mất mạng nếu tiểu bối tỏ ra chậm?

Độc Cước chợt nhún vai và bảo Độc Tỷ :

- Đường như tiểu tử chưa nhận thức đúng số phận lúc này của y. Hôm nay là ngày của người, tự người sẽ giải thích cho tiểu tử hiểu hay để ta tiến hành việc đó hộ người?

Độc Tỷ cười :

- Thủy trại này đã lâu vì không còn người lưu ngụ cũng chẳng ai dám bén mảng đến, nên không có một thú tiêu khiển nào cho ra hồn. Nhượng cho người thực hiện việc giải thích thì dễ rồi, nhưng vạn nhất, vì không đủ nhẫn nại, nhờ người giết mất chúng như bao nhiêu lần trước đây đã xảy ra thì sao? Ta và người liệu phải chờ bao nhiêu lâu nữa mới gặp những kẻ như Trác Thập Cổ, tự dưng đưa lũ oa nhi đến cơ hội cho chúng ta giải khuây? Thà để ta tự thực hiện thì hơn. Ha ha...

Quan Vân Hội lại thêm một phen giật mình và lập tức xoay người bỏ chạy :

- Trác Thập Cổ? Tất cả chư vị đều là người của Thánh Ma giáo ư?

Nhưng chỉ thoát cái, nhân vật chỉ còn một chân là Độc Cước đã ung dung hiển hiện chặn lối Quan Vân Hội :

- Người lắm rồi, không phải một, mà đến những hai. Thứ nhất, bọn ta khác với họ Trác, không hề là người của Thánh Ma giáo. Thứ hai, ha ha... Người đã đặt chân lên đây rồi cho dù có chấp cánh cũng đừng mong thoát số phận đã dành cho người. Hãy ngoan ngoãn lại đây nào. Ha ha...

Và với một cái thộp ngõ vô hình vô lực, Độc Cước chỉ cần vẫy nhẹ tay là Quan Vân Hội cứ từ từ bị cuốn hút về phía Độc Cước.

Chợt Độc Tỷ xuất hiện cạnh Độc Cước :

- Người không thể nhẹ nhàng hơn được sao? Huyết Hấp Cách Không Thủ của người nhờ tiểu tử không chịu đựng nổi thì sao?

Độc Cước lại cười :

- Người yên tâm. Vì dù sao hôm nay cũng là ngày của người, ta đâu thể để xảy ra những mối bất hòa không cần thiết. Có chăng là ta chỉ muốn xem vật gì họ Trác đã ném cho tiểu tử. Ha ha...

Và cũng luồng hấp lực quái lạ đang cuốn hút Quan Vân Hội, chợt theo sự điều động thập thần linh hoạt của Độc Cước, bỗng làm cho quyển Giáp Cốt Tự kinh thư bay từ tay Quan Vân Hội sang đến tay Độc Cước.

Độc Tỷ vẫn để yên cho Độc Cước hành sự. Nhưng vì đã đọc thấy hàng chữ ngoài cùng của quyển kinh thư nên Độc Tỷ bật cười vang :

- Vẫn là quyển Giáp Cốt Tự họ Trác đã từng đưa ta và người xem đấy thôi. Không lẽ đến lúc này người bỗng dưng tỏ ra quan tâm đến thứ phế vật đó? Nhưng nếu thích, người cứ giữ. Phần ta thì đã có lũ oa nhi, cũng tạm đủ rồi. Ha ha...

Đến lượt Độc Tỷ dùng cánh tay duy nhất chộp nhẹ vào hư không một lượt, Quan Vân Hội lập tức bị đổi hướng tự đi thẳng vào tay Độc Tỷ.

Độc Cước chợt quăng quyển Giáp Cốt Tự kinh thư qua một bên, sau đó cứ cách không chộp vào thân hình vẫn cứ bất động của Bạch Thúy Hà :

- Dù sao người cũng phải nhượng cho ta một, như thế mới gọi là công bằng. Hãy để ta tiêu khiển bằng tiểu liễu đầu kia.

Vậy là chỉ chớp mắt, nếu Quan Vân Hội lọt vào tay Độc Tỷ thì Bạch Thúy Hà cũng lâm cảnh tương tự nhưng lọt vào tay Độc Cước.

Độc Tỷ dù nhăn nhó nhưng cũng gật đầu :

- Ta và người đã là huynh đệ sinh tử chi giao, thú thật ta cũng đâu muốn chiếm hết tiện nghi của người. Duy có điều, cách người tiêu khiển lúc nào cũng quá đáng, khiến trước kia dù ở đây có cả đồng những kẻ bất tài vô dụng, nhưng sau cùng thì chẳng còn lấy một mạng để gọi là có một vài người cho ta sai vặt.

Lần này thì tùy người. Nếu khéo giữ thì tiểu liễu đầu đó mặc tình người hành xử, nhờ chẳng còn vì bị người xử sự quá nặng tay thì tiểu tử này thuộc phần ta, người không được tùy tiện xen vào. Thỏa thuận chứ?

Độc Cước cười hể hả :

- Giữa ta và người thật khó có thể quả quyết ai vẫn luôn xử sự nặng tay hơn ai. Nhưng cũng không sao được người nghĩ tình nhượng cho một, dĩ nhiên ta cố giữ. Miễn sao chính người sau này đừng bội tín đòi lại phần của ta vì cho rằng lũ oa nhi đã đến đúng vào ngày của người. Nhớ hãy giữ lời đấy. Ha ha...

Thấy Độc Cước đã chực đưa Bạch Thúy Hà đi, Quan Vân Hội động tâm vội gọi lại :

- Chờ đã Tôn giá định làm gì Bạch Thúy Hà? Hóa ra nhị vị không nhận lời giữ người hộ vì có sự gởi gắm ủy thác của Trác Thập Cổ thật sao?

Độc Tỷ cười sằng sặc vào tai Quan Vân Hội :

- Bọn ta vốn dĩ là những ác nhân khắp võ lâm đều kiêng mặt. Chỉ vì vạn bất đắc dĩ nên đã hơn mười năm qua mới cam tâm chịu chui rúc vào xó xỉnh này để gọi là tạm ẩn nhẫn bảo lưu sinh mạng. Đến bọn ta còn phải chịu như thế lẽ nào lại đột nhiên có hảo tâm giữ hộ bọn người, cho dù là giữ thay hảo bằng hữu họ Trác. Nhưng dù sao, vì người đã hỏi ta đành đáp thẳng một lần cho người minh bạch. Họ Trác giao bọn người đến đây thì kể như quyền định đoạt sinh mạng hai người thuộc về bọn ta. Nếu cao hứng, biết đâu bọn ta sẽ lưu mạng bọn người lại lâu hơn. Nhược bằng ngược lại, ha ha... Hễ thích giết thì giết, bọn ta sẽ hóa kiếp cả hai người bất kỳ lúc nào cũng được đã rõ chứ? Ha ha...

Quan Vân Hội chấn động, nhất là khi thấy Độc Cước cứ đưa Bạch Thúy Hà đi xa dần :

- Nhưng Bạch Thúy Hà chính là đệ tử của Trác Thập Cổ. Là sư phụ, lẽ nào lão Trác nhẫn tâm tự ý giáo phó tính mạng của đệ tử cho nhị vị tùy tiện hành xử?

Độc Tỷ vỗ đánh bốp vào đỉnh đầu Quan Vân Hội :

- Phàm những kẻ được họ Trác quyết định loại bỏ, nhất là những kẻ dám đối đầu Thánh Ma giáo, họ Trác đều đem đến đây giao cho bọn ta. Hãy nhớ, đây cũng chính là số phận của người.

Sau cái vỗ khá nặng, thoát tiên Quan Vân Hội chỉ cảm nhận cơn choáng váng với hiện trạng mắt hoa tai ù. Nhưng chỉ chớp mắt sau, vì nỗi đau buốt chột thấm nhập khắp người, xuyên suốt từ đỉnh đầu, lan nhanh đến toàn thân và tứ chi, nên Quan Vân Hội vụt ngã lăn ra bất tỉnh.

Nhưng dù thế, do nhận thức vẫn cứ lơ mờ, chưa mê lịm hẳn, Quan Vân Hội chợt có cảm giác đang bị đưa đi. Toàn thân cứ dập dềnh trôi, như thể Quan Vân Hội đang di chuyển trong cơn mộng du của chính bản thân. Và cảm giác này gợi cho Quan Vân Hội nhớ đến cảnh bị Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã hất một chưởng chấn bay vào giữa lòng đại dương một nơi rất gần Bắc Hải cung và cách xa vạn dặm so với Trung Nguyên này.

Trong mơ, Quan Vân Hội thấy bản thân cứ trôi trôi mãi...

7. Giáp Cốt Thư Những Bí Ẩn Khả Nghi

Vẫn chiếc thuyền như độ nào chợt đột nhiên đưa Trác Thập Cổ quay lại và cập vào bờ Thiên Hồ Thủy Trại.

Đón tiếp họ Trác, Độc Tỷ lưỡng lưỡng tiến đến với diện mạo nhẵn nhó :

- Sao mãi tận hôm nay Trác Thập Cổ người mới quay lại?

Trác Thập Cổ bật cười :

- Thời gian ba năm tuy dài nhưng đã là bằng hữu lâu ngày gặp lại, lẽ nào lời đầu tiên của Độc Tỷ lão đệ chỉ là oán thán, thay vì vui vẻ vấn an lẫn nhau? Còn Độc Cước đâu?

Độc Tỷ quay người bước đi :

- Chờ vào trong rồi hãy nói. Đi nào.

Tuy Trác Thập Cổ lập tức bước theo, nhưng hỏi thì vẫn cứ hỏi :

- Đã lâu họ Trác này thật đáng trách, vì chẳng có cơ hội đưa thêm ai đến cho Nhị huynh đệ tiêu khiển, tạm giải khuây trong những ngày chịu cảnh tù túng. Nhị huynh đệ đã sống như thế nào?

Độc Tỷ vừa rảo bước vừa nhún vai :

- Người cứ đến đây, tự sống một thời gian khắc rõ. Thật chán ngán nếu vẫn tiếp tục sống trong cảnh chờ đợi thế này. Người nói đi, đến bao giờ người mới thực hiện xong lời hứa?

Trác Thập Cổ dần bước nhanh hơn nhờ đó song hành cùng Độc Tỷ :

- Tìm một nhân vật vừa không rõ diện mạo, cũng chẳng có bất kỳ một tính danh cụ thể nào, đồng thời vừa chỉ có mỗi một manh mối để truy tìm, đó là một chiêu kiếm cực kỳ lợi hại đã từng phế bỏ một trong tứ chi của nhị huynh đệ quả thật đấy là điều không dễ tìm. Phải đích thân Nhị huynh đệ tự bỏ công truy tìm ắt sẽ rõ thế nào là thiên nan vạn nan.

Độc Tỷ hậm hực :

- Rồi cũng đến lúc bọn ta phải tự truy tầm. Vị tất việc đó thật sự khó như người nói.

Trác Thập Cổ cười nhẹ :

- Liệu như thế có được không, một khi Nhị huynh đệ đã từng nói là không tiện để lộ chân tướng, nhất là không thể cho bất kỳ ai biết xuất xứ lai lịch võ học thật của Nhị huynh đệ?

Độc Tỷ bảo :

- Không thể tìm thấy kẻ đã xuất kỳ bất ý hạ thủ bọn ta, cũng không thể xuất đầu lộ diện, vậy theo họ Trác người, há lẽ bọn ta mãi chịu giam thân ở chỗ này sao?

Trác Thập Cổ nhún vai :

- Nào có ai giam hãm nhị huynh đệ ở đây? Xin nhớ cho, lúc họ Trác này phát hiện Nhị huynh đệ cứ bị thù nhân đêm ngày truy sát khiến Nhị huynh đệ dù muốn tìm một chỗ dung thân cũng chẳng may có lấy một cơ hội. Có phải họ Trác này chỉ vì bất bình hộ nên mới dùng lực lượng Thánh Ma giáo dùng kế Âm Độ Tàn Thương, lên tạo cơ hội cho Nhị huynh đệ chạy một mạch đến tận đây sao. Sau đó, chính Nhị huynh đệ tự ý lưu lại và còn tỏ ý nhờ họ Trác này với thế lực Thánh Ma giáo truy tìm hộ, xem ai là kẻ thù ẩn diện đã quyết liệt truy sát huynh đệ trước kia, đúng không? Nào phải họ Trác này hoặc bất kỳ ai khác cố ý giam chân Nhị huynh đệ ở đây.

Độc Tỷ nghe xong đoạn độc thoại khá dài của Trác Thập Cổ vì muốn xoa dịu mối phiền muộn có lẽ vừa gây ra cho cả hai nên cố ý cười xòa :

- Quả là điều khổ tâm khi bọn ta không những không thể tự để lộ xuất xứ lai lịch mà còn không có chút manh mối nào để mong nhờ người dùng thế lực Thánh Ma giáo truy tìm hộ hung thủ. Vậy thì đâu thể trách nếu đã mười năm qua người vẫn không thể giúp được bọn ta, đúng không? Thôi, hãy tạm bỏ qua cũng đừng để tâm nếu ta vì quá bức bối đã trót thất ngôn như thế. Được chứ?

Trác Thập Cổ cũng cười hòa hoãn :

- Nhưng lần này ta đến đây là có tin muốn báo cho Nhị huynh đệ vui. Độc Tỷ lão đệ muốn nghe ngay hay chờ cho Độc Cước cùng nghe luôn thế?

Độc Tỷ thoáng khựng lại :

- Đã phát hiện tung tích kẻ ẩn diện độ đó ư? Là ai vậy?

Trác Thập Cổ cười dài :

- Chừng như Độc Tỷ lão đệ quá nôn nóng không muốn Độc Cước cùng nghe sao. Nếu vậy, ta nào dám để Độc Tỷ lão đệ thất vọng. Kẻ đó chính là... Ha ha...

Chợt ở xa xa phía sau lưng Độc Tỷ và Trác Thập Cổ, bỗng bật vang lên một loạt găm kinh thiên động địa chính là của Độc Cước :

- Chúng ta lắm kế họ Trác rồi. Lần này y đến đây là có ác ý. Hãy động thủ mau. Đỡ!

Liên tiếp đó là một tiếng chạm kinh vang lên như tiếng sấm nổ, kèm theo là một chuỗi cười dài vang động :

- Thiên Hồ song tú quả có lòng nhân. Không những vẫn mưu sinh mạng lữ oa nhi độ nào nà lần này dường như muốn được cùng chúng thoát ly Thiên Hồ Thủy Trại. Dường như Trác Hộ pháp đã phần nào nhận định lầm khi tỏ ra đã quá tin bọn phé nhân vô dụng. Hãy giết tất cả đi. Ha... Ha...

Độc Tỷ chợt xoay ngang, vỗ một kinh lực cực mạnh vào Trác Thập Cổ :

- Người không đến một mình? Tại sao? Đỡ!

Vừa lúc đó Trác Thập Cổ cũng quay phắt lại và hất nhanh một chưởng lực vào Độc Tỷ :

- Vì tin vui ta đưa đến cho bọn người chính là muốn giúp bọn người sớm thoát cảnh tù túng, được mãi thông dong nơi cực lạc. Mau nạp mạng!

Vù...

Từ phía xa, nơi có chiếc thuyền, lại vang lên một loạt gào vừa phẫn nộ vừa khấn trương của Độc Cước :

- Người là kẻ đã từng phé bỏ một chi của ta? Hãy nạp mạng cho ta, đừng quá ác độc chỉ toan muốn hạ thủ những kẻ kỳ thực chưa là đối thủ của người. Đỡ!

Bung Bung!!

Độc Tỷ bị Trác Thập Cổ dùng chấn kinh bức thoái. Nhưng dù vậy, Trác Thập Cổ ngay chính lúc đó chợt gầm quát hô hoán, rất bức và phẫn nộ :

- Mau đứng lại. Ngờ thế nào, người trá bại chỉ là tìm cơ đến tiếp ứng cho Độc Cước ư? Không dễ thế đâu. Đỡ!

Và diễn biến xảy ra đúng như vậy. Loạt chấn kinh vừa nẩy cho dù có bức thoái Độc Tỷ nhưng kỳ thực lại là do Độc Tỷ cố tình lui và sau đó nương theo chấn kinh để thần tốc bật người lao ngược lại, cố vận dụng khinh công vượt thật nhanh khoảng cách dẫn đến chỗ chiếc thuyền, hầu tiếp trợ Độc Cước đang thật sự khốn đốn trước một nhân vật che kín chân diện cứ dùng kiếm uy hiếp Độc Cước chỉ còn mỗi một chân không dễ gì tự xoay sở đối phó.

Xuất hiện cạnh Độc Cước còn có thêm một đôi nam nữ. Nhưng cả hai cũng vì không có vũ khí, dù một tấc sắt, nên vẫn không giúp được gì cho Độc Cước. Và nhân vật che kín chân diện ngay khi bật ra một chiêu kiếm thần tốc nhằm bức thoái Độc Cước thì cũng chiêu kiếm đó do thuận đà nên hoành ngang uy hiếp sinh mạng của nữ lang :

- Nạp mạng. Ha ha...

Nữ lang vội xoay người, vừa lùi xa hơn vừa tạo cho bản thân một khoảng cách cần thiết để dốc toàn lực quật vào kiếm chiêu của đối phương một chưởng kinh.

Đỡ!

Vừa lúc đó nam nhân nọ do vẫn luôn đứng cạnh nữ lang nên cũng kịp thời hợp lực cùng nữ nhân, bật tung một kinh vào đối phương che kín diện mạo.

- Thúy Hà tỷ chớ quá mạo hiểm. Chúng ta có hợp lực mới mong đối phó cừ nhân. Đỡ!!

Bùng... Âm!!

Chấn kinh lập tức hất lùi đôi nam nữ và nữ nhân nọ thật sự động nộ, toan bật lao tiếp vào đối phương. Chợt Độc Cước kịp xuất kích một kỳ chiêu, vừa lo đối phó địch nhân vừa hô hoán gọi đôi nam nữ nọ :

- Cả hai lùi lại mau. Với bản lãnh đó muốn đối phó kẻ địch có khác nào lấy trứng chọi đá. Lùi lại mau. Còn người, đỡ!

Ào...

Độc Tỷ lúc này cũng vừa vận lao đến :

- Độc Cước nói không sai. Cả hai tốt nhất nên mau tìm chỗ ẩn như đã bàn, chưa phải lúc báo thù đâu. Cứ để bọn địch cho ta cùng Độc Cước đối phó cả hai nên chạy mau.

Và Độc Tỷ tung ngay một chưởng kinh, kịp phối hợp với chiêu chưởng trước đó của Độc Cước, cùng tấn công mỗi một địch nhân là nhân vật đã che giấu diện mạo dưới manh lụa sẫm màu.

Ào...

Nam nhân vội nắm tay nữ nhân và lùi đi :

- Chúng ta chưa đủ lực đối phó địch. Thúy Hà tỷ còn nhớ đã cùng đệ bàn cách kháng địch như thế nào chẳng? Chạy mau!

Thúy Hà tỏ ra rất nghe lời nam nhân, dù đang động nộ chỉ chực phát tác nhưng vẫn lập tức cùng nam nhân lìa bỏ chiếc thuyền, lao ngay lên bờ.

Vừa lúc đó Trác Thập Cổ chạy đến, dễ dàng chắn ngang lối chạy của đôi nam nữ.

Trác Thập Cổ bật cười :

- Vội chạy đi đâu? Ất hẳn ngươi là tiểu tử Vân Quan Hội? Đã lớn phổng thế ư? Hay nói xem, bằng cách nào ngươi thuyết phục Song tú tha mạng, thay vì lẽ ra ngươi và tiểu liễu đầu Bạch Thúy Hà phải chết tính đến nay vừa tròn ba năm? Hà nhi còn nhớ ta không? Sự phụ của Hà nhi đây không nhận được sao? Ha ha...

Nam nhân được Trác Thập Cổ gọi là Vân Quan Hội lập tức vỗ một cái thật nhẹ vào đầu vai Bạch Thúy Hà :

- Cừu nhân đã đến, Thúy Hà tỷ còn chờ gì nữa. Đánh!

Nói vừa xong chính Vân Quan Hội quật tung một kinh vào Trác Thập Cổ trước.

Ào...

Bạch Thúy Hà cũng lập tức xô kinh, hợp cùng Vân Quan Hội, liên thủ tấn công Trác Thập Cổ :

- Cừu nhân mau nạp mạng!

Ào...

Trác Thập Cổ cười khinh khỉnh, đồng thời ung dung xuất lực đối phó thế hợp kích hợp công của đôi nam nữ :

- Ngươi vẫn thế sao, Vân Quan Hội? Vẫn lợi dụng thần trí thất thường của Thúy Hà để bảo ả chỉ điểm võ học cho ngươi ư? Tiếc thay công phu như thế này chỉ là trò trẻ đối với ta. Hai người có hợp lực cũng vô ích. Đỡ!

Ầm!! Ầm!!

Ngay sau loạt chưởng kinh giữa Trác Thập Cổ và đôi nam nữ với lợi thế hầu như hoàn toàn thuộc về họ Trác, chợt bật vang lên loạt chạch khác xuất phát từ phía Độc Tỷ, Độc Cước với nhân vật che kín chân diện. Tiếp tục là tiếng kêu vừa thẳng thốt vừa kinh hoàng của Độc Tỷ hầu như là vì đã nhận ra xuất xứ lai lịch của đối phương :

- Tiên Thiên Chưởng Công! Ngươi có liên quan thế nào với Ngũ Kỳ Tiên Tử?

Bỗng có tiếng Độc Cước gầm vang :

- Đề phòng vũ khí quái lạ y vừa lên lấy ra. Lùi mau, Độc Tỷ! Ối... Không kịp rồi, ác nhân, ta liều mạng với ngươi. Đỡ!!

Bung Bung...

Và Trác Thập Cổ cười vang :

- Sao ngươi hoảng hốt thế kia tiểu tử? Độc Tỷ vậy là tận số, ắt sắp đến lượt Độc Cước thôi. Và đây cũng chính là số phận của hai ngươi, nhưng oa nhi lẽ ra đã chết nào ngờ vẫn cứ ung dung sống đến tận lúc này. Xem chiêu, Ha ha...

Ào... Ào...

Vân Quan Hội giận dữ quát vang :

- Kỳ thực, Thúy Hà tỷ có oán thù thế nào với lão? Có sao lão vẫn cứ khẳng khái tuyệt đường sống của mọi người ở đây? Và một khi mọi nghi vấn chưa minh bạch, tại hạ dù còn một hơi thở vẫn không cam tâm thúc thủ chịu chết. Thúy Hà tỷ, đánh!!

Bạch Thúy Hà cũng hùng hổ xuất lực, vẫn luôn kịp hợp lực cùng Vân Quan Hội đối phó địch nhân.

Chợt vang lên tràng cười đắc thắng của nhân vật che kín chân diện :

- Thiên Bồng Ngũ Đoạn Hồn. Nếu Thiên Hồ song tú hai người đích thực là nhân vật võ lâm Trung Nguyên, ắt thừa biết đây là vũ khí thành danh của ai. Nhưng tiếc thay hai người lại không biết, vậy xuất xứ lai lịch của hai người là thế nào đây? Và đã rõ vì sao hai người phải mất mạng chưa? Mau đỡ. Ha ha...

Để đáp lại tràng cười này lập tức khắp cục trường liền vang lên tiếng gầm đầy căm phẫn của Độc Cước :

- Lai lịch bọn ta dù thế nào cũng không là điều đáng đề cập. Có chăng, ngươi hay nói xem vì oán cừu gì để đây là lần thứ hai người quyết tận sát bọn ta? Trừ phi ngươi là người của Thánh Ma giáo và mọi điều xảy đến cho bọn ta đều do Trác Thập Cổ sắp đặt có hậu thuẫn của ngươi. Nếu đúng là thế, ta quyết liều chết cùng ngươi phen này, báo thù cho Độc Tỷ. Hãy nạp mạng cho ta!!

Ào... Ào...

Vì nghe rõ những lời này, Trác Thập Cổ chợt cao hứng, vừa bật cười hăng hắc vừa nhấn thêm chân lực vào chiêu chưởng đã đến lúc sắp cùng đôi nam nữ chạm chiêu :

- Ngươi cũng nghe đấy chứ tiểu tử? Bốn Giáo Thánh Ma chưa hề tha thứ cho bất luận ai dám ương ngạnh đối đầu. Đây cũng là số phận dành cho ngươi cùng với tiểu liễu đầu. Ha ha...

Ầm ầm!!

Loạt chạm chiêu làm cho Vân Quan Hội và Bạch Thúy Hà cùng chao đảo thối lui. Đồng thời cũng lúc này, khi Trác Thập Cổ lướt tới toan quật thêm chiêu tới hậu hạ thủ đôi nam nữ bất đồ có tiếng gầm của nhân vật che kín chân diện vang lên, như thể tiếng rống của dã thú bất ngờ bị trúng tiễn :

- Âm Quỷ Chưởng! Độc cước ngươi sao cũng am hiểu công phu tà môn này của Quỷ Diện Vô Dung? A... Ta giết ngươi!

Độc Cước thì bất chợt hộc lên một tiếng bi thương và đầy phẫn uất :

- Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ! Thật không ngờ ngươi là... Hự!

Bung Bung...

Những loạt gầm thét này vì cho Trác Thập Cổ biết đây là phần kết của cuộc chiến giữa nhân vật đồng bọn che kín chân diện với Thiên Hồ song tú là Độc Cước, Độc Tỷ nên sự phản kích chợt lan đến phần nào làm cho họ Trác phân tâm.

Vân Quan Hội lập tức bật lao đến lăng lẳng quật một kinh vào họ Trác.

Cử chỉ này của Vân Quan Hội làm cho họ Trác giật mình và then bản năng toan xuất lực đối phó. Nào ngờ họ Trác cũng chợt có thái độ phản thường là vừa tạt ngang người tránh chiêu vừa kêu kinh ngạc :

- Âm Quỷ Chưởng!! Lẽ nào suốt ba năm qua tiểu tử ngươi ngoài may mắn toàn mạng lại được bọn Bắc Hải cung chỉ điểm công phu?

Nhưng Trác Thập Cổ vừa lo tránh chiêu bên này nên vô tình lọt vào tầm phát chiêu của Bạch Thúy Hà cũng vừa đang lúc đánh vào họ Trác :

- Họ là sư phụ của bọn ta lẽ nào họ không chỉ điểm công phu. Hãy đỡ một chưởng Quỷ Âm của ta.

Vù...

Không hiểu sao hễ Trác Thập Cổ nhìn thấy Âm Quỷ Chưởng là hốt hoảng, cứ lo tìm lối nhảy tránh. Và lần này, ngay khi họ Trác nhảy tránh chiêu, Vân Quan Hội chợt hô hoán gọi Bạch Thúy Hà :

- Thúy Hà tỷ hãy mau chạy theo đệ. Nhanh nào!

Bạch Thúy Hà khựng lại. Và sau một sát na phân vân, chợt phát hiện Vân Quan Hội quả thật đã bắt đầu chạy.

Bạch Thúy Hà lúc đó mới reo lên, đồng thời chạy bám theo ngay.

- A.. Ta nhớ rồi. Vì ngày nào cũng vậy chẳng phải cứ vào tầm này thì người do giữ lời hứa nên không hề quên đã đến lúc chỉ điểm Giáp Cốt công phu cho ta? Này, chờ ta với. Để ta đi kịp cùng người chứ?

Phát hiện cả hai chợt chạy đi, Trác Thập Cổ toan xuất chiêu ngăn cản bỗng nghe tiếng nhân vật che kín chân diện vừa khê gọi vừa chạy đến :

- Dừng vội. Trừ phi Trác lão Đại không nghe tiểu liễu đầu vừa nói gì.

Trác Thập Cổ nhẹ gạt đầu, đồng thời đưa mắt dò hỏi nhìn nhân vật nọ :

- Thiên Hồ Thủy Trại chỉ là một cô đảo, nước bạc bao quanh tứ bề lại có quá nhiều xoáy nước hiểm tuyệt thiên hạ đến người thông thạo thủy tính cũng khó thể bơi thoát nếu không có phương tiện như thuyền bè. Tiên sinh lại quan tâm đến Giáp Cốt Tự kinh thư và cho rằng lũ oa nhi đã có thể phát hiện manh mối sẽ khiến quyển kinh thư vô dụng đó đột nhiên trở thành bí kíp võ học.

Nhân vật nọ buông tiếng cười lạnh :

- Nếu chẳng phải thế, có sao Ngũ Kỳ Tiên Tử cứ giữ mãi quyển kinh thư như thể đó là báu vật? Huống hồ bọn chúng hoàn toàn không thể thoát đúng không? Vậy tại sao chúng ta không nhân cơ hội này lên bám theo xem chúng làm gì. Nhất là cần phải minh bạch thật tỏ tường vì sao Song tú từ lâu vẫn thích lấy chuyện hành hạ bất kỳ ai lọt vào tay họ như trò tiêu khiển, nhưng đến lũ oa nhi này thì họ đột ngột bộc lộ từ tâm không chỉ lưu mạng bọn chúng mà mới lúc này đây họ còn sẵn sàng liều chết, cốt ý để bảo vệ lũ oa nhi? Điều này thật đáng nghi, Trác lão đại đoán xem hay là Song tú đã tình cờ biết rõ thân thể tiểu liễu đầu? Hoặc giả xuất xứ lai lịch của tiểu tử kia mới chính là điều Song tú quan tâm?

Trác Thập Cổ đang dõi mắt nhìn theo bóng dáng của đôi nam nữ cứ đi xa khuất dần :

- Ba năm qua không hiểu sao tính danh Vân Quan Hội của tiểu oa nhi cứ luôn làm Trác mỗ bận khoăn. Đồng thời ta mơ hồ có cảm nhận phải chăng bản thân đã có quyết định sai lầm khi để tiểu oa nhi không chỉ được sống mà còn thêm cơ hội gần gũi tiểu liễu đầu Thúy Hà? Đến nỗi Trác mỗ có lần nghĩ, mọi hậu họa có lẽ sẽ phát từ điều lầm lẫn này. Thế cho nên dù có cười chê Trác mỗ hoặc quá đa nghi hoặc đã tự làm nhục nhục khí, chỉ mong tiên sinh lần này ưng thuận để mỗ tự tay diệt lũ oa nhi. Có như thế mỗ mới ăn ngon ngủ yên vì mối họa tâm phúc không còn.

Nhân vật nọ chỉ lặng lẽ gạt đầu, thay cho lời nói ưng thuận và lập tức đặt móm chân thi triển thuật khinh công thượng thặng lao vút đi nhẹ nhàng và mờ ảo như bóng u linh ung dung đuổi theo đôi nam nữ nọ lúc này hầu như đã khuất.

Trác Thập Cổ cũng bám theo sau nhanh nhẹn và linh hoạt không kém.

Nhưng được một lúc khi đến chỗ cần phải ngoặt do đã thấy đôi nam nữ cũng ngoặt như thế. Nhân vật nọ vừa đặt chân lên lối mòn, chỗ dùng để ngoặt, thì bất ngờ cũng chính nhân vật nọ tự bật lên tiếng quát cực lớn :

- Có cơ quan mai phục! Mau tránh!

Chạy ở phía sau, Trác Thập Cổ lập tức nhảy lùi, đồng thời thất kinh nhìn nhân vật nọ dù đã tự bật người nhảy vọt lên thật cao nhưng chỉ suýt nữa vẫn bị một tiếng động trầm đục, vang lên như tuồng lấy nổ, cho bật bắn ra một mũi lao dài, phóng thẳng vào phần hạ thân của nhân vật nọ.

Cũng may lúc đó là lúc nhân vật nọ đang đà nhảy thẳng lên nên chỉ cần khê co chân và giẫm mạnh là mũi lao dài được tự tạo bằng một nhánh cây thẳng chuốt nhọn đã bị chân của nhân vật nọ vừa đạp lên và đá bật qua một bên.

Bốp!

Trác Thập Cổ liền buột miệng tán dương :

- Hảo thân pháp. Nhưng tuyệt nhất chính là cách ứng biến thần tốc vi diệu của tiên sinh, thật đáng là thiên hạ đệ nhất cao thủ khắp võ lâm hiện nay.

Nhân vật nọ đã vượt qua mai phục và hạ thân an toàn :

- Trác lão Đại nói quả chí lý. Lập mai phục và cố tình dẫn dụ chúng ta đuổi theo để lọt vào nhất quyết không phải thủ đoạn của Song tú Bắc Hải cung vốn dĩ luôn tự phụ vào sở học bản lãnh và không hề lường trước hậu quả ngày hôm nay xảy ra cho họ. Càng không thể là kế mưu của một tiểu liêu đầu đã bị làm cho thần trí trở nên thất thường. Mà chính là tiểu oa nhi họ Vân. Trác lão Đại bảo xem. Vì đâu tiểu oa nhi đoán biết sẽ lâm cảnh như ngày hôm nay?

Do mai phục ở đó không còn nên Trác Thập Cổ khi cẩn trọng vượt qua chỗ ngoặt và cuối cùng vẫn dễ dàng vượt qua.

- Lai lịch của tiểu oa nhi như trước kia chính y thừa nhận thì chỉ là một cô nhi. Công phu võ học của y cũng chẳng có, bất quá chỉ ngẫu nhiên ở nội thể chợt phát sinh một ít chân nguyên nội khí so với niên kỷ thì cao minh nhưng không lạ gì đối với bản lãnh của tiên sinh đã vượt qua ngưỡng thượng thừa. Vì thế đừng bận tâm y vì sao đoán biết có ngày này và lập sẵn mai phục. Trái lại chỉ cần mau chóng hóa kiếp y, vậy là mọi lo nghĩ tự nó cũng tiêu tan. Chúng ta nên đi tiếp thì hơn.

Họ lại lẳng lặng đuổi bám theo, đi về phương hướng trước đó đôi nam nữ đã di chuyển xuyên qua một đoạn bãi lầy vừa ẩm thấp vừa có quá nhiều chỗ bị lau sậy mọc cao che khuất tầm nhìn.

Và ở một chỗ như thế, cả hai chợt nghe một tiếng động khả nghi bất đồ vang lên từ dưới chân nơi họ vừa đặt chân vào.

Phụp!

Lần này Trác Thập Cổ vừa bật vọt nhanh về phía trước vừa kinh tâm hô hoán :

- Dưới chân có những hố sâu chỉ được phủ hờ bằng những bụi lau sậy chưa mọc bén rễ. Tiên sinh nên cẩn trọng.

Nhân vật nọ cũng bật người đề khí và lao đi. Nhưng đến lúc phải đặt chân xuống vì hết đà và cần tìm một chỗ làm điểm tựa để lại tiếp tục bật đi thì chính chỗ nhân vật nọ đặt chân chợt tụt xuống. Vì thế, thân hình của nhân vật nọ lập tức lọt xuống một hố sâu, xung quanh toàn bùn bấn.

Ào...

Trác Thập Cổ dường như không hề hay biết biến cố vừa xảy ra cho đồng bọn phần vì đã lao vượt lên trước nên cứ thế tiếp tục lao đi và còn bất ngờ bật ra loạt tiếng quát ầm vang :

- Bọn ngươi chạy đi đâu. Đừng nghĩ những trò mai phục trẻ con của bọn ngươi dễ dàng gây bất lợi cho những cao thủ như bọn ta. Mau đứng lại.

Nhưng sau loạt quát của Trác Thập Cổ, xung quanh ngoài một khung cảnh im lặng như tờ thì đến một dấu hiệu dù nhỏ cho thấy có sự xuất hiện của đôi nam nữ, hầu như vẫn không có.

Trác Thập Cổ dừng lại và ngưng thần nhìn quanh. Vừa dò xét vừa nghe ngóng từng động tĩnh.

Chợt phía sau họ Trác vang lên một nghi vấn bằng chất giọng khàn khàn kỳ quái nhưng đúng là thanh âm của nhân vật che kín chân diện :

- Trác lão đại đã bị lũ oa nhi để mất dấu? Có phát hiện phương hướng chúng đã chạy chẳng?

Trác Thập Cổ đáp lại bằng giọng thật khê :

- Lũ oa nhi thật tinh quái, quả thật đã làm mất thời mất phương hướng. Nhưng hy vọng đối với tiên sinh thì không. Vì thân thủ và bản lãnh như tiên sinh lẽ nào cũng không phát hiện phương hướng chúng vừa bỏ chạy?

Nhân vật nọ vẫn đứng ở phía sau họ Trác, bắt đầu hắng giọng :

- Ta suýt mất mạng vì một trong những hồ mai phục của lũ oa nhi vừa được Trác lão đại bảo chỉ là trò trẻ con. Há lẽ Trác lão Đại không hay biết?

Trác Thập Cổ giật mình quay đầu nhìn lại :

- Thật thế sao? Ôi chao, khắp thân tiên sinh đều dính toàn bùn bẩn, quả thật đã bị rơi vào hồ mai phục của chúng ư?

Nhân vật nọ toàn thân đều dính bùn, vừa bẩn vừa hôi thối. Dù vậy, nhân vật nọ vẫn bật ra tiếng hừ lạt :

- Bảo hồ mai phục đó suýt làm ta mất mạng thì có phần quá lời. Nhưng nếu để cầm chân, khiến chúng ta khó đuổi kịp chúng thì kế này kế như khá hữu hiệu. Trác lão Đại càng thêm đứng khi quả quyết không thể để tiểu tử kia sống chỉ đem đến họa tâm phúc cho chúng ta. Đi!

Dù hai lần lâm mai phục nhưng nhân vật nọ vẫn không nao núng bằng cố là tiếp tục động thân lao đi trước.

Trác Thập Cổ nghi hoặc bám theo :

- Tiên sinh bảo lũ oa nhi cố ý làm chúng ta chậm chân? Phải chăng ý của chúng là muốn cướp thuyền? Chúng sẽ thoát, riêng Trác mỗ và tiên sinh thì bị lưu lại.

Nhân vật nọ vẫn lao băng băng ở phía trước :

- Cứ để chúng thử cướp thuyền xem. Vì vị tất ngọn cô đảo này đủ lợi hại để giam chân ta. Hừ!

Trác Thập Cổ thì không đủ tự tin, vì thế chợt đề xuất :

- Hay là để Trác mỗ quay lại giữ thuyền? Thà cần tắc để được vô ưu, tiên sinh nghĩ sao?

Bất chợt nhân vật nọ bật cười :

- Không cần đâu. Nếu chưa tin, Trác lão Đại thử lắng tai nghe về phía bên hữu ắt rõ. Chính tiểu liễu đầu đang giúp chúng ta đấy. Ha ha...

Miệng tuy bảo thế nhưng nhân vật nọ đầu cần chờ họ Trác nghe ngóng để biết hư thực. Trái lại, nhân vật nọ cứ ung dung chuyển hướng, chạy nhanh về phía hữu, nơi đột ngột xuất hiện một dải rừng xanh um, toàn là những cây ăn quả đang lúc mùa trái rộ nên cây nào cây nấy cũng trĩu cành.

Trác Thập Cổ chạy theo và chỉ thoáng chốc đã bắt đầu nghe tiếng kêu vừa bất bình vừa phật ý của Bạch Thúy Hà cứ từ giữa rừng cây vang vọng đến :

- Ta đã hao phí không biết bao nhiêu công sức mới có thể dùng toàn những cành cây to để giúp người khác họa lại từng hình dạng của từng chữ Giáp Cốt.. Có sao người lần này không những cứ nhẩn tâm tự hỷ đi mà còn xui ta bỏ lại tất cả để cùng người tháo chạy? Còn lại những hình này, ta thà chết, quyết không để người tiếp tục phá hủy.

Trác Thập Cổ lao xuyên qua từng những tàng cây nặng trĩu quả và dễ dàng nghe rõ lời tiểu tử Vân Quan Hội đang khẩn trương thúc hối Bạch Thúy Hà :

- Chúng ta phải nhanh chân cướp thuyền, sau đó còn phải đưa thi thể nhị vị sư phụ đi nơi khác an táng. Tỷ không muốn giúp đệ sao? Nếu muốn thì đừng chần chờ nữa, chạy mau.

Nhân vật che kín chân diện lao vọt đến :

- Bọn người còn chạy được nữa sao? Ha ha...

Trác Thập Cổ cũng xuất hiện và nhìn thấy Vân Quan Hội đang hối hả chộp tay Bạch Thúy Hà để lợi chạy đi :

- Nhanh lên, tỷ. Bọn cừu nhân đã đuổi kịp rồi. Chính tỷ trùng trùng khiến họ có cơ hội. Mau chạy nào.

Trác Thập Cổ toan đuổi theo chợt nghe nhân vật nọ quát thật to :

- Đừng giẫm lên những thân cây được xếp sẵn dưới đất. Cũng vậy, Trác lão Đại dù có đuổi kịp chúng cũng chó vọi hạ thủ. Tốt nhất cứ chế ngự cả hai và đưa về đây cho ta.

Trác Thập Cổ giật mình, vội đảo mắt nhìn xung quanh dưới chân. Và lập tức phát hiện ngay ngoài những cành cây to đã bị vất bỏ loạn xạ, chẳng gợi ra bất kỳ một ý nghĩ gì thì họ Trác cũng phát hiện vẫn còn nhiều cành cây được xếp thành những hình dạng kỳ quái ngay trên nền đất rừng.

Đúng lúc này, vì họ Trác đang chú mục nhìn vào một trong những hình thù tương tự, được sắp xếp từ năm cành cây hai ngắn ba dài nên chính họ Trác chợt thảng thốt kêu :

- Tiên sinh mau nhìn đây. Năm thanh gỗ này tuy được xếp theo đúng hình của một trong nhiều chữ Giáp Cốt của Giáp Cốt Tự kinh thư, nhưng nhờ hình dáng thật to nên trông cứ như địa hình của một chỗ nào đấy khá quen mắt. Há lẽ toàn bộ những tự đang có trong Giáp Cốt Tự kinh thư, đâu như chỉ có hai mươi tám chữ nếu được dựng lại đủ to như thế này sẽ là một bức họa đồ điếm chỉ một địa điểm nào đấy? Có phải là Ngũ Thạch Kỳ Đảo chẳng? Nơi xuất thân của Ngũ Kỳ Tiên Tử vốn cũng là chủ sở hữu của quyển Giáp Cốt Tự kinh thư?

Đáp lại nghi vấn, cũng là phát kiến bất ngờ của họ Trác, nhân vật nọ chợt lầu bầu :

- Ta lại phát hiện ở mỗi tự dạng do được xếp theo hình khối nên có vẻ gì đấy giống như chiêu thức võ công. Hay đây chính là Tiên Thiên Bí Kíp được chủ nhân Ngũ Thạch Kỳ Đảo lưu lại? Trác lão Đại còn không mau đuổi bắt tiểu tử, cần nhất là phải thu hồi cho bằng được quyển Giáp Cốt Tự kinh thư, độ trước vì khinh suất nên Trác lão Đại đã vất lại cho tiểu tử. Nhanh lên nào.

Họ Trác lập tức lao đi, nhưng phải mất một lúc khá lâu mới tìm thấy bóng dáng của đôi nam nữ vẫn hối hả chạy phía xa.

Họ Trác tăng nhanh cước lực vừa cố thu ngắn khoảng cách vừa gào quát thật to :

- Bọn ngươi đừng chạy nữa. Hãy quay lại thôi, vì bọn ta đã đổi ý, sẽ không lấy mạng bọn ngươi. Mau dừng lại.

Nhưng đôi nam nữ vẫn chạy. Và khi đến mép nước, cũng là chỗ tận cùng của ngọn cô đảo tiếp giáp với mặt nước rộng mênh mông, đôi nam nữ dường như tự biết đã lâm vào cảnh tuyệt lộ, có đứng lại theo họ Trác bảo cũng mất mạng. Nên cả hai cứ thế nắm tay nhau cầm đầu lao luôn vào mặt nước.

Bôm Bôm!

Họ Trác chạy đến quá muộn, chợt thẫn thờ nhìn mãi vào mặt nước vừa nuốt chửng sinh mạng đôi nam nữ, chẳng còn lưu lại dấu vết gì ngoài những gợn sóng nhỏ rồi cũng từ từ tan biến.

Nhân vật nọ không hiểu sao cũng vội vàng chạy đến và lập tức hỏi họ Trác :

- Chúng đâu?

Họ Trác hất hàm về phía mặt nước :

- Chúng bị đuổi dồn đã hóa cuồng điên nhảy cả vào đó!

Nhân vật nọ lạnh giọng :

- Chúng nhảy xuống hay chính Trác lão đại hất chưởng đẩy chúng vào chỗ chết?

Họ Trác cau mày, quay mặt nhìn ngang nhân vật nọ :

- Có bao giờ Trác mỗ không tuân lệnh tiên sinh chưa? Sao lần này lại tỏ ra nghi ngờ?

Nhân vật nọ không hề quay nhìn họ Trác, trái lại cứ ngó mãi mặt nước :

- Vì ta như có nghe Trác lão đại bảo chúng dừng lại, và còn hứa lời tha mạng chúng. Không đúng sao? Vậy thì có gì lúc này chúng đều ở cả dưới đó?

Trác Thập Cổ bật cười :

- Tiên sinh cũng nghe ư? Nếu đã nghe sao tiên sinh không nghĩ đây chỉ là phương cách duy nhất Trác mỗ có thể thực hiện một khi khoảng cách còn khá xa, riêng bọn chúng thì đã mấp mé lâm vào tuyệt lộ mà nếu mỗ không gọi nhất định chỉ tạo cho chúng tâm trạng đã bị đuổi dồn. Đồng thời, khi Trác mỗ gọi, cứ nghĩ bọn chúng nếu tham sinh úy tử ắt thế nào cũng dừng lại. Nào ngờ chúng vẫn quyết định chọn thái độ ngu xuẩn nhất. Chúng tự ý tìm chết, nào phải lỗi do Thác Thập Cổ này. Ha ha... Trừ phi tiên sinh đã bắt đầu nghi kỵ Trác mỗ, có phải vì Giáp Cốt Tự kinh thư chẳng? Ha ha...

Nhân vật nọ vụt gần giọng :

- Không sai! Nhất là ta đang nghĩ Trác lão Đại vì nghi ngại ta sẽ đắc thủ thêm di học của chủ nhân Ngũ Thạch Kỳ Đảo nên thù đẩy chúng vào chỗ chết hơn là lưu chúng lại để ta có cơ hội hạch hỏi chúng về Giáp Cốt Tự kinh thư có phải như thế chẳng, Trác lão đại?

Trác Thập Cổ biến sắc :

- Tiên sinh nên nói thẳng chủ ý ra thì hơn. Và kỳ thực có phải tiên sinh sợ mỗ tiết lộ về điều bí ẩn vừa phát hiện của Giáp Cốt Tự kinh thư nên cố tình tạo cơ để loại bỏ mỗ nhưng dụng ý chỉ là sát nhân diệt khẩu?

Nhân vật nọ phản bác ngay :

- Đừng hiểu sai ý ta. Vì nếu muốn sát nhân diệt khẩu, nói thật nha, thì ta cứ thế hạ thủ, có ngại gì ai để phải tìm cơ này cơ kia chỉ phí công? Hãy đáp đi, Trác lão đại có hay không ý đồ bức tử lũ oa nhi, khiến ta bây giờ hoàn toàn mất hết mọi cơ may đắc thủ Tiên Thiên Bí Kíp?

Trác Thập Cổ biến sắc nhiều hơn và bất chợt tự bước lui dần :

- Nếu Trác mỗ cứ khẳng định đã không hề có ý đó thì sao?

Nhân vật nọ quay lại, ung dung và thản nhiên nhìn họ Trác cứ chậm chậm thụt lùi :

- Ta sẽ tin hơn nếu được nghe Trác lão Đại đứng giữa trời đất này lập trọng thệ.

Trác Thập Cổ dù sắc diện đang cứ không ngớt biến đổi nhưng chỉ sau một thoáng chần chừ để ngẫm nghĩ cũng miễn cưỡng dừng lại và bắt đầu lập trọng thệ :

- Mỗ là Trác Thập Cổ, đứng đầu Thiên Sơn thất sát và đang hết lòng đầu phục Thánh Ma giáo xin lập trọng thệ. Nếu quả thật đã có ý bức tử tiểu oa nhi Vân Quan Hội và nhất là tiểu liễu đầu Bạch Thúy Hà, thì ngay tại đây nguyện bị ngũ lôi phanh thây, chết thật thê thảm.

Nhân vật nọ vùng cười vang :

- Trác lão đại quả là nhân vật vừa có khí khái bất phàm vừa có đởm lược hơn người. Và vì đã dám lập trọng thệ như thế, được rồi, ta thật sự tin vào Trác lão đại. Nhưng mà này, lần sau nếu có lâm hoàn cảnh tương tự, Trác lão đại lúc lập thệ cứ gộp chung lũ oa nhi vào làm một, cần gì phải tách bạch như vừa rồi, tỏ ra quá xem trọng tiểu liễu đầu hơn cả tiểu oa nhi. Trong khi đối với ta chính tiểu oa nhi lại quan trọng hơn. Chứ nào đáng gì một tiểu liễu đầu có thần trí hoàn toàn thất thường. Đi thôi! Ha ha...

Nghe lời đó, biết ngay là mọi bất ổn kể như đã qua, Trác Thập Cổ đến lúc này mới phát hiện toàn thân đều xuất hàn vì quá hãi sợ. Vì thế, họ Trác vừa lùi thối bước theo sau nhân vật nọ vừa len lén dùng hai ống tay áo thấm cho khô những giọt mồ hôi quả thật cứ vã ra khắp mặt.

8. Thoát Thiên Hồ Vấp Mai Phục Thánh Ma

Từ giữa một vũng bùn lầy, cách mép nước độ mười trượng, chợt nhô lên hai vật tròn và ở mỗi vật còn được cắm dựng lên một đoạn sậy dài bằng chiều dài một cánh tay.

Và sau khi tự nhô lên, đồng thời được giữ yên như thế trong một lúc, có một vật tròn chợt để rơi đoạn sậy phần mình. Nhưng thật lạ, chính từ vị trí vừa để rơi đoạn sậy, nhờ vật nọ chợt lên tiếng mới bộc lộ nơi đã từng cắm đoạn sậy lại là cửa miệng và vật tròn lại chính là đầu một người :

- Đệ sẽ một mình lên bám theo thám thính. Tỷ cứ lưu lại đây, không được vội manh động nếu đệ chưa quay lại nhớ chưa?

Do bị hỏi nên vật tròn còn lại, chính là đầu của một người, đành nhổ bật ra phần đoạn sậy đã cắm ngậm vào miệng :

- Nhớ rồi. Đồng thời qua mọi diễn biến lần này bây giờ ta mới rõ vì sao đệ tuy là đệ đệ của ta nhưng lâu nay vẫn cứ luôn xử sự lẩn lướt ta. Hóa ra ta chỉ là một tiểu liễu đầu đã có thần trí bất bình thường. Chính đệ cũng nghĩ về ta như thế, đúng không?

Vật tròn thứ nhất liền khựng lại. Và sau đó, khi buộc phải lên tiếng, vật nọ chột thờ dài :

- Tạm thời đệ sẽ không giải thích gì cả. Riêng việc đi thám thính vì là điều không thể không tiến hành ngay, hay là tỷ cùng đi với đệ? Nhưng với điều kiện, đó là tỷ không được tùy tiện có bất kỳ hành động gì khi chưa có sự tán thành của đệ. Tỷ chấp thuận chăng?

Vật tròn thứ hai chỉ biết thở ra :

- Ta đang rất hoang mang, nói thật, chẳng muốn đi theo đệ chút nào. Ngặt nỗi nếu cứ ngậm mãi dưới này, bùn bẩn quá, có lẽ ta đành chịu, không thể chi trì lâu hơn. Được, ta hứa, đi thì đi.

Hai cái đầu nhô cao dần. Sau đó, vì đã vượt qua lớp bùn bẩn và đã đặt chân lên chỗ khô ráo. Bọ môi để lộ đây là hai hình hài, đủ cả đầu mình và tứ chi của hai nhân vật. Hóa ra họ đã tự vùi mình dưới lớp bùn, vùi ngập cả đầu. Và để dễ hô hấp, hai đoạn sậy họ ngậm chính là phương tiện duy nhất đã giúp họ dù phải vùi lâu hơn nữa vẫn không đến nỗi chết vì ngạt thở. Và bây giờ, bất chấp khắp người đều toàn bùn bẩn, đen từ đầu đến chân, cả hai cứ lẳng lặng bước đi, nhẹ và cẩn trọng. Họ tránh mọi tiếng động giả như tự họ gây ra ắt sẽ tạo thành những hậu quả khó lường.

Cứ thế họ đi quanh khắp cô đảo và cuối cùng thì dừng chân, áp mình sau một rặng liễu và lấy mắt nhìn ra đoạn sông trước mặt.

Giọng nữ nhân ào ào vang lên :

- Hoàn toàn vắng lặng. Thuyền của cừu nhân cũng không còn, chứng tỏ họ đã bỏ đi. Đệ nghĩ ta có nên đến đoạn sông trước mặt, tẩy uế bùn bẩn vẫn cứ luôn làm ta nhớ nhớp khó chịu?

Giọng nam nhân ngăn lại :

- Cừu nhân quỷ kế đa đoan. Đệ ngại nhất là họ tuy bỏ đi nhưng không biết chừng họ vẫn lén nấp đâu đó thì sao? Nếu cần tẩy uế hay là tỷ cứ một mình quay lại tìm chỗ thật khuất để tắm rửa. Đệ sẽ tiếp tục lưu lại. Chỉ khi nào tin chắc họ đã thật sự bỏ đi, và họ không có lý do gì để quay lại nữa đệ sẽ thu nhặt di thể của nhị vị sư phụ và quay về với tỷ được chứ?

Nữ nhân ưng thuận :

- Không phải ta không quan tâm đến nhị vị lão nhân gia nhưng kỳ thực, vì ta bẩn quá. Đệ không trách ta chứ? Ta đi đây.

Nữ nhân bỏ đi. Và khi còn lại một mình, nam nhân vì chờ đã lâu, đồng thời vẫn không phát hiện điều gì khả nghi nên bắt đầu cho phép bản thân thực hiện những điều cần tiến hành. Đó là nam nhân chạy đi tìm di thể của Thiên Hồ song tú : Độc Cước và Độc Tỷ.

Lúc tìm được, nam nhân thật sự bàng hoàng do phát hiện cả hai thi thể nếu lúc sinh thời vì bất hạnh nên không lành lặn tứ chi thì lúc này cả hai đều bị đoạn mất thủ cấp.

Nỗi bàng hoàng làm nam nhân cơ hồ sẽ mãi đứng chôn chân một chỗ và chết lặng nếu như không bất ngờ phát hiện một tình tiết khả nghi. Đó là cánh tay duy nhất của lão Độc Tỷ không hiểu vì lý do gì cứ co quắp và nắm chặt năm đầu ngón tay vào nhau.

Nam nhân tiến đến gần hơn và khi quả quyết lão Độc Tỷ dù đã mất mạng nhưng vẫn cố che giấu điều gì đó giữa lòng bàn tay, liền ngồi xuống và nhẹ nhàng tìm cách gỡ những ngón tay co quắp ra. Sau cùng, từ lòng bàn tay đó chột lẩn ra một hạt tròn bằng gỗ và đen bóng với một lỗ nhỏ được xuyên suốt từ bên này qua bên kia.

Nam nhân sau khi tự sấm soi và nhìn hạt gỗ một lúc lâu chột thờ ra thất vọng và thu cất hạt gỗ khả nghi vào người, cuối cùng là đào huyệt an táng cho cả hai.

Chia tay hai nắm mộ không những đã tạm che kín hai hình hài đáng thương, chết không toàn thây, mà còn không có cả mộ chí là điều lẽ ra không nên không để thiếu.

Nam nhân lặng lẽ quay lại tìm nữ nhân.

Đến một vị trí có địa hình thật kín đáo, nam nhân do mãi lo nghĩ nên cứ thế đi xồng xộc vào cho đến khi chợt nghe một tiếng kêu thất thanh và hoảng loạn vang lên :

- Ai? Là đệ phải không? Dừng lại mau. Mà không, hãy nhắm mắt lại và đi ra ngoài nhanh. Ai cho phép đệ tùy tiện tiến vào, cũng không đánh tiếng như trước đây ta từng căn dặn?

Nam nhân giật mình, tự xoay người lại thật nhanh. Và vì vẫn đứng nguyên vị nên nam nhân vội giải thích :

- Đệ đã chờ rất lâu, lẽ ra tỷ đã hoàn tất rồi mới phải. Nào ai ngờ lần này tỷ lại tắm lâu đến vậy.

Giọng của nữ nhân vẫn phần nào còn hốt hoảng :

- Nhưng chỉ ít trước khi vào đệ cũng nên đánh tiếng mới phải. Nói mau, đệ có nhìn thấy nhìn thấy gì không? Kỳ thực, ta đã xong từ lâu. Nhưng vì quá vội đã không nhớ là cần phải mang y phục khác theo, nên vẫn chờ hong y phục vừa giặt xong cho khô. Ai có ngờ lần này đệ cứ thế xồng xộc đi vào.

Nam nhân vẫn đứng xoay mặt ra ngoài, lại lên tiếng giải thích.

- Quả thật cũng là lỗi do đệ đã quên, không lên tiếng trước. Nhưng chỉ vì đệ đang mãi nghĩ đến một điều. Tỷ có biết cừu nhân thật độc ác, không chỉ sát hại nhị vị sư phụ mà còn nhẫn tâm cướp đi thủ cấp cả hai. Điều này thật quá đáng, không kể gì câu : Hễ đã chết là hết mọi oán thù.

Nữ nhân chợt khẽ gọi :

- Được rồi đệ quay lại đi và nhìn ngay vào ta đây này. Có thật vì đệ mãi nghĩ đến điều tồi tệ vừa xảy ra cho nhị vị sư phụ nên vô tình chứ không hề cố ý lên nhìn trộm ta?

Nữ nhân do đã tẩy uế hết mọi bùn bẩn cả trên người lẫn trên y phục nên lộ rõ nàng là Bạch Thúy Hà.

Nam nhân chợt ngẩng người nhìn nàng, mãi sau đó vì sức nhớ lại nên mới lên tiếng vừa đáp vừa đưa cho nàng xem một hạt gỗ có sắc màu đen bóng :

- Đệ tìm thấy vật này được Độc Tỷ sư phụ khư khư cất giấu vào lòng bàn tay. Và đệ đoán, có lẽ Độc Tỷ sư phụ chưa chết hẳn. Vì thế, khi phát giác cừu nhân đánh rơi vật này, có thể là manh mối, do bất cẩn nên lúc thu nhặt, Độc Tỷ sư phụ đã để cừu nhân phát hiện. Nhất định chỉ như thế, cừu nhân quá tức giận mới đoạn mất thủ cấp cả hai.

Bạch Thúy Hà nhón tay nhặt lấy vật nọ. Không những chỉ để tránh, đừng chạm tay vào nhau, mà trái lại nàng còn lẩn tránh ánh mắt nhìn của nam nhân đối diện :

- Ta sẽ xem xét lại vật này, cũng có thể không thật sự hệ trọng như đệ nói. Dù vậy, chờ lúc đệ tắm xong khi gặp lại ta sẽ cho đệ biết mọi nhận định của ta.

Dứt lời, Bạch Thúy Hà lập tức bước đi vội như thể nàng đang muốn trốn tránh những gì đã thật sự xảy ra.

Và nam nhân sau đó, khi đã tắm rửa tẩy uế xong và đi tìm nàng, mới biết rằng quả thật nàng đang tìm cách lẩn tránh sự chạm mặt nhau.

Ở chỗ họ từng lưu ngụ, nam nhân từ bên ngoài đánh tiếng gọi vọng vào :

- Thúy Hà tỷ.

Tiếng Thúy Hà đáp lại :

- Đệ chờ vội bước vào. Hoặc giả nếu chúng ta cứ thế này nói chuyện, đệ không cảm thấy phiền hà hoặc khó chịu chứ?

Nam nhân chợt thở ra nhẹ nhẹ :

- Đệ có lỗi vì đã để một chuyện như thế xảy ra. Và nếu tỷ muốn dùng cách này để trừng phạt, đệ hoàn toàn chấp nhận. Nhưng liệu được bao lâu một khi trên cô đảo này chỉ còn một mình tỷ và đệ? Hãy trách mắng

đệ cho thỏa thích nếu có thể giúp tỷ nguôi ngoai chuyện này. Vì sự thật là chúng ta rồi cũng phải chạm mặt nhau. Trừ phi tỷ toan lánh mặt đệ mãi mãi.

Nàng đáp :

- Ta không phủ nhận chuyện vừa rồi chỉ xảy ra là ngoài ý muốn của cả hai chúng ta. Nhưng đừng nghĩ chính vì thế mà ta muốn lánh mặt đệ. Và sự thật chỉ vì Bạch Thúy Hà ta quá hoang mang. Đệ nên cảm thông thay vì tự day dứt hoặc oán trách ta đã không thấu hiểu cho đệ.

Nam nhân lập tức cất giọng hòa hoãn, chuyển ngay sang đề tài khác :

- Tỷ hoang mang vì câu nói đã tình cờ nghe những cừu nhân đề cập về bản thân tỷ?

Bạch Thúy Hà có lẽ cũng không muốn đề cập đến nữa những gì khó xử vừa xảy ra cho cả hai nên chấp nhận ngay đề tài được nam nhân mở miệng nêu ra :

- Không những thế, ta còn hoang mang về nhiều điều khác mà có lẽ vì ai cũng cho rằng ta là một kẻ có thần trí bất bình thường nên lâu nay cố ý che giấu ta, hoặc cố tình dối gạt ta.

Nam nhân kinh ngạc :

- Che giấu tỷ? Có phải tỷ toan ám chỉ chính đệ đã che giấu tỷ? Về điều thoát tiên là về tính danh của đệ. Tại sao những cừu nhân gọi đệ là Vân Quan Hội, ngược lại suốt mấy năm qua đệ thì tự nhận là Quan Vân Hội? Tính danh nào mới thật sự là của đệ?

Nam nhân nọ vội giải thích :

- Với một nhân vật chỉ mới lần đầu hội diện, nhất là ở nhân vật đó giả như tỷ sau một lúc đàm thoại chợt cảm thấy nghi ngờ, lẽ nào tỷ không đề phòng? Đệ cũng vậy. Vì thế, ba năm trước nếu tỷ còn nhớ thì sau lần tỷ vì muốn giúp đệ nên tự ý rời thuyền, sau đó lúc quay lại thì phát hiện đã có Trác Thập Cổ chờ sẵn trên thuyền phần tỷ thì lập tức bị Trác Thập Cổ chế ngự huyết đạo. Chính lúc đó khi ở Trác Thập Cổ chợt để lộ nhiều điều khả nghi qua những nghi vấn đặt dồn dập cho đệ, do cần trọng kíp lúc nên khi bị họ Trác hỏi về tính danh đệ lập tức tráo đổi tính danh, khiến họ Trác từ đó cứ đinh ninh đệ là Vân Quan Hội trong khi tính danh thật của đệ thì hoàn toàn đúng như tỷ sau này được biết, vẫn là Quan Vân Hội. Đệ tuyệt đối không hề dối gạt tỷ.

Bạch Thúy Hà lại hỏi vọng ra :

- Còn về xuất xứ lai lịch của nhị vị sư phụ thì sao? Lúc nghe bọn cừu nhân buột miệng, bảo họ là người Bắc Hải cung gì đó ta thật ngạc nhiên khi phát hiện thái độ đệ cứ tỏ ra đã biết trước điều đó. Sao vậy? Tại sao mấy năm qua trên có đảo chỉ vốn vẹn có bốn người, đồng thời ta và đệ đều là môn đệ như nhau, có sao chỉ một mình đệ biết rõ về xuất xứ võ học của nhị vị sư phụ, phần ta thì không hề được bắt luận ai hạ cố nói cho biết?

Quan Vân Hội lại phải giải thích :

- Về lai lịch thật của nhị vị lão nhân gia, nếu tỷ còn nhớ thì chẳng phải cả hai đã luôn giấu kín hay sao? Đồng thời cả hai còn giải thích, đây là để tránh mọi tai mắt của kẻ thù. Phần đệ thì chỉ mãi gần đây vì tình cờ nên lên nghe họ đàm đạo về cung Bắc Hải. Và khi bị phát giác, chính đệ bị ngăn cấm và buộc phải lập thế là không được tùy tiện tiết lộ điều đã nghe với bất kỳ ai. Xin tỷ đừng vì thế mà oán trách hoặc có những nghĩ không tốt về nhị vị lão nhân gia.

- Ta không oán trách, vì họ là sư phụ ta, ba năm qua đã gắng truyền thụ và chỉ điểm cho ta nhiều công phu võ học. Ta chỉ buồn vì đến cả đệ cũng giấu ta, nhất là giấu về lai lịch thật của đệ. Ất hẳn đệ phải cảm thấy bất ngờ nếu bây giờ nghe ta thú nhận là đã một lần tình cờ được nghe nhị vị lão nhân gia nghiêm cẩn gọi đệ là Thiếu cung chủ. Hay đệ bảo, đó là điều ta đã nghe nhầm?

Quan Vân Hội vụt chớp nhẹ đôi mắt và ngay sau đó vẫn thản nhiên bật ra ngay câu hỏi :

- Đệ tuy không dám quả quyết tỷ nghe nhầm nhưng sẽ là kỳ quái nếu đệ thì gọi họ là sư phụ, trong khi đó tỷ lại nghe họ gọi đệ là Thiếu cung chủ. Tỷ có nghĩ như thế chẳng?

Bạch Thúy Hà thở dài :

- Ta chỉ muốn nghe chính miệng đệ nói một lần thật hết với ta. Đệ là ai? Từ đó ta sẽ minh bạch, là sau này còn nên tin ở đệ nữa hay không?

Quan Vân Hội cau mặt :

- Đệ chỉ là một cô nhi, cũng như tỷ. Há lẽ điều đó vẫn chưa đủ đối với tỷ? Và vì có gì tỷ lại thôi, không còn tin đệ nữa. Sau khi chúng ta đã cùng nhau sống chung một cảnh ngộ ở trên cô đảo này và đã kéo dài những ba năm?

Bạch Thúy Hà chợt gất vọng ra :

- Vì ta là kẻ đã bị tất cả xem như một người có thần trí bất bình thường. Là kẻ có thần trí thất thường. Người hiểu điều đó có ý nghĩa gì chẳng? Nếu không hiểu nhưng lại muốn hiểu, người hãy thử trở thành một kẻ bất bình thường như ta ắt sẽ hiểu.

Quan Vân Hội đứng bên ngoài chợt nhăn mặt :

- Tỷ đã thay đổi cách xưng hô? Và lần nào cũng vậy, hề giận dữ là tỷ quên ngay những gì đã hứa. Lời tỷ hứa có thể dễ quên thế sao?

Bạch Thúy Hà to tiếng hơn, không còn là gất, trái lại đã trở thành gào :

- Thì ta là người như thế đấy, có sao không? Và nếu người muốn hiểu nguyên do thì chẳng phải đã có sẵn rồi đấy sao? Vì ta vốn dĩ chỉ là kẻ có thần trí thất thường. Một kẻ như thế bảo sao không dễ giận dễ quên?

Quan Vân Hội nạt ngang :

- Đủ rồi. Vì đối với đệ, tỷ không hề là một kẻ như thế. Và nếu có chẳng thì chỉ là thời gian trước đây, lúc tỷ vẫn còn trong tay bọn cừu nhân Thánh Ma giáo. Nhưng kể từ khi tỷ sống cách ly bọn họ, chính đệ đã nói rõ tất cả với nhị vị sư phụ, và đệ cùng nhị vị lão nhân gia kể từ đó vẫn luôn ngấm ngấm lưu tâm đến tỷ. Cuối cùng nhận ra rằng nếu tỷ có bị xem là người mang thần tổ thất thường thì chính là do cừu nhân gây ra. Miễn tỷ không sống gần họ nữa, hoặc đừng sơ suất để họ có thêm cơ hội tiếp tục hại tỷ, thì tỷ bất quá chỉ quên đi những gì trước kia đã xảy đến với tỷ một quá khứ nào đó họ không muốn tỷ còn giữ mãi trong ký ức. Kỳ dư mọi điều sau đó xảy ra tỷ vẫn đủ minh mẫn và nhất là vẫn xử sự như bao người bình thường, tỷ hoàn toàn không có thần trí thất thường. Rõ chưa? Và nếu đã rõ xin hãy xử sự sao cho đúng mực. Tương tự một khi tỷ đã rõ, đã hiểu những gì đệ vừa nói, đồng thời tỷ vẫn khẳng khẳng không tin, không muốn nhìn thấy đệ nữa, được đệ xin tạm lui bước và chỉ gặp lại lúc nào tỷ muốn. Phần đệ thì lúc nào cũng sẵn sàng vì vẫn luôn xem tỷ là tỷ. Cho dù, cứ theo sự thật mà nói niên kỷ của tỷ vị tất lớn hơn đệ. Nhưng bất luận cách gọi nào miễn tỷ vui, đệ không bao giờ ngăn ngại. Cáo biệt.

Quan Vân Hội quay người bỏ đi và không rõ Bạch Thúy Hà đang có tâm trạng thế nào vì không hề nghe có lời nào gọi mình đứng lại.

* * * * *

Quan Vân Hội đang một mình lui cui sắp xếp lại các thanh gỗ để tạo thành những khóm nhỏ có những hình thù dù khác nhau nhưng vẫn mang từng ý nghĩa biểu trưng nào đó.

Bỗng có tiếng Bạch Thúy Hà vang lên :

- Đệ có cần ta giúp? Vì nếu ta nhớ không lầm thì đệ vừa sắp đặt không đúng vị trí của một vài tự dạng so với ký tự có trong quyển Giáp Cốt Tự kinh thư.

Quan Vân Hội chậm chậm quay lại cho đến khi nhìn thấy Bạch Thúy Hà cũng đang nhẹ chân tiến lại gần :

- Trí nhớ của tỷ luôn trác tuyệt. Về điều này đệ chưa lúc nào dám so bì cùng tỷ. Vậy thì phiền tỷ hãy sắp xếp lại giúp đệ.

Bạch Thúy Hà gượng cười và vừa giúp Quan Vân Hội thay đổi vị trí của một vài thanh gỗ cho đúng hơn, vừa khê hởi :

- Đã sau ba ngày tự cách biệt để ngẫm nghĩ, ta thừa nhận thật có lỗi với đệ. Ta hứa sẽ không như thế nữa. Đệ không trách ta chứ?

Quan Vân Hội cũng gượng cười :

- Như đã nói, vì vẫn xem tỷ là tỷ, đệ nào dám oán trách hay để tâm giận tỷ. Nhưng những tự dạng này vì có đến hai mươi tám chữ, liệu tỷ có thể giúp đệ sắp đặt lại tất cả?

Bạch Thủy Hà bật cười thật tươi :

- Điều này càng chứng tỏ những gì đệ nói đều đúng. Trước kia ắt hẳn vì bị hãm hại nên ta quả thật đã bị xem là có thần trí thất thường. Nhưng từ khi được tình cờ sống xa họ và được nhân hạ sống ở đây. Ta nói điều này ra hy vọng không làm đệ giận đó là ta cảm thấy về bất kỳ mọi phương diện hầu như ta đều hơn đệ. Như lúc được nhậm vị sư phụ chỉ điểm công phu, rõ ràng ta và đệ đều cùng nghe cùng luyện nhưng kết quả thu nhập ta vẫn lãnh hội nhanh hơn và có lúc tự thành cao minh hơn. Còn về những tự dạng này, nào phải đây là lần đầu đệ luôn sắp đặt không đúng so với nguyên dạng có trong Giáp Cốt Tự kinh thư?

Mà nào phải quyển Kinh thư đó do ta cất giữ. Nhưng đệ dù có giữ quyển kinh thư thì vẫn luôn sắp đặt sai vị trí vốn có của mỗi chữ. Vậy thì ta minh bạch rồi, ta thật sự là một nhân vật hoàn toàn bình thường, chỉ mỗi một tội là đã quên sạch mọi quá khứ, chẳng còn nhớ trước kia bản thân từng là ai và có hay không có song thân phụ mẫu. Ất hẳn đệ đang mừng cho ta, thay vì thâm giận ta đã tỏ ra quá tự phụ đối với những điều quả thật ta đã hơn đệ?

Quan Vân Hội bật cười, sau đó lắc đầu chép miệng bảo :

- Đệ thì thủy chung không hề có ý nghĩ muốn cùng tỷ tranh hơn thua. Vả lại hơn thua làm gì một khi chúng ta vẫn là tỷ đệ? Tỷ hơn đệ, điều đó càng làm đệ thích. Vì sau này cứ nhất nhất mỗi việc chỉ cần nhờ đến tỷ là ổn, đệ không phải bận tâm. Kể cả việc quyển kinh thư mấy hôm trước vì vui mình lâu dưới bùn nên bị hỏng, khiến đệ khó thể sắp xếp đúng tự dạng của mỗi chữ Giáp Cốt Tự, thì còn có tỷ đây, đệ không lo gì không có người giúp đệ sắp đặt lại cho thật đúng? Ha ha...

Nhờ đã chịu cười với nhau nên những gì từng khiến họ khó xử đều dễ dàng được bỏ qua, hoặc cũng có thể họ quên hẳn. Và sau đó khi đã tự tay xếp lại đủ hai mươi tám tự dạng, cả hai bắt đầu nghiêng ngó, vừa chú mục nhìn thật kỹ từng tự dạng vừa nhớ lại mọi lời họ đã nghe Trác Thập Cổ và nhân vật che kín chân diện nói với nhau.

Và vì giữa Trác Thập Cổ cùng nhân vật nọ từng có những nhận định mâu thuẫn về ý nghĩa của những tự dạng này nên nhận định vào lúc này của Quan Vân Hội và Bạch Thúy Hà cũng xảy ra mâu thuẫn tương tự.

Bạch Thúy Hà cứ khẳng khẳng bảo :

- Ta thấy nhận định của họ Trác đúng hơn. Vì với hai mươi tám tự dạng này nếu được xếp đặt theo một trình tự nào đó ắt mười phần đủ mười, chính là một bức họa đồ có liên quan đến một địa điểm khả dĩ khá thần bí. Còn nếu bảo cứ mỗi tự dạng là một chiêu thức võ công thì tại sao người có tư chất bẩm sinh thông tuệ như ta lại không nhận ra?

Quan Vân Hội vì đã nói mà không hề muốn tranh hơn thua cùng Bạch Thúy Hà nên nghe đến đâu thì gật đầu ầm ừ đến đó :

- Ý đệ chỉ muốn minh bạch, xem giữa hai nhận định trái ngược đó liệu có đáng tin vào một nhận định nào hữu biệt hay không, hay là tin cả hai? Và nếu tỷ bảo đây là toàn bộ bức họa đồ thì đệ sẽ có cơ hội được cùng tỷ tìm thấy chính địa điểm thần bí đó, để xem được ẩn giấu vật gì?

Bạch Thúy Hà chợt thở dài :

- Nhắc đến điều này ta mới nhớ, đệ có bắt đầu nghĩ đến chuyện sẽ cùng nhau thoát khỏi cô đảo, chí ít là để tìm cừu nhân báo thù cho nhậm vị sư phụ?

Quan Vân Hội đáp :

- Đệ cũng đã nghĩ đến lúc chúng ta phải thoát ly nơi đây. Và phương thể duy nhất ắt chỉ là vượt thoát bằng bè.

Bạch Thúy Hà kinh ngạc :

- Bè ư? Liệu đệ thực hiện được chăng?

Quan Vân Hội phì cười :

- Chỉ cần đốn một vài thân cây ghép lại với nhau, một việc dễ như thế lẽ nào đệ không thực hiện được? Huống hồ cho dù việc ghép bè bị bất thành thì đã sao? Bất quá, khi bè vỡ do không đủ vững để chịu đựng nhiều vũng xoáy, chẳng phải mấy năm qua tỷ và đệ đã cố công luyện thủy công đến thật thông thạo đấy sao, chúng ta chỉ cần ôm mỗi người vào một thân gỗ chấp nhận để nước cuốn đi, dù hung hiểm nhưng chết thì không thể chết, lẽ nào chúng ta không thể thoát?

Bạch Thúy Hà gượng cười :

- Nói riêng về kế mưu và đởm lược, quả thật đấy là những phương diện ta luôn chịu kém đệ. Vậy tiểu đệ đã bảo cách đó được thì ta đâu còn chọn lựa nào khác. đành tùy đệ vậy.

Vì xem đó là điều đã quyết định nên đôi ba ngày tiếp theo sau, cả hai chỉ lo việc đốn gỗ ghép bè. Và dù vậy, mỗi khi có dịp ngơi tay, họ vẫn không quên việc ngắm nhìn và nghiền ngẫm thật kỹ từng sắp đặt của những tự dạng nọ.

Chẳng những thế, kể cả khi chỉ có một mình hoặc đó là lúc chỉ còn lại Quan Vân Hội do Bạch Thúy Hà cần phải đi tìm về thật nhiều những sợi dây rừng để ghép bè, hoặc chỉ còn lại Bạch Thúy Hà vì Quan Vân Hội phải đi đốn thêm gỗ họ vẫn luân phiên nhau đến ngắm nhìn từng tự dạng.

Có một lần Quan Vân Hội đang một mình ngắm nhìn như thế Bạch Thúy Hà bất đồ đột ngột xuất hiện :

- Đệ có suy nghĩ gì khi cố tình sắp đặt lại hình thù vốn có của tự dạng kia? Và cách đệ vừa sắp lại, nếu ta nhớ không lầm thì mấy ngày trước chính đệ cũng xếp như thế tuy rằng lần đó ta chỉ nghĩ vì đệ quên nên sắp sai, sau được ta tự tay xếp lại. Nhưng hóa ra chính đệ lại cố ý xếp như thế. Tại sao?

Quan Vân Hội chợt để lộ vẻ bối rối và vì muốn khóa lấp nên cố tình hỏi ngược lại :

- Tỷ bảo chỉ quay lại khi đã sắp đặt xong hành trang, chuẩn bị cùng đệ vượt thoát. Sao không thấy tỷ mang theo hành trang?

Bạch Thúy Hà thì cố ý bộc lộ rõ mối nghi ngờ :

- Vì cho rằng chuyện bè bị vỡ là điều thế nào cũng xảy ra nên ta đã nghĩ lại, có mang theo hành trang cũng không giữ vẹn bên mình, chỉ bằng cứ thế này mà đi ắt sẽ thuận tiện hơn. Nhưng đệ vẫn chưa đáp lại câu ta hỏi?

Quan Vân Hội bảo :

- Việc đệ tự ý sắp xếp lại là điều cần thiết. Chẳng những thế, nếu có phá hủy tất cả ắt sẽ tốt hơn. Vì không lẽ tỷ muốn cứ nguyên vẹn thế này lưu lại. Vạn nhất bọn cừu nhân Trác Thập Cổ tình cờ quay lại và đắc thủ những gì bọn chúng đang mong muốn thì sao?

Bạch Thúy Hà cau mày :

- Vậy thì cứ phá hủy. Thà như thế ta đỡ nghi vấn hơn so với điều đệ vừa thực hiện.

Quan Vân Hội nheo nheo một mắt và phì cười :

- Xin tỷ chớ quá nghi ngại. Việc đệ làm thế này cũng là có dụng ý. Vậy tỷ nghĩ sao nếu bọn cừu nhân lúc quay lại và phát hiện những tự dạng đã bị đệ cố ý sắp sai? Và vì chúng không nghĩ đó là những tự dạng sai, có đúng không nếu hậu quả sẽ là làm cho chúng sau này thêm hoang mang bối rối vì khi biết sai đã quá muộn?

Bạch Thúy Hà vỡ lẽ :

- Nghĩ được thủ đoạn này để phản nào trừng trị chúng, đệ quả cao minh. Hay là chúng ta cứ như thế, lưu lại nhiều và toàn những tự dạng sai cho chúng được nếm mùi lợi hại?

Quan Vân Hội dĩ nhiên tán thành :

- Nhưng cũng đừng lưu lại quá nhiều. Sẽ tốt nhất nếu chúng ta chỉ lưu những tự dạng mà lần trước đã tình cờ để họ phát hiện.

Bạch Thúy Hà lại được dịp bộc lộ một trí nhớ phi thường.

- Ta vẫn nhớ đó là những tự dạng nào. Và như vậy, chính tự dạng đệ vừa sắp sai cũng phải phá hủy. Vì đó là tự dạng do lần trước đã bị đệ phá hủy nên chưa bị chúng phát hiện.

Quan Vân Hội bật khen :

- Nếu tỷ đã nhớ đúng, được, hủy thì hủy. Chúng ta hãy nhanh tay lên. Vì như đã đến lúc triều cường đang bắt đầu rút ngược ra xa, chính là thời điểm thuận tiện nhất sẽ giúp chúng ta đào thoát. Nào.

Họ nhanh tay phá hủy, chỉ lưu lại bằng đúng những tự dạng trước kia đã bị Trác Thập Cổ và nhân vật che kín chân diện nhìn thấy. Sau đó họ lên bè, cùng dụng lực đẩy bè trôi đi thuận theo triều cường quả nhiên đang đến lúc rút ngược ra xa.

Triều cường tác động càng lúc càng mạnh, khiến bè mang cả hai trôi đi băng băng và sau cùng cuốn tất cả vào một xoáy nước thật lớn. Lực xoáy thật mãnh liệt, khiến chẳng bao lâu sau làm bè vỡ toang.

Cả hai kinh hoàng, vội lo chộp vào thân gỗ nào gần họ nhất. Và vì chộp vào hai thân gỗ khác nhau nên chỉ một lúc họ mất nhau bị tách biệt khỏi nhau giữa xoáy nước cuộn cuộn...

* * * * *

Một mình Quan Vân Hội leo lên bờ, dù mệt lử vì vất vả cùng sóng nước nhưng Quan Vân Hội vẫn vội đảo to mắt kiếm tìm Bạch Thúy Hà.

Chợt có tiếng cười lạnh đưa đến :

- Ta có thừa nhẫn nại đấy chứ? Vì cuối cùng vẫn tìm thấy người mà theo ta đoán thế nào cũng mạo hiểm thoát đi bằng phương cách này.

Quan Vân Hội giật mình quay người lại và nhìn thấy từ những bụi cây khuất lấp mọc ven sông, Trác Thập Cổ vừa cười cười vừa ung dung tự đắc xuất hiện.

Quan Vân Hội vội lùi, nhưng vì chạm mép nước nên miễn cưỡng dừng lại :

- Vẫn là Tôn giá? Phải chăng cũng bằng thủ đoạn mai phục chờ sẵn này, Bạch Thúy Hà đã rơi vào tay Tôn giá?

Trác Thập Cổ thoáng động dung :

- Tiểu liễu đầu cũng đủ to gan lớn mật để dám cùng người vượt thoát theo lối thập phần nguy hiểm như thế này?

Tuy hỏi nhưng hầu như không cần chờ Quan Vân Hội đáp, Trác Thập Cổ chợt to tiếng ra lệnh và dĩ nhiên mệnh lệnh không dành cho Quan Vân Hội :

- Mau cho người lục soát đủ hai bên bờ. Và nếu phát hiện tung tích tiểu liễu đầu phải lập tức cấp báo đến ta. Rõ chưa?

Những bụi cây mọc dày ở ven sông quả thật rất thuận tiện cho những ý đồ mai phục. Vì khi họ Trác dứt lời chính từ những chỗ lẫn khuất đó tợ hồ đồng loạt vang lên tiếng đáp lời tuân lệnh.

Vì có nhiều tiếng đáp vang lên nên Quan Vân Hội biến sắc :

- Tôn giá vì sao cứ quyết liệt muốn lấy mạng tại hạ qua việc đưa nhiều thuộc hạ đến mai phục thế này?

Trác Thập Cổ nhe răng cười lạt :

- Lẽ ra người nên tự hiểu thay vì hỏi và chờ nghe ta giải thích. Mau đưa...

Quan Vân Hội vội cúi trấn định tinh thần :

- Đưa Giáp Cốt Tự kinh thư ư? Hãy tìm và hỏi Bạch Thúy Hà. Có khi Thúy Hà vẫn giữ cho dù tại hạ đã vất đi do cả kinh thư lẫn bản thân tại hạ cách đây ít ngày đã cùng chịu cảnh vùi dưới bùn bẩn khá lâu, khiến cho có nhiều chỗ bị hỏng.

Trác Thập Cổ cau mặt :

- Người đừng nghĩ thuộc hạ của ta không thể tìm thấy tung tích tiểu liễu đầu. Và cho dù điều đó vạn nhất có thể xảy ra thì càng có nghĩa là ta càng không thể để người thoát phen này. Vậy người nên ngoan ngoãn chịu thúc thủ hay chờ ta ra tay cho người nếm mùi lợi hại?

Quan Vân Hội chợt hít vào người một hơi thật dài :

- Tại hạ thiết nghĩ Tôn giá không cần đưa ra bất kỳ đề xuất nào cho tại hạ chọn. Vì nếu quả thật Tôn giá chỉ quan tâm đến những tự dạng có trong Giáp Cốt Tự kinh thư thì hãy tự đến Thiên Hồ Thủy Trại sẽ toại nguyện.

Trác Thập Cổ động tâm :

- Người muốn nói mấy ngày qua bọn người cố tình lưu lại trên đó vì có dụng ý sắp lại toàn bộ những tự dạng để mong phát hiện những manh mối cần tìm.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Vậy bọn tại hạ còn biết phải làm gì để giết thời gian một khi đã mơ hồ đoán rằng thể nào người của Thánh Ma giáo cũng không dễ bỏ qua và lui nhanh như thế?

Trác Thập Cổ đột ngột buông lời thán phục :

- Người đoán được, càng chứng tỏ ta không nhận định sai. Lưu người lại chính là lưu mối họa tâm phúc sau này. Vì người có tâm cơ cao minh đến đáng ngại.

Quan Vân Hội cười gượng :

- Nhưng Tôn giá vẫn cao minh hơn. Bằng chứng là dù đã qua sáu ngày, tôn giá vẫn đủ nhẫn nại và mai phục?

Trác Thập Cổ cười đắc ý :

- Cũng có thể như thế và điều dễ hiểu là vì ta cao niên hơn người gấp bội. Nếu không, ắt ta đã bị người lừa và nghĩ bọn người tự ý tìm chết qua lần tận mắt mục kích cả hai người cùng gieo mình xuống nước. Tiếc thay vì ta đã lỡ đánh giá khá cao về người nên sau đó nghĩ lại, ta chợt hiểu đó chỉ là kế của người. Vì thế, ta chỉ còn mỗi một việc là tương kế tựu kế, tự nghĩ xem nếu ta là người thì ta sẽ tìm cách thoát như thế nào và bao giờ thì điều đó xảy ra. Cũng may ta đã đoán đúng và sinh mạng người một lần nữa rơi vào tay ta. Ha ha...

Phát hiện họ Trác có vẻ như vẫn chưa có dấu hiệu ngưng cười, Quan Vân Hội đột ngột bật lao đến và xuất thủ tấn công trước :

- Tại hạ lại chưa muốn điều đó xảy ra, thế cho nên, đỡ!

Ào...

Trác Thập Cổ dù đang cười nhưng không vì thế mà bị bất ngờ. Lập tức họ Trác xuất lực phản công :

- Người chưa đủ bản lĩnh để mong được định đoạt chính số phận người. Xem chiêu!

Vù...

Nhưng thật kỳ quái, chiêu của song phương ngỡ sắp chạm nhau chợt thân hình Quan Vân Hội ngoặt ngang, sau đó bốc lên cao một ít. Và cứ thế chưởng lực của Quan Vân Hội không những tránh được sự chạm chiêu cùng họ Trác mà còn được dịp quật búa thẳng vào người của đối phương.

Ào...

Trác Thập Cổ giật mình và hốt hoảng thu chiêu để nhảy lùi, miệng thì bật kêu, cơ hồ không thể tin vào điều vừa xảy ra.

- Hảo thủ pháp. Nhưng bản lĩnh này tuyệt đối không thể do Song tú truyền thụ cho người. Vì rằng ngay chính họ cũng không am hiểu. Nói mau, xuất xứ sư thừa của người là thể nào?

Quan Vân Hội không đáp. Thay vào đó, vì thấy không thể đắc thủ cho dù đã có cơ hội đủ cả mười mười, Quan Vân Hội vừa nghe họ Trác hỏi xong liền bật cười và xuất thủ tiếp :

- Chớ nhiều lời vô ích. Đờ! Ha ha...

Và Trác Thập Cổ vừa nhảy lùi thêm một lượt nữa, chủ ý là để dò xét minh bạch xuất xứ sư thừa và võ học qua cung cách xuất chiêu lần này của Quan Vân Hội, thì chính Quan Vân Hội ngay khi đột ngột ngoặt người như lúc nãy chợt nhân đó quay phắt người để thi triển khinh công lao đi thật nhanh, trong khi miệng vẫn tiếp tục cười giòn giã.

Trác Thập Cổ động nộ gầm vang :

- Tiểu tử ngươi có chấp cánh bay cũng đừng mong thoát. Mau vây bắt tiểu tử lại. Nhanh!

Đáp lại mệnh lệnh của họ Trác, từ trước mặt Quan Vân Hội liền xuất hiện ba nhân vật đột ngột chặn lối :

- Ngươi chạy đi đâu? Hãy nên ngoan ngoãn đứng lại thì hơn!

Quan Vân Hội vội xuất thủ ngay :

- Muốn ta đứng lại ư? Đờ!

Ba nhân vật nọ cũng xuất thủ ngăn đỡ nhưng thật bất ngờ, chiêu của Quan Vân Hội chợt ngoặt ngang, sau đó theo lối bên tả lao vòng vào họ, còn thân hình của Quan Vân Hội thì ngoặt chéo lên cao, có vẻ như sẵn sàng lao thoát đi ngay bên trên họ.

Bùng! Bùng! Bùng!

Cách biến chiêu này của Quan Vân Hội làm ba nhân vật nọ vì không đủ bản lãnh để kịp thu chiêu và nhảy tránh như bản thân họ Trác nên cả ba nghiễm nhiên chia nhau hứng đủ một kinh của Quan Vân Hội. Đồng thời ngay khi họ bị loạn choạng thối lùi, Quan Vân Hội vội lao cắt ngang qua mặt họ, thay vì lao vượt qua bên trên như thái độ của Quan Vân Hội đã tỏ ra như thế.

Trác Thập Cổ vận dụng khinh công lao đến và đành chịu bị bất ngờ do không hề ngờ Quan Vân Hội thay vì lao thoát theo bên trên thì lại lao cắt ngang và đã chuyển hướng chạy. Vì thế, họ Trác càng bị hớ dả thì sau đó càng thêm cuồng nộ, gầm quát và ra lệnh to hơn :

- Tiểu tử đã chạy ngược theo phía Tây. Mau chặn cho bằng được tiểu tử. Nhanh lên!

Nhưng bóng dáng của Quan Vân Hội lúc này đã được những bụi cây hoang dại mọc ven sông che khuất. Bất quá chỉ còn vang lại tiếng hô hoán gọi nhau của lũ thuộc hạ Thánh Ma giáo, cho biết rằng hoặc chúng không kịp ngăn cản đà tháo chạy của Quan Vân Hội, hoặc có kịp thì lại không đủ bản lãnh để mong đối phó với những quái chiêu do Quan Vân Hội vận dụng và chỉ ít chính họ Trác cũng vừa mới một lần nếm mùi lợi hại.

Trác Thập Cổ rất giận, toan tự thi triển khinh công đuổi theo thì chợt nghe một lời hồi bẩm :

- Đã có tin về tung tích của tiểu liêu đầu Bạch Thúy Hà.

Trác Thập Cổ lập tức nhảy xổ đến chỗ vừa phát ra tiếng hồi bẩm :

- Đừng để phí thời gian. Mau trước dẫn lối. Ta sẽ tự tay bắt giữ và thu thập tiểu liêu đầu.

* * * * *

Và lúc này, Quan Vân Hội đang đứng thờ người để ngắm nhìn một vật thật nhỏ vừa mới nhặt lên và vẫn còn cầm trong tay.

Chợt có giọng tăng hắng khê vang lên :

- Phải chăng đó là vật mà bấy ngày qua lão vẫn cứ thấy tiểu khả luôn loanh quanh và hốt hoảng kiếm tìm?

Quan Vân Hội lập tức nắm giữ gọn vật đó vào lòng bàn tay tả để có thể bắt ngờ xoay người và tung hữu kinh về phương hướng vừa đột ngột vang lên tiếng phát thoại :

- Là ai? Đờ!

Nhưng trước mặt Quan Vân Hội lúc này chỉ còn là một bóng nhân ảnh mờ ảo đã cố tình lao tránh thoát chiêu công dù rất bất ngờ do chính Quan Vân Hội xuất.

Bị hụt chiêu, Quan Vân Hội chợt nghe thanh âm nọ phát ra và không ở đâu xa mà chính là ở phía đối diện :

- Ta hỏi, tiểu tử ngươi không đáp cũng không sao. Có gì ngươi xuất thủ, như thế đang có hành vi mờ ám và vì bị phát hiện nên chợt dạ đành tiên hạ thủ vi cường hầu che đậy tâm địa không chính đáng của ngươi?

Quan Vân Hội kinh hoảng và chỉ cần xoay mặt về nguyên vị là lập tức chạm phải đôi mục quang không chỉ sáng lấp lánh mà còn toát ra toàn những tia nhìn nghiêm khắc pha với sắc giận của một lão nhân vừa cao niên vừa gầy đồng thời có y phục vừa bản vừa rách rưới.

Quan Vân Hội nghi hoặc nhìn lão nhân :

- Lão là người của Thánh Ma giáo?

Sắc diện của lão nhân càng thêm giận và điều này chỉ khiến Quan Vân Hội lùi vội về mấy bước với tư thế sẵn sàng động thủ nếu ở lão nhân có dấu hiệu xuất thủ.

Nhưng đột ngột lão nhân thở hắt ra một hơi phát thành tiếng khá lớn :

- A.. Hóa ra người vì nghĩ ta là người của Thánh Ma giáo nên cứ thế xuất thủ ngay. Và với lý do đó được ta tạm bỏ qua không còn nghĩ ngươi vì tâm ta bất chính nên có thái độ đáng trách mới vừa rồi. Tuy vậy, tội hồ đồ của ngươi thì không thể tha. Hãy nói đi ngươi dựa vào đâu để cho ta cùng một hạng với Thánh Ma giáo thói tha tội tặc? Và nếu ngươi không giải thích hoặc lời giải thích nghe không thuận tai thì đến lượt ta sẽ cho ngươi biết hể hồ đồ là nhận hậu quả như thế nào.

Quan Vân Hội đảo mắt nhìn quanh và sau đó cười nhạt :

- Nếu đây là thủ đoạn nữa của Thánh Ma giáo nhằm đối phó kẻ hèn này. Hừ, tại hạ không phải nhận bản lãnh của lão rất cao minh nhưng đừng vì thế mà tại hạ sẽ ngoan ngoãn thúc thủ và chờ lão định đoạt số phận. Tốt nhất lão cứ ra tay. Chờ khi nào đắc thủ, với điều kiện tại hạ khi đó vẫn còn sống, lão lo gì không có cơ hội hạch hỏi hoặc xử tội tại hạ?

Lão nhân thêm giận. Và điều đó được minh chứng qua hữu thủ của lão nhân chợt nâng cao. Tuy nhiên, lúc Quan Vân Hội vì nhận thấy như thế nên chực ra tay.

Lão nhân một lần nữa lại thở hắt ra đồng thời hạ dần hữu thủ xuống :

- May cho ngươi đã không nói câu này với ta vào khoảng đôi ba mươi năm về trước. Vì với tính khí của ta lúc đó hãy ghi nhớ cho kỹ, sinh mạng ngươi e khó bảo toàn. Chứ đâu như bây giờ, ta là nhân vật như thế nào mà phải nhẫn nhịn, hạ cố nói với ngươi thêm một lần nữa rằng ta không chấp nhận bị ngươi xếp chung hạng với lũ thói tha Thánh Ma giáo. Còn ngươi, sư phụ là ai? Có phải chỉ là kẻ vừa bất tài vừa vô dụng đến nỗi dù đã chấp thuận cho ngươi bôn tẩu giang hồ nhưng lại không điềm chỉ, dạy bảo ngươi biết cách nhìn nhận lai lịch, chí ít là của những nhân vật hữu danh, để ngươi nhớ có tình cớ hội diện cũng biết cách xử sự sao cho đúng lễ, có phải như thế chăng?

Quan Vân Hội chợt cười gượng, vừa lắc đầu vừa miễn cưỡng lên tiếng :

- Xin lượng thứ nếu vẫn bối vì vẫn đa nghi nên e khó tránh những lời thất ngôn. Nhưng riêng về sư thừa, thật tiếc, vẫn bối do chưa từng bái nhận ai làm sư phụ nên không chỉ về võ học công phu mà kể cả mọi kiến văn cần có để bôn tẩu giang hồ vẫn chưa được ai chỉ vẽ bảo ban. Vì thế xin được lượng thứ lần nữa do vẫn bối đành mạo muội và cam bẽ thất lễ, thỉnh giáo quý tính cao danh của lão lão trưởng.

Lão nhân kinh ngạc :

- Ngươi chưa hề bái sư? Vậy công phu bản lãnh của ngươi từ đâu mà có?

Quan Vân Hội lắc đầu :

- Vẫn bối chưa thể thông tỏ điều này. Lão trưởng dù thất vọng ắt hẳn hiểu nguyên do vì sao.

Lão nhân liền cầu nhào :

- Vì người vẫn nghi ta là người của Thánh Ma giáo chủ gì? Được rồi, ương ngạch và cổ chấp như người bình sinh ta chỉ mới thấy có một, người muốn như thế nào mới chịu tin ta không là người của lũ Thánh Ma? Hay để ta cho người biết tính danh? Và qua đó tất người sẽ minh bạch ta vì ở họ Trương tên Minh Truyền nên không thể nào là người của lũ Thánh Ma.

Quan Vân Hội chợt đỏ mặt ngượng ngùng :

- Vãn bối thật đắc tội vì chợt nhận ra hầu như không có bất kỳ phương cách gì để thôi, không còn nghi ngờ Trương Minh Truyền lão tiên bối phải hay không phải người của Thánh Ma giáo. Và nguyên do thì chỉ vì vãn bối làm gì đủ tư cách biết hết tính danh của mỗi giáo đồ Thánh Ma giáo. Chi bằng, đây là một lễ, gọi là tạ lỗi những gì vãn bối vừa mạo phạm. Mong được lượng thứ và xin cáo từ.

Lão nhân vụt quát :

- Chờ đã. Vì một lễ của người tuy ta nhận, gọi là bù lại thái độ xuất thủ hồ đồ đã có của người. Nhưng liệu có công bằng chăng một khi người đã biết tính danh ta. Còn tính danh người thì không hề bày tỏ, cho dù chính ta hỏi người trước? Đây là chưa kể cử chỉ người vừa quá vô lễ vừa hỗn xược. Đừng nghĩ ta còn đủ nhẫn nại để cho người cứ thế bỏ đi một cách quá dễ dàng.

Quan Vân Hội biến sắc, lại đảo mắt nhìn quanh, sau đó cười nhạt :

- Thế thì sao? Đừng quên, chúng ta chỉ bình thủy tương phùng, vì tình cờ hội diện. Huống hồ tại hạ xuất thủ và hỏi tính danh lão chỉ vì không thể không nghi lão do là người của Thánh Ma giáo nên xuất đầu lộ diện hầu dùng thủ đoạn khác, chủ ý là gây bất lợi cho tại hạ? Nay nghi vấn đó tạm bỏ qua, thiết nghĩ hai chúng ta đường ai nấy đi, coi như chưa hề hội diện. Còn nếu lão cứ quyết tình gây khó khăn, được lắm, cứ xuất thủ đi để xem đây là loại thủ đoạn nào nữa của Thánh Ma giáo, qua việc sai phải một cao thủ như lão đối phó tại hạ.

Lão nhân lập tức nhảy xổ đến :

- Ta thật tức chết, bởi cứ mãi bị một tiểu oa nhi vô danh như người xếp ta ngang hàng với lũ Thánh Ma giáo tồi tệ. Nếu không đập chết người, đúng là ta thế nào cũng tức chết. Đỡ!

Quan Vân Hội khiếp đảm, đành xuất thủ nhưng với tâm trạng chưa chiến chỉ muốn bại tẩu.

- Ôi chào! Xuất thủ nhanh và lợi hại như lão quả là điều tại hạ khó thể ngờ. Nhưng đừng nghĩ tại hạ sẽ cam bẻ thúc thủ. Đỡ!

Bùng!!

Chấn kinh đẩy bật Quan Vân Hội thoái hậu vài ba dậm. Đó là lúc lão nhân cũng sững sờ và có một thoáng dừng lại nhìn Quan Vân Hội :

- Niên kỷ như người nếu có nội lực ngần này, ta thật không tin người không hề có sư phụ. Đã thế, ta sẽ có cách buộc người tự để lộ xuất xứ sư thừa. Đỡ chiêu!

Nhờ đối phương vì có một thoáng dừng chiêu nên lúc này dù Quan Vân Hội lại bị tấn công nhưng vẫn có đủ thời gian để tung chiêu ứng phó :

- Muốn đánh cứ đánh hà tất phí công tìm cớ này hoặc nguyên do nào khác để che đậy ác ý. Đỡ!

Nhưng chiêu thức của Quan Vân Hội vừa phát đi nửa chừng bỗng tự dừng ngoặt chuyển phương hướng trong khi đó thì thân hình của Quan Vân Hội dù cũng ngoặt chuyển nhưng lại chuyển theo phương hướng hoàn toàn khác với chiêu thức vừa chuyển ngoặt.

Điều này làm cho lão nhân Trương Minh Truyền hầu như bị bất ngờ :

- Quái lạ! Công phu của người lại tà môn đến thế này sao? Sư phụ người không phải nhân vật ở Trung Nguyên?

Tuy hỏi nhưng lão nhân Trương Minh Truyền nhờ có thân thủ thật sự lợi hại nên vẫn kịp biến chiêu đối thủ tung ngay chiêu lực thứ hai ngăn chặn và hóa giải loại kỳ chiêu tà môn do Quan Vân Hội vừa thi triển suýt gây bất lợi cho lão.

Bùng...

Nhờ gặp lúc lão nhân xuất chiêu khẩn cấp, nội kinh chưa đủ hỏa hầu, nên lướt chạm chiêu lần này không những không làm Quan Vân Hội nao núng mà trái lại còn vô tình tạo cơ hội cho Quan Vân Hội chiếm tiện nghi, bằng cách tự ý xuất thủ đánh trước vào lão nhân :

- Sao lão cứ phí công tra hỏi mãi về một điều đã được tại hạ quả quyết là không hề có? Còn riêng về công phu này có tà môn hay không, nếu không biết thì đừng vô đoán. Trừ phi vì chưa đủ bản lĩnh đối phó nên lão đành nói như thế cho đỡ thẹn. Xem chiêu!

Lão nhân bật cười :

- Người đã quá tự phụ đấy, vì khắp võ lâm đương đại vị tất có nhân vật nào dám trước mặt ta bảo rằng sẽ thi triển một loại tuyệt kỹ khiến ta không đủ bản lĩnh đối phó. Vậy thì sá gì một tiểu oa nhi vô danh như người. Hãy xem đây. Ha ha...

Nhưng chỉ mới cười, lão nhân vụt kêu hoảng do phát hiện cung cách xuất chiêu của Quan Vân Hội đích thực là tà môn :

- Người từ tả chuyển sang hữu, vậy bằng cách nào người có thể làm cho kinh lực người thay vì chuyển theo lại tự ngoặt chuyển theo phương khác? Đúng là tà môn thật rồi.

Vì thế lại một lần nữa lão nhân do không muốn sớm bị mất mặt nên đành khẩn trương phát kinh với nội lực chỉ đủ hóa giải chiêu thức tà môn chứ không thể gây phương hại đến Quan Vân Hội là nhân vật vừa vận dụng công phu tà môn đó. Tiếng chạm kinh vang lên do đó cũng không đủ lớn, chỉ càng làm cho Quan Vân Hội phần khích xuất chiêu tiếp tục chiếm giữ thượng phong.

Người chuyển Đông, chuyển kinh chuyển sang Tây, điều đó đâu có gì đáng kể so với chiêu thức tiếp theo ngay lúc này đây? Đờ!

Lần này lão nhân thận trọng, không cần phát chiêu chống đỡ ngay, trái lại cứ như thể chú mục nhìn thật kỹ vào cung cách xuất chiêu lần phương thức biến hóa quá tà môn của Quan Vân Hội.

Phát hiện điều này, Quan Vân Hội bật cười :

- Lão đang đợi tại hạ biến chiêu ư? Không có đâu, mà sẽ như thế này. Ha ha...

Ào...

Vì không có biến chiêu nên chuyển kinh của Quan Vân Hội cứ quật thẳng vào lão nhân Trương Minh Truyền.

Kịp nhận ra sự thế, lão nhân vừa gầm vừa vỗ mạnh một kinh, quật vào chuyển kinh của Quan Vân Hội :

- Người thật giỏi hoạt. Trúng này!

Ầm!

Quan Vân Hội đành chịu kích lùi và hoàn toàn khiếp hãi khi thấy lão nhân cứ cuồn cuộn quật kinh xông tiếp tới. Đã vậy, lão nhân còn giậm dứ quất :

- Nếu không cho người nếm mùi lợi hại ắt người vẫn cứ là ếch ngồi đáy giếng, chỉ luôn xem trời không to quá chiếc vung, mau nằm xuống!

Ào...

Bị bức dồn và nếu không đỡ thì kể như mất mạng, Quan Vân Hội dốc toàn lực quật xô ra một kinh :

- Ta quyết liều với lão. Xem chiêu?

Ầm!

Bùng! Bùng!

Lão nhân vụt khựng lại, quắc mắt nhìn Quan Vân Hội :

- Người là truyền nhân của Quỷ Diện Vô Dung?

Quan Vân Hội đang chao đảo, kể cả khí huyết toàn thân cũng bị tác động của chấn kinh làm cho nhôn nhạo khó chịu. Dù thể vừa nghe nhắc đến Quỷ Diện Vô Dung, Quan Vân Hội vẫn phần nộ quát vang :

- Chớ nói nhảm. Đâu phải am hiểu Ác Quỷ chương thì tại hạ phải nhất quyết nhận Vô Dung Quỷ Diện là sư phụ. Vậy còn công phu này thì sao. Tại hạ sẽ là truyền nhân của nhân vật nào nữa đây? Đờ!

Lão nhân chợt sững người hô hoán :

- Dừng tay. Vì sao ngươi am hiểu tuyệt học Giáng Ma, công phu truyền gia, duy chỉ người họ Giang mới được truyền thụ? Hay ngươi ở họ Giang? Nhưng nếu vậy thì kỳ quái. Vì độc tử duy nhất của Giang gia lúc này theo ta biết vốn dĩ phải là nữ lưu, không lẽ ngươi đang cải nam trang, đúng không?

Quan Vân Hội sững sờ dừng lại và thay vì đáp lời hay giải thích minh bạch, Quan Vân Hội chợt chớp thời cơ, nhân lúc lão nhân ắt sẽ không kịp phản ứng, vội bật người chạy đi thật nhanh.

Quả nhiên lão nhân đã không đuổi theo. Và Quan Vân Hội đã được thể chạy một mạch, không bị bất kỳ ai xuất hiện ngăn cản nhưng trong thâm tâm vẫn cứ lo ngay ngáy.

9. Miếu Trung Hưu Biến-hiệp Cái Kỳ Nhân

Bóng chiều tà đang xua dần từng hơi hám hấp nóng của tiết trời cuối hạ cứ luôn toát ra từ vạn vật đã phải chịu oi bức suốt cả ngày dài dưới ánh nắng gay gắt chợt chuyển sang màu u ám như thể chính ngày hôm nay màn đêm sẽ đổ xuống thật nhanh không từ từ như mọi ngày.

Diễn biến này khiến khách độc hành nọ dù đang uể oải bước đi vẫn tự lấy làm lạ và đành miễn cưỡng ngược mắt nhìn lên bầu trời. Nhờ đó, Độc Hành Nhân chợt phát hiện bầu trời u ám vì một đám mây đen dù to nặng nhưng vẫn nhanh chóng kéo ập đến che kín cả không gian.

Một nụ cười hài lòng xuất hiện trên đôi môi cơ hồ đã khô gộp của Độc Hành Nhân trẻ tuổi :

- Có thể chứ và cứ mưa thật to vào. Bằng không thì nào ai chịu nổi cái nắng nóng như thiêu như đốt này.

Nhưng đến khi những hạt mưa đầu tiên bắt đầu lác rác rơi, cũng chính Độc Hành Nhân chợt kêu thốt lên :

- Không ổn rồi. Cơn mưa này nếu có chấm dứt thì bóng đêm đen ắt cũng bao phủ. Đến lúc đó, ta vừa ướt vừa đói lạnh, liệu có kịp tìm một nơi vừa có thể trú thân qua đêm vừa được một bữa ăn cho đỡ dạ chăng? Dĩ nhiên là không rồi, nếu ngay bây giờ ta không nhanh chóng hoặc chạy trốn cơn mưa hoặc kịp tìm thấy nơi cần tìm. Nhưng biết tìm ở đâu?

Tự kêu như thế xong, Độc Hành Nhân còn chưa kịp thực hiện ý định thì cơn mưa đã đổ tuôn xuống như trút nước.

Vì thế dù chính bản thân vừa mới cầu mưa nhưng lúc này Độc Hành Nhân cứ hốt hoảng chỉ lo sớm tránh được cơn mưa nhanh chừng nào tốt chừng ấy. Vậy là Độc Hành Nhân vội vàng cầm đầu bỏ chạy.

Đang chạy, chợt Độc Hành Nhân dừng lại và đột ngột quay mặt nhìn bên tả, là nơi mà lúc này dù màn mưa có dày đặc thế mấy vẫn không thể che khuất hết hình dáng nhỏ nhoi và khiêm tốn của một mái ngói cong cong cho biết đây là phần cao nhất của một am miếu nào đó. Vậy là Độc Hành Nhân kể như theo nguyện, đã tìm thấy một chỗ khả dĩ trú mưa, kể cả trú thân cho qua đêm.

Nhưng thật lạ, Độc Hành Nhân thay vì chạy thật nhanh đến am miếu mới phát hiện, thì lại có thần thái cẩn trọng tựa hồ vượt quá mức cần thiết. Đây là Độc Hành Nhân đi vừa chậm vừa cố tình đánh thành một vòng rộng, chứng tỏ chỉ muốn dò xét thật kỹ khắp tứ bề của ngôi am miếu trước khi có quyết định là nên chọn làm chỗ trú thân hay không? Và vì quá cẩn trọng, Độc Hành Nhân sau đó dù có quyết định như thế nào đi nữa thì hiện tại ngay lúc này toàn thân Độc Hành Nhân đã hoàn toàn ướt sũng.

Mưa vẫn dày đặc vì nặng hạt.

Độc Hành Nhân thì dù ướt lạnh vẫn thận trọng tiến dần đến am miếu từ phía hậu sau khi đã đi thành một vòng quá rộng, quá cả mức cần có.

Dù vậy, chính vì cẩn trọng nên ngay khi lọt vào miếu, Độc Hành Nhân bật ra một tiếng gầm vang dội :

- Bức hiếp người cô thế, bọn người không sợ lúc này đang mưa, ngũ lôi sẽ phanh thây trị tội bọn người hay sao?

Bầu trời vốn u ám vì mưa, giờ lại là lúc sấm sầm tối nên mọi cảnh vật trong am miếu đều tối đen, khó nhận rõ mặt người.

Dù vậy vẫn có một bóng đen hung hãn lao thẳng đến chỗ Độc Hành Nhân đang đứng :

- Người đến nhanh đấy! Nhưng nếu viện thủ do gã vô dụng họ Phong thỉnh mời chỉ có một mình người. Bọn ta e rằng người bản lãnh cao thâm đến đâu vẫn phải nạp mạng thôi. Và ta sẽ là người hóa kiếp cho người. Đỡ!

Ào...

Có vẻ như đã tiên liệu và chực chờ sẵn, Độc Hành Nhân cũng lập tức xuất thủ :

- Nếu sợ ta đã không tự tìm đến nạp mạng như hạng vô sỉ người bảo. Hãy xem chiêu!

Bóng đen nọ lập tức bị hất lùi và vì hốt hoảng nên vội há mồm hô hoán :

- Không ổn rồi. Lão Tứ, lão Ngũ mau giúp ta nhanh lên.

Độc Hành Nhân tung người đuổi bám theo từng bước lùi của bóng đen và không hề ngạc nhiên cho dù cạnh bóng đen đang lùi, đột ngột xuất hiện thêm hai bóng đen khác.

Độc Hành Nhân bật cười cao ngạo :

- Sao chỉ có ba? Vẫn còn một kẻ vô sỉ nữa nếu ta không làm vì đã nghe tường tận những bốn loạt cười khả ố và ti tiện của bọn người? Hay kẻ đó quá sợ, đã chết vì vỡ mặt? Và đó cũng sẽ là số phận của ba kẻ vô sỉ bọn người. Mau đỡ chiêu. Ha ha...

Nhưng Độc Hành Nhân vừa khoa tay xuất thủ, lúc ba bóng đen trước mặt chưa kịp hợp lực phát chiêu. Chợt có bóng đen thứ tư bật từ phía sau lưng ba bóng đen nọ lao lướt đến Độc Hành Nhân và quật ra một ngọn kinh lợi hại.

- Quỷ môn quan vô nể người lại tự tìm vào. Vì người muốn chết nên ta sẽ cho người toại nguyện. Hãy nạp mạng cho ta!

Độc Hành Nhân lập tức thu kinh, toàn thân cũng lui về phía sau vài bước :

- Rốt cuộc người cũng phải xuất đầu lộ diện ắt là để minh chứng người chưa chết vì vỡ mặt. Nhưng muốn ta chết một mình. Người e chưa đủ bản lãnh. Tốt nhất là cả bốn nên hợp lực với nhau may ra có thể đối phó với ta một vài chiêu. Hãy cùng xông lên nào.

Chủ nhân của bóng đen thứ tư lập tức phát ra tràng cười ngạo nghễ :

- Nếu người không phải đã hóa cuồng, thì cũng chỉ là kẻ đang nôn nóng mừng được chết, bình sinh ta chưa từng gặp qua. Đã vậy, bọn ta đâu ngại hợp lực toại ý người. Tất cả hãy động thủ nào, đánh? Ha ha...

Hợp lực của bốn bóng đen liền hiển hiện, tạo một uy lực cực kỳ lợi hại, cuồng nộ như giông tố cùng quật búa vào hình bóng đơn độc của Độc Hành Nhân.

Ào... Ào...

Độc Hành Nhân vỗ mạnh song thủ, cũng quát đáp lại bằng nhị kinh không kém phần lợi hại :

- Có đánh như thế mới thú vị... Xem chiêu!

Bung Bung...

Và kết quả thật bất ngờ ngoài dự liệu của Độc Hành Nhân. Bởi hợp kinh kia đã ngay lập tức chấn lùi Độc Hành Nhân chỉ ít là ngoài nửa trượng.

Bốn bóng đen được thể lại đồng loạt lướt đến với hợp kinh lần này mang uy lực lợi hại hơn, chỉ vì do đang phần khích khi mau chóng chiếm thượng phong :

- Người sẽ được thú vị hơn bội phần khi nhận cái chết khác lạ chưa hề tận hưởng. Ha ha...

Ào... Ào...

Độc Hành Nhân lại tung nhĩ kinh đồ chiêu nhưng lần này chợt hô hoán :

- Cô nương nào vừa bị bức hiếp? Còn chờ gì nữa mà không nhân cơ hội này tự tìm đường đào thoát thật nhanh? Mau chạy đi trước khi quá muộn. Còn đây là phần của lũ vô sĩ bọn người. Hãy đỡ!

Bùng Bùng...

Độc Hành Nhân vẫn bị chấn lùi. Và bốn bóng đen thay vì nhất tề xông lên như lần vừa rồi thì có một trong số đó chợt tách khai, động thân nhảy lùi lại.

Bóng đen này còn cất cao giọng hạ lệnh :

- Đối phương không phải viện thủ của gã họ Phong. Mà theo công phu bản lãnh cũng không phải đệ tử Không Động phái. Để tránh đêm dài lắm mộng, bọn người tạm thời hãy cố cầm chân đối phương. Ta sẽ quay lại ngay, sẽ cùng bọn người giết đối phương diệt trừ hậu họa. Và tuy còn ba nhưng hợp lực của ba bóng đen này vẫn tạo thành uy lực lợi hại để dồn đến và uy hiếp Độc Hành Nhân.

Nhưng dấu pháp của Độc Hành Nhân bỗng thay đổi, khiến khí thế lúc xuất chiêu phát kinh cũng uy mãnh hơn những lần trước bội phần.

Độc Hành Nhân còn bật lên tiếng gầm thịnh nộ :

- Bọn người toan sát nhân diệt khẩu, phi tang mọi dấu vết tội lỗi của bọn người ư? Đã có ta ở đây, bọn người đừng mong toại nguyện. Mau đỡ?

Ào...

Ầm!? Ầm?!

Ba bóng đen dù hợp kinh hợp lực nhưng lần này lại bị chấn lui. Một kết quả quá tồi tệ khiến một trong ba bóng đen kinh hoảng kêu vang :

- Triệu Dương?! Không có các hạ giúp e không xong. Hãy mau quay lại ngay. Nếu không, đừng trách là bọn ta bất nghĩa bội tín, vì bọn ta thà chạy hơn chịu mất mạng.

Bóng đen lúc nãy vừa lui mất về phía sau, ngay lập tức xuất hiện trở lại :

- Được rồi. Ta quay lại đây. Nào, cùng nhau xuất thủ nào. Đánh!

Bốn bóng đen lại hợp kinh đốc lực, cùng nhau nhất loạt xô chưởng ra

Ào... Ào...

Nhưng Độc Hành Nhân bất giác gầm vang :

- Người có dụng ý gì thế, Triệu Dương? Sao lại xuất thủ, nhắm vào những đồng bọn của người?

Tiếng gầm mang ý nghĩa cáo giác của Độc Hành Nhân ngay lập tức làm cục diện biến đổi. Và điều thay đổi đầu tiên là cả bốn bóng đen dù đang xuất thủ nhưng vẫn bất ngờ khựng lại. Nhưng họ chỉ khựng lại trong một sát na ngắn ngủi. Vì liền ngay lúc đó chính bóng được gọi là Triệu Dương lại tiếp tục nhả kinh, đồng thời đối tượng xuất thủ của Triệu Dương lại đứng như Độc Hành Nhân hô hoán là nhắm đánh vào ba bóng đen còn lại, cũng là đồng bọn của Triệu Dương.

Ba bóng đen bối rối quay người lại, nhưng thay vì hợp lực đối phó với hành vi đầy bất ngờ của Triệu Dương chỉ có hai nhân vật là nghĩ đến điều này, người thứ ba thì chỉ biết há hốc mồm hô hoán :

- Triệu Dương người sao lại trở mặt, đột ngột tấn công bọn ta?

Triệu Dương cười gằn, hữu kinh càng được nhấn thêm chân lực vào chiêu chưởng đang quật ra :

- Để lộ danh tánh của ta, chẳng phải đó là hành vi bọn người tự đào huyệt chôn chân sao? Đừng trách ta độc ác. Ha ha...

Bùng bùng...

Đã có hai trong ba bóng đen bị chưởng kinh của Triệu Dương chấn bay. Và vì phát hiện hầy còn sót lại một, Triệu Dương liền lao cuộn đến, toan tung sát thủ kết liễu luôn sinh mạng của kẻ có phần may mắn này.

- Trang lão Tam còn chờ gì nữa mà không theo ngay chân lão Tứ, lão Ngũ?

Ào...

Độc Hành Nhân chợt xen vào rất quyết liệt khi chọn Triệu Dương làm đối tượng phát chiêu :

- Người thật tàn nhẫn, hạ thủ sát hại đồng bọn chẳng mấy may thương xót. Kẻ nhẫn tâm như ngươi, trời nào tha, đất nào dung. Đỡ!

Ầm! Ầm!

Điều kỳ quái vẫn cứ xảy ra. Đó là nếu Triệu Dương lúc này chỉ ít đã có hai lần cùng ba đồng bọn hợp lực tấn chiêu nhưng chỉ có thể kích lùi và không hề gây phương hại gì cho Độc Hành Nhân thì lần này lẽ ra với tình cảnh một đối một ắt Triệu Dương khó thoát kết quả bại vong, thế nhưng sau những loạt chạm kinh, Triệu Dương lại nghiêm nhiên cùng Độc Hành Nhân bình thủ.

Có vẻ như không thật tin vào điều đó, Độc Hành Nhân dừng mãnh phát chiêu :

- Hảo thân thủ. Nhưng có sao mãi đến bây giờ ngươi mới bộc lộ bản lãnh cao mãnh này? Kỳ thực Triệu Dương ngươi có dụng mưu gì? Đỡ!

Ào...

Triệu Dương chợt cười lạnh và bất ngờ cũng nêu một nhận định tương tự Độc Hành Nhân :

- Người cũng đâu đã bộc lộ thân thủ thật của ngươi ngay từ đầu? Tuy vậy ta vẫn đoán được dụng ý của ngươi, chỉ làm kéo dài thời gian hầu tạo cơ hội cho tiện tỳ họ Lam đào thoát, đúng không? Nhưng thật đáng tiếc, ngươi bản lãnh khá nhưng tâm cơ quá kém. Và cơ hội để ngươi buộc tội ta kể như không còn. Mà trái lại, chính ngươi phải nạp mạng cho ta. Đỡ chiêu!

Bùng! Bùng!

Song phương lại cùng nhau bình thủ lần nữa, kết quả này khiến Triệu Dương vì không cầm nén nổi tâm trạng ngạc nhiên nên bất chợt buột miệng hỏi :

- Ngươi là ai? Kể cả sở học của ngươi hầu như ta chưa bao giờ nhìn qua?

Độc Hành Nhân đã thần tốc xuất thủ :

- Ta cũng đang muốn hỏi ngươi câu tương tự. Bọn ngươi thuộc Bang môn, Phái nào? Sao có thể nhẫn tâm sát hại lẫn nhau? Và đối với bằng hữu ngươi còn ác độc như thế thì liệu ngươi sẽ còn tàn nhẫn như thế nào nếu có người chỉ vì vô tình làm phật ý ngươi? Như ta chẳng hạn. Đỡ!

Bất chợt đúng lúc này, giữa những tiếng mưa rơi xối xả bên ngoài vẫn vắng vắng đưa lọt vào am miếu từng chuỗi thanh âm huyền ảo :

- Lam muội! Lam muội có còn trong đó không? Muội có bình an không?? Ta đã quay lại để giải thoát muội đây! Lam muội?!

Và vang rõ nhất là có một loạt gầm dù phần nộ nhưng vẫn ngấm ngấm biểu lộ sự đặc ý vọng vào qua tiếng mưa âm.

- Bọn Thánh Ma giáo các ngươi thật to gan. Nhưng lần này chính là bọn ngươi dẫn thân đến nạp mạng. Đêm nay sẽ không kẻ nào trong bọn ngươi hy vọng thoát. Tất cả sẽ phải chết, Ha ha...

Độc Hành Nhân thoát nghe đã hiểu ngay đối tượng của những loạt huyền ảo là ai, liền nhảy lùi lại, miệng gọi vang :

- Có phải những huynh đài Không Động phái đã đến? Mau vào đây. Hãy còn hai ác đồ Thánh Ma giáo... Ồi, đã có một tên không rõ lên bỏ chạy bao giờ? Này Triệu Dương người đừng mong chạy. Hãy mau đứng lại thì hơn. Đỡ!

Nhờ kịp phát hiện Triệu Dương toan chạy, Độc Hành Nhân lập tức xuất thủ kỳ chiêu, chỉ chớp mắt là quạt tung một kinh chặn ngay ý đồ đào tẩu của hung đồ họ Triệu.

Ào...

Tuy bị chặn lối thoát nhưng thật bất ngờ, Triệu Dương dù vội tung chiêu hóa giải vẫn bắt thần buột miệng bật ra câu niệm phật :

- Những huynh đệ Không Động phái đến thật kịp lúc, Vô Lượng Thọ Phật, xin hãy mau vào hiệp lực cùng bản đạo trưởng trị ngay ác đồ Thánh Ma giáo có bản lãnh khá thâm hậu này. Ác đồ đồ!

Vù...

Những ánh hỏa quang chợt xuất hiện, bật lóe lên những đốm sáng đầu tiên rơi vào giữa lòng ngôi am miếu tối âm u. Và cùng với những đốm sáng này, có tất cả sáu nhân vật võ lâm cùng nhất loạt nhảy lộn vào am miếu. Họ khoác những áo tơi che mưa, tay cầm đuốc đưa cao, để lửa cháy to dần và phát ra những tiếng nổ lép bép, tổng xuất một vài giọt nước mưa vẫn có cách ngấm vào đuốc ắt là vì không được họ che chắn kỹ lúc đội mưa chạy vội đến đây.

Ánh đuốc giúp Độc Hành Nhân nhìn rõ nhân dạng của kẻ tuy mang tính danh Triệu Dương nhưng vẫn trần tráo vừa để phát ra từ miệng câu niệm phật không thể ngờ là có ở những nhân vật Thánh Ma giáo.

Và Độc Hành Nhân hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra nhân vật Triệu Dương quả nhiên có vận đạo bào, đủ để minh chứng bản thân Triệu Dương là kẻ không thể bỗng dưng hoặc được tùy tiện dùng tiếng niệm Phật!

Những cao thủ võ lâm vừa tiến vào cũng nhanh chóng nhận ra Triệu Dương. Vì có một nhân vật chợt kêu, nửa mừng nửa kinh ngạc :

- Huyền Vân đạo trưởng?! May thật, nếu đã có cao đồ Vô Đang phái kịp xuất hiện thế này, ắt Lam Kỳ Hà, Thất sư muội của Phong mỗ vẫn bình yên vô sự, chứ huynh đệ hãy mau giúp Đạo trưởng đối phó ác đồ Thánh Ma giáo. Phần Lam sư muội, mỗ cần phải tìm ngay.

Độc Hành Nhân hoang mang, vội tránh ngay chiêu kinh của Triệu Dương, Huyền Vân, đồng thời cũng lớn tiếng cáo giác và giải thích :

- Bất luận y có là ai chăng nữa, xin chư vị chớ ngộ nhận. Vì đích thực y đã cùng những ác đồ Thánh Ma giáo có hành vi bức hiếp phụ nhân. Nhưng do bị tại hạ tình cờ phát hiện, cũng chính y nhẫn tâm sát hại những kẻ từng đồng mưu. Y mới là kẻ chư vị cần đối phó xử trị, không phải tại hạ như chư vị đang lầm nghĩ.

Nhưng những cao thủ nọ vẫn cứ ào ào xông vào và vây kín Độc Hành Nhân.

Còn Triệu Dương chợt cười và lớn tiếng cáo giác lại Độc Hành Nhân :

- Người còn dám trách bản đạo là nhẫn tâm khi hạ sát những đồng bọn của người ư? Bọn chúng đều đáng chết. Cả người cũng vậy, một khi đã dám giở trò tiền dâm hậu sát, giết chết Lam cô nương. Người hãy ngoan ngoãn đón nhận số phận. Còn một tên nữa, có phải được người gọi là Trang lão Tam? Hắn cũng không thể thoát, bằng không còn gì là công đạo. Ha ha...

Và trong khi Độc Hành Nhân đột ngột bị rơi vào tình cảnh chịu vây khốn với những cao thủ Không Động phái vừa xuất hiện thì Triệu Dương mặc tình ung dung bỏ đi với nguyên nhân chính là chạy đuổi tìm Trang lão Tam đã đào thoát.

Đúng lúc đó, từ phía thật khuất của ngôi am miếu bất đồ vang lên tiếng kêu thất thanh của nhân vật họ Phong lúc này đã lao vào :

- Lam muội?! Những ác đồ Thánh Ma giáo thật đáng chết. Bọn chúng đã nhẫn tâm hạ thủ Lam muội!! A...

Những cao thủ Không Động phái lập tức xuất thủ đánh vào Độc Hành Nhân :

- Ác đồ đáng chết!! Đỡ!

Ào ào...

Độc Hành Nhân lúc này nhờ có ánh đuốc soi tỏ nên lộ rõ là một trang nam nhi dù gầy gò hốc hác, nhưng vẫn khá tuấn tú với niên kỷ chưa thể nào đến đôi mươi.

Độc Hành Nhân giận dữ quát vang :

- Chư vị thật quá đáng. Hung thủ đích thực thì lại bỏ qua, phần tại hạ chỉ hành hiệp trượng nghĩa thì bị xem là ác đồ. Đây là hành vi của những đệ tử danh môn chính phái đây ư? Xin đừng trách nếu tại hạ buộc phải đắc tội. Đỡ!

Và với một cung cách phát chiêu thật kỳ quái, Độc Hành Nhân đang xuất thủ đối phó với nhân vật trước mặt chợt thân hình đột ngột cất lên cao, làm cho chiêu lực cũng đổi phương, nhắm đánh vào những nhân vật ở hai bên tả hữu.

Bung Bung...

Nhân vật họ Phong từ phía sau bỗng nặng nề chạy ra, trên hai tay là thân hình một nữ nhân đã bất động vì mang một vết thương chí mạng ngay từ huyệt Hắc Lộ. Đồng thời máu từ vết tử thương đó vẫn không ngớt tuôn ra nên phần y phục trước ngực nữ nhân cứ loang lổ và ướt đầm, nhìn thật kinh khiếp.

Họ Phong chợt lắp bắp kêu :

- Đại sư huynh. Lam muội may vẫn còn chút sinh khí, liệu có cách nào giúp Lam muội tạm chi trì cho đến khi được đưa về sơn môn.

Một trong những nhân vật đang vây đánh Độc Hành Nhân liền ứng tiếng đáp, sau khi đã kịp liếc nhìn qua hiện trạng của nữ nhân nọ :

- Phong sư đệ sao này giờ không giúp Lam sư muội điểm huyết chỉ huyết? Với thương thế như thế đó, lại để máu huyết tuôn nhiều như thế, thâm ướt cả y phục đến vậy, cho dù có sư phụ đích thân xuất hiện và chữa trị thì sinh mạng của Lam sư muội e cũng không thể cứu vãn. Chi bằng chúng ta cứ lo báo thù cho Lam sư muội thì hơn.

Họ lại động thủ, tấn công Độc Hành Nhân dồn dập. Và khí thế họ càng quyết liệt hơn, cũng do họ đều tận mắt mục kích thảm trạng của nữ nhân vốn là sư muội của họ.

Độc Hành Nhân tùy bị bức dồn, nhất là đang canh thân cô thế cô nhưng lần nào cùng vậy, cứ mỗi khi bị hung hiểm thì nhờ thi triển kỳ chiêu nên vẫn tạm thoát và tiếp tục giữ được thế chi trì.

Cơn mưa bên ngoài đã lắng dịu, còn bên trong am miếu thì cục diện càng diễn ra càng hiển hiện thêm nhiều sát khí. Bởi sáu nhân vật Không Động phái càng giao chiến càng hung hăng, nhất là lúc họ nhận ra một sự thật phũ phàng, họ dù đông nhưng vẫn chưa mấy may có cơ hội nào báo thù cho Lam sư muội của họ. Bất quá, sau gần trăm chiêu trôi qua, họ chỉ có thể đẩy dồn Độc Hành Nhân từ trong am miếu bị lùi mãi ra ngoài.

Và nhờ có địa hình rộng hơn, thoáng hơn, vòng vây của họ như được dịp phát huy hết mọi uy lực vốn có.

Đó là lúc nhân vật Đại sư huynh bất thần rút soạt thanh trường kiếm ra cầm trên tay :

- Chiêu pháp của đối phương có phần tà môn. Chỉ sử dụng kiếm pháp chúng ta mới mong báo thù cho Lam sư muội. Hãy đỡ kiếm.

Độc Hành Nhân hoảng sợ, đành tránh chiêu kiếm bằng cách xuất phát kỳ chiêu đối phó với những nhân vật còn lại vẫn chưa sử dụng vũ khí.

Nhưng tình thế đó không thể kéo dài được lâu. Vì lần lượt những cao thủ còn lại cũng rút kiếm và vận dụng kiếm pháp.

Và khi phải một mình đối diện với những sáu chiêu kiếm lúc nào cũng lồng lộng loang loáng, Độc Hành Nhân thay vì tỏ ra hoảng sợ như thoát đầu thì lại đột ngột cười vang :

- Tại hạ thật không biết phải nói như thế nào mới tỏ hết lòng cảm kích đối với chư vị. Thôi thì cứ tạm bỏ qua cho chư vị một phen. Mong lần sau gặp lại thái độ của chư vị sẽ khác hẳn lần này. Xin cáo biệt. Ha ha...

Với hai tay không có lấy một tắc sắt, Độc Hành Nhân vẫn thản nhiên thi triển kỳ chiêu, tung một chưởng kinh thoát tả thoát hữu, làm cho sáu cao thủ Không Động phải trong lúc nhất thời hoàn toàn chưa thể mình định đâu là đối tượng cho Độc Hành Nhân phát chiêu. Và chính lúc đó, Độc Hành Nhân chợt tung người lao vượt qua đầu một đối thủ để chạy biến thật nhanh vào ngôi am miếu.

Vù...

Những cao thủ Không Động phải lập tức bàng hoàng nhìn nhau sau đó cùng phẫn nộ lao đuổi theo đối phương.

Nhưng Độc Hành Nhân chợt xuất hiện trở lại với một thân hình bất động trên tay.

Và Độc Hành Nhân bật quát :

- Dừng tay. Lam cô nương sẽ mất mạng ngay nếu chư vị vẫn hồ đồ nhận lầm tại hạ là hung thủ. Là sư huynh sư muội, tại hạ hy vọng chư vị biết thận trọng chút sinh khí còn lại của Lam cô nương. Nhớ đấy, bất luận ai manh động hoặc dám đuổi theo, tại hạ sẽ không khách khí và nói nhiều như thế này. Mau tránh ra!

Và với thái độ thật ngang tàng ngạo nghễ Độc Hành Nhân ung dung tiến thẳng đến sáu cao thủ trước mặt, không hề lo ngại cho dù trước mặt lúc này có đến những sáu thanh kiếm cứ lăm lăm chực phát chiêu.

Thanh kiếm của gã họ Phong chợt nâng cao lên :

- Sinh mạng của Lam cô nương đã do người hạ thủ. Nếu để người uy hiếp, chính ta là người đầu tiên sẽ phải chịu lỗi trước vong hồn Lam sư muội hiện vẫn quanh quẩn đâu đây.

Độc Hành Nhân vẫn đặt một tay ngang đỉnh đầu của nữ nhân bất động, miệng điểm một nụ cười lạnh lùng :

- Các hạ là người đầu tiên phát hiện thảm trạng của Lam cô nương? Vậy các hạ cũng sẽ là người đầu tiên bị tại hạ nghi ngờ và muốn hỏi vì sao đã không giúp Lam cô nương điểm huyết chỉ huyết. Đó là chưa kể qua diễn biến câu chuyện đã được tại hạ dần dần sáng tỏ, chính các hạ nhất đảm, để một mình Lam cô nương một mình trong tay địch, dù bảo là đi gọi thêm viện thủ, nhưng vẫn là hành vi khó thể chấp nhận. Hãy tránh mau, nếu không Lam cô nương nhờ có mệnh hệ thế nào thì trách nhiệm, chính các hạ phải gánh lấy.

Gã họ Phong vừa biến sắc vừa bối rối chưa biết nên tỏ phản ứng như thế nào cho hợp lẽ, chợt có tiếng của nhân vật Đại sư huynh quát vang :

- Lam sư muội trước sau gì cũng chết. Và nếu chúng không thể giúp Lam sư muội báo thù, hãy khoan nói đến chuyện ắt sẽ bị sư phụ quả phạt, mà chính vong hồn của Lam sư muội quyết không bao giờ tha thứ cho chúng ta. Hãy động thủ, mau! Dừng để hung thủ thoát.

Độc Hành Nhân chợt cười vang :

- Là Đại sư huynh nhưng không biết xem trọng sinh mạng của sư muội. Miệng gào thét đòi báo thù nhưng phải chăng chỉ để che đậy ác tâm là luôn muốn sư muội thà chết đi vẫn hơn? Nếu là vậy tại hạ càng có thêm lý do để thực hiện điều đã an định. Cáo biệt. Ha ha...

Thân thủ của Độc Hành Nhân như càng lúc càng tăng tiến hay sao ấy. Vì nếu lúc đầu, sự thật đã diễn ra là Độc Hành Nhân luôn khốn đốn với cảnh bị sáu cao thủ Không Động vây công thì kể từ khi bị sáu cao thủ này dùng trường kiếm đối phó, Độc Hành Nhân chợt để lộ bản lãnh khó lường, bằng cách muốn thoát cứ thoát, muốn đi cứ đi và một khi quyết định bỏ đi thì lại hiển lộ một loại khinh thân pháp quỷ dị đến tà môn.

Nhân vật Đại sư huynh khiếp đảm nhìn theo bóng nhân ảnh mờ ảo lúc tả lúc hữu của Độc Hành Nhân và kêu :

- Y là người hay là ma. Nếu là người thì không thể nào vừa mang nặng như thế vừa vận dụng loại khinh công tột cùng biến ảo như thế? Công phu của y thật tà môn. Y là ai?

Đang được Độc Hành Nhân đưa đi càng lúc càng xa, nữ nhân họ Lam vốn dĩ luôn bất động bỗng mấp máy môi phát thành một câu hỏi thều thào thật khẽ :

- Đa tạ... Nhưng thiếu hiệp là ai? Tiểu nữ chỉ muốn biết... Để sau này nhất định phải đền đáp.

Độc Hành Nhân di chuyển chậm lại, nhân đó cũng vội đưa mắt nhìn xuyên bóng đêm đen, quan sát chung quanh :

- Tại hạ không thể tiếp trợ chân khí lâu hơn. Vì thế, đừng vội hỏi những gì chưa thật cần thiết. Trái lại, hãy cố tận dụng thời gian lúc này, tự dùng nguyên khí để chi trì tâm mạch và sinh mạng. Liệu cô nương có thực hiện được chăng nếu tại hạ buộc lòng phải dừng ngay như vừa nói?

Lúc nói xong thì cũng là lúc Độc Hành Nhân chợt ngoặt người, cố tình chuyển hướng để tiếp cận chân một dãy núi mà này giờ vẫn cứ thấp thoáng ẩn hiện trong bóng đêm.

Thật may là khi dừng chân, nếu Độc Hành Nhân vừa tình cờ phát hiện một huyết động có vẻ kín đáo để trú thân thì nữ nhân họ Lam cũng lên tiếng đáp bằng giọng khản đờ nghe rõ hơn :

- Hóa ra chính thiếu hiệp suốt từ đầu đến giờ vẫn cứ giữ nguyên việc tiếp truyền chân khí qua huyết Bách Hội cho tiểu nữ? Thảo nào thiếu hiệp bảo khó thể tiếp trợ lâu hơn chỉ vì chân nguyên lẽ nào không cạn kiệt? Thiếu hiệp dừng lại thì hơn, bởi tiểu nữ tin rằng đã đủ lực để tự chi trì, xin dừng lại cho.

Độc Hành Nhân gật đầu, nhưng thay vì dừng ngay việc tiếp trợ chân khí thì lại vẫn để nguyên một tay lên đỉnh đầu nữ nhân họ Lam cho đến tận khi tìm thấy một chỗ tương đối bằng phẳng để đặt nữ nhân xuống theo tư thế nửa nằm nửa ngồi. Chỉ khi đó Độc Hành Nhân mới từ từ thu tay về :

- Tại hạ chỉ thu nội kinh về từ từ. Phần cô nương xin hãy nhớ, để tránh gây phương hại cho bản thân, một khi nguồn chân khí ngoại lai đột ngột không tồn tại, cô nương hãy mau vận dụng nội công tâm pháp và tự điều nguyên. Được chứ? Tại hạ đang thu hồi dần dần đây, có ổn chăng?

Đôi mắt của nữ nhân vụt nhắm nghiền, và kèm theo đó là nhịp hô hấp chợt trở nên trì trệ lạ. Nhưng cũng chỉ một thoáng sau, đôi môi của nữ nhân lại mấp máy, đáp ứng về chờ đợi trong lo toan pháp phòng của Độc Hành Nhân :

- Tiểu nữ... Ổn rồi, dù suýt nữa đã ngỡ không thể nào qua khỏi. Cũng may được thiếu hiệp nhắc nhở kịp lúc. Một lần nữa xin đa tạ...

Độc Hành Nhân chỉ cần chờ nghe có thể là nặng nề buông người xuống và ngồi cạnh nữ nhân họ Lam :

- Mọi lời khách sáo lúc này chính là điều không cần thiết. Trái lại, hãy tự điều nguyên để xem nỗ lực của tại hạ nếu được cô nương biết cách vận dụng liệu có thắng được tử thần hay không. Nào, hãy bắt đầu đi.

Rồi chính Độc Hành Nhân cũng nhắm mắt ngồi yên, tự hồ không cần biết bất cứ điều gì nữa ngoài bản thân.

* * * * *

Đột ngột có tiếng quát bật vang lên cơ hồ xoáy thủng vào tai Độc Hành Nhân vẫn đang ngồi tọa công :

- Xả công ngay. Nội lực quy hoàn đan điền, kinh mạch toàn thân khai mở. Hãy để tất cả trở về trống rỗng. Nhanh!!

Tiếng quát không chỉ phát lên bất ngờ mà còn quá lớn nghe tựa tiếng sấm động ngang tai, làm cho Độc Hành Nhân chỉ sau mỗi một lượt vận vện bị giật nảy người lên liền ngã ngang và gục xuống.

Nhưng chính lúc đó lại kịp xuất hiện một vòng tay mềm mại, vừa đón đỡ vừa lo lắng gọi Độc Hành Nhân không ngớt :

- Thiếu hiệp?! Thiếu hiệp không sao chứ? Xin đừng làm tiểu nữ thêm sợ. Hãy lai tỉnh lại nào, thiếu hiệp.

Độc Hành Nhân nặng nhọc hé mở đôi mắt, và hiển nhiên nhìn thấy ngay nữ nhân họ Lam :

- Là cô nương? Tại hạ dĩ nhiên vẫn không sao. Mà này, dường như đã có điều gì đó vừa xảy ra với tại hạ? Nếu không, vì... Sao tại hạ đột nhiên ngã vào tay cô nương? Xin cứ để tại hạ tự ngồi.

Và Độc Hành Nhân vội cự mình không chỉ để có thể tự ngồi lên mà còn muốn nhích ra xa, hầu tránh mọi động chạm vừa không cần thiết vừa tạo nhiều ngộ nhận. Nhưng Độc Hành Nhân chợt kêu :

- Ôi!

Nữ nhân họ Lam hốt hoảng, đành tiếp tục lấy tay đỡ vào thân hình bỗng trở nên nặng nề của Độc Hành Nhân.

Đồng thời chính nữ nhân chợt kêu :

- Tiền bối?! Y bị sao thế này? Hay là võ công y đã tự tiêu tán? Tại sao chứ?

Tiếng nữ nhân họ Lam kêu khiến Độc Hành Nhân nghi hoặc nhìn quanh :

- Phải rồi, tại hạ nhớ lại rồi. Nhớ rằng bản thân đang bỗng bồng bềnh trôi giạt chợt nghe có tiếng người quát thật to làm tại hạ giật mình mất luôn cảm giác đó. Đã có vị tiền bối nào đó đang hiện diện ở đây ư? Ai thế?

Ở ngay phía sau lưng Độc Hành Nhân liền vang lên một giọng đáp vì thất vọng nên thật khẽ :

- Là ta đây. Là lão Trương được tiểu tử ngươi biết đến qua tính danh Trương Minh Truyền đây. Ta thật tiếc vì không những không cứu ngươi kịp lúc mà trái lại còn bắt lực do hoàn toàn vô phương thế giúp ngươi khôi phục võ công.

Độc Hành Nhân giật mình, nhưng chỉ có thể biểu đạt tâm trạng qua tiếng kêu chứ không thể nào tự xoay lại để nhìn tận mặt lão nhân Trương Minh Truyền vừa phát thoại :

- Là lão?? Sao lại có chuyện lão cứu giúp ta? Lão đã hại ta thì có. Hãy nói mau, ta đắc tội với lão nặng lắm sao, đến nỗi lão hại thân ta như thế này? Chẳng thà... Chẳng thà lão giết ta còn hơn!

Nữ nhân họ Lam thất kinh, vội trách Độc Hành Nhân :

- Thiếu hiệp đừng quá vô lễ. Vị tiền bối đây chính là Cái bang Đệ Nhất Kỳ Nhân, quả thật đã kịp xuất hiện cứu thiếu hiệp, chứ không hề hãm hại như lời ngộ nhận thiếu hiệp vừa thốt ra.

Độc Hành Nhân lại giật mình, nhưng lúc lên tiếng vẫn cứ khẳng khái lặp lại những gì vừa nói :

- Bất luận lão là ai, cô nương có biết lão đã một lần cứ khẳng khẳng muốn lấy mạng tại hạ chẳng? Và bây giờ, tại hạ đã bắt lực như thế này, cô nương còn bảo tại hạ ngộ nhận ư? Nếu là vậy a... Tại sao suốt thời gian gần đây chẳng một ai chịu tin tại hạ lấy nửa lời? Cô nương đi đi, cả lão nữa, vì lão là Đệ Nhất Kỳ Nhân của Cái bang ắt sẽ tỏ ra độ lượng bằng cách không cần sát hại làm chi một kẻ đã trở thành phế nhân như tại hạ? Lão cũng đi đi. Tất cả hãy đi đi xin để tại hạ được yên.

Nữ nhân họ Lam kinh hoàng một lần nữa gọi lão nhân nọ :

- Tiền bối!

Lão Trương Minh Truyền chợt chuyển từ phía sau ra trước mặt Độc Hành Nhân :

- Ta sẽ đi, nhưng trước đó vẫn muốn hỏi ngươi đôi điều. Còn đáp hay không thì tùy. Vì càng khiên cưỡng ngươi, ta càng tin chắc thế nào ngươi cũng cho ta là hạng giả nghĩa giả hiệp, đồng đạo khắp võ lâm đều gọi ta là Hiệp Cái hoặc lão Hiệp Cái.

Vừa nhìn thấy lại lão Trương Minh Truyền, Độc Hành Nhân lập tức quắc mắt giận dữ :

- Lão cũng muốn biết về quyển Giáp Cốt Tự kinh thư như Trác Thập Cổ, như lữ Thánh Ma giáo chứ gì? Giết ta đi đừng vọng tưởng ta dễ dàng cung xưng, làm lão toại nguyện.

Lão Hiệp Cái Trương Minh Truyền biến sắc. Và nữ nhân họ Lam vì phát hiện sắc diện này của lão nên kinh hãi kêu lên :

- Tiền bối muốn hạ thủ y thật sao? Nếu vậy, không lẽ mọi điều y nói đều là sự thật? Tiền bối đã vì quyển kinh thư gì đó nên từng có lần...

Lão đột ngột xua tay, đồng thời cũng gay gắt ngắt lời nữ nhân họ Lam :

- Đến lượt tiểu liễu đầu Lam Kỳ Hoa người cũng trở nên hồ đồ giống như tiểu tử ư? Đừng quên, nếu ta có định ý muốn lấy mạng y, thì suốt ba ngày qua ta tội gì phải ở cạnh người, cùng lo lắng với người khi phát hiện tiểu tử vì tọa công nghịch hành chân khí, mập mé bờ tử vực, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì mất mạng? Vả lại vì y vừa đề cập đến quyển Giáp Cốt Tự kinh thư, hừ. Thì đó lại chính là điều ta đang rất muốn hỏi y. Ất hẳn đây là nguyên nhân khiến y tọa công bất thành, đành tự phế võ công, thay vì bị nhập ma tẩu hỏa. Ta nói có đúng không, tiểu tử?

Độc Hành Nhân chợt bị rơi vào tâm trạng tốt cùng hoang mang. Đến nỗi thay vì cứ tiếp tục bộc lộ thái độ giận dữ, Độc Hành Nhân lại ngơ ngác hỏi lão nhân Trương Minh Truyền :

- Nghịch hành chân khí? Tẩu hỏa nhập ma? Lão nói những gì ta hoàn toàn không hiểu? Lại còn bảo ta đã tọa công những ba ngày? Không thể như thế được. Vì mọi chuyện đều chỉ mới xảy ra nội trong đêm qua mà thôi. Đúng không?

Lam Kỳ Hoa chợt dè dặt lên tiếng :

- Kỳ thực thì thiếu hiệp đã tọa công luôn một mạch suốt ba ngày. Và trong thời gian đó đúng là cả tiểu nữ cùng tiền bối đây đều lo lắng cho thiếu hiệp. Không chỉ có thế, vì nhờ có Hiệp Cái tiền bối giúp trị thương nên, thiếu hiệp nhìn đi, chẳng phải tiểu nữ đã hoàn toàn bình phục đây sao? Nếu không phải đã trải qua ba ngày, tiểu nữ liệu có thể hồi phục chỉ trong một đêm, đúng như thiếu hiệp đang lầm nghĩ?

Độc Hành Nhân sững sờ :

- Ba ngày? Và suốt ba ngày ròng rã như thế tại hạ vẫn cứ tọa công? Lẽ nào hể mỗi lần tọa công đều phải kéo dài những ba ngày, thậm chí có thể dài hơn lâu hơn?

Lam Kỳ Hoa động tâm, nhìn chú mục vào Độc Hành Nhân :

- Thiếu hiệp chưa tọa công bao giờ, đúng không? Vì nếu đó là chuyện đã từng làm, ắt thiếu hiệp không thể nào hỏi một câu ngớ ngẩn như thế?

Độc Hành Nhân có ý giận :

- Sao cô nương dám bảo tại hạ ngớ ngẩn?

Lam Kỳ Hoa liền dịu giọng giải thích :

- Vì thiếu hiệp hầu như không hề biết rằng việc tọa công đối với mọi nhân vật võ lâm đều mang ý nghĩa sống còn, quan trọng như việc ăn uống thường nhật. Và vì thế thời gian của mỗi lần tọa công đều tương đối ngắn. Cho dù có khá nhiều người rất muốn tự kéo dài thời gian tọa công nhưng một là không thể do chu trình hành công đã viên mãn, cố kéo dài chỉ hao phí thời gian vô ích, hai là chỉ những nhân vật đại cao thủ, do công phu bản lãnh đã đạt mức Tâm Khí Thần hợp nhất, đồng thời chỉ khi những đại cao thủ này cần bế quan luyện công, họ chuyên chú vào mỗi việc đó và đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa, vì thế họ mới có thể đạt một thời gian tọa công kéo thật dài ngày. Có phải thiếu hiệp muốn ám chỉ rằng chính bản thân đã là đại cao thủ đạt công phu đến mức thượng thừa?

Độc Hành Nhân ngượng ngùng và chẳng dám nhìn ai khi đột ngột thú nhận :

- Đây là lần đầu tại hạ tọa công, chỉ vì muốn mau chóng khôi phục chân nguyên đã sa sút một đêm dài hao tổn, như vẫn nghe mọi người khuyên bảo. Nhưng tại sao thời gian tọa công của tại hạ lại quá kéo dài.

Lão nhân Trương Minh Truyền như cảm thấy đã đúng lúc lên tiếng :

- Ta có thể giúp người minh bạch nghi vấn đó. Vậy nói đi, người tọa công theo tâm pháp khẩu quyết nào? Mà khoan, ta đây hỏi chưa thật đúng. Kỳ thực ý ta chỉ muốn hỏi, người tọa công có theo một tâm pháp nào nhất định chẳng? Chỉ cần đáp có hoặc không. Vì theo ta nhớ không lầm, người vẫn luôn khẳng khái không muốn cho ta biết xuất xứ sư thừa của người? Vậy thì không cần thiết nói rõ cách gọi của tâm pháp. Hướng hồ ta đoán rằng hầu như người không có bất kỳ tâm pháp nội công nào để vận dụng điều nguyên. Vì cũng theo lời người từng quả quyết, bản thân người chưa hề bái nhận ai làm sư phụ. Đúng như ta đoán chứ?

Độc Hành Nhân lầu bầu phản bác :

- Tuy chưa bái sư nhưng vẫn có người, cho dù vì ác ý thì cũng đã chỉ điểm cho tại hạ toàn bộ kinh văn khẩu quyết của một loại tâm pháp nội công. Lão đừng có võ đoán, bảo tại hạ đã tọa công không hề theo bất kỳ khẩu quyết tâm pháp nào.

Lão Hiệp Cái cau mày :

- Người bảo kẻ chỉ điểm tâm pháp cho người đã có ác ý? Là thế nào? Người không thể giải thích rõ hơn được sao?

Độc Hành Nhân hỏi ngược lại :

- Tại hạ chỉ có thể tỏ bày một khi được biết lão đối với tại hạ có thật tâm hay không. Và để phân định điều đó, nói đi thế nào là nghịch hành chân khí, thế nào là tẩu hỏa nhập ma, và có thật lão từng lo lắng khi phát hiện tại hạ suýt lâm vào hai thảm cảnh vừa nói?

Lão nhân Trương Minh Truyền chợt phá lên cười sặc sụa :

- Hảo tiểu tử. Ha ha... Nhờ nghe người hỏi thế này, ta mới thật sự tin người chưa hề bái sư. Ha ha... Vì nếu đã bái sư, chẳng một ai có thể nêu những nghi vấn chỉ khiến người nghe không tài nào nhịn được cười. Ha ha... Mà thôi, ha ha...

Giờ ta đã biết hóa ra trước đây ta đã hiểu lầm người. Chính ta đã đối xử không phải với người trước. Và việc ta từng trách người, ha ha... Quả thật đã quá oan khuất cho người. Vậy thì lão Hiệp Cái lẩm cẩm này cần phải có lời tạ lỗi người mới đúng. Người, ha ha...

người chấp nhận lời tạ lỗi của ta chứ. Ha ha...

Không thể hiểu vì sao lão cười, Độc Hành Nhân hoang mang nhìn Lam Kỳ Hoa. Nhưng không nhìn thì không sao, Độc Hành Nhân thoát nhìn đã bắt giặc.

Vì kể cả Lam Kỳ Hoa cũng đang bùm miệng, cố che giấu nụ cười, do phát hiện đã bị Độc Hành Nhân nhìn thấy.

Nhưng ngay lúc đó, trước khi để Độc Hành Nhân có cơ hội phát tác, lão nhân Trương Minh Truyền chợt bảo Lam Kỳ Hoa :

- Tiểu liễu đầu người toàn mạng là nhờ tiểu tử dụng tâm dốc sức giải cứu. Thôi thì để ta tạm lui ra ngoài một lúc. Phần người hãy nhân cơ hội này chịu khó giải thích cho tiểu tử hiểu thật tường tận.

Dứt lời, lão lập tức quay đi. Và theo Độc Hành Nhân thẩm đoán, lão bỏ đi chỉ vì muốn tìm một chỗ để được cười cho thỏa thích. Bằng cớ là Độc Hành Nhân lúc nhìn theo quả thật vẫn thấy đôi vai gầy guộc và già nua của lão cứ tiếp tục rung nhấp nhô, đủ hiểu lão vẫn tiếp tục cười, nhưng lão đã thôi không còn cười thành tiếng nữa.

Đúng lúc đó, Lam Kỳ Hoa vì vẫn ngồi bên cạnh nên từ từ thuật kể cho Độc Hành Nhân nghe những gì đã xảy ra suốt ba ngày qua :

- Tiểu nữ tọa công theo lời thiếu hiệp nhưng không được lâu, chỉ là do thương thế quá nghiêm trọng. Và lúc xả công, tiểu nữ suýt ngất vì giật mình, do đột nhiên phát hiện Hiệp Cái tiền bối đứng trước mặt. Nhưng vì biết quá rõ về Hiệp Cái, tiểu nữ chuyển từ lo sợ sang vui mừng. Và thật sự là sau đó chính Hiệp Cái tiền bối đã giúp tiểu nữ trị thương.

Độc Hành Nhân cau mày :

- Phần tại hạ thì lúc đó ắt hẳn vẫn tọa công? Đến khi nào thì xảy ra hiện tượng nghịch hành chân khí ở tại hạ? Nhưng tại sao lại xảy ra?

Lam Kỳ Hoa tủm tỉm cười.

Sau đó, cũng như lão Trương Minh Truyền khi nãy, Độc Hành Nhân đoán như thế.

Lam Kỳ Hoa chợt đứng lên và bối rối hỏi :

- Thiếu hiệp đã trải qua suốt ba ngày liền không ăn không uống chắc là rất đói? Cũng may, thời gian qua không ngày nào tiểu nữ không chuẩn bị sẵn thức ăn, chỉ cần chờ thiếu hiệp dù hồi lúc nào cũng có ngay lúc đó. Thiếu hiệp có thể chờ một lúc, tiểu nữ sẽ quay lại với đầy đủ thức ăn cho thiếu hiệp dùng.

Độc Hành Nhân gượng cười :

- Nếu được như thế thì còn gì bằng. Quả thật tại hạ đang ngỡ có thể chết vì đói đành phiền cô nương vậy.

Nhưng khác với lão Trương Minh Truyền rõ ràng đi đã lâu và chưa quay lại, Lam Kỳ Hoa thì trở lại rất nhanh, dĩ nhiên có mang theo nhiều thức ăn, tất cả đều nấu chín đúng như lời đã nói.

Và Lam Kỳ Hoa vẫn bối rối khi sắp bày từng món ăn trước mặt Độc Hành Nhân :

- Tiểu nữ cũng không khéo tay gì cho lắm. Dù không ngon nhưng nếu thiếu hiệp không chê thì xin dùng ngay cũng có thể tạm thỏa lòng.

Độc Hành Nhân đang cố nén nuốt nước bọt nhưng khó thể bảo là thành công. Dù vậy, trước khi bắt đầu dùng bữa, Độc Hành Nhân cũng nói được một vài lời khách sáo, sau đó bật luôn một câu hỏi mà kỳ thực đã dụng bảo dạ là đừng nên hỏi :

- Tại hạ vẫn luôn nêu những câu hỏi ngớ ngẩn và kết quả là chỉ làm người nghe không thể nhịn được cười. Thế không phải cô nương tìm có đi ra ngoài để được dịp cười cho thỏa thích sao?

Lam Kỳ Hoa lại cười, nhưng ngay lập tức nghiêm giọng bảo :

- Tiểu nữ không phủ nhận ở thiếu hiệp có vài điều làm người nghe dù cố nhịn vẫn phải cười. Tuy vậy, nếu thiếu hiệp ngỡ Hiệp Cái tiền bối hoặc tiểu nữ chỉ vì muốn được cười cho thỏa thích mới tìm có đi ra ngoài thì lại là một ngộ nhận nữa. Ất thiếu hiệp những muốn biết đó là điều ngộ nhận gì? Vậy xin cứ dùng bữa cho, chờ thiếu hiệp ăn xong tiểu nữ xin giải thích ngay. Trừ phi thiếu hiệp chê thức ăn do tiểu nữ đích thân làm thoát nhìn vì không thấy ngon nên không muốn ăn. Nếu vậy...

Độc Hành Nhân vội dùng bữa ngay.

- Không đúng như thế đâu. Vì những thức ăn này ngay khi thoát nhìn tại hạ chỉ muốn vồ vập ăn ngay. Nhưng vì ngại sẽ bị chê cười nên tại hạ chưa kịp ăn đây thôi. Đây này, cô nương cứ nhìn thì biết, nếu chê thì tại hạ đâu đã ăn thật tình như thế này?

Có nữ nhân ngồi bên cạnh, nhất là nữ nhân lạ, Độc Hành Nhân nhờ thế vẫn không đến nỗi ăn ngấu nghiến như bản thân chỉ muốn được ăn vì quá đói. Vì không muốn để người khác ngồi chờ và nhìn, nhất là chờ lâu nên Độc Hành Nhân khi cảm thấy đã lưng lửng liền dừng lại :

- Ngon lắm. Ai dám bảo cô nương không khéo tay?

Lam kỳ Hoa bối rối, và lần này chợt kèm theo hai má vệt ửng hồng, có lẽ vì được khen.

- Nếu ngon, sao thiếu hiệp không ăn thêm cho thật no?

Chợt có tiếng của lão nhân Trương Minh Truyền phát ra và lão cũng thần tốc xuất hiện ngay bên cạnh.

- Không còn thời gian nữa, dù dùng để ăn. Tiểu liễu đầu người đã kịp nói tất cả với tiểu tử chưa?

Sự hiện diện của lão làm cho Lam Kỳ Hoa lo sợ :

- Bọn họ vẫn tiếp tục truy lùng? Sắp phát hiện nơi chúng ta đang ẩn thân ư, tiền bối?

Độc Hành Nhân hoài nghi :

- Ai thế? Bảo vẫn truy lùng, phải chăng ý muốn nói đây là điều vẫn xảy ra suốt ba ngày qua?

Lão xua tay với Độc Hành Nhân và chỉ lên tiếng với Lam Kỳ Hoa :

- Cũng may, tiểu tử dù sao vẫn vượt qua cơn hung hiểm. Theo ta, người nên tự quay lại thì hơn. Nếu có bị tra hỏi thì cứ y lời ta đã dặn mà đối đáp. Còn mọi nghi vấn liên quan đến những gì đã xảy ra với người, thì cũng như ta đã cân nhắc và bàn định, thà người không nói gì thì hơn, kể cả đối với sự phụ người cũng vậy. Phần tiểu tử tự ta sẽ lo liệu. Nhớ đấy, tiểu liễu đầu người không được nửa lời hé môi hoặc nhắc đến ta hoặc

đề cập đến hiện tình lúc này của tiểu tử. Rõ chứ? Vậy thì đi nhanh đi, kéo họ xộc đến, không chỉ nguy cho người mà đến tiểu tử cũng khó thể tránh khỏi mọi hệ lụy. Đi đi.

Lam Kỷ Hoa ngao ngán đến buồn thảm, vì thế rất miễn cưỡng khi đứng lên :

- Tiểu nữ đã ghi nhớ tất cả và quyết không sai lời tiên bối căn dặn. Nhưng được chăng nếu tiểu nữ chỉ muốn hỏi riêng y một câu? Chỉ một mà thôi?

Lão cau mặt :

- Đang lúc khấn trương thế này! Được rồi, hỏi gì thì hỏi nhanh lên.

Lam Kỷ Hoa quay nhìn Độc Hành Nhân và vội trấn an do phát hiện Độc Hành Nhân vẫn mang mãi vẻ mặt hoang mang ngơ ngác.

- Mọi việc rồi sẽ ổn nếu cũng như tiểu nữ, thiếu hiệp cứ nhất nhất mọi điều đều tuân theo sự sắp đặt của Hiệp Cái tiên bối. Chẳng phải những thù nhân đang truy lùng chúng ta đâu. Đều là người của Thất đại phái, những nhân vật vì được đích thân gia sư thỉnh cầu nên không thể không xuất lực tìm và giải thoát tiểu nữ khỏi tay thiếu hiệp, người được họ xem là ác đồ Thánh Ma giáo. Nhưng riêng tiểu nữ thì không may nghi ngờ, rằng chính thiếu hiệp lại đang bị Thánh Ma giáo truy lùng. Do đó...

Lão Trương Minh Truyền chợt gạt :

- Sao bảo người chỉ hỏi một câu? Đã hỏi xong chưa?

Lam Kỷ Hoa hốt hoảng :

- Vẫn chưa! Bây giờ tiểu nữ mới hỏi đây.

Và nàng nhìn Độc Hành Nhân :

- Dám nào thiếu hiệp có thể tỏ bày cho tiểu nữ biết về tính danh để dễ bề xưng hô nếu sau này gặp lại?

Độc Hành Nhân thoáng phân vân.

Và đúng lúc đó lão Hiệp Cái bỗng chộp vào Độc Hành Nhân :

- Không kịp nữa rồi. Tiểu tử, dù sao người cũng nên đi theo ta. Hãy yên tâm. Ta chỉ có thể lập trọng thệ quyết không bao giờ gây thêm rắc rối bất lợi cho người. Đi!

Vù...

10. Ngẫu Nhiên Hội Ngộ Nhị Kỳ Nhân

Từ một động khẩu tọa lạc cao trên sườn núi và nhờ có địa hình khuất lấp kín đáo nên Độc Hành Nhân được dịp nhìn xuống tận chân núi, nơi đang diễn ra cuộc gặp gỡ giữa Lam Kỷ Hoa và nhiều nhân vật võ lâm nếu không từ nhiều phía kéo đến thì họ cứ lần lượt xuất hiện như thể cách họ nhận tin có sự cách biệt về thời gian hay chậm.

Và trong những nhân vật võ lâm đang vây quanh để hỏi hoặc để nghe Lam Kỷ Hoa giải bày, Độc Hành Nhân nhận ra sáu cao thủ Không Động phái, cách đây mấy đêm đã hiệp lực vây công vì hiểu lầm mình là hung thủ gây phương hại đến tính mạng Lam Kỷ Hoa.

Độc Hành Nhân chợt lăm thẳm, tự phát thành tiếng :

- Gã đạo nhân Huyền Vân thật xảo hoạt. Nhưng Lam cô nương may vẫn sống, tội trạng của gã, dù lúc này gã xảo hoạt lánh mặt thì không lý nào Lam cô nương vì thế mà không lên tiếng cáo giác những hành vi tội tệt của gã.

Cũng ẩn nấp cạnh Độc Hành Nhân, lão Trương Minh Truyền chợt thì thào thổ lộ :

- Ta đã khuyên và được Lam nha đầu tán thành, là sẽ không dă động gì đến tội trạng của gã Triệu Dương. Có phải đó là cách xưng hô người đã biết cũng là của Huyền Vân, đệ tử Vô Đang phái.

Độc Hành Nhân kinh ngạc quay ngang mặt để nhìn lão :

- Nếu vậy, tai hạ hiểu không sai chứ? Nếu quả quyết rằng kể từ lúc chạm mặt lần trước kỳ thực lão vẫn luôn lặng lẽ bám sát theo tại hạ?

Lão ta cười rất thản nhiên nhưng thay vì đáp, lão chợt hất hàm, ý bảo Độc Hành Nhân đừng quên rằng còn phải lo quan sát mọi diễn biến vẫn cứ tiếp tục xảy ra dưới chân núi :

- Người đã ngờ đúng khi cho rằng trong những sư huynh của Lam nha đầu quả thật có một vài kẻ do tâm địa xấu xa nên không hề tận lực trong chuyện cứu cấp sinh mạng cho nha đầu. Vì cũng nghĩ như thế, thật may, ta đã dẫn nha đầu chờ đợi để lộ những mối nghi ngờ này ra mặt, người nhìn xem, có phải nhờ làm đúng như vậy nên lúc này Lam nha đầu vẫn được những sư huynh mừng mừng tủi tủi, vốn vả hỏi chuyện và vui vẻ đón tiếp do không còn ngờ gặp lại nhau đây sao?

Độc Hành Nhân lại nhìn xuống chân núi :

- Có hai kẻ như thế, nhất là gã họ Phong. Và dường như gã không muốn Lam cô nương sống vì lo rằng sẽ bị sư muội oán trách về thái độ quá nhất đảm, bởi gã đã nỡ bỏ đi, để một mình Lam cô nương lưu lại trong vòng vây kẻ địch.

Đáp lại suy đoán của Độc Hành Nhân là tiếng hừ giận dữ của lão Hiệp Cái :

- Lẽ ra với những chuyện như thế này ta không nên đa sự, tự ý nói hết với người. Nhưng vì Lam nha đầu quá vô dụng đã bỏ qua cơ hội lẽ ra có thể tỏ bày với người, nên ta không thể không nói. Người có lẽ không hề biết Lam nha đầu từ lâu vẫn là nguyên nhân gây ra những tranh giành ngầm ngấm giữa những sư huynh sư đệ Không Động phái? Trong đó biểu lộ rõ nhất là những sẵn đón ra mặt của gã họ Phong và đặc quyền Đại sư huynh của gã họ Hạ, được cả hai dành cho đóa hoa xinh đẹp nhất phái Không Động là Lam nha đầu.

Độc Hành Nhân ngơ ngác :

- Nếu muốn lấy lòng mỹ nhân thì còn cơ hội nào thuận tiện hơn, phải chi cả hai cũng hiệp tâm lo cứu mạng Lam cô nương?

- Người sớm quên vai trò và cũng là tội trạng của Triệu Dương trong diễn biến đêm đó sao?

Độc Hành Nhân vẫn cứ ngơ ngác :

- Tội của Triệu Dương thì liên quan gì đến thái độ vụt thay đổi hoàn toàn của hai gã Phong, Hạ, đang sẵn đón lấy lòng mỹ nhân chợt nảy ác tâm chỉ muốn Lam cô nương thà chết thì hơn?

Có tiếng lão Trương Minh Truyền đột nhiên thở dài :

- Người đúng là chậm hiểu. Vậy ta hỏi người, gã Triệu Dương đã suýt gây ra tội gì? Bức hiếp và hạ sát Lam cô nương! Và đó há chẳng phải đã thật sự xảy ra đó ư? Sao lại bảo chỉ suýt gây ra?

Lão phì cười :

- Nói như người một nữ nhân khi đã bị hung đồ làm nhục, tiết trinh chẳng còn, như Lam nha đầu chẳng hạn, liệu nữ nhân đó còn có đởm lược để xuất hiện trước mặt mọi người nữa không? Thật may, Lam nha đầu chỉ suýt bị thất tiết và đó là nhờ có người xuất hiện kịp lúc khiến gã Triệu Dương dù sao vẫn sợ bị tố giác nên quyết định hạ sát Lam nha đầu để diệt khẩu. Và lần này lại nhờ có người nên Lam nha đầu tìm lại sinh mạng ngõ đã vĩnh viễn mất đi. Ý ta muốn nói dường như người không biết nỗi nhục bị thất tiết đối với nữ nhân là thế nào, đúng không?

Độc Hành Nhân vì vẫn quan sát mọi diễn biến xảy ra dưới chân núi nên chợt kêu :

- Họ bỏ đi thật rồi. Hóa ra dụng ý của họ chỉ là tìm và giải thoát cho Lam cô nương. Họ vẫn chưa biết còn có thêm tại hạ và lão ở đây?

Lão chợt vỗ vào vai Độc Hành Nhân :

- Vị tất đúng như người nói. Vì có khi họ chỉ giả vờ đưa Lam nha đầu đi nhưng sau đó cũng chính họ ắt sẽ quay lại quyết dò xét minh bạch để liệu xem những lời Lam nha đầu thuật kể có đúng sự thật hay không. Người cứ ở đây chờ ta, đừng vội đi đâu đấy. Vì ta sẽ quay lại ngay.

Vù...

Lão lao xuống và chỉ nháy mắt là mất dạng.

Độc Hành Nhân thì cũng vội đứng dậy và khấn trương dò xét chung quanh. Sau đó, tự Độc Hành Nhân lẩm bẩm, nói như để hỏi chính bản thân :

- Có trèo lên cao hơn. Hoặc tụt xuống theo sườn núi thì trước sau gì cũng bị lão tìm thấy. Nhưng lưu lại với lão thì có ích gì? Không lẽ Quan Vân Hội ta đã quá vô dụng, đến nỗi tự lo cho thân cũng không xong? Nhưng làm thế nào để khỏi bị lão bám dai dẳng nữa? Làm thế nào đây?

Đang ngại lão sẽ quay lại bất kỳ lúc nào, Quan Vân Hội chợt phát hiện ngay tại động khẩu đang ẩn náu, ở tận trong cùng bỗng hiện ra một kẻ đá, có lẽ đủ để một người nếu cố lách ắt qua lọt.

Quan Vân Hội vội vàng tiến đến và lách nhanh vào kẻ đá.

Nhưng chỉ một lúc sau chính Quan Vân Hội phải thất vọng quay trở ra.

Lão Trương Minh Truyền đã đứng sẵn từ lúc nào rồi. Lão thở dài :

- Người vẫn muốn lẩn tránh ta? Lẩn chạm mặt trước đây gây cho người ác cảm về ta nhiều đến thế sao? Nếu biết trước như vậy, lúc này, sau khi đã quay xuống để xóa bỏ mọi dấu vết, ta thà bỏ đi luôn hơn là cứ thế này, gây khó xử cho người.

Quan Vân Hội không ngờ lão quay lại quá sớm khiến mọi hành vi đều bị lão phát hiện, đồng thời còn bị lời của lão nói trúng tim đen. Nên vội lên tiếng chống chế :

- Không phải như thế đâu. Chẳng qua vì tại hạ phát hiện ở trong đó có tiếng động lạ nên không thể không tiến vào xem xét. Nào ngờ ở trong đó không những chỉ là tuyết lộ mà tiếng động tại hạ nghe lại do một mẩu đá nhỏ ngẫu nhiên rơi đúng vào một vũng nước, không hiểu tại sao vẫn tồn tại và chứa đầy một hốc đá nhỏ. Nhân lúc đang khát, tại hạ cứ thế uống luôn. Lão xem, đây chính là mẩu đá tại hạ lúc uống hết vũng nước mới nhìn thấy. Và lời chống chế của Quan Vân Hội nhờ đó tăng thêm sức thuyết phục do đã có một mẩu đá nhỏ cầm sẵn trong tay để đưa cho lão xem.

Lão chợt trở mắt nhìn mẩu đá :

- Vật người cầm nào phải đá? Đưa ta xem nào.

Quan Vân Hội hậm hực đưa cho lão.

- Lão thì bảo tại hạ luôn có ác cảm với lão. Nhưng ngược lại lão thì lúc nào cũng nghi ngờ, bắt luận tại hạ nói gì vẫn cứ khẳng khẳng không tin. Đây, lão muốn xem cứ xem. Vì nếu không là đá thì hà cớ gì lại nằm thù lù ở tận đáy vũng nước?

Lão nhận lấy và xoay xoay vật đó trên đầu những ngón tay :

- Nếu là đá thì không thể không có góc cạnh. Nhưng ở vật này, người xem, thậm chí đến một góc cũng không có. Và cho dù vật này không thật tròn, ta vẫn dám quả quyết nó là châu ngọc vì đã qua tay người gọt dũa mài được trơn mịn và đều đặn như thế này. Nhưng tại sao một vật quý giá như thế lại có người ném bỏ đi?

Dứt lời lão không chỉ trao trả vật đó cho Quan Vân Hội mà còn tự thân tiến đến và lách luôn vào kẻ đá. Sau đó, khi quay trở ra, lão cười cười và cho Quan Vân Hội xem một vật khác, có lẽ cũng được lão tìm thấy trong đó :

- Người đừng xem thường dù thấy vật này chỉ là một mẩu sắt đã rỉ sét. Vì đây là phần đốc của một thanh kiếm mà nếu cách nay vài ba trăm năm bất luận ai hề nhìn thấy vật này đều nhận biết chủ nhân của nó chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, Thanh Thành Lão Phu Tử với pho kiếm pháp trứ danh là Vô Chiêu Vạn Kiếm. Nhìn đây, ở đốc kiếm còn khắc rõ hai chữ Thanh Thành, cho biết xuất xứ là ở Thanh Thành phái.

Dưới một chút còn khắc thêm hai chữ Bồ Y là ngoại hiệu được Thanh Thành lão Phu Tử khiêm tốn tự khoác cho mình, do không dám nhận hai chữ Phu Tử được hầu hết đồng đạo giang hồ thời đó gán cho.

Đến lượt Quan Vân Hội được tận mắt xem kỹ vật đó do lão Trương Minh truyền trao tận tay. Và Quan Vân Hội cảm khái thốt lên :

- Dù có kiếm pháp thượng thừa nhưng vẫn khiêm hạ, tự nhận là hạng thường nhân áo vải (Bổ y). Với tính cách như thế thảo nào nhân vật này lại được không quần hùng ngưỡng mộ sùng bái, gọi là Lão Phu Tử, kể như được sánh ngang hàng Đức Khổng Tử. Như vậy, hòn châu ngọc này lẽ nào cũng là vật sở hữu của Thanh Thành Bồ Y Lão Phu Tử?

Lão chợt đưa tay ra :

- Người trao cả hai vật đó cho ta.

Quan Vân Hội trao ngay và kinh ngạc đến sững sờ khi thấy lão dễ dàng cất giấu vật thứ nhất vào một chỗ rộng sẵn có ở vật thứ hai. Và thật là dễ hiểu lúc Quan Vân Hội nghe lão suýt xoa :

- Hoàn toàn vừa khít, người thấy chưa? Đủ minh chứng sở hữu chủ của cả hai vật không thể ai khác ngoài Bồ Y Thanh Thành Lão Phu Tử, đệ nhất cao nhân đã sống cách đây những ba trăm năm. Vậy là người tuy may mắn tìm thấy di vật của tiền nhân nhưng thật đáng tiếc lại không phát hiện di học thượng thừa lẽ ra phải được kèm theo hai vật này. Nhưng dù sao, nếu thích người cứ giữ lấy.

Quan Vân Hội khước từ :

- Tại hạ đã bị mất hết võ công, và lại nhìn ra sở hữu chủ của hai vật đó chính là tiền bối, đủ rõ tiền bối mới là người hoàn toàn có tư cách gìn giữ di vật. Xin đừng giao cho tại hạ chỉ vô dụng thôi.

Lão bật cười :

- Được rồi, vì người vừa thay đổi cách xưng hô, chứng tỏ mọi ác cảm về ta ở người cũng bắt đầu thay đổi. Vậy thì ta không khách sáo đành tạm giữ hộ người hai vật này. Vẹn nhất khi người cần, ta vì không muốn người nghi ngờ nhất định sẽ giao hoàn nguyên vẹn cho người.

Quan Vân Hội thở ra :

- Tại hạ nếu có nghi ngờ tiền bối thêm nữa thì liệu có ích gì. Nhưng tin thì dù sao tại hạ cũng đã phần nào tin, dĩ nhiên cũng phải có nguyên do. Chỉ tiếc sự việc vẫn không có gì thay đổi.

Lão nghiêm giọng :

- Điều gì làm người tin ta? Có phải vì thấy ta không hề nảy ý chiếm đoạt hai di vật này, mặc dù đối với người chúng vô dụng?

Quan Vân Hội cười :

- Tại hạ sẽ nói rõ từng điều đang nghĩ. Không làm tiền bối phật ý chứ?

Lão đáp ứng ngay :

- Lấy thành tâm đối đãi với nhau, đó là điều bình sinh Hiệp Cái này luôn muốn được đối xử. Vì chỉ như thế song phương mới dễ tin cậy lẫn nhau. Nói đi đừng ngại.

Quan Vân Hội gật gù :

- Tại hạ đã phần nào tin, không chỉ riêng về việc tiền bối không tỏ ra tham bấu vật, hoàn châu ngọc kia vì quý giá nên có kể là báu vật cũng đâu có gì sai, đúng không. Và còn thêm điều này nữa là tiền bối tuy đôi ba lần cười chê sự ngờ ngẩn của tại hạ nhưng đó lại là những cái cười rất thật, không giả dối. Cười thì cứ bảo cười không như trước đây tại hạ từng gặp nhiều nhân vật thay vì cười thì họ lại lợi dụng tại hạ để thỏa mãn mưu đồ riêng cho dù trước mặt thì họ luôn tỏ ra tôn kính.

Lão kinh nghi :

- Tôn kính ai? Người ư?

Quan Vân Hội chợt xua tay :

- Tiên bối chỉ cần hiểu chừng ấy là đủ. Còn muốn am hiểu hơn, đến độ gọi là tường tận, xin lượng thứ và cố chờ cho đến lúc tại hạ tin ở tiên bối nhiều hơn.

Lão chấp thuận :

- Phải chăng ý tiểu khả còn muốn hỏi lão nhiều điều nữa?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Những gì gần đây đã xảy đến cho tại hạ, thật đáng tiếc là Lam cô nương chưa có cơ hội kể lại đầy đủ. Có thật chăng chuyện tiên bối vẫn ngấm ngầm bám theo tại hạ?

Lão thừa nhận :

- Ta quan tâm nhất ở người chính là xuất xứ võ học. Vậy thì để dễ bề dò xét ta không thể không bám sát người.

Quan Vân Hội căn vặn ngay :

- Vậy tại sao tiên bối đã không xuất hiện, chí ít là giúp tại hạ chặn giữ gã Triệu Dương, một đệ tử Võ Đang phái nhưng lại cấu kết với một lũ ác đồ đệ tiện, Thánh Ma giáo?

Lão cười cười bí ẩn :

- Thánh Ma giáo và mọi nhân vật gọi chung là Võ lâm chính phái thì lâu nay vẫn luôn ở thế tử đối đầu. Võ lâm chính phái chưa thể tiêu diệt Thánh Ma giáo chỉ vì hầu hết mọi nội tình của các phái đều sớm bị tiết lộ đến tận tai Giáo chủ Thánh Ma giáo. Vậy thì việc phát hiện một Triệu Dương chỉ vì động tâm không đúng lúc nên chân tướng bị bộc lộ, cho thấy đó là một Huyền Vân của Võ Đang phái. Theo người, giữa việc tạm lưu lại hoặc vạch ngay chân tướng Triệu Dương thì đằng nào lợi hơn?

Quan Vân Hội tỉnh ngộ :

- Không lẽ ở mọi phái đều có những kẻ như Triệu Dương? Và tiên bối định lưu Triệu Dương để qua gã mong phát hiện thêm những kẻ có nhị tâm tương tự?

Lão giải thích thêm :

- Và còn thêm một chủ ý nữa, là giúp Lam nha đầu giữ vẹn thanh danh quả thật hãy còn ngọc khiết băng tâm. Nếu không nha đầu liệu biết giải thích như thế nào đây khi bảo rằng chỉ suýt bị Triệu Dương, Huyền Vân cưỡng nhục?

Quan Vân Hội mơ hồ hiểu :

- Vậy là đối với mọi người, kể cả với Lam cô nương, đêm đó sự hiện diện của Huyền Vân chỉ là để giải thoát mỹ nhân đang bị lũ ác đồ vây hãm?

Lão gật đầu :

- Những gì xảy ra đêm đó, hiểu rõ nhất chính là Triệu Dương, Phong Hoàng, Lam Kỳ Hoa và người, dĩ nhiên phải kể thêm gã Trang lão Tam, giáo đồ Thánh Ma giáo cũng đêm đó đã sớm đào tẩu. Lam Kỳ Hoa thì không thể thổ lộ, vì như thế có khác nào tự nha đầu chuốc lấy nỗi ô nhục vào thân. Triệu Dương cũng không thể tự bộc lộ chân tướng cho mọi người biết gã là phản đồ Võ Đang phái. Phần người thì ta tin rằng người đầu nỏ gây bất lợi cho Lam nha đầu và là người được người đêm đó cứu mạng, vừa là nhân vật duy nhất giúp người sau này phân minh cho mọi người biết người không phải ác đồ Thánh Ma giáo. Đúng không?

Quan Vân Hội thổ lộ :

- Cũng là vì ý này nên đêm đó tại hạ không thể không cứu Lam cô nương. Nhưng vẫn còn Phong Hoàng, gã đã nỡ bỏ Lam cô nương một mình đối địch, thì sao?

Lão chột hắng giọng :

- Ta khuyên người sau này đừng nói với Lam Kỳ Hoa rằng người đêm đó cứu mạng chỉ là muốn nha đầu sau này giúp người phân minh. Nha đầu sẽ thất vọng vì cứ ngỡ người vì trượng nghĩa nên mới ra tay. Riêng Phong Hoàng thì thế này. Gã càng không thể nói một khi tất cả mọi chuyện xảy đến đều là do gã gây ra.

Quan Vân Hội hoang mang :

- Gã cũng là phản đồ như Triệu Dương?

Lão hăng giọng một lần nữa :

- Người còn nhớ điều ta từng nói là hai gã Phong, Hạ đều luôn quan tâm đến mỗi một tiểu sư muội duy nhất và xinh đẹp là Lam nha đầu? Và vì cảm thấy thất thế trước một Đại sư huynh quyền uy hơn, Phong Hoàng mới toan tính chuyện phồng tay trên bằng cách quyết dùng thủ đoạn gọi là ván đã đóng thuyền để ràng buộc số phận tiểu sư muội vào gã. Thế là đêm đó, đúng vào đêm ta phát hiện người cứ đội mưa mà đi...

- Chậm đã. Thế nào là chuyện ván đã đóng thuyền?

Lão tắc lưỡi :

- Thì người cứ tạm biết thế, cứ nghĩ đó là thủ đoạn lẽ ra mọi nam nhân dùng bao giờ dùng đối với nữ nhân, nhất là những nữ nhân chưa tỏ ra vẻ gì là để tâm đến người, được chưa?

Quan Vân Hội gật gù :

- Nghĩa là Phong Hoàng đã chọn thủ đoạn và tiến hành với Lam cô nương điều không những không được phép thực hiện mà cũng không được Lam cô nương tán thành.

Lão cười :

- Người hiểu như thế là đúng rồi. Vốn là ngay đêm đó, chính Phong Hoàng dùng kế chỉ một mình gã với Lam nha đầu vì không thể không trú mưa nên lưu lại trong ngôi hoang miếu. Nhưng không may cho gã vì Triệu Dương cùng với lũ ác đồ Thánh Ma giáo đã chọn nơi đó làm chỗ trú mưa trước. Kế bất thành, Phong Hoàng vì nhát đảm, đúng như người từng nhận định, gã bỏ chạy chỉ lưu Lam nha đầu lại một mình. Sau đó đến lượt Triệu Dương lại không gặp may. Gã toan giở trò tởm bại thì thần xui quỷ khiến thế nào không biết, người đang cầm đầu cầm cổ chạy dưới mưa bỗng đổi ý chạy ngay vào hoang miếu. Lam nha đầu nhờ đó tránh thoát tình trạng bị thất tiết, chỉ suýt mất mạng vì bị Triệu Dương nảy ý sát nhân diệt khẩu. Người rõ rồi chứ? Vậy thì Phong Hoàng đại gì tự mở miệng để : Lạ ông tôi ở bụi này?

Quan Vân Hội cười gượng :

- Chuyện đó nào do tại hạ đột ngột đổi ý? Chỉ vì đang chạy dưới mưa tại hạ chợt nghe những loạt cười rất ư khả ố. Vì sinh nghi nên tại hạ không thể không thử vào dò xét.

- Lão không tin. Đó là một trận mưa đầu mùa, khá lớn. Còn khoảng cách giữa người và ngôi hoang miếu ước độ chỉ phải ngoài hai mươi trượng. Xa và tiếng mưa ầm ĩ đến thế, lẽ nào người nghe được những loạt cười và còn nhận định là rất khả ố?

Quan Vân Hội nhăn mặt :

- Tiền bối lại không tin? Tại hạ có nghe mới dám bảo như thế, lợi gì khi cố tình bịa chuyện?

Lão bảo :

- Ý ta không tin người có đủ nội lực để nghe trong tình huống bị gặp nhiều trở ngại như thế.

Quan Vân Hội thở dài :

- Nhưng kỳ thực tại hạ vẫn nghe. Còn về nội lực, có lẽ tiền bối nên tin điều này thì hơn, là tại hạ dù không am hiểu nội công tâm pháp nhưng nội lực vẫn có sẵn và tiềm tàng trong nội thể tại hạ.

Lão ngạc nhiên, vì thế không thể không hỏi một câu như Trác Thập Cổ từng hỏi :

- Nội lực tự có? Là do người vô tình phục phải Tiên thảo hoặc Thần quả?

Quan Vân Hội đành ậm ừ đáp cho qua :

- Cũng tương tự như thế.

Và lão tỏ ra có nhận định tình huống một cách không ngờ :

- Ta hiểu rồi. Chuyện người bảo có người chỉ điểm tâm pháp cho người nhưng lại có ác ý. Phải chăng kẻ đó toan chiếm đoạt toàn bộ nội lực của người?

Quan Vân Hội thán phục :

- Đúng như thế nhưng sao tiên bối đoán được?

Lão chợt thở dài :

- Người thật may. Không chỉ vì chưa bị kẻ đó chiếm hữu nội lực mà còn về chuyện tự người đã quá mạo hiểm, dám vận dụng tâm pháp nội công, dĩ nhiên không hề được kẻ đó giảng giải cho người lĩnh hội thấu triệt, để toan tính chuyện sớm được khôi phục chân nguyên. Quả là may vì người chưa bị tẩu hỏa nhập ma dù lâm phải hiện trạng nghịch hành chân khí.

Quan Vân Hội rúng động :

- Là thế nào?

Lão cứ chép miệng và lắc đầu :

- Kinh văn khẩu quyết hoặc chưa thông hiểu hoặc bị hiểu sai thì lúc vận dụng người sẽ gặp ngay cảnh chân khí nghịch hành, toàn bộ khí huyết trong người cơ hồ náo loạn và nhộn nhạo. Đó là điều tối kỵ mà mọi người vẫn gọi là tẩu hỏa nhập ma. Rồi vẫn sẽ xảy ra hiện trạng tương tự như thế nếu bản thân người luyện công chợt bị phân tâm, đang luyện theo công phu này nhưng tâm tư lại lan man, cứ nghĩ đến công phu khác chân khí bị dẫn lưu sai đường cũng gọi là nghịch hành chân khí, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Nhẹ thì mất hết võ công, nghiêm trọng hơn thì bị mất mạng.

Quan Vân Hội thật sự khiếp đảm :

- Phải chi tại hạ được biết điều này từ trước thì ở lần đầu, khi phát hiện chân khí trong nội thể cứ sục sôi một cách kỳ lạ, ắt tại hạ đã dừng ngay, đâu cần cố đề nén chịu đựng hết lần này đến lần khác. Chao ôi, nguy hiểm thật!

Lão giật mình :

- Người bị nghịch hành chân khí nhiều lần? Thật chứ? Chỉ một lần thôi là đã nguy rồi, đâu dễ gì người tự vượt qua để tiếp tục chịu đựng thêm lần nữa?

Quan Vân Hội chợt nhìn lão :

- Tiên bối đã nghe biết như thế nào về Giáp Cốt Tự kinh thư?

Chợt có tiếng người âm trầm hỏi đến một câu, nhẹ như gió thoảng.

- Ai? Nhân vật nào vừa đề cập đến Giáp Cốt Tự kinh thư?

Quan Vân Hội chợt quay nhìn ra bên ngoài động khẩu, một thái độ lo lắng khiến lão Hiệp Cái ngay khi phát hiện lập tức lên tiếng trấn an :

- Cứ bình tâm. Nhân vật đang đến là do ta điềm chỉ, một điều chỉ có lợi cho người, quyết không có hại.

Và như để minh chứng cho lời ấy, lão cũng cất giọng trầm trầm phát ra chuỗi thanh âm đủ xa.

- Giang chưởng môn xin đến nhanh cho.

Lập tức có một bóng nhân ảnh lao vút đến và thần tốc hiện thân dừng chân ngay lối xuất nhập động khẩu.

Nhân vật này chỉ gật đầu với lão Hiệp Cái, vì mục quang ngay sau đó đã xạ thẳng vào Quan Vân Hội :

- Tiểu thế huynh đây có phải là người đã được Hiệp Cái tiên bối từng đề cập qua tin cấp báo chuyển đến Giang môn?

Quan Vân Hội bối rối, tự đứng lùi về phía Hiệp Cái :

- Giang chưởng môn?

- Chính là Chương môn phái Thiếu Lâm Giang Viễn Thanh?

Hiệp Cái mỉm cười và lần lượt đáp lời cả hai với vẻ kinh ngạc thích thú :

- Người cũng biết Giang chưởng môn của Thiếu Lâm phái là tốt rồi. Và điều này không lạ, Giang chưởng môn là trường hợp đầu tiên, chưa từng xảy ra cho Đại phái Thiếu Lâm, một đệ tử tục gia lại được chọn làm Chưởng môn của phái Thiếu Lâm mà đa phần đều gồm phật môn đệ tử. Đồng thời Giang chưởng môn cũng sẽ lần đầu được nghe biết về tung tích của lệnh ái cách đây độ năm năm đã đột ngột thất tung qua lời kể của tiểu thể huynh này, là...

Hiệp Cái dừng lời và cũng dừng ánh mắt ở Quan Vân Hội :

- Người có thể tự xưng danh được chưa?

Giang Viễn Thanh cau mày :

- Hiệp Cái tiền bối hãy giải thích, vì sao phải chờ đến tận lúc này mới có lời thỉnh cầu tiểu thể huynh đây xưng danh! Trừ phi mối quan hệ của cả hai vị này còn nhiều bất ổn nên vẫn tồn tại một vài nghi kỵ?

Đến lượt Hiệp Cái bối rối, không còn giữ được nữa nụ cười thích thú đã có từ đầu. May thay, Quan Vân Hội đã kịp lên tiếng.

- Chưa xưng danh vì tại hạ có những ẩn tình khó thể thổ lộ. Dù vậy, nay được diện kiến Giang chưởng môn là nhân vật Nhất môn chỉ chủ uy danh nhất hiện nay, tại hạ chợt hiểu đâu là nguyên do khiến Hiệp Cái tiền bối có sự áp đặt tùy tiện này. Đã vậy tại hạ xin nói luôn, nếu điều quan tâm của Giang chưởng môn là tung tích một nữ lang, tính danh là Bạch Thúy Hà, người đã tận tình chỉ điểm công phu mà nếu không có sự phát hiện của Hiệp Cái tiền bối ắt tại hạ khó thể biết đây là Giáng Ma Tuyết Hộ Thủ của Giang gia, thì đúng là tại hạ từng biết khá rõ về tung tích của nàng.

Giang Viễn Thanh lại cau mày :

- Tiểu nữ kỳ thực chỉ mang tính danh là Giang Hoài Phương, sao bỗng dưng lại là Bạch Thúy Hà như lời tiểu thể huynh vừa nói? Trừ phi...

Hiệp Cái lập tức xen lời :

- Xin lượng thứ, trước hết vì cuộc hội diện bất ngờ này, như tiểu khả người vừa có ý trách ta. Kỳ thực nếu không phải người đã trải qua những ba ngày dài tọa công và hậu quả là công phu bị phế bỏ, ắt ta không tùy tiện sắp đặt cuộc hội diện này mà người sẽ có lợi một khi được Giang chưởng môn ưng thuận dùng nội công thượng thừa của Phật môn giúp người khả dĩ khôi phục võ công. Riêng về tính danh của lệnh ái, Giang chưởng môn xin đừng quên điều này, có thể lệnh ái cố tình dùng giả danh và mục đích là gì nếu không phải để dễ bề lẫn tránh tai mắt kẻ thù, những kẻ từng bắt giữ lệnh ái trước đây và hiện nay vẫn luôn truy lùng?

Vân Hội kinh ngạc :

- Tại hạ liệu còn cơ hội khôi phục võ công thật ư? Và tiền bối sắp đặt chuyện này chỉ vì lo cho tại hạ. Thật chứ?

Giang Viễn Thanh nhìn cả hai :

- Ý Giang mỗi lúc này muốn nói, trừ phi công phu tiểu thể huynh được chỉ điểm chính là Giáng Ma Tuyết Hộ Thủ đích thực, ắt mỗi không thể không tin Bạch Thúy Hà và tiểu nữ là một. Nhưng tiểu thể huynh đã mất hết võ công, làm sao có thể giúp Giang Viễn Thanh này minh bạch đó là công phu Giáng Ma Tuyết Hộ Thủ?

Hiệp Cái nhờ vậy có dịp tìm lại được vẻ mặt và nụ cười thích thú :

- Đây chính là điều lão đang muốn vị tiểu thể huynh đây thỉnh cầu Giang chưởng môn lão đệ. Song phương sẽ cùng có lợi nếu thoát tiên Giang chưởng môn giúp tiểu thể huynh có thể phô diễn cho Giang chưởng môn được tận mắt mục kích công phu sở học Giang gia lần đầu tiên không do người ở họ Giang thi triển. Thế nào?

Giang Viễn Thanh sau một lúc phân vân lo nghĩ, chợt thở dài :

- Giúp người thì chính là bổn phận và cũng là phần hành trách nhiệm của một Chưởng môn nhân như Giang mỗ. Nhưng liệu có đúng không nếu Giang mỗ, một là chưa hề biết tính danh cũng như lai lịch sư thừa của người cần giúp, hai là người đó có đáng giúp không có là hạng hung đồ hoặc ác nhân đã từng gây nhiều hành vi phương thiên hại lý không?

Quan Vân Hội lập tức lên tiếng tán đồng thái độ thận trọng của Giang Viễn Thanh.

- Văn bối kỳ thực chưa hề báỉ sư, xuất xứ võ học chỉ là những công phu hầu hết đều do những nhân vật như lệnh ái chỉ điểm. Riêng về tính danh xin Giang chưởng môn an tâm, vì tuy văn bối chưa thể thổ lộ ngay lúc này nhưng nguyên hứa một lời là vào ngày gần đây nhất văn bối ắt tự thổ lộ. Và lúc đó tất Giang chưởng môn sẽ rất mừng vì nhận ra xuất thân lai lịch của văn bối không hề xa lạ trái lại rất quen thân nữa là khác.

Hiệp Cái chợt gật gù bảo :

- Giang chưởng môn lão đệ đành phải tạm hài lòng với thái độ tỏ ra khá nhân nhượng của y. Vì đến như lão đây, đúng là do hầy còn một vài điều nghi kỵ nào đó nên tiểu tử chưa hề có lời hứa, tương tự như lời hứa với Giang lão đệ.

Đó cũng là một trong những tính khí của y ngoài tâm địa thuần lương, ghét ác như kẻ thù và sẵn sàng bạt đao tương trợ nếu giữa đường gặp cảnh bất bình. Đó là chưa kể, có lẽ vì Bạch Thúy Hà nên cả tiểu tử hiện cũng bị Thánh Ma giáo xem là đối tượng truy lùng.

Giang Viễn Thanh nhìn thật chú mục vào diện mạo cùng dáng dấp của Quan Vân Hội :

- Không lẽ song thân của tiểu thế huynh đã từng là bằng hữu của Giang Viễn Thanh này? Họ vẫn an hưởng chứ?

Quan Vân Hội cười gượng :

- Cứ để Giang chưởng môn bắn khoản thế này, văn bối thật áy náy. Nhưng quả thật, đây chưa phải lúc thuận tiện để văn bối yên tâm tỏ bày nguyên ủy. Mong được lượng thứ.

Giang Viễn Thanh cũng gượng cười :

- Giang mỗ cũng đâu thể miễn cưỡng được đúng không? Nhưng vì Hiệp Cái tiền bối chưa hề tán dương ai, cũng chưa vì ai mà có lời thỉnh cầu như thế này. Được, Giang mỗ đành tin và sẵn sàng chờ tiểu thế huynh thực hiện lời hứa. Còn bây giờ, chuyện bị mất võ công là thế nào?

Hiệp Cái rất nhanh nhẩu khi tự ý lên tiếng giải thích thay Quan Vân Hội :

- Y vẫn chưa báỉ sư nên không hề am hiểu nội công tâm pháp. Có chăng là vì y nhờ ngẫu nhiên gặp kỳ tích nên nội lực tự phát sinh. Điều đó khiến cho một nhân vật động lòng tham, vì muốn chiếm hữu nội lực nên đem chỉ cho y cách thức vận dụng chân lực. Cũng may, y chưa đến nỗi bị chiếm đoạt chân khí nội nguyên, ngoại trừ diễn biến gần đây nhất y vì vận dụng tâm pháp mà bản thân chưa hề lĩnh hội để tọa công, dẫn đến hậu quả là tuy chưa bị tẩu hỏa nhập ma nhưng toàn bộ công phu đều thất tán.

Giang Viễn Thanh gật gù :

- Không hiểu hoặc hiểu sai tâm pháp, thật dễ dẫn đến hiện trạng chân khí bị nghịch hành. Nhưng đây là điều, theo Giang mỗ hiểu, ắt phải diễn ra ngay khi bắt đầu tọa công. Vậy tại sao lúc này chính tại Giang mỗ nghe, Hiệp Cái tiền bối có bảo tiểu thế huynh đã qua những ba ngày dài tọa công? Phải chăng nội tình còn nhiều ẩn khuất mà vì vẫn cứ nghi kỵ nên Hiệp Cái tiền bối chưa được tiểu huynh tỏ bày tận tường?

Quan Vân Hội thán phục :

- Giang chưởng môn quả danh bất hư truyền, chỉ thoạt nghe đã thấu hiểu kể cả những điều mà văn bối kỳ thực sắp giải bày cùng Hiệp Cái tiền bối nhưng lại gặp lúc Giang chưởng môn đến nên câu chuyện bị gián đoạn.

Hiệp Cái chợt trợn mắt :

- Câu chuyện lúc này bị gián đoạn đúng vào dịp người đang hỏi ta từng nghe biết thế nào về Giáp Cốt Tự kinh thư. Vậy là người muốn ám chỉ kinh thư đó chính là bí kíp võ học và người vì tọa công theo những gì tự phát hiện nên suýt bị tẩu hỏa nhập ma?

Quan Vân Hội thú nhận :

- Vãn bối từng nghe biết có rất nhiều người hồ nghi, dù tin nhưng không thể minh chứng quyển đó là kinh thư võ học. Đúng không?

Giang Viễn Thanh đáp nhanh :

- Ngũ Kỳ Tiên Tử vẫn còn bị sinh cầm tại tề phái. Quyển Giáp Cốt Tự kinh thư đó chính là do tề phái phát hiện luôn được Ngũ Kỳ Tiên Tử cất giữ. Nhưng kể cả mục ấy, toàn bộ những cao thủ thương thừa của tề phái dù đã nhiều lần hoặc dò hỏi hoặc tự nghiền ngẫm vẫn phải chấp nhận tin theo lời mục xưng rằng quyển đó không liên quan gì đến võ học. Không lẽ tiểu thế huynh nhờ cực kỳ thông tuệ nên tự phát hiện manh mối?

Quan Vân Hội chưa giải thích vội, thay vào đó là kể lại câu chuyện đã khiến bản thân cùng Bạch Thúy Hà đồng loạt bị giam cầm trên cô đảo Thiên Hồ Thủy Trại.

- Có một điều thật đáng nghi là tại sao kinh thư lẽ ra vẫn do Thiếu Lâm phái cất giữ vậy mà sau đó lại được Trác Thập Cổ tự tay ném cho vãn bối, xem đó là phế vật? Mọi chuyện đã xảy ra như thế này...

Câu chuyện liên quan đến Bạch Thúy Hà lập tức gây chú tâm và lo lắng cho Giang Viễn Thanh.

- Thần trí bị thất thường? Lẽ nào đúng như lời tiểu thế huynh nhận định, vì Thúy Hà chính là tiểu nữ Giang Hoài Phương nên thù nhân cố tình phục được, khiến được lực làm cho tiểu nữ Hoài Phương quên mọi ký ức, thậm chí đến tính danh cũng không nhớ và dễ dàng hài lòng với cách gọi mới là Bạch Thúy Hà?

Quan Vân Hội ưu tư, cũng lo cho nỗi lo của nhân vật Nhất môn chi chủ, Chương môn một đại phái là Giang Viễn Thanh :

- Trừ phi công phu Giáng Ma Tuyết Hộ Thủ còn có thêm một vài nhân vật khác am hiểu, không phải riêng gì người của Giang gia, bằng không vãn bối e rằng Bạch Thúy Hà chính là lệnh ái.

Giang Viễn Thanh xúc nộ :

- Thánh Ma giáo càng lúc càng ngông cuồng, là điều lẽ ra không còn lo xảy đến nếu trước đây Nhị sư bá Võ Thanh cứ để Giang mỗ trọn quyền hành động dốc toàn lực đối đầu và tận diệt bọn chúng. Hừ, đến cả tiểu nữ, chúng vẫn dám dùng thủ đoạn hèn hạ ám hại cứ thế này võ lâm chính phái ắt có ngày suy vi.

Hiệp Cái chợt lên tiếng hỏi Quan Vân Hội :

- Dụng ý của Trác Thập Cổ dĩ nhiên là mượn đao giết người và lẽ ra kể cả người lẫn Bạch Thúy Hà không thể toàn mạng nếu hai nhân vật gọi là Thiên Hồ song tú đích thực là hạng ác nhân giết người không gớm tay. Nhưng họ đã không đoạt mạng cả hai, vì sao? Đồng thời họ thật sự là ai? Thiên Hồ song tú là danh xưng mãi đến hôm nay ta mới được nghe? Phải chăng vì họ cũng là những nhân vật chính phái và do ngẫu nhiên biết Bạch Thúy Hà là ái nữ của Chương môn phái Thiếu Lâm nên đành giả vờ ưng thuận lời đề xuất của Trác Thập Cổ mà kỳ thực đây chỉ là kế để họ có cơ hội bảo vệ vẹn toàn tính mạng cho lũ trẻ họ muốn cứu?

Giang Viễn Thanh hừ nhạt :

- Về ác danh của Thiên Hồ song tú, thật không may cho họ là Giang mỗ biết khá rõ. Dù xuất thân của họ hiện vẫn còn là điều bí ẩn nhưng đâu vào khoảng mười năm trước, lúc Thiên Hồ Thủy Trại còn là sào huyệt của một nhóm thủy khấu, thường vẫn được chúng dùng để giam người, hoặc tự ẩn náu khi cần thiết, thì chỉ một đêm chúng bị tận diệt. Riêng về những kẻ không may, vốn chỉ là tù nhân của lũ thủy khấu, những tưởng đây là lúc họ được buông tha do cứ ngỡ Song tú diệt thủy khấu để cứu họ.

Nào ngờ, đúng như lời tiểu thế huynh nhắc lại nhận định của Trác Thập Cổ về tính tình cổ quái và hiếu sát của Song tú. Những kẻ xấu số lập tức trở thành thú tiêu khiển của Song tú, cứ mỗi ngày là có một nạn nhân

vong mạng vì không chịu đựng nổi những trò đùa vừa quá ác vừa dã man của Song tú. Giang mỗ quả quyết chúng chỉ là những ác nhân, không thể nào là nhân vật chính phái như Hiệp Cái tiền bối vừa lầm nghĩ.

Quan Vân Hội chợt xua tay :

- Song tú không phải ác nhân. Tương tự, những nạn nhân từng vong mạng vì những trò đùa quái ác của họ, khi được vãn bối cùng Bạch Thúy Hà cất vãn, họ bảo, theo lời Trác Thập Cổ cho họ biết thì những nạn nhân mới đích thực là tặc nhân, là thủy khẩu như Giang chưởng môn vừa nói. Song tú còn cho biết, kỳ thực chỉ vì họ vô tình bị lâm vào cảnh sinh cầm, tình trạng bị quần chân trong khi chờ đợi Trác Thập Cổ giúp họ truy tìm hung thủ đã biến họ thành những phế nhân, chính là nguyên nhân khiến họ thay tâm đổi tính trở nên tàn nhẫn đến phát cuồng.

Hiệp Cái gật gù :

- Ta cũng chưa tin là Song tú là ác nhân và bằng chứng là họ thay vì đoạt mạng lại sẵn sàng dung tha, đồng thời chấp nhận cho người cùng Bạch Thúy Hà được lưu ngụ lâu dài cạnh họ.

không những thế đến lúc khẩn cấp họ còn dám liều mạng, không quản đến cả cái chết, chỉ cốt sao bảo vệ toàn sinh mạng cho hai người. Và như Bạch Thúy Hà chính là Giang Hoài Phương, Giang chưởng môn này, chẳng phải Song tú còn là ân nhân đã giúp Giang chưởng môn vãn còn đó một mạng vẹn toàn của lệnh ái hay sao?

Giang Viễn Thanh nghiêm giọng bảo :

- Giang mỗ chỉ theo việc mà luận, không thể vì họ là ân nhân cứu mạng tiểu nữ để dễ dàng đổi trắng thay đen, nhìn nhận Song tú là thiện nhân hay ác nhân như sự thật vốn dĩ đã vậy. Vả lại Giang mỗ còn chưa biết chắc Bạch Thúy Hà có đúng là tiểu nữ Giang Hoài Phương hay không.

Hiệp Cái cười hòa hoãn :

- Để rõ thực hư là thế nào, thôi thì mình phiền Giang chưởng môn lão đệ thi thử diệu thủ, cứ giúp tiểu thể huynh đây khôi phục võ công thì lo gì không minh bạch.

Giang Viễn Thanh gật đầu và gọi Quan Vân Hội :

- Giang mỗ cần xem xét khắp các kinh mạch tiểu thể huynh một lượt. Tiểu thể huynh có thể ngồi lại theo tư thế tọa công.

Quan Vân Hội vốn đang nôn nóng chờ điều đó nên háo hức ngồi xuống ngay.

Giang Viễn Thanh cũng xếp bằng ngồi trước mặt Quan Vân Hội :

- Rất có thể được khôi phục nếu chân khí chỉ bị cản tắc và toàn bộ kinh mạch không có chỗ nào bị tổn thương tắc nghẽn. Để minh bạch điều này, tiểu thể huynh hãy một lần vận dụng tâm pháp và thử dẫn lưu nội kinh. Nhân đó Giang mỗ lúc đưa chân nguyên vào dò xét ắt sẽ phát hiện và liệu phương chữa trị phục hồi, tiểu thể huynh hiểu chứ? Và nhớ đừng kinh hãi nếu bất ngờ bị nội lực của Giang mỗ tràn qua và xông xộc dẫn lưu mọi nơi. Chúng ta hãy cùng một lúc bắt đầu. Nào!

Dứt lời chính Giang Viễn Thanh do đã áp sẵn hai tay vào hai tay của Quan Vân Hội nên lập tức đưa trút chân kinh tràn qua cuộn cuộn. Và theo lời Giang Viễn Thanh vừa giải thích thì luồng chân kinh này sẽ nhân lúc Quan Vân Hội tự tiến hành việc dẫn lưu nội kinh như Giang Viễn Thanh vừa bảo, thì chân lực của Giang Viễn Thanh sẽ theo đó lan tỏa đi khắp các kinh mạch của Quan Vân Hội. Nhưng điều chợt tỏ không cần thiết, do Quan Vân Hội vừa tiến hành việc dẫn lưu nội kinh thì cũng chính Quan Vân Hội bỗng mừng rỡ kêu vang :

- Có rồi. Giang chưởng môn mau dừng ngay. Chân lực võ công của vãn bối đã tự khôi phục rồi! Hãy dừng lại ngay.

Nhưng Giang Viễn Thanh thay vì dừng, hoặc thu nhanh hai tay về, thì sắc diện bỗng tỏ ra kinh hãi miệng cũng kêu :

- Nếu muốn Giang mỗ dừng, tiểu thể huynh trước hết cũng dừng tổng xuất nội kinh ra. Kẻo lúc Giang mỗ dừng, nội lực của tiểu thể huynh nhân đó tổng sang, cục diện sẽ lập tức biến thành một trận tỷ đấu nội lực rất nguy hiểm.

Quan Vân Hội đứng lúc này cũng hoảng hốt và hầu như kêu còn to hơn Giang Viễn Thanh :

- Văn bối không thể dừng. Vì mấy lần toan dừng đều phát hiện chân khí của Giang chương môn cuốn tràn theo, chẳng phải điều này sẽ dẫn đến nguy hại cho văn bối sao? Giang chương môn cần phải dừng lại trước.

Giang Viễn Thanh chợt quát mắt :

- Không phải Giang mỗ không muốn dừng. Kỳ thực tiểu thể huynh dường như đang cố tình thi triển tâm pháp tà môn, cứ cuốn hút chân nguyên của giang mỗ về phía tiểu thể huynh. Há chẳng đây là nguy kế và được Hiệp Cái hậu thuẫn, tiểu tử ngươi toan cướp đoạt chân nguyên của ta?

Hiệp Cái biến sắc vội bước đến :

- Quyết không bao giờ có chuyện này. Hay là, theo ta, cả hai nên đồng thời thu kinh về. Cần nhất là phải tiến hành đồng loạt. Được chứ? Bắt đầu nào. Một, hai ba! Khai!

Bùng...

Bốn bàn tay tự tách khai và đã tạo thành tiếng chấn động như thể giữa Quan Vân Hội và Giang Viễn Thanh vừa xảy ra một lần chạm chiêu giao đấu.

Và diễn biến này nếu ngay lập tức làm cho lão Hiệp Cái bàng hoàng ngơ ngác thì Giang Viễn Thanh ngay khi được tách khai liền đứng bật lên đồng thời còn bật quát :

- Tiểu tử ngươi nội lực thật thâm hậu. Vậy thì với nội lực này, cùng với ý đồ toan chiếm đoạt chân nguyên của ta, ai dám tin ngươi là kẻ vì chưa bá sự nên không hề có nội công tâm pháp. Hãy nói mau, nếu không do Hiệp Cái đồng mưu dùng kế thì nhân vật nào sai khiến và bảo ngươi dùng thủ đoạn này toan hại ta?

Khi đó Quan Vân Hội cũng đứng bật dậy thật nhanh, chứng tỏ nội nguyên chân lực quả thật đã hoàn toàn khôi phục. Và Quan Vân Hội bối rối :

- Giang chương môn xin chờ ngộ nhận. Vì một là văn bối không hề có ai để nhận lệnh hoặc chịu sai xử. Và hai là văn bối kỳ thực đang có điều muốn hỏi. Đây là Giang chương môn chỉ do ngẫu nhiên hay tự thâm tâm cố tình cứ thúc ý nội lực sang, với dụng ý hãm hại văn bối?

Hiệp Cái vì quá hoang mang nên bất ngờ đứng xen vào giữa :

- Cả hai hãy bình tâm lại nào! Nhất là tiểu tử ngươi, hãy nghe ta hỏi : Chuyện nội lực ngươi vốn dĩ đã thất tán đột ngột được khôi phục? Và nhớ đừng có nửa lời dối ta. Nếu không, chẳng cần Giang chương môn ra tay, ta vì không muốn bị Giang chương môn lão đệ nghi ngờ sẽ đích thân cho ngươi biết thế là lợi hại. Nào, nói đi.

Quan Vân Hội có nét mặt ngơ ngác :

- Văn bối nhờ nghe lời Giang chương môn bảo phải vận dụng nội lực nên phát hiện võ công vẫn còn. Vậy thì điều đáng hỏi ở đây là trước đó vì sao tiền bối quả quyết văn bối đã bị phế võ công?

Hiệp Cái ung dung giải thích :

- Suốt ba ngày ngươi tọa công, có thể bảo là không lúc nào ta vắng mặt. Do đó, ngươi nên tin lời ta thì hơn, chính bản thân ngươi có thể bảo đã không dưới mười lần cứ xuất hiện tình trạng đe dọa sinh mạng do tọa công gặp cảnh nghịch hành chân khí. Và mỗi lần như vậy dù không thể giúp gì cho ngươi nhưng cùng Lam Kỳ Hoa luôn trong trạng thái sẵn sàng đối phó nếu điều đó thật sự xảy đến với ngươi. Đến lần cuối cùng, ngươi có biết ngươi lâm hiểm cảnh nào chẳng? Đó là ngươi chao đảo toàn thân như thuyền bị phong ba bão ô vùi dập và nếu ta không đánh liều, dùng tiếng quát cực lớn để thức tỉnh ngươi kịp lúc, hậu quả đến với ngươi ắt là bị vỡ kinh mạch toàn thân và mất mạng. Rồi cũng chính lúc đó, ngay khi ngươi vật vờ vừa lai tỉnh, ta đã tự tay dò xét khắp các kinh mạch hộ ngươi và quả quyết công phu ngươi đã bị phế bỏ. Việc tự hồi phục là điều khó thể có, thậm chí không bao giờ có.

Quan Vân Hội sượng người và đáp khê :

- Nhưng tự võ công tại hạ chợt phục nguyên. Đó là một sự thật và tại hạ không thể bịa.

Giang Viễn Thanh có vẻ hiểu, chợt hắng giọng lên tiếng :

- Nếu đã do Hiệp Cái tiền bối tự tay dò xét thì sự việc người bị mất võ công là điều không thể phủ nhận. Nhưng ngược lại đột ngột tự khôi phục võ công, hay là điều này có liên quan đến Giáp Cốt Tự kinh thư?

Quan Vân Hội vỡ lẽ, vội thú nhận :

- Cũng có thể là thế. Vì kỳ thực, lúc văn bối tọa công, phần thì do bản thân chưa lĩnh hội đủ kinh văn của tâm pháp nội công, phần thì vì luôn nghĩ đến những hình thù thập phần kỳ dị của những chữ Giáp Cốt, nên lúc dẫn lưu, nội kinh thường di chuyển tán loạn. Phải cố lắm mới vượt qua và đưa nội kinh dẫn lưu theo ý muốn. Nhưng sau đó thì đầu lại vào đay, nội kinh vẫn di chuyển thác loạn cứ tái đi diễn lại nhiều lần.

Giang Viễn Thanh cau mày :

- Người bảo nội kinh bản thân đã tự di chuyển theo từng hình thù của tự dạng Giáp Cốt? Cụ thể là ở mỗi tự dạng, nội kinh dẫn lưu theo đường lối nào, qua những kinh mạch hoặc huyết đạo nào?

Quan Vân Hội cười, rất gượng :

- Văn bối nào có chú tâm dồn hết mọi suy nghĩ vào từng tự dạng Giáp Cốt nào nhất định? Trái lại, hoặc lúc nghĩ đến hình thù này thì hình thù khác đột ngột hiển hiện đan xen vào, hoặc tất cả những tự dạng đó cùng xuất hiện một lúc. Còn nội kinh dẫn lưu theo đường lối nào ư? Tán loạn, văn bối chỉ biết nói như thế để thay lời giải thích. Vì quả thật nội kinh lúc nào cũng loạn xạ di chuyển khiến văn bối chỉ mãi lo đối phó, làm gì còn tâm trí để nhận định chúng tự di chuyển như thế nào.

Hiệp Cái chợt xua tay và chép miệng vài lượt, sau đó bảo :

- Cũng có thể chính vì người luôn phân tâm nên chân nguyên nội lực dù quả thật có bị thất tán tẩn mác nhưng cũng còn may là vẫn tự quy hoàn hồi phục. Nếu không, ta có thể quả quyết, người thử mạo hiểm lập lại diễn biến này một lần nữa xem, dù không bị mất mạng thì người ắt cũng mất võ công vĩnh viễn.

Và Hiệp Cái có ý quay qua nói với Giang Viễn Thanh :

- Điều này xảy ra cho tiểu tử, nói thật, đến cả ta cũng không bao giờ ngờ. Nhưng dù sao, việc đưa tin cho Giang lão đệ đến đây cũng phần nào liên quan và giúp tìm tung tích lệnh ái. Hy vọng Giang lão đệ Chương môn không còn nghi ngờ Hiệp Cái này nữa. Bằng không, chính ta vì đa sự nên tự chuốc họa vào thân.

Giang Viễn Thanh áy náy cười :

- Giang mỗ tự biết lỗi và thật hối hận vì đã để cho tư tình xen vào khiến nhất thời thiếu trầm tĩnh làm Hiệp Cái tiền bối phiền lòng. Tiền bối là người đại lượng, xin hãy cảm thông và hiểu cho nỗi lòng đang mang nặng ưu tư của Giang mỗ chỉ vì quá lo cho tiểu nữ.

Hiệp Cái như chỉ chờ có thế, chợt hắt hàm về phía Quan Vân Hội :

- Nỗi lòng của Giang chương môn, ngay lúc này chỉ có người mới giúp giải tỏa bao lo âu phiền muộn. Còn chờ gì nữa mà người chưa phô diễn công phu có thể giúp mọi người minh bạch?

Quan Vân Hội gật đầu đáp ứng ngay :

- Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ không biết có bao nhiêu thức tất cả, nhưng theo Bạch Thụý Hà chỉ điểm thì công phu này nếu không được cùng người kháng chiêu thức một là khó thể phô diễn liên hoàn, hai là mọi uy lực lợi hại cũng khó phát huy. Giang chương môn nghĩ sao, có cần biết rõ nguyên ủy của từng chiêu thức hay chỉ xem thoáng qua là đủ?

Giang Viễn Thanh lập tức tiến đến đứng đối diện Quan Vân Hội :

- Thật ra, chỉ cần nghe tiểu thể huynh nói bấy nhiêu lời cũng đủ giúp Giang mỗ mười phần tin được tám chín phần đó đích thực là công phu sở học của Giang gia và lẽ ra không cần phiền tiểu thể huynh phô diễn. Nhưng lần gặp này dầu sao cũng là thiện duyên giữa Giang mỗ và tiểu thể huynh. Chi bằng tiểu thể huynh

cứ phô diễn, Giang mỗ tự nguyện làm người đối kháng và nếu cần, ắt sẽ có cách chỉ điểm thêm. Nào, bắt đầu đi.

Hiệp Cái bỗng bật cười và rất nhanh nhẩu khi lớn tiếng thúc hỏi Quan Vân Hội :

- Đây chính là hồng phúc không phải bất luận hễ mong muốn đều được đích thân Chương môn phái Thiếu Lâm chỉ điểm. Người chớ nên để lỡ dịp may này. Trái lại hãy thật chú tâm và nhớ là đừng bao giờ quên đại ân ngày hôm nay Giang chương môn đã dành cho người. Ha ha...

Quan Vân Hội cũng phần khích tuy không mười phần đủ cả mười như nỗi vui đang được lão Hiệp Cái biểu đạt ra ngoài mặt. Bằng chứng là Quan Vân Hội thay vì có lời đa tạ ngay từ đầu thì lại tỏ ra miễn cưỡng nói một câu chiếu lệ và chỉ chú tâm vào việc thi triển ngay công phu Giáng Ma :

- Dùng sở học Giang gia đối với Giang chương môn thế này có khác gì vãn bối cổ tình múa búa trước cửa Lỗ Ban. Nhưng cung kính không bằng tông mạng, tiểu bối đành thất lễ. Xem chiêu!

Ào...

Giang Viễn Thanh ngay lập tức để lộ nét mặt thất kinh :

- Hảo nội lực. Nhưng đây là công phu chỉ dựa vào nhanh và linh hoạt biến ảo. Xuất thủ trầm trọng như tiểu thể huynh nếu gặp địch nhân có lối xuất thủ nhanh hơn, chẳng phải tiểu thể huynh đang tự làm cho bản thân mau đi đến chỗ kiệt lực sao? Hãy xem đây thì rõ.

Dứt lời Giang Viễn Thanh xuất thủ ngay. Và vì nhanh hơn nên đúng như lời vừa cảnh báo chiêu, Giang Viễn Thanh lập tức áp sát và uy hiếp được ngay Quan Vân Hội, trong khi đó chiêu của Quan Vân Hội nếu vẫn cứ giữ nguyên thì cho dù chắc chắn sẽ đắc thủ nhưng trước hết Quan Vân Hội vẫn cứ bị nguy đến sinh mạng cái đã, sau mới đến lượt Giang Viễn Thanh.

Quan Vân Hội đành biến chiêu :

- Trong trường hợp này, nếu vì quyết liều mạng, chẳng phải một chiêu đó là đủ để đẩy cả hai vào tình thế đồng quy ư tận sao? Lẽ ra Giang chương môn nên nghĩ cách hóa giải hơn là thị vào nhanh để mong lấy công phản lại cũng như vãn bối đang thực hiện đây. Đờ!

Ào...

Giang Viễn Thanh vùng cười lên Giang mỗ cần gì hóa giải một khi đã tin chắc nhờ bản thân nhanh nên đấu pháp hậu phát chế nhân vẫn đủ để thắng. Và còn điều này nữa, liệu tiểu thể huynh có kịp hóa giải chẳng nếu đây là lúc giữa Giang mỗ và tiểu thể huynh dùng chung một công phu giống nhau? Trừ phi tiểu thể huynh có bản lãnh thật sự cao minh, kèm theo kiến văn thật uyên bác, công phu nào cũng am hiểu và cũng tìm được ngay cách hóa giải. Còn nếu không được thế, đấu pháp tiểu thể huynh đang dùng cuối cùng cũng chỉ là giúp đối phương sớm chiếm được thượng phong nghĩa là bất lợi sẽ thuộc về tiểu thể huynh. Hãy cẩn trọng với huyệt Hoàn Khiêu. Ha ha...

Quan Vân Hội chợt khựng lại và suýt bị chế ngự nếu như ngay lúc đó không kịp nhảy bật lui về theo bản năng :

- Hậu phát chế nhân? Tuy đánh sau nhưng vẫn thắng? Trong võ học có loại đấu pháp này thật sao? Thảo nào... Thảo nào...

Giang Viễn Thanh cũng dừng tay, nghi hoặc nhìn Quan Vân Hội :

- Tiểu thể huynh vừa thi triển khinh thân pháp gì để kịp tránh chiêu của Giang mỗ đúng vào lúc tối hậu?

Quan Vân Hội cũng nghi hoặc hỏi ngược lại :

- Giang chương môn có nhận ra khinh thân pháp đó?

Hiệp Cái cảm thấy lạ, chợt háng giọng nói xen vào :

- Tại sao Giang chương môn lại không nhận ra một khi đó là khinh thân pháp chỉ có Ngũ Kỳ Tiên Tử mới am hiểu và mười mấy năm qua mụ vẫn bị giam ở Thiếu Lâm? Người đâu thể đột nhiên am hiểu khinh thân pháp này đúng không? Vậy nói đi, người đã có dịp gặp mụ Ngũ Kỳ Tiên Tử từ lúc nào?

Quan Vân Hội chợt kêu với vẻ mặt thật hoang mang :

- Là khinh thân pháp của Ngũ Kỳ Tiên Tử? Tiên bối có nhìn lầm chăng vì đây là khinh thân pháp cũng chính do Bạch Thúy Hà từng chỉ điểm cho tại hạ. Vậy thì điều nên hỏi ở đây là giá như Bạch Thúy Hà nếu đúng là ái nữ của Giang chưởng môn thì tại sao lại am hiểu công phu tuyệt kỹ của nhân vật vẫn luôn bị phái Thiếu Lâm giam giữ?

Hiệp Cái nhăn mày cau mặt :

- Người không nói dối chứ? Bạch Thúy Hà đã chỉ điểm cho người thật sao? Nếu vậy thì kỳ quái. Bạch Thúy Hà là ái nữ của Giang chưởng môn thì không thể tin rằng ta lại am hiểu thêm công phu sở học của Ngũ Kỳ Tiên Tử vốn chỉ là tù nhân Thiếu Lâm phái. Và ngược lại, Bạch Thúy Hà nếu không là Giang Hoài Phương thì không thể biết sở học Giang gia để chỉ điểm cho người.

Nhưng điều này thật đáng tiếc là vẫn xảy ra, khiến không thể không hỏi Bạch Thúy Hà thật sự là ai? Là Giang Hoài Phương hay không phải Giang Hoài Phương?

Giang Viễn Thanh chợt bảo :

- Theo Giang mõ, toàn bộ sẽ minh bạch nếu đích thân mõ sớm tìm lại được tiểu nữ. Là việc này vì không thể để chậm, xin lượng thứ Giang mõ cần đi ngay. Cáo biệt.

Nhìn, Giang Viễn Thanh khẩn trương bỏ đi, Quan Vân Hội chợt buột miệng lẩm bẩm :

- Nếu vì lo cho ái nữ, khiến Chưởng môn nhân một đại phái cứ để lộ những cử chỉ thất thường thì nhân vật này còn sẽ thất thường ra sao, một khi lâm phải tình cảnh hung hiểm và khẩn bách hơn?

Hiệp Cái thoát nghe liền cau mặt, tỏ ý không hài lòng :

- Giang Viễn Thanh dù có là nhân vật đứng đầu đại phái Thiếu Lâm thì vì không thí phát quy y nên cũng có đủ thất tình lục dục. Người thật khiếm lễ vì nở lén bình phẩm sau lưng người, nhất là người đó vì chỉ có một hậu nhân cốt nhục nên không thể không lo mà có thái độ bị người xem là thất thường. Đừng có như thế nữa nếu người muốn trở thành một chính nhân quân tử được mọi người nể phục.

Và vì phát hiện ở Quan Vân Hội càng xuất hiện thêm vẻ bất phục, lão Hiệp Cái lập tức hỏi lảng sang chuyện khác, hy vọng việc chuyển đổi đề tài này sẽ khiến Quan Vân Hội vì quan tâm nên quên đi tâm trạng hiện giờ. Lão hỏi :

- Trong câu chuyện được người vừa thuật, kể có thật người đã nói với Trác Thập Cổ là người nhờ ngẫu nhiên nên tình cờ hội diện một lão nhân cổ quái vừa gây vừa mặc y phục bẩn, rách, nhất là lão nhân đó không có tính cầu kỳ trong việc ăn uống?

Quan Văn Hội bị thu hút ngay vào đề tài này, đúng như lão Hiệp Cái muốn :

- Có như thế thì sao?

Lão cười cười :

- Không sao cả, ngoại trừ mỗi một việc là họ Trác sau khi nghe người kể đã hốt hoảng ngay do sớm nhận ra lão nhân đó là ai. Cho dù nhân mạng của lão nhân ngãi kể so với nhân vật được họ Trác thẩm đoán tuy có bảy tám phần giống nhau nhưng kỳ thực lại là hai nhân vật hoàn toàn khác.

Quan Văn Hội hồ nghi :

- Tiên bối muốn nói cũng đã đoán ra lão nhân do tại hạ kể là ai?

Lão nheo nheo mắt một cách tinh quái :

- Vì dựa theo lời người vừa thuật thì khắp võ lâm chỉ có vốn vẹn mỗi một nhân vật được xem là phù hợp. Cũng già cũng gây cũng mặc y phục vừa rách vừa bẩn và cũng không có tính ăn uống cầu kỳ. Và sở dĩ có cá tính này vì nhân vật đó vốn dĩ có xuất thân từ Cái bang. Đã đi khát thực, ăn những gì được người khác bố thí cho thì người nói đi, có cầu kỳ để bị chết vì đói vì khát chắc? Đúng không? Ha ha...

Quan Văn Hội giật mình, tự nhìn dò xét lão Hiệp Cái khắp lượt :

- Nhân vật đó là tiền bối?

Lão chợt cười khinh khỉnh :

- Dĩ nhiên chính là ta. Và chỉ là ta nên mới khiến Trác Thập Cổ thoát nghe mới hốt hoảng vì ngỡ lão nhân định thu nhận người làm truyền nhân của lão Hiệp Cái này. Rất tiếc, ta và người dù có đến hai lần gặp nhau mà chỉ gần đây mới gặp, đồng thời tình huống ở lần nào cũng vậy đều nghi kỵ đến mức độ ngỡ có thể đối đầu giao chiêu ngay lập tức thì làm gì có hảo cảm để hoặc người muốn bái ta làm sư phụ hoặc ta cao hứng hứa lời thu nhập người? Như vậy ở đây không thể không có một nghi vấn? Lão nhân người đã gặp là ai, nếu kẻ đó hoàn toàn không phải ta?

Quan Vân Hội không thể nào ngờ lại xảy ra điều trùng hợp cực kỳ hãn hữu này, đành chống chế :

- Ở đời chuyện người giống người cũng rất thường xảy ra. Huống hồ, như tiền bối vừa bảo, chúng ta chỉ mới gặp nhau gần đây, vậy thì đâu thể nghi ngờ, bảo tại hạ đã cố tình dùng nhân dạng của tiền bối, thuật tả với dụng ý hãm dọa họ Trác?

Lão bảo :

- Ta đâu dễ quyết người cố tình? Trái lại, ta chỉ vì cao hứng nên thật sự muốn biết đây là nhân vật nào lại có nhân dạng giống Hiệp Cái này như tạc. Ai thế?

Quan Vân Hội đành thổ lộ một phần sự thật với tiếng thở dài ai oán :

- Lão nhân đó đã chết. Có thể bảo chỉ vì tại hạ lên lão nhân đó chết.

Hiệp Cái sinh nghi :

- Giống như Song tú ư? Tóm lại họ toàn là những nhân vật dường như cứ sẵn sàng chết vì người đứng không? Và ta còn đoán rằng Bạch Thúy Hà không hề là nguyên do, hay nói đúng hơn dù có mười Bạch Thúy Hà đang gặp nguy thì Song tú cũng không vì quá quan tâm để sẵn sàng liều chết. Trái lại, họ chỉ vì người. Tại sao?

Quan Vân Hội từ thâm tâm chợt cảm thấy ngán sợ cho những suy luận càng lúc càng chuẩn xác của lão Hiệp Cái và hoàn toàn không biết nên đối đáp lại như thế nào.

Bỗng lão Hiệp Cái biến sắc.

11. Thủ Đoạn Thánh Ma-tam Nhật Truy Hồn

Quan Vân Hội cũng biến sắc theo lão :

- Có chuyện gì bất ổn sao? Hay là người của Thất đại phái vì được Giang chương môn ngầm ngầm chỉ điểm nên sắp đến do muốn bắt giữ tại hạ vốn là ác nhân trong mắt họ?

Lão Hiệp Cái bước ra ngoài nhưng lại lùi nhanh vào :

- Thánh Ma giáo?

Quan Vân Hội giật mình, cũng bước ra, để vừa thò đầu nhìn xuống phía dưới liền thụt nhanh vào, y như lão Hiệp Cái vừa nãy :

- Có rất nhiều người. Tiền bối đoán chắc họ đều là giáo đồ Thánh Ma giáo?

Lão chậm chậm hít vào một hơi thật dài :

- Như ta từng nói Thánh Ma giáo và mọi nhân vật chính phái luôn đối đầu. Ta đâu lạ gì mà không nhận ngay ra chúng? Duy có điều này mới thật là lạ, người của Thất đại phái rõ ràng vừa bỏ đi chưa lâu, tại sao không chạm trán nếu Thánh Ma giáo cũng chỉ vừa kéo đến? Nhưng thôi, chuyện đó lúc này không quan trọng nữa. Vì cả ta lẫn người nên chuẩn bị sẵn tư thế cùng lũ Thánh Ma giáo đối đầu một phen. Người đủ dõm lược chăng?

Quan Vân Hội vụt cười nhẹ :

- Chưa bao giờ Quan Vân Hội này tự tin vào bản thân như bây giờ.

Hiệp Cái dĩ nhiên khi hỏi như thế là đã sẵn mọi tâm trạng chuẩn bị. Thế nhưng, chính câu đáp vừa do Quan Vân Hội phát ra bỗng làm lão khựng lại, mọi chuẩn bị cho tình thế đối đầu cũng tiêu tán. Thay vào đó lão cũng nhìn Quan Vân Hội.

- Người vừa mới xưng danh? Hữu ý hay chỉ vô tình? Vậy là người ở họ Quan? Một tính danh không thể không nhắc ta nhớ đến một nhân vật?

Quan Vân Hội nhìn ngay vào mắt lão :

- Tại hạ khó thể tự buột miệng để lộ tính danh một khi luôn có quan niệm cần phải đề phòng và cảnh giác với bất luận ai cảm thấy khả nghi. Vì thế, tiền bối nên hiểu, tại hạ vì tin nên tự tiết lộ. Và không ngại cho tiền bối biết, tiền phụ chính là Quan Vân Du, một tính danh nhất định không xa lạ với tiền bối, kể cả đối với Giang chương môn.

Lão cũng nhìn trả lại vào mắt Quan Vân Hội :

- Hóa ra chính vì thế người mới bảo chỉ cần xưng danh là lập tức Giang Viễn Thanh nhận biết người? Vì vốn dĩ họ Giang từng là bằng hữu với lệnh tiên tôn. Tuy vậy, người đã không tiết lộ với họ Giang? Không những thế, lời cuối cùng của người dành cho bằng hữu của thân phụ người lại là lời bình phẩm không dễ nghe, tại sao? Và nhất định trong những nguyên do khiến người có quyết định không tiết lộ là vì người chợt cảm thấy không thể tin họ Giang? Ý của người là thà tin ta hơn là tin Giang Viễn Thanh? Điều này lạ đấy. Người có định giải thích chăng?

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Những suy luận của tiền bối nếu có khiến Quan Vân Hội này ngán sợ thì ngược lại đã càng làm tại hạ khâm phục. Được tại hạ sẽ giải thích, nhưng chưa phải lúc này. Vì...

Lão gật đầu thật nhanh :

- Ta hiểu rồi. Và vì hiểu, ta hứa sẽ không bỏ mặc người trong lúc cùng Thánh Ma giáo đối đầu. Và còn nữa, đây là vì những lúc gần đây ta thật khó lòng phủ nhận bản thân ta càng lúc càng nảy sinh nhiều hảo cảm dành cho người. Nhưng bây giờ nào phải là lúc để đề cập đến chuyện đó. Đúng không? Vậy thì đi. Nào!

Lão lao ra trước, Quan Vân Hội bám theo ngay và cảm thấy lạ khi phát hiện lão thay vì lao xuống phía dưới, trực diện đối đầu cùng nhiều nhân vật Thánh Ma giáo đáng hăm dọa xông tràn lên, thì lão lại lao ngược lên phía bên trên sườn núi.

Lão lao được một đoạn thì cố tình dừng lại.

Quan Vân Hội hiểu ý lão, liền gọi :

- Tiền bối đừng ngại, văn bối không theo kịp, miễn đừng chạy nhanh hơn này giờ.

Từ phía dưới đã có nhiều tiếng quát đuổi vọng lên trên :

- Có hai bóng người như đang tìm đường tẩu thoát. Phải chăng là những kẻ bọn ta được lệnh truy tìm hạ thủ? Vậy thì đuổi theo. Mau!

Lão Hiệp Cái vẫn chờ Quan Vân Hội đến lúc cả hai đi song hành. Và lão liếc ngang, nhìn Quan Vân Hội :

- Ta đã tự hỏi, Giang Viễn Thanh vì lẽ gì từng buột miệng nói người có nội lực thâm hậu. Và chính lúc này đây ta đã có lời đáp. Nội lực của người bỗng tăng lên một tầng. Ta đoán đúng chứ?

Quan Vân Hội không đáp chỉ ngược mắt nhìn lên cao :

- Chúng ta có cần thượng sơn lên đến tận đỉnh núi chăng? Nhưng vì sao phải hành động như thế trong khi chúng ta đã quyết định cùng bọn chúng đối đầu?

Lão cũng nhìn lên phần đỉnh núi :

- Bọn chúng đều từ phía dưới xông lên, có thể hiểu. Một là chỗ chúng ẩn náu đã bị ai đó vì biết rất rõ nên cáo giác cho bọn chúng tìm đến, hai là bọn chúng thế nào cũng có sẵn một sắp đặt, dĩ nhiên là rất mong

chúng ta chọn giải pháp đổi đầu. Và nếu chúng ta thực hiện theo ý chúng, có khác nào chúng ta chấp thuận ngay thoát đầu đã rơi vào thế bị động. Chúng ta phải hành động ngược lại, phản khách vi chủ, bắt chúng rơi vào thế bị động và đổi đầu theo đầu pháp của chúng ta. Yên tâm đi, trong ba ngày lo lắng và nhìn người tọa công cứ luôn mấp mé bên bờ tử vực, ta cũng không để uổng phí thời gian. Và chỉ một đoạn nữa thôi chúng ta sẽ chiếm lĩnh một vị trí thuận tiện, dĩ dật đãi lao, cứ chờ bọn chúng tuần tự kéo đến nạp mạng.

Nhưng tình thế diễn ra lại không đúng như lão Hiệp Cái dự định. Vì ngay khi nghe lão giải thích xong dĩ nhiên Quan Vân Hội thán phục kế mưu và phương cách đối phó này, chỉ những ai dày dặn và đủ bản lĩnh kinh lịch mới có thể nghĩ ra trong lúc gặp nguy nhưng Quan Vân Hội vừa phát hiện quả thật chỉ còn vượt qua một đoạn dốc ngắn nữa là sẽ đến tận đỉnh của một khối thạch bàn cực to, đủ hiểu ở bề mặt bên trên của thạch bàn chắc chắn sẽ là một lư bằng đủ rộng, đủ thuận như lão chợt biết, thì bất chợt Quan Vân Hội ra hiệu cho lão dừng lại, đồng thời còn thì thào thật nhanh vào tai lão :

- Hãy nhìn theo bóng nắng. Đã có người mai phục sẵn bên trên và bóng của y được chiếu in lên vách đá, đã tự cáo giác hành tung.

Lão Hiệp Cái giật mình nhưng lại lấy làm mừng về điều Quan Vân Hội vừa phát hiện. Và lão cũng thì thào căn dặn :

- Người thật khá. Được rồi, cứ tạm thời chờ ở đây. Ta lên trước, một mình. Và nếu đây là người của Thánh Ma giáo. Hừ, ta thật muốn biết đây là kẻ nào có thừa tâm cơ để đoán biết trước ý đồ của ta. Hừ!

Vút!

Lão lao vọt lên như quả pháo thăng thiên và lập tức có một chuỗi cười lồng lộng vang lên đón tiếp sự xuất hiện của lão :

- Sao chỉ có một mình lão? Thế nào, bấy lâu nay Hiệp Cái lão vẫn an khang chứ? Niên kỷ cao như lão lẽ ra nên nghỉ ngơi từ lâu, xông xáo làm gì cho cực thân thể, lão ăn mày. Ha ha...

Và Quan Vân Hội rung động khi nghe rõ tiếng lão Hiệp Cái kêu thất thanh :

- Bọn Thiên Sơn thất sát các người vì lẽ gì đều chờ sẵn Hiệp Cái ta ở đây? Nói mau, tung tích của ta tại sao bọn người lại tổ tường?

Lúc đó, từ phía dưới, bọn giáo đồ Thánh Ma giáo vẫn đàn đàn lũ lũ cứ xông tiếp lên. Và dĩ nhiên chúng cũng nghe tiếng lão Hiệp Cái kêu.

Có một tràng cười ngạo mạn vang ngược lên :

- Thất Tinh thất hộ pháp cũng kịp đến rồi ư? Vậy hãy mau cho lão Hiệp Cái biết mọi bố trí của Giáo chủ bốn giáo lợi hại như thế nào. Và đừng để lão thoát một khi đã lâm vào tình thế lưỡng đầu thọ địch. A Ha...

Ở trên mặt thạch bàn đã bắt đầu vang lên tiếng giao phong, đồng thời cũng có tiếng lão Hiệp Cái hô hoán gọi Quan Vân Hội :

- Nếu thoát được, tiểu tử hãy cứ mau tự lo thân. Đừng chần chừ, kéo lại lâm vào tình cảnh giống như ta. Chạy đi!

Quan Vân Hội lạnh lùng đưa mắt, nhìn xuống dưới, nơi đã càng lúc càng dày đặc lũ giáo đồ Thánh Ma giáo xông lên ngày càng gần. Và vẫn nhìn như thế, Quan Vân Hội chợt quát hỏi vọng ngược lên :

- Nếu tại hạ thoát, tiền bối thoát được chăng vòng vây của Thất sát Thiên Sơn?

Nhưng đáp lại câu Quan Vân Hội hỏi, thật bất ngờ chính là giọng của Trác Thập Cổ :

- Có đúng là Vân Quan Hội người đấy không? Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Và phen này, cũng như lão ăn mày gia không chịu chết, số phận của người kể như đã bị định đoạt. Vì lần này nhân vật quyết định số phận của người không phải Trác Thập Cổ ta, mà chính là Huyết Ma Hữu Hộ Thánh. Ha ha..

Quan Vân Hội cũng phá lên cười tự phụ :

- Cứ theo tôn giá nói, tại hạ hiểu Hữu Hộ Thánh Huyết Ma là nhân vật có bối phận cao hơn tôn giá ở Thánh Ma giáo? Nếu là vậy, phen này sinh mạng của tại hạ kể như lưu hỉ, không trông mong gì thoát thật rồi,

chỉ vì tại hạ từng là bại tướng của tôn giá thì mong gì đối phó nổi Hữu Hộ Thánh Huyết Ma, đúng không? Ha ha.. Nhưng tiếc thay tại hạ lại có tính ương ngạnh, bình sinh chưa hề chịu thúc thủ, cam nạp mạng cho bất luận ai. Và nếu đằng nào cũng phải chết thì tại hạ quyết chọn cái chết oanh liệt, sao cho xứng với tấm thân nam nhi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, là cái chết như thế này đây. Ha ha...

Vừa cười, Quan Vân Hội vừa thản nhiên bật tung người lao xuống, chạm trán ngay những nhân vật Thánh Ma giáo xông lên đầu tiên. Và Quan Vân Hội lạnh lùng tung chiêu phát kinh.

- Ai trong chư vị là Huyết Ma Hữu Hộ Thánh của quý giáo? Xin hãy tạm nhận của tại hạ một kinh. Đỡ!

Để có thể dẫn đầu cả một đoàn người trong một chuyến vượt dốc núi khá cao, hiển nhiên bản lĩnh và thân thủ của nhân vật đầu đoàn này không thể nào thấp kém. Vì thế, ngay khi Quan Vân Hội tung chiêu xuất thủ thì ngay lập tức có đến ba nhân vật do đâu có phản ứng nhanh nhạy nên đã đồng loạt xuất chiêu đối đầu.

- Liệu tiểu tử người có đủ tư cách để được Hữu Hộ Thánh đích thân ra tay kết liễu thật sao? Giết gà thì cần gì dao mổ trâu. Xem đây!

Nhưng rất đột ngột, kinh chiêu và thân hình của Quan Vân Hội vụt chuyển hướng. Thân hình thì cất cao, lao vọt lên trên. Còn chiêu kinh thì đã bất ngờ ngoặt tả, không chạm chiêu với ba nhân vật vừa xuất thân đối kháng, trái lại cứ bất thần lao ập vào hai nhân vật còn lại tuy cũng xuất hiện chung trong tốp dẫn đầu nhưng vì khinh thị Quan Vân Hội nên không muốn phí lực phát chiêu. Và tình cảnh này làm cả hai cùng giật mình toan xuất thủ nhưng đã muộn.

Ầm! Ầm!!

Quan Vân Hội vẫn còn cất cao thân hình lên trên. Và nhân lúc đang đâm lao xuống, Quan Vân Hội chợt quát :

- Tại hạ không muốn lạm sát vô can. Phàm vị nào chưa muốn chết thì lui mau, lui thật xa. Còn ai là Huyết Ma Hữu Hộ Thánh? Hãy đích thân giao đấu với tại hạ nào. Là ai nào?

Đợi chờ Quan Vân Hội hạ thân lao xuống là tất cả những giáo đồ Thánh Ma giáo đã cùng kéo đến đây lúc này. Và có vài ba cánh tay đưa cao, cùng vẫy xạ chưởng kinh, vô tình tạo thành hợp lực, hóa nên một lưới kinh, chực chờ trói gọn và uy hiếp sinh mạng Quan Vân Hội :

- Thánh Ma giáo tà chết quyết không bao giờ lùi. Tiểu tử người dám xem thường và miệt thị bổn giáo đến thế sao? Người thật đáng chết!

Áo ào...

Quan Vân Hội sắp chạm vào lưới kinh chợt đánh giọng bật quát một tiếng :

- Lên!

Nhờ đó chẳng ai hiểu Quan Vân Hội vận dụng loại công phu thân pháp gì nhưng lại đột ngột chuyển đổi tư thế, làm cho toàn thân vụt đổi thành hướng ngược lại hoàn toàn trở nên vị thế chân trên đầu dưới và đầu thì vẫn cắm ngay vào vàng lưới kinh. Nhưng chính lúc này Quan Vân Hội mới vẫy tay xuất thủ với tiếng quát cực to và đầy ngạo mạn :

- Ai chết thì sẽ thấy. Mau đỡ!

Ầo...

Lập tức từ trong đoàn người đứng chực chờ dọc theo sườn núi dốc có một tiếng quát trầm trọng vang lên đầy hoài nghi và lo lắng :

- Âm Quỷ chưởng?! Tất cả mau trụ tấn chó để bị chấn bay xuống núi!

Ầm! Ầm!!

Chấn kinh đẩy Quan Vân Hội bay ngược lên trên. Nhưng với khinh thân pháp ảo diệu khinh linh, Quan Vân Hội Lần này đã để cho thân hình trầm xuống thật nhanh và cố tình lao cắm vào phương vị vừa có tiếng người hô hoán vì nhận ra công phu của Quan Vân Hội là Quỷ Âm chưởng.

Quan Vân Hội lại bật quát và vỗ một loạt kinh đầy uy lực vào chính diện một phụ nhân tuổi đã trung niên.

- Tôn giá mới chính là Huyết Ma Hữu Hộ Thánh? Hãy đỡ!

Ào...

Bỗng có tiếng gào vang, nghe thật khủng khiếp :

- A... Hãy mau giữ ta lại, đừng để ta tiếp tục rơi xuống tận chân núi. A... A...

Tiếng gào ngay lập tức làm cho sắc diện của phụ nhân đang bị Quan Vân Hội chọn làm đối tượng để phát chiêu vụt trở nên tái nhợt vì phần nộ.

Phụ nhân nói lạnh lạnh :

- Tiểu tử ngươi đã tự đào huyệt để chôn thân. Đừng trách bổn Hộ Thánh sao quá độc ác. Hãy đền mạng cho một giáo đồ của ta vừa vì ngươi mà chết thảm. Giết...

Ầm...

Cùng với tiếng chấn kinh vang dội là thân hình của Quan Vân Hội ngay khi vừa chạm đất thì bị đẩy lùi ngược lên trên. Và lúc thân hình còn chao đảo, chưa thể đứng yên, Quan Vân Hội đã thấy cũng phụ nhân nọ hùng hổ lao bật đến với tiếng rít vẫn cứ lạnh lạnh độc ác :

- Nội lực ngươi khá đấy. Nhưng vẫn cứ phải nạp mạng thôi. Xem chiêu!!

Biết đã gặp cao nhân, Quan Vân Hội lập tức há miệng gầm vang :

- Muốn ta nạp mạng cũng không khó. Chỉ cần Tôn giá có bản lĩnh, lần lượt đối phó đủ Thập bát chiêu Giáp Cốt công của ta là xong. Hãy bắt đầu bằng đệ nhất chiêu Giáp Cốt. Đỡ!

Quan Vân Hội vụt khoa hai tay, một cao một thấp và một tả một hữu, để rồi bất ngờ kéo ngoặt cả hai tay về hai hướng ngược lại, tạo thành một luồng lực đau chập chờn cứ thoát tả thoát hữu và thoát cao thoát thấp, lao đến đón đỡ chưởng kinh của phụ nhân.

Điều này khiến phụ nhân vụt bối rối, vì có cảm tưởng như đang đối đầu với một Ma chiêu, trong nhất thời khó thể nhận định đâu là phương hướng đích thực từ chiêu chưởng của Quan Vân Hội. Do đó phụ nhân chợt thu bớt chân kinh, đồng thời cũng kịp hờm sẵn thủ, để nếu có sự biến bất ngờ thì cũng không đến nỗi lâm cảnh trở tay không kịp. Và đó là lúc nhị kinh của song phương chạm nhau, tạo nên tiếng chấn động khá lớn, nhưng không lớn bằng tiếng gầm quát của Quan Vân Hội đúng lúc này bật phát ra thật đặc ý :

- Chỉ mới đệ nhất chiêu mà thôi. Còn đây, đệ nhị chiêu. Đỡ!

Ào...

Phụ nhân chợt lùi về, mắt thì xạ nhìn thẳng vào cung cách phát chiêu của Quan Vân Hội nhưng đã có một bàn tay nhẹ nhẹ đưa ra và được phụ nhân ve vẩy tạo thành một ám hiệu nào đó khá kỳ bí.

Quan Vân Hội đang xuất phát một ma chiêu thứ hai, với song thủ cũng chập chờn kỳ quái như chiêu vừa rồi. Có chăng là lần này song thủ của Quan Vân Hội đang khi thay nhau nâng cao hạ xuống thì lại đột ngột hươi thành hai vòng tròn ngược chiều nhau.

Phụ nhân nhìn và không tin vào điều đang tận mục sở thị :

- Tà môn. Đây là công phu tà môn. Bình sinh bổn Hộ Thánh chưa được mục kích bao giờ. Ngươi có xuất xứ sư thừa thế nào?

Và đang lúc hỏi, tự phụ nhân cũng đã lùi về theo chiều dốc xuống của sườn núi, cố tình lẩn tránh việc cùng Quan Vân Hội chạm chiêu.

Quan Vân Hội được thể lao xuống và bám sát theo ngay :

- Thân danh là Huyết Ma Hữu Hộ Thánh, tôn giá sao lại tránh chiêu? Vậy thì còn gì là thể diện? Nhưng dù sao tôn giá cũng khó có thể tránh thêm. Hãy đỡ chiêu!

Ào...

Nhìn Quan Vân Hội ngay lần này chợt thần tốc tấn công, không còn vận dụng nữa những kỳ chiêu quái lạ như đã từng, phụ nhân chợt biến sắc :

- Người giáo hoạt thật đấy. Định xuất kỳ bất ý dùng công phu Âm Quỷ chưởng của mộ Quỷ Diện Vô Dung để chiếm tiện nghi ư? Nếu vậy, không lẽ người lại xem thường Huyết Ma công của bốn Hộ Thánh đến thế sao? Xem đây!

Phụ nhân vẫy tay và bất ngờ đẩy bật ra một vòng kinh đỏ ối.

Vù...

Vòng kinh mang màu đỏ kỳ quái này cùng tiếng chạm kinh sau đó làm cho Quan Vân Hội ngỡ ngàng và bị kích lùi.

- Hừ! Huyết Ma công? Một công phu thật lợi hại.

Phụ nhân cười lạnh, bật xông vào Quan Vân Hội cùng với một chiêu kinh mang màu đỏ tợ máu :

- Người có biết thì đã muộn. Đỡ!

Ào...

Quan Vân Hội giận dữ bật quát :

- Tôn giá đừng nghe khen đã vội tự phụ. Há lẽ mau quên tại hạ vẫn còn những hai mươi sáu chiêu Giáp Cốt công chưa thi triển sao? Để tam chiêu. Đỡ!

Bùng!

Quan Vân Hội chao đảo và khí huyết. Trong nội thể cứ nhộn nhạo chợt tuôn trào.

Hữu Hộ Thánh Huyết Ma lại lao đến cùng với chiêu Huyết Ma công tạo một vòng kinh đỏ ối.

- Tiếc rằng ma chiêu của người dường như chưa luyện đủ thập thành. Điều đó cũng có nghĩa số phận người đã được định đoạt. Mau nạp mạng.

Ào...

Quan Vân Hội động nộ tột cùng, càng thêm giận dữ khi xuất chiêu quyết liệt đối kháng.

- Không dễ như thế đâu. Hãy xem...

Bỗng có tiếng quát của lão Hiệp Cái vang cực lớn và kịp lúc bên tai Quan Vân Hội :

- Huyết Ma công là công phu chuyên phá nội gia chân kinh. Tiểu tử hãy tránh mau, để đẩy cho ta đối phó. Đi nào!

Và cũng xuất hiện bất ngờ như tiếng quát, một lực đạo từ trên cao vụt đổ ụp xuống, chặn đứng ngay ngọn chưởng Huyết Ma công của Huyết Ma Hữu Hộ Thánh, một cơ hội kịp thời cho Quan Vân Hội nhảy bật qua một bên, vừa vận nhường chỗ cho lão Hiệp Cái từ bên trên hạ thân xuống.

Ầm!

Tiếng chấn kinh vang dội đã làm cho phụ nhân Huyết Ma Hữu Hộ Thánh đến lượt bị bức lùi.

Phụ nhân giật mình nhìn quanh :

- Lão ăn mày vẫn đủ bản lĩnh đả bại Thất Tinh thất hộ pháp bốn giáo?

Chợt tiếng gầm phẫn nộ của Trác Thập Cổ cũng từ bên trên vang vọng xuống như muốn đáp lại nghi vấn của phụ nhân vừa nêu.

- Lão ăn mày thôi tha sao không chạy nữa? Đã bảo ngay hôm nay Thiên Sơn thất sát quyết đòi lại mối hận mười hai năm trước đã cho lão vay ở Lũng Tuyết Hồn. Lão dù chấp cánh cũng đừng mong chạy thoát!

Cùng với nhiều luồng lực đạo từ trên cao quật búa xuống theo thế “Thái Sơn Áp Đỉnh”, xung quanh Quan Vân Hội và lão Hiệp Cái cũng đồng loạt xuất hiện bảy nhân vật cao thủ, một con số đủ nói lên họ chính là Thất sát Thiên Sơn và cũng là Thất Tinh thất hộ pháp của Thánh Ma giáo.

Nhìn thấy họ, lão Hiệp Cái bật cười và nheo mắt nhìn Quan Vân Hội :

- Người vẫn lưu lại vì ta. Vậy đủ dểm lược chẳng nếu ta và người thử đối đối thủ cho nhau. Đã gần đất xa trời như ta nhưng không hiểu sao vừa thoát nhìn thấy mục Hữu Hộ Thánh của Thánh Ma giáo, ta vẫn nghe rạo rức lạ. Đối chứ? Vậy thì phải nhanh lên mới kịp. Nào!

Lão nói xong, bất kể Quan Vân Hội có đáp ứng hay không, cứ thẳng thừng lao ập vào phụ nhân Hữu Hộ Thánh, để lại Quan Vân Hội một mình giữa bảy luồng lực đạo đã do Thất sát Thiên Sơn quật từ trên xuống và cuộn thốc vào.

Quan Vân Hội vậy là không kịp dịch chuyển lao ra như lão Hiệp Cái, nhờ có sẵn chủ ý nên đã thực hiện trước. Và đứng trước cảnh ngộ này không kịp tránh thoát cũng không muốn dễ dàng mất mạng.

Quan Vân Hội đành khấn trương quật bừa một kinh với toàn bộ chân lực :

- Sao tiền bối không để muộn hơn hãy nói? Đối thế này có khác nào dụ tại hạ vào hiểm địa? Chà, nguy thật, đã vậy thì đỡ!

Bùng bùng bùng...

Nhiều loạt kinh vang lên và nếu Quan Vân Hội chỉ bị chao đảo ngã nghiêng nhưng chưa đến nỗi mất mạng thì lạ thay cả bảy nhân vật Thất sát Thiên Sơn đều kinh hoảng cùng kêu: Âm Quỷ chuông!

- Tiểu tử là truyền nhân của mục Quỷ Diện Vô Dung!

- Không ổn rồi. Hóa ra đây là quỷ kế của lão Hiệp Cái dụng ý làm khó chúng ta đây. Chúng ta phải làm gì, lão Đại? Lão quyết định đi.

Quan Vân Hội càng nghe càng kinh ngạc, đồng thời nhớ lại thái độ của Trác Thập Cổ đôi ba lần trước đây cũng tương tự, hề phát hiện Quan Vân Hội vận dụng Âm Quỷ chuông thì họ Trác cũng hết hoảng như thế này. Và đúng lúc này ai cũng nghe tiếng lão Hiệp Cái cười sảng khoái, lúc phát thoại với Quan Vân Hội.

- Tiểu tử ngươi ắt đã hiểu ý của ta khi bảo đối đối thủ rồi chứ? Thất sát từng có lần lập trọng thệ không chỉ luôn tránh mặt Quỷ Diện Vô Dung mà còn hề gặp Âm Quỷ chuông bất kể ở đâu hoặc do ai thì triển cũng không được chạm đến. Đây là một lợi thế ta nghĩ ngươi chớ nên bỏ qua, không tận dụng. Biết chưa? Ha ha...

Quan Vân Hội dù không tin cũng phải tin và lập tức chọn ngay một đối tượng trong Thất sát để lao vào :

- Nếu điều này là sự thật, thử xem còn vị nào dám đương đầu đối kháng Âm Quỷ chuông của tại hạ nữa chẳng? Đỡ!

Bất ngờ bị Quan Vân Hội chọn trong số bảy người, nhân vật tình cờ trở thành đối tượng của Quan Vân Hội liền kinh hoảng kêu âm ỉ :

- Làm thế nào đây, lão Đại? Nhượng hay đánh?

Trác Thập Cổ chỉ biết nghiêng răng ken két và trút ra tiếng rít hậm hực :

- Lão Nhị đừng hỏi ta. Nhưng tốt nhất, lão Nhị tránh được cứ tránh. Bằng Không, cứ tùy lão Nhị quyết định.

Được gọi là lão Nhị, hiển nhiên bản lãnh của nhân vật chột bị Quan Vân Hội chọn làm đối tượng quyết không thể kém Trác Thập Cổ. Vì thế để lẩn tránh thái độ phải chậm chèo, Nhị Sát với bộ pháp linh hoạt kỳ ảo vẫn kịp đảo người, bảo toàn sinh mạng đứng vào sát na tối hậu.

Quan Vân Hội vẫn bám riết Nhị Sát, thái độ phần nộ tột cùng :

- Lão càng tỏ ra trọng chữ tín thì càng sớm nạp mạng. Đỡ chiêu!

Quan Vân Hội lại thi triển Âm Quỷ chương, tiếp tục đặt Nhị Sát vào tình thế sinh mạng bị uy hiếp. Và điều đó khiến Nhị Sát vừa kinh hãi vừa nghi hoặc :

- Giữa Tư Không Bình ta và tiểu tử ngươi há lẽ đã có thâm thù đại hận? Nếu không phải thế, có sao ngươi không chọn ai khác, cứ chọn ta? Đã vậy, oán cừu gì ngươi nói đi? Hoặc giả, sao không đổi qua, dùng công phu khác? Như thế mới là anh hùng, mới là hảo hán đại trượng phu. Ồi...

Tư Không Bình kêu vì phát hiện vừa nói xong đã thấy Quan Vân Hội đổi ngay sang công phu khác, làm Tư Không Bình đang vận dụng bộ pháp linh hoạt để lẩn tránh thì bóng dáng của Quan Vân Hội chợt mất dạng.

Quan Vân Hội đã chuyển qua thi triển kỳ chiêu một công phu Ma chiêu theo cách phụ nhân Hữu Hộ Thánh sau nhiều lần khốn đốn đã gán cho. Và lúc này tuy Quan Vân Hội chợt xuất hiện ở bên tả Tư Không Bình nhưng vì đây là kỳ chiêu nên lực đạo được Quan Vân Hội vận dụng lại đột ngột cuộn áp vào Tư Không Bình từ phía hữu :

- Muốn chiêu khác ư? Đây ta sẽ cho lão toại nguyện. Đờ!

Ầm...

Tư Không Bình không kịp trở tay, đành chịu một kích của Quan Vân Hội chấn cho lùi dài. Từ miệng cứ thổ huyết ra lai láng.

Trác Thập Cổ và Ngũ Sát còn lại cùng kinh tâm. Tất cả đều phẫn nộ, đồng loạt tung chiêu quật ào ào vào Quan Vân Hội :

- Tiểu tử ngươi thật muốn chết!

- Giết tiểu tử báo hận cho lão Nhị!

- Giết! Giết!!

Ào... Ào...

Quan Vân Hội lập tức thi triển lại công phu Âm Quỷ chương :

- Thất sát sẽ chỉ là những kẻ bội tín nếu dám đối đầu và gây phương hại đến ta. Đờ chiêu!

Thoạt nhận ra Quan Vân Hội lại dùng chiêu tối kỵ này, Trác Thập Cổ là nhân vật đầu tiên đành thu chiêu nhảy lùi khiến Ngũ Sát còn lại phải nuốt hận và thực hành động theo Trác Thập Cổ vốn là lão Đại của họ.

Bỗng có tiếng lão Hiệp Cái một lần nữa bắt ngờ kêu thất thanh :

- Tiểu tử ngươi có ngửi được mùi gì khác lạ chẳng? Nguy rồi, dường như là từ đầu gió có kẻ ngấm ngấm phóng độc hương. Nếu là do Thánh Ma giáo thì ta và ngươi đều lọt và quỷ kế, phen này kẻ như khó thoát!

Quan Vân Hội đang muốn tiếp tục gây khó khăn thêm cho Thất sát, tiếng kêu của Hiệp Cái ngay lập tức nhắc Quan Vân Hội nhớ đến một tình tiết ngõ tằm thường nhưng thật khả nghi.

Hữu Hộ Thánh vừa nảy có lên ra hiệu cho một tốp giáo đồ bỏ đi. Ất hẳn chính bọn chúng cố tình dùng thủ đoạn này. Tiền bối liệu định ứng phó cách nào?

Phụ nhân Huyết Ma Hữu Hộ Thánh bất ngờ cười độc ác :

- Lão ăn mày quả thánh mũi. Nhưng với Tam Nhật Trụ Hồn Độc của bổn giáo, lão dù phát hiện kẻ cũng muộn. Bọn ta có thể yên tâm cho lệnh triệt thoái được rồi. Lui. Ha ha...

Lão Hiệp Cái phẫn nộ, quyết quật một kinh tận lực vào Hữu Hộ Thánh :

- Thủ đoạn quả tàn độc. Nhưng nếu ta chết, Hữu Hộ Thánh ngươi cũng chớ mong thoát. Đờ!

Nhưng Hữu Hộ Thánh vẫn cười dài :

- Nếu vẫn ngoan cố dụng lực, lão càng muốn lấy mạng ta thì chính bản thân lão càng mau tiến vào Quỷ Môn Quan. Không tin, ta nguyện đứng yên cho lão mặc tình toại ý. Ha ha...

Trác Thập Cổ đến lúc này cũng cười. Và vừa cười họ Trác vừa lên tiếng khiêu khích châm chọc :

- Đã nghĩ phải Tam Nhật Truy Hồn độc, dù là đại cao thủ như lão ăn mày thì càng dụng lực càng mau bị tác động. Ngã này. Ha ha...

Vừa lúc đó lão Hiệp Cái đột nhiên khựng lại và hai mắt dù bất chợt nhắm nghiền nhưng vẫn may là thân hình chưa đến nỗi bị ngã.

Quan Vân Hội vì phát giác nên vội đến cạnh lão :

- Tiền bối?

Hiệp Cái chợt hé mở đôi mắt thất thần nhìn Quan Vân Hội và lắc đầu :

- Độc chất quá lợi hại. Người đừng dụng lực như ta. Trái lại, hãy tận dụng thời gian ba ngày, mau tìm cho bằng được Diệu Thủ Thánh Y. Đi đi. Vì kể cả bọn chúng cũng lo triệt thoái. Nhưng với thời gian cũng ba ngày, chúng hoàn toàn còn nhiều cơ may do chỉ cần tìm về Tổng đàn là yên tâm nhận được giải được từ Giáo chủ. Hãy đi đi.

Quan Vân Hội nghi hoặc nhìn quanh. Quả thật kể cả Nhị Sát Tư Không Bình mặc dù đã bị chưởng thương nhưng cũng được tất cả bọn họ lúc triệt thoái mang theo. Điều này cho Quan Vân Hội minh bạch Tam Nhật Truy Hồn Độc nếu không cực kỳ lợi hại thì những nhân vật như Hữu Hộ Thánh hoặc Thất sát không dễ gì mau chóng triệt thoái, đồng thời cũng không làm cho một kỳ nhân của Cái bang là Hiệp Cái phát thật ra những lời tởm hờn trời như thế này.

Quan Vân Hội đắn đo hỏi lão :

- Đã có danh xưng là Tam nhật, há lẽ tiền bối không đủ lực để tiếp tục chi trì dù chỉ là một hai ngày. Nếu cần tìm Thánh Thủ, văn bối sẽ đưa tiền bối cùng tìm.

Hiệp Cái cười gượng và đứng lúc này toàn thân lão chợt liêu xiêu :

- Ta hỏng rồi. Vì lúc này chính ta đã vận dụng toàn lực. Độc đã công tâm, chỉ chờ độc phát ắt thân vong. Người nếu quan hoài đến ta, hãy giúp ta trao một vật đến tận tay Bang chủ. Chính là vật này.

Nhưng lão vừa cho tay vào bọc áo, Quan Vân Hội liền nhân cơ hội đó điểm huyết chế ngự lão :

- Nếu muốn giao vật gì cho Bang chủ Cái bang, chính tiền bối phải cố để tận tay giao vật, phận sự của văn bối là tự nguyện đưa tiền bối đi.

Dứt lời, Quan Vân Hội nhấc lão đặt lên phía sau lưng và thi triển khinh công, nhanh chóng đưa lão lao xuống núi.

Lão lâu bầu phản bác :

- Sao người không lấy ta làm gương? Dừng lại mau vì càng thi triển khinh công người càng chọn cho chính người một kết cục không khả quan chút nào so với ta.

Nhưng Quan Vân Hội vẫn tiếp tục đưa lão đi với thuật phi hành càng lúc càng được vận dụng đến tột độ.

Chính lúc này, bên tai Quan Vân Hội lập tức vang lên một câu hỏi dù khê nhưng hết sức nghi hoặc của lão Hiệp Cái :

- Đường như người không bị trúng độc?

Và rất lạ, câu nghi vấn của lão Hiệp Cái không hiểu sao bỗng tạo thành hồi âm, khiến câu đó như được lặp lại nguyên văn nhưng vang lớn hơn bội phần :

- Người không bị trúng độc?

Điều lạ liền được giải thích khi đột ngột có một bóng người hiện thân chắn lối.

Quan Vân Hội thoát phát hiện và nhận ra bóng nhân ảnh đó là ai, Quan Vân Hội vụt xoay người, lại tận lực thi triển khinh công, chọn phương hướng khác để tiếp tục đưa lão Hiệp Cái chạy.

Nhưng nhân vật nọ vẫn bám theo, đồng thời còn cố ý từ phía sau bật ra tràng cười đắc ý cho vang đuổi theo để uy hiếp và lung lạc Quan Vân Hội :

- Trác Thập Cổ từng cảnh tỉnh ta, bảo tiểu tử ngươi mới chính là mối họa tâm phúc của bốn Giáo sau này. Giờ mới rõ Trác Thập Cổ đã nói đúng, vì ngươi càng lúc càng để lộ nhiều năng lực kể cả ta cũng không sao ngờ. Nhưng ngươi đừng chạy nữa, vô ích. Bởi ngươi dù đã kịp chạy xuống đến chân núi nhưng quanh đây năm dặm đầu đầu cũng có giáo đồ bốn giáo mai phục. Tốt nhất là ngươi nên ngoan ngoãn phó giao sinh mạng cho ta thì hơn. Ha ha...

Quan Vân Hội thủy chung vẫn chạy, quyết không một lời đáp lại. Và khi tình cờ phát hiện một động khẩu cận kề phần cuối cùng của chân núi, Quan Vân Hội cứ mạo hiểm xông bừa vào.

Nhân vật nọ vì vẫn bám theo không xa nên càng đắc ý khi thấy Quan Vân Hội chui vào đó.

- Nếu ngươi ngó từ trong đó sẽ có thông đạo giúp ngươi được cơ hội đào thoát thì lắm rồi. Vì mọi địa hình quanh đây giáo đồ bốn giáo đều đã xem qua. Ngươi đang tự chui vào tuyệt lộ đấy. Ha ha...

Và đúng như thế, Quan Vân Hội liền lúc đó bỗng chui ngược ra. Tuy nhiên Quan Vân Hội chỉ xuất hiện một mình nghĩa là lão Hiệp Cái đã được Quan Vân Hội lưu lại trong động khẩu.

Nhưng Quan Vân Hội chui ra hoàn toàn không vì mưu đồ đào thoát một mình.

Trái lại, chính Quan Vân Hội chợt lạnh lùng điểm một nụ cười ngạo nghễ và ung dung dừng bước cách đối phương không xa :

- Dừng vội võ đoán cho tại hạ có ý đào tẩu. Trái lại, đây là lúc tại hạ chỉ muốn đòi lại công bằng cho Thiên Hồ song tú, đã được Tôn giá hảo tâm ban cho cái chết tốt cung thăm khóc, đến thủ cấp cũng không còn. Nào động thủ đi, chờ gì nữa, Giang chưởng môn Thiếu Lâm phái?

Thái độ của Quan Vân Hội khiến nhân vật nọ thoáng khựng lại, đồng thời cũng để lộ phần nào lo lắng qua lớp vải đen được dùng che kín chân diện dù không có gió vẫn run nhè nhẹ. Và có lẽ vì thế, nhân vật nọ khi phát thoại thanh âm giọng nói cũng tỏ ra nghi nan :

- Ngươi lần này có vẻ rất tự tin, phải chăng có liên quan đến cả thấy hai mươi tám chữ Giáp Cốt đã được Trác Thập Cổ hồi bẩm, rằng ngươi đã phát hiện manh mối?

Quan Vân Hội càng ngao mạn hơn :

- Nếu Giang chưởng môn mãi quan tâm đến Giáp Cốt Tự kinh thư như thế, chi bằng cứ ra chiêu xuất thủ, ắt sẽ minh bạch tại hạ đã lĩnh hội được hay chưa và nếu đã lĩnh hội thì công phu đó lợi hại như thế nào. Hay Giang chưởng môn chần chừ vì đang bận khoăn tự hỏi, không rõ vì sao tại hạ sớm đoán được chân tướng, cho dù với ba lần gặp gỡ, Giang chưởng môn đã cẩn trọng che giấu diện mạo những hai lần?

Nhân vật nọ, từ sau lớp khăn che mặt bỗng thở ra nhè nhẹ :

- Quả thật ta đang tự hỏi vì sao ngươi dám đề quyết Giang Viễn Thanh chính là ta?

Quan Vân Hội cười khinh khỉnh :

- Dĩ nhiên đều là do Tôn giá tự để lộ nhiều sơ hở và thiết tưởng tại hạ không cần nhắc lại để làm gì. Nhưng nếu cần, tại hạ chỉ xin nêu ra một sơ hở là đủ.

- Hẳn tôn giá không phủ nhận gần đây nhất, chính tôn giá đã cùng Trác Thập Cổ đích thân dong thuyền đến tận Thiên Hồ Thủy Trại?

Đối phương gật đầu thừa nhận :

- Phàm điều gì ta dám làm bất luận ai có hỏi ta hiển nhiên dám nhận. Chính là ta. Sao?

Quan Vân Hội vụt gầm vang :

- Lão còn hỏi ư? Há lão quên trước lúc vong mạng. Chính Độc Cước đã nhận ra công phu lão thi triển là Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ ư? Giết người phải đền mạng. Lão thất phu. Đỡ!

Và Quan Vân Hội lão đến toan phát kinh. Chợt nghe đối phương quát một tiếng ngăn lại :

- Chậm đã. Có muốn báo thù cho Song tú, ta tuyệt đối không đoạt mất cơ hội đó của người. Duy có điều, vì người quá tự tin, đề quyết ta là Giang Viễn Thanh, nên chẳng, sao người không cùng ta thử đánh cuộc một phen?

Quan Vân Hội khựng lại :

- Đánh cuộc?

Mông Diện Nhân gật đầu :

- Người sẽ có cơ hội không những lấy mạng ta, báo thù cho Song tú, mà trước đó còn được quyền lật khăn che mặt của ta lên, để minh bạch ta có thật là Giang Viễn Thanh hay không. Đó là nói trong trường hợp người đủ năng lực đả bại ta chỉ sau một vài chiêu giới hạn tùy người quyết định. Và ngược lại giả như người vì kém, nên bại, ta sẽ có một đề xuất và phần của người là chỉ việc đáp ứng, không được bội ước.

Quan Vân Hội phá lên cười :

- Ta và lão chỉ là cừu nhân, một trong hai phải chết, tuyệt đối không có lý do gì để cùng tồn tại. Và ta, vì chỉ báo thù đã quyết, thì dù còn một hơi thở cũng tận dụng để tìm lão, lấy mạng cho kỳ được. Lão đừng mơ mộng dùng chuyện đánh cuộc để nhân đó gỡ thủ đoạn với ta. Ha ha...

Mông Diện Nhân bỗng chớp mắt, sau đó liền cố ý buông ra tiếng cười lạnh :

- Kể cả khi ta hứa sẽ lấy giải được Tam Nhật Truy Hồn Độc để đánh cuộc, người cũng không màng sao? Người không hề quan tâm đến sinh mạng của lão Hiệp Cái sao? Hử?

Quan Vân Hội động dung :

- Tôn giá chính là Giáo chủ Thiên Ma giáo?

Mông Diện Nhân nheo nheo mắt :

- Người có nghe Trác Thập Cổ gọi ta là Giáo chủ bao giờ chưa?

Quan Vân Hội sinh nghi :

- Vậy tại sao Tôn giá vẫn dám bảo sẽ dùng giải được làm vật đánh cuộc?

Mông Diện Nhân chợt lấy từ bọc áo ra một hoàn linh đan :

- Trác Thập Cổ luôn kính trọng, gọi ta là tiên sinh, đủ hiểu ta có thừa bối phận và địa vị để được Giáo chủ Thánh Ma giáo tin tưởng, phó giao cho một ít giải được phòng thân. Người muốn có để giúp lão Hiệp Cái giải độc chẳng?

Quan Vân Hội nghiêng rằng :

- Sẽ hạn định bao nhiêu chiêu để dựa vào đó ta và lão quyết phân thắng bại?

Mông Diện Nhân cười hài lòng :

- Người thật có nghĩa khí, không chỉ đối với lão Hiệp Cái lần này, dường như cả hai gặp trong thời gian ngắn, mà còn đối với Song tú, hầu như hoàn toàn vô can nhưng vẫn vì họ quyết báo thù. Đã vậy, ta hứa sẽ đưa ra lời đề xuất thật có lợi cho người. A ha...

Quan Vân Hội cau mặt :

- Chớ dùng lời lẽ giả nhân giả nghĩa toan mê hoặc ta. Hãy nói rõ số chiêu hạn định. Sau đó, ta thắng sẽ được, còn ngược lại nếu bại, sinh mạng ta tùy lão định đoạt.

Mông Diện Nhân lắc đầu :

- Ta lại thích biến người từ một kẻ chỉ là mối họa tâm phúc như lời Trác Thập Cổ cảnh báo và trở thành một trợ thủ đắc lực cho ta. Do đó, dù người bại. Ha ha... Điều này hầu như đã là chắc chắn, phần ta sẽ vẫn trao cho người giải được, gọi là giúp người có cơ hội cứu mạng lão Hiệp Cái theo đúng ý người. Còn phần người, ta chỉ muốn ở người một lòng trung thành tuyệt đối, luôn luôn tuân lệnh ta, là người sẽ đả bại người chỉ trong vòng ba chiêu. Ha ha...

Quan Vân Hội nóng mặt :

- Được, ta chấp thuận. Xuất thủ đi, và nhớ, đừng bội tín đấy.

Mông Diện Nhân chợt vẫy nhẹ tay, làm cho hoàn đan được bay vọt thẳng đến tay Quan Vân Hội :

- Bình sinh ta là người chưa bao giờ bội tín. Và đây là bằng chứng, hãy giữ lấy. Nếu cần, người có thể cho lão Hiệp Cái dùng ngay bây giờ. Dù chậm lắm cũng không đến nửa ngày, sinh mạng lão kể như vô sự.

Chợt có bóng dáng của lão Hiệp Cái vật vờ xuất hiện ở ngưỡng cửa động khẩu :

- Ta muốn phục được ngay. Và chỉ khi nào được lực thật sự phát huy diệu dụng, tiểu tử ngươi hãy cùng đối phương giao phong. Vì đối với bất luận ai có liên quan đến Thánh Ma giáo, cần trọng không bao giờ thừa.

Quan Vân Hội động tâm, liền đưa hoàn linh đan lên mũi để ngửi :

- Tiền bối sao không tiếp tục tạm thời ẩn thân? Có phải vì ngại đây chỉ là giả dược, hoặc lo văn bối không đủ lực đối phó?

Hiệp Cái vẫn cứ hồi thúc Quan Vân Hội :

- Thánh Ma giáo thủ đoạn khó lường. Nếu giải được kia kỳ thực chỉ là giả nào phải người chỉ bị đối phương lừa một lần? Mau đưa đây cho ta.

Quan Vân Hội rất tự tin khi tiến đến và trao giải dược cho Hiệp Cái :

- Giải dược này mười phần đến chín là thật. Tiền bối chớ quá nghi ngại, hoặc...

Chợt Quan Vân Hội nghe lão Hiệp Cái cố tình lào ào, phát thoại rất khê, qua đôi môi chỉ mấp máy thật nhẹ, cơ hồ không nhận thấy :

- Ngay khi ta ra hiệu, ngươi và ta sẽ cùng một lúc bỏ chạy ngay. Nhớ đấy!

Quan Vân Hội bàng hoàng nhìn lão, nhưng chỉ thấy lão bỏ tọt hoàn đan dược vào miệng. Và sau tự chiêu khan, lão lại vật vờ tìm chỗ ngồi, ra vẻ thản nhiên chờ đợi điều ắt sẽ đến, bất kể tốt xấu lão cũng cam chịu.

Mông Diện Nhân cười lạt, gọi Quan Vân Hội và hỏi :

- Người có ý chờ đến bao lâu? Đừng nghĩ ta muốn hồi thúc ngươi, kỳ thực ta chỉ mong người một khi chấp thuận cùng ta tỷ đấu tam chiêu, ngươi không bị phân tâm lo lắng về sinh mạng lão, hiểu chứ?

Quan Vân Hội bối rối gật đầu :

- Ta cũng không có ý định kéo dài thời gian. Xin tùy lão quyết định. Và bất kỳ lúc nào lão muốn, ta nguyện lĩnh giáo.

Mông Diện Nhân bật cười :

- Hay là cứ chờ đến lúc lão Hiệp Cái ra hiệu, cho người biết đã đến lúc được lực phát sinh? Có cần như thế chăng?

Quan Vân Hội biến sắc, chợt có quyết định thật nhanh :

- Nếu vậy thì không việc gì phải chờ. Vả lại, chờ làm gì một khi ta đã tự tin và biết sẽ chắc thắng? Xuất thủ đi!

Mông Diện Nhân cười to hơn :

- Người đúng là hạng có bản sắc anh hùng. Và đấu thắng được ta. Ha ha... Hãy cứ tin chắc một điều, rằng không bao lâu nữa người sẽ là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân. Chính vì lẽ đó ta chấp thuận chờ người ra chiêu trước. Hãy nhớ đừng bỏ lỡ cơ hội đấy. Ha ha...

Quan Vân Hội ngay lúc này chỉ còn nghĩ đến những mối thù cần báo phục liền bật quát :

- Yên tâm. Ta là người quyết không bao giờ bỏ lỡ cơ hội. Đệ nhất chiêu. Đờ!

Mông Diện Nhân nhú mày :

- Âm Quỷ chưởng? Sao ngươi không vận dụng ngay công phu đã phát hiện từ Giáp Cốt Tự kinh thư? Chứ thế này ngươi còn mong gì đã bại được ta? Xem này!

Nhưng Mông Diện Nhân chỉ vừa mới có dấu hiệu xuất thủ, nghĩa là chấp nhận và bắt đầu nhập cuộc thì lập tức Quan Vân Hội đổi ngay sang chiêu thứ hai :

- Lão sẽ được toại ý. Hãy đỡ chiêu thứ hai của ta.

Ào...

Mông Diện Nhân ngay lập tức khựng lại :

- Ngươi cam tâm bỏ bớt một chiêu là bớt một phần lợi về ngươi? Có phải vì ngươi quá tự tin vào chiêu này, dường như mới chính là chiêu xuất phát từ Kinh Thư Giáp Cốt Tự? Nhưng dù sao ta cũng phải thừa nhận đây là chiêu có nhiều biến ảo đến khó ngờ.

Và để đối phó cùng cách phát chiêu thập phần kỳ quái, là cứ thoát tả thoát hữu thoát cao thoát thấp của Quan Vân Hội, Mông Diện Nhân chợt có thái độ không khác gì Huyết Ma Hữu Hộ Thánh, nghĩa là chỉ xuất thủ với một ít chân kinh, kỳ dư đều lưu lại và hờm sẵn hầu chờ mọi sự biến nếu như thật sự có từ ma chiêu kỳ quái rất khó lường của Quan Vân Hội.

Chính đó là lúc Quan Vân Hội ngạo nghễ cười gằn, đồng thời bỏ luôn chiêu thứ hai để chuyển ngay sang chiêu cuối cùng của hạn định tam chiêu.

- Đã đến lúc rồi. Hãy nạp mạng với chiêu thứ ba của ta! Trúng!

Bỏ bớt một chiêu đã là điều bất ngờ đến không thể hiểu, hành vi của Quan Vân Hội khi đột ngột bỏ luôn chiêu thứ hai ngay lập tức gây kinh hoàng cho đối phương. Huống hồ lúc đó, do chủ định của Quan Vân Hội nên cả hai hiện có một khoảng cách thật gần là khoảng cách mà đối phương ngoài việc cam chịu bại tẩu ngay thì chỉ còn mỗi một đối sách là chấp nhận theo đầu pháp do Quan Vân Hội đã và đang cố tình áp đặt lên đối phương. Và điều đó liền xảy ra, với tiếng gầm kinh thiên động địa do Mông Diện Nhân không thể không bật phát ra :

- Ngươi chỉ muốn tỷ đấu nội lực? Và chỉ vì ý này, ngay từ đầu ngươi mới tự tin khi chấp thuận cùng ta tỷ đấu Tam chiêu? Đã như thế ngươi càng mau thảm bại. Trúng!

Bốp bốp!

Đó là tiếng bốp chưởng tay của song phương vì không còn thời gian để tránh nhau, do sự việc xảy ra quá nhanh, nên phải chạm và hút chặt vào nhau.

Mãn nguyện về diễn biến này, Quan Vân Hội mỉm cười :

- Ta đã nói dù còn một hơi thở cũng quyết báo thù. Và chỉ có cách này mới giúp ta toại nguyện.

Mông Diện Nhân bắn xạ từ hai mắt những tia hàn quang sáng lạnh :

- Ngươi chưa được bao nhiêu niên kỷ, công phu tu vi nhiều lắm cũng chỉ bằng độ tuổi của ngươi. Chọn đầu pháp này, cùng lắm thì ta cam chịu tổn thương nguyên khí không như ngươi chắc chắn sẽ bại.

Quan Vân Hội vẫn cùng đối phương chỉ trì cục diện, quyết phân thắng phụ dựa vào nội lực bản thân.

- Đâu thể bảo nội lực uyên thâm hay không thì chỉ dựa vào niên kỷ nhiều hoặc ít. Bằng chứng là này giờ, tuy chưa lâu lắm nhưng vẫn đâu có lúc nào nội lực của lão áp đảo được ta. Trái lại, đây là điều ta sắp tiến hành, quyết bức dồn cho đến khi nào lão cam chịu bại mới thôi. Xem đây!

Mông Diện Nhân chớp mắt :

- Ngươi quyết liều mạng? Dốc toàn lực và không chừa chân nguyên hộ tâm?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Tại sao phải chừa trong khi bản thân ta không hề có tâm pháp nội công? Lão bảo xem, đó có phải là điều tuy bình thời chỉ mang đến bất lợi nhưng lúc này lại là lợi thế, mà dù lão muốn cũng không thể có được như ta?

Mông Diện Nhân cũng buông tiếng hừ nhạt :

- Nhưng dù vậy, lợi thế này cũng không thể biến ngươi từ một kẻ chỉ có độ hai mươi năm công phu trở thành người đạt nội lực được gấp đôi hoặc gấp ba. Và chỉ bấy nhiêu đó, ngươi mong gì áp đảo ta vốn có nội lực nhiều hơn ngươi bội phần? Hãy xem đây!

Quan Vân Hội thoáng tái mặt và toàn thân cơ hồ chỉ muốn lão đảo chực thoái lui :

- Ta không phủ nhận chính vì cao niên hơn nên lão lúc nào cũng có lợi thế hơn về phương diện nội lực. Tuy vậy, lão đừng quên, chỉ mới vừa đây thôi ta đã từng một lần có cách tự khôi phục chân nguyên và chính lão cũng không ngờ đến. Vì thế, muốn tiếp tục lấy nội lực áp đảo ta, lão phải phí thêm không ít chân lực, bằng số vừa rồi lão đã hao phí. Xem đây!

Thân hình của Quan Vân Hội chợt lấy lại thể quân bình, khiến đôi mắt của Mông Diện Nhân ngay lập tức bắn xạ ra những tia nhìn nghi hoặc :

- Ngươi không có nội công tâm pháp nhưng nội lực vẫn đột nhiên tăng tiến? Ngươi vừa ngẫu nhiên phục phải tiên đan thần dược gì đó chăng? Nếu không, ở ngươi quyết không xảy ra hiện trạng này.

Đôi mục quang của Quan Vân Hội chính lúc này bỗng để lộ ra ánh mắt nhìn như vừa mới thức ngộ điều gì đó rất thú vị :

- Không sai! Và đó mới là nguyên do đích thực khiến ta không thể chọn đấu pháp nào khác ngoài phương sách này. Hãy cẩn trọng đấy. Ta phải tăng thêm chân lực đây. Xuất nào!

Đến lượt thân hình của Mông Diện Nhân dù không muốn vẫn để lộ dấu hiệu bị bức ngả nghiêng dần về phía hậu. Và Mông Diện Nhân vụt gầm lên một tiếng to như tiếng sấm động :

- Quả nhiên ngươi có nội lực thâm hậu không ai có thể ngờ đến. Nhưng muốn thắng ta, ngươi đâu thể chỉ dựa vào nội lực là đủ. Trái lại, ngươi cần phải có thêm thật nhiều tâm cơ, nhất là kinh lịch giang hồ. Và đó là điều đang làm ngươi phen này cam bại. Hãy đỡ!

Thân hình của Mông Diện Nhân vụt đứng thẳng lên, cùng lúc đó cũng để toát ra một lớp kinh nhàn nhật đỏ, thật kỳ quái.

Quan Vân Hội vụt tái mét sắc mặt...

Chợt có tiếng lão Hiệp Cái kêu thất thanh :

- Chính là Huyết Ma công Hộ đàn Thánh Ma giáo?! Tiểu tử e nguy mất!!

Cùng một lúc với tiếng lão Hiệp Cái kêu, Quan Vân Hội chợt gục đầu, há miệng, thổ ra từng ngụm huyết lai láng không thể nào kìm chế.

Và đây cũng là lúc Mông Diện Nhân hất mạnh song thủ, đẩy Quan Vân Hội ngã lão đảo về phía hậu.

Trận tỷ đấu vậy là dừng lại.

Lão Hiệp Cái vừa loạng choạng vừa miễn cưỡng tiến lại gần Quan Vân Hội :

- Ngươi đã bại vì không nhớ Huyết Ma công là công phu chuyên công phá nội gia chân kinh.

Quan Vân Hội không chờ lão Hiệp Cái tiếp lực nâng đỡ vẫn tự đứng lên và đưa tay áo lau ngang miệng :

- Nhưng đây là chiêu thứ tư, một chiêu lẽ ra không thể có trong hạn định tam chiêu. Ta bại nhưng bất phục.

Mông Diện Nhân chợt ngẩng mặt cười dài :

- Ngươi nói như thế là sai rồi. Vì ta há lẽ không được quyền xuất thủ cũng chỉ trong quang thời gian chiêu thứ ba của ngươi chưa hoàn tất? Nhưng dù sao ta cứ để tùy ngươi. Nếu là quân tử, nếu quyết giữ lời Ha ha.. Bấy ngày nữa ta vẫn cứ chờ ngươi tại Lũng Tuyết Hồn. Hãy tùy nghi quyết định. Là quân tử hay chỉ là tiểu nhân đều dựa vào thái độ lần này của ngươi. Ha ha... Nhớ đấy, bấy ngày nữa, tại Lũng Tuyết Hồn. Ha ha...

Và Mông Diện Nhân bỏ đi, để lại thật nhiều nghi hoặc cho Quan Vân Hội, kể cả lão Hiệp Cái.

12. Sơn Môn Võ Đang -thanh Thành Song Tuyệt

Bước đường kiêu trình tuy thật gian khổ nhưng lúc sắp đến đích. Chỉ những ai từng trải qua khỏi cánh cửa bước kiêu trình mới thấu hiểu hết mọi tâm trạng tốt cùng phần khích như Quan Vân Hội và lão Hiệp Cái lúc này.

Lão Hiệp Cái thả chân chậm dần, tay thì chỉ lên một giải sáng đỏ đang thấp thoáng ẩn hiện ở cao cao, lưng chừng giữa ngọn núi trước mặt.

- Theo ý người, chúng ta đã sắp đến sơn môn Võ Đang phái, tuy gần Thiếu Lâm nhưng không hề ngại những tầng nhân đệ tử phái Thiếu Lâm phát hiện và làm hỏng mọi dự định của chúng ta. Người có cần dừng lại nghỉ ngơi hay cứ tiếp tục thượng sơn lúc này?

Quan Vân Hội cười tươi tỉnh :

- Chính tiền bối đang cần nghỉ ngơi thì đúng hơn. Vì với một người không hề am hiểu nội công tâm pháp như văn bối, có hay không có nghỉ ngơi cũng vậy thôi.

Lão Hiệp Cái vỗ lẽ và nhớ lại :

- Thời gian gần đây, hầu như lúc nào ta cũng ở cạnh người. Chuyện người tăng tiến nội lực nhờ ở dùng Tiên đan thần dược như chính người tự miệng thừa nhận là thế nào đây? Trừ phi đó là...

Quan Vân Hội dừng lại, nhìn lão bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ :

- Trừ phi thế nào? Tiền bối thử nói xem, biết đâu lại đúng với điều mà chính văn bối cũng phần nào ngờ ngờ?

Lão thoáng giật mình sau đó vội lấy từ trong người ra một đốc kiếm vốn vẹn đã rỉ sét từng tìm thấy ở khe đá của một động khẩu Thanh Thành lão Phu Tử nếu theo lời đồn đại của giới giang hồ trăm năm trước thì đã có một thời sở hữu báu vật Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu. Người không thể ngẫu nhiên có được tấm thân không ngại Tam Nhật Trục Hồn Độc. Và vì người đã có điều hi hữu đó, lại từng uống hết nước chứa trong hốc đá, mà ở đáy nước bỗng có thêm vật này, tợ hạt châu, ngậm chìm sẵn dưới đó, phải chăng đây chính là nội đan ta vừa sức nghĩ ra?

Lão vừa nói vừa vỗ nhẹ lên đốc kiếm, làm cho một hoàn có hình dạng tron dài, giống châu ngọc, vốn được nhanh tay lão nhét vào lỗ tròn vừa khít ở đốc kiếm phải rơi trở lại vào tay lão.

Quan Vân Hội ngơ ngàng nhìn vật đó và nhìn lão :

- Nội đan của Thiềm Thừ (Cốc). Một sinh vật hạ đẳng như thế làm gì có sẵn nội công, tích chứa vào nội đan, để bất kỳ ai sau này dùng đều hưởng dụng nội lực?

Lão cũng nhìn Quan Vân Hội, sau đó bỗng bật cười :

- Ý người muốn ám chỉ kể cả người cũng nghĩ nội lực người vừa đột nhiên tăng tiến chính là xuất phát từ nước đã do cao xanh sắp bày nên ngấm sẵn diệu lực thần kỳ của hạt châu kỳ lạ này? Vậy thì đúng rồi, và có khác gì lời ta vừa giải thích? Ha ha...

Người may mắn thật đấy đã đắc ngộ kỳ duyên, vô tình hưởng dụng tính khắc độc và nguồn nội lực ước ngoài ba mươi năm từ nội đan quý báu này. Còn Thiềm Thừ làm sao có nội lực tích vào nội đan ư? Vì đây là Thiềm Thừ ngàn năm, loại linh thú tốt cùng hiếm có, ngàn năm vị tất đã có một. Và hồng phúc này của người, ta nghĩ không thể không do Thanh Thành lão Phu Tử hiển linh, cố tình chọn người để trao ban báu vật người may thật đấy. Ha ha...

Từ một chỗ khuất ở chân núi Tung Sơn bỗng xuất hiện một đạo nhân, lưng đeo trường kiếm có tua ngũ sắc buông xuống lủng lẳng. Và tua này bay phất phơ lúc đạo nhân thi triển khinh công lướt đến thật nhẹ nhàng, khó phát giác tiếng động. Nhưng vì Quan Vân Hội đã phát hiện và đang nhìn, đạo nhân dừng lại không xa, ôn tồn lên tiếng.

- Vô lượng thọ phật. Thoạt nhìn cũng biết nhị vị đều là đồng đạo võ lâm. Dám hỏi, nhị vị đến Võ Đang là hữu ý hay tình cờ. Nếu hữu ý xin mau thông tỏ tính danh và mục đích tìm đến. Để nếu cần, dù bản đạo

không đủ tư cách, tề phái vẫn còn nhiều nhân vật khác xứng đáng hơn sẽ đích thân nghinh tiếp nhị vị. Còn đến vì chỉ là tình cờ thì xin lượng thứ nếu bản đạo do mạo muội có thể lỡ lời thất ngôn, nhị vị đừng đứng mãi đây gây huyên náo, e chỉ gây bất lợi cho nhị vị mà thôi. Vô lượng thọ Phật, bản đạo dù đa ngôn nhưng cũng đã tận ý. Bây giờ xin được phép chờ một lời hồi đáp của nhị vị.

Quan Vân Hội gục gặc đầu, nhẹ nhàng nêu lời bình phẩm với lão Hiệp Cái :

- Phong thái dù không thất lễ nhưng vẫn nghiêm cẩn và cương nhu vẹn toàn. Thật khác xa với một Huyền Vân vẫn bối từng biết.

Lão Hiệp Cái tuy không phụ họa nhưng qua cách nói chọt tỏ ra ôn hòa dành cho đạo nhân vẫn đủ biết kể cả lão cũng thán phục những giáo huấn nghiêm ngặt của Võ Đang phái được thể hiện qua hạng môn đồ đệ tử là đạo nhân vừa xuất hiện.

Lão bảo :

- Lão cũng đoán, tiểu đạo vì ít khi có cơ hội xuất sơn nên chưa thể biết rõ lão là ai, đúng không? Nhưng với hai chữ Hiệp Cái thì sao, tiểu đạo từng nghe chứ? Vậy phiên tiểu đạo bẩm báo đến Chưởng môn, nói lão Hiệp Cái này có việc thượng khẩn, càng sớm được hội diện chừng nào càng tốt chừng nấy.

Đạo nhân thất kinh, nhìn ngó lão Hiệp Cái một lúc lâu, sau đó, với thái độ kiêng dè chuyển mục quang nhìn lại Quan Vân Hội :

- Thiếu hiệp phải chăng vì cùng đi với Hiệp Cái tiến bối nên cũng muốn được diện kiến tề Chưởng môn?
- Dám hỏi xuất xứ lai lịch, cũng chỉ để bản đạo tiện bề bẩm báo?

Hiệp Cái chọt xua tay, hồi thúc đạo nhân :

- Tiểu đạo xin bẩm báo mau cho. Riêng về tiểu tử này, lão quả quyết, nếu chưa có sự tán đồng của lão hoặc chưa được lệnh của quý Chưởng môn, mọi cấm kỵ từ lâu nay Võ Đang vẫn có, nhất định lão sẽ không để y tùy tiện vi phạm.

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Võ Đang là một trong Thất đại phái và đây là phạm vi sơn môn của phái Võ Đang, với uy danh đó còn kẻ nào dám xúc phạm, sao vẫn có những cấm kỵ gì gì nữa?

Hiệp Cái phì cười :

- Vậy là người chưa biết gì về điều đã xảy ra cho đại phái Thiếu Lâm mười tám năm trước, một biến cố đã xảy ra liên quan đến Ngũ Kỳ Tiên Tử? Đó là...

Quan Vân Hội vỡ lẽ và vội gật đầu :

- Về điều đó ư? Vãn bối rõ rồi. Vậy là để tránh những khách không mời nhưng vẫn đến, Võ Đang phái vì ngại sẽ xảy ra chuyện như đối với đại phái Thiếu Lâm độ nào, nên đã có thêm những cấm kỵ để phòng bất trắc?

Hiệp Cái vụt nghiêm mặt, gật đầu với Quan Vân Hội và chỉ lên tiếng để nói với đạo nhân :

- Tiểu đạo xin đi nhanh cho và nhớ, vì đây là việc khẩn nên chớ bẩm báo với ai khác ngoài Chưởng môn.

Đạo nhân vẫn cứ dự dự bất quyết, chọt từ phía sau xa xa vang đến tiếng niệm Phật hiệu :

- Huyền Thanh không được vô lễ, cũng đừng gây thêm khó khăn. Trái lại, vô lượng thọ Phật, hãy thay bốn Chưởng môn, cử người đưa đường và cung thỉnh Hiệp Cái tiến bối tiến nhập Thái Thanh Điện. Nhanh lên!

Nghe thanh âm này, Hiệp Cái vội đáp lại cũng bằng cách vận dụng nội kinh, đưa tiếng nói đi thật xa :

- Thái Hư chưởng môn vì sao không thể tự thân xuất hiện? Phải chăng ở quý phái đã xảy ra điều bất ổn?

Thanh âm nọ lại vang lên và lần này nhờ chú tâm lắng nghe nên Quan Vân Hội phát hiện phương vị xuất phát thanh âm chính là từ giải sáng đỏ thấp thoáng ẩn hiện giữa lưng chừng núi. Một khoảng cách đủ chứng tỏ nhân vật phát thoại không những có nội lực phi phàm, qua việc đưa được thanh âm vượt một khoảng

cách thật xa, mà nhân vật này còn không hổ danh là Chứng môn nhân Vô Đang đại phái, thánh lực đủ tinh tường để có thể nghe và hiểu rõ từng diễn biến đang xảy ra ở ngay đây, tại chân núi này. Đồng thời còn thêm một bằng chứng nữa cho biết Quan Vân Hội nhận định không sai, đó là nhân vật Thái Hư đang cùng Hiệp Cái đối thoại.

Và từ xa, Thái Hư lên tiếng giải thích :

- Hiệp Cái tiền bối đến thật đúng lúc. Vì hầu hết Chứng môn nhân các phái cũng đang ở đây. Nhưng sự thể thế nào, thực hư ra sao, xin phiền Hiệp Cái tiền bối thân hành đi giá tự đến đây ắt sẽ rõ.

Hiệp Cái thoáng lo ngại :

- Chứng môn của những phái nào đang ở đây?

- Có Bang chủ tề bang chăng?

Tuy chỉ hỏi về Bang chủ Cái bang nhưng kỳ thực, lúc hỏi xong vì Hiệp Cái có liếc nhìn Quan Vân Hội nên chủ ý của lão thế nào Quan Vân Hội đều rõ. Vì thế, cùng với Quan Vân Hội, lão Hiệp Cái chợt ngấm ngầm thở ra nhẹ nhõm lúc nghe tiếng của Thái Hư, Chứng môn Vô Đang phái đáp lại :

- Vô lượng thọ phật, bần đạo vì theo chủ ý của những phái Hoa Sơn, Nga Mỵ, Thanh Thành, Côn Luân và Không Động nên vừa phát bái thiệp toan tính mời Giang chứng môn cùng Bang chủ quý Bang. Nhưng chưa thực hiện thì may thay Hiệp Cái tiền bối lại đến, chỉ cần có thêm Giang chứng môn nữa là đủ. Vậy thì...

Hiệp Cái lập tức lên tiếng ngắt lời :

- Quý phái đã phát thiệp đến Thiếu Lâm Tự chưa. Mà thôi, Chứng môn không cần đáp lời vội. Trái lại xin hãy chờ một lúc, lão đến ngay, có chuyện khẩn không thể để chậm.

Và Hiệp Cái ra hiệu cho Quan Vân Hội cùng đi.

Chợt lại có tiếng của Thái Hư vang vọng đến :

- Nếu là chuyện khẩn, xin cung thỉnh Hiệp Cái tiền bối mau nhập điện. Nhưng chỉ một mình tiền bối thôi, vì Thái Thanh Điện chưa có lệ đón tiếp bất luận ai khác ngoài những nhân vật có bối phận đáng được đón tiếp.

Hiệp Cái giật mình khựng lại :

- Nhưng tin khẩn lần này đưa đến, ngoài Hiệp Cái lão ra vẫn cần có thêm tiểu huynh đệ cùng đi mới đủ lý lẽ minh chứng nhằm thuyết phục các Chứng môn tin vào điều ngỡ không thể tin. Thái Hư chứng môn có thể phá lệ một lần chăng?

Quan Vân Hội vừa nghe xong liền lên tiếng, ra không cần chờ đến lời đáp của Thái Hư chứng môn.

Quan Vân Hội bảo :

- Gia có gia pháp, Môn có môn quy. Tiền bối xin đừng miễn cưỡng, chỉ làm Chứng môn Vô Đang phải khó xử. Huống hồ những gì cần nói tiền bối đều đã nghe và kể như đã tin vào lời văn bối thuyết phục. Tiền bối hãy mau thượng sơn và nhập điện, đừng quan ngại vì thấy văn bối không được phép đồng hành. Và chỉ cần tiền bối thực hiện được điều đã cùng văn bối bàn định, lo cho đại cục mới là cần thiết, văn bối dù không được đi cũng không vì thế mà phật ý hay bất bình.

Thái Hư đưa thanh âm đến :

- Có những cấm kỵ không thể vì cả nể hoặc do chút tư tình mà dễ dàng phá bỏ. Nếu thiếu hiệp biết nghĩ và có những lời như thế. Sự thất lễ lần này bốn Chứng môn nguyện có ngày trước mặt thiếu hiệp sẽ có lời tạ tội. Vô lượng thọ phật!

Quan Vân Hội bật cười và cũng vận dụng chân kinh đưa thanh âm vang xa :

- Thái Hư chứng môn xin đừng quá khách sáo. Nếu không, chỉ cần so về bối phận mà thôi, tại hạ làm sao đương nổi vì dám để Chứng môn một đại phái hứa lời là sẽ có ngày tạ tội! Và bây giờ vì quá nhiều đã

nhiều, tại hạ chỉ những mong được Thái Hư thưởng môn đãi lương miễn thứ. Xin cáo biệt, hẹn sẽ sớm có ngày gặp lại. Ha ha...

Hiệp Cái nghi ngại, cứ nhìn mảy mui mắt nhìn Quan Vân Hội :

- Người muốn đi, không chờ ta quay xuống thật sao? Vậy còn lời hẹn sẽ sớm gặp lại ta vừa nghe, kỳ thực thì ý của người là gì? Hãy đừng quá cả nghĩ, cho bất luận ai ở phái Võ Đang đều như Triệu Dương.

Quan Vân Hội chỉ biết cười và lắc đầu. Sau cùng thì thi lễ già biệt lão Hiệp Cái :

- Được gần gũi tiền bối một thời gian, vẫn bối dù không có chủ ý vẫn phát hiện bản thân cũng phần nào lĩnh hội và tiếp nhận từ tiền bối nhiều điều phải, lẽ hay. Xin yên tâm vẫn bối ắt tự biết phân biệt thiện ác quyết không hành sự hồ đồ nếu đó là điều đang làm tiền bối lo lắng. Còn bây giờ xin tạm biệt. Mong tiền bối bảo trọng.

Nhưng Hiệp Cái chợt gọi giật lại :

- Chờ đã.

Và lão tự ý trao cho Quan Vân Hội hai vật đồng thời còn căn dặn :

- Đốc kiếm và vật kèm theo vì là phúc phận của người, thiết nghĩ dù ta có giao hoàn cho người cũng là điều hợp lý. Còn vật thứ hai này, hãy giữ lấy, bất luận lúc nào cần, người vì giữ vật này nên được kể là Trưởng lão bốn Bang, nó khắc giúp người dễ dàng tìm gặp ta.

Quan Vân Hội toan khước từ nhưng vì sợ lão buồn nên miễn cưỡng tiếp nhận :

- Đa tạ. Ân tình này vẫn bối xin quyết khắc cốt ghi tâm.

Lão Hiệp Cái cười thích thú :

- Hãy gọi ta là lão ca ca. Vì bối phận của tiểu lão đệ từ lúc này trở đi hoàn toàn không hề kém lão ca ca Trương Minh Truyền này. Và nhớ, hãy bảo trọng đấy. Ha ha...

Và lão lao đi mất hút, như cố ý không để Quan Vân Hội khước từ bối phận vừa được lão ranh mãnh và tinh quái cố tình gán ghép cho.

Quan Vân Hội nhìn theo, đành lắc đầu cười một mình, vì đúng là khó thể khước từ một khi gặp phải hành vi dù là thủ đoạn nhưng lại xuất phát từ mỹ ý của Hiệp Cái lão ca ca...

Quan Vân Hội ly khai sơn môn Võ Đang phái chưa được hai dặm chợt tự ý dừng lại và thản nhiên buông một câu hỏi trống không :

- Thiết nghĩ đi đến đây cũng đã cách xa Võ Đang phái, nếu thật sự cần đàm đạo, hoặc chỉ là động thủ, địa điểm này há lẽ chưa đủ phù hợp sao?

Và Quan Vân Hội đã không lầm khi biết rằng thế nào cũng có người lên tiếng. Vì nếu chẳng phải thế, Quan Vân Hội dừng và hỏi để làm gì. Nhưng người lên tiếng dù chỉ một, vậy mà khi xuất đầu lộ diện thì lại có đến mười mấy kiếm thủ cùng đồng loạt hiện thân vây kín xung quanh.

Quan Vân Hội, lúc người nói vẫn cứ nói :

- Ác nhân người thật to gan, không những đủ bản lĩnh phỉnh lừa để được cùng Hiệp Cái tiền bối dẫn xác đến tệ phái, mà còn biết rõ vẫn bị bọn ta này giữ theo chân. Nhưng bản lĩnh này của người e chưa đủ để giúp người ngày hôm nay toàn mạng. Hãy mau xưng danh để được bọn ta sớm hóa kiếp.

Bỗng phát hiện chưa gì đã bị vây kín, Quan Vân Hội không cần xoay người cũng nhận biết đa phần những kiếm thủ đang tiến hành thủ đoạn ỷ chúng hiếp cô, đều là đệ tử của hai phái Không Động Võ Đang. Và Quan Vân Hội chỉ cần đối phó với nhân vật đối diện vừa lên tiếng là quá đủ :

- Chúng ta lại gặp nhau. Và nếu tại hạ nhớ không lầm, các hạ ở họ Hạ, là Đại sư huynh của Phong Hoàng và một tiểu sư muội duy nhất là Lam Kỳ Hoa cô nương? Vẫn xem tại hạ là ác nhân, ý các hạ phen này là muốn nhờ thêm thêm lực của Võ Đang phái để có cơ hội báo phục mối nhục bại độ nào.. Và điều này ắt là đã được sự tán đồng của Chưởng môn nhị phái Võ Đang, Không Động. Đúng chứ?

Họ Hạ đỏ mặt :

- Dẫu có thể thì đã sao? Vì đối với những ác nhân Thánh Ma giáo. Từ lâu nay bọn ta luôn hành sự bất chấp thủ đoạn, miễn tận diệt được lũ ác ma các ngươi.

Quan Vân Hội cười khinh khỉnh và thủy chung chỉ chú mục vào mỗi một mình họ Hạ :

- Vậy đừng nhiều lời nữa, xuất thủ đi. Bất quá tại hạ chỉ có một lời cảnh báo trước, thà chư vị đừng động thủ thì hơn, hãy để Chưởng môn nhị phái tự đến và ném mùi lợi hại. Nhược bằng vẫn cố chấp, tại hạ lại e nhục bại chồng thêm nhục bại, khi đó Chưởng môn nhị phái dù có hối cũng đã muộn, bởi đã quá xem thường, cứ ngỡ hễ cứ đông đệ tử thế này là đủ uy hiếp tại hạ.

Một đạo nhân đứng cạnh họ Hạ chợt háng giọng và giải thích :

- Diệt trừ ác nhân Thánh Ma giáo là trách nhiệm của mọi cao thủ chính phái. Bọn bản đạo dù không có lệnh của Chưởng môn vẫn đâu ngại vì võ lâm mà diệt bớt đại họa. Nếu người tự tin vào bản lãnh thì hãy lo tự bảo vệ sinh mạng, thay vì dùng miệng lưỡi giả hoạt, mượn cơ hội này bình phẩm và mai mỉa những Chưởng môn nhân vốn bản thân người không đủ tư cách đề cập đến.

Quan Vân Hội phá lên cười :

- Nói tại hạ miệng lưỡi giả hoạt đừng kỳ thực lời của đạo trưởng mới là giả dối, gian xảo. Hay chư vị nghĩ tại hạ không hề biết, lúc này, ngay khi tại hạ còn đứng cạnh Hiệp Cái tiền bối, thì Chưởng môn quý phái là Thái Hư thật sự vẫn ngấm ngầm xuất hiện cạnh đó nhưng cố tình không ra mặt? Đừng quá xem thường tại hạ như vậy. Ha ha...

Đạo nhân nọ kinh nghi :

- Sao người dám quả quyết điều này? Trừ phi người vì quá tự phụ, cố ý nói như thế để tự trấn an, cho rằng Chưởng môn bốn phái vì ngại không là đối thủ của người nên mặc dù có xuất hiện nhưng chẳng dám ra mặt?

Quan Vân Hội xua tay :

- Đạo trưởng nên tự biết thì hơn, hà tất hỏi và rồi vẫn cứ không tin vào điều tại hạ nói. Nhưng cho dù đã xảy ra điều đó cũng không sao. Bởi vì kể cả Hiệp Cái tiền bối dù có bản lãnh cao minh vẫn do sơ suất hoặc thiếu tinh ý nên cũng không nhận biết sự hiện diện của quý Chưởng môn. Tiếc thay chỉ vì một sơ hở lẽ ra không nên có, khiến Chưởng môn quý phái tự cáo giác hành tung và bị tại hạ phát hiện.

Đạo nhân thất kinh, chợt quay qua để nhìn họ Hạ :

- Hạ Bảo nhân huynh từng đề quyết bản lãnh của y không thật sự cao minh? Vậy tại sao...

Hạ Bảo nóng nảy ngắt lời :

- Huyền Tú đạo huynh sao lại để y dùng lời lẽ lung lạc? Hạ mỗi một lần nữa xin lập lại, với sự hiệp lực của kiếm pháp nhị phái chúng ta là thừa đủ diệt trừ y. Tốt nhất chúng ta nên ra tay ngay thì hơn. Nào!

Quan Vân Hội chợt mỉm cười thích thú :

- Các hạ là Hạ Bảo? Các hạ vì nôn nóng, chỉ muốn phục hận, nên đã cố tình bịa chuyện khiến Thái Hư chưởng môn do bất cẩn vội tin lời, không cần dò xét thêm hư thực đã chấp thuận cho bao đệ tử Võ Đang đây hiệp cùng Không Động, sắp phải chịu chung số phận là tự chuốc thêm nhục bại? Như vậy thì không ổn rồi. Vì các hạ sẽ không có gì để giao phó một khi mọi hư thực sau này được phơi bày và Thái Hư không thể không hỏi tội của các hạ lần này.

Và Quan Vân Hội nhìn qua đạo nhân Huyền Tú để vội giải thích :

- Ân oán giữa tại hạ và phái Không Động kỳ thực chỉ do ngộ nhận, Võ Đang phái tuyệt đối chớ nhúng tay vào. Tại hạ chính vì có ý nghĩ này không muốn xảy ra bất hòa nào dù nhỏ với Võ Đang phái, nên lúc này cho dù đoán biết sự hiện diện của Thái Hư chưởng môn thì vẫn cảm thấy không cần vội vàng lên tiếng biện minh. Nào ngờ...

Huyền Tú đạo nhân cố ý lên tiếng xen ngang :

- Người càng nói càng hoang đường. Giữa võ lâm chính phái và Thánh Ma giáo hiện tình đầu chỉ ở mức độ bất hòa, là tử đối đầu thì đúng hơn. Thêm nữa, Chưởng môn bốn phái là nhân vật như thế nào mà để ác nhân người cứ khẳng khái đề quyết chỉ dám lén xuất hiện dò xét thay vì đường đường hiện thân thu thập, diệt người như đã từng khu xử lũ ác đồ Thánh Ma?

Quan Vân Hội ngao ngán thở ra :

- Đạo trưởng vẫn luôn miệng bảo tại hạ là ác đồ Thánh Ma giáo, bằng chứng đâu? Hay chỉ dựa vào những lời nói phiến diện của Không Động phái? Riêng về việc Chưởng môn quý phái từng hiện diện, hãy cho tại hạ hỏi, nếu Thái Hư chưởng môn lúc đó không có mặt, hoặc giả không được tận mắt nhìn thấy vậy thì vì lẽ gì lại đoán biết tại hạ sắp được Hiệp Cái đưa đi cùng để lên tiếng ngăn cản ngay? Cũng đừng quên, Hiệp Cái tiền bối chỉ lấy mắt ra hiệu cho tại hạ cùng đi, tịnh không lên tiếng nói bất kỳ lời gì để biểu đạt ý định. Nhưng rất lạ Thái Hư chưởng môn dù không có mặt vẫn có tuệ nhãn tinh tường để phát hiện cử chỉ ám thị đó của Hiệp Cái tiền bối. Đạo trưởng há lẽ cũng nghĩ như thế sao?

Hạ Bảo bỗng nhích động trường kiếm :

- Đừng phí lời, chỉ nghe toàn những điều nhảm nhí. Vì tệt sư muội Lam Kỳ Hoa nếu không bị những ác nhân như y hãm hại thì lúc này đâu đến nỗi ra người vô tri vô giác, chỉ có xác không còn chút thần hồn? Chỉ giết được y, Lam sư muội nếu biết tin ắt tự tìm lại thanh thân, khôi phục ngay. Mau đánh!

Hạ Bảo là Đại sư huynh, lời của hắn lập tức được năm sáu kiếm thủ hưởng ứng và xuất hiện ngay những thanh trường kiếm bạt loang vùn vụt cùng cuộn vào Quan Vân Hội.

Ào ào...

Quan Vân Hội bật cười ngao nghễ :

- Tại hạ thì nghĩ khác. Giá đừng có những sư huynh như các hạ hoặc Phong Hoàng, ắt lệnh tiểu sư muội, Lam cô nương, một là không lâm thảm cảnh suýt mất mạng, hai là dù có gặp cũng không đến nỗi chịu tác động thành hậu quả như các hạ vừa nói. Và vì các hạ muốn đánh, được lắm tại hạ sẽ cho các hạ toại nguyện. Mau xem chiêu!

Nhưng Quan Vân Hội vừa xuất thủ, Hạ Bảo lập tức rộng miệng hô hoán :

- Chư vị Đạo huynh hãy mau nhìn. Hạ mỗ quyết không nỡ lời gian dối, chẳng phải chiêu thức của y rất tà môn đấy sao?

Quan Vân Hội thoát nghe chực vỡ lẽ. Vì quả thật Quan Vân Hội đang vận dụng thi triển một kỳ chiêu, không chỉ từng gây khốn đốn cho những đệ tử Không Động phái, mà đến cả Huyết Ma Hữu Hộ Thánh và nhiều cao thủ khác cũng lâm hoàn cảnh tương tự.

Đạo nhân Huyền Tú đến lúc này mới bật nhanh trường kiếm :

- Thánh Ma giáo đa phần đều quy tụ những ác nhân có sở học tà môn. Người chỉ là một trong số đó và kết cục của người nhất định sẽ không khác gì họ. Hãy đỡ!!

Cũng như động thái của Hạ Bảo lúc này, Đạo nhân Huyền Tú ắt là thủ lĩnh của những đệ tử Võ Đang phái đương diện. Vì Huyền Tú vừa thi triển kiếm chiêu thì những đạo nhân còn lại cũng đồng loạt tung kiếm.

Ào ào...

Một điều lạ, những kiếm thủ tuy gồm hai tốp, kỳ thực là đệ tử hai phái Võ Đang, Không Động hữu biệt, với kiếm pháp vừa khác nhau vừa thi triển thành hai lần có trước có sau không hề cùng lúc, thế mà khi họ thi triển đã tròn thành chiêu thành thức hẳn hoi thì những kiếm chiêu ấy như hợp lại thành một thể thống nhất, ngay lập tức tạo nên một vầng kiếm quang liên khít khe không một chỗ sơ hở với uy lực không thể bảo là không lợi hại

Quan Vân Hội kinh nghi, vội thu chiêu về để bảo toàn sinh mạng nên đành chịu kém thế, và thi triển ngay khinh thân pháp, thân tốc lao vọt lên trên không trung, tuy thoát nhưng suýt mất mạng vì vầng kiếm quang không ngờ có thể hợp lại làm một, và bổ khuyết cho nhau kín như bưng đến thế.

Nhưng chính vì thi triển kinh thân pháp, Quan Vân Hội lại tự tạo cho bản thân thêm một tầng nguy hiểm bởi bỗng có một câu niệm phật vang lên lạnh lẽo.

- Ác đồ vừa thi triển đúng kinh thân pháp của yêu nhân Tiên tử Ngũ Kỳ. Nam mô a di đà Phật, điều này đủ rõ ác đồ có liên quan với Thánh Ma giáo. Hãy tiêu diệt ác đồ, trừ họa cho Thất đại phái chúng ta. Nam mô a di đà Phật.

Quan Vân Hội nhờ đang lơ lửng thân hình trên không trung nên có cơ hội nhìn xuống và nhận thức cục diện đang diễn khai càng lúc càng bất lợi cho bản thân như thế nào.

Những sư thái phái Nga My đã xuất hiện. Tuy không nhiều, chỉ có sáu mà thôi. Nhưng một là họ vừa lăm lăm trường kiếm vừa để lộ khí thế ngùn ngụt qua nét mặt, chứng tỏ đang tràn đầy quyết tâm diệt ác đồ trừ họa. Như lời của một sư thái vừa hô hoán, hai là họ đến như thể đã có ý đồ từ trước, đã phục sẵn đâu đó vì thế dễ dàng phát hiện Quan Vân Hội thi triển loại công phu gì, xuất xử ra sao, nên điều nguy hiểm cho Quan Vân Hội chính là đã lọt vào những bố trí chờ sẵn của Thất đại phái và không biết chừng còn nhiều phái khác nữa cũng đợi chờ cơ hội xuất đầu lộ diện.

Quan Vân Hội động tâm, vội vận dụng Thiên Cân Trụ, khiến thân hình bỗng trở nên nặng tựa khối đá ngàn cân, tự gieo xuống thật nhanh.

Phát hiện động thái của Quan Vân Hội, Hạ Bảo vì đặc ý nên quát vang :

- Y đang mong được chết. Kiếm chiêu hợp bích. mau!

Vừa quát, Hạ Bảo vừa là nhân vật đầu tiên thi triển kiếm chiêu, chực mở màn cho một vầng kiếm chiêu có uy lực lợi hại như lúc này đã làm Quan Vân Hội suýt mất mạng.

Nhưng Quan Vân Hội hạ thân xuống là có dụng tâm, vì thế cũng bật quát:

- Chư vị không còn cơ hội như lúc này một lần nào nữa đâu. Đờ chường!

Quan Vân Hội tung nhanh song thủ, đẩy bật nhị kinh cùng một lúc, nhắm vào nhóm kiếm thủ đang cùng Hạ Bảo, Huyền Tú đứng ở phía đối diện phát ra hai đạo nhu kinh ẩn tàng những uy lực lợi hại.

Vù...

Huyền Tú quá khiếp đảm vội nhảy lùi :

- Âm Quỷ chường! Mọi người lùi mau!

Hạ Bảo cũng hồi hải lo lùi tránh :

- Người là truyền nhân của ác phụ Quỷ Diện Vô Dung? Quả thật xuất xứ của người đều từ những hạng tà ma ác danh từng gây chấn động quần hùng?

Quan Vân Hội không buồn đáp, vì bọn Hạ Bảo, Huyền Tú lùi tránh chính là cơ hội cho Quan Vân Hội thần tốc nương theo. chường Âm Quỷ lao vọt ra ngoài vòng vây, không còn ngại những kiếm chiêu hợp bích của nhị phái Võ Đang, Không Động.

Chợt trước mặt Quan Vân Hội hiển hiện một màn kiếm quang khác, do những sư thái Nga My phái triển khai ngăn chặn. Đồng thời là một chuỗi hô hoán của sáu sư thái vang lên :

- Ác đồ chó chạy. Vì có chạy cũng không thể thoát Lục Hợp Kiếm Trận của bốn phái Nga My.

Ào ào...

Đột ngột diện đối diện với những nữ sư thái chưa từng hội ngộ, cũng vô oán vô cừ Quan Vân Hội thoát tiên bối rối, khiến không thể phản ứng nhanh, làm cho sinh mạng lập tức bị uy hiếp trầm trọng từ những chiêu kiếm gọi là kiếm trận Lục Hợp. Nhưng vì để bảo toàn tính mạng, đến lúc tối hậu Quan Vân Hội bắt đắc dĩ bật quát :

- Chư vị thật quá đáng, cứ muốn đẩy tại hạ vào tình thế đối đầu là sao? Mau đỡ!

Quan Vân Hội dốc toàn lực đẩy ra một đạo chường kinh ngay lập tức tạo thành một cơn cuồng phong cuộn cuộn vừa xoáy vừa lao thẳng vào màn kiếm quang trước mặt.

Bùng!

Cuồng phong phá tan kiếm quang, làm những nữ sư thái lão đảo thổi lùi.

Đúng lúc đó đương trường chợt xuất hiện thêm hai nhân vật, là hai lão nhân thì đúng hơn.

Họ nhìn nhau, sau đó gật gù và nhìn Quan Vân Hội :

- Quả nhiên không còn sợ lắm. Niên kỷ chỉ thế này, lại có nội lực đạt ngàn ấy, đích thị những gì đã nghe đều không lắm.

- Đúng vậy. Phi Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu từng là vật sở hữu của tệt phái, tiểu tử kia quyết không thể đạt nội lực ngàn này với niên kỷ chỉ ngàn ấy. Đây là điều quyết không thể vì ngại lắm mà dễ dàng bỏ qua.

Nhìn hai lão nhân đều có niên kỷ không kém gì so với lão Hiệp cái. Quan Vân Hội dù mơ hồ vẫn có thể đoán biết họ là ai.

- Nhị vị lão trượng vừa đề cập đến Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu của Bồ Y Thanh Thành Lão Phu Tử? Vậy nhị vị lão trượng đều là người của phái Thanh Thành?

Hạ Bảo đứng cách đây không xa bỗng cười vang :

- Người định giả ngây giả ngô như một kẻ không biết gì ư? Vì khắp võ lâm hiện nay có ai lại không nhận ra và nhất là chưa nghe đến đại danh Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão. Người đã trúng kế, bị bọn ta dùng cách này cầm chân, chính là chờ Song tuyệt lão Thiên Địa thu xếp xong và thật ổn thỏa với lão Hiệp Cái mới đích thân đến đây thu thập người. Ha ha...

Trong Song tuyệt lão Thanh Thành thì có một gây hơn. Chính Tuyệt lão gây này bất chợt lên tiếng quát mắng Hạ Bảo :

- Người không được nói nhảm, Hiệp Cái luôn là nhân vật xứng danh đại hiệp. Song Lão bọn ta đang lấy làm thẹn vì đã trót ngờ oan cho Hiệp Cái. Có lệnh mới cho tất cả đây. Hãy quay về Vô Đang, nội bất xuất ngoại bất nhập, đề phòng Thiếu Lâm phái hoặc bọn Thánh Ma giáo đột nhập cứu người. Hãy đi mau.

Và với một cử chỉ chỉ khá mơ hồ, Tuyệt Lão gây chợt có một thoáng đưa cao một vật, đủ cho bọn Hạ Bảo vừa nhìn thấy là thu về cất ngay. Nhưng chính vật đó ngay lập tức làm cho Hạ Bảo, Huyền Tú và một sư thái phái Nga My không thể không khom người tỏ dấu hiệu nhận lệnh. Và tất cả cứ như thế nhanh chóng bỏ đi, cũng đột ngột như lúc họ bất thần xuất hiện.

Quan Vân Hội lấy làm mừng, vội hỏi Song tuyệt lão :

- Lời của nhị vị lão trượng phải chăng muốn ám chỉ chân tướng của Giang Viễn Thanh, Chương môn phái Thiếu Lâm đã nhờ Hiệp Cái tiền bối kịp cáo giác nên đã bại lộ? Giang Viễn Thanh đã bị bắt?

Tuyệt Lão gây cười lạt :

- Đây cũng là số phận của người, cho dù chính Hiệp Cái quả quyết nếu không có người giúp, chân tướng của họ Giang vị tất bị bại lộ sớm thế này.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Như vậy đã đủ chứng tỏ chưa, tại hạ không thể nào là ác đồ Thánh Ma giáo?

Tuyệt Lão thứ hai nhẹ lắc đầu tỏ ý không hài lòng, phù hợp với lời đang dùng để trách Quan Vân Hội :

- Hiệp Cái nếu để bị người phỉnh lừa qua mặt thì đối với bọn lão phu, thủ đoạn của người rất ấu trĩ. Thật tiếc cho người, còn nhỏ tuổi thế này đã sớm học được thói phản bội. Với Giáo chủ, người còn sinh tâm bội phản, vậy thì mai hậu khi người đã cao niên hơn, bản lãnh cũng thâm hậu hơn, tâm địa như người, liệu võ lâm lương sao nổi và phải hứng hậu quả tồi tệ đến mức độ nào đây? Vậy đừng trách nếu bọn lão phu đành tự quyết định, tạm giấu Hiệp Cái, không thể không diệt người chính là mầm đại họa sau này.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Không phải vì muốn chiếm đoạt những gì nhị vị lão trượng nghĩ lẽ ra phải thuộc về Thanh Thành Phái, nghĩa là thuộc về nhị vị lão trượng hay sao? chỉ tiếc diệu lực của Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu, tại hạ đã lỡ dùng, liệu nhị vị lão trượng sẽ thu hồi bằng cách nào đây?

Tuyệt Lão gầy đỏ mặt :

- Chớ nói nhảm. Bọn ta chỉ luôn hành sự vì đại cục võ lâm, không hề vì tư lợi như người vừa khẩu xuất ngông cuồng. Nhưng dù sao, trước khi thu thập người, lẽ dĩ nhiên bọn ta không thể không thu hồi những gì đúng lý phải thuộc về Thanh Thành bốn phái.

Quan Vân Hội lần này cười thành tiếng :

- Nếu là vậy, tại hạ xin đánh bạo đoán thử. Có phải lúc tại hạ cùng Hiệp Cái tiền bối thoát vừa đặt chân đến Vô Đang, mọi hành tung đều bị nhị vị lão trượng cùng Thái Hư chưởng môn ngấm ngấm phát hiện? Và vì nghe, nhất là thấy Hiệp Cái tiền bối giao di vật của Thanh Thành Lão Phu Tử cho tại hạ, chính di học thượng thừa từng giúp Thanh Thành Lão Phu Tử vang danh Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm khiến chư vị dù mang danh chính phái vẫn động lòng tham nẩy sinh ý chiếm đoạt, vừa giấu với Hiệp cái lão tiền bối, vừa ngỡ tại hạ chỉ có bản lãnh tầm thường nên chỉ cần cất tay là thành công? Nhưng tại hạ e phen này mưu kế của chư vị thất bại mà thôi. Không tin, hãy cứ động thủ khắc sẽ rõ. Ha ha...

Tuyệt Lão gầy bật lao đến nhanh như gió cuốn và cất tiếng gầm như sấm động :

- Người đang tự phụ vào Âm Quỷ chưởng và vài ba công phu tà môn của người? Đã vậy Địa Tuyệt này sẽ cho người biết thế nào là lợi hại. Đồ chiêu!

Ào...

Quan Vân Hội cũng trầm giọng quát trả lại ngay lập tức :

- Đúng như thế thì sao? Xem đây, chính tại hạ sẽ cho lão biết thế nào Giáp Cốt công lợi hại, chứ không phải ngược lại. Đệ nhất chiêu, đỡ!

Bùng!

Vì là kỳ chiêu nên khi Quan Vân Hội tấn công bên tả thì lão Địa Tuyệt do

bị uy hiếp ở mạn hữu, đành khấn trương tung kinh hóa giải. Và vì vội nên nội lực không đủ hóa hầu, chấn kinh làm lão Địa Tuyệt sững sờ nhìn Quan Vân Hội không chớp mắt.

- Người có thể biến chiêu vừa nhanh vừa đủ đầy nội lực đến thế ư?

Quan Vân Hội bật lao vào lão :

- Chỉ là thứ công phu tà môn, có đáng gì để mở miệng khen. Có chăng, hãy lo đối phó Đệ Nhị chiêu của tại hạ.Đỡ!

Ào...

Tuyệt Lão còn lại là Thiên Tuyệt liền nhập cuộc :

- Người chớ ngông cuồng chỉ vì một ít may mắn vừa có và phần nào nhờ công phu tà môn của người. Đến lượt lão phu cho người nếm mùi lợi hại đây.

Thiên Tuyệt lao áp đến và dù muốn dù không cũng ngẫu nhiên đặt Quan Vân Hội vào tình cảnh lưỡng đầu thọ địch chỉ một mình nhưng phải đối phó cùng lúc những đại cao thủ vang danh là Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão.

Diễn biến xảy ra nhanh đến không ngờ khiến đệ nhị chiêu do Quan Vân Hội vừa thi triển đành vội phân khai, hy vọng rằng dù gì đi nữa cũng miễn cưỡng chi trì tạm tình thế bất lợi này, chí ít vẫn là trong vòng một chiêu đang diễn khai. Hầu chờ chiêu tiếp theo sẽ đủ thời gian tùy cơ ứng phó hơn. Nào ngờ lúc chưởng kinh của Song tuyệt lão sắp ập ào Quan Vân Hội, chợt Thiên Tuyệt Lão bằng thủ pháp mơ hồ từ tả thủ bỗng phát bắn ra một đạo phi quang thập phần kỳ quái.

Bùng! Bùng!

Chấn kinh do những chưởng lực chạm nhau vang ra không chỉ dễ dàng hóa giải Đệ Nhị kỳ chiêu của Quan Vân Hội do đột ngột gặp cảnh một chọi hai mà đạo phi quang do Thiên Tuyệt Lão vừa phát xạ cũng bị tan biến không còn lưu lại chút tăm tích nào.

Nhưng dù vậy, toàn thân công lực của Quan Vân Hội chợt thất tán. Và Quan Vân Hội chỉ nhận ra điều đó lúc phát hiện sau tiếng chạm kinh thì đột nhiên Thiên Tuyệt Lão nở nụ cười đắc ý và ung dung vươn tay điểm trụ huyết đạo trên người Quan Vân Hội. Thấy nhưng không thể có bất kỳ cử chỉ nào dù để ngăn chặn hay lách tránh, Quan Vân Hội sức hiểu chính là đạo phi quang vừa rồi đã làm toàn bộ công phu thất tán, khiến Quan Vân Hội cứ ngoan ngoãn như con cừu non, mặc tình cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Lúc Thiên Tuyệt Lão đắc thủ và điểm huyết xong Quan Vân Hội, Địa Tuyệt Lão cũng đắc ý ung dung cho tay vào bọc áo của Quan Vân Hội, lấy ra những vật Song tuyết lão cần lấy, Địa Tuyệt Lão cầm đốc kiếm gỡ sét và gặt gù :

- Đúng là phần kiếm xuất xứ từ Thanh Thành. Lại còn được khắc thêm hai chữ Bồ Y, quả nhiên là di vật của bậc kỳ tài độc nhất Thanh Thành bốn phái hàng mấy trăm năm qua.

Thiên Tuyệt Lão háo hức nhìn theo từng cử chỉ của Địa Tuyệt Lão :

- Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu thì sao? Có còn khảm dính vào đốc kiếm chăng?

Địa Tuyệt Lão vỗ nhẹ vào đốc kiếm, cũng như cử chỉ của lão Hiệp Cái từng thực hiện, và để cho một vật tròn dài như hoàn châu ngọc từ đốc kiếm rơi lọt vào lòng bàn tay chờ hứng sẵn.

Địa Tuyệt Lão gặt gù :

- May vẫn còn. Nhưng không biết vì đã lưu cữu quá lâu năm hoặc do nguyên nhân nào khác. Màu sắc của Nội Đan không còn ánh biếc, giống như những gì chúng ta đã nghe theo lời lưu truyền.

Thiên Tuyệt Lão lại chau chấu nhìn vào hoàn châu ngọc vẫn ở trong tay Địa Tuyệt Lão :

- Không tìm thấy di học về kiếm pháp thượng thừa của Thanh Thành Phu Tử lão nhân gia ư?

Địa Tuyệt Lão đang sẫm soi nhìn thật kỹ hoàn châu ngọc :

- Chúng ta đã không nghe lão Hiệp Cái cùng tiểu tử đề cập đến di học. Hay là tiểu tử đã cố ý giấu trong người, kể cả lão Hiệp Cái cũng không phát giác?

Tuy nói như thế nhưng ngay lúc này thì Song tuyết lão vì cứ mãi chú mục nhìn mỗi một vật là hoàn châu ngọc nên vẫn chưa có ai chịu ra tay để lục soát và tìm di học kiếm pháp thượng thừa trên người Quan Vân Hội.

Phát hiện điều này, Quan Vân Hội chợt kêu :

- Tại hạ cùng với Hiệp Cái tiền bối chỉ vốn vẹn tìm thấy bấy nhiêu đó thôi, không hề có thêm bất kỳ vật gì khác.

Nhưng riêng về Nội Đan thì Hiệp Cái tiền bối có bảo phải ngậm vào miệng lúc tọa công mới hưởng dụng hết những công năng diệu dụng của báu vật. Nhị vị lão trượng có những hai người, vật chỉ có một, làm sao chia đây?

Địa Tuyệt Lão lập tức thu nắm thật chặt báu vật vào lòng bàn tay, mắt thì quắc lên, nhìn Quan Vân Hội, rất hậm hực.

- Chia như thế nào, đó là việc của bọn ta, liên quan gì để người chớ mồm vào.

Quan Vân Hội sợ hãi, cụp mắt lại :

- Tại hạ chỉ thuận miệng nói thế thôi. Vì quả thật chia như thế nào là tùy vào nhị vị. Tại hạ thật không nên không phải khi tự ý xen vào.

Địa Tuyệt Lão cười lạnh :

- Để người không còn tùy tiện xen vào nữa, có lẽ đã đến lúc ta nên kết liễu người. Liệu người có điều gì muốn trần trối chăng?

Quan Vân Hội đưa ánh mắt lo lắng nhìn Địa Tuyết Lão, nhờ đó lại thấy qua khoe mắt, Thiên Tuyết Lão vẫn cứ không ngớt nhìn vào bàn tay đang nắm giữ khư khư của Địa Tuyết Lão.

Quan Vân Hội chợt bảo :

- Nếu nhị vị lão trưởng đã quyết ý giết tại hạ hầu che giấu hành vi lần này để trần trối thì tại hạ không có bất quá chỉ có mỗi một bản khoán.

Địa Tuyết Lão lạnh giọng :

- Người bản khoán vì không hiểu tại sao bọn ta đã dễ dàng chế ngự người?

Quan Vân Hội thở dài :

- Dĩ nhiên cũng một phần vì điều đó. Nhưng không quan trọng bằng việc tại hạ vẫn đang tự hỏi, nhị vị liệu sẽ chia báu vật như thế nào. Bóp vỡ làm hai hay tuần tự chia nhau mỗi người ngậm một lúc. Mà ngậm chung một vật thì kinh quá. Vậy chỉ còn mỗi một cách là bóp vỡ làm hai.

Địa Tuyết Lão phá lên cười, đồng thời còn giả vờ như thuận tay chợt nhét luôn hai vật nọ vào bọc áo :

- Người chớ khổ công dụng tâm. Kế ly gián của người không khi nào đắc thủ chỉ vì bọn ta từng là huynh đệ những năm mươi năm dài, quá hiểu ý của nhau để không bao giờ nghi kỵ lẫn nhau.

Vậy thì điều người bản khoán có lẽ phải để đến kiếp sau nếu còn duyên gặp lại, bọn ta sẽ cho người minh bạch, báu vật đã được chia như thế nào. hãy ngoan ngoãn nhận lấy số phận đã dành sẵn cho người thì hơn. Ha ha...

Nhưng trước khi Địa Tuyết Lão xuất thủ, Quan Vân Hội vẫn cố kêu lên một lần nữa.

- Miệng tuy bảo sẽ chia nhưng sao lão chưa gì đã cất giữ cả hai vật đó vào người? ý độc chiếm của lão đã quá rõ.

Địa Tuyết Lão cố tình xuất thủ nhanh hơn :

- Người thật đa sự, có chết cũng đáng. Hãy nạp mạng!

Quan Vân Hội cũng chớp nhanh đôi mắt. Và chính lúc đó vì chớp mắt nên không nhìn thấy, nhưng Quan Vân Hội không thể không nghe tiếng của Thiên Tuyết Lão cố ý hắng giọng :

- Tiểu tử dù đa sự nhưng đâu thể vì thế mà bảo y bản khoán không đúng?

Và lúc Quan Vân Hội đã thôi chớp mắt thì cũng là lúc kịp nhìn thấy hữu thủ đang phát kinh của Địa Tuyết Lão thoáng khựng lại. Đồng thời Địa Tuyết Lão còn gằn giọng, hỏi nhưng không hề quay lại nhìn Thiên Tuyết Lão ở phía sau :

- Lão Thiên đã bị lời của tiểu tử làm cho dao động, có ý ngờ Địa Tuyết ta manh tâm độc chiếm, đúng thế không? Nếu vậy, cứ chờ ta kết liễu xong tiểu tử, lão Thiên muốn giữ ta sẽ không ngại giao cả cho lão Thiên. Thế nào?

Dứt lời, hữu thủ của Địa Tuyết Lão lại tiếp tục phát kinh và dĩ nhiên dụng ý chỉ là muốn lấy mạng Quan Vân Hội đang như cá nằm trên thớt.

Ào...

Quan Vân Hội chợt giương mắt kinh hoàng, nhưng thay vì nhìn vào ngọn kinh của Địa Tuyết Lão đang sắp sửa cướp đi sinh mạng bản thân, thì lại cố tình nhìn vào đầu đó phía sau lưng lão Địa Tuyết và làm như buột miệng kêu :

- Hóa ra là thế? Ôi chào!

Với động thái của Quan Vân Hội lạ lùng như thế, Địa Tuyết Lão dù muốn dù không cũng phải động tâm và sinh nghi.

Vậy là Địa Tuyết Lão lập tức quay ngoắt người và quật ngoắt ngọn kinh về phía sau nghĩa là thay vì kết liễu sinh mạng Quan Vân Hội thì ngọn kinh đó đã được Địa Tuyết Lão dành cho đối tượng khác đang khiến lão sinh nghi.

Ào...

Ở phía sau Địa Tuyết Lão là Thiên Tuyết Lão và ngọn kinh ngoặt về đột ngột của Địa Tuyết Lão ngay lập tức khiến Thiên Tuyết Lão hoang mang :

- Lão Địa sao lại...?

Và vì thấy không còn kịp nữa, Thiên Tuyết Lão bỏ dở tiếng kêu hoang mang, thay vào đó là xuất phát thật nhanh một đòn kinh, chủ ý là tự bảo toàn sinh mạng hơn là để cùng Địa Tuyết Lão đối đầu giao chiêu :

- Dừng tay ngay! Sao lão Địa lại để bị dao động chỉ vì mấy lời nói băng quơ của tiểu tử?

Địa Tuyết Lão đến lúc này mới phát giác là đã bị Quan Vân Hội lừa. Vì kỳ thực nếu không có hành vi quay lại đột ngột của Địa Tuyết Lão thì ở phía sau, Thiên Tuyết Lão nào có xuất kinh ra tay? Biết đã lầm kế nên Địa Tuyết Lão vội thu bớt chân lực về. Đó là lúc nhị kinh của Song tuyết lão va chạm vào nhau.

Địa Tuyết Lão do thu kinh quá sớm nên bị một kích này làm cho chấn lùi. Và lùi về phía sau là lùi đến tận chỗ Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội lúc này mới cười nhẹ, ung dung vươn tay vừa chộp giữ vừa chế ngự trên người lão Địa Tuyết.

Bất thần bị chế ngự, lão Địa Tuyết hự lên một tiếng đau đớn :

- Người đã không bị chế ngự huyết đạo ư? Vậy là người có bản lãnh tự giải khai huyết đạo?

Quan Vân Hội vẫn đứng sát ở phía sau lưng Địa Tuyết Lão và thản nhiên thò tay ra phía trước dễ dàng đoạt lại những gì đã bị Địa Tuyết Lão chiếm đoạt vừa rồi.

- Lão đã biết chưa về việc tại hạ vừa không am hiểu vừa không hề có nội lực dựa vào nội công tâm pháp? Vậy thì lão điểm huyết tại hạ nào có ích gì nếu nội lực tại hạ sau đó tự bộc phát xung phá mọi huyết đạo bị chế ngự, một điều mà với nội công tâm pháp có lẽ tại hạ không thể nào dễ dàng tự cứu, cũng như tình trạng lão lúc này vậy?

Thiên Tuyết Lão đưa ánh mắt vừa phẫn nộ vừa giận dữ nhìn Quan Vân Hội :

- Người toan làm gì lão Địa Tuyết? Mau buông ra. Nếu không, đừng trách lão phu độc ác.

Quan Vân Hội phì cười. Nhưng vừa há miệng toan đáp lời, Quan Vân Hội chợt phát hiện một lần nữa ở lão Thiên Tuyết lại xuất lộ ra cũng một cử chỉ mơ hồ như đã một lần thực hiện Quan Vân Hội kinh tâm, vội đẩy mạnh Địa Tuyết Lão về phía trước, còn bản thân thì nhảy lùi thật nhanh về phía sau.

Đúng lúc đó, quả nhiên từ tả thủ của lão Thiên Tuyết lập tức xuất phát ra một đạo phi quang kỳ bí.

Thừa hiểu tác hại của đạo phi quang là làm cho toàn thân vô công trong nhất thời phải bị thất tán, Quan Vân Hội vội nương theo đà vừa nhảy lùi để quay ngoắt người bỏ chạy thật nhanh.

Ngay tức khắc, có lẽ Địa Tuyết Lão đã sớm được Thiên Tuyết Lão giải khai huyết đạo, đuổi theo phía sau Quan Vân Hội là thanh âm của Song tuyết lão gầm quát theo phần nộ :

- Người chạy đâu cho thoát?! Đứng lại!

Quá sợ những đạo phi quang kỳ bí, Quan Vân Hội nào dám dừng, trái lại đã càng dốc lực chạy nhanh hơn...

13. Thảm Trạng Thất Sát-du Hồn Lũng Tuyết

Đó là một nơi có địa hình thoạt nhìn thoáng qua thì tuy rất bình thường, chỉ là một vùng có nhiều cây hoang cổ đại mọc một cách tự nhiên, chỗ thoáng dang vì thưa cây cỏ hoặc nơi ẩm u do cỏ cây mọc dày, chen lẫn vào nhau nhưng không rõ vì sao chính địa hình này lại gợi cho Quan Vân Hội nhiều cảm giác nôn nao bất an.

Có lẽ vì thế Quan Vân Hội không chỉ đã dừng lại rồi bước đi những hai lần mà còn thêm nhiều lần nữa cũng đã chú mục nhìn thật kỹ qua từng cội cây ngọn cỏ. Và cuối cùng Quan Vân Hội cũng vỡ lẽ. Đã có một nắm đất đắp vùi ở giữa một lùm cỏ cây hoang dại mọc đầy mà lẽ ra Quan Vân Hội không thể phát hiện nếu không nhìn thật kỹ và nhờ nhìn đi nhìn lại mới nhận ra lớp cỏ phủ trên mặt đất đa phần đều bị héo rũ, vì chưa úa vàng nên chưa thể lộ rõ giữa lùm cỏ cây. Quan Vân Hội thở phào nhẹ nhõm vì nhờ đó đã xóa tan cảm giác bất an. Nhưng vừa toan bỏ đi một lần nữa Quan Vân Hội phải dừng lại.

Đã có thêm một chỗ nữa với lớp cỏ phủ ở trên mang dấu hiệu héo rũ. Quan Vân Hội hết sức nghi hoặc.

Vậy là có những hai, không phải chỉ một nắm đất được đắp vùi. Nhưng bên dưới nắm đất là gì? Ai đắp? Và tại sao hầu như hai nắm đất này được đắp cùng một lúc? Vì chỉ có như thế, lớp cỏ ở cả hai nơi mới có cùng biểu hiện héo rũ như nhau.

Dưới nắm đất là thây người chôn vùi hay chỉ là vật bất kỳ nào khác được người đào đắp cố tình che giấu, chôn chớ khuất?

Nhưng dấu sao, nghi vấn sẽ chỉ là nghi vấn nếu Quan Vân Hội quyết không có ý khai quật để dò xét mình bạch. Mà khai quật ắt phải hao phí thời gian. Đó là điều Quan Vân Hội không hề muốn xảy ra chỉ vì do thời gian bây giờ đối với Quan Vân Hội đã trở nên cấp bách.

Quan Vân Hội đành chép miệng cho qua và quả quyết bước đi.

Chợt :

- Là... Là tiểu tử... Người... Đấy ư?

Tiếng rên tuy không thật rõ nhưng Quan Vân Hội vì vẫn nghe nên giật mình khựng lại.

Và sau một lúc đứng yên để ngưng thần nghe ngóng nhưng không có thêm tiếng rên nào tiếp tục vang lên, Quan Vân Hội chợt cất giọng trầm trầm phát thoại :

- Trác Thập Cổ?! Tại hạ nghe không lầm chứ? Là Trác Thập Cổ tôn giá đúng chẳng?

Đáp lại :

- Người... Tại sao... Vẫn chưa... Mất mạng vì chất độc...

Quan Vân Hội sững sờ, sau đó thì vỡ lẽ, tự phá lên cười :

- Tôn giá muốn ám chỉ Tam Nhật Trục Hồn Độc? Và hôm nay đã là ngày thứ năm kể từ sau lần cả tại hạ lẫn chư vị đều chịu chung số phận, bị phóng hạ chất độc Tam Nhật Trục Hồn? Vậy là chư vị đã không tìm thấy Giáo chủ để mong nhận giải được? Quả là Hoàng thiên hữu nhãn khiến Tôn giá phải tự nhận lấy kết cục này. Và kể cả Giáo chủ của chư vị cũng thế. Với tình thế Giáo chủ của chư vị đã bị Thất Đại Phái bắt giam và chờ ngày xét xử, chư vị hiển nhiên đâu thể tìm thấy Giáo chủ để nhận giải được. Ha ha...

Và trong lúc nói nói cười cười, Quan Vân Hội rất khoan tâm tự tiến lại gần chỗ đã hai lần vang lên tiếng rên của Trác Thập Cổ.

Cuối cùng, điều Quan Vân Hội nhìn thấy là nằm sẵn dưới nắm hổ đất nông choleh chẳng phải ai khác ngoài năm nhân vật mà nếu đủ bảy họ sẽ là Thất Sát Thiên Sơn từng tạo nhiều ác danh trên giang hồ.

Có hai trong số đó đã nhắm nghiền những đôi mắt đã từng giúp họ nhìn và nhịp hô hấp của hai nhân vật này hầu như cũng không còn tồn tại.

Khác với ba nhân vật còn lại, có cả Trác Thập Cổ, mắt thì mở lơ lơ, nhịp thở thì mong manh tợ tợ, không cần đoán cũng biết là sắp ngừng lại hoàn toàn.

Quan Vân Hội nhìn điểm qua diện mạo của cả năm nhân vật hoặc đã chết hoặc đang nằm chờ chết ở dưới nắm hổ đất chỉ được đào rất nông.

- Sao không thấy Tư Không Bình? Hoặc giả một trong hai nắm đất đã đằng kia đã là nơi táng thân của Tư Không Bình? Chư vị đã đủ lực để an táng dù là sơ sài cho hai huynh đệ, riêng phần bản thân thì chẳng thể trông mong vào ai để nhờ đắp hộ, tạm gọi là kín đáo?

Trác Thập Cổ thều thào :

- Người.. Chú tâm quá nhiều... Với lão Nhị. Tại sao? Ất... Phải có nguyên do?

Quan Vân Hội bước thêm đến và lập tức ngồi vội xuống cạnh lão :

- Tại hạ vẫn đang tìm Diệu Thủ Thánh Y, Tôn giá không quên chứ?

Trác Thập Cổ héo hắt cười, có lẽ vì sắp chết nên không tài nào thể hiện nổi cái cười châm chọc cho phù hợp với lời đang thốt rõ ràng là mang ẩn ý châm chọc mai mỉa :

- Lão Hiệp Cái... Vẫn chưa thu người... Làm truyền nhân? nhưng với bản lãnh người lúc này... Cần gì mong chỉ là truyền nhân... Của Hiệp Cái...

Sực nhớ Trác Thập Cổ vẫn lầm nghĩ nhân vật từng được bản thân thuật tả chính là lão Hiệp Cái. Kể cả lão Hiệp Cái cũng đã biểu lộ nửa tin nửa ngờ về nhân vật này.

Quan Vân Hội chỉ cười cười không đáp, trái lại chợt gắng hỏi Trác Thập Cổ :

- Tôn giá từng bảo sẽ truy tìm tung tích và khi đó hé lộ Diệu Thủ Thánh Y đang lâm hiện trạng bôn đảo. Nói mau, tôn giá đã tìm được chưa? Hoặc giả muốn tìm Diệu Thủ Thánh Y thì manh mối thế nào, hử?

Trác Thập Cổ có cách dò hỏi riêng của lão, cho dù lão đang trong tình trạng sắp chết.

- Người... Đã nhờ Giáp Cốt Tự kinh thư... Tự... Luyện thành nhiều ma chiêu quái lạ đâu cần gì... Tìm Thánh Thủ chỉ để hỏi... Về nguyên nhân nội lực người...tự phát sinh?

Quan Vân Hội chấn động :

- Ai cho tôn giá biết những kỳ chiêu của tại hạ xuất phát từ Giáp Cốt Tự kinh thư?

Trác Thập Cổ không để gì buông bỏ mạch suy nghiệm đang có trong tâm trí lão :

- Người.. Quá chú tâm.. Đến Tư Không Bình... Trong khi Tư Không Bình chính là nhân vật... Bốn năm trước từng phát hiện... Cạnh Thánh Thủ còn có cả di tử của Quan Vân Du. Bắc Hải nhất Kiếm.. Người xưng danh.. Là Vân Quan Hội... Vậy nếu đảo lại.. Thì là Quan Vân Hội... Vì thế người mới tìm...tìm Diệu Thủ Thánh Y..

Quan Vân Hội giật mình nhìn quanh và sau đó yên tâm vì thấy ở bên cạnh chỉ là Thất Sát Thiên Sơn, một số đã chết và một số vẫn sống cho dù ngoắc ngoải, kỳ dư không hề có bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi :

- Không sai. Vậy khi biết rồi tôn giá còn chờ gì nữa không nói cho hạ biết về tung tích của Diệu Thủ Thánh Y?

Trác Thập Cổ chợt thở hắt ra :

- Tại sao... Ta lại giúp người... Toại nguyện? Nào có.. Lợi gì cho ta...

Quan Vân Hội nén giận :

- Vậy hãy thỏa thuận với nhau. Chỉ cần Tôn giá đáp ứng, tại hạ hứa sẽ tự tay lập cho chư vị đủ cả bảy năm mồ, thật kín đáo. Thế nào?

Trác Thập Cổ lại nhếch mép cười :

- Chết là hết... Có tử vô địa táng...hoặc chết chẳng toàn thân... Kết quả cũng chỉ là một lần chết... Nào có gì thay đổi. Đúng không?

Quan Vân Hội giận lắm, nhưng cố kìm chế. Và sau một lúc khá lâu nhìn Trác Thập Cổ, từ mắt của Quan Vân Hội chợt để bật lộ ra những tia nhìn tinh quái :

- Tại hạ còn hứa sẽ giúp lão mãi mãi bảo vệ an toàn cho Bạch Thúy Hà. Được chứ?

Trác Thập Cổ chợt nhướng cao đôi mắt vẫn cứ lơ lơ vì sinh mạng khó thể chi trì lâu hơn :

- Nha đầu đó... Trước sau đã bị.. Ta suýt giết mấy lần... Mãi lần cuối.. Ta mới có cơ hội kết liễu. Vì sao ta tại...cần người bảo vệ... Bảo vệ một kẻ đã chết...?

Quan Vân Hội đành cố che giấu tâm trạng thất vọng và hoang mang :

- Tôn giá không thể che giấu tại hạ mãi được. Vì tại hạ nếu đoán không lầm chẳng phải lúc được tin tại hạ cùng Bạch Thúy Hà đều tự gieo mình xuống mặt nước quanh Thiên Hồ Thủy Trại, chính Tôn giá đã để lộ nét mặt bàng hoàng sao? Nhưng vì sao lại bàng hoàng? Vì không muốn thấy tại hạ chết ư? Tuyệt đối không phải, vì dường như Tôn giá chỉ rất thích nếu thấy tại hạ chết. Vậy thì còn mỗi một cách giải thích, đó là tôn giá chỉ bàng hoàng vì không hề nghĩ Bạch Thúy Hà lại gặp một kết cục như vậy. Đúng không?

- Chớ... Chớ nói nhảm... Ta...

Quan Vân Hội nối tiếp luôn theo mạch nghĩ đang tuôn đến :

- Còn điểm này nữa, Tôn giá chỉ vì muốn mình bạch nên dù có nghi cũng chỉ dám ẩn nấp quanh quần để hy vọng nhìn thấy tại hạ và Bạch Thúy Hà vẫn còn sống, thay vì dong thuyền đi thẳng vào Thiên Hồ Thủy Trại dù dễ dò xét hư thực hơn nhưng lại lộ liễu hơn, sẽ khiến ái đồ nghi ngờ. Và cuối cùng lúc chỉ vì thấy mỗi một mình tại hạ trôi theo dòng nhô lên, Tôn giá lại để lộ kinh hãi một cách không cần thiết khi biết Bạch Thúy Hà cũng theo cách mạo hiểm như tại hạ để vượt thoát Thủy Trại Thiên Hồ. Há là điều đó chưa đủ để chứng minh rằng tôn giá có thật nhiều tâm tư và chỉ dành riêng cho một mình Bạch Thúy Hà thôi sao?

- Ta... Ta...Như đã nói, cũng nằm chờ chết như Trác Thập Cổ và cùng có những đôi mắt lơ đãng vì sắp chết như nhau, hiện hãy còn hai nhân vật chung tình trạng.

Và lúc này một trong hai nhân vật đó chợt thều thào khẽ gọi :

- Lão... Đại!

Và chỉ bấy nhiêu đó thôi là đủ cho Trác Thập Cổ lẽ ra cứ tiếp tục khăng khăng phủ nhận mọi nghi vấn được Quan Vân Hội nêu ra dồn dập thì lúc này vụt thở dài :

- Nhưng lấy gì... Để bọn ta tin người sẽ giữ chữ tín... Và mãi mãi bảo vệ an toàn cho Bạch Thúy Hà...

Quan Vân Hội bỗng nghe khắp người nổi gai :

- Hóa ra... Tại hạ chỉ đoán bừa nhưng lại đúng? Vậy thì lần vừa rồi tôn giá dù đã tìm thấy nhưng lại giấu, không cho Giáo chủ quý giáo biết Bạch Thúy Hà đã rơi vào tay Tôn giá?

- Người Làm sao biết ta đã tìm được Bạch Thúy Hà. Một khi đó là lúc người cứ lo cuống cuống bỏ chạy?

Quan Vân Hội liền nghĩ ngay đến một vật đã tìm thấy trong tay Độc Tỷ Thiên Hồ và sau đó lại đưa cho Bạch Thúy Hà cất giữ.

- Trong người của Bạch Thúy Hà vốn có giữ một vật. Tại hạ tuy bỏ chạy nhưng sau đó vì lo cho nàng nên có quay lại tìm và chỉ tìm thấy vật, thay cho người, dĩ nhiên đã bị Tôn giá mang đi.

- Vậy còn lời quả quyết bảo ta cố ý giấu điều đó với Giáo chủ. Người nghĩ nhân vật từng cùng ta... Đi đến Thiên Hồ Thủy Trại.. Là Giáo chủ bốn giáo ư...?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Há lẽ không phải?

- Người lầm... Mà thôi... Nội tình bốn giáo không quan hệ gì đến người. Tóm lại.. Ta chỉ muốn.. Bằng cách nào có thể tin... Vào lời hứa của người...

Quan Vân Hội giật mình, phản bác ngay :

- Tôn giá dám quả quyết tại hạ lầm? Không thể nào. Trái lại chính Tôn giá lầm thì có. Vì Tôn giá há lẽ không biết Bạch Thúy Hà có lai lịch ra sao? Và phụ thân nàng là Giang Viễn Thanh, Chương môn phái Thiếu Lâm lại còn là Giáo chủ Thánh Ma giáo, nay do bại lộ chân tướng nên đã bị những đại phái bắt giữ đầy sao?

Lại thêm một nhân vật nữa trong Thiên Sơn thất sát, cũng nằm chờ chết như Trác Thập Cổ chợt cất giọng thều thào gắt :

- Hoang... Đường. Giang Viễn Thanh.. Tư cách gì làm.. Giáo chủ của bọn ta.

Trác Thập Cổ bồng ngoác miệng hớp lấy hớp để như thể đang sắp chết đến nơi nhưng vẫn bằng mọi giá cố chỉ trì sinh mạng :

- Người đừng tự cho là thông tuệ vì càng đoán càng sai.. Tuy vậy, ta cũng miễn cưỡng tiết lộ một điều. Chỉ vì không thể bội tín.. Bọn ta chết không tiếc mạng... Miễn sao giữ tròn lời đã hứa và phải bảo vệ... Bạch Thúy Hà đến cùng.. Người nếu là quân tử... Hãy hứa và hãy giữ lời. Giống như bọn ta hứa.

Quan Vân Hội thất kinh :

- Hứa rồi thì sao? Vì với tình trạng này liệu Tôn giá còn đủ lực để theo thỏa thuận. Nói cho tại hạ biết tung tích của Diệu Thủ Thánh Y?

Trác Thập Cổ vẫn há miệng toàng hoạc. Hớp từng làn thanh khí một cách khó khăn :

- Hứa... Hứa đi... Ta rất cần...nghe một lời hứa của người.

Quan Vân Hội kinh hoảng. Và vì không còn biết cách nào khác hơn để có thể lưu mạng cho Trác Thập Cổ nên đành nghĩ bừa, làm bừa, cầu may là chủ yếu, chứ hy vọng thì chẳng có bao nhiêu.

Đó là Quan Vân Hội chợt nghĩ và nhớ đến tính năng kháng độc của Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu hiện vẫn ngấm sẵn trong người. Quan Vân Hội tự dùng móng tay, rạch vào cổ tay. Máu tuôn chảy thành giọt. Và Quan Vân Hội cho máu chảy nhiều vào cửa miệng đang há rộng của Trác Thập Cổ.

Sau lại thấy tình trạng của Trác Thập Cổ có thể gọi là khả quan, Quan Vân Hội chợt nhớ còn hai nhân vật nữa vì cũng là Thất Sát Thiên Sơn như nhau nên biết đâu họ cũng am hiểu tất cả mọi chuyện giống nhau. Nhất là về tung tích của Diệu Thủ Thánh Y. Nên Quan Vân Hội cũng quay sang cho nhiều máu vào miệng họ, với hy vọng là làm thế để mong có được một người còn sống hơn là để họ chết cả thì kể như tin tức của Diệu Thủ Thánh Y hết mong tìm.

Có năm nhân vật nằm sẵn dưới lòng năm hố đất nông choleh choẹt. Quan Vân Hội cho máu huyết bản thân rơi nhiều vào miệng cả năm, dù đã biết rõ trong đó có đến hai ắt hẳn đã chết.

Cuối cùng, khi thời gian chờ trôi cứ trôi và tình cảnh của Trác Thập Cổ vẫn không có dấu hiệu thay đổi, nếu không muốn nói là đã trở nên tồi tệ hơn do sắc diện cứ dần dần xám ngoét. Quan Vân Hội hoàn toàn tuyệt vọng, đứng lên và thực hiện phần việc cuối cùng dù không muốn thực hiện.

Khi đã đắp xong cho họ nằm năm mộ, đắp theo cách riêng do Quan Vân Hội tự suy nghĩ và đã nghĩ ra.

Quan Vân Hội phiền muộn bỏ đi, với mọi hi vọng về tung tích của Diệu Thủ Thánh Y kể như chẳng còn, giống như mọi hy vọng về kỳ tích sẽ xuất hiện đối với năm nhân vật Thất Sát cũng đã không còn trong tâm tưởng của Quan Vân Hội.

* * * * *

Lũng Tuyết Hồn!!!

Điều mà Quan Vân Hội không dám ngờ vẫn xảy đến. Và nhân vật che kín chân diện, Mông diện nhân quả nhiên đã chờ sẵn lúc Quan Vân Hội đặt chân đến Lũng Tuyết Hồn.

- Người đã không thất ước, vẫn đến dù hôm nay đã là ngày thứ tám vượt quá hạn kỳ ta từng hẹn chỉ bảy ngày. Nhưng dấu sao, ta nghĩ không lầm chứ, người đến để nguyện ý làm trợ thủ tâm phúc và trung thành của ta?

Quan Vân Hội thở ra một hơi dài, sau cùng thì đáp nhẹ :

- Tại hạ lẽ ra đã không đến muộn nếu đừng vì nhầm lẫn và đã thực hiện giúp Tôn giá một việc kỳ thực chẳng nên giúp. Tôn giá ắt hẳn đang thắc ý?

Ánh mắt của Mông diện nhân chợt bộc lộ một vẻ mặt ngờ ngác thật chẳng đáng tin :

- Người chưa hứa lời nguyện ý trở thành trợ thủ của ta. Vậy thì điều gì người đã thực hiện giúp ta. Sao ta không hay biết?

Quan Vân Hội cười cay đắng :

- Tôn giá nhìn đây, tại hạ đâu còn là trẻ lên ba nữa? Vậy đừng nói gạt, cũng đừng xem tại hạ chỉ như trẻ lên ba để tiếp tục lừa thêm lần thứ hai. Nhưng dù sao, chuyện bị dối gạt cũng phần nào do lỗi của tại hạ. Tôn giá không muốn nhắc đến cũng tốt. Chi bằng hãy trở lại chính đề, là nguyên nhân đích thực khiến tại hạ không thể không đến Lũng Tuyết Hồn một chuyến.

Mông diện nhân gật đầu :

- Người muốn nói dù đã đến Lũng Tuyết Hồn nhưng việc nguyện ý trở thành trợ thủ của ta hãy còn là điều đang làm người bất phục?

Quan Vân Hội cũng gật đầu :

- Nếu tôn giá cũng thừa nhận lần trước tại hạ bại chỉ vì không ngờ ở tôn giá có thêm chiêu thứ tư, đã vượt quá ba chiêu theo hạn định thì đúng vậy, tại hạ bất phục.

Mông diện nhân bật cười :

- Sao không nói rõ hơn, người vẫn sẽ luôn bất phục cho dù bại theo cách nào hoặc bại thêm nhiều lần nữa? Vì tính khí của người vốn vậy, luôn ương ngạnh cố chấp, nhất là không tôn trọng chữ tín. Ta nói thế đúng không? Ha ha...

Quan Vân Hội động nộ :

- Câm ngay. Tại hạ sẽ dùng chữ tín nếu Tôn giá đừng bao giờ luôn dùng thủ đoạn, biến tại hạ thành công cụ ngu xuẩn hành động theo ý Tôn giá. Và nhất là Tôn giá dù dắc ý, do bất chiến tự nhiên thành nhưng vẫn chỉ dám ngấm ngầm cười trong lòng thay vì đủ dũng lược thừa nhận đây là thủ đoạn nham hiểm của Tôn giá. Hạng người như thế, tại hạ dù chết quyết không bao giờ phục.

Ánh mắt của Mông diện nhân chớp :

- Ta đã dùng thủ đoạn như thế nào?

Quan Vân Hội chẳng hề ngại ngần khi lên tiếng thú nhận bản thân đã bị người lừa gạt một cách quá dễ dàng.

- Thoạt tiên Tôn giá không phủ nhận bản thân có liên quan Thánh Ma giáo?

Mông diện nhân gật đầu ngay :

- Chẳng phải đây là điều ta đã một lần thổ lộ rồi sao? Trác Thập Cổ gọi ta là tiên sinh, chỉ vì ta có quan hệ không hề thấp kém đối với Thánh Ma giáo.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Sắp đặt kế mưu, bảo Huyết Ma Hữu Hộ Thánh cho người lên đầu gió để phóng hạ Tam Nhật Trụ Hồn Độc chính là tôn giá?

Mông diện nhân xua tay :

- Chỉ là kế mọn và kết quả là không gây phương hại gì cho người. Đừng nhắc đến làm gì.

Quan Vân Hội nhướng cao một bên mắt :

- Nghĩa là chủ ý của Tôn giá vẫn chỉ muốn đoạt mạng tại hạ cùng Hiệp Cái tiền bối?

Mông diện nhân gật gù :

- Thoạt tiên, đúng là ta có ý đó. Nhưng về sau nghĩ lại, thấy tiếc cho người có thể trở nên bậc kỳ tài hiếm có nếu được một Minh chủ tận tình đào luyện, ta chợt nảy ý, tại sao không thử bỏ công giúp đào luyện người? Vì lẽ đó ta đành thay đổi ý định.

Quan Vân Hội cười mai mỉa :

- Xin chịu khó nhắc nhở lại cho tại hạ tường, đâu là lúc Tôn giá quyết thay đổi ý định. Không những không lấy mạng tại hạ mà còn tự hứa sẽ tận tình luyện, như Tôn giá vừa thổ lộ, biến tại hạ thành bậc kỳ tài hiếm có?

Mông diện nhân nhú tí đôi mày :

- Nhắc lại điều đó để làm gì? Có thật sự quan trọng lắm chẳng?

Quan Vân Hội gật đầu và gần giọng :

- Rất quan trọng là khác. Vì qua đó tại hạ sẽ minh bạch hơn về Tôn giá. Để khi cần, biết đâu chính tại hạ sẽ nguyện ý trở thành trợ thủ đúng như điều mong muốn lúc này của Tôn giá?

Mông diện nhân vẫn cứ nhú mày, ắt là vì đang cố nhớ :

- Ta thay đổi chủ ý vào lúc nào ư? A nhớ rồi, chẳng phần là lúc quyết định tạo cho người cơ hội cùng ta tỷ đấu để người dù bại thì sau đó vẫn phải tâm phục khẩu phục sao?

Mông diện nhân nói xong vụt chớp nhẹ đôi mắt vài lượt vì thấy Quan Vân Hội vừa lắc đầu vừa bảo :

- Theo tại hạ đoán, thì trước cả lúc Tôn giá vừa nhắc. Và vì chỉ là sự suy đoán nên Tôn giá cần chẳng nếu tại hạ nguyện ý giải thích nguyên nhân để có những suy đoán như thế?

Mông diện nhân đáp nhẹ :

- Người nói thử xem. Và sẽ tốt hơn nếu người cứ thẳng thắn nói rõ chủ ý của người lần này thuận hay không thuận trở thành trợ thủ của ta? Và nếu thuận thì giả như cần phải có yêu sách thì đâu là đề xuất của người? Thà như thế nhanh hơn so với việc người cứ dằng dãi nhắc mãi chuyện đã qua.

Quan Vân Hội chột gục gặc đầu :

- Nói cũng phải. Chuyện đã qua thì cứ cho qua, hà tất nhắc lại cũng chẳng thay đổi được gì. Và nếu vậy, tại hạ xin nêu một đề xuất. Hãy tỷ đấu một lần nữa cũng tam chiêu. Nếu tại hạ vẫn bại, xin tùy ý Tôn giá định đoạt.

Mông diện nhân lại chớp mắt :

- Quân tử nhất ngôn chứ?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Nhất ngôn cửu đỉnh.

Mông diện nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Người rất tự tin. Lại định tỷ đấu nội lực ư?

Quan Vân Hội lắc đầu :

- Huyết Ma Công của Tôn giá chỉ chuyên phá nội gia chân lực, tại hạ hiện như kinh cung chi diều, đã nếm mùi lợi hại một lần, đâu dại gì tự mua họa vào thân lần thứ hai? Lần này xin được lĩnh giáo ở tôn giá đủ về ba phương diện võ học, cầm nã thủ, chưởng và kiếm, mỗi công phụ một chiêu.

Mông diện nhân bật cười :

- Người vừa luyện thêm kiếm pháp? Nhanh và hơi lạ đấy. Nhưng không sao, để người tâm phục khẩu phục, ta đương nhiên đáp ứng. Định lúc nào thì bắt đầu?

Quan Vân Hội trầm giọng :

- Ngay bây giờ. Và đầu tiên là một chiêu Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ. Đỡ!

Quan Vân Hội liền xuất thủ khiến Mông diện nhân mặc dù phải đón đỡ giao chiêu nhưng vẫn phá lên cười.

- Người vẫn còn nghĩ ta là Giang Viễn Thanh hay sao? Nếu là vậy, ta đâu thể ung dung hiện hữu ở đây? Vì chẳng phải chính là nhờ người giúp nên hiện nay Giang Viễn Thanh không chỉ bị bắt giữ sinh cầm mà kể cả cương vị Chương môn cũng thay ngôi đổi chủ, đã do Võ Thanh tăng đảm trách đó sao? Ha ha...

Quan Vân Hội chợt cười nhẹ :

- Đó chính là một lời thú nhận tại hạ vẫn chờ tự miệng tôn giá thốt ra. và tôn giá vì không phải là Giang Viễn Thanh nên hiển nhiên yếu quyết tối quan trọng nhất của công phu Giáng Ma nhất định không thể biết. Đây là điều duy nhất khiến Tôn giá phải thất bại ở chiêu này. Hãy chú mục nhìn cho thật kỹ. Tại hạ dù chỉ trong một chiêu vẫn có thể biến hóa theo đủ các thức của công phu Giáng Ma. Xem đây!

Ào...

Quan Vân Hội biến chiêu thật là biến hóa khá nhanh khá thuần thục khiến Mông diện nhân không thể không sửng sốt và bối rối.

- Còn yếu quyết nào nữa của công phu Giáng Ma? Ôi chao, hóa ra người định cùng ta đồng quy ư tận thật sao? Dừng tay ngay. Đờ!

Đúng như độ nào, Quan Vân Hội đã có một dịp cùng Giang Viễn Thanh giao đấu. và ở lần đó, vì Quan Vân Hội chưa hề biết về yếu quyết của công phu Giáng Ma nên dù cũng dùng công phu Giáng Ma như Quan Vân Hội nhưng thủy chung Giang Viễn Thanh luôn chiếm tiên cơ, cứ luôn đặt Quan Vân Hội vào tình thế cho dù ngỡ vẫn có thể đắc thủ nhưng trước đó một ít thế nào cũng bị Giang Viễn Thanh đắc thủ vì nhờ chạm đích sớm hơn. Đó là hiện cảnh lúc này đang xảy ra cho Mông diện nhân. Và thoát nhìn ai lại chẳng bảo Quan Vân Hội đang vận dụng đấu pháp mạo hiểm, chấp nhận mất mạng vì một kích của đối phương. nhưng bù lại nhờ Quan Vân Hội đã liệu tính là sẽ nhanh tay chiêu hơn nên ắt phải chạm đích trước. Khi đó người bị bại là Mông diện nhân thì làm gì còn cơ hội tiếp tục phát kích để lấy mạng Quan Vân Hội? Chính vì thế, để tránh tình trạng bất lợi này, Mông diện nhân tuy miệng kêu Quan Vân Hội dừng tay nhưng bản thân vẫn hồi hã phát kinh thà cùng Quan Vân Hội chạm chiêu ngay hơn là để quá muộn, có trở tay cũng không kịp.

Bùng!

Quan Vân Hội bị chấn lùi, dù thế vẫn mãn nguyện khi thấy đối phương cũng bị lùi không kém.

- Vậy là chiêu thứ nhất bình thủ. Tại hạ sẽ xuất thủ chiêu thứ hai, là chưởng trước hay cứ để đến lượt tôn giá được quyền chủ công như tại hạ đã thực hiện ở chiêu vừa rồi?

Mông diện nhân quắc mắt ngạo nghễ :

- Ta đang muốn được người tâm phục khẩu phục, nếu xuất thủ trước cho dù thắng cũng đâu thể thu phục một kẻ quá ư ương ngạnh như người? Cứ xuất thủ. Hoặc nếu cần, ta sẵn sàng chờ đến lúc người tự ổn định xong chân nguyên.

Quan Vân Hội bật cười :

- Vậy thì không cần vì dù có muốn, tại hạ cũng đâu có tâm pháp nội công để điều nguyên. Hãy mau đỡ chiêu thứ hai. Ha ha...

Ào...

Mông diện nhân càng thêm quắc mắt, nhìn chú mục vào cung cách phát chiêu của Quan Vân Hội.

- Lại là công phu người tự lĩnh hội từ Giáp Cốt Tự kinh thư? Vậy nếu ta vận dụng Huyết Ma Công để đối phó thì liệu kết quả sẽ như thế nào đây? Người bại chắc. Đờ!

Vù...

Lập tức xuất hiện ngay một màn kinh chiêu mang màu đỏ ối, đỏ ụp và bao phủ trọn vẹn thân hình Quan Vân Hội.

Nhưng thân hình Quan Vân Hội chợt biến mất :

- Kỳ chiêu Giáp Cốt Công của tại hạ nếu để Tôn giá đoán định ra phương vị phát chiêu thì còn gì lợi hại? Trúng!!

Thanh âm của Quan Vân Hội vì xuất phát từ phía sau nên Mông diện nhân lập tức thu ngoặc chưởng Huyết Ma, cũng cho đổ ập về phía sau. Nào ngờ kinh lực của Quan Vân Hội lại từ tả diện quật vào người Mông diện nhân.

Ầm!!

Mông diện nhân khẽ chao đảo, giận dữ nhìn Quan Vân Hội cũng vừa mới xuất hiện nguyên hình.

- Khá lắm. Chiêu thứ hai ta cam thất thủ.. Quả là điều khó ngờ vì không thể nghĩ người tuy lĩnh hội bừa nhưng Giáp Cốt Công vẫn có chỗ lợi hại. Xuất kiếm đi. Chính chiêu thứ ba này ta sẽ cho người tâm phục khẩu phục.

Choang!!

Mông diện nhân đã rút từ trong người ra một thanh liễu kiếm dù mềm oặt nhưng vẫn lấp loáng phản chiếu ánh dương quang, khiến Quan Vân Hội chỉ biết đứng yên và buột miệng khen :

- Hảo báu kiếm. Chỉ tiếc, tại hạ vì không có sẵn kiếm, hay là đợi tại hạ nhặt một nhánh cây dùng thay kiếm?

Mông Diện nhân liền hừ lạt nhưng lại có phản ứng khiến Quan Vân Hội không thể ngờ. Đó là Mông diện nhân nhanh nhạy thu cất thanh liễu kiếm vào người, đồng thời còn dùng tả thủ xuất phát ra hai tia chỉ kình, cho bắn xạ vào một tàng cây cao có đến năm sáu trượng.

Víu! Víu!

Từ tàng cây liền có hai nhánh cây còn đủ lá rơi xuống.

Mông diện nhân lại vẫy nhẹ tả thủ, phát ra một luồng hấp lực nhu hòa, đủ để làm cho hai nhánh cây thay vì rơi thẳng xuống đất thì lại là bay vào tay tả vừa đưa ra vẫn cũng của Mông Diện nhân.

Và khi đã chop giữ hai nhánh cây, Mông diện nhân dùng hữu thủ vuốt nhẹ qua và dọc theo thân của hai nhánh cây.

Lá từ hai nhánh cây chợt lả tả rơi xuống, chỉ còn lưu lại trên tay Mông diện nhân hai nhánh cây trợ trợ vừa to vừa có độ dài bằng nhau.

Mông diện nhân ném qua cho Vân Hội một :

- Ta không muốn chiếm tiện nghi về bất kỳ phương diện nào đối với người. Hãy đón lấy.

Quan Vân Hội kinh tâm, dù đã đón lấy nhánh cây nhưng vẫn sững sờ nhìn đối phương.

- Lá cây đang xanh chợt héo úa khi rơi xuống, đây là công phu gì, khiến cả nhánh cây lúc này vẫn còn nóng ẩm?

Mông diện nhân cười ngạo nghễ :

- Người chỉ là hạng ếch nằm đáy giếng, kiến văn ấu trĩ và thô thiển. Nếu không nhờ may vì gặp kỳ tích, liệu niên kỷ như người có được bản lãnh như bây giờ sao? Và liệu người còn có gì xuất chúng để được ta chấm, chọn và mắt? Hãy thi triển chiêu kiếm nào đó đặc ý của người. Và chờ khi người đã là người của ta, lo gì ta sẽ không tỏ bày cho người tận tường từng nghi vấn ắt hẳn ở người đang có rất nhiều? Ha ha...

Vì đã quyết dùng cây thay kiếm, Quan Vân Hội liền trầm giọng nâng cao lên dần dần :

- Tại hạ sẽ thêm bội phục nếu tôn giá qua thủ thức này đoán biết ngay đây là chiêu kiếm gì?

Mông diện nhân cứ khinh khỉnh nhìn, nhưng rồi ánh mắt bỗng càng lúc càng thay đổi, nhất là lúc Mông diện nhân phát hiện Quan Vân Hội đã hoàn tất thủ thức khởi kiếm và đang chờ chờ phát chiêu.

- Vô Chiêu Vạn Kiếm! Người đã phát hiện di học của Thanh Nhân Lão Phu Tử ba trăm năm về trước. Và đó là nguyên do khiến người không chỉ tăng thêm một tầng nội lực mà còn vì Nội Đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu nên người không ngại độc?

Quan Vân Hội rúng động :

- Kiến văn của Tôn giá quá uyên bác đến khó ngờ. Vậy kiếm pháp này...

Mông diện nhân đã cười phá lên :

- Hãy còn đệ tam chiêu, xuất thủ đi. Và người sẽ biết thế nào là cảm giác của người dù không muốn vẫn phải tâm phục khẩu phục. Hãy phát kiếm chiêu của người đi. Ha ha...

Quan Vân Hội đành phát chiêu, một điều lẽ ra chẳng bao giờ tiến hành một khi quyết tâm không còn đủ và nhất là chưa đánh đã mang sẵn tâm trạng thất bại, khiến chiêu đánh ra phần nào miễn cưỡng. Đỡ kiếm!

Mông diện nhân chú mục nhìn kỹ vào cung cách phát chiêu của Quan Vân Hội và chỉ xuất thủ vào lúc tối hậu.

- Bảo là vô chiêu nhưng người có biết kiếm chiêu của người không chỉ hữu chiêu là còn phần nào có những biến hóa tương tự Giáp Cốt Công được người gọi là kỳ chiêu chăng? Đã thế này. Ha ha... Người không thể không bại. Đỡ!

Vù...

Quan Vân Hội chợt có cảm nhận đang lạnh khắp người, sắc diện cũng đổi thay và lập tức biến chiêu đổi thức, phần nộ quát vang :

- Giỏi lắm! Lão lại dùng thủ đoạn lấy miệng lưỡi làm ta dao động, kỳ thực lão chưa đủ kiến văn hoặc bản lĩnh để nhận định đúng về chiêu kiếm của ta. Đáng hận thay ta lại một lần nữa bị lão dùng thủ đoạn suýt nữa không nhận ra. Hạng người như lão đừng mơ tưởng chuyện thu phục ta. đỡ!

Ào...

Nhưng Mông diện nhân vẫn cười càng lúc càng trở nên ngạo nghệ đắc ý :

- Tiếc thay người đã không nhận ra sớm hơn. Mà đừng quên, binh bất yếm trá, khiến người tự để mất tiên cơ, nhất là kiếm pháp của người, Ha ha... Nếu lúc này quả thật vô chiêu làm ta ngỡ phải thúc thủ, thì lúc này lại là hữu chiêu, nào khó gì để ta không thể đối phó. Trúng!

Soạt!

Đó là tiếng y phục của Quan Vân Hội chợt bị nhánh cây của đối phương rạch rách một đường dài, mà nếu Quan Vân Hội không kịp đảo người lách. Ngang đúng mức thị chỗ bị trúng kiếm chính là tâm thất chứ không riêng gì y phục.

Quan Vân Hội động nộ, hoành ngang nhánh cây thích thật mạnh vào đối phương từ phía bên tả :

- Sao lão đối ý chỉ muốn lấy mạng thay vì giữ nguyên chủ tâm ban đầu là thu phục ta? Đã vậy, ta không cần khách sáo. Đỡ!

Mông diện nhân chợt xoay ngang người và nhẹ nhàng vừa gạt đỡ vừa để cho hai nhánh cây chạm vào nhau :

- Trong ước đấu Tam chiêu, không kể một hòa, bại một và thắng một, hiển nhiên không thể không cần thêm chiêu thứ tư để phân định người thắng kẻ bại. Người nên chú tâm vào điều đó hơn là nói những lời vô ích. Trúng này!

Cạch!

Hai nhánh cây chạm nhau, nhánh của Quan Vân Hội gãy ngang. Như vốn dĩ chỉ là nhánh cây mục. Còn Mông diện nhân, vì đó chỉ là chiêu đỡ gạt nên vũ khí của Quan Vân Hội không còn, nhánh cây của lão cứ theo đà tiếp tục chọc thẳng vào người Quan Vân Hội.

Ào...

Quan Vân Hội thất kinh, vội ném đoạn cây dù bị gãy nhưng vẫn còn một phần nắm trong tay vào giữa mặt Mông diện nhân.

Mông diện nhân vụt neho mắt cười, ung dung dùng tả thủ đẩy bật đoạn cây ra và động tác này vì quá dễ dàng nên không hề làm hữu kiếm của Mông diện nhân ngưng trệ hoặc chậm lại.

Nhánh cây cứ xé gió đâm vút vào Quan Vân Hội.

Víu...

Nhưng vì lúc ném bỏ đoạn cây, Quan Vân Hội đã có sẵn chủ ý nên bây giờ Quan Vân Hội chỉ cần giẫm mạnh hai chân để bật uốn về phía sau là toàn thân vút nhấc bổng nên, thoát chiêu kiếm của Mông diện nhân trong gang tấc.

Ào...

Mông diện nhân bật cười, nhánh cây trên tay cũng được dùng như ngọn lao, ném thẳng vào Quan Vân Hội hiện lúc này hãy còn đang lơ lửng giữa không trung.

- Chiêu thứ tư ngươi bại, chiêu thứ năm vừa rồi người cũng bại. Có sao vẫn chưa nghe người có lời nào nhận bại? Phải chăng ngươi vì ương bướng nên thà chết quyết không cam bại? Đã vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Chết này! Ha ha...

Vù...

Tràng cười của đối phương làm Quan Vân Hội giật mình và vô tình nhìn lại. Để khi thấy được điều gì sắp xảy ra thì nhánh cây cũng vừa vọt chạm vào phần y phục bên ngoài của Quan Vân Hội, cũng ngay tại tâm thất.

Quan Vân Hội khiếp đảm vội trảm người xuống thật nhanh bằng cách vận dụng Thiên Cân Trụ, đồng thời còn dùng hữu thủ gạt nhanh từ hữu qua tả, quyết đẩy bật nhánh cây trước khi để nhánh cây đó xuyên thủng vào người.

Nhưng mọi phản ứng của Quan Vân Hội đều quá muộn, bất quá chỉ đủ để lẩn tránh cái chết đã quá rõ, riêng nhánh cây thì cứ xuyên thủng qua người Quan Vân Hội, vẫn may là chỉ cắm phập vào đầu vai bên tả mà thôi.

Cơn đau buốt người chợt đến làm Quan Vân Hội dù đã an toàn hạ thân nhưng vẫn sớm quên đi những gì cần thiết phải hành động tiếp theo.

Và đó là cơ hội cho Mông diện nhân vừa bật lao đến nhanh như gió cuốn vừa phát ra tiếng gầm lạnh lùng độc ác :

- Nghịch ngã giả vong, ngươi đã bắt phục, ta còn lưu mạng ngươi làm gì. Mau nạp mạng đi!

Nhìn lực đạo cuộn ập đến như cả một ngọn núi chực đè nghiêng toàn thân, Quan Vân Hội vừa sợ vừa giận đến phát cuồng, đành dốc toàn lực tung ra một hữu kinh cực mạnh.

Ầm!!

Quan Vân Hội bị chấn lùi với nửa thân người ở bên tả cơ hồ đau đến mất hết cả cảm giác, đồng thời ở đầu vai nơi hãy còn có nhánh cây cắm vào, máu huyết cứ theo đó tuôn xối xả, nhuộm ướt đầm y phục.

Mông diện nhân lại lao đến với đôi mắt cứ rùng rục những tia nhân đầy sát khí.

- Hãy chấp nhận số phận dành cho ngươi. Chết!

Bùng...

Như chiếc lá cỏn con vô tình gặp phải cơn lốc xoáy hung hãn, Quan Vân Hội bị cuốn bay đi.

Mông diện nhân vừa nhìn vừa ném theo một tràng cười độc ác :

- Lũng Tuyệt Hồn! Ha ha... ngươi không biết đây sẽ là nơi ngươi sẽ phải du hồn hay sao? Ha ha...

Mông diện nhân lại lao mất hút, trả lại cho nơi thâm sơn cùng cốc này sự tĩnh lặng vĩnh hằng vốn có của nó.

14. Tuy Bất Đồng Đạo Vẫn Chung Đường

Nụ cười đang nở trên đôi môi của Trác Thập Cổ đầy vẻ tự mãn rất hợp với lời lão cổ tình dành cho Quan Vân Hội.

- Một mạng đổi một mạng. Ân đền ân, sao ngươi cứ kinh ngạc như thể chưa biết hoặc chưa nhận ra ta là ai? Yên tâm đi, Lũng Tuyết Hồn này dù sao cũng là nơi Thất sát bọn ta ngỡ đã vong mạng nhưng vẫn may thoát nạn. Tìm và cứu được người đâu có gì là khó đối với bọn ta?

Quan Vân Hội toan nhắc mình ngồi lên nhưng đành nhăn nhó buông người nằm xuống trở lại :

- Đa tạ. Nhưng dấu sao xin đừng vội quên tại hạ đây chỉ dùng máu huyết của bản thân để giải độc cho mỗi một mình Tôn giá? Hay Tôn giá ý muốn bảo, do tại hạ thực hiện quá muộn nên thay vì ba thì chỉ kịp giải độc có một là Tôn giá.

Trác Thập Cổ cười lạt :

- Chính ngươi đừng vội kể ân thì đúng hơn. Vì xét kỹ, người đâu vì tình nghĩa khi cứu ta? Trái lại, giả như lúc đó ta đã kịp cho người biết về tung tích của lão Thánh Thủ cho dù người có tận mắt nhìn thấy ta chết, ắt hẳn ở người không hề có lấy một mẩu trắc ẩn dù nhỏ. Đúng không?

Quan Vân Hội sững sờ và nhìn như đây là lần đầu nhìn thấy Trác Thập Cổ :

- Ân oán phân minh, nghĩa tình rạch ròi. Tại hạ nói như thế đúng chứ, nếu quả quyết đây là quan niệm sống và cũng là chủ trương đạo lý của Thất sát Thiên Sơn chư vị?

Trác Thập Cổ chợt đứng lên :

- Đúng vậy. Và vì giữa ta với người ân đã đền ân. Ta đi đây. Phần ngươi thì cứ tùy tiện, chờ khi nào hồi phục, muốn đi hay tiếp tục lưu lại thì tùy.

Nhưng Quan Vân Hội vụt phá lên cười :

- Nếu có đi xin đừng quá vội, cứ chậm chậm và lượng thứ vì tại hạ không thể đích thân tiễn chân. Nhân tiện, cũng xin cho tại hạ gởi lời vãn an đến một vị nữa cũng là Thất sát huynh đệ như tôn giá. Nhưng ước chi tại hạ được tận mặt hội diện và nói lời cảm kích ắt sẽ tỏ hết tác lòng thành, chứ thế này thì tiếc thật. Ha ha...

Trác Thập Cổ quay phát lại :

- Người dựa vào đâu dám quả quyết ngoài ta hãy còn một huynh đệ nữa trong Thất sát cũng có phần cứu mạng ngươi. Hay trong lúc mê man bất tỉnh ngươi đã mơ như thế và lúc này cứ ngỡ mơ là thật?

Quan Vân Hội nhắm đôi mắt mệt mỏi lại :

- Tại hạ không thể không đoán như thế và đa phần là dựa vào quan niệm sống của Thất sát, tại hạ vừa được nghe. Và theo quan niệm đó, mạng đổi mạng, Tôn giá dù được tại hạ cứu thì nếu nghĩ đến cái chết của Tư Không Bình, lỗi là do tại hạ gây ra, khiến Nhị Sát Tư Không Bình vì mang chưởng thương nên khó lòng chi trì lâu với Tam Nhật Truy Hồn Độc như những nhân vật còn lại, vẫn đủ lực để chi trì. Há chẳng phải tôn giá vẫn cho đó là ân đã đủ bù hoàn và cần gì cất công bám theo tại hạ đến tận Lũng Tuyết Hồn này, rồi lại hao tâm tổn sức giải cứu tại hạ? Vậy thì chỉ còn một cách giải thích. Và tại hạ quả quyết đã đoán không sai.

Vì nhắm mắt nên Quan Vân Hội chỉ nhờ nghe một thanh âm xa lạ vang lên, không phải thanh âm do Trác Thập Cổ phát thoại, mới nhận biết vừa có thêm một Sát nữa xuất đầu lộ diện.

Và thanh âm này khen Quan Vân Hội :

- Chỉ dựa vào suy luận, người dám quả quyết như thế, chứng tỏ người không chỉ có tính quyết đoán mà còn thật sự thông tuệ đến khó ngờ. Thật đáng phục.

Quan Vân Hội mở mắt và nhận ra nhân vật vừa xuất hiện không chỉ là một trong năm Sát đã từng nằm chờ chết dưới đáy những hố đất đào vội và không đủ sâu mà còn chính là nhân vật từng gắng gượng lên tiếng

khiến Trác Thập Cổ mãi đến lúc cuối cùng mới chịu thừa nhận là luôn có tư tâm với từng mệnh hệ xảy đến cho Bạch Thúy Hà.

Quan Vân Hội gượng nhồm lên để gạt đầu với nhân vật đó thay cho cử chỉ thi lễ :

- Tôn giá đứng hàng thứ mấy trong Thất sát? Và vì sao cùng là Thất sát nhưng ở Tôn giá dường như có phần thiên về tình cảm nhiều hơn, không thể lạnh lùng đến tận cùng như tại hạ đã tận mắt mục kích ở Đại Sát Trác Thập Cổ?

Nhân vật nọ chợt bối rối và đang tìm cách che giấu, chỉ tiếc là không khéo lắm :

- Mang ân của người thì dù biết phải chết vẫn cứ tận lực báo ân. Người nói như thế chỉ vì đã phát hiện Tam Sát ta từng có biểu hiện quá lo lắng cho sinh mạng Bạch Thúy Hà? Nhưng người sẽ không còn nghi vấn nữa nếu có dịp nào đó người tình cờ biết rõ lai lịch thật của Bạch Thúy Hà. Còn về cái chết quá oan uổng của Tư Không Bình lão Nhị, người đã nói không sai. Vậy thì từ nay về sau giữa người và Thất sát kể như ân đã đền, oán đã trả chẳng ai nợ nần gì ai. hãy cố mà tự bảo trọng lo cho chính bản thân người thì hơn.

Nói xong Tam Sát liếc liếc nhìn Đại Sát Trác Thập Cổ :

- Đi chứ, lão Đại?

Trác Thập Cổ dù gạt đầu tán đồng nhưng như hãy còn hậm hực nên cố nói thêm với Quan Vân Hội một câu :

- Nhớ đấy, ân oán kể như xong, lần sau mong người hãy cố tình mà tránh mặt bọn ta. Đừng ý trưng vào công phu Âm Quỷ chương mà tiếp tục gây khó xử cho cả người lẫn bọn ta đấy. Hừ!

Nhưng một lần nữa Quan Vân Hội chợt kêu giật lại :

- Giáo chủ của quý giáo đã không trao ban giải được Tam Nhật Truy Hồn Độc. Hạng người tuyệt tình như thế hà tất nhị vị cứ mãi lo cho sinh mạng Bạch Thúy Hà vốn dĩ là Thiếu giáo chủ quý giáo, ái nữ của nhân vật đã dành tâm để Thất sát hao tổn nhiều nhân mạng. Tại hạ muốn nói ở đây không phải ám chỉ Giang Viễn Thanh vì đã minh bạch Giang Viễn Thanh không thể là Giáo chủ Thánh Ma giáo.

Trác Thập Cổ khựng lại :

- Đã một lần người đoán lầm, cho Bạch Thúy Hà kỳ thực phải ở họ Giang. Vậy sao không nghĩ lần này người cũng đoán lầm?

Quan Vân Hội gắng gượng ngồi lên, may lần này thành công, cho dù đầu vai tả vẫn còn đau buốt đến tận cốt tủy.

- Tại hạ không tin đã đoán lầm. Vì đã từng nghe ai đó nói, cứu Thất sát thoát chết ở Lũng Tuyết Hồn này độ nào chính là Giáo chủ Thánh Ma giáo Chỉ vì thế Thất sát mới cam tâm trở thành Thất Tinh thất hộ pháp cho Thánh Ma giáo. Đúng chứ? Và cũng vì ân nghĩa này Bạch Thúy Hà nếu không là Thiếu giáo chủ quý giáo thì có sao dù sắp chết vì độ, Thất sát vẫn cứ lo cho Bạch Thúy Hà?

Trác Thập Cổ quay hẳn lại, đồng thời còn hùng hổ tiến lại gần Quan Vân Hội với sắc thái sát khí đằng đằng :

- Ngoài người ra còn ai khác cũng có suy luận tương tự người? Nói mau, nếu không đừng trách Trác Thập Cổ này thà thất hứa hơn bất nghĩa đành xuống tay hạ thủ người ngay tại đây.

Nhưng Quan Vân Hội không hề sợ hoặc tỏ ra nao núng dao động, trái lại còn phá lên cười tỏ ý rất hài lòng.

- Hóa ra tại hạ đoán đúng? Và đó là lai lịch thật của Bạch Thúy Hà? Yên tâm đi, điều này tại hạ chỉ vừa mới đoán ra và nhị vị là những người đầu tiên được nghe. Nhưng đoán được thế này tại hạ cùng tự yên tâm. Bởi dần dần vẫn được minh bạch đâu mới là thù nhân đích thực từng dụng mưu lập kế hãm hại song thân tại hạ.

Tam Sát vì cũng quay lại nên đang ngơ ngác nhìn Quan Vân Hội :

- Người bảo chính người cũng yên tâm là thế nào? Và cách người cười nói dường như không sợ Trác lão Đại hạ sát người. Điều gì khiến người tự tin đến như vậy?

Quan Vân Hội đáp lại thật hòa hoãn :

- Ất không chỉ một mình Trác tôn giá biết những thiện cảm tại hạ luôn dành cho Bạch Thúy Hà? Nhưng thiện cảm đó đã một lần suýt tan biến ngay khi tại hạ nghĩ rằng nàng ở họ Giang và là hậu nhân của kẻ thù. Đó là lúc tại hạ đã từng lầm lẫn, cho Giang Viễn Thanh là Giáo chủ Thánh Ma giáo. Và tương tự như thế, vì bây giờ võ lệ nàng vẫn thật sự là Thiếu chủ quý giáo, trong khi đó thù nhân đã tử tiên phụ Quan Vân Du nếu tại hạ vẫn đề quyết là người của Thánh Ma giáo thì thiện cảm này liệu có còn chăng? Do đó, tại hạ bảo được yên tâm vì bây giờ chợt nhận ra thù nhân vị tất cứ phải là người của Thánh Ma giáo.

Trác Thập Cổ nghi ngờ :

- Người có lý do gì để suy đoán như thế?

Quan Vân Hội hỏi vặn lại :

- Ai là nhân vật đã cùng Tôn giá dong thuyền đi đến Thiên Hồ Thủy Trại, sát hại Thiên Hồ song tú, truy sát Bạch Thúy Hà và tại hạ?

Trát Thập Cổ lắc đầu :

- Ta vẫn từng ước ao, giá mà biết nhân vật đó là ai. Người muốn báo hận?

Quan Vân Hội ngạc nhiên :

- Tôn giá luôn tôn kính gọi nhân vật đó với danh xưng là tiên sinh và dường như cũng biết tại hạ gánh nhận hậu quả này là do nhân vật đó gây ra, sao lại bảo không hề biết nhân vật đó là ai?

Trác Thập Cổ cười gượng toan đáp. chợt từ xa xuất hiện một bóng người hối hả lao nhanh đến.

Nhân vật đó còn thì thào vừa khấn trương vừa hốt hoảng :

- Hành tung của bọn ta đã bại lộ. Tẩu thôi!

Quan Vân Hội ngơ ngàng nhìn nhân vật mới xuất hiện :

- Kể cả Tôn giá vẫn may, chưa chết vì độc chất Tam Nhật Trục Hồn?

Trác Thập Cổ bỗng hắng giọng không đếm xỉa gì đến tâm trạng của Quan Vân Hội lúc này trái lại cứ lo lắng nhìn nhân vật mới đến :

- Không thể có chuyện đó. Trừ phi lão Tứ muốn ám chỉ chính kẻ khả nghi chợt quay lại sau khi đã bỏ đi hơn một ngày, lại còn cao hứng, toan xuống đến tận đáy Lũng Tuyết Hồn này?

Lão Tứ gật đầu và tuy đáp lời Trác lão Đại nhưng mắt thì thỉnh thoảng liếc nhìn Quan Vân Hội.

- Dù vì tiểu tử hay vì tình cờ phát hiện tung tích bọn ta thì đúng là kẻ khả nghi như có ý định muốn xuống tận chỗ này. Nếu không mau tẩu e không kịp.

Quan Vân Hội lại thêm một tầng ngơ ngàng :

- Chư vị đang đề cập về chính nhân vật đã cố ý hạ thủ và toan làm tại hạ tan thân nát thịt bằng cách hất bay xuống Lũng Tuyết Hồn này?

Trác Thập Cổ bỗng tỏ ra trầm tư lạ và có lẽ vì thế không hề nghe câu nghi vấn mà Quan Vân Hội vừa nêu.

Tam Sát vì nghe nên chợt gắt Quan Vân Hội :

- Trác lão Đại đang nghĩ kế, người nếu chưa muốn chết thì chớ gây kinh động. Rõ chưa?

Quan Vân Hội giận vì bị xem thường, toan phản bác lại, bỗng nghe Trác Thập Cổ thở hắt ra :

- Ta chịu. Khó thể đoán kẻ khả nghi quay lại và còn muốn tìm xuống đây là vì bọn ta, hay chỉ vì tiểu tử. Nhưng tẩu thì vẫn tẩu, nếu không thì còn biết hành động như thế nào. Đi!

Tam Sát chợt hỏi :

- Có đưa tiểu tử cùng đi chăng?

Và sau câu Tam Sát hỏi, Quan Vân Hội chợt cảm thấy dâng trào một niềm cảm kích thật khác lạ khi nghe Trác Thập Cổ đáp :

- Thọ ân phải đền ân, huống hồ tình cảnh đã buộc lão Tứ xuất đầu lộ diện. Nhờ tiểu tử mà lão Tứ còn mạng để đứng đây. Bảo sao lại không đưa tiểu tử cùng đi? Hãy cứ theo đó mà hành động.

Và chính Tứ Sát, nhân vật vừa xuất hiện, tự khom người đưa tay nhắc Quan Vân Hội đứng lên, chực đưa đi.

Quan Vân Hội vội kêu ngăn lại :

- Chờ đã.

Tứ Sát đành chờ, nhưng vì chỉ thấy Quan Vân Hội cứ tự tay xé bỏ y phục đang mặc trên người, nên cau gắt :

- Tình thế lúc này đã quá khẩn cấp nào phải lúc cho người phát cuồng và hóa rồ có những cử chỉ hành vi không thể nào hiểu nổi.

Vì nghe nên Trác Thập Cổ dù đã bước đi vẫn kinh nghi quay lại nhìn :

- Người có ý gì thế, tiểu tử họ Quan kia?

Quan Vân Hội vẫn cứ tự ý xé bỏ từng mẩu y phục thành những dải ngắn có dài có, sau đó còn vắt loạn tứ tung, miệng thì giải thích :

- Nếu đã không có thi thể của tại hạ lưu lại thì chí ít cũng phải có càng nhiều càng tốt các dấu tích cần thiết. Y phục đã bị cào xé rồi, bây giờ chỉ cần thêm một ít máu huyết nữa là tạm xem như thi thể của tại hạ đã bị lũ lang cẩu giành giật tranh phần.

Tứ Sát vỡ lẽ :

- Cao minh. Thông tuệ và thận trọng như người thật đáng khâm phục. Được rồi về máu huyết thì hãy để ta hoàn lại những máu huyết người đã dùng cứu mạng ta.

Dứt lời, Tứ Sát tự làm cho cánh tay có thương tích và thản nhiên nhìn máu huyết bắn thân nhiều vương vãi tứ tung.

Trong khi đó, Trác Thập Cổ lại hỏi, vì phát hiện Quan Vân Hội đang tìm cách đập sao cho vỡ một mẩu sắt đã sét trống tay :

- Người lại có hành động gì? Đừng quên thời gian không còn nhiều để người cày tài phô trương những mưu mô thủ đoạn và sự thông tuệ của người.

Quan Vân Hội vì biết không còn kịp giải thích nên đành tiếc rẻ, vắt bỏ mẩu sắt gỉ chưa thể đập cho vỡ vào một nơi tạm gọi là khuất.

- Chỉ khi nào nhìn thấy vật này, kẻ khả nghi dù muốn dù không cũng phải tin tại hạ đã thật sự mất mạng. Nhưng phải chỉ được đập vỡ thì tốt hơn. Thôi thì đành vậy.

Vì nhờ có Tứ Sát tiếp lực nên chỉ một lúc sau Quan Vân Hội cũng kịp được Tứ Sát ấn cho chui vào một huyết khẩu khá hẹp, không chậm hơn so với Đại Sát và Tam Sát cũng vừa mới chui vào.

Huyết khẩu đã hẹp đã tối lại còn đột ngột dốc chúi xuống khiến Quan Vân Hội vì chưa thể nhận biết địa hình ngay nên suýt ngã nếu như không kịp chịu cả thân mình vào người đang chui phía trước.

Nào ngờ người đó lại là Tam Sát. Vì đã gắt Quan Vân Hội một lần nên lần này Tam Sát cũng gắt :

- Khi này người cứ chễm chệ chần chừ, ngỡ rằng người không sợ chết mới phải. Cớ sao bây giờ lại tỏ ra cuống cuống toan tranh phần chui vượt qua cả ta?

Quan Vân Hội chỉ còn biết chống chế :

- Không phải thế đâu, xin đừng ngộ nhận. Bất quá tại hạ chỉ muốn nhắc chư vị, dù có chui nấp vào đâu thì cũng đừng quên điều cần yếu là phải xóa bỏ mọi dấu vết, nhất là cần nghĩ cách che giấu lối chúng ta vừa chui vào.

Chui ngay phía sau Quan Vân Hội là Tứ Sát và chính Tứ Sát lên tiếng đáp lời :

- Người biết cẩn trọng và lo xa như thế là tốt. Nhưng hãy yên tâm vì bày lại dấu vết giả như người vừa hành động thì đúng là bọn ta đã không kịp nghĩ đến. Riêng về xóa bỏ mọi dấu vết thì bọn ta đã từng làm. Người không phải lo lắng về điều đó. Và sẽ tốt hơn, tốt cho tất cả mọi người nếu kể từ lúc này người đừng lên tiếng nữa. Được chứ?

Vân Hội thoát nghe xong suýt khựng lại vì sự nghĩ ngay đến một điều.

May thay, do kịp nhớ đến lời Tứ Sát vừa dặn, là đừng lên tiếng nữa nên Quan Vân Hội vội ngậm miệng lại ngay, chỉ ngấm ngấm thích thú với điều vừa do bản thân tự nghĩ ra.

Ở phía trước, Tam Sát đang chui bỗng dừng lại.

Quan Vân Hội vì không ngờ nên lần này lại chạm vào lưng Tam Sát. Cho dù chỉ là chạm nhẹ nhưng Quan Vân Hội vẫn sẵn sàng tâm trạng chờ nghe Tam Sát gắt. Nào ngờ Tam Sát vẫn cứ lặng thinh và ngồi yên, khiến Quan Vân Hội vì sinh nghi nên cũng ngồi yên.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, khi có thanh âm của Trác lão Đại từ phía trước ào ào dội ngược lại, Quan Vân Hội mới hiểu vì sao tất cả lại ngồi yên thế này.

Trác lão Đại hỏi :

- Ta chưa muốn mạo hiểm ngay lúc này, nếu sự thế chưa thật sự đến lúc nguy cấp. Mọi người nghĩ sao? Thiếu tùy đa, mọi người quyết định thế nào ta hành động thế ấy. Nào, nói đi.

Địa đạo tối đen và vì vẫn chưa ai lên tiếng cho dù đều đã nghe rõ tiếng Trác lão Đại hỏi, nên đối với Quan Vân Hội lúc này, bầu không khí ở đây còn thêm ngột ngạt khó chịu.

Mãi sau đó mới có tiếng Tứ Sát thì ào ào :

- Trác lão Đại hề thấy thế nào thuận tiện thì cứ theo đó mà hành động không phải hỏi.

Trác Thập Cổ vẫn hỏi :

- Hành tung của chúng lần này liệu có thể bị phát hiện chăng?

Đã hỏi tất có đáp và lời đáp lại lần này, cho dù vẫn xuất phát từ phía sau Quan Vân Hội, nhưng lạ thay đã không do Tứ Sát đáp. Vì nếu là Tứ Sát thì một là Quan Vân Hội phải nghe lại những thanh âm quen tai, hai là không thể được xuất phát từ phía sau. Xa hơn hẳn vị thế giữa Tứ Sát và Quan Vân Hội. Từ đó kết luận, như lúc này Quan Vân Hội đã ngầm nghĩ, ngoài Đại, Tam, Tứ Sát đã lần lượt xuất hiện cho Quan Vân Hội nhìn thấy thì chỉ ít trong Thất sát hẳn phải còn một Sát nữa cũng may chưa mất mạng vì nhờ được máu huyết của Quan Vân Hội giải độc cứu mạng. Và chính Sát này vì chui vào sau cùng nên nói như Tứ Sát vừa nói. Đây là nhân vật có nhiệm vụ xóa bỏ mọi dấu vết và che khuất luôn huyết khẩu là nơi mọi người chui vào.

Và Quan Vân Hội đoán đúng, do nghe Sát đó đáp lại Trác Đại Sát như thế này :

- Cách lưu lại dấu vết của tiểu tử đã thu kết quả. Cũng hy vọng dụng ý của lão chỉ là tìm tiểu tử. Và nếu lão đắc ý với mẫu sắt gỉ, thoát tìm thấy đã sấm soi nhìn mãi, ắt chỉ một lúc nữa sẽ bỏ đi.

Tứ Sát vụt lều bều :

- Nhưng tại sao ngay sau khi đắc thủ lão không tiến hành tìm ngay? Để chậm hơn một ngày mới tìm, có trời mới biết dụng ý thật của lão là thế nào.

Trác Đại Sát lại thì ào ào :

- Lão là hạng có tâm cơ thủ đoạn không thể lường. Điều này vì chúng ta, ai cũng biết quá rõ, thế cho nên cứ theo đã bàn định mà tiến hành. Lão Thất vẫn giữ vật đó chứ? Đừng ngại, nếu phát hiện tình thế có thể dẫn đến hiểm nguy, lão Thất cứ cho lão biết thế nào là thủ đoạn của chúng ta.

Đáp lại Trác Đại Sát dĩ nhiên là lão Thất. Nhưng đối với Quan Vân Hội thì đây lại là thanh âm hoàn toàn khác, không thể nào lầm với giọng xa lạ đã vừa nghe khi nãy :

- Ta cũng định tâm như thế. Và may ra vạn nhất chúng ta đoán đúng, vật này dù có gây cho chúng ta không ít nguy hiểm thì vẫn có lợi, gọi là kẻ “Nhất tiễn xạ song điêu”, đúng không?

Tam Sát phản nài :

- Biết có phải xạ song điêu chẳng, hay chỉ có cả một bầy Điêu Sát cùng bị thiêu rụi, chín như chim quay?

Có tiếng Thất sát sụt sịt :

- Có chuyện rồi, đừng lên tiếng nữa.

Mọi người lại lặng thinh, ngồi yên như thế đã hóa thành đất lấp đầy trong lòng địa đạo.

Được một lúc ai cũng nghe tiếng lão Thất lẩm bẩm :

- Đến thì đến, hoặc không đến thì bỏ đi ngay cho kẻ khác nhờ. Có đâu lại cứ chúi đầu chúi mũi tìm gì dưới đất, mất thì hau háu như thú tìm dấu vết con mồi, lạ kỳ?

Tam Sát chợt chạm người vào Quan Vân Hội :

- Ở người còn một vật, gì khác lẽ ra phải lưu lại lúc tạo dấu vết giả nhưng người vì không nhớ nên gây sinh nghi cho đối phương?

Quan Vân Hội vội ngấm ngấm điểm qua nhanh mọi vật dụng vẫn luôn mang theo bên người :

- Theo tại hạ thì không còn. Tuy vậy...

Tứ Sát ở phía sau chồm đến, kề miệng vào lỗ tai Quan Vân Hội :

- Thế là sao? Người không thể quả quyết một cách chắc chắn ư?

Quan Vân Hội thở dài :

- Trong người tại hạ tuy hãy còn một vật nữa nhưng lão không làm sao biết được vật đó dù của lão mà lại do tại hạ cất giữ. Tốt nhất xin chừa vị cứ bình tâm, vì theo tại hạ nghĩ lão chỉ tìm hù dọa thế thôi. Hoặc giả điều lão đang cố tìm vị tất chính là vật đang được tại hạ đề cập đến.

Tam Sát gằn giọng :

- Theo người ư? Trái lại, theo ta thì người ngay bây giờ nên tìm cách vứt bỏ vật đó, làm sao cho thật khéo, không những để lão dễ dàng tìm thấy mà còn đừng gây thêm nghi ngờ, khiến lão sục tìm ra chỗ bọn ta đang ẩn nấp. Rõ chưa?

Quan Vân Hội đành lấy ra một hạt tròn, đen đồng thời còn có một lỗ thủng nhỏ xuyên suốt từ đầu này qua đầu kia, trao cho Tam Sát.

- Vứt bỏ như thế nào tùy Tôn giá. Nhưng tại hạ vẫn có một lời, không thể không nói trước. Vị tất với vật này chừa vị sẽ mãn nguyện là nhìn thấy lão bỏ đi. Vì như tại hạ vừa giải thích, lão quyết không phải đang vì vật này mà sục tìm.

Tam Sát chợt hỏi ý Trác lão Đại :

- Có nên vứt lại chẳng, lão Đại?

Trác lão Đại suy nghĩ một thoáng mới đáp :

- Đối mặt với lão lúc này là tự sát. Mà để lão tình cờ phát hiện chỗ chúng ta ẩn thân thì nguy hiểm đưa đến cũng không khả quan hơn. Thôi thì cứ liều một phen, thà tận dụng mọi cơ may dù nhỏ hơn là vì ngần

ngại lại bỏ qua. Lão Tam hãy giao vật đó cho lão Thất. Hi vọng lão Thất sớm nghĩ được cách tốt nhất để vớt bỏ vật đó ra ngoài.

Mọi người chuyền tay nhau và đến tay lão Thất, ắt hẳn là nhân vật nấp ở ngoài cùng.

Sau đó không lâu, hầu hết đều thở phào khi nghe lão Thất cũng thở phào nhẹ nhõm :

- Ổn rồi. Vật đó nhờ có sẵn một lỗ xuyên thủng ắt sẽ phát tiếng động nếu bị ném mạnh nhưng do ta chỉ cho lăn nhẹ nhẹ nên chính lỗ thủng đó lại giúp cho lấp đi mọi tiếng động khả nghi.

Trác lão Đại chợt bật ra câu hỏi đầy vẻ kinh ngạc :

- Là vật gì lại có sẵn một lỗ xuyên thủng?

Lão Thất lại suýt suýt :

- Nhặt được rồi. Mà thật lạ. Sao lão bỗng tỏ ra quá ngạc nhiên như không ngờ tìm thấy vật đó ngay tại đây? Nhưng không, sao ổn thật rồi. Nhìn kìa, cứ cung cách này thế nào lão cũng phá lên cười cho mà xem. Đây, bắt đầu đây.

Và đúng như lão Thất nhờ nấp ở phía ngoài cùng nên đã nhìn, đã thấy vật vừa đoán, tròng cười đúng là của Mông Diện Nhân liền vang lên lồng lộng, ngập tràn ngay vào địa đạo, nơi đang có ít nhất là sáu nhân vật đang thân kề thân chui rúc vào nhau để ẩn nấp như lũ chuột phải chui nấp vì sợ bị phát hiện.

Nhưng đang khi tròng cười đó vẫn còn, khắp lòng địa đạo chợt vang lên thêm tiếng gầm có phần nào tất nghên do chính lão Thất bỗng bất thần phát ra :

- Tẩu mau, lão Đại. Ta...

Và tiếng gầm của lão Thất bị tất nghên là do một tiếng nổ cực lớn chợt vang lên.

Ầm!!

Dư lực của tiếng chấn nổ dĩ nhiên chỉ có thể tác động về hai hướng, vừa ra ngoài vừa phát dội ngược vào trong vì đây là lòng một địa đạo chỉ có hai đầu.

Và tác động hướng dội vào bên trong ngay lập tức xô đẩy mọi người vào nhau, để rồi đều cùng nhau bị cuốn lăn lóc theo suốt chiều dài còn lại của địa đạo.

Ào ào...

Và đồng thời với tình cảnh vừa lâm vào, Quan Vân Hội dù không cần nhìn vẫn phát hiện còn có cả một quãng lửa sáng lòa hầu như xuất hiện cùng một lúc với tiếng chấn nổ cực lớn vừa nãy. Để bây giờ quãng lửa như cùng muốn lao cuộn theo mọi người, đuổi nà từ phía sau trông thật khiếp đảm.

Nhưng thật may địa đạo đã đến lúc không còn nhỏ hẹp nữa, trái lại chợt phình to tạo thành một khoảng không gian ngỡ là rộng bao la và biến thành nơi nuốt tất cả mọi người vào, nuốt luôn cả vầng lửa. Để rồi ngay sau đó, quãng lửa thì ung dung tan biến, cuộn thốc mãi lên cao, riêng phần của mọi người thì lả tả rơi xuống dưới như sung rụng, rơi mà không biết đến lúc nào sẽ thôi rơi.

Chợt,

Bồm... Bồm... Bồm...

Phần dưới cùng của khoảng không bao la là một mặt nước tuy không thể gọi là bao la nhưng cũng đủ lớn đủ sâu để đón nhận từng người rơi xuống để nhấn chìm đến tận đáy.

Quan Vân Hội dĩ nhiên cũng chung số phận nhưng sau đó nhanh chóng trôi đầu lên. Không thấy một ai hoặc trước hoặc liền sau đó cũng trôi lên như Quan Vân Hội. Biết có điều bất ổn cho họ, những nhân vật còn lại của Thất sát, Quan Vân Hội vội hụp xuống và giương hết mục lực để tìm quanh.

Có một bóng người đang cố vùng vẫy tự cứu ngay bên dưới, Quan Vân Hội thần tốc túm vào tóc người đó và kéo lên đưa đến tận bờ.

Là lão Tứ??

Quan Vân Hội do không đủ lực để ném lão Tứ lên bờ, đành tìm chỗ tạm thoai thoải và cầm hai tay lão Tứ vào vị trí có thể cầm để lão đứng vì tuột tay lại làm cho bản thân chìm xuống nước như vừa chìm.

Quan Vân Hội lại hụp người hoàn toàn vào dưới làn nước, tìm nữa và tiếp tục ứng cứu kịp lúc cho những ai cần ứng cứu.

Cuối cùng, khi đã quá mệt mỏi vì kiệt lực, tự Quan Vân Hội cũng tìm cách bấu giữ một tay vào kẽ đá cạnh bờ kịp thời trước lúc hôn mê ngất lịm.

* * * * *

Quan Vân Hội tự dừng lại ở đầu một dòng sông, một nơi ai cũng biết chắc nếu còn tiếp tục đi nữa sẽ nhìn thấy mặt nước mở rộng ra trở thành một con sông thật lớn, cuộn cuộn chảy mãi vào vùng Giang Nam trù phú.

Theo chân Quan Vân Hội, Trác Thập Cổ và Tứ Sát còn lại cũng dừng chân.

Trác Thập Cổ gượng cười :

- Tiểu huynh đệ đừng lấy làm phiền, Thánh Ma giáo vốn dĩ luôn cùng vô lâm chính phái đối đầu. Bọn ta sẽ rất khó xử nếu thuận ý tiểu huynh đệ hoặc tìm hộ lão Hiệp Cái cho tiểu huynh đệ phân minh giải thích, bảo họ Giang tuyệt đối không hề là Giáo chủ bốn giáo như Thất đại phái vì tin lời tiểu huynh đệ và lão Hiệp Cái nên nghi ngờ và bắt giữ giam cầm chờ ngày xét xử họ Giang. Đều là những điều bọn ta không thể hành động và cũng không muốn hành động.

Quan Vân Hội quay lại nhìn họ, chỉ còn lại năm do đã mất hai nên không đủ bảy nhân vật từng là Thất sát ác danh vang khắp vô lâm và chợt Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Tại hạ hiểu rồi. Thôi thì vì chính kiến mỗi người mỗi khác, tại hạ dù phiền cũng không thể oán trách chư vị. Nhưng vì vẫn lo cho Bạch Thúy Hà, tại hạ liệu có thể hỏi chư vị một câu?

Trác Thập Cổ lần ấy đáp ứng thật nhanh :

- Sau ơn cứu tử khiến bọn ta không đến nỗi nạp mạng cho Thủy Tề suốt mấy ngày qua bọn ta đã tự ngẫm nghĩ và cuối cùng đã bàn định đi đến chỗ đồng lòng là sẽ cho tiểu huynh đệ biết về tung tích của hai nhân vật từng được tiểu huynh đệ quan tâm. Thứ nhất là về Diệu Thủ Thánh Y. Nói thật, bốn giáo đã từng tìm thấy và quyết không có ý hại lão, chỉ vì rất cần để mong được lão dùng Diệu Thủ chữa trị cho bệnh tình khá nghiêm trọng của Giáo chủ bốn giáo. Tiếc thay...

Quan Vân Hội rung động :

- Thánh Thủ đã vong mạng? Ai hạ thủ? Giáo chủ quý giáo ư?

Trác Thập Cổ lắc đầu :

- Cùng bị bắt với lão còn có cả nha đầu Hoài Phương. Bọn ta vì bất cẩn, phần thì không ngờ nha đầu dù chỉ là tiểu oa nhi nhưng biết giở lăm trò tinh quái nên để nha đầu suýt đưa lão Thánh Thủ đi thoát. Nhưng sau đó chính kẻ khả nghi đã phát hiện hành tung cả hai, thế là...

Quan Vân Hội chợt có cảm giác khắp người như hóa băng :

- Cũng chính là nhân vật chư vị gọi tôn xưng là tiên sinh đã hạ sát Thánh Thủ cùng Hoài Phương?

Trác Thập Cổ thở dài :

- Theo kẻ khả nghi thuật lại, Hoài Phương cuối cùng cũng thoát. Chỉ có Thánh Thủ là vong mạng.

Quan Vân Hội cười lạnh :

- Thêm một tầng nữa oán cừu sẽ được tại hạ chất chồng thêm cho thù nhân. Còn Bạch Thúy Hà thì sao?

Trác Thập Cổ cười bí ẩn :

- Tuy bọn ta chưa thể đề quyết chính kẻ khả nghi đã mưu hại và toan chiếm đoạt cương vị Giáo chủ bốn giáo, nhưng vì cần tắc vô ưu, một mặt bọn ta tung tin Thúy Hà đã chết, mặt khác thì ngấm ngấm bố trí

mọi việc thật chu tất, sẽ giúp Thiếu giáo chủ sau này đủ bản lĩnh đảm đương trọng trách. Và điều này vì kẻ khả nghi không thể nào mong có cơ hội phát hiện nên tiểu huynh đệ cứ yên tâm. Đồng thời cũng miễn thứ nếu bọn ta chỉ thổ lộ được đến thế.

Quan Vân Hội hồ nghi :

- Tại hạ hỏi thế này tuy không nên không phải, nhưng vì cảm thấy quá kỳ quái nên khó thể giữ mãi trong lòng. Chẳng phải chính Tôn giá có thể đã theo lệnh kẻ khả nghi và sau đó cả hai cùng có hành vi truy sát Bạch Thúy Hà ở Thiên Hồ Thủy Trại? Ý đồ hãm hại Bạch Thúy Hà của kẻ khả nghi như vậy đã quá rõ, có sao Tôn giá bảo vẫn chưa dám đề quyết tội trạng của kẻ khả nghi đối với quý giáo?

Tam Sát chợt lên tiếng đáp, thái độ không còn gay gắt nữa, kể từ khi được Quan Vân Hội mạo hiểm lần lượt cứu mạng cho cả năm, không để họ mất mạng và bị thủy táng :

- Có điều này ắt hẳn tiểu huynh đệ chưa rõ, là theo kẻ khả nghi đề quyết, Bạch Thúy Hà chỉ là hậu nhân cốt nhục của Giang Viễn Thanh. Trong khi đó Trác lão Đại lại có bằng chứng xác quyết cho biết Bạch Thúy Hà chính thật là Thiếu giáo chủ bốn giáo. Chỉ vì ẩn tình kỳ bí này, nếu kẻ khả nghi luôn quyết sát hại Thúy Hà thì ngược lại chính bọn ta có trách nhiệm giữ sao cho Thúy Hà tuyệt đối an toàn.

Quan Vân Hội càng thêm khó hiểu :

- Chậm đã, vì lời của Tôn giá khiến tại hạ nảy sinh hai nghi vấn. Thứ nhất, liên quan gì đến ái nữ của Giang Viễn Thanh ở đây? Chúng tỏ hành vi bắt giữ hậu nhân của Giang gia lại là do kẻ khả nghi gây ra, có thể có sự đồng mưu của quý giáo? Và nghi vấn thứ hai, chư vị bảo là luôn giữ vẹn toàn cho sinh mạng Bạch Thúy Hà, ném nàng lên Thiên Hồ Thủy Trại, nơi có Song tú sẵn sàng sát hại bất luận ai, vì chư vị đã biết tính khí họ vốn là thế, nghĩa là sinh mạng của nàng khi đó mười phần kể như chết chắc đủ mười, vậy đâu thể bảo giữ an toàn cho nàng?

Trác lão Đại cười thần bí :

- Việc bắt giữ hậu nhân Giang gia kỳ thực không hề do bốn Giáo chủ xướng. Vì thế mãi sau này, lúc kẻ khả nghi đưa Thiếu giáo chủ đích thực quay trở lại Tổng đàn bốn giáo và bảo thân phận của Thiếu giáo chủ chỉ là hậu nhân của Giang gia, thì mọi người mới vỡ lẽ. Đồng thời mình bạch kẻ khả nghi cố tình hành động chỉ để gieo thêm tiếng oán cho bốn giáo. Nhưng vì ta có bằng chứng để phân biệt chân giả nên hiểu thêm kế của kẻ khả nghi có những hai dụng ý. Bọn ta bèn tương kế tựu kế vờ tin là thật và cũng thuận tình đưa Bạch Thúy Hà lên Thiên Hồ Thủy Trại. Tiểu huynh đệ còn nhớ lần đó chính ta từng bảo đang rất ngại bị phát giác hành tung.

Quan Vân Hội nhăn trán nhíu mày, không phải để cố nhớ lại điều họ Trác đang muốn nhắc, mà là gắng theo cho kịp những gì họ Trác vì cố tình tiết lộ mập mờ nên thật khó hiểu :

- Là ngại kẻ khả nghi ngấm ngầm bám theo sẽ phát hiện nếu Tôn giá thay vì đưa Thúy Hà đến Thiên Hồ lại tìm cách thay ngựa giữa đường, vừa cứu nàng vừa không hề đến Thiên Hồ?

Trác lão Đại gật đầu :

- Còn một nguyên do nữa. Như ta vừa bảo kế của kẻ khả nghi có hai dụng ý. Vậy thì đặt trường hợp Thúy Hà thật sự chỉ mang thân phận hậu nhân Giang gia, đồng thời ta vì tuân lệnh đưa Thúy Hà đến cho Song tú sát hại, vạn nhất kẻ khả nghi trước đó đã lên đưa tin cho Giang Viễn Thanh, có phải chỉ bản thân ta do đang một mình bên cạnh với vị thế là kẻ bắt giữ Thúy Hà chỉ cần họ Giang cùng đệ tử phái Thiếu Lâm mai phục và ập đến là ta không còn gì để chối cãi, phủ nhận chẳng? Vì thế ta rất cần giữ kín hành tung, không thể để kẻ khả nghi nghi ngờ, cũng không được để đệ tử phái Thiếu Lâm phát hiện.

Quan Vân hội gật nhẹ đầu :

- Vậy đâu là bằng chứng khiến tôn giá luôn đề quyết thân phận thật của Thúy Hà là Thiếu giáo chủ quý giáo?

Trác lão Đại miễn cưỡng lắc đầu :

- Xin lượng thứ, vì đây là điều ta chưa tiện thổ lộ.

Quan Vân Hội thở ra nhè nhẹ :

- Vậy còn nguyên nhân khiến tôn giá tự tin, không sợ Thúy Hà bị Song tú sát hại, điều này ắt là thổ lộ được?

Trác lão Đại gật đầu :

- Thúy Hà vẫn luôn trong tình trạng có thần trí thất thường, đồng thời lúc đó hầy còn quá nhỏ, hồn nhiên và vô tư. Ta vì hiểu rõ tính khí nên tự đoan chắc Song tú không những không sát hại mà trái lại còn vì động lòng trắc ẩn ắt sẽ bảo bọc và cứu mang Thúy Hà. Vậy là những gì sau đó xảy ra đã minh chứng là ta đoán đúng. Có lạ chẳng là không ngờ kể cả tiểu huynh đệ cũng nhờ thế mà không bị Song tú sát hại.

Quan Vân Hội thán phục và cũng cười bí ẩn đối với điều họ Trác vừa bảo là lạ là không thể nào ngờ.

- Tại hạ dĩ nhiên có cách riêng để thuyết phục Song tú không gây bất lợi cho tại hạ. Nhưng dấu sao cũng không thể phủ nhận sự đoán định của tôn giá là hoàn toàn đúng. Vì sau này, khi tại hạ hỏi chính Song tú cũng giải thích tương tự. Mà này, vì sao lại có chuyện Thiếu giáo chủ đã được kẻ khả nghi đưa đi, sau đó mới đưa quay trở lại Tổng đàn?

Một lần nữa Tam Sát lại lên tiếng :

- Kẻ khả nghi khá am tường y thuật. Lúc Thiếu giáo chủ được sinh hạ, Giáo chủ phụ nhân vì thể trạng quá kém nên mất mạng suýt nữa để mất luôn ấu nhi. Và đó là nguyên do khiến Giáo chủ kể từ đó luôn tin cẩn, vì Thiếu giáo chủ nếu không nhờ kẻ khả nghi thì thổ y tài ắt đã không toàn mạng đến tận lúc này. Chỉ vì tin nên Giáo chủ phó giao ấu nhi cho kẻ khả nghi chăm sóc dưỡng nuôi cho đến tuổi lên mười mới đưa trở lại Tổng đàn.

- Có phải đó cũng là thời điểm mà ái nữ của Giang Viễn Thanh đột ngột thất tung?

Trác lão Đại trầm ngâm :

- Sau này chính ta cũng nhận ra điều trùng hợp đó. Nhưng tiểu huynh đệ chớ quá nghi ngờ. Vì ta luôn quả quyết Thúy Hà đích thực là Thiếu giáo chủ.

Quan Vân Hội cũng trầm tư :

- Tại hạ không nghi ngờ, chỉ lấy làm lạ là tại sao lúc kẻ khả nghi bảo Thúy Hà chính là hậu nhân của Giang gia, Giáo chủ của quý giáo lại không cất vấn, hỏi kẻ khả nghi một câu, vậy thì Thiếu giáo chủ thật đã như thế nào? Có sao không đưa Thiếu giáo chủ thật về trái lại chỉ đưa về Tổng đàn một người không hề là Thiếu giáo chủ? Sao vậy, tại hạ hỏi không đúng ư? Hay tại hạ đã hỏi điều không nên hỏi?

Trác Thập Cổ thở dài :

- Tiểu huynh đệ quá tinh minh mãi tiếp không chỉ đã hỏi quá đúng mà còn nêu được một nghi vấn khiến bọn ta nếu muốn đáp ắt không thể không tiết lộ thêm một vài ẩn tình nữa. không biết có nên tiết lộ hay không?

Tứ Sát chột lên tiếng, có ý trách Trác lão Đại :

- Lão Đại nếu đã thừa nhận tiểu huynh đệ đây có tâm tư thông tuệ và mãi tiếp, lại còn là người không chỉ đã cứu mạng huynh đệ chúng ta những hai lần mà ắt hẳn sau này cũng không thể là địch nhân của bốn giáo, thì có sao không tiết lộ thêm cho tiểu huynh đệ đây biết? Không chừng nhờ thế, vì quá am hiểu về kẻ khả nghi như chúng ta am hiểu, chính tiểu huynh đệ đây còn có cách giúp chúng ta sau này vạch rõ chân tướng và trừ khử kẻ khả nghi?

Trác lão Đại quay lại nhìn từng huynh đệ của lão :

- Mọi người nghĩ thế nào về ý lão Tứ?

Tam Sát bảo :

- Muốn vạch chân tướng kẻ khả nghi, chúng ta ngoài cách triệt hạ bớt vây cánh như đã làm, thì vẫn cần tạo thêm càng nhiều những người đối địch với kẻ khả nghi càng tốt. Vì chẳng phải chúng ta đang quá đơn độc sao?

Trác lão Đại nhìn hai Sát :

- Lão Ngũ? Lão Thất?

Cả hai cùng gật đầu và lần lượt nói :

- Chúng ta quá đơn độc so với Bát Vệ, Cửu Đàn và nhất là cả Tả hữu Hộ Thánh đều luôn tin tưởng kẻ khả nghi. chúng ta cần phải có thêm trợ thủ. Nhất là trợ thủ đó được như tiểu huynh đệ đây, đang là nguyên nhân chính yếu khiến Thiếu giáo chủ bấy lâu nay sầu thảm ưu buồn.

Quan Vân Hội thất kinh :

- Bạch Thúy Hà sầu thảm? Vì sao?

Trác Thập Cổ gương cười :

- Nhi nữ trường tình, đó chẳng phải là thói thường sao? Vậy thì ta sẽ tiết lộ thêm. Nhưng phải chi được như thế này thì hay quá.

Quan Vân Hội ngơ ngác :

- Được như thế nào?

Trác Thập Cổ ngao ngán thở dài :

- Tiểu huynh đệ thuận chẳng nếu ta đề xuất tất cả chúng ta cùng kết tình huynh đệ, sinh tử có nhau? Đừng nghĩ đây là vì ta qua cần trọng, mà kỳ thực, chỉ có như thế bản thân mới cảm thấy đền đáp hết những lần tiểu huynh đệ cứu tử.

Tam Sát cũng nhanh nhẩu lên tiếng :

- Lão Đại nói thì ta cũng nói luôn. Chính bản thân ta mấy ngày qua vẫn luôn áy náy và nghĩ mãi điều này. Vì bình sinh Thất sát đã chịu ân ai thì mai hậu quyết không thể không đền đáp.

Tứ Sát chợt thở ra :

- Có ngại chẳng là vì ác danh của Thất sát quá nhiều, chỉ e tiểu huynh đệ khó thể chấp thuận. Chính vì thế mấy ngày qua dù ta cũng nghĩ như thế nhưng thủy chung không dám mở miệng.

Lão Thất bắt ngờ quay qua hỏi Quan Vân Hội :

- Tiểu huynh đệ có biết Bạch Thúy Hà dường như đã thầm yêu trộm nhớ tiểu huynh đệ? Thử nghĩ, nếu không có tiểu huynh đệ tiếp trợ, bọn ta dù đang cố giúp Thiếu giáo chủ đạt được bản lãnh, đủ để sau này đảm đương trọng trách thì việc này e vẫn khó thể hoàn thành. Tiểu huynh đệ có biết điều đó sẽ đưa đến hậu quả thế nào chẳng?

Ngũ Sát gật gù, phụ họa với lão Thất :

- Hậu quả sẽ là, bốn Giáo ắt bị kẻ khả nghi thao túng. Khi đó, người đầu tiên mất mạng chính là Bạch Thúy Hà. Và tiếp theo một mình tiểu huynh đệ liệu đương nổi nếu bị toàn bộ giáo đồ của bốn giáo ăn nghi chẳng?

Quan Vân Hội càng nghe càng thêm phân vân khó xử :

- Nhưng tại hạ không thể trợ trụ vi ngược, giúp quý giáo chính là tự biến hình thành công địch của võ lâm? Trừ phi chỉ tiếp trợ để đối phó kẻ khả nghi cũng chính là kẻ thù của tại hạ.

Trác Thập Cổ gật đầu :

- Thoạt tiên chỉ cần như thế là đủ. Còn mọi chuyện về sau, thử hỏi, nào ai biết hậu vận của mỗi người sau này sẽ ra sao, đúng không? Vậy đừng bận tâm bàn định trước làm gì. Chúng ta cùng kết tình huynh đệ chớ?

Quan Vân Hội phì cười :

- Chư vị dù là ác nhân nhưng nghĩa cử có thừa. Tại hạ chỉ sợ mình vượt quá phận nếu bỗng dưng có những năm lão huynh như thế này.

Họ Trác cũng phì cười :

- Nghĩa là tiểu huynh đệ đồng ý? Tốt lắm vậy hãy cùng nhau tế cáo thiên địa, minh chứng cho thành tâm của mỗi người chúng ta. Ai bất nghĩa bội tín ắt sẽ bị trời tru đất diệt.

Và khi lập thệ xong, Trác Thập Cổ bắt đầu thổ lộ :

- Cũng giống như Thiếu giáo chủ sau này được bọn ta phát hiện là chợt có thần trí thất thường, hầu như quên tất cả những gì thuộc về quá khứ, bọn ta nhờ đó nhận ra ở bản thân Giáo chủ cũng có dấu hiệu tương tự. Từ đó, nếu bọn ta đoán không lầm thì tất cả đều là kiệt tác của kẻ khả nghi khiến lúc Thiếu giáo chủ được đưa về Tổng đàn, cho dù có nghe kẻ khả nghi bảo thân phận thật của Thiếu giáo chủ chỉ ở họ Giang, Giáo chủ thủy chung vẫn không nêu bất kỳ lời cật vấn nào. Không những thế chính Giáo chủ càng lúc càng trao thêm quyền hành cho kẻ khả nghi, làm cho nhiều giáo đồ bốn giáo nếu thoát đầu có nghi ngờ thì càng về sau càng tin lời kẻ khả nghi nhiều hơn.

Quan Vân Hội động tâm :

- Có nghĩa là đã từ lâu Giáo chủ quý giáo không còn đích thân chủ sử mọi hành sự của quý giáo? Tất cả đều do kẻ khả nghi toàn quyền định đoạt?

Cả năm Sát đều gật đầu thừa nhận :

- Chính vì thế bọn ta dù nghĩ vẫn không dám cùng kẻ khả nghi đối đầu ra mặt. Kể cả gần đây việc bọn ta không được trao giải được, đủ biết rằng kẻ khả nghi cố ý, nhưng vì không có bằng chứng nên bọn ta đành ngậm bồ hòn là ăn ngọt, không có cách nào trị tội đối phương.

Quan Vân Hội vụt hỏi :

- Kẻ khả nghi đã cố ý như thế nào mà chư vị lão huynh bảo là không đủ bằng chứng?

Tam Sát giải thích :

- Tất cả đều là do thương tích của Tư Không Bình khiến bọn ta chậm chân không thể đến nhận giải được kịp lúc, một nguyên do quá chính đáng phải không? Vì không đến nhận giải được là lỗi của bọn ta, có mất mạng cũng đáng.

Quan Vân Hội lại hỏi :

- Vậy chư lão huynh sau này liệu giải thích thế nào về việc dù không có giải được vẫn không mất mạng vì Tam Nhật Trụ Hồn Độc?

Họ Trác ngớ người :

- Giải thích, chao ôi, điều này quả thật ta chưa từng nghĩ đến. Đúng vậy, nhờ bị hỏi thì giải thích thế nào đây?

Cũng như họ Trác, bốn Sát còn lại cũng ngớ người.

Thấy vậy, Quan Vân Hội bỗng cười :

- Xem ra chuyện chúng ta vừa thoát chết tại Lũng Tuyết Hồn cần được giấu kín. Và tốt nhất để kẻ khả nghi hết nghi ngờ, chư lão huynh phải trở thành những người đã chết thật, phải che giấu tung tích, phải tìm chỗ ẩn thân một thời gian. Chỉ khi nào nắm chắc cơ hội sẽ vạch rõ chân tướng của kẻ khả nghi, chư lão huynh mới có quyền xuất đầu lộ diện. Quả thật chỉ còn mỗi một cách đó mà thôi.

Họ Trác hoang mang :

- Thế còn lão đệ thì sao?

Quan Vân Hội bảo :

- Đương nhiên đệ cũng thế. Nhưng vì không tiện cùng chư lão huynh đi đến chỗ Bạch Thúy Hà đang ẩn, đệ cần phải tìm một nơi khác. May thay, đệ đã có sẵn một nơi như thế.

Họ Trác bỗng chép miệng kêu :

- Nếu tất cả chúng ta cùng ẩn náu, ai sẽ thay chúng ta vạch mặt kẻ khả nghi?

Quan Vân Hội bật cười :

- Hiệp Cái! Đệ vẫn còn giữ tín vật Trưởng lão Cái bang. Đệ sẽ nhắn Hiệp Cái đến tìm và sẽ tỏ bày những gì có thể tỏ bày, để Hiệp Cái giúp chúng ta thực hiện điều chúng ta không thể thực hiện.

Tam Sát cau mặt :

- Liệu có được chăng và liệu phải mất bao lâu?

Quan Vân Hội bảo :

- Có mất bao lâu cũng phải chờ. Và chư lão huynh nên nhân cơ hội này, dồn hết tâm lực lo cho Bạch Thúy Hà.

Chẳng phải đó là điều bấy lâu nay chư lão huynh vẫn luôn quan tâm và mong muốn sao? Hãy cứ như thế đi và chúng ta sẽ làm cho kẻ khả nghi biết thế nào là lợi hại. Và bây giờ đến lượt chúng ta ở trong tối để kẻ khả nghi ở vào vị trí lộ sáng. Thế nào?

Bọn họ miễn cưỡng tán thành.

Nhân đó Quan Vân Hội già từ, bỏ đi như thoát đầu đã định, xuôi theo dòng sông sẽ đến chỗ mở ra thật rộng lớn bao la...

15. Mang Danh Ác Đồ-cổ Nhân Hội Ngộ

Muốn đưa tin đến cho Hiệp Cái không khó. Vì chỉ cần tìm một đệ tử Cái bang đích thực, đưa cho xem tín vật Trưởng lão Cái bang, nếu đề xuất ra, kỳ thực đó chính là mệnh lệnh, thì Quan Vân Hội tin rằng lệnh sẽ được thực thi và lời nhắn sẽ đến tận tai Hiệp Cái.

Nhưng sự thật lại không dễ như Quan Vân Hội nghĩ.

Đang khoác bộ y phục rách rưới, như một gã khát cái thực thụ, Quan Vân Hội chưa kịp đặt chân vào bất kỳ một trấn thành nào thì gặp ngay một nhân vật cổ tình chần lỏi, cần vận :

- Người thuộc phân đà nào?

Quan Vân Hội bối rối :

- Tại hạ... Không hiểu ý nhân huynh muốn hỏi gì?

Đối phương vụt cười lạt :

- Người không phải đệ tử Cái bang, cho dù người đích thực là nhân vật võ lâm?

Quan Vân Hội trấn tĩnh lại :

- Nhân huynh cũng không phải đệ tử Cái bang. Vậy quan hệ gì để nhân huynh đặt nghi vấn nếu tại hạ đột nhiên cao hứng, thích mang vẻ ngoài như một đệ tử Cái bang?

Đối phương có phong thái rất tao nhã qua bộ nho phục của thư sinh. Tuy vậy thái độ và cử chỉ lại khác hẳn với hạng trời gà không chặt vẫn thường được gán cho loại người cổ nhô hủ lậu.

Và bằng chứng là gã thư sinh càng lạnh giọng hơn khi tiếp tục cật vấn Quan Vân Hội :

- Dĩ nhiên không quan hệ đến ta, cho dù ta thừa biết người có ý cải dạng thế này chỉ là để dễ dàng tiếp cận và bắt giữ càng nhiều càng tốt những đệ tử Cái bang, đúng không?

Quan Vân Hội giật mình và động tâm :

- Này, chuyện những đệ tử Cái bang bị bắt giữ là nhân huynh nói thật hay chỉ tình cờ bịa ra để dọa tại hạ?

Gã thư sinh nheo một bên mắt và cười cười :

- Điều đó đã xảy ra tính đến nay vừa tròn ba ngày, phàm là những cao thủ võ lâm ai cũng biết. Hóa ra người không phải cải dạng để có cũng dụng ý là bắt giữ đệ tử Cái bang?

Quan Vân Hội đâm ra lo lắng :

- Vậy là chuyện có thật. Nhân vật nào hoặc bang phái nào cố ý gây ra chuyện này, dám gây sự và đối đầu với một đại bang như thế?

Gã thư sinh chợt cười bí ẩn :

- Ý của người, nếu ta hiểu không sai, vì có thiện cảm nên bất bình với bất luận ai dám gây ra có sự như thế này.

Quan Vân Hội chợt dạ :

- Nếu tại hạ bảo nhân huynh đã hiểu đúng thì sao?

Gã thư sinh phá lên cười :

- Không có gì đâu, người chớ quá lo. Bất quá chúng ta thêm minh bạch, vậy là ta và người có cùng chung nỗi bất bình đối với những gì đang xảy đến cho Cái bang. Ta ở họ Trịnh, tên Hải Yến. Còn người?

Quan Vân Hội trù trừ, chưa biết có nên xưng danh hay không. Gã họ Trịnh hiểu ý, vẫn cười và rất tự nhiên vỗ vào vai Quan Vân Hội :

- Người chớ quá nghi ngờ. Trái lại ta hỏi thế vì thấy người quá ngờ nghệch nhè thời điểm này mà lại chọn cách cải dạng thế kia. Vạn nhất gặp ai khác họ ngỡ người là đệ tử Cái bang và bất ngờ ra tay hạ thủ thì sao? Ta chỉ lo cho người, đồng thời cũng thật tâm muốn biết giả như người lâm tình cảnh đó, liệu sẽ đối phó ra sao?

Vì gã họ Trịnh có thái độ quá thản nhiên, lại nói năng thật hợp lý nên Quan Vân Hội chợt nhoẻn cười, tự nhủ là không cần ngại nếu phải xưng danh.

Nào ngờ chính lúc đó, như biết quá rõ Quan Vân Hội đang ở tâm trạng thế nào, gã họ Trịnh nhân lúc thu tay về chợt uốn nhẹ hổ khẩu, bất ngờ điểm vào hai huyệt Khí Hải và Thần Đường của Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội bủn rủn toàn thân, từ từ khuỵu xuống.

- Người là..

Trịnh Hải Yến vội lùi về một bước, có lẽ vì quá cẩn trọng, chỉ sợ Quan Vân Hội chỉ vờ ngã, nhờ sẽ bắt ngờ ra tay thì phải. Đồng thời gã còn lấy hai tay vỗ vào nhau, tạo thành những tiếng vỗ theo ám hiệu.

Lập tức có hai nữ lang nhanh nhẹn xuất hiện, đi không một tiếng động và cũng lặng lẽ dừng chân ngay trước mặt gã Trịnh Hải Yến.

Trịnh Hải Yến nhăn mặt, lộ vẻ kinh tâm khi ra lệnh cho hai nữ lang kia :

- Giải y đi. Nhanh lên. Thật không hiểu lũ này chịu đựng sao hay quá những bản thủ ngân ấy? Vì ta chỉ vừa chạm tay vào đã bắt tởm, vậy mà họ cứ nhờn nhơ như không lại còn kéo dài từ ngày này qua ngày nọ khiếp thật.

Hai nữ lang tiến đến nắm hai tay và hai chân Quan Vân Hội khiêng đi như người ta khiêng thú đi lấy thịt. Và cả hai cứ thế lặng lẽ bỏ đi theo chân Trịnh Hải Yến, ly khai dần trấn thành.

Quan Vân Hội toan tiến vào, để bước đi mãi về một vùng phụ cận thật hoang vu không một bóng người. Nhưng đang bị khiêng đi, Quan Vân Hội chợt vùng nhẹ tứ chi, không chỉ dễ dàng thoát ra mà còn ung dung điểm huyệt chế ngự trở lại hai nữ lang.

Cả hai ngã khuỵu xuống.

Tiếng động làm Trịnh Hải Yến cau mày quay phắt lại.

- Hai người chỉ mỗi một việc giải y đi mà cũng không thực hiện được sao? Có phải...

Và gã trợn mắt lo lắng khi phát hiện nhìn gã và cười là Quan Vân Hội chứ không phải hai nữ lang gã đang quở mắng.

Nhưng chỉ một thoáng là gã thay đổi thái độ trở lại vẻ khinh khỉnh như lúc này :

- Người khá lắm. Xưng danh đi. Và cao nhân nào là sư phụ đã truyền thụ người cách hóa giải thủ pháp điểm huyết độc môn của ta?

Quan Vân Hội thần nhiên hỏi ngược lại gã :

- Người không chỉ bắt giữ đệ tử Cái bang? Nhị vị cô nương này dường như cũng bị người uy hiếp? Nhân vật nào chủ sử, ai khiến người thực hiện những hành vi phi nhân này?

Trịnh Hải Yến phá lên cười giòn giã :

- Muốn biết chủ nhân ta là ai ư? Rất dễ, hãy ngoan ngoãn đi theo ta, tự khắc người sẽ rõ. Và đó cũng là mệnh lệnh ta dành cho người. Trừ phi người ngoài bản lãnh tự giải huyết còn có thêm thân thủ để kháng lệnh ta. Xem chiêu? Ha ha...

Thoạt nhìn thấy chiêu thức của Trịnh Hải Yến, Quan Vân Hội kinh tâm nhảy lùi lại :

- Công phu sở học Bắc Hải cung? Dừng tay.

Nhưng Trịnh Hải Yến vẫn bám sát theo từng bước lùi của Quan Vân Hội :

- Dừng nghĩ hãy nhận biết lai lịch sở học của ta là người được toàn mạng. Trái lại điều đó còn trở thành tử lệnh cho người. Vì không một ai được phép biết về xuất xứ của ta. Hễ biết là chết. Đỡ!

Ào...

Quan Vân Hội lạnh giọng đáp trả, đồng thời cũng bắt đầu xuất thủ giao chiêu :

- Người đã nói thế, ta chẳng còn gì để phản bác hoặc chịu phí thời gian về người. Vì đối với ta cũng vậy, đã là người của Bắc Hải cung thì mười phần hết chín sinh mạng người kể như đã bị định đoạt. Đỡ!

Trịnh Hải Yến chẳng hiểu sao chợt nhảy lùi và đến lượt gã cũng kêu Quan Vân Hội dừng tay :

- Chờ đã. Người là ai? Sao cũng am hiểu công phu Âm Quỷ trường của Quỷ Diện Vô Dung? Hãy dừng tay ngay. Vì không khéo ta và người đều có chung một chủ nhân nhưng do không biết nên tương tàn tương sát lẫn nhau đây.

Quan Vân Hội thần tốc lao áp sát vào gã :

- Chỉ tiếc ta luôn độc lai độc vãng. Người chớ e ngại vì điều người vừa nói không bao giờ xảy ra. Đỡ!

Ào...

Trịnh Hải Yến không ngờ lại có kiến văn thật uyên bác. Vì một lần nữa gã nhìn ra lai lịch của công phu Quan Vân Hội đang vận dụng.

Gã bật cười :

- Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ? Người đã không là người của Bắc Hải cung như ta, lại lần lượt am hiểu hai công phu Âm Quỷ và Giáng Ma, chứng tỏ người đích thực là kẻ được chủ nhân ta phát lệnh tìm. Hóa ra ta thật may mắn, tự xưng thành người duy nhất hoàn tất mệnh lệnh được phó giao. Mau đỡ!

Bùng Bùng!!

Chấn kinh không chỉ làm gã khựng lại mà còn khiến gã tắc lưỡi suýt soa :

- Mọi tin tức thu thập về người quả không sai. Ta cũng không ngờ người lại có nội lực thâm hậu ngần này. Nhưng đừng ngỡ vì thế ta không có cách đối phó người. Xem chiêu.

Gã lại hất kinh, cùng lúc đó tả thủ gã lại mơ hồ để lộ một cử chỉ mờ ám.

Ào...

Quan Vân Hội vụt sa sầm nét mặt và lập tức vận dụng kỳ chiêu Giáp Cốt Công. Vì thế, bóng hình của Quan Vân Hội chợt dịch chuyển biến mất, đứng vào lúc từ tả thủ gã họ Trịnh vọt bắn ra một đạo phi quang kỳ quái.

Gã thất sắc khi thấy Quan Vân Hội biến mất, đành bất ngờ uốn ngược thân hình lên cao, quấy lộn theo tư thế đầu dưới chân trên. Và gã phát hiện Quan Vân Hội ở phía dưới, từ phương vị mới hiện thân quật hất lên một kinh vào gã.

Ào...

Nhờ nhìn thấy nên gã vội lảng không đảo bộ, chợt làm cho toàn thân vụt xê ngang như được một lực đạo bí ẩn nào đó nắm y phục gã lôi đi.

Quan Vân Hội dù thân phục vẫn kịp quật với vào gã một kinh.

Bùng!!

Bị kích trúng thân hình gã còn được dịch chuyển nhanh hơn và xa hơn. Nhân đó, gã thi triển luôn khinh thân pháp thân tốc đào tẩu, bỏ mặc hai nữ lang kia lại và cũng không nhận ra bản thân gã đã phải để rơi trở lại chiếc mũ nho sinh vốn được gã đội trên đầu che mái tóc dài lúc này đã bị bung xòa.

Quan Vân Hội ngưng nhìn theo cho đến khi gã chạy mất hút. Sau đó khi đã nhặt chiếc mũ thư sinh và cầm trên tay Quan Vân Hội mới tiến đến giải khai huyết đạo cho hay nữ lang nọ.

- Nhị vị cô nương...

Vừa được giải khai huyết đạo hai nữ lang đồng loạt nhảy lùi xa, nửa lo sợ nửa giận dữ nhìn và hỏi Quan Vân Hội.

- Người là ác đồ Thánh Ma giáo, từng toan cưỡng nhục Lam Kỳ Hoa, nữ đệ tử duy nhất của Không Động phái? Kẻ đang bị Bắc Hải cung truy lùng chính là ác đồ từng gây chuyện tồi tệ như sư muội ta Diệu Tâm vừa nói.

Nếu người đúng là kẻ đó, ơn giải cứu không những bọn ta không thể nào có lời đáp tạ mà còn sẵn sàng liều chết, quyết không để hạ danh ô như người gây phương hại đến thanh danh bọn ta, đệ tử Nga My phái.

Quan Vân Hội ngừng người :

- Nhị vị là đệ tử phái Nga My? Là sư thái sao lại vận xiêm y như những nữ nhân trần tục?

Họ bắt chợt tự lột bỏ những mũ nho sinh trên đầu :

- Nhìn đây. Và người nếu tự hào có bản lĩnh cao cường, một là đừng chấp nhất muốn hơn thua với bọn ta, chỉ là những đệ tử vừa hèn kém nhất vừa có vũ công tâm thường nhất ở Nga My phái, hai là cứ cho bọn ta một ước hẹn, nhất định đúng lúc đó sẽ có cao nhân bốn phái đến, lĩnh giáo tuyệt học của người. Dám chẳng?

Quan Vân Hội dở khóc dở cười, nhất là khi nhận ra họ chính là đệ tử phái Nga My qua hai mái đầu có lẽ do đã nhiều ngày chưa gội lại nên chỉ lún phún mọc thật ít tóc.

- Nhị vị... Nhị vị sư thái nếu đã nói như thế tại hạ dù có biện minh giải thích đến mấy ắt cũng không thể khiến nhị vị tin tại hạ không hề là kẻ đã từng có hành vi như vừa đề cập?

Họ dĩ nhiên gật đầu :

- Không có lửa tất không có khói. Huống hồ hành vi của các hạ đều được những đệ tử phái Không Động tận mắt mục kích. Các hạ đâu thể bắt họ phải nói những điều ngược lại? Vì thế cũng đừng mong bọn ta tin vào những gì các hạ toan giải thích?

Quan Vân Hội thở dài và chợt mỉm cười :

- Được rồi, không giải thích cũng không sao. Duy có điều, vì nhị vị sư thái vừa vô tình thay đổi lối xưng hô, khiến tại hạ như có thêm tự tin, có thể cho tại hạ thỉnh giáo đôi điều được không?

Họ nhìn nhau, sau đó chính Diệu Tâm lên tiếng, vẫn phần nào nghi ngại như trước :

- Các hạ không định gây phương hại đến tỷ muội ta chứ?

Quan Vân Hội cười tươi tấn hơn :

- Sư thái cứ nhìn thì biết, tại hạ trông có giống ác đồ như nhị vị thường tự tưởng tượng chăng?

Diệu Tâm len lén thở phào :

- Gia sư Chương môn thường dạy, tri nhân tri diện bất tri tâm. Vì thế, nam mô a di đà phật, xin lượng thứ nếu tiểu ni đành phải nói thật lòng, nhìn các hạ tuy khó thể tin là ác đồ, nhưng với cơ sự đã xảy ra cho Lam Kỳ Hoa cô nương của Không Động phái, bọn tiểu ni không thể không thận trọng.

Quan Vân Hội tự ý bước lùi lại xa hơn :

- Tại hạ chỉ thỉnh giáo nhị vị về những gì đã xảy đến cho Cái bang, và nếu được thì mong nhị vị nói luôn về nguyên do khiến nhị vị bị nữ lang lúc nãy uy hiếp sai sử? Được chứ?

Diệu Tâm gật đầu :

- Bọn tiểu ni cách đây vài ngày tình cờ chạm trán ả. Do ả tự ý gây sự, phần vì thân thủ ả quá cao minh bọn tiểu ni bị thảm bại đành phải chọn một trong hai điều.

Sư thái còn lại cũng lên tiếng cũng niệm phật dù bản thân không hề khoác tăng phục :

- Ắ hẳn còn một chủ nhân, nghe bảo nếu để chủ nhân ả nhìn thấy, nam mô a di đà phật, chủ nhân ả rất háo sắc ắt khó buông tha mà không gây điều tội lỗi đối với bọn tiểu ni. Vì thế, bọn tiểu ni đành chọn điều thứ hai là tuân theo mọi mệnh lệnh. Những mong thế nào cũng có dịp tình cờ phát hiện nhất là được những cao nhân của Thất đại phái giải cứu.

Không ngờ Quan Thế Âm Bồ Tát dù chấp thuận lời thỉnh cầu, nhưng người giải cứu bọn tiểu ni lại là các hạ. Diệu Huệ này thật khó xử khó biết phải đền đáp thế nào.

Quan Vân Hội xua tay :

- Tại hạ không cần nhị vị đáp tạ. Trái lại, xin hãy cho biết chủ nhân của nữ lang lúc nãy hiện đang ở đâu, tại hạ quyết tìm y, hỏi cho ra lẽ vì sao y cố tình truy lùng tại hạ, bằng cách tìm qua những đệ tử Cái bang hoàn toàn vô can với tại hạ.

Diệu Huệ giải thích :

- Bọn tiểu ni được ả khi nãy cho biết, chủ nhân ả vì được tin các hạ có sở hữu một vật có khả năng sai khiến mọi đệ tử Cái bang. Chủ nhân ả tìm các hạ trước chính là đoạt vật đó, sau bảo sẽ thu hồi một đi học thượng thừa gì đó như cũng ở nơi các hạ. Chủ nhân ả ở cách đây năm dặm, theo hướng này.

Quan Vân Hội vỡ lẽ, chợt hỏi tiếp :

- Tại hạ hứa sẽ để nhị vị an toàn rời khỏi nơi đây, chỉ mong nhị vị thuận tình giúp tại hạ một việc mà thôi. Được chứ?

Họ lại nhìn nhau, sau đó Diệu Tâm bảo :

- Các hạ cứ nói. Và nếu không quá khó, cũng không phương hại đến đạo lý võ lâm, bọn tiểu ni sẽ cố hết sức thực hiện.

Quan Vân Hội phì cười :

- Chỉ cần nhị vị tìm cách nhắn đến Hiệp Cái một tin, nói rằng mọi nhận định trước đây đều lầm. Và nếu Hiệp Cái thật sự lưu tâm, ba ngày nữa xin cứ đến chỗ cũ ắt sẽ gặp tại hạ. Không phương hại gì đến đạo lý võ lâm chứ?

Diệu Huệ thở dài :

- Dù thế, bọn tiểu ni vẫn phải có lỗi với sư môn, vì đành phải lén giấu mọi người mới có thể đưa tin này đến Hiệp Cái. Và nguyên do chỉ vì thất đại phái tuy vẫn tin Hiệp Cái nhưng chính mối quan hệ với các hạ đã làm mọi người không thể không ngấm ngấm lưu tâm dò xét vị đệ nhất kỳ nhân của Cái bang này.

Quan Vân Hội cười lạt :

- Ất sẽ có ngày thất đại phái minh bạch thực hư, biết rõ tại hạ là người như thế nào. Còn lúc này, nếu nhị vị phải vì tại hạ mà mạo hiểm, giấu không cho quý Chứng môn biết chuyện tại hạ vừa nhờ, thì thôi vậy, tại hạ thật không dám phiền nhị vị thêm. Cáo biệt.

Quan Vân Hội toan đi, chợt nghe họ gọi :

- Các hạ định một mình đương đầu với chủ nhân của ả lúc này? Nghĩ tình các hạ vừa có hành vi quân tử, đã giải cứu và không gây khó khăn cho bọn tiểu ni, có điều này bọn tiểu ni không thể không cho các hạ tỏ tường.

Vân Hội quay lại :

- Tại hạ biết rồi. Có phải nhị vị định cho biết, bên cạnh kẻ háo sắc hầy còn nhiều cao thủ và đều là người của Bắc Hải cung? Đa tạ, vì tại hạ ắt tự biết lo liệu. Không tiễn, xin bảo trọng.

Họ kinh ngạc và nhìn Quan Vân Hội bằng ánh mắt không thể giấu vẻ khâm phục. Tuy vậy, họ không thể nói ra miệng điều khâm phục đó, đành gạt đầu đủ để hiểu rằng lời đoán của Quan Vân Hội hoàn toàn đúng.

Sau đó cả hai từ từ lui chân. Chỉ khi đi đủ xa và biết chắc Quan Vân Hội không hề nuốt lời, họ mới thi triển khinh công đi thật nhanh.

Quan Vân Hội thở dài nhìn theo, sau cũng bỏ đi theo hướng lúc nãy đã được họ khiêng, chỉ vì tuân theo lệnh Trịnh Hải Yến, chính là hướng vừa được họ cho biết là có chủ nhân ả Trịnh Hải Yến lưu ngụ cùng nhiều thuộc hạ Bắc Hải cung.

Đó là một khu trang viện rất rộng, Quan Vân Hội thoát tiên chỉ dám nhận định như thế và tự nhủ phải hành động hết sức cẩn trọng vì không cần đoán cũng biết với địa hình rộng như thế này giả như bảo toàn bộ Bắc Hải cung môn hạ đều kéo đến và lưu ngụ ở đây e cũng không là điều sai ngoa. Chỉ vì cẩn trọng, Quan Vân Hội sau khi đi chuyển quanh một vòng ở bên ngoài lớp tường rào chắn kiên cố, dù phát hiện có đôi ba chỗ với đầu tường hầu như chạm vào những tàng cây dày đặc xum xuê mọc từ bên trong vườn lên nhưng vẫn không dám đột nhập vào trong theo lối đó.

Tương tự, khu trang viện do được kiến tạo theo lối tứ hợp thiên với tất cả hai lối xuất nhập một ở phía Đông Nam và một còn lại ở phía chính Bắc của vòng rào, thì dù ở cả hai lối này không có người cảnh giới tuần hành nhưng Quan Vân Hội vẫn không đủ tự tin khinh suất lén tiến vào.

Quan Vân Hội có cách khác, dù mạo hiểm hơn nhưng khả dĩ dễ tiến hành trót lọt hơn và điều cần thiết là không được lưu lại bất kỳ dấu vết nào để những nhân vật bên trong khu trang viện có thể theo đó phát hiện ra là đã có người đột nhập.

Quan Vân Hội từ chỗ nấp, cách lối xuất nhập của khu trang viện ở phía Đông Nam độ chừng mười lăm trượng, lẳng lặng ném một mẩu đá nhỏ cho chạm khẽ vào tường rào, chệch thật xa, về phía hữu của lối xuất nhập.

Cạch!

Tiếng động quá nhỏ, khiến Quan Vân Hội suýt thất vọng do ngỡ kể bất thành. Nào ngờ thật là nhanh, từ lối xuất nhập có một bóng người lao ra. Và nhân vật này có thính lực không chỉ tinh tường mà còn thật chuẩn xác, đã lập tức tiến đến vị trí vừa có tiếng động phát ra.

Quan Vân Hội nhận ngay ra nhân vật này và ngấm ngấm thán phục một bản lãnh quả không hổ danh là một trong Tứ Vệ cung Hộ pháp của Bắc Hải cung. Dù thế, Quan Vân Hội cũng tin chắc Đường Hữu Sơn, nhân vật đó quyết không thể phán đoán và tìm ra đâu là nguyên nhân của tiếng động.

Thật vậy Đường Hữu Sơn Nhị Vệ cung Hộ pháp sau một lúc đứng thờ người ngẫm nghĩ đành lững thững quay trở lại vị trí xuất phát vì không thể nào minh bạch đâu là nguyên do phát ra tiếng động khả nghi.

Quan Vân Hội chờ thêm một lúc sau đó dụng lực hất một mẩu đá khác cho bay thẳng đến giữa một tàng cây, cũng ở chỗ tường rào lúc nãy nhưng nằm bên trong tường rào.

Soạt...

Ngay lúc tiếng động vừa vang lên, Quan Vân Hội cũng thần tốc di chuyển từ chỗ nấp đến tận vòng tường rào nhưng ở phía bên tả của lối xuất nhập trang viện.

Chính lúc này Đường Hữu Sơn lại xuất hiện ở bên ngoài và không ngớt nhìn quanh quất cốt ý tìm hiểu điều gì đã xảy ra hai lần những tiếng động khả nghi liên tiếp.

Quan Vân Hội đang phục người nằm sát dưới chân tường rào và không ngớt chú mục dò xét từng hành vi cử chỉ của Đường Hữu Sơn.

Và rồi cũng đến lúc Đường Hữu Sơn vì không phát hiện điều khả nghi nên không thể không chạy đến chỗ trống rào lúc nãy để dò xét thêm một lần nữa.

Đường Hữu Sơn vừa bước đi, lưng thì quay về phía Quan Vân Hội, lập tức Quan Vân Hội vận dụng kinh thân pháp của Ngũ Kỳ Tiên Tử do Bạch Thúy Hà từng chỉ điểm, lao vọt qua đầu tường và lọt ngay vào bên trong.

Ở đây, Quan Vân Hội thay vì cứ phục người dưới chân tường thì lại mạo hiểm tung vọt lên lần nữa, chui tọt vào giữa một tàng cây cách thật xa lớp tường rào.

Nhờ mạo hiểm nên Quan Vân Hội chiếm được ưu thế bất ngờ và đột nhập trót lọt. Vì lúc đó, khi Đường Hữu Sơn từ bên ngoài quay trở vào theo lối xuất nhập trang viện chợt cất giọng trầm trầm hỏi trống không.

- Có phát hiện điều gì khả nghi chăng?

Thì ở tàng cây, nơi Quan Vân Hội lúc nãy đã ném một mẩu đá cho chạm vào liền vang lên một thanh âm hồi đáp :

- Thuộc hạ đã xem xét kỹ, chỉ phát hiện ở đầu tường như vừa có một vài mẩu vừa tự long ra, không hề có bất kỳ ai đột nhập.

Đường Hữu Sơn hắng giọng :

- Tiếng động không thể ngẫu nhiên tự có Người cứ phục gần đấy, đừng nghĩ ở đây cũng an toàn như ở Bắc Hải cung. Chỉ cần một sơ suất nhỏ là người đừng mong toàn mạng.

Thanh âm kia đáp lại giọng rất chủ quan :

- Ở những nơi cây mọc chạm đầu tường đều có người của bốn cung ngấm ngấm giám sát. Nếu có địch nhân đủ bản lĩnh lao vượt qua thì từ những vị trí này tương tự những vọng canh người của chúng ta cũng dễ phát hiện. Nhị hộ pháp hà tất tỏ ra quá lo lắng đề cao người và vô tình hạ thấp thể lực lợi hại của bốn cung.

Đường Hữu Sơn khê gắt :

- Đừng nói nhảm. Bởi nếu không lo lắng có sao đến cả ta vẫn được phó giao nhiệm vụ cảnh giới phòng bị thật nghiêm ngặt? Chỉ bao nhiêu đó cũng đủ biết lúc còn ở Bắc Hải cung thì khác, bất luận ai dù muốn làm mưa làm gió thế nào cũng được nhưng một khi đã có mặt ở đây. Hừ! Mọi hành vi dù nhỏ chỉ cần sơ suất xem thường là nguy đến tính

mạng ngay, người nghe rõ chứ?

Quan Vân Hội ngấm ngấm thở phào, tự thán phục là đã khôn ngoan, không hề đồ đột nhập bằng cách dựa vào những tàng cây cao mọc chạm đầu tường.

Hơn nữa, vì lúc này đã ẩn nấp cách xa vòng tường, Quan Vân Hội lại được may mắn là tha hồ dò xét xung quanh, ước lượng khoảng cách đến những cây cao mọc chạm tường là nơi đang có người nấp mai phục để biết cách đối phương cảnh giới giám sát hầu phát hiện những lúc thật thuận tiện cho những hành động tiếp theo.

Và sau khi quan sát, Quan Vân Hội vì phát hiện duy nhất ở đây nhà cánh Tây là không có người đi qua đi lại giám sát, chợt hiểu đó là nơi cần tiến đến, nên Quan Vân Hội bắt đầu yên tâm, quyết ngồi chờ cho đến lúc trời tối dần.

Canh hai điểm, Quan Vân Hội mỉm cười một mình trong màn đêm, giữa tàng cây đang ản thân, và chờ đến khi gió thổi nhiều khiến tiếng lá cây lao xao càng lúc càng lớn.

Vút...

Như bóng u linh, Quan Vân Hội bật lao đi và ản thân ngay vào giữa tàng cây kế tiếp. Đúng là thiên thời, địa lợi.

Tiếng lá cây xào xạc vô tình trở thành trợ thủ giúp Quan Vân Hội sau đó lần lượt chuyển từ tàng cây này qua nhiều tàng cây kế tiếp, dễ dàng lao lọt vào giữa dãy nhà cánh Tây mà đã mất trọn một buổi chiều để quan sát kỹ.

Không khí trong dãy nhà thật tĩnh lặng khác xa cảnh ở bên ngoài vừa thoáng vừa có đủ loại tiếng xao động tự nhiên hỗ trợ. Quan Vân Hội lập tức bẻ khúc, nép kín vào một góc khuất, ngưng thần lắng nghe từng tiếng động thật khẽ không lẽ không hề có ở đây, cho dù ở mọi nơi đều tối đen, không có lấy một ánh đèn. Nhờ đó Quan Vân Hội bắt giác nghe được tiếng thở dài nào nuốt phải lâu lắm mới vang lên một lần và rất khẽ. Quan Vân Hội lên dịch chuyển lại gần, cứ đi một đoạn là dừng chân nghe ngóng, đồng thời còn cố căng mục lực nhìn trừng trừng vào màn đêm đen vây quanh.

Cuối cùng Quan Vân Hội cũng tiếp cận một gian phòng, nơi đã thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dài tỏ vẻ rất sâu muộn, chính là từ gian phòng không hề có ánh đèn này. Đó là một gian phòng đóng kín các cửa. Và lúc Quan Vân Hội đang bối rối chưa biết có nên vào hay không, hoặc có vào thì xâm nhập như thế nào, bất chợt từ trong gian phòng phát ra tiếng thì thào thật khẽ :

- Đại tỷ ta tính khí lạnh lùng, độc đoán, sẽ khó dung thứ nếu tình cờ phát hiện chỉ vì người bất cẩn đã để lộ nha đầu phái Nga My chạy thoát. Nhưng với ta thì dễ hơn, chỉ cần tự ta thừa nhận hai ả đó vì bất tuân nên bị ta hạ sát, Đại tỷ ta quyết không làm khó ta. Người quả hiểu đó là cách duy nhất ta có thể giúp người, đúng không? Vậy có sao người cứ thở dài như thế đang oán hận hoặc tự than thân vì lỡ nhận lời chiều ý ta?

Quan Vân Hội dễ dàng nhận biết đấy là lời do ai vừa phát thoại. Và vì có phần nào đặc ý với phát hiện này nên Quan Vân Hội cố tình chờ nghe ngóng thêm.

Có tiếng loạt soạt giống như tiếng vải lụa chạm nhau phát ra. Và cùng với tiếng động chạm này, Quan Vân Hội lại nghe thêm tiếng một nữ nhân nói trong cơn thổn thức :

- Tiểu tỷ không phải thở dài vì những lý do như Nhị thiếu gia vừa đoán. Kỳ thực tiểu tỷ buồn phiền chỉ vì đã để mất đi cơ hội giúp Nhị thiếu gia lập công đối với Đại tiểu thư.

Tiếng vải lụa chạm nhau tạm thời đứng dừng lại, thay bằng tiếng thì thào nghi vấn của nhân vật Nhị thiếu gia.

- Một cơ hội để lập công ư? Như thế nào?

- Tiểu tỷ có lỗi vì chưa bẩm báo hết sự thật với Nhị thiếu gia. Và sở dĩ có điều đó vì tiểu tỷ nào có ngờ chính đêm nay Đại tiểu thư vắng mặt. Bởi nếu biết tiểu tỷ thà nói hết với Nhị thiếu gia ngay lúc quay về. Không chừng nhờ đó Nhị thiếu gia không những chỉ giúp tiểu tỷ phục hận mà còn đủ thời gian cho Nhị thiếu gia bắt được kẻ chúng ta đang truy lùng.

- Là kẻ đang cất giữ tín vật Trường lão của Cái bang? Hóa ra cũng chính y đã giải cứu cho hai nha đầu Nga My phái? Tội người thật đáng chết. Sao không nói ngay cho ta biết?

- Mong Nhị thiếu gia lượng thứ. Vì tiểu tỷ sợ nói ra, giả như Đại tiểu thư vẫn còn ở đây và nghe được, mặc dù thời gian qua Đại tiểu thư luôn tin yêu và biệt đãi với tiểu tỷ nhưng với tính khí như thế, tiểu tỷ e không thể mong được Đại tiểu thư tha mạng.

- Người chỉ sợ Đại tiểu thư? Vậy người nghĩ thế nào về điều đó với ta là được ta tha mạng sao?

- Nhị thiếu gia thì khác, vì là người thương hoa tiếc ngọc. Tiểu tỷ biết chuyện này dù muốn cũng không giấu ai được lâu, thà nói riêng với Nhị thiếu gia để được bảo bọc che chở hơn là cam chịu mất mạng nếu để Đại tiểu thư biết.

- Ý của người là sẵn sàng chịu chuộc ta, thà thất tiết hơn là bị mất mạng? Thế người không nghĩ ta sau khi thỏa mãn vẫn muốn lấy mạng người ư?

- Thoạt tiên tiểu tỷ vì có nghĩ đến nên cũng sợ. Do đó này giờ không sao nên được những tiếng thở dài. Nhưng bây giờ thì hết rồi, một phần vì tiểu tỷ đã nói tất cả sự thật, phần khác thì biết từ lâu nay Nhị thiếu gia vẫn luôn ngấm ngấm lưu tâm đến tiểu tỷ, há lẽ tiểu tỷ đã cam tâm chịu thất thân, Nhị thiếu gia lại nhẫn tâm đoạt mạng tiểu tỷ sau khi thỏa mãn?

Nhị thiếu gia dường như đang rất dắc ý, vì thế dù đã cố nén vẫn để phát ra những tiếng cười khùng khục sâu trong miệng.

- Người toan tính khéo lắm. Vì một khi đã trao thân cho ta, người sẽ có cơ uy hiếp ngược lại ta. Khiến ta nếu dám mở miệng tiết lộ, người cũng cho Đại tỷ của ta biết những gì xảy ra đêm nay giữa người và ta. Vậy là ta sẽ không tránh tội đã vi phạm những lời từng thề hứa trước mặt Đại tỷ, đúng không?

- Muốn luyện được Uyên Nguyên công phu, chỉ có Nhị thiếu gia vì là nam nhân nên phù hợp để khổ luyện. Thêm vào đó thì Nhị thiếu gia dù không còn là đồng nam nhưng nếu tránh được chuyện gần gũi nữ sắc, chỉ cần ba năm thôi là vẫn đủ điều kiện để luyện. Đại tiểu thư chỉ muốn tốt nên mới bắt buộc Nhị thiếu gia lập trọng thệ và phó giao cho tiểu tỷ giám sát. Quả vậy, Nhị thiếu gia sẽ không mong được Đại tiểu thư tha thứ nếu bị tiểu tỷ bầm bóa toàn bộ sự thật, là gần đây Nhị thiếu gia đã thân cận nữ sắc bao nhiêu lần với những ai và ở những đâu.

- Nhưng người còn bỏ sót một chi tiết chưa tính đến. Đây là khi mọi chuyện bị vỡ lẽ, người mất mạng là điều chắc chắn, riêng ta dù sao cũng là bào đệ thâm tình cốt nhục, nợ nào Đại tỷ ta hạ sát ta?

- Tiểu tỷ không hề bỏ sót, trái lại còn nhờ may nên biết thêm một ẩn tình nữa có liên quan đến thâm tình tỷ đệ giữa Đại tiểu thư và Nhị thiếu gia.

- Ẩn tình gì?

- Là cả hai dù có tình tỷ đệ thì chỉ đồng phụ, không đồng mẫu. Và chính vì mê luyện nhan sắc của mẫu thân Nhị thiếu gia, dẫn đến Vương lão gia bỏ bê phụ bạc làm mẫu thân của Đại tiểu thư uất phải tự sát. Với nỗi oán hận này, tiểu tỷ thật không dám quả quyết, liệu Đại tiểu thư có thể cứ tiếp tục dung tha cho Nhị thiếu gia mãi chẳng?

- Ai cho người biết ẩn tình này?

- Hơn ba năm đột ngột trở thành nô bộc cho Nhị Tiên cung, một thời gian quá đủ để tiểu tỷ tự tìm cách bảo vệ cho riêng mình. Và hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, điều bí ẩn đó cuối cùng cũng tỏ ra hữu ích, giúp tiểu tỷ toàn mạng và còn không bị Nhị thiếu gia ghen này hối nhục.

- Người muốn nói sẽ không chịu ý ta như người đã hứa?

- Suyt. Nhị thiếu gia đừng tự gây kinh động. Vạn nhất để ai khác biết hai chúng ta đang chung phòng, lại thêm trạng thái Nhị thiếu gia lúc này, tiểu tỷ cảm thấy khó thể giúp Nhị thiếu gia giữ kín mãi những lần thân cận nữ sắc gần đây.

- Người đi đâu?

- Tiểu tỷ cần phải quay về nghỉ ngơi và dưỡng thương. Hay Nhị thiếu gia còn gì muốn sai khiến?

- Nhưng người vẫn chưa...

- Nhị thiếu gia vẫn chưa tỉnh ngộ ư? Vậy mà tiểu tỷ cứ tưởng đã nói quá rõ rồi. Xin lượng thứ, việc thuận tình trao thân cho Nhị thiếu gia chỉ là kế của tiểu tỷ hầu có cơ hội giúp Nhị thiếu gia minh bạch để chọn một trong hai quyết định. Một là tạm thời bỏ qua cho tiểu tỷ những lỗi lầm đã phạm, khiến hai đệ tử Nga My phải chạy thoát và còn không bắt giữ được kẻ chúng ta đang truy lùng. Hai là Nhị thiếu gia cứ làm lớn

chuyện, tiểu tỳ thà chết quyết không để thất thân, nhưng nếu tiểu tỳ chết thì số phận của Nhị thiếu gia e cũng không khả quan như bao lâu nay ai cũng nghĩ, trừ tiểu tỳ.

- Người dám lập kế để lừa ta? Người dám uy hiếp cả ta, là Nhị thiếu gia của người?

- Tiểu tỳ vốn thân phận thấp hèn, lại bị du vào tình thế chẳng đặng đừng, đành miễn cưỡng dùng thủ đoạn này để tự phòng thân, mong Nhị thiếu gia cặn xét và lượng thứ.

Lập tức có tiếng Nhị thiếu gia kêu học lên khá lớn vì quá giận :

- Người nghĩ ta phải chịu thúc thủ thật sao? Ta thà giết người, mới trút hết bao phần nộ trong lòng. Nạp mạng!

Ào...

Nhưng lúc đó cửa phòng vụt hé mở, để một nữ nhân ung dung bước nhẹ ra.

Quan Vân Hội lập tức điểm huyết nữ nhân, đồng thời lời luôn nữ nhân cùng bước trở lại vào trong gian phòng.

Ngọn gió lúc này cũng vừa tự tan biến. Và vì phát hiện có người lẻn bước vào trong bóng đêm, Nhị thiếu gia lại lên tiếng :

- Người đã nghĩ lại, quyết quay trở vào với ta ư, Hải Yến?

Quan Vân Hội đã cố ý không điểm á huyết của nữ nhân. Vì thế Hải Yến khẽ kêu :

- Nhị thiếu gia...

Giọng của Nhị thiếu gia chùng như uất nghẹn :

- Người là ai?

Quan Vân Hội chạm khẽ vào vai nữ nhân :

- Đã lâu không gặp nhau, để nhắc Nhị thiếu gia nhớ chỉ e phí thời gian. Chi bằng phiên Hải Yến cô nương nói cho Nhị thiếu gia tạm biết tại hạ là ai. Hi vọng cô nương vẫn còn nhớ thanh âm giọng nói của tại hạ. Vì chúng ta chia tay chỉ mới đây thôi. Được chứ, Hải Yến?

Nữ nhân như cũng có điều kiêng kỵ nên không dám lớn tiếng, chỉ rít qua kẽ răng :

- Có phải hai ả Nga My phái to gan, chỉ người tìm đến tận đây? Người không sợ ta hô hoán, môn nhân Bắc Hải cung lập tức kéo đồn đến đây lập thiên la địa võng lấy mạng người?

Quan Vân Hội lặng lẽ nhếch môi cười trong màn đêm đen khó thể nhìn rõ mặt nhau, lúc nghe Nhị thiếu gia khẽ kêu :

- Người là tiểu tử tình cờ đắc thủ di học của Thanh Thành Lão Phu Tử? Nhưng nếu đã thế, cách người nói như thế trước đây ta có biết người, thật chẳng? Vậy người là ai?

Quan Vân Hội lại chạm vào Hải Yến :

- Cô nương có mang theo hỏa tập? Có được chẳng nếu tại hạ lại làm phiền, nhờ cô nương giúp Nhị thiếu gia nhìn rõ diện mạo tại hạ bằng cách bật hỏa tập lên?

Nhị thiếu gia lại kêu :

- Được rồi. Ta bây giờ không cần biết người là ai, cũng không cần nhìn rõ diện mạo người. Hãy cho ta biết người muốn gì?

Quan Vân Hội hắng giọng :

- Nhị thiếu gia đang lỏa thể, vì thế nên ngại không muốn gây kinh động, cũng không dám chường mặt dù dưới ánh sáng hỏa tập? Nếu vậy, sao Nhị thiếu gia làm sao biết sắp phải chết vào tay ai, một khi tại hạ báo đó chính là mục đích của tại hạ đến đây lúc này?

Giọng của Nhị thiếu gia vụt khàn lại :

- Ta và người có oán thù gì? Rốt cuộc, người là ai? Nếu tự hào là anh hùng, hãy xưng danh rồi cùng ta một phen tử đấu.

Quan Vân Hội bảo :

- Nói cũng phải, quả là cách để Nhị thiếu gia dễ nhớ lại tại hạ là ai. Nhưng trước khi xưng danh, tại hạ có hai đề xuất. Thứ nhất, phiền Nhị thiếu gia cứ đứng nguyên vị cho, đừng tìm cách lùi dần về phía sau. Nếu trái lời, dù không thích chút nào nhưng tại hạ vẫn phải tìm cách gây huyên náo. Khi đó, môn nhân quý cung nhất định sẽ kéo đến ngay nhanh đến độ Nhị thiếu gia dù muốn mặc lại y phục cũng không kịp. Và hậu quả tất yếu là lệnh tỷ thể nào cũng tìm Nhị thiếu gia để đặt nghi vấn, không biết đã xảy ra điều gì khiến Nhị thiếu gia lâm cảnh trần trùng trục như thuở mới lọt lòng.

Giọng của Nhị thiếu gia ra chiều ảo não :

- Được rồi! Vậy còn đề xuất thứ hai?

Quan Vân Hội nói :

- Là hãy nhẫn nại chờ tại hạ có đôi lời muốn nói với Hải Yến.

Hải Yến gay gắt :

- Người đừng mong dò hỏi bất kỳ điều gì ở ta. Tương tự người đừng gọi ta bằng tên. Vì người không hề có tư cách, nhất là khi bất ngờ chế ngự ta, một thủ đoạn hèn hạ, không xứng là nam tử hán đại trượng phu.

Quan Vân Hội khẽ cười :

- Nói như vậy chỉ vì là nữ nhân nên ngay hôm nay cô nương lên hạ thủ chế ngự tại hạ thì không hèn hạ? Nhưng dù sao cô nương nói cũng đúng tại hạ thật sự chưa đủ tư cách gọi cô nương như thế. Cũng không hề gì vì tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương một câu thôi, đồng thời quả quyết câu hỏi đó không liên quan gì đến Bắc Hải cung.

Hải Yến thở dài :

- Người hỏi nhanh đi. Vì quả thật ta chỉ mong nhanh chóng kết thúc câu chuyện tồi tệ này.

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Tại hạ đến đã lâu và dĩ nhiên đã lên nghe tất cả. Điều tại hạ muốn hỏi là cô nương liệu có đủ dũng lược vì những nữ nhân từng bị hại để ra tay hạ thủ Vương Kim Tử kẻ dám ô chằng?

Hải Yến giật mình :

- Sao người biết rõ cả tính lẩn danh của Nhị thiếu gia?

Quan Vân Hội thở hắt ra :

- Tại hạ còn biết rõ tính danh của Đại tiểu thư là Vương Nhất Hoa. Mà thôi, xin đừng để phí thời gian trái lại xin hãy đáp điều tại hạ vừa hỏi.

Hải Yến chợt rùng mình khắp lượt :

- Trong những nữ nhân bị Nhị thiếu gia hại ắt là có người thân của người?

Quan Vân Hội bảo :

- Nói như thế cũng đúng. Vì xét theo bối cảnh, nữ nhân đó từng có một thời gian được tại hạ xem là người thân.

Nhị thiếu gia Vương Kim Tử gượng kêu :

- Ta vào Trung Nguyên chưa bao lâu số nữ nhân bị ta hại cũng chẳng nhiều, làm thế nào lại có chuyện vừa ngẫu nhiên vừa trùng hợp, một trong số ít những nữ nhân đó có cả người thân của người?

Quan Vân Hội gắt :

- Nữ nhân được tại hạ đề cập chính là người của Bắc Hải cung và thời điểm thì cách đây gần bốn năm.

Hải Yến chấn động :

- Người cũng là môn hạ của Bắc Hải cung?

Quan Vân Hội đáp khẽ :

- Cũng có thể, nếu xét theo huyết thống để cho rằng hễ gia phụ là người Bắc Hải cung thì tại hạ cũng vậy.

Nhị thiếu gia, Vương Kim Tử kinh nghi :

- Phụ thân người là ai? Là môn hạ của bốn cung khi nào?

Quan Vân Hội chợt gần giọng :

- Nhị thiếu gia không còn muốn biết nữ nhân vừa được tại hạ đề cập là ai nữa ư? Đừng tham lam muốn biết nhiều như thế. Trái lại hãy chọn đi, hoặc là tính danh của tại hạ hoặc một trong hai tính danh, gia phụ và nữ nhân đó, Nhị thiếu gia thoạt tiên chỉ cần biết một là đủ. Vậy muốn như thế nào?

Vương Kim Tử chợt phát ra tiếng nuốt nước bọt khan :

- Ta quả quyết chuyện người có liên quan đến bốn cung chỉ là chuyện bịa đặt. Bằng không, thì lý nào Đại tỷ ta không những không biết người mà kể cả những nhân vật Trung Nguyên có hảo cảm với Đại tỷ ta cũng vì không biết người là ai nên mới có lệnh truy lùng người. Tương tự không có nữ nhân nào là người thân của người từng bị ta hại. Để biết người có bịa đặt hay không, hãy nói tính danh của nữ nhân đó là rõ.

Quan Vân Hội bật khen :

- Người có ý này quả là cơ trí không tệ. Vì ta làm sao bịa đúng tính danh của một trong những nữ nhân từng bị người hại? Quả là khó so với việc ta chỉ cần mạo nhận là ai đó, có thân phụ là một trong những môn nhân bất kỳ của Bắc Hải cung, đúng không? Chỉ tiếc một điều đêm nay cố tình tìm đến người, ta lại muốn nói bằng tất cả sự thật. Vì phụ thân ta chính là người của Bắc Hải cung, cũng như Tam Băng, nữ nhân từng bị người hại, tiền dân hậu sát, vẫn đích thực là một môn nhân Bắc Hải cung.

Vương Kim Tử chấn động :

- Sao người nhắc đến Tam Băng? Người là ai? Là ai?

Quan Vân Hội lại gắt :

- Người ý gây huyền não chẳng? Có cần ta giúp cho người toại nguyện?

Hải Yến cũng chấn động :

- Cái chết của Tam Băng kỳ thực có rất ít người am hiểu. Đồng thời cùng mất mạng cũng một lúc đó với Tam Băng duy nhất chỉ có một người. Người là... Các hạ là...

Vương Kim Tử chợt bật rít qua kẻ răng :

- Người là Quan Vân Hội? Nhưng người quyết không thể sống. Nói mau, người là ai?

Hải Yến vụt rùng mình :

- Đúng rồi, ta nhớ lại rồi. Diện mạo này, a... Tiểu tỷ đã nhận ra chính là diện mạo của Thiếu cung chủ. Ôi... Thiếu cung chủ còn nhớ tiểu tỷ chẳng, nhớ Hải Yến chẳng?

Quan Vân Hội giải huyệt cho Hải Yến :

- Ta nhớ. Và vì nhớ lúc này ta mới gọi nàng là Hải Yến. Vậy thì, liệu nàng dám chẳng, việc tự tay hạ thủ kẻ đâm ô Vương Kim Tử? Đừng ngại y làm lớn chuyện. Vì y dù có ba đầu sáu tay cũng không dám tự chuốc họa vào thân. Nào, dám hay không nào?

Được giải huyệt và biết rõ Quan Vân Hội là ai, Trịnh Hải Yến lập tức nhảy xổ về phía Vương Kim Tử. Nhưng thay vì xuất thủ, Hải Yến chợt khựng lại đồng thời còn hồi hã gọi Quan Vân Hội :

- Không được đâu, Thiếu cung chủ. Dù hạ sát được y, chúng ta cũng không mong thoát. Vì ngay khi có tiếng động, những môn nhân Bắc Hải cung...

Bỗng có tiếng Vương Kim Tử khê học lên, làm ngắt luôn tiếng Hải Yến đang nói :

- Người muốn giết ta thật sao, Hải Yến? Vậy đừng oán trách ta.

Và Hải Yến vụt hự thành tiếng, liền lúc đó Vương Kim Tử cười gừ gừ nói với Quan Vân Hội :

- Quan Vân Hội người nếu muốn nha đầu toàn mạng tốt nhất hãy lui ngay lúc này. Đừng bỏ lỡ một khi đây là cơ hội duy nhất dành cho người.

Hải Yến cũng đau đớn kêu lên :

- Thiếu cung chủ xin đi đi. Y đã nói, quyết không thể không hành động. Xin đừng để hệ lụy đến tiểu tỳ.

Quan Vân Hội đành miễn cưỡng đáp ứng :

- Người có thủ đoạn khá lắm. Nhưng ta đi rồi, nếu biết Hải Yến có mệnh hệ nào, Quan Vân Hội ta rồi cũng có thủ đoạn không kém gì người. Hừ!

Và Quan Vân Hội bỏ đi thật nhanh, có cảm giác như Quan Vân Hội không thật sự quan tâm đến số phận của Trịnh Hải Yến sau đó.

Một lúc sau cũng từ gian phòng đó, một bóng người lao vọt ra thật nhanh. Nhân vật này vì quá vội, quá lo cho điều đang thăm suy tính nên không phát hiện Quan Vân Hội đã nhanh chóng quay trở lại và lao vọt vào gian phòng.

Nhận ra có người lao vào, trong gian phòng vẫn còn một người nên không thể không có thanh âm cất lên và đó chính là thanh âm của Hải Yến.

- Nhị thiếu gia còn quên điều gì ư?

Quan Vân Hội chỉ gừ gừ trong miệng và nhờ có lợi thế bất ngờ nên dễ dàng vươn tay điểm huyệt đạo của Trịnh Hải Yến.

16. Sau Bắc Hải Đèn Thất Phái-nguy Cơ Trùng Trùng

Khắp trong ngoài khu trang viện, đâu đâu cũng có ánh đuốc sáng.

Vương Kim Tử đang đích thân đốc xuất thuộc hạ truy lùng Quan Vân Hội. Kể cả Nhị Vệ cung Hộ pháp Đường Hữu Sơn cũng ráo riết lùng sục, quyết tìm cho bằng được, dù chỉ là một dấu vết nhỏ cho biết tung tích hoặc manh mối để truy tìm Quan Vân Hội, một địch nhân lợi hại đã lên đột nhập vào và chỉ có một mình Vương Kim Tử phát hiện.

Đột một canh sau, Đường Hữu Sơn bối rối, quay trở lại bẩm báo :

- Bẩm Hộ pháp dù không dám bảo Nhị thiếu gia đã tự huỷ hoặc bản thân nhưng kỳ thực không hề có dấu vết nào cho thấy có người lên vào và sau đó ung dung quay trở ra. Trừ phi Nhị thiếu gia nói rõ thêm đã chạm trán địch nhân như thế nào và tại sao ngay lúc đó không xuất thủ cầm chân địch nhân lại? Và còn điều này hệ trọng hơn dụng ý của địch nhân là gì? Không lẽ chỉ tiến vào dò xét và rồi cứ thế bình thản bỏ đi, không gây phương hại bất kỳ ai, cũng không giải thoát thậm chí chỉ là một trong những đệ tử Cái bang đã bị chúng ta bắt giữ. Điều này dường như không bình thường.

Vương Kim Tử không đáp lời nào, cũng không giải thích thêm như Đường Hữu Sơn đang chờ nghe. Trái lại, sau một lúc ngẫm nghĩ, Vương Kim Tử chột xua tay :

- Có lẽ Nhị thúc nói đúng. Tiểu diệt thời gian gần đây vì lúc nào cũng lo lắng, nhất là sợ hành tung của bốn cung sớm bị phát hiện, nên đêm nay cứ luôn nghĩ đã có địch nhân lên đột nhập. Thật phiền Nhị thúc vừa qua cơn vất vả thay vì được nghỉ ngơi.

Đường Hữu Sơn cười gượng :

- Cũng không sao. Vì nhờ thế, môn nhân bốn cung lại thêm giới bị, không quá chủ quan khinh suất như một vài biểu hiện gần đây cho thấy. Nhị thiếu gia cũng đừng quá lo nghĩ kéo Đại tiểu thư biết biết chuyện, càng thêm ưu tư phiền não.

Vương Kim Tử gạt đầu và xua tay một lượt nữa đoạn uể oải quay lại gian phòng.

Vừa bước vào, Vương Kim Tử quay ra ngay, đồng thời vội vã đi đến từng phòng ở gần đó cũng xông xộc bước vào rồi lại hối hả bước trở ra.

Sau khi đã hành động như thế, bước vào và tìm ở đủ các phòng khắp lượt, Vương Kim Tử giận dữ đâm bổ lao đi tìm Đường Hữu Sơn.

- Nhị thúc còn bảo không có địch nhân lên đột nhập nữa thôi? Nha đầu Hải Yến đã bị thất tung rồi. Nếu không do địch nhân thì còn ai to gan đang đêm bắt Hải Yến đưa đi đâu?

Đường Hữu Sơn nở một nụ cười mệt mỏi :

- Hải Yến có tư chất và tâm cơ hơn người. Mấy năm qua võ công cứ càng luyện càng thêm tăng tiến đến khó ngờ. Nếu thật sự có địch nhân đủ bản lĩnh uy hiếp Hải Yến thì vị tất đêm nay bình lặng như thế này, trái lại phải rất huyên náo. Sao Nhị thiếu gia không nghĩ đây là Hải Yến tự ý xuất trang và dụng ý ắt không gì khác ngoài việc tìm bắt hai đệ tử Nga My phái ngày hôm nay đã vì Hải Yến bất cẩn nên dễ xống?

Vương Kim Tử cười lạnh :

- Bổng thiếu gia lại không nghĩ như thế. Thôi thì đành phiền Nhị thúc đích thân tìm khắp xung quanh. Nếu như vẫn không có bất kỳ dấu vết nào khả nghi, bổng thiếu gia còn muốn ngay đêm nay mọi người cùng xuất trang, chỉ ít phải dò xét quanh nơi này từ năm đến mười dặm. Nhị thúc có chủ ý gì khác chăng?

Đường Hữu Sơn thoáng chấn động và ngay lập tức càng đáp lại bằng giọng lạnh lùng không kém :

- Bổng Hộ pháp với chức trách chấp pháp và bảo vệ mọi an toàn ở Nhị Tiên cung, hiển nhiên chấp hành nếu đó là chủ ý được Nhị thiếu gia cho là cần thiết.

Vương Kim Tử trịnh thượng gạt đầu :

- Rất cần đấy.

Đường Hữu Sơn cười nhẹ :

- Vạn nhất lúc tất cả đều xuất trang, ở ngay đây xảy ra sự biến thì sao?

Vương Kim Tử quả quyết :

- Sẽ không có chuyện đó. Hoặc nếu có, mọi trách nhiệm sẽ do bổng thiếu gia gánh vác, quyết không để hệ lụy đến Nhị thúc.

Đường Hữu Sơn gạt đầu :

- Đã nói lời thì xin nhớ đừng quên lời. Bổng Hộ pháp có thể bắt đầu được chưa?

Vương Kim Tử dịu giọng lại :

- Xin phiền Nhị thúc giúp cho Vì tiểu đệ có lý do để quyết chắc Hải Yến rất cần sự tiếp ứng càng sớm càng tốt.

Đường Hữu Sơn không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ xoay người và bắt đầu thực thi mệnh lệnh ngay. Thoạt tiên là sục tìm khắp xung quanh.

Đang lúc đó Hải Yến vì bị chế ngự huyết đạo toàn thân, kể cả á huyết cũng bị điểm, nên không thể làm chủ bản thân, cũng không thể mở miệng lên tiếng, chỉ còn biết để tùy Quan Vân Hội muốn đưa đi đâu thì đưa, đồng thời còn phải nghe những gì Quan Vân Hội lẩm nhẩm nói một mình, kỳ thực là muốn cho Hải Yến cùng nghe.

Và lúc này, Quan Vân Hội đang lẩm bẩm :

- Không như các bang môn phái ở Trung Nguyên, các Hộ pháp chỉ có bốn phận và trách nhiệm giới bị và bảo vệ cho duy nhất mỗi một nhân vật nhất môn chi chủ, ở Bắc Hải cung thì Vệ Cung Hộ pháp tuy có bốn người nhưng lại chia ra mỗi người đảm nhận nhiệm vụ ở từng nơi hữu biệt. Đại để như ta biết thì Đại hộ pháp, sư phụ của Vương Kim Tử vốn có trách nhiệm với Đại Thần cung, Đường Hữu Sơn Nhị hộ pháp thì

đảm trách phần hành ở Nhị Tiên cung. Đại Thần cung thì hiện do tỷ đệ Vương Nhất Hoa, Vương Kim Tử chấp chương. Riêng Nhị Tiên cung thì thuộc quyền định đoạt của Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã. Thế nhưng như Đường Hữu Sơn vừa bảo, lão tuy có trách nhiệm với Nhị Tiên cung, vậy mà vẫn sẵn sàng tuân lệnh Vương Kim Tử vốn dĩ chỉ có quyền hạn ở Đại Thần cung. Điều này ta phải hiểu như thế nào đây? Có phải Nhị Tiên, Đại Thần đã hợp một dụng ý là tăng thêm thế lực mới mong vẹn toàn trước thanh thế đã ngày càng lớn mạnh của Lưu Hồ Cẩm, Thủ tịch Trưởng Lão viện? Nếu là vậy buộc phải có thêm hai nghi vấn. Thứ nhất, đâu là điểm mấu chốt đưa đến lợi ích chung khiến Đại Thần, Nhị Tiên hợp nhất? Thứ hai, nếu đã hợp nhất thì có sao lần du nhập Trung Nguyên này, Nhị Tiên cung thì chỉ có Đường Hữu Sơn đưa môn hạ vào đây, Đại Thần cung thì thiếu hẳn một nhân vật đại cao thủ là Đại hộ pháp vệ cung, sư phụ của Vương Kim Tử? Đại hộ pháp và Trang Bát Nhã vì sao không cùng vào Trung Nguyên? Có phải họ vẫn lưu lại Bắc Hải cung? Nhưng lưu lại đã làm gì?

Nói đến đây, Quan Vân Hội chợt nhắc Hải Yến đưa đi.

- Đường Hữu Sơn vì khẩu phục nhưng tâm bất phục nên không nhất thiết sục tìm kỹ ở những nơi đã được đích thân lão từng sục tìm khi nãy. Chính đó là điều ta đang cần lúc này. Đi!

Và Quan Vân Hội dừng chân khi đã đưa Hải Yến đến một dãy nhà ngang mà trước đó vốn dĩ có khá nhiều môn nhân Bắc Hải cung tuần hành cảnh giới nghiêm ngặt?

- Ta đồ rằng đây là nơi Hải Yến người cùng Nhị thiếu gia Vương Kim Tử dùng để giam giữ nhiều đệ tử Cái bang? Phen này đúng là trời giúp ta có cơ hội giải thoát cho họ. Nhưng chưa phải ngay lúc này. Vì còn phải chờ Đường Hữu Sơn vì tuân lệnh Vương Kim Tử ắt sẽ đọc xuất toàn bộ môn hạ xuất trang như lúc nãy ta đã nghe. Người nghĩ ta có thể thành công chăng, Hải Yến?

Vì Hải Yến không thể đáp, Quan Vân Hội cũng biết rõ mười mười là thế, nên sau khi dứt lời chỉ còn biết lặng lẽ cười một mình và chờ một cách nhẫn nại trong bóng đêm đen.

Và sự việc cứ tuần tự diễn ra đúng như thế.

* * * * *

Sau khi đã thi triển kinh công, chạy một mạch những hơn mười dặm, Quan Vân Hội mới chậm dần lại, và dừng hẳn.

Đến lúc đó, Quan Vân Hội cũng bất ngờ giải khai á huyết cho Trịnh Hải Yến :

- Người đã làm ta thất vọng, vì sao?

Hải Yến không giải thích, trái lại ngay khi có thể lên tiếng, ả chợt hỏi :

- Người muốn quay về Bắc Hải cung, vì sao?

Trời đang sáng dần, cho thấy rõ nụ cười bí ẩn đang nở trên môi Quan Vân Hội :

- À. Thì cũng như người đã nghe ta căn dặn, nhờ đệ tử Cái bang chuyển lời đến Hiệp Cái, rằng cứ chờ lúc gặp lần sau, ta sẽ danh chính ngôn thuận cùng Thất đại phái hội diện phân minh mọi thực hư. Vậy thì để danh chính ngôn thuận ta đâu còn cách nào khác ngoài việc quay trở về Bắc Hải cung, đường đường chính chính chấp chương cương vị Cung chủ. Chỉ có như thế ta mới đủ hoặc thừa tư cách để những Chương môn nhân Thất đại phái tôn trọng và chấp thuận nghe những gì ta giải bày. Người đã được Đường Hữu Sơn đề cao là có tâm cơ hơn người, lẽ nào chưa hiểu và lại hỏi ta vì sao muốn quay về Bắc Hải cung?

Hải Yến biến sắc :

- Nhưng muốn trở thành Cung chủ, chỉ ít người phải có trong tay một vật. Người đã có chăng?

Quan Vân Hội lại kêu “à” lên :

- Người ám chỉ tín vật Cung chủ? Vậy thì chưa, nhưng rồi đây ta sẽ có. Chỉ tiếc người dường như thiếu phúc phận để mục kích thời điểm ta vì có tín vật nên ung dung tiếp nhận cương vị Cung chủ. Ta tiếc cho người thật đấy.

Hải Yến càng thêm biến sắc :

- Người nhất quyết lấy tính mạng ta?

Quan Vân Hội nhếch môi cười lạt :

- Thế người ngờ ta có thừa từ tâm để tha cho người, kẻ đã hai lần hại ta suýt mất mạng?

- Nhưng người có thể lấy mạng ta ngay tại đó. Có sao còn phí công đưa ta đến tận đây, chỉ với mỗi một mục đích là cuối cùng cũng lấy mạng ta?

Quan Vân Hội cười thành tiếng :

- Người không hiểu? Vậy tâm tư thông tuệ của người đâu rồi? Hay chỉ vì là nữ nhân, người do quá sợ nên để bay biến những gì gọi là thông tuệ của người? Chứng tỏ nữ nhân dù thế nào đi nữa vẫn chỉ là nữ nhân, giỏi thủ đoạn vặt và trở nên thật nhất đảm khi biết chắc sinh mạng sẽ chẳng còn. Ha ha...

Hải Yến cắn môi, mắt thì lóe hung quang :

- Người đừng vội tự phụ. Vì chính người cũng đâu có biết ta vì sao đối xử với người như cách đã thấy khiến người vừa bật thốt là đã thất vọng vì ta? Kể cả về bản lĩnh của người cũng vậy. Vị tất người chế ngự được ta, nếu để ta có cơ hội cùng người công bằng quyết đấu.

Quan Vân Hội lập tức giải khai hết huyết đạo cho nàng :

- Thật chẳng? Vậy thì ta sẽ cho người toại nguyện. Và nhớ, nếu lần trước người thoát thì chỉ vì ta quá bất ngờ, khi phát hiện người vừa có tên là Hải Yến vừa là nữ cải dạng nam trang. Ta do nhớ ân tình của Hải Yến người năm nào ở Bắc Hải cung, trong thiết lao của Trường Lão viện, nên không nỡ tuyệt tình đuổi theo trái lại còn cố tình tạo cho người cơ hội. Nhưng người đã khước từ cơ hội ta đã dành cho, lần này đành tụt vào bản lĩnh sở học của người thôi. Nào, xuất thủ đi!

Hải Yến giật mình :

- Người đã thử lòng ta, và hầu như đã biết ta không thể hạ thủ Vương Kim Tử. Điều gì khiến người đoán biết trước như thế?

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Vương Kim Tử là kẻ dám ô bại hoại, chính ta đã thấy hậu quả thảm khốc như thế nào của một Tam Bạng từng bị Vương Kim Tử dày vò. Vì thế ta không thể không nghi ngờ khi nhờ lên nghe nên biết chính người đã đề xuất trước chuyện nguyện ý trao thân cho một kẻ dám ô như thế. Sau nữa, ta nhận thức người không còn là Hải Yến như độ nào đã biết. Người quá nhẫn tâm khi sẵn sàng che giấu và còn giúp Vương Kim Tử nhiều lần thỏa mãn dục vọng. Do nghi ngờ nên ta không thể không thử, để chỉ ít là một lần biết rõ lòng dạ tâm địa của người. Sao người lại thay đổi nhiều đến thế hử Hải Yến?

Hải Yến thở ra nhè nhẹ :

- Tâm cơ của người hơn xa Vương Kim Tử. Nếu biết trước thế ấy ta cần gì ngần ngại mà không theo chủ ý của người, hạ sát Vương kim Tử cho xong? Và bây giờ, dù ta có nói thế nào người vẫn không tin, đúng không?

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Người bảo đã vì ngại nên không thể hạ thủ Vương Kim Tử?

Hải Yến gật nhẹ đầu :

- Trong tình thế lúc đó, ta vì chưa biết rõ bản lĩnh, nhất là tâm cơ của người, giả như việc hạ thủ Vương Kim Tử cho dù có thành sự, vạn nhất ta và người cùng bị vây khốn thì sao? Do đó ta buộc phải chọn một trong hai, thà làm người thất vọng hơn là ta mất mạng. Huống hồ việc hạ thủ họ Vương đâu phải chuyện dễ như trở bàn tay?

Quan Vân Hội thở ra nhè nhẹ :

- Vậy chủ ý của người lúc này như thế nào? Nếu có thêm cơ hội, liệu người có dám hạ thủ Vương Kim Tử? Hay đi với ta, người nói theo ta, gió chiều nào người ngã chiều ấy, với mục đích tối hậu là miễn sao giữ vẹn tính mạng cho bản thân người?

Hải Yến cười gượng :

- Nếu Thiếu cung chủ không chấp nhận chuyện đã qua, liệu tin chẳng một khi Hải Yến này xin hứa kể từ bây giờ sẽ mãi mãi tuân lệnh mỗi một mình Thiếu cung chủ?

Quan Vân Hội thờ người một lúc khá lâu, sau đó bảo :

- Nếu đây là lời thật tâm được, ta tin. Nhưng cũng đừng trách nếu để ta phát hiện người chỉ là hạng nhĩ tâm. Và ta sẽ có cách thử để minh bạch điều đó.

Hải Yến thở phào nhẹ nhõm :

- Thiếu cung chủ định như thế nào?

Quan Vân Hội chợt cười vang và bất ngờ hô hoán :

- Nhị thiếu gia đã lên nghe đủ rồi chứ? Nể tình Nhị thiếu gia đã để Quan Vân Hội một lần ung dung bỏ đi, ta xin đáp lễ bằng cách cho Vương Kim Tử người một lời khuyên. Là hãy đi đi, trước khi ta đổi ý và phiên đến Hải Yến đối phó, hạ sát người. Ha ha...

Hải Yến chột dạ, nhìn sững Quan Vân Hội như không thể ngờ :

- Có họ Vương lên bám theo thật sao? Vì thế Thiếu cung chủ mới cố tình dừng chân? Và đây cũng là cách Thiếu cung chủ muốn dùng để thử lòng dạ tiểu tỳ?

Và Hải Yến nhìn quanh :

- Sao không thấy y xuất hiện?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Y đã đến, ta biết chắc như thế. Còn vì sao y không xuất hiện thiết nghĩ, có lẽ y sợ vì không ngờ bản lĩnh của ta quá cao minh, dễ dàng phát hiện y. Đó là điều y không ngờ, kể cả người cũng thế, Hải Yến. Có phải người đang tự hỏi vì sao chỉ có ta phát hiện, riêng người dù tự hào công phu cũng khá cao minh nhưng lại không phát giác sự hiện diện của y? Có cần nghe ta giải thích chăng? Đây là nhờ nội đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu do Thanh Thành Lão Phu Tử lưu lại và ta là người duy nhất điểm phúc tìm thấy, khiến Vương Kim Tử thoát nghe Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão bẩm báo liền động tâm, quyết truy lùng ta để mong chiếm đoạt. Ta nói như thế có đúng không, Vương Kim Tử?

Lúc này mới có tiếng Vương Kim Tử từ xa vọng đến :

- Được lắm! Lần này ta cam tâm chịu bại. Nhưng hãy nghe cho rõ, người đừng mong có cơ hội trở thành Cung chủ của bốn cung. Người sẽ không bao giờ có cơ hội đó đâu.

Hải Yến lập tức động thân lao đi :

- Quả nhiên là y, kẻ dâm ô bại hoại. Ta...

Nhưng Hải Yến phải dừng, vì Quan Vân Hội bất thần kêu ngăn lại :

- Y đã từ xa quát vọng đến, hơn nữa lúc này y cũng đã bỏ đi. Đừng đuổi theo y vô ích.

Hải Yến bần khoản :

- Nhưng nếu chưa giết được y. Thiếu cung chủ làm sao tin được lòng dạ tiểu tỳ?

Quan Vân Hội bảo :

- Vẫn có cách để ta tin. Giả dụ như người hãy nói về dụng ý của tỳ đệ Vương Kim Tử, họ tiến vào Trung Nguyên làm gì? Và tại sao chỉ để truy tìm ta, bọn người lại nghĩ ra biện pháp như đã hành động là bắt giữ những đệ tử Cái bang.

Hải Yến đành thổ lộ :

- Vì do Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão đưa tin, cho biết ngoài di học thượng thừa của Thanh Thành Lão Phu Tử, Thiếu cung chủ còn được lão Hiệp Cái ra cho tín vật Trưởng lão Cái bang. Thế cho nên, chỉ cần bắt giữ những đệ tử Cái bang khiến Thiếu cung chủ nếu muốn tìm họ buộc phải lộ diện. Và khi đó như đã xảy ra, giá như Thiếu cung chủ không đạt bản lãnh như đã có, chẳng phải kế mưu này đã thành công sao?

Quan Vân Hội khen :

- Nghĩ được kế vừa cao minh vừa bất chấp thủ đoạn như thế này theo cách Đường Hữu Sơn từng biểu đạt, ắt chỉ do Hải Yến người nghĩ ra?

Hải Yến bối rối thú nhận :

- Thiếu cung chủ anh minh. Tiểu tỳ từ rày về sau sẽ không dùng những thủ đoạn như thế này nữa.

Quan Vân Hội bỏ qua :

- Vậy còn dụng ý của tỷ đệ Vương Kim Tử khi tiến nhập Trung Nguyên là gì? Sao lại tùy tiện gây hấn bằng cách bắt giữ đệ tử Thất đại phái?

Hải Yến thở dài :

- Việc hợp nhất Đại Thần, Nhị Tiên, Thiếu cung chủ đã đoán đúng, mục đích chỉ là tăng thêm thế lực đối trọng với Trưởng Lão viện vẫn đang do Lưu Hồ Cẩm thao túng. Và vì lão Lưu đã vào Trung Nguyên, liên minh cùng Thánh Ma giáo, mà Thánh Ma giáo lại có nhiều gian tế đã tiềm phục sẵn trong Thất đại phái, có cả Cái bang. Đại Thần, Nhị Tiên không thể không tiến vào. Và để thanh lý môn hộ, bốn cung chỉ còn mỗi một cách hầu tự bảo vệ là đối phó bất kỳ ai tình cờ phát hiện hành tung có thể cáo giác sự hiện hữu của bốn cung ở Trung Nguyên. Đây là lý do khiến hai ả đệ tử Nga My phải cam chịu cảnh bị câu thúc.

Quan Vân Hội thích thú :

- Lão Lưu Hồ Cẩm liên minh với Thánh Ma giáo, vì thế đã vào Trung Nguyên? Tốt lắm, càng dễ cho ta quay về Bắc Hải cung và tránh những sự đối đầu không cần thiết. Đi thôi!

* * * * *

Đang đi, Hải Yến chợt lo lắng nhìn quanh :

- Lần này e chúng ta sẽ khó lòng gặp may như những ngày vừa qua. Trời thì sắp tối, quanh đây thì đâu đâu cũng là rừng. Muốn kịp tìm một trấn thành để vừa có chỗ nghỉ qua đêm vừa được một bữa ăn no dạ e không thể.

Quan Vân Hội cũng dăm chiêu :

- Vẫn như mấy ngày qua ta từng nói, ngại nhất là vì người, nam cô nữ quả nếu chẳng có chỗ nghỉ ngơi hữu biệt e khó thể tránh mọi điều tiếng không hay. Nhưng cũng may, vẫn còn một đôi khách nữa màn đêm mới thật sự buông về, làm sao dám quả quyết chúng ta sẽ không thoát tình thế nan giải này? Thôi thì cứ tiếp tục đi đến đâu hay đến đấy.

Nhưng mọi hy vọng của cả hai dần tan biến cùng với màn trời quả thật cứ buông xuống dần mà xung quanh rừng vẫn cứ là rừng.

Nào ngờ chính lúc đó chợt có tiếng gọi họ :

- Hai người nếu không ngại, liệu có dám cùng ta dùng một bữa dã vị ở chốn thâm lâm này chăng?

Quan Vân Hội ngỡ ngàng :

- Hiệp Cái lão ca ca?

Và Quan Vân Hội lập tức thúc hỏi Hải Yến :

- Dù phải nghỉ qua đêm giữa rừng, nhưng nếu có thêm đệ tam nhân ta và người chẳng gì để e ngại. Đi thôi.

Nhưng Hải Yến không đi :

- Tiểu tỳ đã đắc tội với Cái bang. Vạn nhất...

Tràng cười của Hiệp Cái vang lên kịp lúc giải tỏa ngay mọi lo lắng của Hải Yến.

- Chẳng phải những đệ tử bốn bang cuối cùng cũng được giải thoát đó sao? Chớ quá lo chuyện gì đã qua cứ cho qua, hướng hồ tiểu cô nương lúc này đã trở thành người đồng hành của tiểu tử Quan Vân Hội. Hãy mau đến đây nào.

Họ chạy đến và thấy Hiệp Cái chỉ mới bắt đầu gom củi để nhóm lửa, thú rừng thì cũng chỉ mới có mỗi một con Thỏ trắng, tạm cho là đủ nếu dành cho một người.

Nhưng Quan Vân Hội chưa kịp hỏi đã nghe Hiệp Cái giải thích :

- Đuổi kịp bọn người đã là hay lắm rồi. Còn về bữa ăn, yên tâm đi, chỉ cần nhờ tiểu liễu đầu nhóm lửa và nướng chín trước con thỏ này, lẽ nào trong thời gian đó cả ta lẫn người lại không kịp tìm bắt thêm vài con thú khác? Người biết nướng thịt thú chẳng, tiểu liễu đầu?

Hải Yến nhoẻn miệng cười :

- Nếu chỉ mỗi việc cón con đó, tiểu tỳ không làm được, chẳng hóa ra tiểu tỳ quá vô dụng sao? Nhưng nhị vị có đi xin, nhớ mau quay về, kéo không, tiểu tỳ vì quá đói, e không thể đợi lâu hơn.

Hiệp Cái đáp ứng :

- Nếu bọn ta về chậm, ai cấm người đang đói phải cứ nhịn thêm? Nhưng sẽ không có chuyện đó, vì bọn ta sẽ quay lại nhanh thôi. Đi nào, tiểu tử.

Họ bỏ đi, Hải Yến thì bắt đầu nhóm lửa và những ánh hỏa quang nhợt nhạt đầu tiên cũng đã xuất hiện, xua bớt dần màn đêm.

Quan Vân Hội chợt dừng lại :

- Tiền bối có điều gì chỉ giáo. Xin cứ nói, tại hạ nguyện rửa tai lắng nghe.

Hiệp Cái cũng dừng và nhìn Quan Vân Hội xuyên qua bóng đêm :

- Dĩ nhiên vì có điều muốn nói ta mới tách riêng hai người. Nhưng tại sau người không gọi ta là lão ca ca nữa? Đã có gì thay đổi ư?

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Thôi đi nào. Đừng phí thời gian hỏi những điều kỳ thực chỉ do tiền bối gây ra. Nên nhớ, bảo tại hạ hãy gọi như thế này hoặc như thế kia đều do tiền bối đề xuất. Nhưng khi tại hạ chỉ mới mỗi lần đầu gọi như thế, tiền bối đã đáp ứng lại ra sao nào? Và phải chi tiền bối đừng quá lộ liễu chưa gì đã tỏ ra lãnh đạm khi nghe tại hạ gọi, ắt thế nào tại hạ cũng vì vô tâm không hay biết gì, sẽ vẫn gọi như thế tiếp tục. Hãy nói thật minh bạch với nhau, đã xảy ra điều gì khiến tiền bối thay đổi?

Hiệp Cái gật gù :

- Nhận định thật khá. Cơ trí cũng đáng khen. Vậy hãy nghe ta hỏi. Người bảo lần sau gặp sẽ danh chính ngôn thuận cùng Thất đại phái hội diện là có ý gì?

Quan Vân Hội vẫn cười cười :

- Còn gì nữa không? Vì để chỉ hỏi mỗi một nghi vấn này, thứ nhất tiền bối không cần khẩn trương gấp rút đuổi theo tại hạ, nhất là biết rõ phương hướng để đuổi theo như thế này. Thứ hai tất chỉ vì nghi vấn này tiền bối lại có thái độ lạnh nhạt với tại hạ. Hãy nói tiếp và sau đó tại hạ sẽ đáp một lần luôn thể.

Hiệp Cái cố che giấu bối rối nhưng không đạt lắm, đành tạm khóa lấp bằng tiếng hắng giọng trước khi thừa nhận :

- Không sai. Ta còn muốn hỏi người quyết tâm trở thành Cung chủ Bắc Hải cung thực hư như thế nào?

Quan Vân Hội thở ra nhè nhẹ :

- Phải thừa nhận tin tức đưa đến tai tiền bối không chỉ nhanh mà còn thật chuẩn xác. Vậy thì lời đầu tiên tại hạ xin đáp là sự thật đúng như tiền bối đã nghe. Nhưng ai đưa tin đến cho tiền bối? Quyết không phải đệ tử Cái bang và cũng đừng bảo đó chỉ là tiền bối nhờ ngẫu nhiên nên vô tình nghe.

Hiệp Cái vụt lạnh giọng :

- Bắc Hải cùng những lúc gần đây đã lên tìm nhập Trung Nguyên. Và đã có bằng chứng cho thấy bọn họ đến là để đối đầu với Thất đại phái. Tin đó bằng cách nào đến tai ta không quan trọng. Trái lại điều hệ trọng chính là ở người. Vì một Thánh Ma giáo từng đối đầu võ lâm chánh phái là quá đủ, người còn muốn biến Bắc Hải cùng thành một Thánh Ma giáo thứ hai nữa ư? Mà vì nguyên nhân nào chứ? Tại sao người không giữ lập trường như trước, là sẽ cùng ta lần lần tìm cách cho Thất đại phái biết người không phải là hạng ác đồ như họ nghĩ, trái lại nguyên nhân nào khiến người đột nhiên có tư cách nhất là có dụng tâm phải trở thành Cung chủ Bắc Hải cùng?

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Mọi nghi vấn của tiền bối, tại hạ quyết không bao giờ lẩn tránh lời giải thích. Nhưng trước tiên tại hạ cần phải biết những ai đã đưa tin này. Xin hãy lưu tâm đây là điều rất hệ trọng, hơn cả việc tại hạ có trở thành Cung chủ Bắc Hải cùng hay không đến thập phần là những ai nào? Thanh Thành Song tuyệt lão? Ngoài họ ra còn ai nữa không?

Hiệp Cái rúng động :

- Sao người biết chính Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão đã đưa tin đó đến ta? Bởi đây là điều rất kín đáo người làm sao biết được?

Quan Vân Hội thoáng cau mặt :

- Không còn nhân vật nào khác ngoài họ? Thái Hư Chưởng môn Võ Đang phái thì sao?

Hiệp Cái cũng cau mày :

- Can cố gì mà người lôi cả lão lỗ mũi trâu Thái Hư Võ Đang phái vào câu chuyện này? Hãy giải thích đi, bằng không ta khó chấp nhận những lời lẽ càng lúc càng hồ đồ của người.

Quan Vân Hội liền hạ thấp giọng :

- Tại Võ Đang phái, sau khi chia tay tiền bối, tại hạ ngỡ đã lưu mạng lại đó vĩnh viễn khi cùng một lúc bị những đệ tử các phái Không Động, Võ Đang, Nga My vây hãm. Sau cùng thì đến lượt Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão hiện thân uy hiếp.

Hiệp Cái giật mình :

- Có chuyện này thật sao? Họ muốn gì?

- Di học của Thanh Thành Lão Phu Tử. Và họ biết vì nhờ lên nghe chúng ta trước lúc đó có đàm đạo. Có cả Thái Hư cũng lên nghe.

Hiệp Cái bối rối :

- Ta... Ta hoàn toàn không hay biết chuyện này. Nhưng chẳng lẽ chỉ vì thế người đoán một cách quả quyết chính Song tuyệt lão Thanh Thành đã đưa tin đến ta?

- Điều này thì khác. Họ có tin để đưa chỉ vì được nhân vật khác nhờ. Nhưng bảo nhờ không thì không đúng. Vì dường như giữa Song tuyệt lão và nhân vật đó đã có câu kết thông đồng từ lâu. Và bằng chứng là Thiên Địa Song Lão đã dùng cùng một thủ pháp giống như nhân vật nọ, tại Võ Đang suýt nữa đã khiến tại hạ mất mạng.

Hiệp Cái ngỡ ngàng :

- Nhân vật nào và thủ pháp gì?

- Tính danh của nhân vật đó là Vương Kim Tử, tiền bối không biết đâu. Nhưng sẽ hiểu ngay nếu tại hạ cho biết thêm, Vương Kim Tử chính là một trong nhiều nhân vật hiện có bối phận khá cao ở Bắc Hải cung. Còn thủ pháp vừa đề cập thì là...

Quan Vân Hội không thể nói hết lời vì bị Hiệp Cái kêu chặn ngang :

- Thanh Thành câu kết Bắc Hải? Và theo lời người vừa nói, kể cả Võ Đang ắt hẳn cũng vậy?

Quan Vân Hội xua tay :

- Đừng vì vội vã đoán mà sớm kết luận như thế về phái Võ Đang, do khẩu thuyết vô bằng. Nhưng về Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão thì chắc chắn. Và vì không muốn tại hạ trở thành Cung chủ Bắc Hải cung, hẳn đây là chủ ý của Vương Kim Tử, bảo Song tuyệt lão đã đưa tin đến cho tiền bối để rồi dẫn đến câu chuyện như bây giờ.

- Người có thể trở thành Cung chủ Bắc Hải cung được sao? Mà thành thế để làm gì?

Quan Vân Hội cười ngạo mạn :

- Tại hạ bị Thánh Ma giáo truy đuổi Thất đại phái thì xem nhẹ, quyết không màng nghe dù chỉ là một lời giải thích. Vì thế, nếu trước kia di ngôn của tiên phụ như hàm ý không muốn tại hạ trở thành Cung chủ Bắc Hải cung, thì với tình thế lúc này, tại hạ đành hành động ngược lại, quyết dùng cương vị một Cung chủ hầu khiến Thất đại phái phải chịu lắng nghe lời của tại hạ.

- Di ngôn của phụ thân người? Hóa ra Quan Vân Du phụ thân người là. Là...

Quan Vân Hội tự hào thố lộ :

- Trước khi vào Trung Nguyên, gia phụ từng là Cung chủ Bắc Hải cung. Sau vì tự chối bỏ cương vị, gia phụ đành hài lòng với ngoại hiệu Bắc Hải Nhất Kiếm.

Hiệp Cái bị chấn động :

- Hóa ra đó là nguyên do? Vì vốn dĩ người chính là Thiếu cung chủ cung Bắc Hải? Và đây là lúc người hồi cung để đường đường chính chính tiếp nhận cương vị? Bọn họ thừa nhận chứ? Mà chắc là không. Vì nếu thừa nhận, Vương Kim Tử nào đó đâu cần có thủ đoạn này hầu ngăn cản người?

Đến lượt Quan Vân Hội cũng chấn động :

- Thủ đoạn? Ý tiền bối là...

Hiệp Cái bỗng giẫm chân thỉnh thỉnh :

- Ta chỉ e tất cả đã quá muộn. Nhưng dẫu sao, thà có phản ứng hơn là không. Người mau chạy đi. Lão ca này nguyện giúp người một phen. Mau chạy!

Nhưng Quan Vân Hội không chạy :

- Hầy còn Hải Yến? Vả lại, tại sao đệ phải mau chạy. Và chạy thoát ai?

Có nhiều loạt cười vọng đến từ tứ phía.

- Hiển nhiên tại sao người phải chạy? Vì có chạy cũng đâu thể thoát vòng vây của Thất đại phái? Còn tiểu liễu đầu kia ư? Người yên tâm vì đã có người thay người chăm sóc ả. Ha ha...

Hiệp Cái vẫn động thân lao đi :

- Mau theo ta, trước khi quá muộn!

Vù...

Quan Vân Hội toan chạy theo, chợt nghe một tiếng gầm cực lớn :

- Truyền Pháp trưởng lão mau nghe lệnh. Bắt giữ ngay ác đồ Thánh Ma giáo đúng như những gì đã bàn định.

Xung quanh đã xuất hiện nhiều bóng nhân ảnh đều mặc y phục dạ hành, chứng tỏ họ đã có sẵn dự mưu. Đồng thời theo mệnh lệnh vừa truyền Hiệp Cái tức thì khựng lại. Nhưng Hiệp Cái chỉ dừng chân để hô hoán thật to :

- Bang chủ hãy thu hồi mệnh lệnh, đồng thời đừng xen vào nữa vì nội tình hãy còn nhiều ẩn khuất. Cũng đừng quên, nếu Bang chủ miễn cưỡng, lão phu vì là Truyền Pháp trưởng lão vẫn đủ tư cách xin Bang chủ giao hoàn tín phù Bang chủ.

Một nhân vật khác chợt xuất hiện không xa lắm giữa Hiệp Cái và Quan Vân Hội. Và đây là nhân vật duy nhất không mặc y phục dạ hành, do có mặc cũng phải tự xé rách nhiều chỗ cho xứng hợp cương vị Bang chủ một đại bang toàn những đệ tử đều là khác cái.

Nhân vật Bang chủ này cười đắc ý :

- Nhưng muốn thế, Truyền Pháp trưởng lão cần phải có tín vật tối thượng của Trưởng lão. Có tín vật đó chẳng? Nếu có, Trưởng lão chỉ việc đưa ra, bốn tọa sẽ nguyện ý giao hoàn tín phù Bang chủ vừa mới do Trưởng lão phó giao chỉ cách nay vài ngày.

Quan Vân Hội động thân lướt đến và xuất thủ tấn công ngay Bang chủ Cái bang.

- Có phải cũng vật đó cách đây không lâu, chính Hiệp Cái lão ca ca từng toan nhờ tại hạ chuyển giao cho Tôn giá. Nếu là vậy đêm nay tại hạ sẽ thay Hiệp Cái thu hồi vật đó, quyết không để Tôn giá vừa chứng tỏ chỉ là hạng người mục vô tôn trưởng được quyền nắm giữ cương vị Bang chủ Cái bang. Mau đỡ!

Ào...

Chợt Hiệp Cái lướt đến cố tình xuất lực quật một kinh đầy uy lực vào Quan Vân Hội :

- Lệnh bất khả kháng. Mong tiểu lão đệ chớ trách. Đỡ chiêu!

Bùng!

Do bị bất ngờ nên toàn thân Quan Vân Hội bị chấn dội qua một bên. Tuy vậy Hiệp Cái vẫn hung hăng lướt đến :

- Vẫn chưa hết đâu. Đỡ!

Chợt có một mệnh lệnh cũng do Bang chủ Cái bang cất lên ra lệnh cho Hiệp Cái :

- Thiên la địa võng cũng vừa sắp bày xong. Trưởng lão có thể lui được rồi. Hãy dừng tay và lui lại ngay.

Nhưng lệnh thì lệnh Quan Vân Hội trong khi đó vì đã xuất chiêu đối phó nên Hiệp Cái dù muốn thu chiêu để lui cũng thật không dễ.

Lão kêu thất thanh :

- Bảo lúc này có khác nào bảo ta nạp mạng?

Vì thế Hiệp Cái vẫn giữ nguyên chiêu thức và nhị kinh của song phương chạm nhau.

Ầm...

Bang chủ Cái bang bật quát :

- Trưởng lão dám kháng lệnh? Có muốn bốn tọa vận dụng bang quy buộc Trưởng lão tự sát để tạ tội vì kháng thượng lệnh chẳng? Mau thu chiêu và lùi lại ngay.

Quan Vân Hội đã tự ý lao áp vào Hiệp Cái :

- Lão ca ca không thể lùi được đâu. Đỡ!

Ào...

Và chính lúc ấy, Quan Vân Hội đã kịp thời giao hoàn tín vật Trưởng lão cho Hiệp Cái. Nhưng vừa tiếp nhận tín vật, cả Hiệp Cái lẫn Quan Vân Hội đều rung động, do đều nghe tiếng của một trong Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão cười vang :

- Quả thật thời gian đâu còn đủ cho Hiệp Cái lui, một khi Thất Tuyệt trận Liên Hoàn của Thất đại phái đã đến lúc phát động. Số phận của bất luận ai bị lâm trận đều như nhau nghĩa là không thể thoát. Ha ha...

Cùng lúc ấy có nhiều đạo sóng kinh quả thật từ tứ phía đều đổ dồn vào giữa, là nơi lúc này chỉ còn lại Quan Vân Hội và Hiệp Cái.

Ào... Ào...

Hiệp Cái bật gầm vang một khí thế uy lẫm khiến râu tóc lão cơ hồ đều dựng đứng lên.

Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn dù lợi hại nhưng ngay lúc này tiểu lão đệ muốn thoát vẫn không muộn. Hãy mau nường theo đường kinh của ta. Nhanh nào!

Và bất chấp Quan Vân Hội có thuận hay không, Hiệp Cái cũng dốc toàn lực quật vào Quan Vân Hội một kinh tận lực bình sinh.

Ào...

Quan Vân Hội hiểu ý lão ca ca, cũng bắt quát cực lớn :

- Đa tạ. Chỉ cần thoát, đệ quyết không quên ân tình này của lão ca ca. Đi!

Bùng!!

Chấn kinh cực mạnh lập tức hất Quan Vân Hội bay ngược lên cao, vọt đi thật xa về phía hậu, đúng như ý định của Hiệp Cái.

Vù...

Và đón đợi Quan Vân Hội là tiếng gầm phẫn nộ của Bang chủ Cái bang :

- Người cam tâm bỏ chạy chỉ lo cho thân thôi sao. Nghĩa khí của người ở đâu? Nếu vậy đừng oán trách ta, vì bốn tọa buộc phải hạ lệnh cho Truyền Pháp trưởng lão tự sát ngay.

Nhưng Quan Vân Hội đã lao xa dần. Đồng thời một tràng cười hể hả vang cũng được Hiệp Cái cất vang lên :

- Ta đã có tín vật tối thượng ở đây, Bang chủ còn hạ lệnh cho ta được nữa sao? Ha ha...

Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn vì bất ngờ để mất đi một đối tượng để vây công nên khí thế cơ hồ khựng lại.

Bang chủ Cái bang vội hô hoán :

- Dừng dừng trận. Trái lại hãy vì bốn Bang xử trí kẻ đã tiếp tay cho ác đồ Thánh Ma giáo. Mau mau tiếp tục phát trận.

Chợt ở xa mé ngoài bật vang lên một loạt kêu kinh hoàng :

- Tiểu tử chưa chạy hẳn? Y ở đây. Y vừa cướp đoạt của ta thanh kiếm! Ôi...

Cùng lúc đó tiếng gầm của Quan Vân Hội thật sự vang lên :

- Người là đệ tử Võ Đang phái? Tội chết của người ta có thể tạm tha, nhưng tội sống thì không thể. Mau rút và bảo Thái Hư có đởm lược cứ tìm gặp ta.

Ầm!

Phát hiện Quan Vân Hội hãy còn lưu lại, Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn ùn ùn chuyển động chạy về phía Quan Vân Hội để tiếp tục vây công.

Hiệp Cái cao giọng :

- Sao tiểu lão đệ chưa đi?

Đáp lời Hiệp Cái là một ánh kiếm vụt bật lóe lên :

- Đệ đã bảo chỉ cần thoát là quyết không quên ân tình. Chính vì không quên nên đệ quay lại. Và lần này đệ sẽ cho họ biết thế nào là lợi hại, di học thượng thừa của Bồ Y Thanh Thành Lão Phu Tử. Hãy xem tuyệt kỹ Vô Chiêu Vạn Kiếm.

Ào... Ào...

Vàng kiếm quang thoát nhìn thì tỏa rộng ngỡ cứ như cả một rừng kiếm do nhiều kiếm thủ cùng một lúc thi triển phủ chụp và hầu đối phó với Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn gồm nhiều cao thủ của Thất đại phái. Và điều đó khiến cho ngay lập tức tiếng có tiếng hô hoán điều động của cao thủ đảm trách vị thế chủ trận cất vang :

- Thất Tuyệt Trận tạm phân khai. Đừng vội chạy cả đến.

Trận thế bị đình trệ, khiến một thanh âm khác cũng vang lên nhưng là điều động trận thế theo đấu pháp khác :

- Không được phân khai. Vì kiếm pháp của tiểu oa nhi vị tất đúng là Vô Chiêu Vạn Kiếm Thức. Tất cả cứ chạy đến. Thoạt tiên chỉ cần vây kín phong tỏa mọi lối thoát của tiểu tử. Nhanh lên.

Vừa vặn lúc đó trận thế tạm thời phân khai gián đoạn.

Hiệp Cái chỉ sau một lượt tung người đã ung dung thoát khỏi phạm vi uy lực của Thất Tuyệt Trận từng làm bản thân Hiệp Cái rúng động vì ngỡ không thể nào thoát.

Hiệp Cái cườ vang dội :

- Một trận không thể có cùng lúc nhiều người chủ xướng điều động. Vì cứ thế này, trận sẽ phát động theo lệnh ai? Riêng phần lão Hiệp Cái này thì sao? Không nhân vật nào còn chủ ý bắt giữ ta nữa ư? Nếu vậy xin đa tạ. Ha ha... Vì đến lượt ta thi hành bang quy thực thi quyền hạn của một Truyền Pháp trưởng lão. Ha ha...

Như được tràng cười của Hiệp Cái khích lệ, vàng kiếm quang do Quan Vân Hội triển khai chợt thu hẹp để từ trên cao quật đổ xuống như một mống sáng tìm đối tượng chiếu xạ vào :

- Ai bảo kiếm pháp của tại hạ không là Vô chiêu Vạn Kiếm Thức? Là lão phải chăng, Địa Tuyệt Thanh Thành? Vậy sao không thử đối phó cho biết thế nào là chân giả hư thực? Đỡ!

Vù...

Bị chiêu kiếm quang cố tình chiếu ngay vào, thanh âm của Địa Tuyệt Lão, một trong Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão, bật gầm phẫn nộ :

- Người muốn chết ta sẽ cho người oai nguyện.

Và một đạo kinh phong từ dưới xô bật lên chạm ngay vào chiêu kiếm quang vẫn chớp ngời.

Bùng!

Mống sáng của kiếm quang lập tức tan biến cùng một lúc với tràng cười ngạo nghễ của Quan Vân Hội vừa cất lên vừa vang xa dần :

- Quả không hổ danh Thanh Thành Địa Tuyệt, chỉ tiếc tại hạ vì ngại thủ pháp hèn hạ của lão chưa thi triển từ tả thủ, một thủ pháp như không hề có xuất xứ từ Thanh Thành. Thôi thì chờ dịp khác gặp lại ắt sẽ có cách phiên lão cho một lời giao phó, xem đó là thủ pháp gì và có xuất xứ từ đâu. Cáo biệt. Ha ha...

Sực hiểu Quan Vân Hội đã tính đường tẩu, Địa Tuyệt Lão thịnh nộ quát vang :

- Sao không ai ngăn cản tiểu tử? Nhanh lên đuổi theo mau!

Nhưng đáp lại Địa Tuyệt Lão chỉ là tràng cười của Hiệp Cái cũng vang xa dần.

- Thanh Thành xem ra danh chưa phù thực, ầu cũng là dịp để Thất đại phái cần xem xét lại. Đừng quá miến cưỡng chỉ làm trò cười cho người. Lão phu cũng đã đến lúc phải đi. Vì Bang chủ bốn bang không ngờ còn đi sớm hơn một bước. Được chứ? Ha ha...

Vàng đông dần ló dạng, so tỏ cả một dải rừng bạt ngàn cùng với một lão nhân bộ dạng thâm nảo trong y phục rách rưới đang độc hành và vừa đi vừa dáo dác tìm quanh.

Chợt có tiếng gọi lão :

- Lão ca ca muốn tìm đệ?

Thoạt nghe lão nhân nhẹ thở phào và gật đầu đáp, không cần biết hoặc chú tâm tìm tiếng gọi vừa rồi xuất phát từ đâu :

- Ta vẫn áy náy vì những gì xảy ra đêm qua. Cứ như ta đã càng già càng thêm lú lẫn hồ đồ. Chưa gì đã quá tin người vội đề quyết tiểu lão đệ có lỗi, nào phải tính cách của một Hiệp Cái bấy lâu nay.

Quan Vân Hội từ một tán cây rừng khá cao nhẹ nhàng hạ thân xuống đối diện với Hiệp Cái :

- Lão ca ca nào có bao giờ thôi nghi ngờ đệ. Dù vậy, thà nghi ngờ, sau đó minh bạch, sẽ dễ tin lẫn nhau hơn là thoát đầu vì cả tin, đến khi thức ngộ và vỡ lẽ, có hối e quá muộn. Riêng chuyện đêm qua lão ca ca hà tất áy náy. Vì phần nào nhờ vào diễn tiến của sự việc, đệ cũng hiểu thêm lão ca ca, một nhân vật dù trực tính nhưng rất khả ái, đáng kính.

Hiệp Cái gương cười và lắc đầu :

- Ta trực tính thì đúng rồi. Và chỉ vì trực tính nên suýt nữa ta hại tiểu lão đệ.

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Nhưng đệ vấp toàn mạng, đúng không. Đó là chưa nói, nhờ lời chỉ điểm của lão ca ca đêm qua, đệ tình cờ phát hiện nhược điểm của Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn, vì thế đã dễ dàng tẩu thoát. Lão ca ca cũng giúp đệ không ít.

Hiệp Cái phì cười :

- Tiểu lão đệ muốn ám chỉ Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn đêm qua thất bại vì có quá nhiều người mặc tình điều động thế trận. Điều đó cũng tương tự như tình thế của Thất đại phái lúc này. Họ muốn có một liên minh thật sự đồng tâm hiệp lực hầu đối phó đại họa Thánh Ma giáo nhưng nhân vật nào cũng muốn trở thành người đứng ra chủ trì đại cuộc chẳng ai nhường ai. Ta e đây là nhược điểm sẽ khiến Thánh Ma giáo nếu lúc này khai diễn trường huyết sát thì Thất đại phái đang như quần long vô thủ ắt khó bề chống trả.

Đôi mục quang của Quan Vân Hội vụt lóe lên những ánh nhìn nghiêm nghị :

- Cũng chính vì điều này đệ ngoài việc lưu lại để truy tìm Hải Yến vẫn cố ý chờ gặp lão ca ca. Chúng ta đã ngờ sai cho Giang Viễn Thanh rồi, lão ca ca. Vì gần đây đệ ngẫu nhiên phát hiện thêm nhiều nội tình có liên quan đến Thánh Ma giáo và một trong những điều đó là Giang Viễn Thanh không phải Giáo chủ Thánh Ma giáo.

Hiệp Cái động tâm :

- Có thật chẳng? Thảo nào dù có bị cật vấn bao nhiêu, Giang Viễn Thanh không những luôn phủ nhận mà còn khinh khỉnh cười bảo Thất đại phái nếu vẫn cứ hồ đồ thì càng thêm lầm lẫn, sa vào mưu ma kế quỷ của bọn Thánh Ma. Tiểu lão đệ được tin chính xác chứ?

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Không gì chính xác hơn. Vì thế đệ mới có lời nhắn đến lão ca ca, nhưng đệ tử Cái bang đã được đệ giải thoát, rằng đệ sẽ có lúc danh chính ngôn thuận đến gặp Thất đại phái, chủ ý là phân minh, biện giải về những lầm lẫn đã xảy đến cho Giang chưởng môn. Liệu trong thời gian chờ đợi này lão ca ca có thể nghĩ cách giữ sao cho đừng để bất kỳ ai gây phương hại đến Giang chưởng môn?

Hiệp Cái trầm ngâm :

- Tiểu lão đệ định khi nào thì quay lại?

Quan Vân Hội nhắm tính :

- Đệ còn phải tìm Hải Yến, sớm nhất cũng mười ngày nữa đệ mới về đến Bắc Hải cung. Để quay lại đến tận phái Võ Đang chỉ ít cũng mất gần ấy thời gian. Thêm vào một ít ngày đệ lưu lại Bắc Hải cung, vị chi phải một tuần trăng nữa đệ mới có thể gặp lại lão ca ca. Có được chăng?

Hiệp Cái thở ra nhè nhẹ :

- Một tuần trăng tay không dài nhưng lại quá lâu nếu chỉ có một mình ta tìm cách chi trì cho sinh mạng Giang Viễn Thanh. Nhưng đó lại là khoảng thời gian quả thật khá cấp bách cho tiểu lão đệ, đúng không? Vậy chỉ còn mỗi cách ta phải nói hết sự thật cho Võ Thanh lão tăng biết. Hy vọng ta sẽ có đủ lý lẽ thuyết phục Võ Thanh lão tăng tin lời.

Bỗng có tiếng cười lạt đưa đến :

- Lão và tiểu tử còn mong toàn mạng rời khỏi đây để toan tính chuyện lâu dài ư? Thật là một giấc mơ hão huyền. Hừ!

Hiệp Cái sau một thoáng phân động đã dễ dàng trấn định và cười lạt đáp trả :

- Vẫn là Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão đấy ư? Bọn lão nhi các ngươi quá đáng thật đấy, quyết tận diệt Hiệp Cái này cho bằng được mới hả dạ hay sao? Vậy cứ hiện thân, Hiệp Cái ta phen này quyết lĩnh giáo tuyệt học phái Thanh Thành.

Nhưng Thiên Địa song tuyệt lão Thanh Thành không chỉ xuất hiện vốn vẹn hai người. Vì cùng hiện thân với họ còn có thêm một nhân vật che kín chân diện.

Thoạt nhìn thấy nhân vật này chính Hiệp Cái cũng động dung bật kêu :

- Lại là người, kẻ đeo diện mạo xấu xa nên không dám để người nhìn thấy mặt? Người là Giáo chủ Thánh Ma giáo?

Quan Vân Hội vì biết đây là nhân vật khả nghi, một cách gọi do Thất Sát Thiên Sơn gán cho nên đang thăm rúng động :

- Hóa ra Thiên Địa song tuyệt lão không chỉ cấu kết với Vương Kim Tử Bắc Hải cung mà còn ngầm ngầm đồng mưu cùng Thánh Ma giáo? Thảo nào có ý sợ không dám để tại hạ cùng Hiệp Cái bảo vệ mọi an toàn cho Giang Viễn Thanh.

Nhân vật che kín chân diện - Mông diện nhân vụt lạnh giọng :

- Người vẫn cứ thoát chết? Mạng người lớn đến khó ngờ thật đấy. Vì ngoài Thiên Hồ song tú, đến cả bọn Thất Sát cũng buông tha, không kết liễu người. Nhờ vào đâu người có thể thuyết phục họ đều là những kẻ giết người không gớm tay?

Quan Vân Hội bất thần bật lao vào mông diện nhân :

- Chính nhờ ở cái này. Đỡ!

Và cùng lúc với hành vi xuất thủ, Quan Vân Hội cũng vội hô hoán, gọi Hiệp Cái :

- Lão ca ca đừng quên những gì vừa bàn. Hãy rời khỏi nơi này ngay. Chớ lo cho đệ. Vì đệ không ngại độc, cũng không ngại thủ pháp của Thanh Thành Song Lão có thể làm đối phương tạm thời thất tán công phu. Lão ca ca đi đi.

Nhưng Song tuyệt lão đã cười vang :

- Bọn ta đã nói, hôm nay đừng ai mong thoát. Lão ăn mày đâu thể tự định đoạt số phận. Hãy tiếp chiêu. Ha ha...

Mông diện nhân cũng bật gầm khi chấp nhận cùng Quan Vân Hội động thủ giao chiêu.

- Nếu hôm nay lại để người thoát. Mọi ý đồ của ta còn mong gì thành sự? Đỡ!

Bùng bùng...

Hiệp Cái gầm quát vang trời :

- Ta chấp luôn cả hai. Đánh!

Ầm ầm...

Quan Vân Hội bị kích dội, vội vàng vận dụng kỳ chiêu Giáp Cốt Công.

- Sao lão cứ mong loại bỏ ta đến thế? Phải chăng lão mới đúng là hung thủ mưu hại phụ thân ta? Chỉ như thế mới giải thích lão vì sao luôn xem ta là tử đối đầu. Phải như thế chẳng? Đờ!

Ồ...

Phát hiện Quan Vân Hội thay đổi đấu pháp, mông diện nhân cẩn trọng lùi xa :

- Phụ thân ngươi là ai? Làm gì có nhân vật nào ở họ Vân mà ta quen biết để khiến ngươi hồ đồ đề quyết ta là hung thủ? Chớ nói nhảm. Ta thích giết cứ giết, cần gì có hay không mới huyết hải thâm thù với ngươi.

Quan Vân Hội nhân lúc đối phương lùi, liền theo đà đang thi triển kỳ chiêu chợt chuyển hướng và bắt thần lao về phía Hiệp Cái :

- Lão ca ca mau tránh!

Sau tiếng quát cảnh báo Quan Vân Hội vụt bật kiếm, quật xả vào Thiên Địa song tuyệt lão.

Vù...

Song tuyệt lão thất kinh nhảy lùi, đồng thời cả hai còn cùng một lúc phát xạ vào Quan Vân Hội mỗi người một đạo phi quang kỳ bí.

- Tiểu tử muốn chết?

Đờ!

Vúu vuu...

Quan Vân Hội hậm hực thu kiếm, vì biết nếu để chỉ cần một đạo phi quang chạm vào thôi thì hiện trạng đột ngột bị thất tán vô công liền xảy ra và hậu quả sẽ là tột cùng khốc liệt.

Chính lúc đó bỗng có tiếng mông diện nhân gầm vang :

- Tiểu nha đầu là ai? Sao vừa xuất hiện đã đường đột cùng ta động thủ? Ngươi muốn chết?

Ồ...

Hiệp Cái chợt kêu kinh ngạc :

- Úy? Là Hải Yến người ư? Chao ôi thân thủ người cũng lợi hại thật đấy!?

Quan Vân Hội vội liếc nhìn và quả nhiên nhận ra Hải Yến đang hăm hở cùng mông diện nhân giáp chiến. Và Hải Yến tự tin như thế do ngay lúc này đến lượt nàng cũng cho bắn xạ từ tả thủ vào mông diện nhân một, đạo phi quang như Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão chỉ vừa mới thi triển với Quan Vân Hội xong.

Quan Vân Hội nghe Hải Yến cười đắc ý :

- Ta vốn là thị tỳ hầu hạ Thiếu cung chủ Quan Vân Hội. Lão thất phu muốn sát hại Thiếu cung chủ thì hãy bước qua xác chết của Hải Yến ta. Sao lại bảo ta đường đột động thủ?! Đờ!

Vúu...

Quan Vân Hội chợt có thêm trợ thủ vội hoành kiếm xoay người, thi triển kỳ chiêu Giáp Cốt Công, làm cho thân hình vụt biến mất và chực chờ tìm cơ hội tấn công Song tuyệt lão Thanh Thành.

Bỗng có tiếng mông diện nhân cười ngạo mạn :

- Dùng Hóa Nguyên Quang chỉ pháp đối với ta ư? Ngươi chọn sai đối tượng rồi. Ha ha...

Lập tức,

Bùng bùng...

Quan Vân Hội tái mặt đưa mắt nhìn và phát hiện Hải Yến với đạo phi quang vừa vận dụng vẫn phải thảm bại vì một kích của môn diện nhân. Lo ngại, Quan Vân Hội định di hình hoán vị chuyển lao qua môn diện nhân ngay và bật tung một đạo kiếm quang đầy uy lực :

- Vô Chiêu Vạn Kiếm. Đỡ!

Bất ngờ bị đạo kiếm quang cuộn đến, môn diện nhân dù nuối tiếc vì mất cơ hội đoạt mạng Hải Yến nhưng vẫn kịp xuất lực tung liễu kiếm đón đỡ đạo kiếm quang của Quan Vân Hội.

- Người chớ dọa ta, bảo đó là di học của Lão Phu Tử Thanh Thành. Vì đây mới chính là Vạn Kiếm Vô Chiêu. Hãy lui lại nào. Ha ha...

Choang choang choang

Quan Vân Hội hiện thân. Và dù không chiếm được lợi thế sau lần xuất kỳ bất ý tấn công vừa rồi nhưng Quan Vân Hội vẫn thu kiếm mỉm cười :

- Lão ngờ di vật của Thanh Thành Lão Phu Tử do ta cố ý lưu lại để lão đắc thủ vẫn nguyên vẹn như vốn dĩ vẫn có ư? Lão cho ta ngây thơ như trẻ lên ba và đánh giá ta thấp đến thế sao? Đừng ngu xuẩn vận dụng kiếm pháp lão cứ ngỡ là Vô Chiêu Vạn Kiếm. Tốt nhất hãy thi triển toàn bộ sở học lão từng am hiểu. Vì đây mới là di học đích thực của Thanh Thành Lão Phu Tử. Cần trọng nha. Đỡ!

Thanh kiếm trên tay Quan Vân Hội được đẩy ra từ từ, một vị thế hầu như không có gì lợi hại, ngoại trừ một điểm nhỏ là đầu mũi kiếm cứ không ngớt run lên và từ đó phát ra tiếng kêu vo vo khó hiểu.

Trong lúc này Hải Yến, sau phen thoát chết vì công phu được môn diện nhân gọi là Hóa Nguyên Quang chỉ pháp đã tỏ ra vô hiệu, chợt phát hiện Thanh Thanh Thiên Địa song tuyệt lão cùng hiệp công vây khốn Hiệp Cái.

Hải Yến lập tức xông đến nhập trận :

- Xin lượng thứ nếu tiểu nữ này giờ chưa có cơ hội vấn an nhị vị lão nhân gia. Nhưng lúc này thì vẫn chưa muộn. Đúng không? Và đây là lời vấn an của tiểu nữ. Đỡ!

Ào...

Thanh Thành Song tuyệt lão lập tức phân khai. Địa Tuyệt thì động thân lướt đến đón đỡ chưởng kinh của Hải Yến :

- Người chỉ là hạng thị tỳ, Vương Kim Tử còn phải nhường ta đôi ba phần hưởng hồ người. Còn không mau nạp mạng cho ta. Trúng!

Đúng lúc đó có tiếng Hiệp Cái cười âm lên :

- Có phải đây là thủ pháp từ nãy giờ ta đã nghe đôi ba lần cảnh báo Thiên Tuyệt Lão nhi người chỉ còn lại một mình, đừng mong giở trò với ta. Trái lại ta nào phải ngẫu nhiên được gọi là Cái bang đệ nhất kỳ nhân? Đỡ chiêu, ha ha...

Thiên Tuyệt Lão giận dữ gầm vang :

- Lão khất cái thú tha chớ vội tự phụ ngông cuồng một mình ta cũng đủ cho người nếm mùi lợi hại. Đỡ!

Bùng!! Âm!!

Nhờ nghe và tin cục diện quyết vẫn có thể chi trì, Quan Vân Hội càng thêm vững tâm giữ nguyên kiếm quyết vẫn đang tỏ ra chiếm lợi thế trước một môn diện nhân thần bí càng lúc càng nao núng do cứ chăm chăm nhìn mãi nhưng chưa dám phát chiêu tấn công.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Vì là Vô Chiêu nên hậu phát chế nhân. Nếu là thất đảm, thủy chung không dám ra tay. Vậy thì còn đâu là uy dũng của một kẻ từng nuôi tham vọng thu phục tại hạ và đào luyện thành trợ thủ tâm phúc? Vậy thì kém quá!

Đôi mắt của mông diện nhân vốn dĩ vẫn luôn chú mục nhìn vào đầu mũi kiếm cứ được Quan Vân Hội làm cho run bần bật thì ngay lúc này chợt thay đổi và chuyển qua nhìn thẳng vào mắt Quan Vân Hội :

- Ta khi nãy nghĩ không lầm chứ, tiểu liễu đầu kia gọi người là Thiếu cung chủ Quan Vân Hội? Nghĩa là người không ở họ Vân? Người khá lắm, đã khéo che giấu thân phận và lai lịch vì kỳ thực thân phụ người là Quan Vân Du. Một nhân vật hữu danh vô thực, hữu dũng vô mưu đã từng bị chính ta hãm hại nhưng đến tận lúc chết cũng không hề hay biết. Đúng như thế chứ?

Quan Vân Hội tái mặt lập tức chiếu xạ những ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương :

- Có thật như lão nói chăng? Vậy lão là ai? Là ai hử?

Mông diện nhân chợt chớp động liễu kiếm và bắt thần lao vào Quan Vân Hội.

- Người lại trùng kế ta nữa rồi! Và người kém quá chính là người. Trúng!

Quan Vân Hội chưa kịp có phản ứng thì đầu mũi kiếm của mông diện nhân đã thần tốc cuộn đến cầm pháp vào người.

Phập!

Trong nỗi đau do kiếm thương gây ra, Quan Vân Hội còn cảm nhận thêm tâm trạng phẫn uất tột cùng vì chợt hiểu đã trúng kế của đối phương như thế nào và đây nào phải chỉ là lần đầu trúng kế. Nghĩa là so về tâm cơ thủ đoạn, Quan Vân Hội vẫn còn kém thua xa, quá xa.

Và lúc đó, sau chiêu kiếm đắc thủ. Mông diện nhân chợt phá lên cười và mơ hồ dùng tả thủ ở vị thế đứng thật gần, nhẹ nhàng hất một kinh chục võ vào não bộ Quan Vân Hội để kết liễu sinh mạng.

Quan Vân Hội đang trong tâm trạng phẫn uất, biết đã thảm bại và luôn bại vì thấp mưu thua trí đối với một đối phương chưa lần nào lộ diện. Do vậy, bằng nỗ lực tột cùng và được bản năng thúc giục chứ không hề do sự toan tính của bản thân, Quan Vân Hội kể như đã mấp mé ải tử quan chợt hất nhanh đầu mũi kiếm, lật phăng lớp vải sẫm màu luôn che kín diện mạo của đối phương.

Soạt!

Mông diện nhân bị lộ diện, vội lùi về xoay mặt và còn lấy hai tay che kín mặt, đồng thời cũng tung người lao đi bay biến.

Chính lúc đó, vết kiếm thương do vẫn còn cầm ngập thanh liễu kiếm, đối phương thu tay về bỏ chạy, vô tình làm cho thanh liễu kiếm vì không còn ai nắm giữ nên tự trì mạnh xuống làm Quan Vân Hội kêu thét lên và khuỵu xuống mê lịm.

17. Quy Hồi Bắc Hải -chạm Trán Vô Dung

Quan Vân Hội gắng gượng tự ngồi lên, hoang mang nhìn dung diện của nữ lang quả nhiên vẫn bình thản ngồi chờ những gì bản thân Quan Vân Hội đang nói và sẽ phải nói :

- Cô nương bảo đã từng quen biết tại hạ? Có lẽ cũng đúng như thế, vì tại hạ cứ ngỡ ngỡ cho dù không thể nhớ đã gặp cô nương ở đâu. Nhưng thoát tiên xin cho tại hạ có lời đa tạ. Cô nương không chỉ cứu mạng mà còn chứng tỏ bản lãnh y thuật cao minh, đã chăm sóc vết thương khiến ngay lúc này tại hạ cảm thấy đỡ rất nhiều.

Nữ lang vẫn giữ mãi nụ cười bí ẩn :

- Trước hết hãy nói về lời đa tạ của thiếu hiệp. Ta chỉ có công chăm sóc thôi, còn việc cứu mạng kỳ thực là do thiếu hiệp tự cứu. Ta cũng muốn nhận luôn phần công ơn cứu mạng. Nhưng nếu giấu được thiếu hiệp lúc này thì nhiều lắm cũng không hết ngày hôm nay, khi gặp lại hai nhân vật vì luôn quan tâm nên đang tìm kiếm, trước sau gì họ cũng cho thiếu hiệp biết sự thật và thế là ta dù muốn giấu vẫn không thể giấu.

Quan Vân Hội cau mày :

- Cô nương ám chỉ Hiệp Cái và Hải Yến? Nếu họ vẫn đang tìm tại hạ, hóa ra tại hạ hôn mê cũng không lâu gì cho lắm. Đã một ngày chưa?

Nữ lang lắc đầu :

- Chỉ mới qua một đêm thôi. Đúng ra ta có thể ung dung xuất hiện và giúp thiếu hiệp chăm sóc vết thương ngay tại chỗ. Nhưng nếu làm như thế là tự giúp kẻ thù phát giác tung tích, ta đành lén đưa thiếu hiệp đi, vô tình tạo lo lắng vô cơ cho bằng hữu của thiếu hiệp. Chỉ mong sau này họ hiểu và đừng trách ta.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Tình thế dù không thể lộ diện nhưng cô nương vẫn vì tại hạ để ra tay hiệp nghĩa. Nếu tại hạ đoán không lầm thì ý cô nương còn muốn cùng tại hạ nghị bàn điều gì đó rất hệ trọng?

Nữ lang khen :

- Thiếu hiệp ngoài tính khí ương ngạnh bướng bỉnh như vẫn chưa thay đổi thì tâm cơ mẫn tiệp với những nhận định vừa nhanh vừa chuẩn xác lại hóa ra đã ngày càng tinh tiến hơn. Vì suy đoán vừa rồi của thiếu hiệp không sai. Và điều hệ trọng cần bàn, nói thật nha, đều liên quan đến cả hai chúng ta đấy.

Quan Vân Hội kinh nghi :

- Đây, chúng ta đã gặp nhau khi nào. Và phải là biết nhau lâu lắm, cô nương mới có thể tỏ tường về tính khí của tại hạ như vậy. Cô nương không thể nhắc lại ư?

Nữ lang phì cười :

- Xin đừng nôn nóng. Vì dĩ nhiên để đề nghị bàn ta đâu thể giữ kín mãi mỗi quen biết quả thật kể ra đã trải qua khá dài lâu giữa hai chúng ta. Nhưng muốn thế hãy cho ta hỏi thiếu hiệp một câu. Thiếu hiệp trước lúc ngắt lăm liếu có kịp nhìn thấy và vẫn nhớ diện mạo của nhân vật dùng liễu kiếm suýt hạ sát thiếu hiệp?

Quan Vân Hội vụt à lần một tiếng khá lớn :

- Hoài Phương tỷ! Đề nhận ra rồi. Vì ngoài Hoài Phương tỷ thì còn nữ nhân nào không chỉ quen biết mà còn am hiểu tường tận tính khí của đệ nhờ đã trải qua thời gian khá dài ở bên nhau?

Nữ lang cười gượng :

- Nhưng không ngại khi cứ gọi ta là tỷ tỷ như thế mãi ư? Thôi nào, vì có thể đúng như trước kia người từng nói, vị tất niên kỷ ta lớn hơn người. Huống hồ bây giờ người đã đường đường là một Thiếu cung chủ? Có gọi ta là tỷ tỷ vừa miễn cưỡng cho người vừa thêm tủi thân cho một kẻ vô thân thế, vô lai lịch như ta.

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Đệ trước kia vốn tính háo thắng nên mới thế. Đâu như sau này nhiều lúc nghĩ lại vừa ân hận vừa cảm thấy nghĩa phụ hẳn phải có lý do mới bảo đệ xưng hô như vậy. Đệ nguyện ý gọi tỷ là tỷ được chưa?

Nữ lang chợt nghiêm giọng :

- Thú thật, mãi sau này vì đã cân nhắc suy nghĩ nên ta quyết định không chú trọng nữa cách xưng hô. Thôi thì tùy người, muốn gọi ta theo cách nào cũng được. Duy có điều, vì người vừa đề cập đến Thánh Thủ, nghĩa phụ người, ta đoán người đã không nhìn thấy diện mạo của nhân vật suýt hạ sát người?

Quan Vân Hội cau mày nhớ lại :

- Tỷ nhắc điều này, đồng thời ngay thoát đầu có bảo chính đệ đã tự cứu thân, khiến đệ nhớ lại dường như trước khi ngắt lúc ngủ đã vong mạng, đệ có tình cờ dùng mũi kiếm lột bỏ lớp lụa che mặt của đối phương. Tiếc thật, đệ vì ngắt quá sớm nên đã lỡ mất cơ hội nhận biết đối phương là ai. Vậy tỷ hẳn nhìn thấy? Tỷ ngẫu nhiên xuất hiện và ẩn thân gần đấy, quyết chắc đã trông rõ diện mạo của nhân vật đó, sau mới chạy đến tiếp ứng đệ, đúng không? Vậy nói đi, tỷ có biết nhân vật đó chăng? Là ai vậy?

Hoài Phương chợt thở ra một hơi dài phần nào thất vọng :

- Người không thấy, không nhớ, cũng chẳng có chút ấn tượng nào về diện mạo của nhân vật đó, dù chỉ cần một lần thoáng qua sao? Nếu là vậy ta mạo hiểm xuất hiện với dụng ý toan cùng người nghị bàn hầu đối phó kẻ thù chung xem ra khó thể tiến hành.

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Vì sao tỷ lại có những lời này? Kẻ thù chung ư? Lẽ nào nhân vật đó vì tình cờ nên tỷ biết đây chính là hung thủ mưu hại song thân đệ. Y là ai, sao cũng là thù nhân của tỷ? Và tại sao thay vì cho đệ biết diện mạo của nhân vật đó như thế nào, tỷ lại có thái độ thần bí lạ?

Hoài Phương đứng lên :

- Chúng nên dừng câu chuyện ở đây và chỉ tiếp tục nếu một ngày nào đó Thiếu cung chủ đủ bản lĩnh nhận ra lai lịch kẻ thù. Tuy nhiên vì Thiếu cung chủ đã gọi ta là tỷ, ta có hai lời khuyên này. Thiếu cung chủ muốn lưu tâm hay không thì tùy. Thứ nhất, đừng bao giờ xem thường tâm cơ và thủ đoạn của kẻ thù. Tương tự cũng đừng tỏ ra bàng hoàng sửng sốt do nhận biết kẻ thù chẳng phải ai xa lạ. Vì nếu để xảy ra điều đó ta e, lúc nhận biết kẻ thù là ai thì có lẽ cũng là lúc Thiếu cung chủ mất mạng, giống như lần vừa rồi suýt đã xảy ra.

Quan Vân Hội giật mình :

- Tỷ cũng nhận ra thù nhân vì biết cách làm cho đệ phân tâm nên cục diện lẽ ra lợi thế thuộc về đệ thì lại xảy ra tình huống ngược lại. Và tỷ xác quyết thù nhân đệ không xa lạ gì với đệ?

Hoài Phương bảo :

- Tuy ta chưa tỏ tường lắm bản lĩnh lúc này của Thiếu cung chủ nhưng qua sự việc xảy ra, ta thật sự bội phục tâm cơ của kẻ thù. Y không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào miễn là đắc thủ, đồng thời không cần hao phí chân nguyên nội lực bản thân. Ta không bảo chiêu kiếm lúc đó của Thiếu cung chủ là lợi hại, khiến kẻ thù thế nào cũng vong mạng. Trái lại ý ta muốn nói nếu lúc đó kẻ thù không có biện pháp nào làm Thiếu cung chủ do giận nên phân tâm để thủ thắng thì y vẫn có thể nhờ chân tài thực học hầu không bị Thiếu cung chủ đả bại. Hai việc này hoàn toàn khác, Thiếu cung chủ phân biệt được chứ?

Quan Vân Hội chậm chậm gật đầu :

- Tóm lại ý tỷ bảo, thù nhân ngoài tâm cơ thủ đoạn khó lường còn có thêm bản lĩnh cao minh vẫn có thể thắng đệ không cách này cũng cách khác. Là nhân vật là vừa quen biết đệ vừa có bản lĩnh cao minh nhường ấy.

Hoài Phương cười và lắc đầu :

- Đừng nghĩ Hoài Phương đang cố tình tỏ ra thần bí. Nhưng quả thật Hoài Phương không thể nào tiết lộ, trước khi tự Thiếu cung chủ minh bạch thù nhân là ai. Còn bây giờ là lời khuyên thứ hai.

Quan Vân Hội ngăn lại :

- Chờ đã. Vì đệ còn muốn hỏi tỷ về số phận thật sự của một người.

Hoài Phương lập tức đoán ngay ra Quan Vân Hội đang muốn hỏi đến ai :

- Vậy là Thiếu cung chủ đã được tin từ Thánh Ma giáo, biết Hoài Phương này cùng thoát với Thánh Thủ nghĩa phụ nên đã tận mắt mục kích Thánh Thủ bị chết như thế nào?

Quan Vân Hội cười gượng :

- Sau những gì tỷ vừa nói, tâm trạng đệ đầy hoang mang và hoài nghi. Nếu tỷ còn lời khuyên nào nữa tương tự ắt đệ phải tự hỏi là có nên tin hay không hoặc hể tin thì tin bao nhiêu phần. Hẳn tỷ hiểu đệ muốn nói gì.

Hoài Phương lại ngồi xuống, nghiêm cẩn nhìn vào mắt Quan Vân Hội :

- Chúng ta đã xa cách chỉ ít cũng gần bốn năm, quãng thời gian đủ dài để bất luận ai trải qua quá nhiều biến cố tất phải thay đổi. Tóm lại, ta thừa biết Thiếu cung chủ có rất nhiều nghi vấn về ta. Tuy vậy, khuyên thì ta vẫn cứ khuyên còn nghe hay không đều tùy vào nhận định của Thiếu cung chủ. Và chủ ý lời khuyên

này của ta là nhằm vào Hải Yến, như không chỉ là thị tỳ mà hiện còn là bạn đồng hành trong suốt hành trình hồi cung của Thiếu cung chủ?

Quan Vân Hội ngạc nhiên :

- Tỷ biết những gì về Hải Yến để lời của tỷ như hàm ý nghi kỵ không muốn thấy cảnh đệ tin nàng?

Hoài Phương cau mặt :

- Ta chưa nói rõ đó là lời khuyên gì, có sao Thiếu cung chủ chưa chi đã đề quyết ta nghi kỵ Hải Yến?

Quan Vân Hội thở dài :

- Chính thái độ của tỷ khiến đệ không thể không nghĩ như thế. Há lẽ đệ đoán sai?

Hoài Phương cười lạt :

- Thiếu cung chủ tuy đoán đúng nhưng qua thái độ này, dường như Thiếu cung chủ không muốn nghe bất kỳ lời gì có liên quan đến Hải Yến, thì thôi vậy, ta tự biết thân biết phận, thà không nói tốt hơn. Cáo biệt!

Nhưng Hoài Phương vừa đứng lên, Quan Vân Hội chợt hỏi :

- Tỷ có tên là Hoài Phương, liệu có phải ở họ Giang không? Vì Chương môn Thiếu Lâm phải cũng từng để thất tung một cái nữ tính danh là Giang Hoài Phương và cho đến nay vẫn chưa thể phát hiện tung tích.

Hoài Phương chợt lạnh giọng :

- Ta vốn dĩ là một cô nhi, đã không rõ xuất thân lai lịch thì làm gì biết bản thân có ở họ Giang hay không. Tuy vậy thật tâm mà nói ta sẽ rất nhẹ nhõm nếu được có ai hoặc đề quyết ta ở họ Giang.

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Tỷ có vẻ không mấy thiện cảm với Giang Viễn Thanh, tại sao?

Hoài Phương không đáp, chỉ quay ngoắt lạ và chực bỏ đi :

- Chúng ta đừng đề cập đến chuyện này nữa. Hãy tự bảo trọng đấy. Cáo biệt!

Nhưng một lần nữa Quan Vân Hội ngăn lại :

- Đệ cũng có lời khuyên, là tỷ đừng để định kiến làm mờ lý trí. Trái lại hãy lưu tâm đến điều đệ vừa nói khó thể tin tỷ ngẫu nhiên lại có tính danh là Hoài Phương, trùng hợp với hậu nhân Giang gia vẫn đang được Giang Viễn Thanh vất vả truy tìm.

Hoài Phương có khựng lại để nghe Quan Vân Hội nói. Đến khi nghe xong, Hoài Phương không những vẫn bước đi mà còn phá lên cười.

- Ta và Thiếu cung chủ thật giống nhau, đều có những lời khuyên mà người được khuyên không bao giờ muốn nghe. Nhưng nói thì vẫn phải nói và Thiếu cung chủ cũng đã nói xong, đúng không? Vậy nên chẳng ta và Thiếu cung chủ mỗi người tùy vào nhận định của bản thân mà hành sự, đồng thời chỉ nên xem lời khuyên được nghe như là hảo ý dành cho nhau sau thời gian dài xa cách nay mới có cơ hội gặp lại? Hãy cứ như thế nha. Cáo biệt. Ha ha...

Quan Vân Hội vẫn ngồi, mặt nhọc nhìn theo mãi bóng dáng của Hoài Phương. Nàng vì đã thành nhân, không còn là một tiểu cô nương bé bỏng như bấy lâu nay Quan Vân Hội vẫn khắc ghi hình bóng trong tâm khảm, nên nhìn nàng quả là xinh đẹp như hoa sắp qua độ hàm tiếu chuẩn bị cho kỳ mãn khai hoa sắc tỏa hương.

Chợt có tiếng hắng giọng, chủ ý là đánh động cho Quan Vân Hội biết có người vừa đến và là bằng hữu chứ không phải địch nhân :

- Nha đầu đó nếu có tên đúng là Hoài Phương và cũng là một cô nhi đang háo hức mong chờ có ngày mình bạch thân thể lai lịch thì có sao ả tỏ ra quá lạnh nhạt, không chỉ lưu tâm khi nghe tiểu lão đệ bảo ả có thể là cốt nhục của Giang gia?

Tiếng hắng giọng quả có tác dụng, khiến Quan Vân Hội dù giật mình nhưng vẫn không đến nỗi hoảng kinh.

Và khi quay lại, Quan Vân Hội không chỉ nhìn thấy mỗi một mình Hiệp Cái, mà cạnh lão còn có cả Hải Yến :

- Nhị vị vẫn vô sự? Vậy là tốt rồi. Và có lẽ nhị vị đã qua một phen vất vả kiếm tìm, lo lắng vì không biết tại hạ mệnh hệ ra sao? Chính Hoài Phương đã cứu tại hạ đưa đến đây để chữa trị vết kiếm thương khá sâu.

Hải Yến cười gương, giọng hờn mát :

- Bao nỗi lo lắng cùng những vất vả kiếm tìm, rốt cuộc chỉ được Thiếu cung chủ nói một câu hễ vô sự là tốt. Điều này cho thấy Thiếu cung chủ đã bị lời nói của Hoài Phương cô nường, nhan sắc và bản lãnh vị tất đã hơn ai, làm cho dao động. Nếu Thiếu cung chủ cảm thấy nghi ngờ, được rồi tiểu tỳ dù không muốn vẫn đành chia tay Thiếu cung chủ. Tạm biệt!

Quan Vân Hội kinh nghi vội kêu :

- Hóa ra nhị vị đến đủ lâu để nghe không ít những gì tỷ đệ tại hạ đàm đạo? Vậy thì Hải Yến này, hẳn người cũng nghe ta đã đáp như thế nào để ngăn chặn ngay những lời lẽ đa nghi của Hoài Phương tỷ? Thôi nào, Hải Yến. Há lẽ bấy nhiêu đó vẫn chưa làm người hài lòng. Vì quả thật chuyến hồi cung lần này cho dù một mình ta thừa năng lực thực hiện tiến hành nhưng tin người ta vẫn tin. Được chưa?

Hiệp Cái nhăn mày nhú mắt :

- Ắ là ai? Quen biết thế nào để ả dù có công cứu người nhưng lại tỏ ra bí hiểm, như cố ý không để ta cùng Hải Yến hội ngộ. Và vì sao người thân tình là tỷ tỷ.

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Thuở nhỏ, chỉ một mình đệ là được Thánh Thủ nghĩa phụ cứu mang nuôi dưỡng. Cách đây năm năm do ngẫu nhiên tìm thấy Hoài Phương tỷ cũng chung cảnh ngộ là bị Thánh Ma giáo truy sát, nghĩa phụ nhân từ độ lượng tiếp nhận và cứu mang luôn. Nhưng chỉ một năm sau sự biến đã xảy đến, khiến đệ một thân một mình bị Vương Nhất Hoa thân tỷ của Vương Kim Tử đưa về Bắc Hải cung xa cách nghĩa phụ và Hoài Phương tỷ từ ấy.

Nói đến đây Quan Vân Hội nhìn Hải Yến bằng ánh mắt cảm kích.

- Đó là thời điểm ta và Hải Yến người tình cờ biết nhau, bị giam chung ở Thiết Lao người ắt vẫn còn nhớ?

Hải Yến cười gương :

- Thiếu cung chủ thật biết cách làm tiểu tỳ hài lòng. Và quả thật, kể từ thời khắc đó, tiểu tỳ luôn nhớ mãi Thiếu cung chủ dù còn nhỏ nhưng lại trải qua quá nhiều những thảm biến liên tiếp. Đồng thời cũng làm tiểu tỳ áy náy mỗi khi nhớ đến hành vi vì chưa đủ tin vào bản lãnh của Thiết Cung chủ nên bỏ qua cơ hội hạ thủ Vương Kim Tử, khiến Thiếu cung chủ một phen thất vọng. Và đã vậy Hải Yến này lấy lại lời đã nói, nguyện một lòng một dạ trung thành cùng Thiếu cung chủ quay về Bắc Hải cung.

Quan Vân Hội đắc ý đứng lên :

- Phải như thế chứ. Nào, bây giờ thì đến chuyện Thanh Thành Song tuyệt lão, họ đã sao rồi?

Hiệp Cái chép miệng lắc đầu :

- Bắc Hải cung có thủ pháp Hóa Nguyên Quang chỉ pháp khá lợi hại. Lão ca ca này nếu không nhờ Hải Yến chỉ điểm cách đối phó, khiến thủ pháp đó tạm mất đi tác dụng, có lẽ bao thanh danh của Hiệp Cái ta đã một phen đổ sông đổ biển chỉ vì bại dưới tay Thanh Thành Song Tuyệt, kỳ thực bản lãnh không thể so với ta. Nhưng dù vậy cũng chính nhờ thủ pháp này, hừ, chúng đã thoát trước lúc bị ta cùng Hải Yến cho ném mùi lợi hại.

Hải Yến phì cười :

- Còn một nguyên do nữa khiến Song tuyệt lão Thanh Thành mau bại tẩu. Đó là lúc họ phát hiện hảo bằng hữu che kín diện mạo của họ đột nhiên bỏ chạy, cho dù đang chiếm lợi thế và làm cho Thiếu cung chủ ngã ngất với vết thương trầm trọng. Thiếu cung chủ đã bằng cách nào xoay chuyển cục diện, đang bại hóa thắng, vô tình khiến Thanh Thành song tuyệt hoang mang đến hoảng loạn?

Quan Vân Hội không che giấu sự thật :

- Nhân vật đó đã bắt ngờ bị ta dùng kiếm hắt bay lớp khăn che mặt. Có lẽ vì không muốn bại lộ chân tướng quá sớm nên lão không thể không bắt đồ bỏ đi. Và kỳ thực tất cả đều nhờ may. Nếu không ắt hẳn ta khó toàn mạng.

Hiệp Cái nghi ngờ :

- Sợ bại lộ chân tướng ắt là với tiểu lão đệ. Vì khi đó chính tiểu lão đệ đang cùng y giao phong. Há lẽ diện mạo y không xa lạ gì với tiểu lão đệ? Là ai thế? Tiếc thật, ta cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy y.

Quan Vân Hội chỉ biết lắc đầu nhún vai :

- Hoài Phương tỷ khi nãy cũng từng đề quyết với đệ như thế. Chỉ tiếc, đệ dù suy nghĩ thế mấy vẫn không sao đoán đây là nhân vật nào. Nhưng dù sao dựa theo lập luận của lão ca ca, lần sau đệ sẽ chú tâm hơn. Quyết không để đối phương có cơ hội hoặc dùng thủ đoạn khiến đệ khinh suất phân tâm hoặc bằng cách này hay cách khác làm đệ bàng hoàng và bất phòng. Riêng về lai lịch của Hoài Phương tỷ, có lẽ lão ca ca nên quay về tìm cách bảo vệ sinh mạng và nhất là đưa tin đến cho Giang chưởng môn biết. Đệ cũng sẽ đến đây ngay khi từ Bắc Hải cung trở lại.

Hiệp Cái ái ngại :

- Với thương thế lúc này, tiểu lão đệ muốn làm gì cũng cần hết sức cẩn trọng. Nhất là Bắc Hải cung, không phải bất luận ai còn có thân thiện.

Quan Vân Hội cười trấn an :

- Cạnh đệ vẫn còn Hải Yến. Nếu đến như một trong Thanh Thành Song tuyệt lão vẫn không thể gây khó khăn thì bản lãnh của Hải Yến thật sự quá đủ cho đệ cậy nhờ. Có chăng là lão ca ca nên tự lo liệu. Bởi Thất đại phái, nhất là Bang chủ Cái bang dường như không thích lão ca ca can dự quá nhiều vào việc của họ.

Hiệp Cái bủi mủi ngạo mạn :

- Thất đại phái lúc này long xà lẫn lộn cũng như Huyền Vân, một đệ tử Võ Đang phái độ nào đã bị tiểu lão đệ vạch mặt. Ta thừa biết có không ít trong số họ đã bị Thánh Ma giáo hoặc Bắc Hải cung mê hoặc sai khiến. Vì thế họ sẽ rất miễn nguyện nếu nhìn thấy Hiệp Cái này chẳng còn. Tuy vậy với những thay đổi về bang quy của Cái bang độ vài mươi năm trở lại đây, ta vì là Truyền Pháp trưởng lão nên quyền hạn đôi khi lấn át cả Bang chủ. Ta đâu ngại dễ bị Thất đại phái uy hiếp. Vì nếu cần, một lệnh của ta sẽ quy tụ đến cả ngàn bang đồ bốn bang. Đây chính là thế lực buộc Thất đại phái phải nghĩ đến trước khi tính chuyện cùng Hiệp Cái này đối đầu.

Quan Vân Hội chợt động tâm :

- Nghe nhắc đệ mới nhớ. Sao lạ vậy, lão ca ca? Có sao cương vị Bang chủ quý bang hoặc được phó giao cho ai hoặc đột ngột bị thu hồi đều tùy vào quyết định của mỗi một mình lão ca ca? Dường như đây là điều khá mới mẻ, ở những bang phái khác không hề có?

Hiệp Cái thở dài :

- Nói về nguyên do thì thà nói thẳng như thế này cho dễ hiểu. Đó là bốn bang sợ quyền lực nếu chỉ do mỗi một người nắm giữ. Vạn nhất nhân vật đó bị địch nhân hoặc uy hiếp hoặc quyền dụ, chợt trở mặt và thao túng toàn bộ bang đồ thì sao? Chính vì lẽ đó, ta dù chỉ là Trưởng lão nhưng lại được toàn thể Trưởng lão Hội tín nhiệm phó giao tín vật Trưởng lão, nên sẽ tùy thời tùy lúc. Hễ thấy Bang chủ đương nhiệm có dấu hiệu sắp gây phương hại đến bốn bang, đi ngược đạo lý võ lâm, thì với quyền hạn sẵn có, ta dễ dàng truất phế để chọn một Bang chủ khác thay thế.

Hải Yến cười cười :

- Vậy nếu chính tiền bối có những hành vi gây phương hại cho quý bang thì sao? Ai sẽ xử trí và thu hồi được, một khi chỉ có tiền bối vì nắm giữ tín vật Trưởng lão nên kể như có quyền hạn cao nhất?

Hiệp Cái lắc đầu quây quây :

- Không đời nào có chuyện đó. Vì theo bang quy, chỉ có Trưởng lão mới được chọn vào cương vị này. Thêm nữa, muốn được chọn làm Truyền Pháp trưởng lão, vị Trưởng lão đó phải có niên kỷ ngoại thất tuần. Và phạm đã vào niên kỷ này hầu hết ai ai cũng muốn giữ sao cho toàn vẹn thanh danh cho đến tận lúc cuối đời, không dễ gì thay tâm đổi tính như ở những nhân vật có niên kỷ ít hơn, huyết khí hãy còn phương cương, thường vấp phải những lầm lỗi do bốc đồng xóc nổi. Giả như vẫn có hiện trạng đó xảy ra thì Trưởng lão Hội lấy quyền quyết định tối thượng sẽ thanh lý môn hộ, thu hồi tín vật Trưởng lão và phó giao cho một Trưởng lão khác xứng đáng hơn.

Quan Vân Hội gật đầu tán phục :

- Vạn nhất tín vật Trưởng lão có rơi vào tay kẻ khác thì nhân vật đó vì không phải Trưởng lão của quý bang nên có muốn thao túng Cái bang cũng không được. Đúng không?

Hiệp Cái bật cười :

- Truyền Pháp trưởng lão là bối phận luôn đi kèm với người đảm nhiệm cương vị đó. Giả như ta có bất cẩn để thất lạc tín vật thì ta vẫn cứ là Truyền Pháp trưởng lão, chỉ mất đi mỗi một quyền hạn cũng là trách nhiệm được phó giao, là giám sát và cảnh tỉnh một khi phát hiện Bang chủ có những sai lầm. Riêng nhân vật nào vì tình cờ có tín vật trong tay, lại toan gây phương hại đến Cái bang thì tín vật đó cũng chính là tử lệnh cho kẻ ấy. Bởi ngay khi ta để mất tín vật, hiển nhiên toàn thể bang đồ đều nhận được tin cấp báo để cùng nhau truy tìm hầu thu hồi cho kỳ được tín vật.

Quan Vân Hội vỗ lẽ :

- Vậy lần trước, lúc lão ca ca giao tín vật đó cho đệ, bang đồ quý bang cũng được hay tin? Vì thế họ mới tuân lệnh và thay đệ đưa tin đến lão ca ca?

Hiệp Cái thừa nhận :

- Điều đó là hiển nhiên. Và cũng may ta đã không nhìn lầm người. Vì chính tiểu lão đệ đã sẵn sàng giao hoàn, lúc nhận ra đây là thời điểm ta cần có lại tín vật đó, khiến Bang chủ mất cơ hội uy hiếp ngược lại ta.

Quan Vân Hội bảo :

- Bang chủ quý Bang nếu hiểu cho đúng thì cũng do lão ca ca quyết định chọn. Vậy theo diễn tiến câu chuyện đã xảy ra có thể đoán đây là do Bang chủ bất bình vì dù là Bang chủ vẫn dưới quyền một người, vị tất đã do Bang chủ quý bang bị Bắc Hải cung hoặc Thánh Ma giáo mua chuộc thu phục. Có thể như thế chăng?

Hiệp Cái có một thoáng sững sờ nhìn Quan Vân Hội :

- Tiểu lão đệ do ngại ta nếu quá nghiêm khắc với Bang chủ đương nhiệm thì làm kẻ kẻ tiểu nhân, kẻ như tự làm hao tổn nguyên khí bốn Bang?

Quan Vân Hội thở dài :

- Đệ chỉ thuận miệng đoán bừa như thế thôi. Vì thiết nghĩ Thánh Ma giáo dù thần thông quảng đại đến đâu cũng khó lòng thu phục một nhân vật có bối phận cao như thế ở quý bang. Bằng không, thế đối đầu giữa võ lâm chính phái cùng Thánh Ma giáo đâu thể kéo dài mãi như thế này, mà thật ra đã có thể kết liễu nếu họ thật sự đủ bản lĩnh thu phục những nhân vật như thế.

Hiệp Cái nhẹ gật đầu :

- Ta sẽ cân nhắc và suy xét theo cách nhận định này của tiểu lão đệ. Vì cũng có thể như thế lắm.

Hải Yến chợt chép miệng :

- Quyền hạn nếu chỉ do một người chi phối hiển nhiên sẽ bất lợi một khi người đó biến tánh đổi tâm. Nhưng nếu phân khai và do nhiều người cùng một lúc đảm nhiệm thì cũng có những khó khăn không thể tránh. Đó là trường hợp của Bắc Hải cung bấy lâu nay.

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Hiện trạng của Bắc Hải cung lúc này sẽ không tồn tại nữa nếu có Cung chủ đứng ra đảm đương trọng trách. Và đó là điều Quan Vân Hội ta đang quyết tâm tiến hành.

Hải Yến lắc đầu :

- Có hay không có Cung chủ thì cũng vậy thôi. Há lẽ Thiếu cung chủ không lấy làm lạ là tại sao đã gọi là Bắc Hải cung lại bao gồm thêm những cung khác như Đại Thần cung, Nhị Tiên cung còn thêm nữa là Trưởng Lão viện, nhưng phe nhóm có quyền hạn gần như ngang nhau?

Quan Vân Hội sực tỉnh :

- Phải rồi, vì sao thế?

Hải Yến thở dài và chợt nhoẻn cười :

- Tiểu tỷ cũng xin mạo muội chọn một cách giải thích thật dễ hiểu như vừa rồi Hiệp Cái tiên bối đã thực hiện. Là thế này, Thiếu cung chủ ắt sẽ hiểu ngay nếu biết rằng vì có thời gian phân hóa nên Bắc Hải cung bị chia thành ba tiểu phái. Đại Thần, Nhị Tiên và Bắc Hải.

Mãi đến khi lệnh tôn với cương vị Cung chủ Bắc Hải cung đột ngột có may mắn tìm thấy Uyên Nguyên bí kíp để nhờ bản lãnh thâm hậu thu phục và nhất thống tất cả lại làm một. Nhưng sau đó, do nhân từ cũng có mà do thiếu tính quyết đoán cũng có, lệnh tôn thay vì bãi bỏ những danh xưng Đại Thần cung, Nhị Tiên cung thì vẫn cứ thế duy trì. Và để có thể giám sát từng hành vi động tĩnh của mỗi người, lệnh tôn lập thêm Trưởng Lão viện với thành phần gồm những nhân vật được tất cả tín nhiệm.

Tiếp theo, do phát giác hiện trạng cát cứ phân vùng lại bắt đầu ngấm ngầm tái diễn, lẽ ra lệnh tôn nên phá bỏ tất cả thì lại đi lập thêm Tứ Vệ cung Hộ pháp, đều là những trợ thủ do đích thân lệnh tôn chọn.

Bốn nhân vật này được toàn quyền thay mặt lệnh tôn Cung chủ, mỗi người giám sát một nơi. Đại hộ pháp Nghiêm Bà Bà thì giám sát Đại Thần cung, Nhị hộ pháp Đường Hữu Sơn đảm trách Nhị Tiên cung, Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên thay mặt Cung chủ điều động Trưởng Lão viện, Tứ hộ pháp Thạch Phong Vũ chấp chương Cung chủ phủ. Nhưng họ dù có là trợ thủ của Cung chủ thì lần lần từng người cũng bị Đại Thần, Nhị Tiên, Trưởng Lão viện mê hoặc khuất phục, khiến bốn Cung Bắc Hải phân hóa vẫn hoàn phân hóa.

Quan Vân Hội động tâm :

- Có phải chính vì thế, gia phụ thất vọng nên từ khước cương vị, tự ý bỏ đi, khiến Bắc Hải cung đã rồi càng thêm rối!

Hải Yến chớp nhẹ hai mắt :

- Cũng có thể như thế. Vì tiểu tỷ khi đó ắt hẳn chỉ mới được sinh ra nên khó thể biết đích xác nguyên ủy là thế nào?

Quan Vân Hội từ từ thở hắt ra :

- Nếu là vậy ta càng thêm quyết tâm trở thành Cung chủ Bắc Hải cung để trùng chấn uy phong nhất là đưa Bắc Hải cung đi theo chính đạo. Hải Yến, người giúp ta chứ?

Hải Yến gật nhẹ đầu :

- Với thân phận một a hoàn, tiểu tỷ hứa mãi tận trung vì Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội phá lên cười :

- Tốt lắm. Vậy chúng ta đi. Hẹn gặp lại nhau, lão ca ca. Cáo biệt. Ha ha...

Quan Vân Hội khẽ kéo tay Hải Yến, ra hiệu cho dừng lại :

- Đây là nơi trước kia, lúc ta được Vương Nhất Hoa đưa về đã gặp mai phục và đều là người của Trưởng Lão viện sai khiến. Người bảo Lưu Hồ Cẩm Thủ tịch Trưởng Lão viện vẫn ở Bắc Hải cung hay đã tiến nhập Trung Nguyên?

Hải Yến tỏ ra đắc lực khó ngờ :

- Lưu Hồ Cẩm tuy đã thật sự đi vào Trung Nguyên, liên minh cùng Thánh Ma giáo, nhưng ở lại cũng vẫn còn Tam Vệ Cung Hộ pháp là Đại, Tam và Tứ. Đó là chưa kể mụ Quỷ Diện Vô Dung một ác ma đã nguyện một lòng trung thành cùng Đại Thần cung. Họ đều là những trở ngại mà Thiếu cung chủ không thể xem thường, Đối đầu họ không bằng tìm cách lánh mặt. Để tiểu tỷ đưa Thiếu cung chủ nhập cung theo một lối khác thật sự kín đáo hơn.

Quan Vân Hội dĩ nhiên đi theo chân Hải Yến và đi đến một nơi mà Quan Vân Hội không ngờ bản thân lại có cơ hội quay trở lại lần thứ hai.

Quan Vân Hội khẽ bảo :

- Trùng núi này là nơi trước kia để tránh mai phục, Vương Nhất Hoa cũng đưa ta đến đây và giam hãm bằng trận Đào Ba Cửu Hải Triều Phong Trận. Người đưa ta đến đây, ngộ nhờ gặp người của Đại Thần cung phục sẵn thì sao?

Lập tức có tiếng của Vương Nhất Hoa cười đắc ý :

- Hóa ra người chính là tiểu tử Quan Vân Hội độ nào. Chỉ suýt nữa ta đã không nhận ra, do người đã cao lớn khác xưa, nếu không nhờ nghe người tự miệng nhắc lại chuyện đã xảy ra cũng ngay tại đây bốn năm về trước. Ha ha...

Hải Yến tái mặt, vội nhìn quanh :

- Sao ả có thể từ Trung Nguyên quay về Bắc Hải cung trước chúng ta?

Quan Vân Hội cũng nhìn quanh :

- Thất đại phái đã cầm chân chúng ta những hai ngày và một đêm. Ta hiểu rồi, chính “kẻ khả nghi” ở Thánh Ma giáo đã cố ý gây ra mọi sự. Chủ yếu là muốn ta nếu có về đến Bắc Hải cung thì cũng chỉ là giúp họ chiếm đoạt Uyên Nguyên bí kíp, vật duy nhất họ quan tâm, hơn cả tính mạng của chính Quan Vân Hội ta.

Wương Nhất Hoa, Đại tiểu thư của Đại Thần cung bỗng từ chỗ khuất ung dung xuất hiện :

- Người đoán biết đã quá muộn. Vì nếu muốn hạ thủ người, bọn ta đâu thiếu cơ hội ra tay. Vậy hãy nên ngoan ngoãn cung xưng cho ta biết nhân vật nào ở đây đã từng được phụ thân người phó giao cho cất giữ tín vật Cung chủ. Ta hứa sẽ tha mạng cho người. Đồng thời cũng ban thêm Hải Yến, ả sẽ suốt đời cung phụng hầu hạ người trong thân phận một nô tỳ hay thê nhi tùy người chọn. Ha ha...

Quan Vân Hội chợt hô hoán, đề tỉnh Hải Yến ngay lập tức :

- Đừng nhìn vào mắt ả!

Hải Yến chính khi đó cũng lên tiếng :

- Ả đang vận dụng tà thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp. Thiếu cung chủ cũng đã biết ư?

Wương Nhất Hoa cười vang :

- Khá lắm. Nhưng bọn người có đề phòng cũng vô ích. Hãy nhìn lại phía sau thì rõ. Ha ha...

Quan Vân Hội toan nhìn, chợt nghe Hải Yến thét vang :

- Thiếu cung chủ đừng nhìn. Vì đây chỉ là kế để ả thêm cơ hội thiết lập trận đồ Đào Ba Cửu Hải Phong Quỷ Trận. Thà chúng ta tiên hạ thủ vi cường còn hơn. Mau đánh!

Và Hải Yến một mình xông lướt đến tấn công Vương Nhất Hoa :

- Người đừng mong dùng quỷ kế. Ta thừa biết rõ người sẽ giở những thủ đoạn gì. Hãy đỡ!

Wương Nhất Hoa nổi giận :

- Mấy năm qua ai đó đã cư mang và đào luyện võ công cho người thế, Hải Yến? Đào luyện để rồi người sinh nhị tâm, phản bội ta thế sao? Người thật đáng chết. Đỡ!

Ầm! Ầm!

Thân thủ của Vương Nhất Hoa thật lợi hại, vừa bức lùi xong Hải Yến là thần tốc lao chồm đến tiếp cận Quan Vân Hội :

- Nghe bảo tiểu tử ngươi mấy năm qua cũng được mấy độ kỳ duyên nên bản lãnh vẫn có chỗ đặc ý. Vậy thử xem, liệu ngươi với thương tích thể kia thì chi trì với ta được bao nhiêu. Đỡ!

Ào...

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Nếu Đại tiểu thư muốn, tại hạ nở nào chối từ. Và chỉ sợ Đại tiểu thư sớm vỡ mộng thôi. Xem chiêu!

Vù...

Dù ở đầu vai vẫn còn băng bó và Quan Vân Hội chỉ xuất thủ bằng một tay hữu nhưng chính cùng cách của Quan Vân Hội làm Nhất Hoa ngỡ ngàng nhảy lùi về sau :

- Dường như đây là công phu tà môn gần đây ta có nghe nhiều nhân vật đề cập và cho biết rất lợi hại. Có phải công phu Uyên Nguyên chăng?

Quan Vân Hội cứ xông lướt đến, thu ngắn khoảng cách Vương Nhất Hoa vừa cố y nhảy lùi :

- Đại tiểu thư cứ tiếp chiêu khác rõ. Đừng vờ vĩnh hỏi dò, chủ ý là chờ có thêm viện thủ. Hãy mau đỡ chiêu!

Ào...

Lúc đó Hải Yến cũng xông vào tiếp trợ cho Quan Vân Hội :

- Người của Đại Thần cung lẽ nào không được ả sắp đặt bố trí sẵn. Thiếu cung chủ nói như thế là đoán đúng ý đồ của ả. Chúng ta nên tốc chiến tốc thắng là hay hơn hết. Hãy để tiểu tỳ tiếp tay. Đỡ!

Vù...

Vương Nhất Hoa đột nhiên xuất lực đón đỡ chưởng kinh của cả hai :

- Hai người một kẻ bị thương chưa bình phục, một kẻ là do ta chỉ điểm công phu. Muốn tốc chiến tốc thắng hay muốn sớm tiến vào quỷ môn quan? Đỡ!

Nhưng đột nhiên Quan Vân Hội biến mất, chỉ còn một mình Hải Yến phải đón nhận một kích ứng phó của Vương Nhất Hoa.

Bùng!!

Vừa lúc đó có một giọng khàn khản trương gọi Vương Nhất Hoa :

- Thiếu chủ nhân mau đề phòng phía sau. Đừng vì muốn xử trị tiểu liễu đầu Hải Yến mà sinh mạng bản thân bị uy hiếp ngược lại.

Vương Nhất Hoa thoát đảo người thật nhanh :

- Vô Dung ma ma sao đến chậm thế? Nhưng dấu sao, có đến cũng tốt, phiền Ma ma đứng bên ngoài lược trận. Không lẽ tiểu tử có bản lãnh cao mình hơn tiểu nữ sao? Ha ha...

Nhờ kịp đảo người nên Vương Nhất Hoa may thoát khỏi kỳ chiêu do Quan Vân Hội vận dụng. Và Quan Vân Hội xuất hiện trở lại cạnh Hải Yến :

- Ngươi không sao chứ? Hãy đứng bên ngoài chờ ta. Và nếu có biến, hừ, ta chỉ cần ngươi lên tiếng nhắc nhở là đủ. Nhớ đấy!

Hải Yến bối rối lùi về :

- Tiểu tỳ vẫn vô sự. Có lẽ lúc này ả vì sợ Thiếu cung chủ bất ngờ tập kích nên đã nhanh chóng thu hồi khá nhiều chân lực. Thiếu cung chủ quyết liệt cùng ả phân định thắng phụ thế sao? Đừng quên Quý Diện Vô Dung chính là nhân vật vừa xuất hiện đấy.

Nhưng Quan Vân Hội đã ngạo nghễ xông lại gần Vương Nhất Hoa.

- Nếu ta không đủ bản lĩnh đả bại từng cao thủ một ở Bắc Hải cung thì sao khiến họ ngưỡng phục nhìn nhận ta là Cung chủ? Đại tiểu thư hãy cẩn trọng đây. Đỡ!

Ào...

Vương Nhất Hoa bĩu môi cười khinh khỉnh :

- Người vẫn mơ mộng trở thành Cung chủ của ta à? Trừ phi người thật sự có bản lĩnh đó. Chứ thế này thì, hừ, đỡ này!

Bùng!

Quan Vân Hội bị chấn lực làm cho lắc lư thân hình. Đó là lúc Vương Nhất Hoa đắc ý lao chồm đến :

- Nạp mạng!

Vù...

Nhưng Quan Vân Hội đã biến mất.

Vút...

Có tiếng Quỷ Diện Vô Dung chỉ điểm cho ả Vương Nhất Hoa :

- Bên trên. Mà không. Tiểu tử lại chuyển qua phía tả. Ôi... Lại ngoặt về phía hậu rồi. A... Hảo thủ pháp!

Quan Vân Hội vụt gần giọng :

- Đắc tội!

Vù...

Vương Nhất Hoa vì bị Quỷ Diện Vô Dung chỉ điểm loạn xạ nên bối rối. Và đến khi nghe Quan Vân Hội đánh giọng gầm quát thì dù phát hiện phương hướng xuất hiện lực đạo là ở phía chính diện, ả cũng không sao kịp đỡ chiêu.

Bùng!

Ả bị hất lùi.

Hự!

Quan Vân Hội ung dung cười lạt :

- Nữa thôi? Nên nhớ, chiêu vừa rồi tại hạ còn nhân nhượng, nếu miễn cưỡng thêm lần nữa, tại hạ khó thể nhân nhượng tiếp.

Vương Nhất Hoa thịnh nộ bật lao đến :

- Người chỉ đắc thủ nhờ công phu tà môn. Hay gì đấy mà tự phụ. Đỡ!

Quan Vân Hội lập tức đảo người, di hình hoán vị chuyển qua phương vị khác.

Vút!

Quỷ Diện Vô Dung chợt quát :

- Khinh thân pháp Ngũ Kỳ? Dừng tay. Người là hậu nhân của Ngũ Kỳ Tiên Tử hay nhờ kỳ duyên nên tiếp nhận di học của Ngũ Thạch Kỳ đảo?

Quan Vân Hội quay lại và lần đầu nhìn thấy để biết đâu là diện mạo tốt cùng xấu xa của một nhân vật được mệnh danh là Quỷ Diện Vô Dung do quá xấu nên kể như không còn gì để xem là dung diện. Tôn giá sao lại không nhận ra khinh thân pháp của Ngũ Kỳ Tiên Tử?

Vương Nhất Hoa chợt nhân cơ hội, lén ra tay hạ thủ Quan Vân Hội.

- Người muốn chết?

Hải Yến ở bên ngoài lên tiếng chậm hơn :

- Thiếu cung chủ?

Quan Vân Hội lại đảo người biến mất và chỉ hiện thân khi đã vòng đến phía sau Vương Nhất Hoa.

- Đại tiểu thư không ngại cả thủ đoạn ám toán ư?

Vương Nhất Hoa tái mặt, vội bật tung người lao thật nhanh về phía trước, hy vọng đủ thoát một kích của Quan Vân Hội đang đổ ập vào từ phía sau :

- Công phu của người tà môn đến thế sao?

Quan Vân Hội thu chiêu, tùm tùm cười :

- Nếu biết sợ, sao Đại tiểu thư không nói một lời thuận phục. Tại hạ sẽ buông tha cho?

Quỷ Diện Vô Dung vụt động thân lao ngược chiều với Vương Nhất Hoa để xuất hiện, đối diện với Quan Vân Hội :

- Lão thân tuy không có cơ hội lĩnh giáo tuyệt học của Ngũ Kỳ Tiên Tử, nhưng với Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo lại có đôi chút ân oán. Người dám chạm chiêu cùng lão thân?

Quan Vân Hội nghiêm mặt :

- Chính tại hạ cũng đang mong có cơ hội này. Hầu dò hỏi xem Tôn giá vì ý gì lại chọn Bắc Hải cung làm nơi nấu thân. Đã vậy còn ngấm ngấm chỉ điểm công phu Âm Quỷ chương cho những nhân vật thật sự chẳng có liên quan gì đến Đại Thần cung, có thể hiểu vì có đại ân nên được Tôn giá thuận lời tiếp trợ cho cung Đại Thần.

Quỷ Diện Vô Dung sững sờ :

- Âm Quỷ chương chỉ được lão thân truyền thụ cho tỷ đệ Vương Nhất Hoa mà thôi. Có sao người lại có ý ám chỉ vẫn còn nhân vật khác cũng được lão thân chỉ điểm công phu?

Quan Vân Hội cười lạnh :

- Tôn giá dù muốn phủ nhận cũng không được. Hãy xem đây thì rõ. Đỡ!

Ào...

Thoạt nhận ra công phu Quan Vân Hội đang vận dụng là thế nào, Quỷ Diện Vô Dung sững sờ kinh ngạc tột độ :

- Âm Quỷ chương! Dừng tay mau. Và hãy cho lão thân biết nhờ đâu người am hiểu công phu này?

Nhưng vì Quan Vân Hội không những không chịu dừng, trái lại còn tăng nhanh đà tiến công bằng cách áp vào thật sát nên Vô Dung Quỷ Diện không thể không xuất thủ ứng phó. Và Quỷ Diện Vô Dung cũng vỡ ra một chương Quỷ Âm, dù muộn nhưng vì là sở học nên danh của bản thân khiến uy lực cũng lợi hại không kém gì Quan Vân Hội là người xuất thủ trước.

Bùng!

Quan Vân Hội tái mặt vì bị chấn lùi :

- Tôn giá thật không hổ danh là nhân vật từng gây chấn động giang hồ ngoài hai mươi năm về trước. Đến như Thất Sát, dù mãi tận lúc này chỉ cần nhìn thấy công phu Âm Quỷ chương vẫn còn tỏ lộ nhiều khiếp đảm.

Quỷ Diện Vô Dung cũng thán phục và khen Quan Vân Hội :

- Hảo tiểu tử. Người niên kỷ này, có được nội lực đó, quả là điều làm cho lão thân cũng khó ngờ. Hãy nói đi, kẻ nào đã tùy tiện, trao truyền sở học của lão thân cho người? Là Vương Nhất Hoa hay Vương Kim Tử?

Vương Nhất Hoa rất nhanh miệng, chọt lên tiếng xen vào :

- Ma ma quên rồi sao. Đã lâu rồi ở bốn cung từng có hai Trưởng lão vì lên nhìn tiểu nữ lúc đang luyện công phu Âm Quỷ chương và phát giác nên hoảng sợ đã bỏ trốn khỏi Bắc Hải cung. Nếu tiểu nữ đoán không lầm, ắt tiểu tử đắc thủ công phu đó chính là do Nhị Trưởng lão bội phản truyền thụ.

Quỷ Diện Vô Dung vỡ lẽ hắt hàm hỏi Quan Vân Hội :

- Đúng như thế chẳng tiểu tử?

Quan Vân Hội không hề nao núng, trái lại chột xạ mắt nhìn Vương Nhất Hoa :

- Đại tiểu thư có tin chẳng nếu bảo công phu Âm Quỷ chương chỉ cần lên nhìn ngó qua đôi lần là thấu đáo đến tường tận cả kinh văn khẩu quyết? Và tại hạ không cần phủ nhận đây là công phu do chính nhị vị Trưởng lão vừa đề cập đã truyền thụ cho tại hạ. Vậy đổi lại sao Đại tiểu thư cũng không thừa nhận những gì đã cố ý gây ra cho nhị vị Trưởng lão khiến cả hai sau này chết chẳng toàn thây?

Wang Nhất Hoa chột cười đắc ý :

- Họ đã chết rồi sao? Có như thế cũng đáng. Ai bảo họ dám lên trộm học công phu của ta, sau còn sợ tội đã lên lút thoát ly Bắc Hải cung. Quả là hoàng thiên hữu nhãn. Ha ha...

Nhưng đang cười Vương Nhất Hoa bỗng bị Quỷ Diện Vô Dung gắt hỏi cắt ngang :

- Lời tiểu tử vừa nói không hoàn toàn vô lý, ắt Đại tiểu thư còn nhớ đã phải mất bao nhiêu thời gian mới nhập tâm hết toàn bộ kinh văn khẩu quyết công phu Âm Quỷ chương của lão thân?

Wang Nhất Hoa đang cười nghe thế đành đổi qua sa sầm nét mặt ngay :

- Ma ma sao lại tin lời y và hỏi như thế đề quyết chính tiểu nữ đã giấu Ma ma chỉ điểm Âm Quỷ chương cho ngoại nhân? Ma ma đứng về phe nào vậy?

Quỷ Diện Vô Dung bối rối :

- Lão thân không hề đề quyết bất kỳ điều gì. Đại tiểu thư đừng nghi ngờ, cho lão thân cố tình căn vặn hầu phủ nhận công ân cứu mạng của lệnh đường năm xưa ở Tuyết Sơn. Nhưng dù sao Đại tiểu thư cũng hiểu cho, quả thật bất luận ai dù lên trộm học vẫn không thể trông mong có cách hiểu thật thấu đáo như lời tiểu tử vừa nói. Cứ như Đại tiểu thư chẳng hạn, phải gần ba ngày được lão thân tận tình chỉ điểm và giảng giải, Đại tiểu thư thậm chí mười phần chỉ hiểu được bảy tám, kẻ học trộm làm sao đạt được?

Wang Nhất Hoa đưa tay chỉ Quan Vân Hội :

- Điều đó Ma ma nên hỏi tiểu tử thì hơn. Và để y thật lòng cung xưng, không gì dễ bằng Ma ma cứ hạ thủ chế ngự trước, rồi sau sẽ mặc tình cật vấn.

Quan Vân Hội bật cười, đồng thời động thân lao đến tận chỗ Vương Nhất Hoa :

- Muốn dụng kế Tá Dao Sát Nhân để che giấu thủ đoạn bỉ ổi, Đại tiểu thư quả đã mưu hại nhị vị Trưởng lão cách đây năm năm ư? Không dễ thế đâu một khi Quan Vân Hội này đã lập thệ, vì nhị vị Trưởng lão quyết dò tìm thật minh bạch ai là kẻ chủ mưu mưu hại khiến họ bị thảm tử. Có lẽ Đại tiểu thư không ngờ kẻ chủ mưu có ngày bị bại lộ, đúng không? Ha ha... Đỡ!

Vù...

Wang Nhất Hoa phần nộ nhưng chưa kịp phản ứng thì bóng nhân ảnh của Quan Vân Hội chột biến mất.

Vụt!

Wang Nhất Hoa gặp nguy một lần cũng vì đấu pháp này nên bây giờ thất kinh, chỉ lo hối hả nhảy tránh thật xa, đồng thời miệng thì kêu vang :

- Ma ma...

Quỷ Diện Vô Dung lướt đến kịp lúc :

- Tiểu tử chớ vội đắc ý với những chiêu thức kỳ quái của người. Mau đỡ!

Ào...

Quan Vân Hội đành buông bỏ Vương Nhất Hoa, quay qua đối phó Quỷ Diện Vô Dung :

- Tôn giá đối phó được chăng mà bảo tại hạ đừng vội đắc ý? Tiếp chiêu!

Bùng!

Quỷ Diện Vô Dung lắc lư toàn thân :

- Hảo chiêu thức. Nhưng chỉ tiếc vẫn không đủ biến hóa so với Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo độ nào. Đờ!

Ào...

Quan Vân Hội lại vận dụng kỳ chiêu Giáp Cốt Công, lĩnh hội từ Giáp Cốt Tự kinh thư :

- Vị tất đúng như tôn giá phán đoán. Đệ tam chiêu đây. Đờ!

Ào...

Từ đó Quan Vân Hội và Quỷ Diện Vô Dung diễn khai thành trận thư hùng.

Và nếu Quỷ Diện Vô Dung nhờ nội lực thâm hậu cùng với sở học thành danh là Âm Quỷ chương quyết gây khốn đốn cho Quan Vân Hội thì ngược lại Quan Vân Hội dù chỉ có thể cử động mỗi một tay hữu nhưng chính nhờ hai mươi tám hình thù kỳ quái của hai mươi tám chữ Giáp Cốt Tự nên có cả thấy hai mươi tám kỳ chiêu để làm cho Quỷ Diện Vô Dung dù đã tận lực nhưng vẫn không thể đắc thủ.

Song phương cứ thế giao đấu, kéo dài cho đến tận lúc ánh chiều tà buông dài.

Đột ngột, Quan Vân Hội nghe tiếng Hải Yến thẳng thốt kêu :

- Nguy rồi, Thiếu cung chủ hãy thoát mau. Sao ả đã lên lập trận từ lúc nào tiểu tỳ không hề hay biết? Thiếu cung chủ hãy lùi xa mau.

Vương Nhất Hoa chợt cười dài :

- Ma ma đã có thể chế ngự tiểu tử được rồi. Vì thế trận cũng vừa được tiểu nữ lập xong. Người phen này đừng mong thoát. Ha ha...

Cùng lúc đó, Quan Vân Hội dù đang cùng Quỷ Diện Vô Dung giao đấu vẫn phát hiện khung cảnh xung quanh vụt tối sầm, kèm theo là nhiều loạt tiếng rú rít của cuồng phong, như thể bản thân Quan Vân Hội vừa vô tình lạc bước vào giữa vùng phong ba bão tố rào... rào...

Mọi thanh âm khác lạ nếu chính lúc đó hãy còn thì đối với Quan Vân Hội tất cả đều bị tiếng cuồng phong dập dờn che khuất. Điều này khiến Quan Vân Hội nhớ lại cảnh ngộ đã gặp cách nay độ bốn năm cũng ngay tại địa điểm này và cũng do thế trận tạo nhiều tiếng cuồng phong hỗn độn này. Và ở lần đó Quan Vân Hội đã ngã ngất, cuối cùng lọt vào tay Lưu Hồ Cẩm Thủ tịch Trưởng Lão viện Bắc Hải cung. Nhưng lần này thì khác...

18. Loạn Động Bắc Hải -nhiệt Náo Cuồng Sa

Thanh kiếm trong tay vừa bật chớp, Quan Vân Hội liền nghe thoang thoáng tiếng của chính Hải Yến gọi trong hoảng sợ.

- Thiếu cung chủ dừng tay mau. Là tiểu tỳ đây.

Quan Vân Hội lập tức thu kiếm về. Và dù đã kiệt lực nhưng Quan Vân Hội vẫn không dám khinh suất, cứ tiếp tục thu kiếm và ngưng thần chờ nghe từng động tĩnh khả nghi :

- Người sao dám vào đây? Người am hiểu trận đồ ư?

Quang cảnh trong trận vẫn tối sầm, khiến Quan Vân Hội chỉ có thể nghe chứ khó mong nhìn rõ Hải Yến lúc này đang tiến dần đến từ phương vị nào.

Và tiếng Hải Yến giải thích rõ hơn :

- Thiếu cung chủ đã chi trì suốt một đêm, nhờ vậy nên thắng. Tiểu tỳ không vào thì làm sao đưa Thiếu cung chủ thoát trận?

Tay kiếm của Quan Vân Hội bắt giác tự để cho chùng lại :

- Đã một đêm trôi qua rồi sao? Người bảo ta thắng là ý gì?

Hải Yến đã xuất hiện, dù chỉ là một bóng mờ trong một bầu không gian cứ luôn sẫm tối :

- Thiếu cung chủ đã tuần tự gây thành kiếm thương cho Quỷ Diện Vô Dung, cho ả Vương Nhất Hoa và chí ít là cho sáu cao thủ nữa cũng của Đại Thần cung, lúc họ nhập trận toan tìm cách chế ngự và bắt giữ Thiếu cung chủ. Há lẽ Thiếu cung chủ không nhận biết những diễn biến này?

Quan Vân Hội kinh nghi :

- Người muốn nói, nghĩa là họ bây giờ đã triệt thoái, tạo cơ hội cho người tiến vào đưa ta thoát ra? Thật chăng?

Hải Yến tự ý cầm lấy tay Quan Vân Hội để nhẹ nhàng kéo đi :

- Nếu chẳng phải thế, tiểu tỳ dù có ba đầu sáu tay cũng không thể ung dung tiến vào như thế này. Đi thôi. Thiếu cung chủ chỉ cần theo chân tiểu tỳ thì chẳng mấy chốc sẽ thoát. Nào...

Quan Vân Hội cũng nhẹ nhàng thu tay lại :

- Ta và người nam nữ hữu biệt. Đừng quên điều đó. Người cứ đi trước, khi nào cần rẽ hãy dùng lời nói ám thị và chỉ điểm ta là đủ. Đi nào!

Họ bước đi trong bầu không gian tối sẫm và Hải Yến luôn lên tiếng chỉ điểm kịp lúc :

- Bây giờ thì rẽ hữu. Nhưng cứ nhớ, vì Thiếu cung chủ luôn đi sau một bước, nên chờ tiểu tỳ rẽ xong, Thiếu cung chủ còn phải bước thêm một bước nữa mới được rẽ. Hề quên thì hậu họa sẽ khó lường.

Quan Vân Hội nhất nhất tuân theo cho đến khi khung cảnh xung quanh chợt bừng sáng trở lại, cho thấy đúng là thứ ánh sáng hừng hững nằng và mát dịu của một buổi ban mai thật đẹp trời.

Và Quan Vân Hội khoan khoái thở phào :

- Vậy là thoát. Người nói thật chẳng khi bảo chỉ nội đêm qua ta đã gây kiếm thương cho chí ít là tám cao thủ Đại Thần cung? Có ai bị mất mạng chẳng?

Hải Yến cười thích thú và quay lại nhìn Quan Vân Hội. Nhưng thoạt nhìn, Hải Yến đổi sắc kêu lo lắng :

- Sắc diện của Thiếu cung chủ sao lại nhợt nhạt thế này? Chỉ một đêm bị trận Đào Ba Cửu Hải Phong Quỷ vây khốn, Thiếu cung chủ bị kiệt lực đến thế sao?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Nhưng ta vẫn toàn mạng, đúng không? Vậy có chịu tổn hao chân nguyên cũng là điều dễ hiểu. Và bù lại, ta cũng có chỗ thủ đắc mà họ không bao giờ ngờ đến.

Hải Yến cười gượng, nhìn dò xét kỹ khắp toàn thân Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ muốn ám chỉ kiếm pháp thượng thừa của Thanh Thành Lão Phu Tử nội đêm qua đã được Thiếu cung chủ lĩnh hội đến cảnh giới cao minh hơn?

Quan Vân Hội chậm rãi hạ dần hữu kiếm và không thể giấu cánh tay đang run lên vì mỏi nhừ và mệt mỏi. Thế người nghĩ ta đã làm gì trong đêm qua? Hà hà... Vạn Kiếm Vô Chiêu, tuy hậu phát nhưng chế nhân. Đêm qua ta lúc nào cũng vận lực ngưng thần và thủ kiếm chờ đợi. Và cứ mỗi một dấu hiệu khả nghi chợt xuất hiện dù mơ hồ ta vẫn phát kiếm. Thế là ngoài kết quả như người vừa cho hay, ta còn hiểu được những diệu dụng tốt cùng từ kinh văn khẩu quyết của Vô Chiêu Vạn Kiếm được Bồ Y Thanh Thành Lão Phu Tử lưu lại chỉ bằng vài ba yếu quyết, vừa ngắn gọn vừa uyên ảo. Lần sau, ta tin đã đủ bản lĩnh để bảo bọc luôn mọi an toàn cho cả người.

Hải Yến cảm kích và ái ngại khuyên Quan Vân Hội :

- Thiếu cung chủ nên tọa công điều nguyên ngay lúc này thì hơn.

Quan Vân Hội uốn ngược để hít vào một hơi thật đầy :

- Không cần đâu. Và dù muốn đi nữa, ta làm gì có tâm pháp nội công để điều nguyên?

Hải Yến hoài nghi :

- Thiếu cung chủ không cần tâm pháp vẫn có thể điều động và đạt nội lực thâm hậu? Có thật như thế chẳng?

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Nội lực ta có được là nhờ nội đan Thiềm Thừ Vô Độc Châu. Dường như đây là điều ta đã từng nói với người? Còn về tâm pháp, ta chưa hề báỉ sư nên dĩ nhiên không thể có. Nhưng để dẫn lưu và điều động nội lực, thú thật chính Tam Bạng bốn năm trước đã chỉ điểm ta. Dù Tam Bạng hành động như thế là vì có ác ý nhưng đối với ta vẫn là điều có lợi. Ta sẽ xử trị Vương Kim Tử? Đòi lại công bằng cho Tam Bạng và nhiều nữ nhân khác từng bị y bức hại.

Chợt có một lão bà xuất hiện :

- Người đủ tư cách thực hiện điều đó chẳng?

Hải Yến hốt hoảng bước lùi :

- Đại hộ pháp?

Quan Vân Hội cũng nhận ra lão bà :

- Tại hạ vẫn nhớ Tôn giá chính là Vệ Cung Đại hộ pháp từng chịu cảnh giam cầm dưới Thiết Lao của Thủ tịch Trưởng Lão viện Lưu Hồ Cẩm. Và ngược lại nếu Tôn giá cũng nhớ, đồng thời nhận ra tại hạ là ai, ắt không bao giờ hỏi một câu như vừa rồi.

Lão bà kinh nghi :

- Bốn tọa vừa được tin Quan Vân Hội, di tử của Cung chủ tiền nhiệm Quan Vân Du, dám một mình mạo hiểm hồi cung. Là người đẩy ư?

Quan Vân Hội cười lạt :

- Tôn giá được tiên phụ phó giao trách nhiệm giám sát từng động tĩnh của Đại Thần cung. Vậy nếu bảo chỉ mới vừa nhận được tin thì thử hỏi lời nói đó liệu có đáng tin chẳng? Thay vì Tôn giá lẽ ra nên nói, do Vương Nhất Hoa cùng nhiều cao thủ khác của Đại Thần cung đêm qua đã bị tại hạ gây thương thế nghiêm trọng nên Tôn giá không thể không đến để báo thù cho họ. Đúng chẳng?

Lão bà cau mặt, giọng nói cũng tỏ ra nghiêm khắc lạ thường :

- Người thừa nhận chính là di tử của tiền Cung chủ Quan Vân Du. Người hồi cung lần này là có ý gì?

Quan Vân Hội hiên ngang cất cao giọng :

- Tại hạ tuân theo di ngôn của tiên phụ, vì đã đủ tuổi thành nhân nên hồi cung tiếp nhận trọng trách, thay thế tiên phụ, chấp chưởng cương vị Cung chủ. Đại hộ pháp nếu vẫn là trợ thủ như độ nào được tiên phụ đặt để, liệu có thể giúp Quan Vân Hội này trừ chấn uy phong, thanh lý môn hộ, trừng trị bất luận kẻ nào dám vi kháng thượng lệnh, từng gây phương hại cho bốn Cung mà cho đến nay vẫn cứ tiếp diễn.

Lão bà Đại hộ pháp như bị chấn động khắp lượt :

- Điều đó ư? A... Lão thân sẽ tuân lệnh nếu ngay lúc này Thiếu cung chủ có thể cho xem qua tín vật Cung chủ, có chẳng?

Quan Vân Hội tỏ ra thất vọng :

- Với tư cách của tại hạ vẫn chưa đủ sao? Có cần thiết chẳng việc Tôn giá đòi xem tín vật?

Lão bà vụt thở ra nhè nhẹ :

- Nếu không có tín vật, xin lượng thứ, lão thân đành đắc tội, không thể không ra tay trừng trị kẻ vừa dám gây huyên náo ở chốn cung vừa tự phụ tự nhận là người đang nắm giữ tín vật. Thiếu hiệp có thể ra tay được rồi nếu còn muốn có cơ hội toàn mạng.

Hải Yến phần nộ bật lao đến :

- Thật vô Đại hộ pháp không thấy Thiếu cung chủ lúc này đang kiệt sức như thế nào, sau suốt một đêm chi trì cùng Đại Thần cung sao? Hà tất cứ bức người quá đáng. Nếu không, Hải Yến này thà chết, quyết không để bất luận ai gây phương hại đến Thiếu cung chủ. Tiếp chiêu nào!

Lão bà cười lạnh và bật ra tiếng rít còn lạnh lùng hơn thập bội :

- Tuy lão thân có nghe Vương Nhất Hoa nói nhưng phải tận mắt mục kích thế này mới hiểu thấu Hải Yến người là hạng phản trắc như thế nào? Và vì người quyết liều chết được, lão thân sẽ cho người toại nguyện. Mau nằm xuống!

Bùng! Bùng!

Quan Vân Hội vụt kêu, giọng lo lắng, lúc thấy Hải Yến sau lượt chạm kinh cứ lao đảo lúi :

- Nếu nhắm không phải là đối thủ, Hải Yến người nên sớm tự tìm phương lo liệu bản thân. Đừng quá vì ta mà miễn cưỡng. Mau chạy đi!

Lão bà Đại hộ pháp cười đắc ý :

- Muốn chạy nào phải dễ. Trừ phi hạng phản bội như người chỉ cần lưu mạng lại, lão thân sẽ cho oan hồn người muốn đi đâu tùy ý. Ha ha...

Và lão bà lại xuất lực quật vào Hải Yến một kinh đầy uy lực.

Ào...

Chợt Hải Yến bật thét lạnh lốt :

- Đừng đắc ý vội. Chính Đại hộ pháp vì bất nghĩa không mau chóng thừa nhận tư cách của Thiếu cung chủ, nên không thể trách Hải Yến này độc ác. Hãy xem đây!

Hải Yến tuy cũng phát kinh nhưng từ tả thủ lại mờ ám bắn xạ một đạo phi quang, cho cả hai cùng lúc lao vào đạo trường lực của đối thủ.

Vù...

Lão bà kinh tâm thu chiêu hồi bộ :

- Hóa Nguyên Quang chỉ lực? Công phu tà môn xuất phát từ Tây Vực này chẳng phải đã bị thất truyền do mệnh lệnh ngăn cấm của những đời Cung chủ trước đây ư? Sao nha đầu người không những dám lên luyện mà còn ở tại đây thi thố vận dụng trước mặt lão thân? Nói mau, ai đã chỉ điểm tà môn công phu này cho người?

Hải Yến cười mai mỉa, đồng thời vẫn giữ nguyên chiêu thức, quyết liệt tấn công lão bà :

- Ai bảo công phu này thất truyền? Và ai dám bảo không được luyện cũng không được thi thố công phu này ở đây. Nếu muốn bắt tội Hải Yến, Đại hộ pháp trước hết hãy hỏi tội Nhị thiếu gia lệnh đồ vì đó là công phu do chính lệnh đồ chỉ điểm cho Hải Yến.

Lão bà càng cố lùi về xa hơn chứng tỏ đã biết quá rõ công năng tà quái của đạo phi quang do Hải Yến thi triển hầu làm thất tán toàn bộ võ công của lão bà.

Nhưng đang lùi, lão bà chợt quắc mắt phần nộ và hùng hổ lao ngược trở vào Hải Yến :

- Người thật không biết tự lượng sức. Vì công phu này với bản lãnh như người, nếu muốn đắc thủ, chỉ e không phải dễ như người nghĩ. Xem đây!

Và để đối phó với đạo phi quang đang trong tình trạng càng lúc càng lấn lướt, lão bà đột ngột vẩy xạ một đạo chỉ kinh, cho va thẳng vào đạo phi quang của Hải Yến.

Một tiếng búp nhỏ phát ra lúc hai đạo chỉ kinh và phi quang chạm nhau.

Lão bà khựng lại, diện mạo tái nhợt và nhăn nhó, khiến đã già càng thêm già.

Tương tự lúc đó Hải Yến cũng khựng lại với dung diện nhợt nhạt không hề kém. Nhưng dù sao công năng tà quái, Hóa Nguyên Quang chỉ lực của Hải Yến cũng thu kết quả. Bằng chứng là Hải Yến dù dung diện đang nhợt nhạt như thế vẫn có thể cử động để lui về cạnh Quan Vân Hội :

- Đại hộ pháp đã tạm thời không thể vận dụng công phu. Nếu muốn, Thiếu cung chủ hãy mau tiến lên ra tay chế ngự.

Lão bà vẫn đứng yên bất động. Điều đó chứng tỏ chuyện bị ngưng trệ công phu quả thật đang xảy đến với lão bà.

Quan Vân Hội phần khích toan lao đến, nhưng bất chợt khựng lại và tự lão đảo ngả nghiêng.

Quan Vân Hội còn kêu :

- Ôi chao!

Hải Yến hốt hoảng kịp đưa tay đỡ Quan Vân Hội lại :

- Thiếu cung chủ chưa thể phục nguyên? Vậy thì chạy mau. Vì Đại hộ pháp chỉ một vài sát na nữa là khôi phục trọn vẹn, khi đó cả tiểu tỷ lẫn Thiếu cung chủ đừng mong thoát. Đi nào!

Và nếu Hải Yến không hối hả tự tay lôi kéo Quan Vân Hội cùng chạy ắt hẳn Quan Vân Hội đến đi còn không đủ lực nói gì việc chạy.

Nhưng chỉ ngay sau đó, cả hai cùng nghe tiếng của Đại hộ pháp hậm hực gầm rít và đuổi theo :

- Đừng chạy nữa vô ích. Vì có chạy cũng không thể thoát.

Quan Vân Hội kinh hoảng, vội bảo Hải Yến :

- Người mau chạy đi. Nếu không, hai ta cùng chạy như thế này ắt không thể nào cùng thoát.

Hải Yến vẫn cố đưa Quan Vân Hội cùng chạy dù tự biết rằng bất khả.

- Dù không thể thoát vẫn cứ chạy. Và nếu cần, hừ chỉ lực Uyên Nguyên của Đại hộ pháp tuy lợi hại nhưng cũng không bao lâu nữa khi tiểu tỷ kịp ổn định chân nguyên vừa mới bị tổn thương, việc đưa Thiếu cung chủ cùng thoát sẽ dễ hơn. Hãy gắng gượng lên nào, Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội càng chạy càng lâm cảnh hô hấp dồn dập :

- Ta... Ta khó thể miễn cưỡng lâu hơn. Huống hồ... Huống hồ ở Bắc Hải cung này như đâu đâu cũng có thể bất ngờ xuất hiện địch nhân. Thà người tự thoát để sau này nghĩ cách cứu ta ắt thuận tiện hơn.

Lão bà ở phía sau đã đuổi đến khá gần :

- Hai người nếu không mau dừng lại, chớ trách lão thân khó thể dung tình.

Quan Vân Hội càng thêm thúc hối Hải Yến :

- Người mau chạy đi. Đây là cách duy nhất nếu người muốn cả hai ta cùng toàn mạng.

Hải Yến vẫn tiếp tục chạy, vẫn lôi Quan Vân Hội theo :

- Tiểu tỷ thà hy sinh tính mạng quyết không để tính mạng Thiếu cung chủ lâm nguy. Vả lại, nếu không có Thiếu cung chủ, ai sẽ là người tìm thấy tín vật để chấp chưởng cương vị Cung chủ, trùng chấn uy phong Bắc Hải cung? Thiếu cung chủ xin hãy vì đại cục mà cố lên.

Quan Vân Hội chợt liêu xiêu chực ngã :

- Ta sẽ cho người biết nhân vật nào đang cất giữ tín vật. Hãy theo đó và cùng nhân vật ấy lo nghĩ cách cứu ta.

Nhưng lão bà Đại hộ pháp đã đuổi kịp :

- Hai người còn mong chạy nữa ư? Hãy đứng lại nào. Ha ha...

Đó là một lực đạo ập đến từ phía sau. Hải Yến vụt nghiêng rằng, quay phắt lại và hậm hực phát ra một đạo hữu kinh.

- Đại hộ pháp thật bức người quá đáng. Đờ!

Vù...

Cùng lúc đó, Hải Yến lại len lén phóng xuất một đạo phi quang từ tả thủ. Nhưng hành động này không qua được mục lực tinh tường của lão bà, thân danh là Vệ Cung Đại hộ pháp.

- Nha đầu thật muốn chết, lại dùng tà công Hóa Nguyên Quang chỉ lực ư? Đờ!

Bất chợt xuất hiện một bóng người nhanh chóng lao lướt đến, chớp nhanh vào Quan Vân Hội :

- Người là Quan Vân Hội?! Hãy theo ta. Ha ha...

Diễn biến xảy ra quá nhanh, khiến Hải Yến dù muốn kêu cũng không kịp, đành thần tốc đảo người, chỉ lo thoát chiêu của lão bà Đại hộ pháp là chủ yếu.

Cùng có thái độ tương tự, lão bà đột ngột thu chiêu và lập tức tung người thi triển khinh công vội đuổi theo nhân vật vừa xuất hiện cướp mất Quan Vân Hội.

- Trang Bát Nhã Thái Phi sao lại bắt người, vốn là phạm nhân của Đại Thần cung? Hãy mau đứng lại và có lời phó giao minh bạch. Chứ thế này thật quá đáng. Hãy đứng lại mau!

Vút!

Nhưng nhân vật nọ vì đã chạy xa nên càng lúc càng đi khuất dần và đắc ý cười, ném lại một câu :

- Tiểu tử này tùy tiện đột nhập bổn cung, thì dù là Đại Thần cung hay Nhị Tiên cung, chẳng phải bắt luận ai cũng có quyền bắt giữ để tra xét sao? Huống hồ gần đây, ha ha... Đại Thần và Nhị Tiên đã có lời giao ước thỏa thuận kết minh, bổn Thái Phi giữ người cũng là lo chung cho cả Nhị Tiên và Đại Thần mà thôi. Đại hộ pháp hãy thay ta, cung thỉnh Đại tiểu thư Vương Nhất Hoa đến thăm ta một chuyến. Nhị Tiên cung lúc nào cũng mở rộng cửa đón chờ. Ha ha...

Và có lẽ nhờ vào khinh thân pháp cao minh hơn nên nhân vật gọi là Thái Phi Trang Bát Nhã cuối cùng cũng đưa Quan Vân Hội đi thoát.

Đến một nơi thật hoang vắng, Quan Vân Hội được đặt dừng lại đồng thời còn bị Trang Bát Nhã ném qua một bên :

- Người nếu đúng là Quan Vân Hội ắt vẫn nhớ địa điểm này?

Quan Vân Hội bị ném ngã nằm, đành cứ thế vừa nằm vừa đối thoại với nhân vật chưa gì đã tỏ ra thái độ đầy ác ý.

- Tuyệt Kiếm Thái Phi vốn dĩ là nhân vật đứng đầu Nhị Tiên cung vậy mà cung cách hành sự lại chẳng tỏ ra quang minh lỗi lạc. Sao đột nhiên điểm huyết chế ngự tại hạ? Sợ tại hạ dù bị thương, dù kiệt lực vẫn có thể đả bại ư? Hóa ra đờm lược và bản lãnh của Tôn giá kém đến thế sao?

Trang Bát Nhã dù là phụ nhân đã ngoại tứ tuần nhưng sắc diện vẫn mười phần vẹn mười, tuyệt mỹ đến mức toàn vẹn. Nhưng khi cười Trang Bát Nhã lại để lộ là người có tính khí và tâm địa độc ác cùng với thủ đoạn khó lường.

- Đến Đoan Mộc Hà nhị Trưởng lão trước đây còn bị ta đoạt mạng dễ như trở bàn tay. Tại sao ta phải sợ đến độ điểm huyết người? Trái lại, điều làm ta lo chính là người nếu có thể cử động được vạn nhất không chịu ngồi yên thì làm gì có cơ hội cho bản thân người được một khoảng thời gian cần thiết hoặc dưỡng thương hoặc nghỉ ngơi.

Quan Vân Hội cười mỉa :

- Tôn giá thật có hảo ý như thế sao? Nếu vậy tại sao lúc này không giúp bọn tại hạ đối phó Đại hộ pháp, cũng là cách khiến tại hạ có cơ hội nghỉ ngơi? Trái lại Tôn giá còn nhân lúc Đại hộ pháp chưa thể khôi phục

trộn vện chân nguyên để cướp tại hạ mang đi. Điều này hiểu như thế nào đây nếu không phải Tôn giá vì kém bản lĩnh đành dùng thủ đoạn hèn phỉ tay trên Đại Thần cung?

Trang Bát Nhã tiến lại gần hơn, ung dung đứng hiên ngang nhìn Quan Vân Hội thẩm não vẩn nằm dài trên nền đất lấm đá :

- Muốn có tư cách phê phán ta. Một là người phải có tín vật, chứng tỏ một bối phận trên ta, hai là người hãy tự đứng dậy. Chứ nằm thế này, chẳng phải tính mạng người đang do ta định đoạt sao?

Quan Vân Hội phì cười :

- Tôn giá có thật tâm muốn nhìn thấy tại hạ mang tín vật Cung chủ trong tay chăng? Hay đó chỉ là cách dò hỏi, để nếu tại hạ có thì Tôn giá ra tay chiếm đoạt ngay?

Trang Bát Nhã cũng cười và là cái cười của người đang chiếm thượng phong.

- Người có nghĩ như thế cũng không sai. Vì quả thật điều ta mong muốn nhất lúc này chính là tín vật Cung chủ. Hay là chúng ta cùng thỏa thuận? Người và ta sẽ cùng có lợi như nhau. Người thì toàn mạng, ta thì có tín vật? Thế nào?

Quan Vân Hội chột bảo :

- Nếu tại hạ vẫn chấp nhận thỏa thuận nhưng với điều kiện khác thì sao?

Trang Bát Nhã ngạo nghễ hất hàm :

- Người cứ nêu đề xuất. Ta hứa cho người thỏa mãn. Dĩ nhiên đề xuất đó không bao giờ sẽ là ta phải tự dâng nạp tính mạng cho người. Nói đi.

Quan Vân Hội bỗng chùng giọng xuống :

- Điều tại hạ muốn biết là ẩn tình khiến gia phụ mười tám năm trước đã tự ý ly khai Bắc Hải cung. Có phải Tôn giá cùng với mối tình được Tôn giá luôn dành cho gia phụ chăng?

Trang Bát Nhã phá lên cười sặc sụa :

- Người đã nghe từ đâu hoặc vì nguyên do gì làm người đoán ta đã luôn có mối tình dành cho phụ thân người. Thật là nhầm nhứ và hoang đường. Ha ha...

Quan Vân Hội động tâm :

- Chính Nhị hộ pháp Đường Hữu Sơn bốn năm trước đã luôn nói với tại hạ như thế. Là Đường hộ pháp nói sai hay Tôn giá đang cố che giấu tấm chân tình?

Trang Bát Nhã vụt sôi sục lửa căm hờn :

- Câm ngay. Vì nếu người còn nói nữa, ta thà để mất tín vật vĩnh viễn hơn là nhìn thấy thứ nghiệt chủng như người huênh hoang trước mắt ta. Trang Bát Nhã này không hề có, cũng không cần giữ làm gì thứ chân tình giả dối mà bấy lâu nay ta vẫn miễn cưỡng thể hiện cho mọi người cùng thấy và ngỡ là thật. Chẳng có ai căm thù và muốn Quan Vân Du chết nhiều như ta. Lẽ nào y trước khi chết, không di ngôn cho người biết ta hận đến thế nào sao?

Quan Vân Hội tái mặt :

- Tại hạ hiểu không sai chứ nếu quả quyết gia phụ uống mạng cũng có phần của Tôn giá góp vào?

Trang Bát Nhã lại cười :

- Ước chi thời điểm đó ta có bản lĩnh và thực hiện đúng như lời người vừa đoán. Ất hẳn ta rất hờn và không còn nhớ mãi mỗi căm hờn cho đến tận lúc này. Tiếc thay y đã sớm lìa bỏ Bắc Hải cung khiến ta mất mọi cơ hội phục hận, kể cả lúc y chết ta cũng không tận mắt mục kích. Nếu không, ha ha... Mười phần ắt ta cũng thỏa nguyện năm sáu phần. Tiếc thật tiếc thật, ha ha...

Quan Vân Hội hỏi gặng lại :

- Tôn giá thật không nhúng tay vào cái chết của gia phụ?

Trang Bát Nhã bĩu môi :

- Người tin hay không thì tùy. Phần ta, với đề xuất của người vừa rồi, quả thật ở khắp Bắc Hải cung này chẳng một ai biết vì nguyên do nào phụ thân người ly khai. Riêng về mối hận giữa ta và phụ thân người, yên tâm đi, ta đã hạ thủ người một lần, cũng ngay tại đây, và vì người may mắn thoát chết nên lần này sẽ có người khác quyết không phải ta, xuống tay kết liễu người. Thỏa mãn chưa?

Quan Vân Hội nhắm mắt lại :

- Tại hạ thỏa mãn được sao một khi đề xuất vừa rồi kể như chưa hề thực hiện, dù chỉ một phần nhỏ.

Trang Bát Nhã khom người xuống thật thấp, cố nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của Quan Vân Hội :

- Nhưng về chỗ cất giấu tín vật người không thể không ngoan ngoãn cung xưng. Người thích nặng hay thích nhẹ nào?

Quan Vân Hội từ từ mở mắt :

- Tại hạ chỉ thích thế này.

Vừa lúc đó, cánh tay tả của Quan Vân Hội dù vẫn còn băng bó nhưng lại đột ngột cất lên và diểm nhanh vào người Trang Bát Nhã.

Vù...

Trang Bát Nhã giật bắn người vội nhảy lùi thật lẹ.

- Người không bị diểm huyết?

Quan Vân Hội nhân đó cũng uốn thân nhảy bật lên, ung dung đứng đối diện với Trang Bát Nhã :

- Đã có kẻ cũng từng mắc phải lầm lẫn này như Tôn giá. Vì thử hỏi, một người không hề có nội công tâm pháp như tại hạ, liệu còn thủ pháp diểm huyết độc môn nào đủ bản lãnh chế ngự tại hạ được lâu?

Trang Bát Nhã trấn tĩnh lại và cười cười :

- Ý người bảo là dù có bị diểm huyết thì nội lực người một khi khôi phục sẽ giúp người giải khai huyết đạo bị cấm chế? Vì vốn dĩ nội nguyên chân lực của người không được vận dụng theo bất kỳ đường lối sở học nào nhất định? Đã vậy, nhờ người nhắc, lần này ta sẽ có biện pháp khác, hữu hiệu hơn, để bắt người ngoan ngoãn thuận phục ta.

Nhưng Quan Vân Hội đã bình thản, từ từ thủ kiếm bên tay hữu :

- Nội lực của tại hạ đã khôi phục, đây là điều tại hạ vừa nói Tôn giá đừng mau quên như vậy. Vì thế, để có thêm một lần nữa chế ngự hoặc bắt tại hạ ngoan ngoãn thuận phục, ắt hẳn Tôn giá nên hỏi qua thanh kiếm trên tay tại hạ.

Trang Bát Nhã thoáng cau mày :

- Người toan liều mạng hay quả thật nội lực người đã khôi phục trọn vẹn một cách nhanh chóng khó thể ngờ? Đừng xuẩn động chỉ tự chuộc họa vào thân.

Quan Vân Hội bất thần hắng giọng :

- Hải Yến người nếu đã đến thì cứ hiện thân. Yên tâm đi, vì một khi ta phát hiện chuẩn xác người đã đến nghĩa là nội lực của ta đã khôi phục đủ cả thập phần. Sẽ chẳng ai làm gì người mà trước đó không chịu cánh lưu huyết dưới kiếm của ta.

Hải Yến từ chỗ khuất e dè tiến dần ra :

- Thiếu cung chủ!

Bất thần, Trang Bát Nhã nhảy xổ vào Quan Vân Hội :

- Người đừng ngỡ ta dễ mắc mưu người. Và cho dù người thật sự phục nguyên thì đã sao. Người thắng được ta à? Điều này cần phải xem lại. Đỡ!

Ào...

Quan Vân Hội lập tức chớp động trường kiếm :

- Tôn giá muốn chết!?

Kiểm chiêu quá lợi hại vừa bật phát là tạo ra ngay uy lực lợi hại, khiến Trang Bát Nhã dù không muốn cũng hốt hoảng nhảy lùi :

- Hảo kiếm pháp!!

Nhưng vẫn soạt một tiếng và đầu vai bên tả của Trang Bát Nhã ngay lập tức xuất hiện một vết rách nhỏ xuyên suốt y phục bên ngoài.

Quan Vân Hội thu kiếm về :

- Ngoại hiệu của Tôn giá chẳng phải là Tuyệt Kiếm Thái Phi sao? Bồn Thiều cung chủ xin được lãnh giáo Tuyệt kiếm thành danh đó. Mời!

Trang Bát Nhã biến sắc, nhìn dò xét thật kỹ thủ thức khởi kiếm của Quan Vân Hội :

- Người được chân truyền Uyên Nguyên kiếm pháp của thất phu phụ thân người?

Quan Vân Hội thoáng tái mặt, nhưng ngay lập tức bình thần trở lại :

- Gia phụ uống mạng lúc tại hạ vừa mới hạ sinh. Vì thế không thể có chuyện truyền đạt sở học, nhất là sở học Bắc Hải cung. Nếu Tôn giá muốn biết thì đây là kiếm pháp thượng thừa, Vô Chiêu Vạn Kiếm, do nhân vật thiên hạ đệ nhất kiếm ba trăm năm trước lưu lại, tình cờ lọt vào tay tại hạ. Đã đủ chưa?

Trang Bát Nhã cười lạt :

- Là Thanh Thành Lão Phu Tử? Khá lắm. Nhưng ta đủ sao được nếu chưa có cơ hội thử một lần đối phó với Vô Chiêu Vạn Kiếm đã lừng danh khắp võ lâm Trung Nguyên này? Người chớ đắc ý vội.

Trang Bát Nhã từ từ rút kiếm.

Chợt có tiếng Hải Yến bật kêu thất thanh :

- Nguy tai. Người của Trưởng Lão viện không ngờ vẫn biết nơi này để tìm đến? Chạy mau, Thiều cung chủ! Thật nhanh Trang Bát Nhã lại chính là nhân vật đầu tiên quay người và thần tốc bỏ chạy.

Quan Vân Hội giận dữ nhìn theo, thì lại nghe Hải Yến thúc giục thêm :

- Nếu Thiều cung chủ không mau chạy, Nhị Tiên cung sẽ sai phái thủ hạ đến đây, chúng ta không thể thoát nếu bị hai thế lực cùng vây hãm. Hãy thoát nhanh nào, Thiều cung chủ!

Quan Vân Hội đành chạy theo Hải Yến :

- Nhưng ta nào thấy người của Trưởng Lão viện như lời người vừa hô hoán?

Hải Yến cứ thục mạng chạy về phía trước :

- Trưởng Lão viện theo cung cách đào luyện của Lưu Hồ Cẩm thì họ luôn đến theo đấu pháp vây hãm tứ bề. Bất luận ai, một khi để họ hình thành xong thế bao vây thì đừng mong thoát. Há lẽ Thiều cung chủ quên ở dưới Thiết Lao từng giam giữ những nhân vật cao thủ như thế nào sao? Hãy chạy cho nhanh thì hơn.

Nhưng Quan Vân Hội chợt khựng lại :

- Muộn rồi, Hải Yến. Hoặc giả đây là điều người cố ý? Không chạy đâu lại dẫn ta chạy ngay vào vòng vây mai phục. Có phải thế chẳng, Hải Yến?

Hải Yến cũng dừng lại, diện mạo thật sự hốt hoảng :

- Sao Thiều cung chủ lại nghi ngờ tiểu tỳ? Ối... Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên? Mong Thiều cung chủ lượng thứ. Hẳn Trưởng Lão viện đã thay đổi cách bố trí đối phó địch nhân? Và lẽ ra Tam Hộ pháp không thể biết trước hướng chúng ta chạy để chờ sẵn như thế này.

Khúc Hồng Nguyên bật cười khoái trá :

- Bỏn Hộ pháp một khi đã biết cùng đi với tiểu tử còn có tiểu nha đầu Hải Yến người thì lẽ nào không thay đổi một ít bố trí để dĩ dạt đãi lao, phục chờ và ung dung đắc thủ? Ha ha...

Hải Yến như muốn chuộc lại lỗi lầm, chợt xắn xỏ lao vào Khúc Hồng Nguyên :

- Đại hộ pháp và đến cả Tuyệt Kiếm Trang Thái Phi còn không đủ bản lĩnh ngăn chặn. Tam Hộ pháp lão gia đến chỉ có một mình, tư cách gì mà vội cười đắc ý như thể đã nắm chắc phần thắng trong tay? Mau đỡ chiêu!

Khúc Hồng Nguyên cười lạt, bật xô một hữu kinh cực mạnh :

- Nghe bảo tư chất người khá lắm nên được Đại tiểu thư tin dùng và biệt đãi, chỉ vẽ người thật tường tận về mọi công phu. Để xem sau ngần ấy thời gian, Hải Yến người đã luyện được những gì. Xem chừng?

Bùng!!

Hải Yến bị chấn dội thật mạnh, lão đảo và thổ ra một ngụm huyết.

Oẹ!!

Quan Vân Hội bật xông đến ngay và đứng chắn ngay trước mặt Hải Yến :

- Dừng tay!

Khúc Hồng Nguyên bật cười sang sảng :

- Cũng nghe bảo sau mấy năm không gặp, một tiểu oa nhi mồ côi đơn độc như người cũng thủ đắc một ít công phu tạm cho là có chút lợi hại. Chính vì thế lần này trở lại, người nuôi ảo tưởng là sẽ trở thành Cung chủ của bọn ta. Có đúng như thế chẳng hay rút cuộc chỉ là hạng ếch nằm đáy giếng nên cứ ngỡ trời chỉ to bằng vung. Hãy mau cho ta xem lấy bản lĩnh của người, liệu có hơn tiểu nha đầu kia chăng? Ha ha...

Quan Vân Hội ngang nhiên thu kiếm và cắt vào người, tiếp đó xòe rộng hai bàn tay không, đoạn một tay chỉ và một tay vậy vậy, gọi Khúc Hồng Nguyên :

- Tại hạ có nuôi ảo tưởng hay không, nếu Tôn giá có thể thoát một kích của tại hạ mà không hề hấn gì, tại hạ nguyện giao phó cả người lẫn tín vật Cung chủ cho tôn giá tha hồ xử lý. Nào, xuất thủ đi!

Khúc Hồng Nguyên tái mặt :

- Người đã có tín vật Cung chủ trong người? Vậy tại sao Đại hộ pháp lẫn Thái Phi Trang Bát Nhã vẫn bất tuân thượng lệnh, còn ngăn chặn người, theo lời nha đầu kia vừa bảo? Người chớ nói dối. Và ta quả quyết chỉ vì người chưa có tín vật nên mới có những chuyện như thế.

Quan Vân Hội cười lạt lại xòe hai tay không, khoa khoa trước mặt khúc Hồng Nguyên :

- Tín vật Cung chủ không phải là đôi bàn tay của tại hạ sao? Và để minh chứng đây mới chính là tín vật Cung chủ, tại hạ sẽ cho Tôn giá biết thế nào là bản lĩnh lợi hại của một Cung chủ Bắc Hải cung. Sao? Không dám cùng tại hạ thử một lần đối chiêu ư? Kém thế!

Chợt Hải Yến bật kêu kinh hãi :

- Thiếu cung chủ...

Quan Vân Hội gằn giọng :

- Ta biết rồi. Người của Trưởng Lão viện muốn đến cứ đến. Càng đông bao nhiêu thì càng có nhiều người mục kích bản lĩnh lợi hại của ta bấy nhiêu. Trừ phi Tam Hộ pháp quá kém, không dám xuất thủ thì chẳng còn gì cho họ xem.

Khúc Hồng Nguyên thịnh nộ lôi đình, lập tức bật lao vào Quan Vân Hội với khí thế của hổ đói vồ mồi :

- Người thật ngông cuồng. Chỉ hơn chứ không hề kém so với thân phụ người trước kia. Ta sẽ lấy tính mạng người, không cần đợi đông nhân số, có lợi thế hơn người như người vừa nghĩ. Mau đỡ!

Quan Vân Hội bật cười :

- Là một trong Tứ Vệ cung Hộ pháp, chí ít phải có hùng tâm tráng khí như thế chứ. Ha ha...

Và Quan Vân Hội thi triển kỳ chiêu Giáp Cốt Công, khiến cho chưởng kinh cứ thoát tả thoát hữu một cách kỳ quái.

Ào...

Khúc Hồng Nguyên phần nộ, vội hướng chưởng kinh cho quật vào người Quan Vân Hội :

- Có dùng công phu tà môn đối với ta cũng vô ích. Trúng này!

Vù...

Đúng lúc này Quan Vân Hội chợt biến mất và không sớm cũng không muộn, vừa vụt lúc đó bỗng vang lên tiếng người hô hoán cảnh giác cho Khúc Hồng Nguyên :

- Đề phòng phía hậu. Tam ca!

Khúc Hồng Nguyên cười dài :

- Ta biết rồi. Vì dĩ nhiên tiểu tử chỉ còn mỗi một cách đó thôi. Xem đây. Ha ha...

Và vừa cười Khúc Hồng Nguyên vừa uốn ngược nửa thân trên về phía sau, song thủ theo đó cũng cuốn chưởng kinh cho ngoặt thẳng về phía hậu, là phía vừa có lời đề tỉnh dạn Khúc Hồng Nguyên phải đề phòng.

Ào...

Nào ngờ thân hình của họ Khúc vừa uốn xong. Quan Vân Hội từ phương nào xuất hiện chẳng một ai kịp hay biết. Tất cả chỉ thấy Quan Vân Hội từ trên cao lao cắm xuống, đặt thẳng hai bàn chân lên ngực áo đang phơi ra lộ lộ của Khúc Hồng Nguyên thật nhanh.

Bốp! Bốp!

Tiếng va chạm nghe như thể tiếng xương ở lồng ngực họ Khúc bị hai cước chân giẫm gãy. Nhưng không phải, vì Quan Vân Hội ngay lúc đó đã tung ngược toàn thân lên cao. Phần Khúc Hồng Nguyên thì dù an toàn uốn thân đứng bật trở lại nguyên vị vẫn không sao che giấu được hai vết chân bấn vừa bị Quan Vân Hội giẫm ngay vào phần thân áo trước ngực.

Khúc Hồng Nguyên mặt đang tái nhợt chuyển sang đỏ bừng, đồng thời hùng hùng hổ hổ bật nhảy xổ đến chỗ Quan Vân Hội vừa hạ thân :

- Tiểu tử dám làm nhục ta. Người thật đáng chết!

Ào... Ào...

Quan Vân Hội cũng quát trả, đồng thời vận dụng ngay kỳ chiêu làm cho bóng nhân ảnh lại đột nhiên biến mất :

- Tôn giá sao không biết tự lượng sức? Phải chăng lại muốn Quan Vân Hội này bêu xấu một lần nữa. Vậy thì xem đây. Cẩn trọng!

Vút...

Khúc Hồng Nguyên dù đang lúc phần nộ cũng nhận ra đây là điều nguy hiểm vì thế vội thu chiêu và thủ thế nhìn quanh. Và họ Khúc thêm tức giận khi thấy Quan Vân Hội không những đã không phát chiêu như lời hô hoán mà lại còn an tường hiện thân cạnh Hải Yến với khóe miệng cười cười.

Khúc Hồng Nguyên lập tức vẫy tay phát lệnh cho những thủ hạ Trưởng Lão viện hiện kéo đến khá đông :

- Tất cả tiến lên. Vây hãm và bắt giữ cho bằng được lũ oa nhi ngông cuồng. Nhanh!

Quan Vân Hội chợt quát :

- Dừng lại ngay. Tại hạ là Quan Vân Hội, vốn dĩ tuân theo di huấn tiên phụ, Cung chủ tiền nhiệm Quan Vân Du về Bắc Hải cung để chấp chưởng trọng trách. Chư vị nếu nể mặt, xin đừng gây ra những lầm lỡ đáng

tiếc. Bằng không, tại hạ vì tự vệ, đao kiếm vốn vô tình xin đừng trách nếu tại hạ buộc lòng gây phương hại đến chư vị. Hãy dừng lại cho!

Những thủ hạ của Trưởng Lão viện hầu hết đều có thái độ ngỡ ngàng. Họ hoang mang vì không biết phải có phản ứng ra sao cho toàn vẹn đôi bề. Kể cả những nhân vật có độ tuổi ngũ tuần khi này có gọi Khúc Hồng Nguyên là Tam ca cũng có sắc thái và vẻ mặt hoang mang, chân chừ tương tự.

Khúc Hồng Nguyên càng thêm giận, gào quát :

- Tiểu tử không có tín vật Cung chủ. Khẩu thuyết vô bằng, lão Tứ cũng tin được sao? Đây là lệnh, tất cả, đánh!

Mệnh lệnh lần này của họ Khúc là quá quả quyết khiến mười mấy nhân vật đương diện đều dao động chỉ chực xông lên thực hiện theo mệnh lệnh vừa nghe.

Quan Vân Hội thập phần lo lắng, lại quát :

- Lai lịch của tại hạ là điều không thể giả dối với bất luận ai. Riêng về tín vật theo di ngôn của tiên phụ, nay tại hạ hồi cung với tuổi đã thành nhân ắt sẽ có người tìm đến và giao tín vật cho tại hạ. Chư vị nên tin hơn là nghi ngờ.

Còn nữa, nếu chư vị thấy thấy đều thật tâm lo lắng cho sự tồn vong của bốn cung sao không thử cho tại hạ đôi ngày? Chỉ cần tìm thấy tín vật, tại hạ hứa vì Bắc Hải cung trùng chấn uy phong, dương danh thiên hạ, chỉ trì chính nghĩa, thanh lý môn hộ và phát dương quang đại.

Khúc Hồng Nguyên hung hăng tiến lên :

- Hoang đường. Nhảm nhí. Lời này của ngươi, kể cả Đại Thần-Nhị Tiên cung cũng từng nói quá nhiều. Nhưng kỳ thực tất cả đều vì tư tâm. Ngươi nghĩ bọn ta tin được sao? Mau đánh. Tiến lên, đánh!

Ào...

Lệnh là lệnh, vì Khúc Hồng Nguyên đã phát chiêu xuất thủ, những nhân vật còn lại dù muốn dù không vẫn xông lên :

- Đánh! Đánh!

Vù...

Hải Yến thất kinh, chực phát chiêu giao phong. Chợt bị Quan Vân Hội chộp vào tay và hối hả gọi Hải Yến cùng chạy :

- Ta không đủ nhãn tâm gây thành cảnh tương tàn. Hãy chạy thôi, Hải Yến. Nào!

Và vừa xô Hải Yến cho chạy trước, Quan Vân Hội vừa dốc toàn lực rút kiếm và bật loang nhanh thành một vòng, tạo ngay một đạo kiếm quang tràn đầy uy lực :

- Cây muốn lặng, vậy sao gió chẳng chịu dừng? Xin chư vị đừng bức người quá đáng. Lui mau!

Ào...

Đạo kiếm quang này cũng đã từng được Quan Vân Hội thi triển trong một đêm để bức thoát Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn do môn đồ của Thất đại phái hợp lập. Thế cho nên lần này những thủ hạ của Trưởng Lão viện, kể cả Khúc Hồng Nguyên không thể không kinh hoàng thối lùi. Vậy là quá đủ cho Quan Vân Hội thi triển khinh công chạy theo Hải Yến.

Vút!

Tuy vậy vẫn có những nhân vật ngay sau đó đuổi bám theo Quan Vân Hội và Hải Yến :

- Chạy đâu cho thoát! Tam ca mau đuổi theo, cùng lão Thạch này bắt chúng lại. Nhanh nào!

Quan Vân Hội đã đuổi kịp Hải Yến, cố quát vào tai ả :

- Ngươi thông thuộc địa hình. Hãy để ta tiếp lực và ngươi có bốn phận đưa đường cho ta. Hãy đưa tay người đây! Đi nào!

Nhưng nhân vật phía sau vẫn càng lúc càng đuổi theo thật gần :

- Muốn chạy thoát không dễ đâu. Hãy ngoan ngoãn đứng lại thì hơn. Có chạy thêm nữa cũng vô ích.

Quan Vân Hội chợt mỉm cười một mình, đồng thời còn đột ngột ngoặt người qua một bên, khiến Hải Yến vì bị lôi kéo theo cũng phải kinh hãi khê kêu :

- Thiếu cung chủ sao không chờ tiểu tỳ chỉ lối, lại tùy tiện chạy lao vào đây? Phía trước đó là Cuồng Sa Vực, một tuyệt lộ đấy, Thiếu cung chủ có biết chăng?

Quan Vân Hội lập tức dừng lại, và thần sắc cũng ngưng đọng khi đột ngột quay người về phía sau, quắc mắt nhìn nhân vật duy nhất vì quyết liệt bám theo nên đang chạy đến thật gần.

Quan Vân Hội hắng giọng :

- Đuổi theo kịp tại hạ vốn đã tận lực vận dụng kinh công thượng thừa của Ngũ Kỳ Tiên Tử, Tôn giá dù là một trong Tứ Vệ cung Hộ pháp thì với bản lãnh này thật khiến tại hạ khâm phục. Nay tại hạ đã lỡ chạy vào tuyệt lộ không thể không dừng, như lời tôn giá nhiều lần bảo. Dám hỏi, có điều gì chỉ giáo chăng? Hay chỉ vì bất phục, quyết đuổi theo để bắt giữ tại hạ. Vậy thì xin mời.

Nhân vật từ từ dừng lại :

- Chỉ giáo thì Thạch Phong Vũ này không dám, chỉ xin hỏi một câu, người tự tin có thể tìm thấy tín vật Cung chủ thật sao? Bằng cách nào?

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Sao ta không tự tin một khi đã thực hiện đúng theo di huấn của tiên phụ, là phải quay về Bắc Hải cung khi đã đủ tuổi thành nhân và tìm cho bằng được một nhân vật gọi là Thủ? Và còn nữa, kể từ lần thoát chết dưới tay Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã cách đây gần bốn năm, do có người âm thầm tiếp trợ ứng cứu, thì theo lưu tự của nhân vật đó tại hạ cũng đã đoán biết ai là nhân vật cần tìm. Nếu không phải thế, tại hạ làm gì dám mạo hiểm quay về đây?

Thạch Phong Vũ gật gù :

- Người đã đoán như thế nào?

Quan Vân Hội toan lên tiếng, chợt bị Hải Yến nói xen vào :

- Có thể để Trịnh Hải Yến này giải thích thay được chăng?

Quan Vân Hội biến sắc và từ từ khuyu xuống. Đồng thời nếu không nhờ Quan Vân Hội vẫn còn nắm một tay vào tay Hải Yến, và được Hải Yến giúp giữ lại có lẽ Quan Vân Hội còn ngã khuyu xuống tận đất chứ không thể trụ vững và đứng run run tựa vào người Hải Yến như lúc này.

Quan Vân Hội lại còn há miệng hớp lấy hớp để từng đợt thanh khí như thể người cơ hồ sắp chết ngạt đến nơi và lời thốt ra chỉ là những từ lắp bắp khó hiểu.

- Người... Người...

Thạch Phong Vũ kinh nghi hết nhìn Hải Yến lại nhìn qua trạng thái kỳ lạ của Quan Vân Hội :

- Đã xảy ra chuyện gì? Hải Yến người vốn dĩ là người ta biết đã lâu, tư cách gì người lại muốn giải thích thay cho Thiếu cung chủ người?

Trịnh Hải Yến mỉm cười :

- Cứ nhìn trạng thái của Quan Vân Hội Thiếu cung chủ, Tứ Hộ pháp là người hiểu biết, lẽ nào không nhận thấy Thiếu cung chủ khó thể đáp lời? Vì vậy, Hải Yến dù gì cũng đang là thị tỳ thân tín của Thiếu cung chủ, đã mấy phen suýt cùng chết và có chung số phận với Thiếu cung chủ, không lý nào Hải Yến không đủ tư cách để có lời giải thích hộ.

Đột nhiên, sau nhiều nỗ lực tột cùng, Quan Vân Hội chợt bật thốt thành lời, là tiếng kêu ai oán và phẫn nộ thì đúng hơn.

- Người đã ám toán ám toán ta? Tại sao?

Thạch Phong Vũ thất kinh toan có cử chỉ gì đó, thì ngay lập tức có tiếng Trịnh Hải Yến quát :

- Không được manh động. Trái lại, Tứ Hộ pháp lão gia xin cứ đứng nguyên vị thì hơn. Nhược bằng bất tuân, ngay lập tức Hải Yến sẽ ném Quan Vân Hội vào Cuồng Sa Vực. Hậu quả thế nào, ắt Tứ Hộ pháp lão gia thừa rõ?

Thạch Phong Vũ bình tâm lại và từ từ nở nụ cười vô thưởng vô phạt :

- Người toan uy hiếp bốn Hộ pháp đây ư, Hải Yến? Đừng quên, kể cả người dù có mất mạng cùng một lúc với tiểu tử, ta vẫn cứ tự thủ bằng quan bình chân như vại. Há đâu có chuyện người lấy sinh mạng tiểu tử uy hiếp ngược lại ta. Ha ha...

Và để minh chứng cho lời vừa nói Thạch Phong Vũ đang cười, bất chợt bật lao vào Hải Yến.

Nhưng người bình chân như vại chính là Hải Yến. Ắt nheo mắt cười cười đồng thời từ từ nhắc Quan Vân Hội lên cao :

- Đừng xuẩn động như thế, Tứ Hộ pháp. Trái lại, xin hãy mau quyết định, hoặc chịu mất tín vật bằng cách giao cho ta hoặc cứ nhìn Cuồng Sa Vực nuốt chửng và vùi dập Thiếu cung chủ của Tứ Hộ pháp. Mau chọn đi nào?

Thạch Phong Vũ khựng lại. Nhưng chỉ một thoáng ngẫm nghĩ thật nhanh lão chợt quay người bỏ chạy.

Vù...

Bất đồ có tiếng thét kinh hoàng do chính Quan Vân Hội phát lên, làm Thạch Phong Vũ không thể nào tiếp tục bỏ đi.

A a...

Thạch Phong Vũ đành quay lại :

- Người giỏi lắm Hải Yến. Nhưng thử giải thích ta nghe vì sao người đoán biết ta đang lưu giữ tín vật? Và nếu ta giữ cố sao bấy lâu nay ta không lợi dụng để thực hiện những gì mà ta tin chắc rằng kể cả người hằng bấy lâu nay vẫn luôn mơ tưởng ấp ủ?

Hải Yến đã đặt Quan Vân Hội nằm dài trên đất và chân ả đang đặt hờ cạnh đỉnh đầu Quan Vân Hội. Ắt nhìn xuống, hướng mắt vào khuôn mặt cứ xanh nhợt và tuôn rịn mồ hôi chảy dài thành dòng của Quan Vân Hội. Ắt cười đắc ý :

- Ắt người cũng đang có nhiều nghi vấn? Nhất là không sao hiểu bản thân người đang vì đâu chịu đau đớn tột cùng thế này, đúng không? Yên tâm đi, rồi tất cả sẽ minh bạch, ngay khi ta nhận được tín vật vào tay.

Thạch Phong Vũ bỗng phá lên cười :

- Người nằm mơ đây ư, Hải Yến? Vì tín vật chưa biết là có phải do ta cất giữ hay không. Vậy đừng đòi hỏi, chỉ khi nào có tín vật vào tay mới giải thích. Và với đề xuất này hoặc người thực hiện ngay theo thỏa thuận hoặc cứ mãi mãi nuôi mộng mà không bao giờ nhìn thấy chứ đừng nói sẽ có tín vật vào tay. Ha ha...

Hải Yến sa sầm nét mặt :

- Tứ Hộ pháp, lão gia thật cam tâm nhìn Quan Vân Hội chịu hành hạ đau đớn? Nếu vậy, đừng có trách Hải Yến này độc ác.

Thạch Phong Vũ lại cười :

- Tùy người đây. Và ta có nguyên do để tin rằng nếu người đủ dõm lược để dùng thủ đoạn tàn độc đối với Thiếu cung chủ của người, ắt hẳn cũng đủ thông tuệ để tự hiểu đó là người đang đánh mất dần những gì người từng hy vọng và luôn trông mong có một ngày toại nguyện. Không tin, người cứ thử xem. Ha ha...

Và lần này cũng như khi nãy, Thạch Phong Vũ vừa cười vừa ung dung bỏ đi.

Thật may, chỉ có tiếng hét căm hờn và giận dữ của Hải Yến vang đuổi theo, giữ chân Thạch Phong Vũ lại.

- Được rồi, ta chấp thuận. Thật không ngờ người uy hiếp là ta nhưng phải chịu để cho lão uy hiếp ngược lại. Hừ.

Thạch Phong Vũ quay lại với nét mặt hầm hầm đầy sắc giận :

- Người chỉ là một ả thị tỳ, dựa vào đâu nói năng thiếu lễ độ với bổn Hộ pháp?

Trịnh Hải Yến đang lửa giận, lập tức vạch lại Thạch Phong Vũ :

- Nói ta ở họ Trịnh chắc lão vốn vô tâm vô tri nên không nhận ra. Nhưng nếu ta bộc lộ mẫu thân ta chính là Tuyệt Kiếm Thái Phi thì lão nghĩ sao? Liệu ta có đủ tư cách để xem lão chỉ là hạ đẳng Vệ Cung Hộ pháp theo chức trách vốn đang có chăng?

Thạch Phong Vũ giật mình nhưng sau đó phì cười :

- Trang Thái Phi chưa một lần gả nghĩa cùng ai, ngoài mối tình đơn phương vô vọng luôn dành cho tiền Cung chủ Quan Vân Du thì từ đâu hạ sinh ra một ả nữ từng mang thân phận nô tỳ như Hải Yến người? Ha ha...

Hải Yến không giận nữa trái lại đột nhiên tỏ ra đắc ý khác thường :

- Nếu không mang thân phận nô tỳ, Hải Yến này làm sao thấu hiểu nhiều nội tình từ Trưởng Lão viện đến Đại Thần cung để tìm cách mật báo cho gia mẫu? Và nếu không nhờ thế thì làm gì có thời điểm này khi ta và mẫu thân đã cố tình sắp đặt cho Quan Vân Hội lần lượt, diện đối diện với từng nhân vật có bối phận cao nhất ở Bắc Hải cung, hầu minh bạch ai là nhân vật đang giữ hộ cho y tín vật Cung chủ?

Lão nên thừa nhận sự thật đó ngay lúc này thì hơn. Vì sắp đến lúc kể cả lão cũng phải lễ độ gọi ta là Thiếu cung chủ, do mẫu thân ta chắc chắn sẽ là Cung chủ Bắc Hải cung. Ha ha...

Thạch Phong Vũ ngỡ ngàng vì chợt nhớ lại :

- Đã lâu rồi, ta còn nhớ từng có một độ, Tuyệt Kiếm Thái Phi đột ngột xuất cung, bỏ đi đâu không biết và mãi gần một năm sau mới quay lại. Điều đó đã xảy ra cách nay là mười chín năm. Nếu niên kỷ người cũng ở độ đó lẽ nào...

Hải Yến lại sa sầm nét mặt :

- Lão có trí nhớ tốt đấy, không sai. Và lẽ ra mẫu thân ta không bao giờ quay lại nếu như phụ thân ta không bất ngờ vắn số quy tiên. Nhưng khi quay lại mẫu thân ta dĩ nhiên phải có sẵn những sắp đặt hoàn mỹ, quyết báo hận và phục thù kẻ đã làm cho mẫu thân ta mất hết những gì từng có. Và theo những sắp đặt đó, mãi đến khi ta mười lăm tuổi, đủ để cảm thông và thấu hiểu những nguyên do khiến mẫu tử ta phải chịu cảnh cách chia và sẽ tiếp tục cách chia. Ta được mẫu thân đưa về đây, tạm khuất thân mang phận nô tỳ, chờ có một ngày sẽ như thế này. Lão rõ chưa?

Thạch Phong Vũ cười gượng :

- Vậy chính mẫu thân người đã làm cho Cung chủ tiền nhiệm thà lìa bỏ cương vị hơn là lưu lại Bắc Hải cung, nơi chỉ toàn những đồ kỵ ngấm ngấm, thay vì đáp tạ, nhờ Cung chủ nên Bắc Hải cung có cơ hội hợp nhất?

Hải Yến cười lạt :

- Lão thất phu đó thật may mắn là đã tự ý ly khai. Nếu không ta chỉ trông mong có một ngày tự tay ta kết liễu lão, phục hận cho mẫu thân và cho cả Tiên Cung.

Thạch Phong Vũ lo lắng và thở dài do tình cờ phát hiện Quan Vân Hội vẫn nằm yên vì chịu nhiều đau đớn từ đâu đó bên trong nội thể.

- Được rồi. Chuyện đó có thể tạm gác lại đến lúc chúng ta tuân theo thỏa thuận. Người giải thích trước. Sau đó, nếu lời giải thích thuận tai khiến ta không thể phủ nhận chuyện ta có cất giữ tín vật hay không, cả hai ta sẽ tiến hành trao đổi. Người giao người nguyên vẹn, cả trong lẫn ngoài phần ta thì giao vật. Được chưa?

Hải Yến chợt ném lên cao một vật. Và vật này vì chỉ là một thanh nứa mỏng nên càng bị ném đi càng phát ra nhiều lần những tiếng kêu u u kỳ quái.

Sau đó, ả tươi cười nhìn Thạch Phong Vũ :

- Đừng ngỡ ta ngại lão có thể giở trò. Hãy nghe đây có lẽ cũng như Quan Vân Hội, hoàn toàn không một ai ngờ nhân vật mang chữ Thủ theo di ngôn của lão thất phu Quan Vân Du lại là một trong Tứ Vệ cung Hộ pháp vốn chính là những trợ thủ duy nhất lúc lão làm Cung chủ Bắc Hải cung. Và ngay khi y đặt nhiều câu hỏi hoặc có những lời đầy ẩn ý cho Đại hộ pháp, sau đó thì đến Tam Hộ pháp, ta vỡ lẽ chữ Thủ ở đây là ám chỉ điều gì. Vì thế, nào khó gì khi ta đoán, nếu không phải là lão đang giữ tín vật thì có chi lão tuy có đuổi theo nhưng chưa một lần có những lời đắc tội với y, giống như Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên cứ luôn miệng miệt thị và đòi hạ sát y?

Thạch Phong Vũ lại thở dài :

- Điều lằng lẩn duy nhất là Thiếu cung chủ không hiểu đã suy nghĩ thế nào để thay vì quay về đây một mình lại cùng đi với người? Nhưng không sao, vì chuyện đó vẫn có thể bổ cứu. Hãy nghe đây nếu muốn có tín vật, phiền người mau giúp Thiếu cung chủ khôi phục nguyên trạng. Nhanh lên và đừng nghĩ ta đang nói đùa.

Hải Yến quắc mắt :

- Nếu bảo không đùa há lẽ những gì ta từng nói với lão đều là đùa sao? Hãy mau giao phó tín vật. Chỉ khi nhận được tín vật, ta ắt cho lão toại nguyện là nhận lại người. Cũng đừng nghĩ ta đùa. Vì chỉ sau ba tiếng đếm, nếu lão vẫn bất tuân, ta sẽ lập tức cho lão thấy y bị ném xuống Cuồng Sa Vực như thế nào, một, hai...

Thạch Phong Vũ bật cười :

- Nếu không do chính tay Thiếu cung chủ thu hồi tín vật, ta bảo thật, kể cả mẫu thân người dù biết tín vật cất giấu ở đâu cũng bó tay và vô phương chiếm đoạt. Phải chăng đây là điều Cung chủ tiên nhiệm đã tiên liệu, chỉ ít cũng giữ cho sinh mạng của cốt nhục hậu nhân là Thiếu cung chủ đây dấu sao vẫn vẹn toàn đến tận lúc tín vật thật sự quy hoàn Bắc Hải? Người muốn hạ sát Thiếu cung chủ thì cứ tùy tiện. Nhưng một khi tín vật vĩnh viễn mất đi, người đừng hối hận vì đã không nghe theo lời ta cảnh báo. Ha ha...

Trịnh Hải Yến dao động :

- Lão giải thích rõ xem. Bằng không ta làm sao tin lão thất phu dù đã hóa kiếp từ lâu vẫn có cách bố trí chu toàn cho cốt nhục? Thật hoang đường.

Thạch Phong Vũ hắng giọng :

- Thoạt tiên ta thiết nghĩ người cần phải minh bạch điều này. Một điều lẽ ra theo chủ ý của ta là chỉ bộc lộ riêng cho Thiếu cung chủ tỏ tường mà thôi. Nhưng do tình thế đã ra nông nổi này buộc lòng ta phải cho người biết.

Trịnh Hải Yến nôn nóng vừa nhìn quanh vừa cất cao giọng quát :

- Thạch Phong Vũ! Có gì thì hãy nói phứt ra thay vì lão cứ đông dài rào trước đón sau.

Thạch Phong Vũ lại hắng giọng :

- Nếu ta không đông dài liệu người hiểu được sao? Và bằng chứng là người hãy cố mà cho ta một lời giải thích, là tại sao sau khi hợp nhất Tiên-Thần nhị cung làm một với Bắc Hải cung, chỉ có Tứ Vệ cung Hộ pháp là được xem như trợ thủ đắc lực của Cung chủ trong khi đó nhị cung kể cả Trưởng Lão viện được lập sau vẫn cứ ngấm ngầm đồ kỵ và chống đối Cung chủ? Tại sao chứ? Hay người bảo bọn ta bốn người đều vì không có những tham vọng riêng, tương tự tham vọng người đang có chẳng hạn nên không đồ kỵ, cũng không thích dùng những thủ đoạn? Trái lại là khác vì chẳng phải lão tam Khúc Hồng Nguyên đã vừa có những hành vi chống đối ra mặt đó sao? Vậy thì tại sao nào? Người có thể tự giải thích được chẳng để nói rằng không thích ta đông dài?

Trịnh Hải Yến càng lúc càng tỏ ra bồn chồn như đang ngấm ngầm lo lắng điều gì đó :

- Nhưng tại sao tự dưng lão đề cập đến chuyện này. Mỗi người có mỗi quan niệm sống và lập trường khác nhau. Lão tận trung với lão thất phu Quan Vân Du là tư sự của lão. Ta không quan tâm nên cũng không việc gì phải phí thời gian cho chuyện giải thích.

Thạch Phong Vũ cười cười :

- Nếu là vậy người đừng mong có cơ hội sở hữu tín vật. Hoặc muốn có thì điều kiện tiên quyết và tất yếu là người phải đủ bản lĩnh lẫn tư cách lần lượt khuất phục được bọn ta bốn người. Sau đó, vì bọn ta đã bị khuất phục, mà phải tâm phục khẩu phục mới được nha, tất bọn ta sẽ hợp lực với nhau giúp người thực hiện một điều mà chính người kể cả mọi người, chẳng một ai có thể thực hiện được ngoại trừ bọn ta bốn người, không phải ngẫu nhiên được gọi là Tứ Vệ cung Hộ pháp. Đó là thu hồi tín vật và phó giao cho người.

Trịnh Hải Yến đã bắt đầu chú tâm nghe từng lời của Tứ Hộ pháp Thạch Phong Vũ :

- Tại sao chứ? Trừ phi...

Thạch Phong Vũ cười tủm tỉm :

- Sao?

Trịnh Hải Yến đoán :

- Đại hộ pháp đã tình cờ bộc lộ một công phu mà theo hiểu biết của ta đó chính là Uyên Nguyên Chỉ phát xuất từ bí kíp Uyên Nguyên. Vậy thì lẽ nào cả Tứ Vệ cung Hộ pháp đều được lão thất phu Cung chủ ưu ái đặc truyền cho mỗi người một môn công phu, để khi cả bốn hợp lại thì đây là điều kiện tiên quyết nếu có ai đó muốn chiếm hữu tín vật Cung chủ cùng bí kíp Uyên Nguyên?

Thạch Phong Vũ ngỡ ngàng :

- Người thông tuệ thật đấy. Hừ, không sai. Tứ Vệ cung đã được truyền thụ bốn công phu Uyên Nguyên khác nhau. Hầu bất luận ai nếu muốn sở đắc bí kíp lẫn cương vị Cung chủ thì không thể không tỏ bày tư cách lẫn bản lĩnh miễn sao khiến bốn người bọn ta tâm phục khẩu phục.

Trịnh Hải Yến chợt cười :

- Nếu là vậy, lời của lão liệu có mâu thuẫn chẳng khi thì bảo ta làm sao cho Quan Vân Hội khôi phục nguyên trạng lúc thì bảo chỉ cần khuất phục được Tứ Vệ cung là có thể sở đắc tín vật? Vì giả như Quan Vân Hội có phục nguyên đi nữa, một là Nhị hộ pháp Đường hữu Sơn không có ở Bắc Hải cung này, hai là Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên đã ra mặt chống đối, kể cả y cũng vô năng thu hồi tín vật. Đúng chẳng? Ha ha...

Thạch Phong Vũ không những không bị nao núng vì đui lý, trái lại còn cười theo như thể phụ họa cùng tràng cười của Hải Yến :

- Người suy luận tuy khá nhưng sao không nhân đó tự suy luận sâu thêm để nhận ra rằng lòng người hầu hết đều theo thời gian mà thay đổi. Và vị tất trước kia hễ bọn ta trung thành cùng Cung chủ tiền nhiệm thì gần hai mươi năm sau cũng y như thế, tiếp tục tận trung với hậu nhân đời kế tiếp của vị Cung chủ đó. Ở đời lại có những chuyện dễ như thế sao. Ha ha...

Trịnh Hải Yến giật mình, sau đó vỡ lẽ :

- Nghĩa là chư vị với Cung chủ tiền nhiệm thật sự đã có một ước thúc? Và để ước thúc luôn luôn được tuân thủ không bên nào bội tín với bên nào, giữa chư vị với nhau ắt phải có một tín vật minh chứng cho ước thúc đó?

Thạch Phong Vũ dù không muốn vẫn miễn cưỡng khen Hải Yến :

- Người không chỉ có tâm cơ thủ đoạn thật giống mẫu thân người mà còn rất thông tuệ nghe một hiểu mười khiến ta đang tự hỏi phụ thân người vốn dĩ là nhân vật nào và liệu có được thông tuệ như người vừa biểu lộ lúc này chẳng? Nhưng mà thôi, đó là tư sự của người. Riêng về vật ước thúc thì người đoán đúng và để có trong tay vật này, hầu đủ tư cách ra lệnh sai khiến bốn người bọn ta, hừ, ta cũng không cần giấu làm gì, trừ Thiếu cung chủ Quan Vân Hội thì không một ai đủ bản lĩnh lấy lại vật đó từ chỗ cất giấu.

Trịnh Hải Yến tức giận :

- Ta không tin! Vì so bản lĩnh, thậm chí ở Bắc Hải cung này cũng có đôi ba nhân vật có bản lĩnh trên y. Lẽ nào chỉ một mình y mới có thể lấy lại vật đó, trong khi những nhân vật khác thì không thể? Ta quyết không tin.

Trang Bát Nhã chợt bắt thần xuất hiện :

- Ta cũng không tin!

Trịnh Hải Yến cả mừng :

- Mẫu thân!

Trang Bát Nhã mỉm cười với ả và toan đáp lại tiếng hỏi chào, chợt có thêm Vương Nhất Hoa xuất hiện :

- Ta cũng quyết không tin!

Hải Yến thất kinh nhìn Vương Nhất Hoa :

- Sao người lại xuất hiện đúng lúc?

Vương Nhất Hoa cười bí ẩn :

- Tín hiệu do người phát ra đâu phải là điều bí ẩn cho riêng ai?

Bỗng có tiếng hô hoán vang lên tán đồng câu Vương Nhất Hoa vừa nói :

- Đương nhiên cả Khúc Hồng Nguyên ta cũng biết nghe theo tín hiệu để kịp đến. Ha ha...

Trang Bát Nhã cười gượng :

- Có lẽ do ta lầm khi đưa vật phát tín hiệu lúc hài tử vẫn còn là thị tỳ của Trưởng Lão viện và Đại Thần cung. Bọn họ có thừa thông tuệ để chỉ cần nhìn thấy một lần là hiểu ngay công dụng của vật đó là gì. Nhưng hài tử đừng lo, họ ném chuột ắt sợ vỡ vật quý. Chẳng phải tiểu tử kia vẫn do mỗi một mình hài tử không chế đấy sao? Lợi thế vẫn ở trong tay mẫu tử chúng ta.

Chợt có tiếng cười lạt của lão bà Đại hộ pháp vang đến :

- Nếu Thiếu cung chủ có mệnh hệ nào thì đừng ai mong trong kiếp này chiếm hữu và sở đắc bí kíp Uyên Nguyên cùng tín vật Cung chủ.

Vút...

Lão bà Đại hộ pháp vừa hiện thân liền bị Tam Hộ pháp Khúc Hồng Nguyên oán trách :

- Đại tỷ, mục sao lại ngang nhiên ra mặt đứng về phe tiểu tử? Mục chó xuẩn động như thế. Vì chỉ cần vật ước thúc kia đừng bao giờ tồn tại thì phải chẳng cả bốn người bọn ta đều không lo bị ràng buộc vào bất luận một ai, sẽ tha hồ thông dong tự tại đó sao?

Giọng khàn khàn của Quỷ Diện Vô Dung cũng bất ngờ vang lên :

- Những lời nói bất nghĩa bất trung kia, lão thân nghe không lầm chứ, lại là do một trong những nhân vật có bối phận cao nhất ở Bắc Hải cung thốt ra? Hừ! Quả là một câu nói còn thua cả bọn mục súc vốn vẫn biết ai là chủ nhân để luôn luôn tận trung và báo đáp công nuôi dưỡng.

Thạch Phong Vũ lúc bấy giờ bật cười :

- Thật là náo nhiệt. Đã lâu rồi Bắc Hải cung mới có sự hội tụ đông đủ vui và nhiệt náo như thế này. Ha ha...

19. Thần Cơ Diệu Toán-trường Trị Nội Phản

Trịnh Hải Yến đã nhắc Quan Vân Hội lên cho đứng ngay trước mặt và ả dĩ nhiên không quên đặt hồ một tay vào hậu tâm Quan Vân Hội :

- Ta và Thái Phi mẫu thân chỉ cần vật ước thúc đã có giữa Cung chủ tiền nhiệm cùng Tứ Vệ cung Hộ pháp, mạng của Quan Vân Hội ta không cần. Vậy thì bất luận ai xin hãy cân nhắc kỹ trước khi có hành vi nào manh động. Nếu không, nhân vật nào manh động ắt phải chịu trách nhiệm về những hậu quả xảy ra cho tiểu tử này. Rõ chưa?

Khúc Hồng Nguyên vẫn ngang nhiên xông bừa đến :

- Tại sao bốn Hộ pháp phải tuân lệnh một nha đầu như ngươi? Nếu ta vẫn mạnh động thì sao nào? Ha ha...
Vù...

Thạch Phong Vũ tái sắc :

- Lão Tam sao vội quên ân tình của Quan Vân Du cung chủ. Xin đừng...

Nhưng nhanh hơn Thạch Phong Vũ, lão bà Đại hộ pháp đã thần tốc lao đến :

- Lão Tam nếu muốn hại chết Thiếu cung chủ, trước hết hãy bước qua xác chết của Nghiêm Phục này. Hãy chờ!

Khúc Hồng Nguyên vội đảo nhanh người và tạt bộ qua một bên :

- Mụ đã từng tuổi này lại còn ngu trung, sắp cam tâm thuận phục một tiểu tử miệng hầy còn hôi sữa sao? Hừ. Thật quá quắt.

Khúc Hồng Nguyên dừng phát chiêu thì lão bà Đại hộ pháp Nghiêm Phục cùng dừng.

- Đối với lão thân, một lời đã hứa Nặng tội cửu đĩnh và vật ước thúc chỉ là vật vô tri vô giác. Có hay không lão thân cũng không vì thế mà sai lời.

Quỷ Diện Vô Dung bật khen :

- Nói rất hay. Ta và Nghiêm mụ dù lâu nay cùng chung lo cho Đại Thần cung nhưng vẫn luôn như hai kẻ đồng sàng dị mộng cho đến tận bây giờ, nhờ nghe được lời nói này thật tâm ta xin có lời ngưỡng mộ và nếu cần vẫn sẵn sàng cùng Nghiêm mụ kết tình tỷ muội.

Đại hộ pháp Nghiêm Phục nghiêng người đáp tạ :

- Nghĩa khí bấy lâu nay của Vô Dung tỷ đối với cung Đại Thần đã khiến Nghiêm Phục này trần trở và suy nghĩ rất nhiều. Chính nhờ đó muội mới dám có thái độ như lúc này mọi người cùng thấy. Đời người liệu kéo dài được bao lâu và nếu sống không ra sống hoặc sống mà để cho miệng đời cười chê thì liệu được sống mãi có ích gì?

Vương Nhất Hoa cũng khen :

- Quả là một lời nói hữu tình và đầy đạo lý. Nhưng nếu ngay lúc này ta nhờ Đại hộ pháp ra tay và đoạt lại tiểu tử kia cho ta, Đại hộ pháp liệu có tuân lệnh và chu toàn bốn phận chăng?

Đại hộ pháp Nghiêm Phục đáp lại ngay :

- Điều đó thì xin lượng thứ vì trách nhiệm thật sự của lão thân, do Cung chủ tiền nhiệm phó giao, chủ yếu là giám sát Đại Thần cung. Bảo vệ Đại tiểu thư chỉ là thứ yếu và với điều kiện Đại tiểu thư cũng phải một lòng một dạ vì Cung chủ hoặc vì tiền đồ Bắc Hải cung. Và điều này thì thú thật, ở Đại tiểu thư không hề có ngoại trừ những mưu đồ và tham vọng cá nhân. Lão thân không thể tuân lệnh.

Vương Nhất Hoa phá lên cười :

- Vậy nếu ta có vật ước thúc vào tay thì sao? Lúc đó Đại hộ pháp tuân lệnh ta vì vật ước thúc hay vẫn cứ một lòng một dạ, lo cho tiểu tử kia? Hãy đáp thật minh bạch xem nào. Ha ha...

Nghiêm Phục động dung vì thế nói không nên lời.

Thạch Phong Vũ thì tuy cũng thất sắc nhưng vẫn nói cứng, trấn an Nghiêm Phục :

- Đại tỷ xin đừng ngại. Vì nơi cất giấu vật ước thúc không những chỉ có mỗi một mình Thạch mỗ này biết mà giả như chỗ đó vô tình bị lộ thì ngoài Quan Vân Hội, quả thật chẳng một ai đủ bản lĩnh lấy. Tóm lại, lấy được vật đó hay không đều tùy vào quyết định của Thiếu cung chủ. Và dẫu không có vật vì không muốn lấy thì đức độ cùng tư cách của Thiếu cung chủ cũng đủ cho Thạch mỗ ngưỡng phục, nguyện một dạ trung thành.

Khúc Hồng Nguyên hừ lạnh :

- Tiểu tử vẫn chỉ vì tham vọng nên mới quay về đây. Đút độ gì đó mà lão Tứ ca tụng, tán dương đến độ quá lời?

Thạch Phong Vũ bĩu môi :

- Lão Tam lẽ ra đáng bị Thiếu cung chủ hạ sát hơn là được dung tha như vừa mới xảy ra. Thạch mỗ muốn nhắc lại xin tùy lão Tam tự vẫn tâm và cặn nghĩ.

Khúc Hồng Nguyên tái mặt vì quả thật chỉ mới đây thôi nếu không do Quan Vân Hội lưu tình ắt lão Khúc khó toàn mạng.

Chợt có tiếng Hải Yến cất cao giọng :

- Ta chưa thể cho Quan Vân Hội khôi phục nguyên trạng nếu chưa minh bạch là tại sao chỉ có mỗi một mình Quan Vân Hội mới có đủ bản lãnh thu hồi vật ước thúc?

Thạch Phong Vũ nhún vai :

- Dù ta giải thích ắt người cũng không tin vì cho là khẩu thuyết vô bằng. Vậy tại sao người không cùng ta đi đến tận nơi để nhìn hầu biết rõ vì sao không một ai, ngoại trừ Quan Vân Hội có thể lấy lại vật đó?

Hải Yến liếc nhìn Trang Bát Nhã và ngay lập tức nhận được cái gật đầu đồng tình của mẫu thân.

Do đó Hải Yến hỏi :

- Lão định đưa ta đến đâu?

Thạch Phong Vũ lại nhún vai :

- Xa thì xa tận chân trời, nhưng gần thì ở ngay trước mắt. Chỉ sợ người hoặc bất luận ai cũng không dám cùng ta thử mạo hiểm đi đến đó một chuyến.

Hải Yến rất thông tuệ :

- Cuồng Sa Vực?

Thạch Phong Vũ bật cười :

- Không sai. Và Quan Vân Hội đủ bản lãnh vì theo lời Cung chủ từng căn dặn trước lúc ly khai bốn Cung là sẽ có cách truyền thụ Uyên Nguyên đại pháp cho Thiếu cung chủ. Đồng thời cũng nói rằng chỉ những ai từng luyện qua Uyên Nguyên đại pháp mới có thể an toàn, muốn xuất nhập Cuồng Sa Vực lúc nào cũng được. Liệu người dám chăng? Ha ha...

Vương Nhất Hoa vỡ lẽ :

- A thảo nào trước kia, tiểu tử dù bị ta hạ lệnh ném vào vực Cuồng Sa nhưng thủy chung vẫn toàn mạng?

Trang Bát Nhã không tin :

- Nhưng lão thất phu chết đã khá lâu có thể bảo là ngay lúc tiểu tử chỉ vừa mới sinh hạ, làm cách nào lão có thể truyền thụ Uyên Nguyên đại pháp cho tiểu tử? Trừ phi y được trao truyền khi hãy còn là thai nhi. Một chuyện thật nhảm nhí!

Đại hộ pháp Nghiêm Phục chấn động :

- Đại tiểu thư đã từng hạ lệnh ném Thiếu cung chủ vào Cuồng Sa Vực? Có phải điều đó đã xảy ra cách đây bốn năm, lúc Thiếu cung chủ hoàn toàn không am hiểu võ công? Đại tiểu thư hẳn tâm dùng thủ đoạn độc ác đến thế sao?

Vương Nhất Hoa cười lạnh :

- Thật đáng thất vọng là y vẫn không chết. Nếu biết trước thế này ta thà quật một chưởng cho y chết ngay thì hơn. Vì đối với ta, chỉ cần đạt mục đích là đủ. Vô độc bất trượng phu, ngại chi việc dùng đủ mọi thủ đoạn? Hừ.

Quỷ Diện Vô Dung chợt hắng giọng hỏi xen vào :

- Có phải vì muốn mau chóng đạt mục đích, Đại tiểu thư cũng bất chấp những gì đã hứa, lên lão thân, cố tình để cho hai nhân vật Trưởng lão Bắc Hải cùng học trộm tuyệt kỹ của lão thân?

Vương Nhất Hoa cau mặt :

- Đây là lúc nào để Ma ma đề cập trở lại một việc đã được tiểu nữ biện giải tỏ tường?

Quỷ Diện Vô Dung bối rối :

- Vì lão thân thủy chung vẫn không tin người học trộm lại có thể luyện đến tinh thông và thấu đáo tuyệt kỹ Âm Quỷ chưởng.

Vương Nhất Hoa bảo :

- Nếu muốn minh bạch, sao Ma ma không giúp tiểu nữ bắt lại tiểu tử, sẽ tha hồ cật vấn? Thế nào? Hay đã đến lúc đến lượt Ma ma cũng muốn quay lưng lại cùng Đại Thần cùng như Đại hộ pháp vừa hành động?

Trang Bát Nhã chợt gọi Hải Yến :

- Mau giao tiểu tử cho mẫu thân.

Biết rõ ẩn ý của Trang Bát Nhã, Vương Nhất Hoa bật thét :

- Ra tay mau, Ma ma!

Quỷ Diện Vô Dung toan thực hiện thì nghe Nghiêm Phục quát :

- A muốn gây phương hại cho Thiếu cung chủ hãy bước qua xác chết của Nghiêm Phục này.

Nhưng Hải Yến đã ném Quan Vân Hội qua phía Trang Bát Nhã :

- Mẫu thân mau đón lấy!

Vương Nhất Hoa giận dữ xông đến :

- Hải Yến ngươi muốn chết!

Miệng tuy quát thét nhưng lúc động thân, Vương Nhất Hoa lại cố tình nhảy chồm về phía Quan Vân Hội, chực chụp giữ, trước khi để Quan Vân Hội lọt vào tay Trang Bát Nhã.

Trang Bát Nhã bật loang thật nhanh hữu kiếm còn tả thủ thì ung dung chờ Quan Vân Hội bị ném đến gần là đón đỡ :

- Đừng như thế chứ, Đại tiểu thư. Đỡ!

Phản ứng của Trang Bát Nhã vừa lợi hại vừa dễ dàng thu hiệu quả, khiến Vương Nhất Hoa buộc phải lùi lại và Quan Vân Hội thì cứ thế lọt vào tay Trang Bát Nhã.

Nhưng diễn biến bất ngờ chợt xảy ra. Và trước khi mọi người nhận thức hoặc hiểu rõ sự việc thì kiếm của Trang Bát Nhã đã đâm thấu vào người Quan Vân Hội.

Soạt!

Cục diện xảy ra không chỉ có bấy nhiêu. Trái lại ngay một sát na trước lúc bị kiếm đâm, Quan Vân Hội chợt mơ hồ có một cử chỉ oằn người qua một bên.

Nhờ đó kiếm của Quan Vân Hội được rút ra chỉ ngay vào huyệt Hắc Lộ của Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã.

Và diễn biến cũng đột ngột kết thúc như lúc bắt đầu với tư thế của Quan Vân Hội và Trang Bát Nhã đứng đối diện nhau. Kiếm của Trang Bát Nhã thì đâm sâu vào bụng Quan Vân Hội còn kiếm của Quan Vân Hội dù đang giữ nguyên vẫn tạo ra một vết máu nhỏ ở ngay huyệt Hắc Lộ của Trang Bát Nhã.

Mãi đến lúc này mới có tiếng của nhiều nhân vật hầu như đã đồng loạt kêu toáng lên lo lắng và kinh hãi :

- Sao mẫu thân vội hạ sát y? Ôi chao ngươi lại muốn chịu đau đớn nữa sao, Quan Vân Hội? Ta sẽ...

- Thiếu cung chủ?! Ôi, nguy rồi.

- Hạ sát rất hay, ha ha... Ủy... Tiểu tử cũng còn cơ hội báo phục ư? Hay lắm, hay lắm. Ha ha...

Và đến giọng trầm trầm của Quan Vân Hội cất lên :

- Sao mụ bảo sẽ không tự tay hạ sát ta? Hải Yến, người nhận rõ cục diện chứ? Đừng xuẩn động, tiếp tục thực hiện điều người từng làm. Vì chỉ cần bị thêm một lần đau đớn nào nữa cho người hay ta vẫn đủ lực để nhấn sâu thanh kiếm.

Khi đó hậu quả thế nào hẳn người thừa biết. Mụ cũng vậy rõ chưa? Không tin, mụ thử cử động dù đó chỉ là một đầu ngón tay xem sau. Ta vị tất vì thế sẽ chết, trái lại chính mụ thì lại bị chết ngay đương trường. Rõ chưa Tuyệt Kiếm Thái Phi?

Trang Bát Nhã thật sự rúng động :

- Với độc trùng đã dẫn Hải Yến phóng hạ vào người, lẽ nào người cũng mau chóng phục hồi? Ta... Ta không tin như thế. Trừ phi... Trừ phi Hải Yến đã không thật tâm, đã không phóng hạ toàn bộ độc trùng như ta đã dặn.

Quan Vân Hội cười lạt :

- Điều đó mụ nên hỏi Hải Yến, thay vì hỏi ta. Tuy vậy, hãy còn một điều này nữa, có lẽ mụ đã nghe nhưng sơ xuất nên quên. Bản thân ta có năng lực kháng độc. Phải chăng vì thế hễ những gì liên quan đến chất độc đều không hại được ta, đúng như mụ mong muốn và trù tính?

Chợt có tiếng Nghiêm Phục, Đại hộ pháp bật quát thật to :

- Người dám ư, Khúc Hồng Nguyên?

Tiếp đó là tiếng của Thạch Phong Vũ cười lạnh lùng và tuyệt tình :

- Đại tỷ hãy cứ để họ Khúc cho Thạch mỗ. Vì trong Tứ Vệ cung Hộ pháp ắt hẳn chẳng một ai được Cung chủ tiền nhiệm chỉ điểm nhiều công phu Uyên Nguyên như đã truyền cho Thạch mỗ. Nếu lão Khúc vẫn không tin, vẫn cứ muốn gây bất lợi cho Thiếu cung chủ, có lẽ họ Thạch này đành cho lão Khúc biết thế nào là lợi hại của công phu Uyên Nguyên Đảo Hải Tam Tuyệt Thức.

Vương Nhất Hoa rúng động :

- Tứ hộ pháp chớ nói nhảm. Công phu này vì nhờ nó mà Cung chủ hợp nhất Bắc Hải cung nên đâu dễ gì Quan Vân Du khinh suất trao truyền và chỉ điểm cho bất luận ai? Tứ hộ pháp định dọa mọi người sao?

Thạch Phong Vũ bật cười :

- Ta không dọa đâu. Và nếu muốn, thời gian qua ta vẫn thừa bản lĩnh trấn áp tất cả. Tuy vậy, vì tuấn theo chủ ý của muội phu là Quan Vân Du, ta đành ần nhẫn nán chờ. Và đây là lúc ta sẽ giúp Quan Vân Hội đòi lại mọi công bằng. Ha ha...

Trang Bát Nhã chấn động :

- Gọi Quan Vân Du là muội phu, lẽ nào Thạch Phong Vũ người còn một muội tử và chính là chuyết thê của gã Quan Vân Du bạc tình?

Thạch Phong Vũ vặc lại :

- Muội phu ta bạc tình hay tình của người vì có dự mưu nên toàn là giả trá? Bằng chứng là người đã đi trước một bước, đã có giọt máu rơi trước cả lúc Quan Vân Du lý khai Bắc Hải cung, đúng chứ?

Trang Bát Nhã bỗng phá lên cười sặc sụa :

- Giọt máu rơi, ha ha... Thật hay cho câu giọt máu rơi. Ha ha...

Chợt Trang Bát Nhã ngưng cười và bật gào vang :

- Hải Yến. Đối với ta thế là đủ rồi. Hãy tuân lệnh ta, phát động độc trùng kết liễu ngay sinh mạng tiểu tử. Hãy thực hiện ngay đi!

Quan Vân Hội thất kinh :

- Mụ không thích sống? Hay mụ nghĩ ta không đủ lực ấn kiếm vào giết mụ?

Hải Yến cũng kêu thất thanh :

- Nhưng đối với hải nhi, mẫu thân ôi... Tính mạng của mẫu thân mới là trọng. Hải nhi chưa thể...

Bất đồ Trang Bát Nhã nghiêng rằng, xoáy mạnh kiếm của mụ vẫn đang cắm ngấp vào bụng Quan Vân Hội.

- Ta bất chấp. Vì dù có chết ta vẫn báo được hận xưa. Tiểu tử phải chết!

Quan Vân Hội bàng hoàng, không thể ngờ mụ Trang Bát Nhã lại quyết liệt đến thế. Vì vậy, để tự cứu, Quan Vân Hội chẳng còn phương cách nào khả dĩ hơn, đành bật tung người nhảy lui về, làm kiếm của mụ cũng phải rút soạt ra khỏi bụng, khiến máu huyết bản thân Quan Vân Hội tuôn lênh láng, phún thành vòi.

Vù...

Mục kích diễn biến này, Hải Yến phần nộ và quyết không cho Quan Vân Hội thoát, lập tức quát :

- Người muốn chết thật ư, Quan Vân Hội? Ta sẽ cho người toại nguyện.

Và không biết Hải Yến có phát động độc trùng hay không nhưng chính lúc đó Thạch Phong Vũ cùng với Đại hộ pháp Nghiêm Phục đã kịp lao đến, người thì đón đỡ Quan Vân Hội để đưa đi thật nhanh, người thì xuất lực vừa hất chưởng vừa quát thành một tiếng nổ như tiếng sấm động vỡ thiên đình.

- Kẻ nào muốn chết, hãy đỡ của ta một chưởng Uyên Nguyên Đảo Hải!

Ào...

* * * * *

Vừa tỉnh lại, Quan Vân Hội toan ngồi lên, lập tức được một tay của Nghiêm Phục, Đại hộ pháp ấn giữ lại :

- Vết thương của Thiếu cung chủ Tuy không phạm vào chỗ hiểm nhưng khá sâu. Đừng cử động sớm, chỉ thêm bất lợi. Nếu có gì cần bàn định, cứ nằm thế này cũng được.

Quan Vân Hội đưa ánh mắt cảm kích nhìn từ Nghiêm Phục, Đại hộ pháp qua Thạch Phong Vũ, Tứ hộ pháp :

- Đại ân của nhị vị tiền bối ắt hẳn tiên phụ ở cửu tuyền cũng bồi ngùi cảm xúc. Thật ý văn bối chỉ muốn ngồi lên chỉ ít là giữ chút lễ dù phải chịu thêm đau đớn cũng đâu sá gì so với đại ân cứu tử.

Thạch Phong Vũ xua tay :

- Thiếu cung chủ đừng nói đến hai chữ đại ân, bọn ta không dám nhận đâu. Thứ nhất vì đây là bổn phận của bọn ta, cũng là đền đáp phần nào ân tri ngộ trước đây Cung chủ lệnh tôn đã đối đãi quá tốt với bọn ta. Hai là độc trùng của Thiếu cung chủ vẫn còn đó, ngoài người phóng hạ tuyệt đối chẳng ai khác đủ bản lãnh khu trục độc trùng. Đó là chưa kể cả ba chúng ta chỉ tạm thời an toàn lâu hay mau đều tùy vào thời gian, lúc nào họ tìm thấy nơi chúng ta ẩn thân. Nguy hiểm hãy còn đó đừng quá sớm nói đến ân cứu mạng.

Quan Vân Hội dù ở tư thế nằm vẫn gắng gượng gật đầu :

- Văn bối dù ngặt có lẽ ngay vào thời điểm hung hiểm nhất nhưng thoát tình lại chỉ ần nhìn ra quang cảnh nơi này, một động thất ầm lạnh thiếu thốn đủ mọi bề, cũng tự biết tình cảnh lúc này như thế nào và toàn là do văn bối gây ra, hệ lụy đến nhị vị Hộ pháp. Thú thật cảm kích thì vẫn cảm kích nhưng lòng văn bối đang ray rứt và áy náy khôn tả.

Do vậy, nếu không được phép nói một lời nào cho xứng đáng, kẻ chịu ân như văn bối liệu còn đủ tư cách làm người chẳng, có đáng là nam nhi đại trượng phu chăng?

Nghiêm Phục gật gù :

- Đủ rồi, Thiếu cung chủ chỉ cần nói bấy nhiêu lời đó cũng đủ khiến lão thân và Tứ Thạch hiểu rõ lòng tri ân của Thiếu cung chủ là thật tâm và sâu đậm như thế nào. Do vậy, xin hãy tạm gác lại vì chúng ta còn phải đối phó với rất nhiều vấn đề vừa nan giải vừa cấp bách, sẽ không đủ thời gian nếu chúng ta cứ mãi giữ lễ hoặc khách sáo với nhau.

Thạch Phong Vũ tán thành :

- Điều tiên quyết chính là độc trùng, Đại tỷ tính xem, lão Thạch này có cần mạo hiểm, bắt ả Hải Yến đưa về đây buộc ả phải giúp Thiếu cung chủ khu trục độc trùng?

Quan Vân Hội ngăn lại ngay :

- Đừng quá vội vàng như thế. Một là rất nguy nếu phải để một mình Thạch tiên bối mạo hiểm. Hai là dù có thành sự, chỗ tạm ẩn ngụ này vì thế sẽ bị lộ. Khi đó đương nhiên vết thương của văn bối chưa thể thuyên giảm mau, cuối cùng vẫn chỉ có nhi vị tiên bối đương được với mọi khó nguy do toàn bộ người của Bắc Hải cung đều đổ dồn về đây.

Nghiêm Phục cau mày tư lự :

- Thông thường độc trùng chỉ có xuất xứ từ Miêu Cương, Trang Bát Nhã dù muốn luyện cách nuôi dưỡng và nhất là cách điều động sai khiến độc trùng thì không thể không đến tận Miêu Cương và lưu ngụ một thời gian dài. Vậy mục đích đi lúc nào?

Thạch Phong Vũ cũng trầm tư :

- Điều đáng chú tâm ở đây là người phóng độc trùng không phải mục mà là ả Hải Yến. ả từng bảo mãi đến tuổi mười lăm mẫu thân mới chấp thuận để ả nhập cung. Quãng thời gian từ khi còn nhỏ cho đến độ tuổi đó nếu ả do một nhân vật có xuất xứ tại Miêu Cương nuôi dưỡng thì hiển nhiên chính nhân vật này đã bày cho ả một thủ tục vui độc ác và nguy hại là nuôi lũ độc trùng. Hay đó chính là phụ thân ả?

Quan Vân Hội không quan tâm đến điều cả hai đang bàn, đang tự hỏi lẫn nhau :

- Cần phải có khoảng cách bao xa để đủ cho người điều động độc trùng, sai khiến chúng hành hạ nạn nhân?

Thạch Phong Vũ chợt vỗ tay vào trán :

- Một câu hỏi rất hay, thế mà ta và Đại tỷ vì cứ mãi lo nghĩ chuyện đầu đầu nên không sớm phát hiện điểm mấu chốt này. Đại tỷ nói có đúng không nếu cho rằng theo lời của nhiều người đồn đại thì tùy theo từng loại độc trùng, cũng tùy vào bản lãnh uyên thâm hay nông cạn của người đào luyện mà khoảng cách có thể sai khiến độc trùng tùy theo đó mà hoặc gần hoặc xa, gần thì đôi ba trượng, xa thì có thể đến năm bảy dặm?

Nghiêm Phục dè dặt gật đầu :

- Cũng có thể như thế. Vì theo hiểu biết của lão thân, độc trùng được chia làm hai loại hoàn toàn hữu biệt. Một là Hộ Thân Trùng, hai là Xuyên Cốt Trùng.

Loại thứ nhất thì hầu hết mọi nữ nhân ở bộ tộc Miêu đều luyện. Chủ yếu để phòng thân, hãn hữu lắm mới dùng vào việc gây bất lợi cho người họ muốn hại. Và đa phần nạn nhân của họ thường là những kẻ háo sắc, toan giở trò tồi bại với họ, buộc họ phải phóng hạ Hộ Thân Trùng.

Cũng có thể họ phóng hạ không phải để mưu hại, đó là những khi họ gặp nam nhân nào vừa ý. Để độc chiếm nam nhân đó họ dùng Hộ Thân Trùng khiến nạn nhân sau này dù có lên bờ đi thật xa vẫn bị họ sai khiến độc trùng hành hạ và nạn nhân chỉ còn cách quay về với họ nếu vẫn muốn yên thân. Ở loại này thì khoảng cách để sai khiến có thể đạt đến cả trăm dặm xa.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhõm :

- Ất văn bối không bị phóng hạ loại độc trùng hộ thân. Vì suy cho cùng, thứ nhất, văn bối từ lúc bị ngắt đi đến khi tỉnh lại và kể cả lúc này hầu như vẫn chưa chịu cảnh bị độc trùng hành hạ trở lại. Chứng tỏ đây là do khoảng cách đã vượt ngoài uy lực sai khiến của Hải Yến. Thứ hai, giữa văn bối và Hải Yến, theo suy nghĩ của nàng, chỉ có thù chứ quyết không có tình. Vậy thì Hải Yến đâu cần thiết phóng hạ Hộ Thân Trùng vào văn bối.

Nghiêm Phục vẫn dè dặt dù đang gật đầu tán thành :

- Quan trọng là ở loại thứ hai, Xuyên Cốt Trùng. Hãy cứ nghĩ đây là một loại tương tự vũ khí dùng để đối địch. Vì thế sẽ tùy theo bản lãnh của người sử dụng mà sát thương của vũ khí hoặc gần hoặc xa. Và để

hiểu rõ bản lãnh sai khiến độc trùng của ả Hải Yến là thế nào, lão thân khuyên Thiếu cung chủ nên trong tâm trạng chuân bị sẵn. Để vạn nhất có bất ngờ bị hành hạ, Thiếu cung chủ dù chịu đau nhưng nhờ chuân bị sẵn sẽ không đến nỗi kêu thét lên, vô hình chung tự làm lộ chỗ ẩn thân này của chúng ta.

Quan Vân Hội nhìn quanh :

- Đây là đâu?

Nghiêm Phục gượng cười :

- Do gặp lúc khẩn cấp, thú thật lão thân cũng không ngờ ma đưa lối quỷ đưa đường thế nào không biết, lại chạy ngay đến chỗ này ẩn thân. Đây là nơi mà ở trong sâu kia chính là lối xuất nhập bí ẩn từng được Cung chủ lệnh tiên tôn dùng để cất giấu bí kíp Uyên nguyên lẫn tín vật Cung chủ. Có thể là do vong hồn của lệnh tiên tôn hiển linh đưa lối chăng?

Quan Vân Hội động tâm :

- Lối xuất nhập đó, như đã biết, phải do Tứ Vệ cung hợp lực mới có thể khai mở, đúng không?

Thạch Phong Vũ cau mày :

- Thiếu cung chủ đang toan tính điều gì?

Quan Vân Hội cười cười hỏi ngược lại Thạch Phong Vũ :

- Tiền bối phải hay không hề là bào huynh của tiên mẫu?

Thạch Phong Vũ chực đáp ngay nhưng đành chần chừ và cũng cười cười :

- Ta là... Mà thôi, Thiếu cung chủ thử đoán xem có đúng không?

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Sẽ là thất lễ nếu nãy giờ văn bối xưng hô không phù hợp nhưng trái lại không nghe tiền bối cải chính. Từ đó văn bối tự suy luận, tiền bối chỉ giả vờ mạo nhận như thế để dễ bề ra tay giúp văn bối trong lúc nguy kịch. Và đã là vậy văn bối cũng suy thêm công phu Uyên Nguyên Đảo Hải, tiền bối từng thi triển chỉ tạm giống về đại thể và uy lực không thể sánh bằng công phu đích thực. Mạo nhận là gia thân để khiến ai cũng tin đó là công phu thực. Nhờ đó cả ba chúng ta cùng thoát và bất luận ai dù muốn truy đuổi cũng phần nào kiêng dè. Phải chăng đó là toàn bộ mưu kế do tiền bối kíp nghĩ ra?

Thạch Phong Vũ bật cười, dĩ nhiên không dám cười lớn :

- So về thông tuệ, Thiếu cung chủ quả thật có đôi phần nhỉnh hơn ả Hải Yến. Điều này cho thấy trước trong cuộc chiến lần này phần thắng ắt sẽ về phía chúng ta. Đoán rất hay và hoàn toàn chuân xác. Ha ha...

Nghiêm Phục cau mày :

- Nhưng có hay không có mối liên hệ huyết thống thì liên quan gì đến cách khai thông lối xuất nhập bí ẩn vừa được Thiếu cung chủ đề cập?

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Rất có liên quan. Vì giả thử, vạn nhất Hải Yến nhờ lợi thế độc trùng, chợt phát hiện chỗ ẩn thân của chúng ta, trước khi văn bối kịp hồi phục thì sao? Ất chúng ta sẽ nguy mất nếu không có sẵn cách ứng phó?

Đến lượt Thạch Phong Vũ cũng cau mày :

- Thiếu cung chủ nói rõ hơn xem nào. Vì ta không thể nào nghĩ ra đâu là cách ứng phó, nhất là khi Thiếu cung chủ bị ả sai khiến độc trùng hành hạ.

Quan Vân Hội bảo :

- Phải chăng tiên phụ trước kia cũng đã từng một mình khai mở lối xuất nhập? Chỉ như thế tiên phụ mới đắc thủ bí kíp Uyên Nguyên và sau đó nhất thống Bắc Hải cung, đúng không? Ý văn bối là sao chúng ta không thử một lần hành động như thế. Cho dù Tứ Vệ cung Hộ pháp ở đây chỉ có hai và khiếm khuyết mất hai? Chỉ như thế mới là cách ứng phó hữu hiệu nhất.

Nghiêm Phục động tâm :

- Hãy khoan nói chúng ta có thực hiện được hay không. Giả như được, phải chăng ý của Thiếu cung chủ là muốn lão thân cùng Tứ Thạch có cơ hội luyện trước công phu Uyên Nguyên Đảo Hải để nhờ đó đối địch bảo vệ vẹn toàn cho sinh mạng Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội cười :

- Đúng là như vậy. Hay Đại hộ pháp không thích vì ngại đó là công phu chỉ dành riêng cho Cung chủ luyện? Đừng câu nệ tiểu tiết, hãy vì đại cục, nhất là vì sinh mạng của cả ba chúng ta để quyết định đâu là biện pháp ứng phó hữu hiệu và cần thiết nhất.

Thạch Phong Vũ thở dài :

- Thiếu cung chủ không chỉ đại lượng mà còn rất hảo tâm. Chỉ tiếc nếu không đủ Tứ Vệ hợp lực thì biện pháp đó dù cao minh đến đâu cũng bất khả thi.

Quan Vân Hội ngạc nhiên :

- Chỉ vì chúng ta không đủ lực ư? Hãy còn có nhiều mối nguy khác chực chờ, vẫn bối vì không am hiểu nên không thể liệu tính hết.

Thạch Phong Vũ cười gượng liếc mắt nhìn Nghiêm Phục :

- Ất ngay lúc này Đại tỷ cũng đang có lại cảm giác sợ hãi như Thạch mỗ, do nhớ lại cảnh tượng hãi hùng cả bốn người chúng ta cùng mục kích ở ngay tại đây khi được Cung chủ một lần điểm chỉ rõ cách thức khai mở lối xuất nhập?

Nghiêm Phục không thể không rùng mình :

- Ai mà lại không sợ nếu phải một mình đương đầu và đối phó với vạn tiễn xuyên tâm cùng nhiều độc khí tuôn ra ngay khi lối xuất nhập khai mở?

Quan Vân Hội ngỡ ngàng :

- Trong lối xuất nhập có nhiều mối hiểm nguy tiềm tàng đến thế sao?

Nghiêm Phục gật đầu :

- Để lão thân giải thích Thiếu cung chủ tự khắc sẽ rõ. Vì đầu tiên, do lão thân được lệnh tiên tôn chọn để trao truyền chỉ pháp Uyên Nguyên nên lão thân là người duy nhất có trách nhiệm ẩn vào một chốt ẩn, hầu làm cho cơ quan phát động. Kế đó...

Thạch Phong Vũ cướp lời :

- Kế đó Nhị và Tam vệ cung phải hợp lực, liên thủ, kẻ kiếm pháp Uyên Nguyên, người thì vận dụng Uyên Nguyên chưởng pháp để gạt đỡ vạn tiễn và xua tan độc khí từ trong bí động bay ra. Hầu tạo cơ hội cho ta dùng thân pháp Uyên Nguyên, một mình lao nhanh vào trong, khống chế và làm cho cơ quan thôi phát động. Đó là cách duy nhất để Thiếu cung chủ được an ổn lúc nhập cũng như khi xuất động.

Quan Vân Hội giật mình :

- Hung hiểm đến mức đó thật sao?

Nghiêm Phục bảo :

- Về kiếm pháp thì dù không có lão nhị ở đây, bản lĩnh của Thiếu cung chủ cũng tạm đủ để thay thế. Nhưng về độc khí thì Thạch Phong Vũ lại một lần nữa ngắt lời Nghiêm Phục.

- Độc khí thì vô ngại vì chẳng phải chính Thiếu cung chủ bảo hiện đã có tám thân bách độc bất xâm đó sao?

- Vậy thì ổn rồi ta đã có cách, nhưng chỉ tiếc phải năm bảy ngày ngày nữa Thiếu cung chủ mới có thể dụng lực và tiến hành thực hiện theo cách này. Tiếc thật, à...

Quan Vân Hội chợt thở hắt ra :

- Độc trùng có thể hành hạ văn bối bất kỳ lúc nào. Khi đó, độc trùng đâu kể văn bối có thể dụng lực được hay chưa, hoặc đã thuyền giảm nhiều hay ít thương thế? Vậy thì liệu chúng ta cứ liều. Thà như vậy để nhị vị sớm đắc thủ võ học thượng thừa hơn là mãi chờ trong thắc thỏm pháp phòng lo âu.

Thạch Phong Vũ động dung :

- Thiếu cung chủ định thực hiện ngay sao? Đừng vì quá mạo hiểm. Vạn nhất bất thành và chính Thiếu cung chủ không đủ lực ngăn cản vạn tiễn, bọn ta dù mất mạng vẫn không tiếc chỉ ngại nhất là Thiếu cung chủ sẽ không còn cơ hội hoàn thành di huấn của lệnh tiên tôn. Chi bằng chúng ta nên nán chờ thêm một ít ngày thì hơn.

Nghiêm Phục cũng khuyên tương tự :

- Ngoại trừ Khúc Hồng Nguyên, lão thân đoán quyết sẽ không một ai sớm đoán ra chúng ta đang ẩn nơi này. Thiếu cung chủ xin hãy nán chờ đừng vì nôn nóng sợ sẽ bắt cập hại.

Quan Vân Hội thở dài :

- Văn bối chỉ sợ đến lúc chúng ta toan tiến hành thì cơ hội lại chẳng còn. Nhưng nhị vị nó cũng phải. Thôi thì cứ thứ chờ hết một ngày xem sao.

Một ngày chờ đợi ngỡ là dài nhưng rồi cũng đến lúc màn đêm buông xuống.

Động thất vốn chỉ nhờ ở ánh sáng lúc ban ngày nên khi hoàng hôn kéo về đã tối sẫm, vì thế càng thêm tối mịt lúc bóng đêm thật sự buông phủ.

Đêm đến thì bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng cũng hiển hiện không chỉ nghe rõ tiếng côn trùng rả rích kêu mà còn thêm lợi thế là bất kỳ ai nếu chịu khó chú tâm ắt sẽ nghe và phát hiện bất luận tiếng động khả nghi nào đột ngột vang đến từ mọi phía.

Thạch Phong Vũ mỉm cười trong đêm :

- Địa thế của động thất này nằm khá cao, cho dù vô tình tìm đến, chỉ trong thời gian họ lao vượt lên thì những tiếng động họ gây ra sẽ tự cáo giác hành tung của họ. Quả đây là một lợi thế thật tốt cho chúng ta.

Nghiêm Phục cũng lên tiếng phụ họa nhưng cách nói thì luôn xoay quanh mối quan tâm dành cho Quan Vân Hội :

- Địa thế cao quả nhiên có lợi nhưng thời tiết khắc nghiệt ở Bắc Hải cung, càng cao càng giá lạnh, Thiếu cung chủ liệu chịu đựng nổi chăng?

Quan Vân Hội cảm kích lên tiếng :

- Văn bối cảm thấy vẫn bình ổn, kể cả cảm giác đau ở kiếm thương cũng không còn buốt nhói như lúc vừa tỉnh lại. Là nhờ linh đan và kim sang rịt thương quá hữu hiệu của Đại hộ pháp tiền bối chăng?

Nghiêm Phục bảo :

- Linh đan và kim sang chỉ là loại thông dụng. Nếu Thiếu cung chủ cảm thấy khá hơn ắt là nhờ được nghỉ ngơi gần trọn một ngày. Lão thân đã không tinh thông y thuật, nào dám nhận xằng, đây là do công của mình.

Thạch Phong Vũ chợt hỏi :

- Thiếu cung chủ cảm thấy khá hơn thật hay chỉ là cách nói để trấn an bọn ta? Xin đừng miễn cưỡng hoặc vì quá nôn nóng muốn mau chóng xuất lực khai phá bí môn nên tự kỷ ám thị và ngỡ đã ổn hơn.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Văn bối dù sao cũng tự biết quý trọng sinh mạng, nào dám ham hồ. Thay vì luôn cân phân nặng nhẹ. Vì thế, này giờ văn bối chợt có ý nghĩ và mơ hồ xuất hiện một nỗi lo lắng. Liệu đêm thanh yên vắng thế này, vạn nhất Hải Yển phát lệnh sai khiến độc trùng, khoảng cách vì nhờ có bầu không khí tĩnh lặng mà tăng lên hơn chăng?

Nghiêm Phục bỗng bật kêu, dù là khê thì vẫn thành tiếng :

- Nguy tai, Thiếu cung chủ có nhắc lão thân mới sức nhớ. Đúng là vào ban đêm nhất là những đêm có trăng, những nữ nhân của bộ tộc Miêu Cương thường nhân cơ hội này hoặc là tập luyện hoặc là thật sự phát động lệnh sai khiến độc trùng. Nếu ả Hải Yến cố ý thì chậm lắm chỉ để canh ba là điều đó sẽ diễn ra.

Quan Vân Hội lẩm bẩm :

- Canh ba? Bây giờ đã hơn canh một, chỉ còn gần hơn một canh nữa là độc trùng sẽ phát động nếu tập tục đó của bộ tộc Miêu Cương được Đại hộ pháp tiên bối nghe là đúng. Với thời gian còn lại thật sự ngắn như thế liệu có kịp không?

Thạch Phong Vũ động tâm :

- Kịp cho việc xung phá và khai mở bí môn ư? Thiếu cung chủ phải chăng đang lo là sẽ không chịu đựng thêm lần nữa nỗi đau do độc trùng phát động?

Quan Vân Hội chép miệng thở dài :

- Đó là nỗi đau mà không phạm nhân nào chịu đựng nổi hai lần liên tiếp trong cùng một ngày và khi bị hành hạ, thú thật, văn bối vẫn luôn ước thà rằng được chết có khi sẽ nhẹ nhàng hơn.

Nghiêm Phục chợt vùng đứng dậy :

- Để phát động độc trùng và mong vượt được khoảng cách xa, ả không thể không tự tìm đến một nơi có địa thế cao và thoáng đãng. Lão thân thà đi tìm ả, kết liễu ả, hơn là để Thiếu cung chủ đau đớn lần nữa.

Nhưng Thạch Phong Vũ kịp ngăn :

- Nếu vậy cả hai ta cùng đi thì hơn. Vì với một mình, Đại tỷ đừng quên một khi ả quyết định tiến hành việc phát động đã có dụng ý, mong phát hiện chỗ chúng ta ẩn thân. Dĩ nhiên quanh ả không thể không có nhiều cao thủ sẵn sàng giúp ả truy tìm Thiếu cung chủ, liệu Đại tỷ đối phó được chăng?

Nghiêm Phục hậm hực :

- Lão Tứ đi thì ai ở bên cạnh để giúp Thiếu cung chủ khi cần thiết? Còn việc đối phó được hay không lẽ nào lão thân không biết tự lo liệu?

Quan Vân Hội cũng chậm chậm đứng lên :

- Nhưng mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu trước lúc canh ba điểm, chúng ta đã có tín vật Cung chủ trong tay và dùng uy lực tối thượng để ngăn cản mọi hành vi toan gây bất lợi cho chúng ta. Đại hộ pháp tiên bối này, văn bối ổn thật rồi. Thiết nghĩ nếu để chi trì trong vòng một canh giờ, quả thật văn bối đã tự tin để vượt qua. Sao chúng ta không ngay lập tức tiến hành xung phá bí môn? Thà một lần giải quyết tận gốc hơn là chỉ phí lực và phí thời gian cho những việc tạm gọi là biện pháp tình thế, đối phó những phần ngọn.

Thạch Phong Vũ dè dặt hỏi :

- Lời của Thiếu cung chủ đúng là lời của người có tầm nhìn toàn cục, thà một lần đối diện hiểm nguy để đối phó tận gốc hơn là kéo dài mãi thời gian chỉ lo chi trì với cục diện luôn bất lợi. Nhưng liệu có đúng chăng khi Thiếu cung chủ bảo đã ổn?

Quan Vân Hội chậm chậm vươn vai :

- Đó là điều văn bối đang tự hỏi. Phải chăng chính cái lạnh khắc nghiệt ở đây có tác dụng giúp văn bối như quên hẳn cơn đau do kiếm thương gây ra? Đúng là văn bối đã ổn thật rồi. Và còn đâu là cách Tứ hộ pháp tiên bối toan thực hiện?

Thạch Phong Vũ vẫn dè dặt :

- Ta đã liệu tính vì chúng ta thiếu hẳn hai người nên tự mỗi người chúng ta sẽ kiêm nhiệm luôn phần việc của hai vị trí khiếm khuyết. Đại tỷ vẫn đảm trách khai mở cơ quan. Sau đó lúc vạn tiễn và độc khí xuất hiện, dĩ nhiên tất cả chúng ta đều tự lo bề khí để phòng độc khí thẩm nhập. Nhưng trong lúc ấy ta tuy được Cung chủ tiên nhiệm trao truyền cho thuật khinh thân Uyên Nguyên, nhưng lại cần hợp lực cùng Thiếu cung chủ ngăn cản và xua đuổi vạn tiễn độc khí, thế cho nên Đại tỷ lại sẽ là người bằng mọi giá phải lao

vào để phong tỏa và làm cho cơ quan ngừng phát động. Ta chỉ nghĩ được có thể. Đại tỷ và Thiếu cung chủ nếu có ý nào cao minh hơn xin cứ nói để cùng luận bàn.

Quan Vân Hội khẽ bảo :

- Người lao vào phải có khinh công đủ nhanh. Điều đó hãy để vân bối đảm trách.

Nghiêm Phục ngăn lại :

- Không được. Vì Thiếu cung chủ chỉ nội việc xuất lực dùng kiếm ngăn cản vạn tiễn e cũng đủ khiến cho thương thể tái phát. Nếu còn miễn cưỡng thì triển khinh công vạn nhất xảy ra hiện trạng lực bất tòng tâm, há chẳng phải Thiếu cung chủ tự chuốc thảm họa sát thân sao? Xin hãy để lão thân đảm trách phần việc nguy hiểm nhất đó.

Quan Vân Hội giải thích thêm :

- Nhưng vân bối vô ngại đối với độc. Chỉ cần có nhị vị cùng đi kèm, hỗ trợ thêm nếu vạn tiễn vẫn không thể ngăn chặn hết, thì việc phong tỏa và làm cho cơ quan ngừng phát động quả thật nào phải khó thực hiện.

Nghiêm Phục thở ra :

- Nếu được như thế còn gì bằng. Lão thân chỉ ngại Thiếu cung chủ không đủ lực mà thôi. Và vạn nhất Thiếu cung chủ nếu có mệnh hệ gì, bọn lão thân sẽ biết nói gì hoặc giải thích ra sao khi gặp lại lệnh tiên tôn ở Cửu Tuyền?

Thạch Phong Vũ hắng giọng :

- Ta cũng có ý nghĩ như thế. Nhưng nếu Thiếu cung chủ đã quyết, hay là chúng ta cứ chờ thêm một ngày nữa cho Thiếu cung chủ được thuyền giảm nhiều hơn?

Quan Vân Hội phản ứng ngay :

- Không được đâu. Vì nếu ngày đêm nay vân bối bị độc trùng hành hạ, dẫn theo sau là chỗ ẩn thân này bị phát hiện, chúng ta sẽ không còn một cơ hội nào để tiến hành chuyện này. Hãy thực hiện ngay thì hơn.

Nghiêm Phục vụt nghiêm giọng :

- Muốn như thế Thiếu cung chủ không thể không nhượng bộ bộ lão thân một lần. Hãy để cho lão thân hoặc Tứ Thạch thực hiện phần việc cuối cùng. Hay là Thiếu cung chủ ngại nếu để lão thân vào trước sẽ đoạt mất bí kíp của Thiếu cung chủ?

Quan Vân Hội bật kêu :

- Sao Đại hộ pháp lại có ý nghĩ này? Không bao giờ, vân bối không bao giờ dám có ý nghĩ nan hoặc không tin nhị vị. Xin đừng nghĩ sai cho vân bối.

Thạch Phong Vũ bảo :

- Điều tiên quyết nếu muốn xung phá bí môn mà vẫn được an toàn thì theo lời lệnh tiên tôn từng căn dặn mọi người không được nghi kỵ lẫn nhau. Và để Thiếu cung chủ thật sự tin vào thành ý của bọn ta. Được rồi Thạch Phong Vũ này xin lập trọng thệ trước. Nếu như có nhị tâm, Thạch Phong Vũ này nguyện chết không toàn thây.

Đến lượt Nghiêm Phục toan lập thệ, Quan Vân Hội vì đoán biết trước, ngăn lại :

- Vân bối đã chẳng nói là không hề nghi ngờ sao. Vì vậy nhị vị hà tất phải lập thệ. Tứ hộ pháp tiên bối nên lấy lại những gì mình vừa nói, đừng tỏ ra quan trọng đến thế.

Thạch Phong Vũ hắng giọng :

- Ta chỉ muốn được Thiếu cung chủ thật sự tin. Bằng không thà đừng tiến hành, kéo chỉ chuốc họa cho tất cả chúng ta.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Văn bối đã bảo tin là tin. Được rồi, vậy thì cứ theo những gì Tứ hộ pháp sắp đặt mà hành động. Hãy bắt đầu đi thôi.

Và để minh chứng cho lời vừa nói, Quan Vân Hội từ từ rút kiếm ra.

Choang...

Thạch Phong vũ lập tức tiến lại đứng cạnh Quan Vân Hội :

- Đại tỷ!

Nghiêm Phục dẫn đo một lần cuối :

- Sẽ rất nguy hiểm đấy. Không ai thay đổi ý định sao? Được. Vậy lão thân xin bắt đầu. Nào, cả hai mau tiến đến và chờ sẵn ở phía hậu động. Dù sẽ không nhìn thấy gì nhưng ngay khi nghe lão thân phát hiệu lệnh, cả hai vẫn xuất lực đừng chần chừ, rõ chưa? Một hai ba! Mau!

Quan Vân Hội loang kiếm vun vút.

Ào... Ào...

Đứng cạnh Quan Vân Hội, Thạch Phong Vũ cũng tung đủ song kinh, xô loạn về phía trước bất chấp là họ chẳng hề nhìn thấy gì.

Vù vù...

Xuất hiện ở phía sau Quan Vân Hội từ lúc nào không rõ, Nghiêm Phục bỗng kêu lên :

- Dường như đã có gì không đúng! Tại sao kiếm của Thiếu cung chủ hoàn toàn không va chạm vào bất kỳ vật gì? Không có vạn tiễn ư?

Quan Vân Hội cũng sớm nhận ra điều đó nên đang từ từ thu kiếm về :

- Hãy bật hỏa tập lên. Phải chăng cơ quan chưa được phát động vì đã trải qua thời gian quá dài?

Nhưng Thạch Phong Vũ kêu ngăn lại :

- Không phải cơ quan chưa phát động. Mà là không hề có độc khí lẫn vạn tiễn. Có chăng là độ đó Cung chủ ắt đã có ý sắp đặt, chủ ý dọa chúng ta, vì lo ngại chúng ta sẽ không giữ lời. Dùng kế này quả thật cao minh. Ha ha...

Nghiêm Phục bật gắt :

- Lão Tứ định gây kinh động cho khắp Bắc Hải cung ư? Có chi lại cười?

Thạch Phong Vũ như nhớ lại và dừng cười ngay :

- Hà. Đại tỷ không cảm thấy đáng cười cho những ngu xuẩn của chúng ta sao. Đã bị người lừa gạt như trẻ lên ba, thật đẹp mắt cho bọn ta bốn người được mệnh danh là Tứ Vệ Công Hộ pháp. Hà hà...

Quan Vân Hội sững sờ :

- Ý của Tứ hộ pháp tiền bối là...

Ồi... Ồi...

Quan Vân Hội chợt lão đảo và nếu không có Nghiêm Phục kịp giữ lại e khó tránh bị ngã. Nhưng liền lúc đó cũng đến lượt Nghiêm Phục bị khuỵu dần xuống.

- Thạch Phong Vũ người... A a...

Thạch Phong Vũ khê sụt :

- Đại tỷ vừa nói gì, nhớ không? Đừng gây kinh động cho khắp Bắc Hải cung chứ? Yên tâm đi, cả hai không đến nỗi chết đâu mà lo. Tiểu tử thì chỉ bị độc trùng hành hạ, sau đó cũng dần dần tự khỏi thôi. Đã chịu một lần rồi, thêm lần nữa ắt sẽ mau quen. Hà hà...

Quan Vân Hội đau đớn đến nghiêng răng ken két :

- Độc trùng... Độc trùng...

Nghiêm Phục thì rên hừ hừ :

- Có phải chính họ Thạch người đồng mưu cùng ả Hải Yến và mụ Trang Bát Nhã? Ừ... Ừ...

Thạch Phong Vũ lại cười hềnh hếch :

- Đại tỷ quên mỗi từng bị Lưu Hồ Cẩm thu phục sao? Vậy thì cũng như nha đầu Hải Yến ta chỉ vờ bị thu phục để tiến hành mưu đồ dò xét của riêng ta.

Nhờ đó, ta phát hiện khá nhiều điều lý thú. Một là khó thể tin vào họ Khúc, chỉ là hạng gió chiều nào che chiều đó. Và họ Khúc đã quá tin vào lão Lưu, khiến ta, đến chuyện ngổ ỷ, định kêu gọi Tứ Vệ cùng hợp lực cũng không dám.

Phần mụ thì mặt mày lúc nào cũng kín như bưng ta làm sao biết lòng da mụ nghĩ như thế nào để mong tiến hành hợp tác. Vậy thì chuyện đó kể như bất thành, cũng là lúc ta phát hiện điều thứ hai ả Hải Yến có nhiều hành vi thật đáng nghi. Hà hà... Vậy là ta cứ để yên hầu ngầm dò xét. Cuối cùng cũng biết ả âm thầm hành sự cho một nhân vật bí mật nào đó. Ta đâu ngờ ả là cốt nhục của mụ Trang Bát Nhã? Dù thế, vì tình cờ phát hiện ả có một lần lên gặp gỡ mụ họ Trang, ta chợt nhớ đến mối hận tình của mụ dành cho Quan Vân Du, ắt thế nào cũng có kể từ khi mụ được tin họ Quan đã lập gia thất. Ta đã thay đổi hình đổi dạng lên chỉ điểm cho ả thuật nuôi dưỡng và đào luyện độc trùng. Và bây giờ ta nhờ ả nên đắc thành sở nguyện. Hãy chờ ở đây nha. Chờ ta thu thập xong bí quyết Uyên Nguyên lẫn tín vật Cung chủ. Lúc quay lại, tùy theo kết quả ta thu thập, ta sẽ có cách an bài ổn thỏa cho cả hai. Hãy chờ nha. Hà hà...

Tiếng cười xa dần, nhờ đó Quan Vân Hội nghe tiếng Nghiêm Phục thì thảo bên tai :

- Thiếu cung chủ đau lắm ư? Chúng ta phải mau thoát khỏi chỗ này. Họ Thạch một khi đã có toan tính và dự mưu với thời gian dài lâu như thế sẽ không bao giờ tha mạng cho chúng ta.

Quan Vân Hội vẫn nghiêng răng ken két vì bị độc trùng hành hạ :

- Tiền bối bị thương như thế nào?

- Lão thân ư? A... Do hấn hạ thủ bất ngờ và có toan tính sẵn, toàn bộ võ công của lão thân đều bị hấn phế bỏ.

Quan Vân Hội rúng động :

- Vậy làm sao thoát?

- Không đi được thì bò. Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Nhưng phải thực hiện ngay.

Chợt vang lên tiếng của Thạch Phong Vũ mơ hồ từ mãi trong sâu, gào phẫn nộ :

- Ta lại bị lừa. A... A... Thất phu Quan Vân Du thật đáng chết. Sao cứ lừa mãi ta? A... A...

Quan Vân Hội thập phần khiếp đảm :

- Vậy là không có bí kíp cũng không có tín vật Cung chủ cất giấu ở đây?! Lão Thạch đang cơn phẫn nộ, chúng ta e khó thoát.

Và đúng như Quan Vân Hội đoán một lần nữa lại nghe tiếng Thạch Phong Vũ gào, lần này thì thật gần :

- Tất cả phải chết. Ta sẽ giết tất cả! A a...

Tiếp đó là tiếng bước chân của Thạch Phong Vũ huỳnh huych chạy trở ra.

Nghiêm Phục chợt thì thảo :

- Dường như không đúng với lời Thiếu cung chủ đoán. Hấn chạy ra rất nặng nề. Hoặc giả đã xảy ra điều gì bất ổn mà kể cả bản thân hấn cũng không phát hiện?

Thạch Phong vũ đã chạy đến gần. Đồng thời thật lạ là họ Thạch vừa gào vừa thở hồng hộc như thể có cả mười người cũng thở một lúc :

- Tiểu tử đâu? Phụ thân ngươi dám dối lừa bọn ta dễ như lừa lũ trẻ lên ba. Mỗi hận này, ta sẽ khiến ngươi chịu đau đớn đủ ba ngày ba đêm mới hả dạ. Hãy đón nhận số phận của ngươi. Vì ngươi đáng bị độc trùng hành hạ như thế. A... A...

Và tiếng gào của Thạch Phong Vũ càng lúc càng kéo dài. Nhưng càng về sau thì nghe càng bi thảm lạ, như thể chính lão Thạch đang lâm cảnh vật vã vì đau, thể mới kỳ quái.

Càng lạ hơn là sau đó Quan Vân Hội chợt tìm đâu ra sức lực để đứng bật dậy cũng là lúc có tiếng lão Thạch nặng nề tự ngã vật xuống.

Huych!

Nghiêm Phục như phát hiện điều đó :

- Thiếu cung chủ không hề bị độc trùng hành hạ? Chỉ giả vờ để họ Thạch tự phơi bày chân tướng?

Quan Vân Hội tiến lại gần Thạch Phong Vũ. Và thay vì đáp lời Nghiêm Phục, Quan Vân Hội chợt gần giọng hỏi lão Thạch :

- Vật ước thúc đâu? Ta biết lão chỉ được tiên phụ giao giữ vật này. Còn bảo vật ước thúc được cất giấu ở Cuồng Sa Vực chỉ là lời dối trá của lão, đúng không? Vì bản thân ta từng rơi vào Cuồng Sa Vực, ở đấy làm gì có chỗ để giấu bất kỳ vật gì? Hãy mau giao vật ước thúc cho ta.

Tiếng của họ Thạch thật nhỏ :

- Tại sao ngươi có thể đưa độc trùng quay trở lại hành hạ ta? Làm sao ngươi biết ta đang cất giữ vật ước thúc?

Quan Vân Hội mò tìm khắp người lão họ Thạch :

- Độc trùng là sở trường của lão. Sao lão hỏi một điều ta không thể đáp? Đại hộ pháp tiên bối, vật ước thúc có phải là vật này, một mảnh dẹt mát lạnh như thể Ngọc Thạch. Trên mặt có nhiều vết nhỏ li ti được khắc sâu xuống?

Nghiêm Phục vẫn cất giọng yếu ớt của người bị phế bỏ hết võ công :

- Đúng là vật đó nhưng không phải ngọc thạch. Trái lại, vì là một mảnh vỡ từ xương cốt của loại quái thú nào đó thật to lớn, nên bọn ta trước kia mới dễ dàng tự khắc vào đó những lời minh ước, mãi mãi thuận phục và tuân theo mọi sai bảo của lệnh tiên tôn. Nhưng có phải độc trùng đã từ nội thể của Thiếu cung chủ chuyển hết qua và hành hạ lão họ Thạch?

Quan Vân Hội vẫn không buồn đáp, có lẽ vì mãi lo căn vặn cất vấn lão họ Thạch phản trắc :

- Hãy nói mau, phải chăng ở bên trong bí động không hề có vật gì ngoại trừ một loại thảo mộc có những chiếc lá to tựa bàn tay, cũng chia năm khứa như năm ngón tay?

Giọng của họ Thạch đã nhỏ tựa :
:

- Làm sao ngươi biết? Hay trước lúc chết phụ thân ngươi đã cho ngươi biết tất cả không gì được bố trí ở đây. Đúng không? Hự!!

Quan Vân Hội nhảy lùi về thật nhanh :

- Lão sẽ chết không toàn thây, đúng như lúc này lão đã tự ý lập thệ. Vì không cần nghe ai nói ta cũng rõ vì sao lão chết. Mảnh xương này phải có xuất xứ từ thân một loại đại xà. Khắc ký với đại xà chính là Ngũ Chỉ Tiên Thảo. Phải chi lão đừng giữ vật ước thúc bên mình thì đâu bị sự khắc ký, khiến Ngũ Chỉ Tiên Thảo tự phát sinh độc tố. Và vì lão bị độc chất công phạt dẫn đến hiện trạng nội khí chân nguyên mất hết dần. Ta đoán lão phát động độc trùng nhưng vì thể trạng lão kém hơn nên độc trùng tự chuyển qua hành hạ lão. Đó là họa do lão tự gây ra nên phải tự gánh lấy. Vĩnh biệt!

Nghiêm Phục gượng kêu :

- Độc trùng không hề tự chuyển. Vì họ Thạch một khi đã cạn kiệt chân lực thì làm sao điều động được độc trùng? Thiếu cung chủ mau cẩn trọng. Vì lão thân cho rằng ả Hải Yến sắp tìm đến đây.

Liền có tiếng cười đắc ý của Trang Bát Nhã và Hải Yến cùng vang từ phía bên ngoài vào.

- Có cần trọng cũng vô ích. Vì tất cả bọn người đều bị bao vây, đừng mong thoát. Ha ha...

- Người thật may, nhờ ta phát lệnh nên độc trùng quay tìm về ổ chủ đứng vào lúc lão Thạch mất mọi năng lực ngăn cản. Nhưng trước sau gì người cũng phải mất mạng thôi. Ha ha...

Quan Vân Hội thất kinh, vội ném bỏ mảnh vật ước thúc, đồng thời mang thật nhanh Nghiêm Phục vào tận bên trong sâu bí động :

- Đại hộ pháp hãy mau điem chỉ. Đây là chỗ phát động cho cơ quan bế ngược lại lối xuất nhập?

- Ở bên tả tính từ ngoài vào, trên một tảng đá thứ ba.

Quan Vân Hội làm theo.

Cơ quan phong bế lại. Nhưng cùng hiện diện ở bên trong bí động với Quan Vân Hội và Nghiêm Phục còn thêm một nhân vật nữa đã kịp lao theo vào sát na cuối cùng.

20. Bí Kíp Uyên Nguyên-ngọc Bài Cung Chủ

Trong màn đêm đen dày đặc vây bủa xung quanh, Quan Vân Hội nghe tiếng Trịnh Hải Yến đắc ý phát thoại :

- Sao lâu rồi không nghe người lên tiếng cũng không tìm cách tấn công dù biết chắc chỉ mỗi mình ta kịp lao theo vào đây? Phải chăng người không đủ tự tin sẽ thắng được ta do kiếm pháp của người không thể nào tiên phát chế nhân, đành chờ ta xuất thủ trước mới có phương hướng hầu dựa vào đó hầu phát chiếm tiên cơ.

Quan Vân Hội vẫn đứng yên bất động, vừa thủ kiếm ở tay vừa thăm cầu mong Nghiêm Phục đừng bất chợt gây tiếng động, dù là thở mạnh cũng không nên không phải. Nhưng cùng lúc đó Quan Vân Hội lại ngấm ngầm từ từ khom người xuống dùng cánh tay còn lại mẩn mò tìm dưới nền đá cứng.

Trịnh Hải Yến lại lên tiếng :

- Người định im lặng đến bao giờ? Nếu ngại không phải là đối thủ của ta, ắt do thương thế của người chưa thuyên giảm là bao, vậy sao không mở miệng van xin, biết đâu ta sẽ nghĩ tình mà tạm dung tha cho mạng cầu trệ của người một lần.

Quan Vân Hội đã mò tìm được vài ba mẫu đá vụn liền lẳng lẳng ném mỗi mẫu cho va chạm vào vách đá cách đó không xa.

Cạch...

Và hầu như cùng một lúc với tiếng động do mẫu đá được ném chạm vào vách thạch động phát vang lên thì tiếp liền theo còn vang lên một tiếng động khác thật nhỏ.

Bụp...

Tiếng động thứ hai này làm Quan Vân Hội lo ngại, càng giữ im tiếng và thủ kiếm chặt hơn.

Nhưng Quan Vân Hội đã quá lo xa. Bởi sau tiếng bụp vừa rồi chỉ là tiếng của Hải Yến hậm hực thóa mạ :

- Người là hạng rùa đen thối tha chắc? Sao lại quá nhát đảm, thay vì tấn công ta thì chỉ dám gây tiếng động giả tạo, làm một chiêu của ta vừa rồi va vào vách đá thật uổng phí? Hãy tỏ ra là trang nam nhi đại trượng phu xem nào. Đừng nhút nhát như thể rùa đen thối tha chỉ chuyên rúc đầu thụt cổ chứ?

Quan Vân Hội lại lặng lẽ ném mẫu đá thứ hai.

Cạch...

Và Quan Vân Hội chấn động thật sự khi nghe rất rõ dù đã ném mẫu đá thì trước sau vẫn có tiếng bụp vang lên nối tiếp như đã xảy ra lần đầu.

Ngược lại Quan Vân Hội, Hải Yến đã bắt đầu động nộ :

- Nhất đảm như người thật uống cho câu nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất. Phải chăng thân phụ người trước kia chẳng ra gì mới sinh hạ người cũng là kẻ vô dụng không hơn không kém! Nếu là người, ta thà...

Hải Yến bởi động nộ quá nên quát quá lớn, tiếng quát va loạn vào các vách đá và vang dội lại từ tứ bề. Đó là lúc Quan Vân Hội lén ném mẩu đá tiếp theo, lần này là ném ngay vào chỗ Hải Yến đang oang oang phát thoại.

Nhưng Hải Yến vẫn phát hiện, vì thế dù đang quát, ả vẫn dừng lời, có lẽ để tránh bị vật lạ ném đến và may đã thoát. Bằng chứng là ngay sau đó, thay vì quát nữa, Hải Yến chợt tung loạn chưởng kinh, dụng chỗ nào quát chỗ ấy, gây một phen huyền não khắp thạch động bị bịt kín tứ bề.

Ầm! Ầm!

Ào ào...

Quan Vân Hội đã kịp đưa Nghiêm Phục lùi lại và cùng ngồi thụp xuống thật nhanh. Đồng thời nhân cơ hội tiếng chấn kinh vang dội khắp xung quanh, Quan Vân Hội thì thảo căn dặn :

- Tiền bối hãy nhớ ngồi thật im. Được chứ?

Và vì Nghiêm Phục không thể đáp, có lẽ thế, Quan Vân Hội dựa theo hướng phát kinh, vừa nhẹ nhàng vừa nhanh lao bật ngay vào phương vị Trịnh Hải Yến đang đứng. Một ngọn tả kinh cũng được Quan Vân Hội lẳng lẽ quật tung ra.

Một lần nữa Hải Yến phát hiện kịp lúc :

- A... Cuối cùng thì cáo cũng để lộ đuôi. Đờ!

Bụp!

Lại là một tiếng bụp vang ra.

Nhưng thật may Quan Vân Hội đã di hình hoán vị kịp lúc. Không chỉ có thế, Quan Vân Hội lúc này còn ung dung lên tiếng phát thoại :

- Đa tạ nha, Hải Yến cô nương. Vì nhờ cách cô nương giúp, tại hạ giờ đây có thể dùng kỳ chiêu Giáp Cốt Công để cùng cô nương giao phong một phen. Và vì là Giáp Cốt Công, một công phu có lẽ cô nương đã mấy lần ném mùi lợi hại nên cô nương đừng mong xuất kỳ bất ý dùng Hóa Nguyên Quang chỉ lực như này giờ, mong làm cho tại hạ thất tán công phu. Và đừng nói tại hạ là người nhất đảm, trái lại tại hạ chưa bao giờ can trọng thừa. Ha ha...

Bảo là giao phong nhưng giữa song phương phần thì không nhìn thấy mặt phần thì cả hai cùng lo sợ sở học kỳ quái của đối phương như nhau nên đa phần giữa cả hai chỉ xảy ra chuyện vờn đuổi là chủ yếu, chưa một ai dám cùng nhau chạm kinh.

- Người nếu tự phụ vào kỳ chiêu của Giáp Cốt Công sao không dám thử cùng ta chạm chiêu, dù chỉ một lần? Trái lại cứ mãi nhảy tránh thế sao?

- Há lẽ cô nương chẳng phải cũng đang hốt hoảng nhảy tránh đó sao. Mà này nếu muốn lên lần đi để hạ thủ Đại hộ pháp tiền bối thì đừng có quên kỳ chiêu của tại hạ vẫn luôn chờ để gây bất lợi cho cô nương đấy. Như chiêu thứ bảy của Giáp Cốt Công này chẳng hạn.

- Là tà môn công phu thì có, kỳ chiêu gì những chiêu thức thoát tả thoát hữu, lúc cao lúc thấp của người? Nếu đã vậy ta cứ thế này chi trì. Và chỉ một lúc nữa, thế nào mẫu thân ta cũng phát hiện cách khai mở cơ quan để xông vào. Thử xem đến lúc đó người ứng phó như thế nào cho biết. Trúng!

Bụp!

- Hựt rồi! Tại hạ đã chuyển qua bên tả của cô nương đây này, không thấy sao? Còn việc khai mở cơ quan ư? Cô nương đừng quá hy vọng kéo lại não nề thất vọng. Vì hiện tại, ngay Đường Hữu Sơn Nhị hộ pháp

và lão tam Khúc Hồng Nguyên, e khắp võ lâm đương đại chẳng một nhân vật nào am hiểu cách khai mở cơ quan từ bên ngoài. Đệ bất kỳ chiêu đây. Đỡ!

Ào...

- Người bỗng thay đổi lối xưng hô với ta? Tại sao vậy?

- Vì thân phận cô nương lúc này đã minh bạch. Tại hạ không muốn giữ lối xưng hô cũ phần nào cũng vì giúp cô nương thực hiện trọn vẹn một lời nói, gần như là lập thệ. Không được ư?

- Hừ. Ta đã nói thế nào mà người cho rằng gần như lập thệ?

- Là...

- Trúng!

Bụp!

- Lại hụt rồi! Kỳ chiêu Giáp Cốt Công của tại hạ cũng lợi hại đấy chứ? Ha ha...

- Chỉ giỏi luồn lách lẫn trốn như gián ngày, lợi hại đấy mà phô trương? Trúng này!

Bụp!

- Vẫn hụt. Tại hạ nếu giỏi luồn lách thì tài miệng lưỡi giả biện của cô nương nào kém gì. Hay nhất là cô nương cố tình không nhớ lời đã nói với tại hạ. Đâu như là: "Với thân phận một a hoàn, tiểu tỳ hứa mãi tận trung vì Thiếu cung chủ, đúng chứ? Ha ha..."

- Không sai. Nhưng vì đó là thân phận giả, ta phải nói như thế mới mong chiếm được lòng tin của người.

- Chiếm lòng tin? Ha ha... Trái lại thì có. Vì ngay từ đầu tại hạ đã ngờ và luôn luôn nghi ngờ dụng ý của cô nương. Và vì ngờ nên tại hạ tương kế tựu kế, nhờ đó mới có cơ hội tuần tự được gặp đủ mặt Tứ Vệ cung Hộ pháp. Chỉ một điều đáng tiếc là tại hạ không biết nên không lường tính đến chuyện bị phóng hạ độc trùng. Nhưng dẫu sao, gậy ông lại đập lưng ông, độc trùng như châu hoàn hiệp phổ, cuối cùng đã hại chính chủ nhân của lũ độc trùng... Ủy, cô nương định chạy đi đâu? Đỡ!

Vù...

- Người trúng kế ta rồi. Ha ha... Đỡ!

Bụp!

Có tiếng Nghiêm Phục vì lo nên bật kêu :

- Thiếu cung chủ?

Hải Yến cũng vừa vặn ngưng cười :

- Chỉ cần giả vờ tìm cách để hạ thủ mục họ Nghiêm, người vì quá lo nên lập tức sa vào bẫy của ta. Mùi vị của Hóa Nguyên Quang chỉ lực là thế nào, hử, Quan Vân Hội?

Có tiếng bật hỏa tập xoành xoạch vang lên và một đốm hỏa quang bùng sáng liền xuất hiện soi tỏ diện mạo đang lo lắng của Nghiêm Phục, người đang từ từ nâng cao ngọn hỏa tập đang cầm trên tay :

- Là lão thân đã gây hại cho Thiếu cung chủ rồi sao? Ôi... Lão thân thật đáng chết.

Chợt có tiếng Hải Yến vừa quát vừa nhảy xổ vào Nghiêm Phục :

- Đứng im đó. Và cứ đưa cao hỏa tập như thế cho ta. Nếu dám manh động hoặc có bất kỳ cử chỉ nào khác lạ, ta lập tức lấy mạng mụ. Rõ chưa?

Quan Vân Hội lúc này đang lơ đãng và lui về để tìm cách dựa lưng vào vách đá, nếu không có lẽ sẽ bị ngã. Cuối cùng vẫn chịu cảnh tạm thất tán võ công do Hóa Nguyên Quang chỉ lực được Hải Yến thừa cơ hội lập kế phát ra chạm vào người. Do vậy Quan Vân Hội vẫn gắng gượng hô hoán, gọi mà không tin vào điều đang mong sẽ thành hiện thực :

- Đừng để mất bí kíp?! Đại hộ pháp chẳng phải ngay dưới chân tiền bối là một vật gì đó sao? Mau hủy đi dù mất mạng cũng phải hủy đi vật đó cho bằng được. Nhanh lên!

Dưới ánh hỏa quang của hỏa tập Nghiêm Phục cuối mắt nhìn xuống chân và đành ngơ ngàng mục kích cảnh Trịnh Hải Yến ung dung nhặt lấy một vật tương tự một quyển kinh thư mà này giờ dù ngồi bên cạnh, Nghiêm Phục hoàn toàn không phát hiện.

Hải Yến đặc ý đoạt luôn hỏa tập của Nghiêm Phục và tự tay soi chiếu ánh sáng vào quyển kinh thư.

- Tâm Pháp Uyên Nguyên? Ha ha... Cuối cùng thì Hải Yến cũng đắc thủ Uyên Nguyên bí kíp. Ha ha...

Như kẻ đang khát nay gặp nguồn nước mát, Hải Yến dùng ánh sáng hỏa tập xem mê mẩn quyển bí kíp. Hầu như quên cả việc phải mau chóng hạ thủ Quan Vân Hội, mà chỉ một lúc nữa thôi ắt không còn bị cảnh thất tán vô công vì diệu dụng kỳ quái của Hóa Nguyên Quang chỉ lực cũng đến lúc kết thúc.

Tương tự, Hải Yến cũng không hề gấp gáp trong việc lấy mạng Nghiêm Phục là nhân vật kẻ như bất lực vì đã bị phé bỏ vô công.

Quan Vân Hội mừng thầm và hy vọng Hải Yến hãy cứ mãi xem mê say như thế cho đến lúc bản thân Quan Vân Hội có thể tự khôi phục vô công.

Và đúng như Quan Vân Hội thầm hy vọng. Hải Yến thật sự xem chăm chú, đến nỗi hỏa tập tàn dần rồi tắt hẳn mà Hải Yến chững như không kịp nhận ra.

Màn đêm đen buông phủ trở lại...

Có tiếng Hải Yến chợt thở dài thườn thượt và ảo não...

Quan Vân Hội thì bồn chồn lo lắng, cứ miễn cưỡng thủ kiếm trong tay, đồng thời vừa chờ vừa không chờ Hải Yến lao đến để kết thúc mọi việc trước khi Quan Vân Hội kịp khôi phục toàn bộ công phu.

Nhưng Hải Yến vẫn không hành động như thế trái lại cứ thở dài và thở dài...

Cuối cùng, khi đã phục nguyên, Quan Vân Hội nhẹ nhàng hít vào một hơi thật dài và cố che đậy để mong Hải Yến đừng phát hiện việc bản thân Quan Vân Hội đã phục nguyên.

Tuy nhiên Hải Yến không thể không phát hiện điều đó. Bằng chứng là Hải Yến đã chờ đến lúc đó mới cổ tỉnh lên tiếng :

- Người đã phục nguyên chưa?!

Quan Vân Hội dù lấy làm lạ vẫn từ từ điểm một nụ cười nhạt để bất ngờ chuyển dịch thân hình sang phía khác.

Chợt Hải Yến lại lên tiếng :

- Đừng ngại. Ta sẽ không giao đấu cũng không lên dùng Hóa Nguyên Quang chỉ lực để hại người. Chỉ vì... Chỉ vì... Ta là...

Quan Vân Hội bật lao đến :

- Cô nương ngộ tại hạ tin sao? Lần này cô nương đừng mong dùng lại thủ đoạn đã hai lần hại tạ hạ. Đỡ!

Hải Yến bật gắt :

- Dừng tay ngay. Ta và người là tỷ đệ. Ta không muốn chúng ta lại tương tàn, dường như đây là ý định của mẫu thân ta, cũng là đại nương của. Người. Ta và người cùng có chung họ Quan đấy. Nghe rõ chưa?

Quan Vân Hội khựng lại nhưng vẫn cẩn trọng thủ kiếm.

- Có chuyện đó ư? Lấy gì để minh chứng?

Lại có tiếng Hải Yến thở dài :

- Trong tâm pháp Uyên Nguyên có di thư của phụ thân. Nếu người có hỏa tập, cứ xem qua khắc rõ. Đây là điều quả thật ta dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ đến. A...

Quan Vân Hội lặng người, chủ yếu là để tự ngẫm nghĩ...

Bổng có tiếng Nghiêm Phục ào ào hắng giọng :

- Sự thể là thế nào? Hải Yến người vì đã xem qua di thư, có thể vấn tắt thuật lại chẳng? Hãy nhanh lên nha nếu đây không là kế trá ngụy nào nữa của người. Vì sau đó, cả người cũng phải lo ứng phó với nhiều điều hung hiểm nữa thế nào cũng xảy đến.

Quan Vân Hội vì chờ nghe nên vẫn lặng thinh không màng lên tiếng.

Biết ý, Hải Yến bảo :

- Người không tin, hay vì không có hỏa tập nên không thể tự xem di thư? Nhưng dù vì lý do gì đi nữa, kể thì ta cứ kể, còn tin hay không, ta tùy người định liệu. Là thế này...

Chợt Quan Vân Hội bật kêu :

- Không kịp nữa rồi. Đại hộ pháp có nghe tiếng cơ quan khai mở? Làm thế nào họ phát hiện và còn dám phát động cơ quan?

Nghiêm Phục cứ ào ào :

- Chỉ có Khúc Hồng Nguyên mà thôi. Hãy tin như thế và nên chuẩn bị sẵn. Vì một khi kể cả hấn cũng phát hiện ở đây không hề có cơ quan mai phục thì tất cả sẽ xông ừa vào.

Lập tức có tiếng Khúc Hồng Nguyên cười ngạo nghễ :

- Hóa ra Khúc mỗ đoán không sai. Hãy nghe cho rõ đây, ở ngoài đều đã chôn sẵn hỏa dược, không những thế trong tay ta tình cờ đang cầm giữ vật ước thúc. Bọn người thật độc ác khi nhẫn tâm hạ sát Thạch Phong Vũ dù sao cũng nhờ có hấn bọn người mới có thể khai mở bí động. Mụ họ Nghiêm nếu vẫn tuân giữ ước thúc thì hãy ngoan ngoãn tự tiến ra ngoài này. Và nhớ chỉ cần một cử chỉ nào mạnh động, ta thà phá hủy tất cả, hơn là để bọn người độc chiếm tín vật cũng như bí kíp. Nghe rõ chưa?

Nghiêm Phục chợt khẽ gọi :

- Thiếu cung chủ...

Quan Vân Hội tiến lại gần Nghiêm Phục và thì thầm cũng thật khẽ :

- Văn bối biết rồi. Hành động lúc này là làm sao tiền bối phải dẫn dụ lão Khúc tự bước vào đây.

Hải Yến cũng tự cho phép bản thân tiến đến gần góp lời :

- Ta biết người muốn lợi dụng độc tố tự phát sinh từ Ngũ Chỉ Tiên Thảo. Nhưng ta cũng biết rất rõ kẻ đa nghi như lão Khúc sẽ không bao giờ mạo hiểm. Ngược lại để lão nghi, việc lão phát động hỏa dược phá hủy tất cả nhất định thế nào cũng xảy ra.

Nghiêm Phục phụ họa theo Hải Yến :

- Bản tính cố hữu của họ Khúc là chỉ tin vào điều chắc chắn. Đồng thời nếu lão thân không ngoan ngoãn thể ra ngay lúc này sẽ cũng là điều bất lợi. Vì thế, ý của lão thân là...

Quan Vân Hội ngắt lời :

- Đừng bảo văn bối sẽ chấp thuận để tiền bối hy sinh cùng chết với họ Khúc. Có phải tiền bối toan bẻ mang theo một vài lá Ngũ Chỉ Tiên Thảo và giấu trong người? Kế này cũng được với điều kiện tiền bối phải phục sẵn một ít máu huyết của văn bối hầu ngăn ngừa độc chất phát tác.

Hải Yến hắng giọng :

- Ấu chỉ còn mỗi một phương cách đó thôi. Vì...

Khúc Hồng Nguyên bỗng quát vọng vào :

- Có phải người đây chẳng Hải Yến? Đã xảy ra điều lạ lùng gì khiến người bỗng hiện hữu cùng một chỗ với tiểu tử Quan Vân Hội? Trừ phi y đã bị người uy hiếp, đành giúp người khai mở bí động và mẫu thân người

vừa từ chỗ này bỏ đi, ắt là bí kíp Uyên Nguyên lẫn tín vật Cung chủ đã rơi vào tay họ Trang, thân mẫu người. Thật như thế chẳng?

Hải Yến thất kinh :

- Nguy mất. Tuy rằng lão ta đoán sai nhưng với tính khí lão ta e..

Nghiêm Phục bỗng bật gào :

- Có mùi diêm sinh Tam Khúc... Mau dập tắt ngay. Bí kíp vẫn ở đây, người không được hành động hồ đồ. Ngừng việc phá hủy ngay!

Quan Vân Hội vội chộp Nghiêm Phục nhắc lên :

- Muộn rồi. Trừ phi chúng ta đánh liều cứ xông bừa ra một phen. Nhanh lên!

Khúc Hồng Nguyên đã cười vang :

- Nghiêm mục cũng bị uy hiếp?! Ta nghe rõ âm thanh mục hoàn toàn vô lực. Đúng chẳng? Thôi đành vậy vĩnh biệt tất cả. Ha ha...

Hải Yến chộp và lôi Quan Vân Hội chạy ngược vào trong sâu :

- Xông ra là chết. Thà nấp lại, hy vọng vẫn còn bảo toàn tính mạng. Nhanh!

Nền đất dưới chân bắt đầu rung chuyển. Và những loạt chấn động bắt đầu nổ vang.

Ầm! Ầm ầm!

* * * * *

Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã một mình một bóng thần thờ đi đi lại lại trên vùng loạn thạch lô nhô, miệng luôn thở than :

- Năm ngày rồi... Vậy là đã năm ngày dài đằng đẵng trôi qua vẫn không một dấu hiệu nào cho thấy sẽ có kỳ tích xuất hiện? Bọn chúng chết cả rồi sao? Chết thật sao? Nghiệt chủng đã chết?! Nhưng chết là đáng. Vậy cố sao còn kéo cả Yến nhi của ta cùng chết theo. Tại sao chứ... Tại sao?!

Đoạn Trang Bát Nhã phá lên cười sằng sặc, vừa cười vừa gào rú :

- Một mình y chết há lẽ vẫn chưa đủ sao? Hà có gì cao xanh trở trêu cũng bắt Yến nhi của ta chết theo? Tại sao? Ha ha... Có phải tại vì chúng ta là tỷ đệ? Hay tại vì ta nhẫn tâm, bắt tỷ đệ chúng tương tàn nên cao xanh bày cách này trừng trị ta? Có phải như thế chẳng? Ha ha...

Tâm trạng của Trang Bát Nhã cứ thay đổi thất thường đến khó lường. Vì đang cười mục chuyển qua gào quát vang động :

- Nhưng nào phải cao xanh để Yến nhi chết theo tiểu tử?! Là ai?! Ai đã chôn hỏa dược hại chết Yến nhi của ta?? Vương Nhất Hoa là người chẳng?! Ta giết người ta giết người để báo thù cho Yến nhi.

Ầm! Ầm!

Mục quát mười mấy chưởng kinh vào lớp loạn thạch vô giác vô tri, sau đó phá lên cười ằng ặc :

- Còn có cả ác mục Quỷ Diện Vô Dung nữa. Ta cũng giết mục. Giết mục. Ha ha...

Ầm ầm...

Chợt mục chỉ tay vào bóng hình mục được vằng dưng chiếu rọi dài trên nền đất đá lổn nhổn :

- Quan Vân Du?! Người còn xuất hiện trước mặt ta ư? Người có biết chính vì người luôn thờ ơ lãnh đạm trước tình ta khiến cốt nhục của người, cả Yến nhi lẫn tiểu tử Quan Vân Hội đều thảm tử chẳng? Là lỗi của người đó, Quan Vân Du, ta cũng giết người, giết người. Ha ha...

Ầm ầm!

Vì chỉ là bóng của chính mục nên mục di chuyển thì bóng cũng di chuyển. Vậy là mục lại gào lại quát :

- Người vẫn chưa tan thì nát thịt ư? Người còn toan chạy ư? Chạy đi đâu? Mau đứng lại. Người chạy đâu cho thoát tay ta? Hãy đứng lại. Đỡ?

Ầm! Ầm!

Loạn thạch vỡ tan nhiều. Và nếu có tảng nào nằm bên dưới bị vỡ thì vô tình làm cho một ít tảng bên trên vì mất vị thế cân bằng nên lắc lư và lặn xuống.

Rào... Rào...

Mụ đã bắt đầu chạy đuổi theo chiếc bóng của chính mụ :

Đứng lại nào, Quan Vân Du. Hãy đứng lại cùng ta giao đấu. Đừng hèn hạ nhất đảm bỏ chạy như thế. Mau đứng lại. Và người đừng mong chạy thoát ta. Ha ha...

Vù...

Mụ dù chạy đã xa nhưng loạn thạch vẫn cứ tiếp tục lắc lư chao đảo và ngã lặn xuống.

Rào... Rào...

Cuối cùng, từ dưới loạn thạch bỗng bay hất lên một loạt kinh kinh thể hai tục.

Ầo...

Có một ít loạn thạch bị chấn bay lên cao

Ầm! Ầm!

Và cùng với số loạn thạch bị hất bay, có hai bóng nhân ảnh cũng theo đó bay vọt lên thật cao.

Vút... Vút...

Hai bóng nhân ảnh dù toàn thân đều lấm lem bụi bẩn nhưng vẫn có một chột cất giọng lạnh lạnh. Vốn dĩ của nữ nhân từ mãi trên cao tận không trung chơi vơi, vội thất thanh gọi :

- Mẫu thân! Yển nhi của mẫu thân đây! Hãy mau đứng lại, mẫu thân!

Giọng nữ nhân gào cho đến khi cả hai bóng nhân ảnh đều hạ thân, rơi chạm đất. Một người lão đảo khuyu ngã. Nhưng dù thế người này vẫn hồi thúc người kia :

- Đệ sẽ không sao. Còn tỷ hãy mau chạy đuổi theo lệnh đường kẻ người đang lúc hóa cuồng sẽ còn có thêm nhiều hành động quỷ trí rất khó lường.

Người được gọi là tỷ lập tức chạy lao đi, quyết đuổi theo Trang Bát Nhã.

Vút!

Còn lại một mình, người xưng là đệ bất giác thở dài, đồng thời cứ nhìn xuống bụng.

Tại đây, quả nhiên có vấn đề, máu huyết đang tuôn chảy. Thoạt tiên ít, sau nhiều dần làm trôi khá nhiều lớp bụi bẩn vốn dĩ vẫn bám quanh thân.

Nhìn máu huyết tuôn chảy nhưng bất lực vì không có cách nào ngăn bớt lại người nọ kiệt lực dần, khuyu xuống và lả đi, ngất lịm.

Chợt người bỏ đi kịp quay lại :

- Đệ đệ!

Bị kêu và bị lật lay, người xưng là đệ mơ hồ hồi tỉnh :

- Là tỷ?! Đệ vẫn ổn thôi, tỷ đừng quá lo. Ủy, còn lệnh đường thì sao? Tỷ không đuổi kịp lệnh đường, hay là...

Nữ nhân xưng Yển nhi bật khóc, lệ tuôn thành dòng vô tình làm trôi theo một ít bụi bẩn phủ kín mặt :

- Ôi mẫu thân ta nhưng đệ đang như thế này, nếu muốn nhờ đệ cứu mạng gia mẫu, ta thật không biết nói sao cho phải, vì quá miễn cưỡng cho đệ, cũng có thể khiến đệ lụy đến thân, mất mạng theo.

Nhân vật đệ ngồi bật dậy :

- Cứu mạng lệnh đường?! Sẽ hệ lụy đến đệ? Ý tỷ muốn ám chỉ lệnh đường lúc này đã...

Yến nhi gật đầu, lệ thấm tuôn nhiều hơn :

- Ta không đuổi kịp, chỉ có thể từ xa nhìn thấy gia mẫu tự lao vào Cuồng Sa Vực. Đệ ôi, ta biết phải làm gì bây giờ? Ta không muốn vĩnh viễn mất mẫu thân, ta cũng không muốn mất thêm đệ, ta.. Lòng dạ ta thật rối bời, không còn biết bản thân đang mong muốn gì nữa.

Nhân vật đệ loạn choạng đứng lên :

- Đi! Đây là lúc chúng ta cần hành động thật khẩn trương. Tỷ hãy mau đi cùng đệ. Nhanh nào!

Nhưng Yến nhi bỗng hối hả ngăn lại :

- Đệ quá kiệt lực nên hóa cuồng ư? Muốn cứu mạng gia mẫu, sao đệ định đi theo hướng này? Há không phải đệ sẽ lao vào Cuồng Sa Vực, tìm mọi cách ứng cứu kịp lúc cho gia mẫu sao?

Nhân vật đệ vẫn kiên quyết bước đi theo một phương hướng hoàn toàn khác với hướng dẫn đến Cuồng Sa Vực.

- Nếu chờ giải thích tận tường, chúng ta e muộn mất. Tỷ cứ đi cùng đệ khác rõ. Nhanh nào, tỷ hãy tin và đi theo đệ Yến nhi đành theo chân, không những thế vì thấy đệ do kiệt lực nên khó thể đi đủ nhanh. Yến nhi còn tiếp lực bằng cách lôi kéo “đệ” cùng đi.

- Đệ nên nói cho ta biết chúng ta cần đi đến đâu, ta sẽ giúp đệ đi thật nhanh.

Nhân vật đệ vì gắng gượng chạy nên mệt càng thêm mệt, khó khăn lắm mới có thể lên tiếng giải thích đâu là địa điểm cần đến.

- Tỷ còn nhớ nơi một mình đệ đã diện đối diện với lệnh đường, sau đó tỷ lên đến và bị đệ phát hiện đã bảo tỷ hãy hiện thân. Chính là địa điểm đó. Hãy giúp đệ đi đến đó càng nhanh càng tốt.

Yến nhi vộ làm theo. Và đến lượt Yến nhi cũng kiệt lực, tự ngã lăn ra nhưng vẫn gắng gượng phát thoại.

- Đến rồi, bây giờ đệ nói đi, đâu là phương cách để tìm thấy chứ đừng bảo là có thể ứng cứu mẫu thân ta?

Nhân vật đệ dù bị Yến nhi kéo cũng ngã lăn nhưng vẫn hối hả tự đứng lên.

- Đây là nơi bất luận ai hể rời vào Cuồng Sa Vực thì dù sống dù chết vẫn được đẩy hất đến tận đây. Tỷ cứ chờ. Thế nào cũng nhìn thấy đệ quay lại cùng với lệnh đường. Nhưng sống hoặc chết, vì đệ thật sự không rõ nên chỉ biết nói. Hãy thăm khẩn nguyện và phó giao tất cả cho cao xanh. Đệ đi đây.

Vỡ lẽ Yến nhi loạn choạng ngồi lên :

- Nếu vậy đệ đừng đi nữa. Ta... Ồi...

Yến nhi quá kiệt lực, lại ngã vật xuống và đành bất lực nhìn nhân vật đệ dù bước đi khó khăn nhưng vẫn khuất dần... Khuất dần...

* * * * *

- Hải Yến! Nếu tỉnh lại thì hãy mở mắt nhìn ta. Hãy nhìn ngay vào mắt ta.

Lờ dờ và vật vờ, đó là cảm giác đang có của Hải Yến khi bị bắt buộc phải mở mắt nhìn vào nhân vật vừa cổ tình réo gọi, kéo Hải Yến ra khỏi cơn mê man?

- Mẫu thân?! A... Cuối cùng hài nhi cũng được nhìn thấy lại mẫu thân? Thà như thế, hài nhi muốn nói thà cùng mẫu thân đoàn viên dù ở cửu tuyền. Hài nhi vẫn mãn nguyện hơn là mẫu tử ta âm dương cách trở, không thể ngày ngày ở cạnh nhau.

Chát...

Nhân vật nọ đột ngột hất tay đánh một cái thật mạnh vào một bên mặt của Hải Yến :

- Chớ nói nhảm. Ta vẫn sống, kể cả bất hiếu tử ngươi cũng thế. Hãy nhìn đây, ta vẫn bình ổn, bằng xương bằng thịt đứng trước mặt ngươi. Ta cũng tin chắc bị đánh như vừa rồi ắt hẳn ngươi biết đau. Còn cảm giác đau là còn sống, rõ chưa. Nếu đã rõ thì nói mau, ngươi từng hứa với ta không gì? Nói. Hứa như thế nào?

Bị đánh đau cơn lơ mơ của Hải Yến tan biến. Và khi tỉnh lại hoàn toàn, Hải Yến nhìn sững sờ vào mẫu thân.

- Mẫu thân vẫn còn sống? Mẫu tử chúng ta cùng sống cả? Có nghĩa là cuối cùng Quan Vân Hội đệ nhờ xả thân mạo hiểm nên cũng kịp ứng cứu, giúp mẫu thân không phải vong mạng ở Cuồng Sa Vực?

Trang Bát Nhã cũng sững sờ :

- Ngươi.. Sao ngươi gọi tiểu tử là đệ? Cách xưng hô ấy nhờ đâu bỗng nảy ra? Nói mau!

Hải Yến nhìn chung quanh và kinh tâm hoảng vía vội chồm đến cạnh hình hài không chỉ bất động mà còn loang lổ nhuộm khắp toàn thân máu huyết và đủ mọi loại bụi đất :

- Đệ đệ!?

Nhưng lúc Hải Yến đưa tay ra, toan kiểm tra kinh mạch toàn thân cho hình hài nọ, Trang Bát Nhã chợt bước đến, vừa hất tay nâng vừa, bắt nâng quay mặt lại cho diện đối diện nhau :

- Tiểu tử chưa thể chết ngay đâu. Ta thừa biết ta đã lâm cảnh ngộ nào và ai đã cứu ta thoát chết ở Cuồng Sa Vực. Bằng không, chỗ ta đã tự tỉnh lại lẽ ra phải là nơi táng thân vĩnh viễn của chính ta. Tuy nhiên, cạnh chỗ ta tỉnh lại còn có thêm cả ngươi. Điều đó khiến ta giận dữ và tự hỏi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi đã không lấy mạng của tiểu tử như từng hứa, trái lại còn hạ mình cầu xin, đồng thời nằm sẵn đó chờ tiểu tử cứu ta đưa quay lại. Giờ thì hãy giải thích thật minh bạch, nếu không, hãy nhìn lại xung quanh thì rõ. Ta không phải vô cớ đưa ngươi cùng tiểu tử quay về đây vì nơi này thế nào cũng biến thành mồ chôn cho tiểu tử, kể cả ngươi cũng thế, một bất hiếu tử ta thà đừng sinh ra thì hơn.

Nghe cho kỳ hết những lời mẫu thân vừa nói, Hải Yến mới lấy từ trong người ra một quyển kinh thư thật bản và lấm lem bụi đất.

- Mẫu thân hận phụ thân thì cứ hận. Trái lại, mẫu thân cứ xem qua vật này khắc rõ, phụ thân không hề hận mẫu thân. Vì thế đừng bất tỷ đệ hài nhi tương sát tương tàn. Và nếu mẫu thân vẫn cứ để lòng oán hận làm mờ lý trí, được, thà mẫu thân giết cả hai, cứ như tỷ đệ hài nhi chưa hề sinh ra.

Trang Bát Nhã ngỡ ngàng đón nhận quyển kinh thư. Và vì ngỡ ngàng nên thay vì nhìn xem ngay những gì có khắc ghi trong đó, Trang Bát Nhã cứ mãi nhìn Hải Yến.

- Ngươi đã biết lão thất phu Quan Vân Du là phụ thân ngươi? Lão thất phu có lưu tự? Nhưng làm sao lão biết ta đã sinh hạ cho lão một cốt nhục?

Chớ nói thêm, lão không thể nào biết. Vì ta đã cố giấu, đã cố tình không cho một kẻ vô tình lãnh đạm như lão tố tụng chuyện này. Còn nữa ta hiểu rất rõ, lão không hề biết bằng cớ là lão đã lẳng lặng ly khai Bắc Hải cung để vào đến Trung Nguyên là lão lập gia thất ngay, nào có đoái hoài gì đến ta, một kẻ đã sinh hạ cho lão một cốt nhục, chính là ngươi bây giờ.

Hải Yến than ngắn thở dài :

- Mẫu thân tuy bại nhưng bất phục Và vì nuôi tham vọng khôi phục Tiên Cung nên mẫu thân bất chấp tất cả đã dùng thủ đoạn, ràng buộc phụ thân vào hôn sự. Một điều mà phụ thân đoán ra nên thà lẳng lẽ bỏ đi hơn là cùng chung sống với mẫu thân trong cảnh trạng đồng sàng dị mộng. Nhưng rồi vẫn vì hoài bão nhất thống Bắc Hải, phụ thân dù đi vẫn ngăm ngăm sẵn đặt tất cả dụng ý là phó giao toàn bộ trọng trách ở Bắc Hải cung cho mẫu thân.

Thật đáng tiếc, chỉ vì mẫu thân mãi oán hận nên đã để mất đi cơ hội được phụ thân dày công sắp đặt.

Trang Bát Nhã bối rối :

- Người bảo lão thất phu đã sắp đặt những gì? Lại còn nói lão sắp đặt tất cả là vì muốn phó giao mọi trọng trách cho ta?

Hải Yến quay qua nhìn Quan Vân Hội vừa có dấu hiệu nhích động thân hình như sắp lai tỉnh :

- Hải nhi muốn chăm sóc cho đệ đệ trước. Hãy chấp thuận đi mẫu thân, nếu không nhờ y, mẫu thân làm gì toàn mạng một khi đã rơi vào Cuồng Sa Vực? Trong khi đó, mẫu thân có thể tự mình xem qua di thư do chính phụ thân giải thích.

Nói thì nói và Hải Yến cứ bắt đầu thực hiện điều mong muốn. Nàng loay quay lo cứu tính Quan Vân Hội.

Trang Bát Nhã đã qua tâm trạng bối rối đành miễn cưỡng để Hải Yến muốn làm gì thì làm. Phần mình Trang Bát Nhã dù muốn dù không vẫn giữ từng trang của quyển kinh thư ra, dùng tay áo lau qua lớp bụi và đọc từng dòng lưu tự được hiện dần.

Quan Vân Hội bật rên :

- Ôi... Tỷ? Đệ vẫn sống đấy chứ? Lệnh đường đâu? Đệ phải cố gắng lắm mới nhìn thấy và cứu người kịp lúc. Tỷ đừng vội lo cho đệ. Hãy mau chăm sóc cho lệnh đường. Chẳng phải tỷ có nói không muốn để mất mẫu thân đấy sao? Hãy chăm sóc lệnh đường trước. Phần đệ thì cũng ổn thôi. Kia sao tỷ khóc? Hay lệnh đường đã...

Trang Bát Nhã tiến đến gần :

- Ta đây. Ta vẫn sống. Tại sao ngươi dám vì ta mà mạo hiểm? Có phải như ngươi vừa nói, không muốn Hải Yến vĩnh viễn mất mẫu thân?

Quan Vân Hội ngơ ngác, nhìn Trang Bát Nhã, sau đó nhìn qua Hải Yến :

- Tỷ đã kịp giúp lệnh đường khôi phục thần trí? Nghĩa là đệ đã ngất rất lâu? Cung hỷ. Vậy là mẫu tử tỷ vẫn đoàn viên. Đừng như đệ, có muốn cùng song thân phụ mẫu đoàn viên ắt phải chờ đến kiếp sau.

Trang Bát Nhã cau mặt :

- Ngươi lảm nhảm gì thế? Tại sao ta phải cần ai giúp mới khôi phục thần trí? Ngươi cho ta là cuồng nhân ư?

Hải Yến ngược mắt ngân ngấn lệ nhìn mẫu thân :

- Bọn hài nhi đã bị loạn thạch đè ngỡ không thể thoát. Nhưng nhờ nghe tiếng mẫu thân suốt mấy ngày đi đi lại lại hết tự lảm bảm nói một mình lại gào thét thác loạn. Chính Quan Vân Hội đệ bảo nếu bọn hài nhi không mau tự tìm cách thoát, nếu để mẫu thân mãi lâm cảnh tuyệt vọng, ắt sẽ có lúc quẩn trí hóa cuồng. Nhờ đó, bọn hài nhi như tăng thêm sức lực, có sự thôi thúc từ từng tiếng gào la của mẫu thân, bọn hài nhi thoát. Nhưng thoát rồi thì lại bất lực nhìn mẫu thân hóa cuồng, chạy đâu không chạy cứ chạy lao vào Cuồng Sa Vực. Sau thời gian dài không ăn không uống, đệ đệ càng thêm kiệt lực vì vết thương cũ chưa thể bình phục. Dù vậy đệ đệ vẫn mạo hiểm còn bảo, thà chết miễn cứu mẫu thân cho hài nhi, hơn là để hài nhi vĩnh viễn mất mẫu thân.

Trang Bát Nhã rùng mình tự khiếp đảm :

- Ai đã dùng hỏa dược, toan phá hủy tất cả?

Hải Yến hậm hực đáp :

- Chính Khúc Hồng Nguyên và cùng chung số phận với bọn hài nhi nhưng số phận hẩm hiu hơn, Đại hộ pháp Nghiêm Phục đã vong mạng. Hài nhi quyết không bao giờ tha lỗi.

Trang Bát Nhã thở dài :

- Tất cả đã bỏ đi, Bắc Hải cung lúc này đến một gia nhân cũng chẳng còn. Muốn tìm chỉ còn cách cùng vào Trung Nguyên với họ thôi.

Quan Vân Hội chợt yếu ớt đưa tay về phía Trang Bát Nhã :

- Có thể cho vân bối xem qua di thư của tiên phụ?

Trang Bát Nhã đáp ứng ngay :

- Hãy gọi ta là Đại nương nếu ngươi đã lượng bỏ hết mọi điều ta vì cố chấp đã gây cho ngươi. Trong này còn có cả tâm pháp Uyên Nguyên, thiết nghĩ ngoài ngươi chẳng còn ai hoặc đủ tư cách hoặc đủ điều kiện để luyện, nguoi hãy nhận lấy.

Hải Yến cũng gật đầu phụ họa :

- Theo thân phụ lưu tự căn dặn, toàn bộ võ học Uyên Nguyên đều do thân phụ tự lĩnh hội từ tâm pháp này và đã phân ra chỉ điểm cho Tứ Vệ Hộ Cung. Nhưng tâm pháp không thể luyện nếu không có được lực hỗ trợ như trước kia thân phụ nhờ tìm thấy bí kiếp nên hưởng dụng luôn Tiên Quả Ngũ Chỉ Thảo. Ta và mẫu thân từng đoán, đệ không thể tự có nội công nếu không nhờ lúc còn là thai nhi đã được thân phụ dùng công phu thượng thừa Khai Đỉnh Tuyệt Pháp truyền lực cho đệ. Xem như đệ có sẵn nội lực Uyên Nguyên và tâm pháp này từ nay sẽ giúp đệ vận dụng và phát huy toàn bộ nội lực sẵn có. Vì lẽ đó, mẫu thân ta mới nói, chỉ có đệ là hội đủ điều kiện lần tư cách luyện tâm pháp này. Đệ đã vì ta, cứu mạng gia mẫu. Kể như đệ đã độ lượng bỏ qua tất cả. Xin hãy gọi mẫu thân ta là Đại nương, được chăng?

Quan Vân Hội gượng cười :

- Đệ sẽ gọi và rất muốn gọi nếu chính lệnh đường thật tâm cho đệ minh bạch một điều.

Trang Bát Nhã cũng cười gượng :

- Ngươi yên tâm. Vì bấy lâu này dù ta rất muốn tự tay báo hận nhưng tuyệt đối ta không dính dáng gì vào cái chết của trượng phu ta. Không những thế vì bây giờ ta hiểu rõ bản thân đã lầm lẫn như thế nào, ta cũng rất muốn biết ai là thù nhân, hãy ghi nhận lời này của ta. Cả ba chúng ta sẽ cùng nhau báo thù. Được chứ?

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhõm và chột bảo Hải Yến :

- Tỷ có thể giúp đệ ngồi lên?

Hải Yến cau mặt :

- Từ khi bị kiếm thương đến tận bây giờ đệ chưa một lần có cơ hội tịnh dưỡng. Đừng cử động nếu không thật sự cần. Có muốn gì cứ bảo một tiếng ta sẽ giúp đệ thực hiện.

Quan Vân Hội hít vào một hơi thật dài :

- Điều đệ đang muốn hành động, tỷ tuyệt đối không thể thực hiện thay. Vì đệ muốn thi hành đại lễ xin được nhận lệnh đường làm nghĩa mẫu. Đệ từ lúc mới sinh hạ đã thiếu ngay tình mẫu tử. Hãy san xẻ, hãy cho phép đệ cùng hưởng tình mẫu tử chung với tỷ.

Trang Bát Nhã ứa lệ chan hòa, không cần suy nghĩ, đã chồm đến vừa ôm vừa xoa tay khắp đầu Quan Vân Hội :

- Hảo hài tử. Được mà, được mà, ta thuận. Ta chỉ ngại ta bất xứng thôi. Vì hài tử đã suýt bị ta hạ sát bao nhiêu lần. Ta chỉ có tội đáng phải chết, nào ngờ lại diễm phúc có thêm một hảo hài tử như thế này. Ta nhận. Ta ưng thuận.

Hải Yến cũng tuân lệ, nhưng lần này thì là mừng vui, mãn nguyện, hạnh phúc...

Họ cùng đi vào một mật thất. Trang Bát Nhã đi đầu, sau đó là Quan Vân Hội được Quan Hải Yến nhẹ nhàng dìu từng bước chân.

Sau khi khai mở mật thất, Trang Bát Nhã tự mình tiến vào và lần lượt thấp sáng thật nhiều những ngọn bạch lập vốn đã được cấm sẵn từ trước :

- Ta vì quá oán hận nên đã hai mươi năm, chỉ hôm nay là lần duy nhất quay lại chôn tội lỗi này. Ở đây quả thật hai mươi năm trước chính ta đã tự tay chuốc tửu và phục dược khiến phụ thân của hai người phải sa vào lưới tình được ta cố ý sắp đặt. Nhưng cũng phải thú thật, ta nào ngờ, chỉ sau một lần miễn cưỡng ân ái đó, bản thân ta lại hoài thai mang giọt máu của kẻ ta oán hận trong người. Phụ thân hai người nhất định sẽ không hay biết điều này bằng chứng là từ đó về sau cứ luôn lánh mặt ta, khiến ta hận càng thêm hận, đành tự ý bỏ đi. Chỉ sau khi hạ sanh xong Hải Yến ta mới quay lại với lòng oán hận càng sâu nặng hơn

trước. Và thật không ngờ, trong di thư, phụ thân hai người cũng ghi rõ điều này khiến Hải Yến sau khi xem qua đã tự nhẩm tính thời gian và phát hiện đâu là thân phụ đích thực. Ta thật có lỗi với hai người, nhất là lỗi nặng với Quan gia. Có lẽ ta không đủ tư cách thu hồi tín vật Cung chủ đã được thân phụ hai người ngay đêm tội lỗi đó vẫn âm thầm lưu lại đây cho ta. Vân Hội, chỉ hải tử là đủ tài đủ đức đảm đương trọng trách, hãy theo di thư do thân phụ diễm chỉ, đến và thu hồi tín vật. Ta không thể...

Quan Vân Hội vẫn đứng nguyên vị bên ngoài dù đã được Hải Yến buông tay, không giữ và không dúi đỡ nữa :

- Hải nhi đã sẵn có chủ trương, chỉ muốn báo thù cho thân phụ, quyết không tính đến việc đảm đương trong trách. Và nói về lỗi, phụ thân cũng có lỗi với nghĩa mẫu chịu thiệt thòi và hẩm hiu nhất lại chính là Hải Yến tỷ. Hãy để Hải Yến tỷ nắm giữ cương vị Cung chủ Bắc Hải cung. Hải nhi dù đứng ngoài vẫn nguyện hậu thuẫn và giúp Hải Yến tỷ trùng chấn uy phong cho Bắc Hải cung.

Hải Yến toan thoái thác chột nghĩ lại và chấp thuận :

- Nếu ta đoán không lầm, đệ đang muốn ẩn diện một thời gian chờ luyện xong công phu Uyên Nguyên? Như thế cũng được, với những giúp đỡ của mẫu thân, ta sẽ phục quang Bắc Hải, thanh lý môn hộ, cùng Bắc Hải cung công khai lộ diện. Phần đệ thì cứ trong tối ngấm ngấm phối hợp. Tỷ đệ ta nội công ngoại kích buột hung thủ tự cáo giác thân phận. Sau đó sẽ báo thù cho Quan gia.

Trang Bát Nhã gật đầu và lùi qua một bên, nhượng lối cho Hải Yến tiến thẳng vào mật thất :

- Cả hai người cùng quyết đoán và thông tuệ như nhau, ắt là thừa hưởng từ thân phụ. Hung thủ cho đến nay vẫn giấu mặt, thật khó đoán là ai và liệu có liên quan gì đến chuyện Lưu Hồ Cẩm cùng Vương Nhất Hoa bị Thánh Ma giáo chiêu dụ và xúi giục hay không. Nhưng quả thật chỉ có theo phương cách hai người vừa bàn mới mong phát hiện kẻ thù. Vậy cứ để cho Hải Yến công khai lộ diện trong cương vị Cung chủ. Và kể từ bây giờ, cứ tung tin Vân Hội nhi đã vong mạng thì hơn.

Hải Yến đã tiến vào mật thất đến một góc khuất hiện phủ kín bụi do thời gian đã qua hai mươi năm di. Hải Yến nhặt một vật, vừa lau sạch lớp bụi là tỏa sáng mang sắc xanh :

- Đúng là Ngọc Bài cung chủ.

Trang Bát Nhã lập tức phục người xuống :

- Thuộc hạ tuân theo di huấn tiền nhân, diện kiến Ngọc Bài là diện kiến Tổ Sư khai sáng cung Bắc Hải. Nguyên phục lệnh.

Hải Yến hốt hoảng toan thu Ngọc Bài về thì lại nghe Quan Vân Hội hành lễ bái kiến :

- Cung chủ ở thượng vị, thuộc hạ Quan Vân Hội nguyện phục lệnh quyết vì Bắc Hải cung trùng chấn uy phong.

Hải Yến miễn cưỡng tiếp nhận tân cương vị :

- Chớ đa lễ. Mẫu thân cùng Vân Hội đệ đệ hãy mau đứng lên cho.

Trang Bát Nhã mỉm cười :

- Cung chủ quên chưa thu cất Ngọc Bài.

Hải Yến phì cười vừa thu cất Ngọc Bài vào người vừa bước vội trở ra, tự tay đỡ cả hai đứng lên.

Nhưng Hải Yến vừa chạm vào Quan Vân Hội bỗng nghe Quan Vân Hội kêu :

- Khấp thân tỷ sao giá lạnh? Là do Ngọc Bài ư? Mau cho đệ xem.

Hải Yến kinh nghi :

- Lạnh ư? Đâu có! Vì nếu có, lẽ nào tự ta không nhận biết? Huống hồ ta cũng vừa chạm vào mẫu thân, nào có nghe mẫu thân kêu như đệ?

Quan Vân Hội vẫn quả quyết :

- Tỷ cứ đưa cho đệ ắt sẽ minh bạch.

Hải Yến lại lấy Ngọc Bài ra, đặt vào tay Quan Vân Hội.

Đến lúc này, chính Hải Yến kêu :

- Tay đệ đang giá lạnh thì có. Sao lạ vậy?

Quan Vân Hội cầm lấy Ngọc Bài và thật sự kinh ngạc khi phát hiện cả Ngọc Bài lẫn bàn tay đang cầm giữ cứ dần dần toát ra hàn khí, phát thành những làn hơi trắng, mờ mờ như hơi sương :

- Hiểu rồi. Đệ hiểu rồi.

Trang Bát Nhã tiến lại gần, cũng tận mặt mục kích điều kỳ lạ vẫn cứ hiện ra :

- Hàn Phách Ngọc?! Ngọc Bài cung chủ hóa ra được luyện từ loại Ngọc Hàn Phách Vạn Niên?! Nhưng tại sao chỉ khi hài tử chạm vào hoặc đứng gần, Ngọc Hàn Phách mới tỏa lãnh khí?

Quan Vân Hội từ từ nở một nụ cười :

- Tâm pháp Uyên Nguyên chỉ luyện được nếu có được lực từ Tiên Quả Ngũ Chỉ Thảo hỗ trợ. Từ đó sẽ đắc thành nội lực Uyên Nguyên. Và vì có sẵn nội lực này, nên ngay khi tiến vào bí động có loài Ngũ Chỉ Tiên Thảo sinh trưởng, chính bản thân hài nhi đã cảm nhận sự giá lạnh phát sinh. Điều đó khiến nội lực thêm phát huy, giúp vết kiếm thương trên tay hài nhi ngờ như thuyên giảm hoàn toàn. Còn lúc này, cũng nội lực Uyên Nguyên đã làm Ngọc Hàn Phách toát hàn khí, phải chăng đây là điều bí ẩn, vì chỉ có nhân vật “kẻ khả nghi” ở Thánh Ma giáo biết nên lão trước kia đã mưu hại thân phụ, và lúc này thì tìm cách lôi kéo, chiêu dụ toàn bộ môn nhân bốn cung về phe lão, dựng mưu chỉ là mong chiếm đoạt cả hai vừa bí kíp vừa Ngọc Bài cung chủ?

Hải Yến hiểu kỳ :

- Đệ cầm giữ Ngọc Bài đã được một lúc, có cảm nhận nội lực thay đổi gì chẳng tăng tiến lên chẳng?

Quan Vân Hội mỉm cười, giao trả Ngọc Bài cho Hải Yến :

- Đâu phải dễ như thế. Đệ chỉ nói việc phát tỏa chân khí giúp nội lực thêm phát huy, nào bảo vật này vì như tiên được nếu làm chân lực nội nguyên tăng tiến? Duy có điều, vết kiếm thương của đệ có cảm nhận vơi rất nhiều nỗi đau.

Trang Bát Nhã áy náy và xót xa :

- Nếu là vậy, cũng có thể đã do phụ thân hài tử sắp đặt sẵn, hài tử cứ giữ Ngọc Bài hợp cùng nội lực Uyên Nguyên, trước mắt sẽ giúp vết thương mau chóng hồi phục. Sau này nhờ đó mỗi khi giao đấu cùng địch ắt chiếm lợi thế dễ hơn. Ta vẫn hối hận vì đã tự tay gây vết thương chí mạng cho hài tử.

Hải Yến cũng phụ họa :

- Đệ vừa bảo, vật này cũng là đối tượng gợi lòng tham của nhiều người, hiển nhiên không thể không có những bí ẩn rất có lợi cho người luyện võ. Thêm nữa, phụ thân vốn có nhiều sắp đặt lợi hại, vượt xa tầm hiểu biết của chúng ta. Rất có thể vật này sẽ hỗ trợ rất nhiều cho người đủ căn cơ lẫn tư cách đã từng luyện tâm pháp Uyên Nguyên. Đệ cứ giữ lấy.

Quan Vân Hội vẫn khẳng khái khước từ :

- Đệ không phủ nhận thân phụ có nhiều sắp đặt rất cao minh, rất là lợi hại như chuyện đã xảy ra ở bí động chẳng hạn. Ở đó, dù không hề có cơ quan mai phục nhưng qua cách hành động của phụ thân, đã khiến Tứ Vệ cung Hộ pháp đều ngỡ là có. Vì thế, họ sợ, khiến những kẻ sẵn có nhị tâm như Thạch Phong Vũ, Khúc Hồng Nguyên đều không dám tháo thứ, tùy tiện tiến vào bí động. Chưa hết vì vẫn ngại họ cứ tiến vào muốn vậy họ phải hợp lực, hội tụ đủ cả Tứ Hộ cung, qua vật ước thúc chỉ là một mảnh xương cốt của Đại xà, thì phụ thân đã liệu tính biết trước vật ước thúc này khi khắc kỷ với Ngũ Chỉ Tiên Thảo ắt phát sinh độc tố và điều này sẽ thay thân phụ trừng trị những ai trong Tứ Vệ cung Hộ pháp sinh tâm bội phản. Nhưng theo đệ, nào phải mọi việc xảy ra đều đúng như dự tính sẵn có của thân phụ. Hãy giả thử Tứ Vệ cung không một ai bội phản, Thạch Phong Vũ sẽ không giữ đúng lời đã được phụ thân căn dặn là giao vật ước thúc cho

đệ. Vậy một khi đệ tiến vào bí động với vật ước thúc này cầm tay, có phải độc tố sẽ phát sinh và vạn nhất ở bản thân của đệ không có năng lực kháng độc thì sao? Có phải chính sự sắp đặt của phụ thân sẽ hại cốt nhục của người sao? Vì vậy việc cầm giữ Ngọc Bài cung chủ này...

Trang Bát Nhã chợt xua tay ngắt lời :

- Ta vừa có một ý nghĩ, dù mình chứng phụ thân của hài tử cũng đã tiên liệu trước chuyện này. Là lúc đó, nào phải chỉ có một mình ta ngấm ngấm bắt phục và chống đối vị Cung chủ tuổi trẻ tài cao? Có cả Thần cung và hầu hết những ai từng có liên quan đến việc thống nhất Bắc Hải cung lúc đó. Ất hẳn thân phụ của hài tử vì cũng nhận biết nên sinh ngao ngán chán chường, quyết định không từ mà biệt, thà từ bỏ cương vị hơn là lưu lại giữa biết bao nhân vật đều có chung một tâm địa phật khẩu xà tâm?

Vì thế khi sắp đặt mọi việc, phụ thân của hài tử ắt đã nghĩ đến và hầu như biết chắc vật ước thúc sẽ không đến được tay hài tử. Vậy cần gì sợ độc tố phát sinh mà hại chết cốt nhục, là hài tử sau này? Tương tự, có lẽ cũng vì những sắp đặt đó, phụ thân hài tử tuy ngấm ngấm lưu lại tín vật Cung chủ ở đây nhưng bí kíp thì vẫn luôn ở bí động, một nơi mà người biết chắc chỉ có một mình hài tử là người có cơ may đặt chân đến sớm nhất. Ta nói có đúng chăng?

Hải Yến tán thành :

- Nữ nhi cùng có đồng cảm nghĩ như mẫu thân. Huống hồ Vân Hội đệ nhờ có sẵn nội lực Uyên Nguyên nên vừa đến gần liền làm cho Ngọc Bài cung chủ phát tỏa hàn khí. Tóm lại, ta nghĩ đây là vật bất khả ly thân đối với nhân vật nào có cơ may đắc thủ sở học Uyên Nguyên cất giữ là phù hợp nhất.

Quan Vân Hội miễn cưỡng nhận lời :

- Nhưng đệ chưa thể nhận ngay lúc này. Vì...

Hải Yến gật đầu :

- Ta hiểu rõ. Và ta sẽ cất giữ hộ. Mong đệ sẽ không thoái thác nữa nếu sau này hội ngộ và cũng là lúc ta giao hoàn Ngọc Bài cung chủ cho đệ.

Trang Bát Nhã chợt hỏi Quan Vân Hội :

- Hài tử định bao giờ bế quan luyện công? Và độ bao lâu nữa sẽ vào Trung Nguyên, theo kịp bọn ta?

Quan Vân Hội đáp :

- Đây là nơi tốt nhất để hài nhi tự luyện công phu Uyên Nguyên. Còn bao giờ ư? Hài nhi không thể ước đoán. Nhưng đến thời điểm cần thiết, tự hài nhi sẽ tìm nghĩa mẫu và Hải Yến tỷ.

Hải yến gật đầu :

- Bọn Vương Nhất Hoa, Khúc Hồng Nguyên một khi vội vàng du nhập trung thổ ắt có việc liên quan đến nhất cử nhất động của Thánh Ma giáo. Ta và mẫu thân cần nhanh chóng đuổi theo, hy vọng kịp tránh cho Bắc Hải cung càng nhiều những tổn thất càng tốt, không để bọn Thánh Ma giáo lợi dụng, biến Bắc Hải cung thành công cụ của họ. Đệ lưu lại một mình, được chăng?

Trang Bát Nhã còn bảo :

- Ta sẽ sắp sẵn mọi vật thực cần thiết cho hài tử. Nhớ phải tìm đến ta ngay khi có thể đấy.

Quan Vân Hội cảm kích gật đầu :

- Ước chi thân phụ vẫn còn. Chỉ cần nhìn thấy nghĩa mẫu lúc này, nhất định người sẽ...

Nhưng Trang Bát Nhã đã nhanh chóng bỏ đi. Dường như vẫn tự cho là bất xứng đối với tất cả những gì đã do tự tay gây ra. Dù vậy, vì vẫn còn lưu lại nên Hải Yến rất cảm kích, lặng lẽ nhìn Quan Vân Hội và gật đầu hài lòng.

21. Đột Nhập Thiếu Lâm-hiện Tình Thất Phái

.. Không hẹn mà đồng - Vì phàm ai cũng nghĩ chính bóng đêm, nhất là những đêm không trăng, đều là bạn đồng hành tốt nhất cho mọi hành vi thâm lén, không muốn hoặc không thể thực hiện vào những lúc khác.

Quan Vân Hội với trang phục dạ hành nhân chợt kinh nghi khi bất ngờ phát hiện ngoài bản thân vẫn còn một dạ hành nhân nữa cũng hiện hữu đúng đêm nay và ở ngay đây. Giữa những mái nhà san sát kề nhau và cùng chung một kiểu dáng là cong vút lên ở bốn góc mái.

Nhờ phát hiện nên Quan Vân Hội kịp bế khí và nép kín, đôi mắt thì chú mục nhìn dò xét từng động tĩnh của dạ hành nhân thứ hai.

Nhưng ngược lại với Quan Vân Hội, dạ hành nhân kia dù luôn cẩn trọng, luôn giữ kín hành tung, thì vì kém may mắn hơn nên hầu như không thể nào phát giác sự hiện hữu thêm nữa ngoài ý, còn có Quan Vân Hội.

Vì thế, Quan Vân Hội cười thầm, kẻ cắp và bà già gặp nhau. Nhìn cung cách di chuyển vừa thận trọng vừa quả quyết của y để tự ngẫm nghĩ đến những gì bản thân đang hành động. Và rồi, Quan Vân Hội phải tự lấy làm khâm phục y. Bởi vì y hầu như không có bất kỳ hành vi cử chỉ nào đáng bị chê là thừa. Không những thế, y còn cao minh hơn Quan Vân Hội một điểm, đó là y như thể đã có sự chuẩn bị từ trước, dò xét và điều nghiên rất tường tận, tự biết chắc bản thân y sẽ đi theo phương nào, giấu thân ở đâu khi cần và nhất là y biết y sẽ phải đi đến tận đâu. Chứ không như Quan Vân Hội, thật tâm mà nói, chính ngay lúc này, dù đã âm thầm đột nhập vào đây trong vai trò một dạ hành nhân không mời mà đến, nhưng Quan Vân Hội vẫn chưa biết cần phải đi đến tận đâu, tìm kiếm ở dãy nhà nào trong quá nhiều những tòa ngang dãy dọc xuất hiện san sát ngay trước mắt lúc này. Do đó, thay vì tiếp tục tiến hành ý định, Quan Vân Hội chợt có ý nghĩ tháo lui và sẽ quay trở lại một lần khác sau khi bỏ công điều nghiên trước, theo đúng cung cách của dạ hành nhân kia. Thà cẩn tắc vô ưu hơn là khinh suất làm cho dự mưu bất thành. Nhưng một ý nghĩ khác bỗng chợt đến làm Quan Vân Hội tự mỉm cười một mình và bắt đầu len lén lén bám theo dạ hành nhân kia.

Y, dạ hành nhân kia, quả nhiên có quá nhiều điều đáng được đề cao qua cung cách y dám một mình mạo hiểm đột nhập vào đây đêm nay. Y di chuyển không tiếng động, chẳng phải vì y phục của y được chẳng buộc gọn ghẽ để đừng phát ra bất kỳ tiếng động nào gọi chú tâm cho bất luận ai không cần thiết, mà là y thì thoảng mới buộc phải vận dụng khinh công. Và đa phần còn lại, để di chuyển từ nơi này qua nơi khác y luôn vận dụng Bích Hồ công. Nếu không bám tay vào tường để leo lên cao gọi là Bích Hồ Du Tường thì cũng như công phu này y nhần nại di chuyển từng ít một trên các mái ngói. Chậm và chắc, vậy thì còn lo gì bản thân gây ra tiếng động.

Chỉ khi đi hết mái nhà này, sau một lúc đủ lâu phục người nằm yên y mới lặng lẽ buông người cho rơi xuống và nép kín ở đầu đó dưới chân tường. Lại phục một lúc đủ lâu nữa y mới thì triển khinh công khi cảm thấy thật yên tâm tung người lên mái ngói khác kế tiếp, nhẹ hơn cả tiếng lá rơi.. Và từ đó y lại nhần nại dùng Bích Hồ công di chuyển thật chậm cho kỳ hết mái ngói đó.

Gần hết canh ba, vì bầu trời đêm vẫn không trăng không sao nên y khoan khoái cho phép bản thân nằm thả người trên mái ngói, ngửa mặt nhìn lên bầu trời cao vợi vợi lẳng lặng tận hưởng bầu không khí trong lành ban đêm và cũng là cách nghỉ ngơi sau khi đã hành sự thành công suốt từ lúc khởi đầu cho đến tận lúc này.

Được một lúc. Y phục người nằm sắp trở lại. Hai mắt thì đăm đăm nhìn thẳng vào một khu Trúc viên, mà nếu không biết từ trước thì ở bên trên mái ngói cao này nhìn xuống ắt chỉ thấy những hàng đại thụ già cỗi vừa cao vừa xum xuê, che khuất hoàn toàn khu Trúc viên nhỏ nhoi, khiêm tốn nằm lẫn ở mãi trong sâu hàng đại thụ.

Do khoảng cách từ mái ngói đến tận những hàng đại thụ khá xa nên y không thể không dùng đến khinh thân pháp.

Vù!

Khinh thân pháp của y khá cao minh, chỉ chớp mắt là y đã nép kín thân mình vào giữa tàng cây dày đặc của một trong những ngôi đại thụ mọc thành nhiều hàng chen chúc nhau.

Từ đây, mỗi lần có tiếng gió làm lá cây xao động, y lập tức chuyển từ tầng cây này qua tầng cây kế tiếp, tiến đến khu Trúc viên càng lúc càng gần.

Cuối cùng, đứng vào lúc y quyết định đột nhập thẳng vào khu Trúc viên, chợt bên dưới y, cách tầng cây y đang ẩn thân độ ba trượng, bỗng vang lên một tiếng động dù nhỏ nhưng đối với y lại là tiếng sấm nổ bên tai.

Y thất kinh nép kín.

Vừa vặn cũng ở bên dưới có tiếng thì thảo vang phát ra, lọt vào tai y.

- Đừng ngủ gật chứ, Tứ sư đệ vạn nhất để sư thúc tổ Phương trưởng phát giác, tội này không chỉ có mỗi một mình Tứ sư đệ gánh vác đâu.

- A di đà Phật! Tam sư huynh vừa ngủ quên thì có. Đã vậy lại còn mơ ngủ, cho đệ đang ngủ gật được ư?

- Nay, đừng chối cãi. Vì nếu không phải do Tứ sư đệ ngủ gật, tình cờ còn gây thêm tiếng động khê thì chẳng lẽ tự ta gây ra, sau đó đổ cho Tứ sư đệ?

- A di đà Phật. Chính đệ đang muốn hỏi Tam sư huynh câu đó. Đã lãnh phận sự cảnh giới, sao Tam sư huynh lại gây tiếng động? Đệ vẫn tỉnh và còn có thể thức trắng đêm nay, tiếng động quyết không do đệ tự gây ra.

- Thật chứ? Vậy thì có điều gì bất ổn rồi. A di đà Phật. Không phải ta, cũng không do Tứ sư đệ, ngũ này ắt là có kẻ vừa lên xâm nhập và tình cờ tạo nên tiếng động vừa nghe. Phân báo ngay cho Đại sư huynh biết mới được.

- Chậm đã vạn nhất chỉ là tiếng động ngẫu nhiên thì sao? Một khi chưa tra xét tỏ tường. A di đà Phật, hành vi nhảm lẫn này khiến khắp Tự phải một đêm huyền não một cách vô ích, Tam sư huynh và đệ liệu gánh vác nổi chăng?

- Tứ sư đệ nghĩ như thế cũng phải. Đi nào, ta và Tứ sư đệ như cũng đến lúc đi tuần phòng khắp lượt. Nhân thể cứ dò xét thực hư xem sao.

- A di đà Phật. Đi thì đi.

Dạ hành nhân nhìn xuống, lấy làm kinh hãi khi tận mắt mục kích cảnh hai tầng nhân cứ thản nhiên đi tuần phòng và dò xét thật kỹ từng khóm cây bụi trúc.

Một lúc lâu sau hai tầng nhân quay lại nguyên vị.

- A di đà Phật. Cũng may nhờ nghe theo Tứ sư đệ, ta chưa vội cấp báo đến Đại sư huynh. Nếu không, A di đà Phật, ta và Tứ sư đệ ắt khó thoát một phen xấu mặt.

Dạ hành nhân chợt len lén tụt xuống, đôi mắt lúc này thì cứ nhìn dè chừng vào hai tầng nhân vẫn tỉnh táo giới bị phòng gian.

Và với tư thế chuẩn bị nhảy sổ ra để cùng một lúc vỗ chụp hai tầng nhân. Y chợt thu kín toàn thân về, vì lại có tiếng động khác vang lên thật không phải lúc.

Cạch!

Hai tầng nhân nghe động, vội thủ thế và tiến thật nhanh về phía vừa phát ra tiếng động lạ.

Cũng lúc này, từ phía đó bỗng có tiếng niệm Phật vang lên thật khê :

- Chư sư đệ vừa đi tuần phòng? Đã vậy sao lại còn khinh suất gây thành tiếng động? A di đà Phật, chư sư đệ không biết thế nào là đi tuần phòng sao?

Hai tầng nhân khựng lại.

- Đại sư huynh? Thế không phải Đại sư huynh vừa gây tiếng động sao? A di đà Phật, bọn đệ vì nghe nên cũng vừa mới chạy đến đây.

- Phải đó, Đại sư huynh. Nếu bọn đệ gây tiếng động thì nhận ngay. Nhưng sao Đại sư huynh đến đây?

- A di đà Phật. Ta nhìn thấy chư sư đệ đi tuần phòng, đành bám theo xa xa để có gì vẫn kịp ứng cứu cho sư đệ. Thế không phải tiếng động là do chư sư đệ khinh suất ra ra sao? Nếu là vậy. Điều này rất khả nghi. Để ta cùng chư sư đệ vừa đi tuần phòng một lượt nữa vừa tra xét lại thật kỹ xem sao. Đi nào.

Nhìn lần này có đến ba tăng nhân cùng chia nhau đi tuần phòng, dạ hành nhân thất vọng, đành lặng lẽ tháo lui, cũng theo cung cách y đã tiến vào, chậm và chắc không để lộ bất kỳ sơ hở hoặc tiếng động nào.

Cuối cùng, canh tư vừa tàn, y thở dài nhìn lại nơi y đã suốt một đêm hành sự bất thành.

- Bọn trọc nếu luôn cảnh giới thế này, cho dù còn thêm đôi ba đêm thật tối tăm nữa. Ta vị tất tiến hành thành công theo dự mưu. A... Chán thật.

Bỗng có tiếng gọi y thật khê nhưng lại thật thân tình vì quen :

- Nếu muốn, ngay bây giờ đệ sẽ cùng vào và giúp tỷ. Vì đây là lúc ắt họ sẽ lơ lửng hơn sau những gì vừa xảy ra.

Nhìn Quan Vân Hội ung dung xuất hiện, y ngạc nhiên :

- Là Thiếu cung chủ? Sao bảo Thiếu cung chủ đã vong mạng? Bây giờ lại xuất hiện trong bộ dạng một dạ hành nhân? Thiếu cung chủ nói như thế là có ý gì?

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Vì đệ cũng cùng chung ý định với tỷ và tình cờ phát hiện tỷ đã vào Thiếu Lâm trước. Đệ đành bám theo, nhờ đó kịp giúp tỷ, do thấy tỷ không phát hiện có người cảnh giới bên dưới. Tỷ không trách đệ chứ?

Dạ hành nhân giật mình :

- Hóa ra trước sau hai tiếng động đều do Thiếu cung chủ cố ý gây ra? Vậy bảo cùng chung ý định với Hoài Phương này là thế nào?

Quan Vân Hội thủy chung vẫn giữ nguyên nụ cười :

- Đúng là do đệ gây ra. Lần đầu thì, có lẽ tỷ đã tự hiểu. Còn lần thứ hai, thú thật, đệ rất muốn giúp tỷ hành động và thừa năng lực cùng tỷ ngay lập tức chế ngự cả ba tăng nhân. Nhưng vì không có cơ hội bày tỏ ý định cùng tỷ, đệ lo ngại chính sự đường đột xuất hiện thêm của đệ ắt làm tỷ nghi nan. Cuối cùng tâm nguyện của cả hai chúng ta là cứu người đều hồng. Thế chẳng phải tỷ đang có ý định giải thoát cho lệnh tôn Giang Viễn Thanh hay sao? Chính đệ cũng có ý này. Chúng ta cùng quay vào nha, được không?

Hoài Phương có một thoáng sững sờ nhưng trấn tĩnh lại ngay :

- Ta... Có thật chẳng ý của Thiếu cung chủ là muốn giúp ta cứu người? Nếu vậy, liệu quay lại lúc này, thời gian còn kịp chăng?

Quan Vân Hội quả quyết :

- Vẫn kịp nếu tỷ đừng quá cẩn trọng như lúc này đệ thấy. Vì đây là lúc chúng ta không thể để phí thời gian, trái lại cần phải nhanh và thật chuẩn xác trong từng hành động.

Hoài Phương nghi ngờ :

- Nhanh như thế nào? Và chuẩn xác như thế nào để chúng ta lúc cứu người xong, khi quay ra vẫn không bị bọn Thiếu Lâm vây hãm dẫn đến một kết quả là chẳng một ai thoát?

Quan Vân Hội cười tự tin :

- Bọn họ đã hai phen phát hiện có tiếng động nhưng dù dò xét thế mấy vẫn không tìm thấy một dấu vết nhỏ khả nghi. Do đó, lần này chúng ta tuy vẫn cẩn trọng nhưng cứ thần tốc tiến nhanh vào. Giả như có lỡ gây ra tiếng động, họ vẫn bán tín bán nghi ắt không vội phát hiệu lệnh cấp báo. Đến khi họ thật sự phát hiện có biến, hừ, chúng ta chẳng phải đã cứu xong người rồi sao? Chỉ cần chuẩn xác trong mỗi hành động. Đệ tin quyết sẽ thành công. Thế nào?

Hoài Phương bị niềm tin vào thành công của Quan Vân Hội thuyết phục :

- Được Thiếu cung chủ bản lãnh cao minh hơn ta, một khi đã nói như thế, ta không thể không tin. Đi nào.

Nhưng Quan Vân Hội tranh tiên đi trước :

- Nhờ đã hai lần bám theo tỷ, cả khi vào lẫn lúc này quay ra, hãy để đệ đi tiên phong mở đường!

Vút!

Hoài Phương theo sau ngay, nhờ đó có thể giấu kín nụ cười đắc ý và không sợ Quan Vân Hội phát hiện.

Canh năm là thời điểm hợp giao giữa một đêm sắp tàn và một ngày mới sắp đến, nên đây cũng là lúc bầu trời đêm tối tăm nhất. Nhờ đó, cũng là nhờ đã quen đường, chỉ chưa đầy một khắc sau, Quan Vân Hội đã an tường cũng Hoài Phương nấu thân chung ở một tàng cây cách khu Trúc viên lúc này không xa.

Đến đây Quan Vân Hội dùng tay ra hiệu :

- Tỷ có thể đi trước. Đệ sẽ đoạn hậu, đề phòng bất trắc.

Hoài Phương lắc đầu, ra hiệu ngược lại :

- Cứ để một mình ta vào. Chỉ cần Thiếu cung chủ ở bên ngoài cảnh giới hộ là đủ. Cũng là chuẩn bị sẵn cho lúc tất cả cùng tháo lui.

Quan Vân Hội đành gật đầu và ra hiệu dặn thêm :

- Nếu có biến, tỷ cứ đưa người đi trước. Đệ sẽ tự thoát sau khi tìm cách đánh lạc hướng bọn họ. Bảo trọng.

Hoài Phương yên tâm gật đầu và nhìn Quan Vân Hội, chỉ để chờ đợi.

Quan Vân Hội sau khi ngưng thần nghe ngóng thêm một lúc nữa chợt mỉm cười và gật đầu với Hoài Phương.

Thật nhẹ nhàng, Hoài Phương tụt xuống và lập tức biến mất hút vào khu Trúc Viên.

Nửa khắc sau, Hoài Phương quay lại sắc mặt giận dữ và chỉ đi có một mình.

Quan Vân Hội thất kinh, nhìn và chờ Hoài Phương hoặc ra hiệu hoặc có cách giải thích nguyên nhân vì sao phải quay ra một mình.

Nhưng điều đó không hề xảy đến. Đã vậy Hoài Phương còn sơ tâm, để bật ra một tiếng rít qua hai hàm răng vì giận nên cứ nghiến vào nhau.

- Đi!

Đây mới đúng là điều Quan Vân Hội không bao giờ chờ đợi. Vì thế, phát hoảng, Quan Vân Hội liền nhào xuống, nắm chặt tay Hoài Phương, dùng tột độ khinh công lôi đi.

Ào...

Lập tức có tiếng hô hoán :

- Có gian nhân!

Nhiều tiếng hô hoán khác cũng tiếp nối vang lên, đều khắp từ tứ phía :

- Cấp báo đến Phương trượng. Mau vây chặt Sám Hối đường! Đừng để gian nhân kịp cứu người đi thoát!

- Phong tỏa khắp tự! Thấp đuốc lên! Bảo vệ Tàng Kinh các!

Hoài Phương khê giật tay, không phải để thu về, chỉ là ra hiệu để Quan Vân Hội nghe nàng thì thào :

- Lỗi do ta. Thiếu cung chủ khinh thân pháp cao minh hơn, nếu có thể cứ thoát một mình.

Quan Vân Hội vụt đáp lại bằng giọng tùy khê nhưng gay gắt :

- Cả hai cùng lưu lại. Nếu am hiểu địa thế, nhanh lên hãy chỉ nơi có thể tạm nấu thân.

Hoài Phương chỉ biết lắc đầu :

- Thiếu Lâm phái tuy là Phật môn nhưng so với tất cả mọi môn phái bất kỳ nào khác thì lại là Long Đàm Hồ Huyết. Ta e chẳng còn chỗ nào để ẩn náu, dù là tạm.

Quan Vân Hội chấn động, khê than :

- Đệ lại không muốn đào sâu thêm hố ngộ nhận, biết làm sao bây giờ?

Hoài Phương rút mạnh tay về. Lập tức thân hình nàng chậm hẳn lại phía sau.

- Chuyện do ta gây ra. Hậu quả ta gánh lấy. Vĩnh biệt Thiếu cung chủ.

Quan Vân Hội đã thần tốc đảo ngược lại :

- Chỗ nguy hiểm nhất sẽ là nơi an toàn nhất. Tỷ hãy chỉ đệ cách đi đến Tàng Kinh các.

Hoài Phương bị Quan Vân Hội chặn lối đành dừng lại :

- Thiếu cung chủ đừng xuẩn động. Vì Tàng Kinh các còn được tuần phòng giới bị nghiêm ngặt hơn cả chỗ lúc này thập phần. Lọt vào đã khó, muốn lưu lại trong đó càng khó hơn. Các tăng nhân Thiếu Lâm phát đã thấp đuốc sáng và những đóm hỏa quang cứ hiển hiện càng lúc càng lan tỏa rộng khắp.

Quan Vân Hội thật sự ngao ngán khi mục kích lực lượng đông vô ngần của quá nhiều tăng nhân đệ tử phái Thiếu Lâm, đành nói bừa :

- Hay là cứ đến nơi tịnh cư của Phương tượng? Nhược bằng cũng không thể ở ngay đây đệ buộc phải diễn khai một trường huyết sát, tự biến mình thành đại công địch vô lâm sau này?

Nào ngờ lời của Quan Vân Hội làm Hoài Phương sực tỉnh :

- Một ý thật cao minh. Cớ sao ta không sớm nghĩ ra. Mau chạy qua phía Bắc.

Quan Vân Hội chợt vui, lập tức giúp Hoài Phương cùng di chuyển thật nhanh nhờ khinh thân pháp đã đạt đến mức thượng thừa.

... Trời mờ sáng, đệ tử Thiếu Lâm phái khắp trong ngoài đều tiếp tục hăm hở truy tìm gian nhân. Ngược lại ở một góc thật khuất sau bức tượng Phật Di Đà, Quan Vân Hội đã cùng Hoài Phương chui nấp và đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

- Ta tuy có lỗi và nếu không nhờ bản lãnh Thiếu cung chủ chợt cao minh lạ ắt hẳn cả hai khó thoát. Nhưng có cần không, lúc này Thiếu cung chủ gay gắt với ta?

Quan Vân Hội chợt dịch ra xa do nhớ lại vừa mới ngồi quá cận kề Hoài Phương.

- Đệ cần hỏi trước, lúc này sao tỷ không cứu người?

Hoài Phương lạnh giọng :

- Vì đó không phải là người ta cần cứu.

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Thiếu Lâm phái còn giam ai nữa ngoài nguyên Chủ môn Giang Viễn Thanh?

Hoài Phương thay vì đáp bỗng quay ngang mắt nhìn chằm chằm Quan Vân Hội. Phải mất một lúc nàng mới lên tiếng nhưng không phải để đáp vào câu hỏi mà là hỏi ngược lại Quan Vân Hội, qua đề tài khác.

- Tưởng đã chết nhưng vẫn sống, điều gì đã xảy ra khiến Thiếu cung chủ lần xuất hiện này bỗng có bản lãnh tăng tiến vượt bậc?

Quan Vân Hội không thể không nhìn trả lại nàng. Và tuy lòng không muốn nhưng Quan Vân Hội chẳng hiểu sao vẫn cứ đáp :

- Tỷ nghe tin đệ chết ắt là từ Bắc Hải cung? Đệ cũng đang tìm họ nhưng chưa thể gặp. Lạ thật, sao bỗng dưng tất cả đều biệt tăm? Phần đệ, thú thật nhờ quy hồi Bắc Hải cung. Đệ tình cờ sở đắc võ học do tiên phụ lưu lại. Có lẽ tỷ chưa biết, sinh thời tiên phụ chính là Cung chủ Bắc Hải cung.

Hoài Phương ngưỡng mộ :

- Điều đó tự ta cũng có thể đoán qua cách gọi Thiếu cung chủ. Vậy nếu ta hiểu đúng, Thiếu cung chủ bây giờ đã là Cung chủ? Tìm Bắc Hải cung để trùng chấn uy phong, tạo thế lực, đối đầu Thánh Ma giáo, truy tìm hung thủ, báo phục gia thù?

Quan Vân Hội chợt thở dài :

- Tìm nhưng chưa gặp bất kỳ ai ở Bắc Hải cung, lại tình cờ gặp tỷ thế này, phải chăng do cao xanh dục rủ vì đệ cũng mong sớm gặp lại tỷ.

Hoài Phương bỗng ửng hồng hai bên mặt :

- Đừng nói nhảm. Cao xanh nào run rủi chứ?

Quan Vân Hội cũng đỏ mặt :

- Ý đệ muốn gặp để hỏi rõ tỷ về thù nhân của đệ, như cũng là thù nhân của tỷ?

Hoài Phương vỡ lẽ :

- Là nhân vật “khả nghi” lần đó suýt tung kiếm đâm tử Cung chủ? Nhưng sao Cung chủ hỏi ta, thay vì nên tự mình tìm hiểu y là ai?

Quan Vân Hội thở dài :

- Lần trước, cũng bằng những lời như thế này tỷ khước từ, không cho đệ biết ai là hung thủ sát phụ. Kể từ sau lần đó, có lúc nào đệ không nghĩ mãi những lời tỷ nói. Nhưng đệ chịu, không sao có thể tự đoán kẻ thù là ai, một nhân vật theo tỷ đề quyết lại là kẻ không xa lạ gì với đệ? Ai chứ? Sao tỷ không tiết lộ luôn cho đệ?

Hoài Phương thì thở ra :

- Cung chủ tuyệt nhiên không nghĩ ra hay có nghĩ và vì không dám tin nên tự gạt bỏ?

Quan Vân Hội chấn động :

- Tỷ đọc được tâm tư của đệ? Thật chẳng? Tỷ hiểu thấu suốt đệ đến mức ấy?

Hoài Phương khẽ cắn môi :

- Ta đang muốn giúp Cung chủ tự suy đoán kẻ thù là ai. Can hệ gì Cung chủ bắt ta hiểu thấu như thế giữa hai ta chỉ là một?

Quan Vân Hội gượng cười :

- Đệ đang nói theo này ý này, tỷ lại hiểu theo ý khác. Có phải vẫn là cách để tỷ lẩn tránh một lời đáp minh bạch?

Hoài Phương toan đáp, chợt bị Quan Vân Hội đưa tay đặt nhẹ lên miệng nàng và cứ giữ yên như thế.

Vừa lúc đó, từ bên ngoài có tiếng chân người trầm trọng bước vào.

Hoài Phương kinh hãi, trợn mắt nhìn Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội hiểu ý, từ từ thu tay về để tự đặt một ngón tay lên môi, đầu lắc lắc nhìn như muốn bảo Hoài Phương tốt hơn đừng gây kinh động.

Hoài Phương cười gượng, gật đầu và không hề giấu diếm thái độ sẵn sàng tấn công bất kỳ lúc nào nếu tiếng bước chân họ cứ tiếp tục di chuyển và đi đến phía sau tượng Phật là nơi cả hai đang mạo hiểm ẩn náu.

Quan Vân Hội mỉm cười và nheo một bên mắt với Hoài Phương, đó là lúc tiếng chân trầm trọng đi trở ra tạo nên những tiếng động xa dần.

Chờ khi tất cả đều im ắng, Hoài Phương bỗng thì thào :

- Nếu là lão trọc Võ Thanh, Phương tượng của Thiếu Lâm phái và lão tình cờ phát hiện chúng ta thì sao? Cung chủ liệu đủ lực đối phó, nhất là dám ra tay tấn công trước, tiên hạ thủ vi cường?

Quan Vân Hội chợt phân vân :

- Chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi. Vì theo ý đệ tốt nhất vẫn là phục ở đây suốt một ngày, chờ đêm về là liệu cách thoát ra ngay. Tọa ngộ nhận làm gì nếu có thể tránh?

Hoài Phương lừ mắt :

- Cung chủ sao không đáp ngay vào câu ta hỏi. Dĩ nhiên không muốn tự chuốc họa qua việc gây khích nộ cho toàn phái Thiếu Lâm có đến cả mấy trăm đệ tử. Nhưng đây là tịnh phòng của lão trọc Vô Thanh, không thể ngăn cản lão đừng bước vào đến tận đây. Vạn nhất xảy ra điều đó, ta chỉ muốn biết chủ ý của Cung chủ là hế nào?

Quan Vân Hội chợt mỉm cười :

- Hỏi như thế chứng tỏ tỷ đã có sẵn chủ ý. Nào tỷ nói đi.

Nàng lại cắn môi :

- Ta muốn uy hiếp lão, buộc lão đánh đổi sinh mạng bằng cánh đáp ứng mọi yêu sách của chúng ta. Tuy nhiên, nghĩ thì nghĩ, nhưng thực hiện được hay không còn tùy thuộc và bản lãnh của Cung chủ.

Quan Vân Hội vẫn cười :

- Tỷ định nêu những yêu sách gì?

Nàng bối rối :

- Dĩ nhiên có cả yêu sách là phải để chúng ta ung dung thoát đi.

- Còn gì nữa. Phải chăng là phóng thích người mà tỷ vẫn có ý định giải thoát?

Nàng gằn giọng và hắt mắt :

- Thế thì sao Cung chủ cũng thừa biết ta mạo hiểm vào đây chỉ là để cứu người. Và tại sao ta không nhân cơ hội uy hiếp được lão trọc để đạt luôn điều hằng mong muốn?

Quan Vân Hội chợt nghiêng người ghé miệng vào tai nàng :

- Đệ đã từng hỏi, bây giờ chỉ lặp lại, tỷ muốn giải thoát ai?

Nhưng do một sơ suất của Quan Vân Hội đã ghé miệng quá sát vào tai nàng, hầu như chạm, vì thế nàng ngỡ ngàng ngồi im, mặt từ từ đỏ rần, có muốn cũng không thể đáp.

Quan Vân Hội thì nào khác gì, những sợi tóc mai của nàng vì bị hơi thở của Hoài Phương làm cho lay động nên cứ lờn vờn lên khuôn mặt chợt đỏ ửng của Quan Vân Hội. Khiến Quan Vân Hội ngay lúc đó cũng ngồi im, không nhớ lời vừa hỏi và cũng chẳng lấy làm lạ hay nghi hoặc vì không có câu đáp nào từ phía nàng.

Họ cứ thế ngồi yên, vụt quên hết thực tại.

Chợt có tiếng hắng giọng :

- Nhị vị tiểu thí chủ vừa bảo sẽ ra tay uy hiếp lão nạp, ắt cũng là gian nhân vào đêm qua đã gây huyên náo cho bốn tự?

Cả hai cùng giật mình nhìn lên.

Một lão tăng đang điềm nhiên nhìn họ. Và rồi Quan Vân Hội giật nảy người vì phát hiện Hoài Phương bỗng bất thần nhảy chồm lên, vồ thẳng vào lão như độc xà xuất động thập phần ác hiểm và cũng muôn phần mạo hiểm. Lập tức Quan Vân Hội cũng chồm theo.

Vù!

Động thái của cả hai làm lão tăng sa sầm nét mặt toan quát và nhất là toan xuất thủ đối phó.

Nào ngờ hành vi của Hoài Phương lại bị chính Quan Vân Hội chặn bằng cách đã thật nhanh khóa chặt tay nàng, nghiêm khắc giữ nàng lại đồng thời còn đưa mắt nhìn nàng, đầu khế lắc miệng thì lả lơi :

- Đừng miễn cưỡng vô ích vì tội tệ hơn nếu tự tử muốn gây kinh động.

Hoài Phương bị ngăn cản, rất giận đôi mắt vụt long lên nhưng may thay nàng chỉ dám rít một tiếng thật khẽ :

- Cung chủ thật là...

Lão tăng chợt gạt mình nhìn Quan Vân Hội và không thể ngờ lão tăng cũng cất giọng thật khẽ :

- Cung chủ? A di đà Phật. Xin hãy cho biết tính danh và tự mình chứng đó là tính danh không hề do mạo nhận.

Quan Vân Hội lập tức nghe nhẹ cả người vì thế chợt mỉm cười với Hoài Phương, vẫn nắm giữ lấy nàng :

- Chúng ta lần này gặp may. Tỷ hãy mau thi lễ, đây là Phương trưởng Thiếu Lâm phái, sư thúc của lệnh tôn Giang Viễn Thanh.

Và Quan Vân Hội quay qua lão tăng :

- Vãn bối là Quan Vân Hội hiện là Cung chủ Bắc Hải cung. Có đúng lão Đại sư là Võ Thanh, Phương trưởng và đã hiểu rõ mọi nguyên ủy qua lời thuật kể của lão ca ca Hiệp Cái?

Lão Tăng nhẹ thở phào :

- A di đà Phật. Vậy thì đúng Cung chủ đây chính là Quan Vân Hội tiểu thí chủ như Hiệp Cái lão thí chủ từng cho lão nạp biết. Còn nữ đàn việt đây là Hoài Phương chăng? Nhị vị lên đột nhập chỉ vì mong giải thoát cho Giang Viễn Thanh tệ sư diệt? Ôi, nhị vị tiểu thí chủ thật mạo hiểm. Nhưng vào được đây là ổn rồi. Xin chờ một lúc, nhớ đừng gây kinh động, lão nạp sẽ quay ra sắp đặt vài việc rồi trở lại ngay.

Quan Vân Hội gạt đầu :

- Thật là phiền lão Đại sư.

Nhưng Hoài Phương lại khẽ gắt :

- Cung chủ sao lại quá tin người? Nhờ lão quay lại cùng nhiều trợ thủ, sẽ vây bắt chúng ta thì sao?

Võ Thanh lão tăng mỉm cười và giải thích :

- Trước lão nạp, đã có một tiểu sa di vì cần lau dọn khắp phòng nên từng vào đây. Nếu không phải nhị vị tiểu thí chủ bắt cần để lộ sơ hở thì tiểu sa di có lẽ vì những động thái khẩn trương xung quanh tác động nên tỏ ý ngờ có gian nhân lên vào đây. Cũng may tiểu sa di chỉ bấm báo điều nghi ngờ cho mỗi một mình lão nạp. Vậy nên chẳng nếu lão nạp ra ngoài để trấn an tiểu sa di.

Quan Vân Hội cùng Hoài Phương đã nghĩ đến ngay tiếng bước chân trầm trọng lúc nãy liền lần lượt gạt đầu, tỏ ý tán thành và không thể không tin vào Võ Thanh lão tăng.

Lão tăng vừa đi khuất, Quan Vân Hội lập tức buông tay Hoài Phương ra :

- Bất luận nhân vật mà tỷ định giải thoát là ai, tốt nhất vào lúc này tỷ nên noi theo đệ. Được chứ?

Hoài Phương hừ nhạt :

- Rồi Cung chủ sẽ hối hận vì hành vi ngày hôm nay.

Võ Thanh lão tăng quay lại khá nhanh :

- Nữ đàn việt nói như thế cũng phần nào đúng. Vì giải thoát cho lệnh tôn lúc này là điều không thể và không chỉ nhị vị tiểu thí chủ kể cả lão nạp cũng sẽ hối hận nếu không sớm có cách đưa nhị vị thoát nơi này an toàn.

Hoài Phương nghi hoặc nhìn phía sau lưng lão tăng :

- Tiểu sa di lúc này sẽ không bắt ngờ quay trở lại để lau dọn chứ?

Quan Vân Hội chợt bực với thái độ của Hoài Phương :

- Lão đại sư đã tỏ rõ thành ý, cho thấy đã từng gặp và được Hiệp Cái giải bày minh bạch. Sao tỷ cứ mãi nghi ngờ thay vì đáp tạ và cùng lão Đại sư nghị kế vẹn toàn để lo chuyện thoát ra?

Võ Thanh lão tăng xoa tay :

- Lão nạp không trách. Vì đó là điều dễ hiểu. Phận là nhi tử ai lại không lo nhất là thấy phụ thân rõ ràng vô tội nhưng vẫn mãi bị sinh cầm? Lão nạp may được Hiệp Cái lão thí chủ tin tưởng giải bày đồng thời phó giao cho nhiệm vụ giữ sao cho vẹn toàn sinh mạng Giang chưởng môn sư diệt. Nhưng gần đây bọn Thánh Ma giáo cứ tung tin là bằng mọi giá sẽ giải thoát Giang Giáo chủ của chúng khiến lão nạp dù biết rất rõ đây chỉ là thủ đoạn của chúng muốn bốn tự mất đi một nhân tài kiệt kiệt nếu tin theo chúng và xử trị Giang chưởng môn. Nhưng vì chưa thể tìm bằng chứng nào xác thực để minh oan cho Giang chưởng môn sư diệt, lão nạp thật sự lực bất tòng tâm chỉ còn mỗi một cách là dùng quyền hạn một Phương trượng mà hạ lệnh sinh cầm mãi Giang chưởng môn hơn là tùy tiện phóng thích khiến chúng đệ tử bất phục.

Quan Vân Hội rúng động :

- Nói vậy. Ất lúc này Hiệp Cái lão ca ca vì ráo riết quyết tìm bằng chứng minh oan cho Giang chưởng môn nên vẫn bối Dù tìm thế mấy vẫn chưa thể biết lão cả ca đang ở đâu?

Võ Thanh lão tăng gật đầu :

- Do đã lâu không được tin của tiểu thí chủ, có chăng là chỉ nghe đồn đại tiểu thí chủ đã mệnh chung buộc lòng Hiệp Cái lão thí chủ phải dốc lực tự tìm cách giải oan cho Giang chưởng môn tệt sư diệt. Và nếu lão nạp tự suy đoán không lầm, việc đối đầu giữa Cái bang và Thánh Ma giáo chỉ đôi ba ngày nữa là diễn khai. Tiểu thí chủ vì thế càng nên mau chóng thoát nơi này, hỗ trợ cùng Hiệp Cái lão thí chủ, đối phó Thánh Ma giáo.

Quan Vân Hội nghe thật nôn nao :

- Thất đại phái không cùng Cái bang hiệp lực ư?

Võ Thanh lão tăng thở dài :

- Cũng do Hiệp Cái lão thí chủ quá trực tính, đã không có bằng cứ nhưng vẫn oang oang đề quyết là ở phái nào cũng có nội gián nếu không của Thánh Ma giáo thì của Bắc Hải cung. Điều này, khiến cho Thất đại phái hầu hết đều bất bình, may vẫn chưa đến nổi trở mặt, còn mong gì được họ tiếp lực cho Cái bang?

Hoài Phương cũng nôn nóng :

- Nếu muốn thoát nơi này, lão... Đại sư liệu có diệu kế gì chăng?

Võ Thanh lão tăng gượng cười :

- Dùng kế vào mỗi khi hữu sự kỳ thực chẳng hề là sở trường của những Phật môn đệ tử. Lão nạp đành phó thác tất cả vào nhị vị tiểu thí chủ mà thôi.

Quan Vân Hội chợt hỏi :

- Lão đại sư có thể cho biết hiện tình võ lâm là thế nào chăng? Nếu vẫn bối muốn gặp người Bắc Hải cung, dùng quyền Cung chủ quy tụ họ và cho lệnh triệt thoái quy hồi Bắc Hải thì phải làm gì để gặp?

Hoài Phương cau mặt :

- Ngờ Cung chủ chỉ muốn trước tiên là thoát thân khỏi Thiếu Lâm, nào ngờ cứ mãi quan tâm đến đầu đầu không lo nghĩ kế cùng thoát. Hừ!

Nhưng Võ Thanh lão tăng vẫn đáp lời Quan Vân Hội :

- Lão nạp nghe tin này chẳng biết đúng sai hoặc hư thực như thế nào Bắc Hải cung bây giờ như đã là một trong cửu đàn của Thánh Ma giáo, với hầu hết những cao thủ Bắc Hải đều được đề bạt làm Thất Tinh hộ pháp thay thế Thất sát Thiên Sơn trước kia nghe bảo đều bị sát hại.

Quan Vân Hội chấn động, vì thế bắt đầu lo nghĩ kế thoát thân ngay.

- Bọn vẫn bối nếu lên thoát theo lối hậu sơn. Lão Đại sư nghĩ sao?

Võ Thanh lão tăng gạt phăng :

- Sau kinh động đêm qua, dù một con muỗi cũng khó lòng bay thoát.

Hoài Phương giật mình :

- Nghiêm trọng đến thế sao? Vậy chỉ còn mỗi một cách.

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Cách nào?

Hoài Phương trầm ngâm :

- Cũng là cách lúc này đã bàn. Tạm mượn sinh mạng lão Đại sư làm vật hộ tống giúp chúng ta cùng thoát.

Võ Thanh lão tăng hốt hoảng :

- Xin đừng khiến lão nạp phạm vào tội đồng mưu. Vì phạm là đệ tử của Phật, đã thí phát quy y thì vọng ngôn xảo ngữ là một trong những cấm giới.

Hoài Phương cười nhẹ :

- Ngộ biến phải từng quyền, hưởng hồ đùng vì quá câu nệ tiểu tiết mà làm hỏng đại sự. Vì chẳng phải thật ý của lão Đại sư cũng là muốn giải oan cho Giang chưởng môn, thân phụ tiểu nữ? Há lẽ điều đó chẳng phải là đại sự?

Nhưng Quan Vân Hội lắc đầu :

- Cho dù đây là cách khả thi. Nhưng tỷ đừng quên một điều. Để uy hiếp lão Đại sư sao cho giống như thật, không thể không có một trận thư hùng xảy ra. Và một khi đã xảy ra giao phong, dĩ nhiên phải ác liệt, chúng ta cần phải minh chứng một bản lãnh thật sự vượt trội, mới khiến mọi đệ tử Thiếu Lâm tin vào việc Phương trượng họ vì kém nên bị uy hiếp. Đó lại là điều bất khả.

Hoài Phương vạch lại :

- Cũng có thể lão Đại sư vì lầm kế gian nên bất ngờ bị uy hiếp chúng ta đã bị gán cho là gian nhân, ai ngăn cấm chúng ta không thể dùng thủ đoạn?

Quan Vân Hội vẫn lắc đầu :

- Phái Thiếu Lâm sẽ nhớ mặt và nhận diện được chúng ta là ai. Khi đó một Giang Hoài Phương uy hiếp chính Phương trượng phái Thiếu Lâm để mong được thoát sẽ là cơ cho Thất đại phái đề quyết lệnh tôn Giang Viễn Thanh chính là gian nhân Thánh Ma giáo. Đó là chưa kể đến cả đệ cũng làm bại hoại thanh danh Bắc Hải cung.

Hoài Phương chợt bừng sáng hai mắt :

- Chúng ta có thể che kín mặt còn lo gì bị ai nhận diện?

Quan Vân Hội nhờ đó cũng tỉnh ngộ :

- Nếu không che kín mặt mà chỉ cải dạng thì sao? Chúng ta nên cải dạng thành đệ tử phái Thiếu Lâm, được chẳng? Lo gì không thoát?

Võ Thanh lão tăng chợt thở dài :

- Nếu nhị vị tiểu thí chủ tán thành cách này. A di đà Phật. Tội lỗi tội lỗi, phải chi đừng để lộ cho lão nạp biết, chứ đã thế này nếu lão nạp đồng tình thì có khác nào dù biết vẫn cố ý phạm vào cấm giới? Còn không tán thành thì e chẳng còn cách nào khác để giúp nhị vị tiểu thí chủ thoát thân. A di đà Phật, A di đà Phật.

Hoài Phương bỗng bất thần chế ngự huyết đạo của Võ Thanh lão tăng.

- Để lão Đại sư không phạm nào cấm giới, tiểu nữ đành đắc tội. Được chứ?

Quan Vân Hội muốn ngăn nhưng không kịp đành cười trừ :

- Cứ như thế này cũng được, mong lão Đại sư thứ lượng. Và để cho giống thật hơn, ngay khi huyết đạo tự giải khai, lão Đại sư nên hộ hoán và hạ lệnh cho đệ tử đuổi theo ngay. Được chứ ạ?

Võ Thanh lão tăng, đã tự nhắm hai mắt như muốn tỏ ý không nghe không thấy cũng không cần biết điều gì sẽ xảy ra tiếp sau đó.

Hoài Phương cười cười :

- Vậy thì nên điểm luôn á huyết của lão Đại sư. Cung chủ nghĩ sao?

Hỏi, nhưng Hoài Phương đã thực hiện. Vì thế, dù bất nhẫn, Quan Vân Hội vẫn không thể phản bác :

- Đã vậy xin nhanh lên cho, hy vọng ở đây có đủ hai bộ tăng phục cho chúng ta cải dạng.

Họ chia nhau tìm. Và khi đã thấy, họ vội vã tự cải dạng, biến thành hai tăng nhân, với tóc được giấu kín dưới mỗi chiếc mũ ni mỗi người tự đội lên đầu.

Sau cùng, Hoài Phương chợt nhìn chằm chằm vào Võ Thanh lão tăng :

- Có nên chăng nếu chúng ta cứ đưa lão Đại sư cùng đi?

Quan Vân Hội gạt ngay :

- Sao tỷ cứ muốn gây nhiều điều khó xử cho lão Đại sư? Đi thôi. Mà này, hãy cứ đi riêng lẻ, tỷ trước, đệ sẽ chờ thêm một lúc, nếu vẫn ổn sẽ đi sau. Nào, tỷ còn chờ gì nữa?

Hoài Phương đành đi nhưng vẻ mặt rất hậm hực.

Quan Vân Hội dù thấy nhưng vẫn thản nhiên vờ như không thấy. Không những thế khi Hoài Phương đi đã khuất. Quan Vân Hội chợt giải khai á huyết cho Võ Thanh lão tăng :

- Lão Đại sư xin cho biết ở quý tự còn giam giữ ai nữa ngoài Giang chương môn?

Và lời đáp của Võ Thanh lão tăng làm Quan Vân Hội thật sự ngỡ ngàng.

22. Mơ Hồ Thực Hư -tái Nhập Thiếu Lâm

Vừa nhìn thấy Hoài Phương có ý chờ với nét mặt cứ hằm hằm sắc giận, Quan Vân Hội cười lạt :

- Tỷ vẫn chờ đợi ư? Tốt lắm đệ cũng mong như thế, chỉ để hỏi tỷ một câu.

Hoài Phương đang tự giặt phẳng và xé bỏ bộ tăng phục vừa là phương tiện giúp nàng lên thoát khỏi Thiếu Lâm phái :

- Ta cũng đang muốn hỏi Cung chủ một câu. Vì sao ngăn cản, không cho ta uy hiếp lão trọc Võ Thanh để cứu người cần giải cứu?

Quan Vân Hội vẫn giữ nguyên bộ tăng phục khoác trên người :

- Vì nhân vật tỷ định giải cứu, đệ đã biết không phải Giang Viễn Thanh lệnh tôn, đúng không? Vì sao thế? Vì sao tỷ vẫn mãi mê muội, cố chấp, không thừa nhận bản thân ở họ Giang?

Hoài Phương toan giải thích, chợt nghe Quan Vân Hội gằn giọng hỏi tiếp :

- Đã vậy người tỷ định cứu lại là Ngũ Kỳ Tiên Tử. Sao lại có chuyện mâu thuẫn, éo le và thật khó hiểu như vậy chứ?

Hoài Phương bỗng phá lên cười :

- Cung chủ sẽ không cho là mâu thuẫn nữa nếu được ta cho biết ai là thù nhân của chung hai chúng ta. Nhất là biết lai lịch thật của ta ra sao. Và rồi Cung chủ liệu có hối hận chẳng nếu ta xin trình trọng đề quyết người mà Cung chủ đã ngờ và cũng đã từng tự ý gạt bỏ khỏi ý nghĩ lại đích thực là thù nhân của Thiếu cung chủ? Chính là Thánh Thủ nghĩa phụ của Cung chủ đấy. Ha ha...

Quan Vân Hội sững sờ và ngỡ ngàng :

- Quả nhiên tỷ đã đọc rõ tâm tư đệ. Và kỳ thực đệ cũng đã từng có ý nghĩ này qua những gì tỷ mập mờ nói trước đây. Thế nhưng, chẳng phải tận mắt tỷ mục kích Thánh Thủ nghĩa phụ đã chết và bị Thánh Ma giáo truy sát sao?

Hoài Phương vẫn không ngớt cười :

- Lão có thật đã chết hay không, Cung chủ cứ nghe thế này thì rõ. Vì lúc Cung chủ tình cờ dùng mũi kiếm lật bỏ lớp khăn che mặt được xem là khả nghi, chính ta do nấp ở gần nên nhìn rất rõ, đấy thật là diện mạo của Thánh Thủ. Một nhân vật mà ngay từ thuở nhỏ ta đã kính phục luôn gọi là dưỡng phụ. Lão đã cưu mang nuôi dưỡng ta, cũng như đã nuôi dưỡng cưu mang Cung chủ, chứ không phải mãi sau này lão vì thương hại thu nhận ta như Cung chủ vẫn tin và bị lừa. Ta nói thật đấy. Ha ha...

Quan Vân Hội bán tín bán nghi :

- Tỷ được Thánh Thủ cưu mang từ thuở nhỏ, nghĩa là tỷ có đủ nguyên do để phủ nhận bản thân ở họ Giang?

Hoài Phương bĩu môi :

- Bất giam mẫu thân ta là Giang Viễn Thanh, chỉ cần nghe nhắc đến là ta hận, làm sao có thể bao ta ở họ Giang được.

Quan Vân Hội giật mình :

- Tỷ định nói...

Hoài Phương chợt trật ngược ống tay áo bên tả, cao hơn khuỷu. Đưa cho Quan Vân Hội xem một vết sẹo nhỏ hằn rõ trên lớp da thịt trắng muốt nuốt nà.

- Cung chủ còn nhớ rõ lời lão Thánh Thủ kể về việc Ngũ Kỳ Tiên Tử vì mối hận để mất ấu nhi nên gây loạn Thiếu Lâm? Lúc kể phải chăng vì sơ tâm nên lão buột miệng nói luôn dấu vết nhận dạng của ấu nhi được Ngũ Kỳ Tiên Tử truy tìm? Một nốt son ở trên tay tả cao hơn khuỷu, có đúng chẳng nếu ta đoán vì lão có tài diệu thủ nên đã tự tay phá hủy chỉ lưu thành một sẹo nhỏ như thế này?

Quan Vân Hội ngây người vì nhớ lại và cảm thấy đúng như những gì Hoài Phương vừa bộc lộ :

- Vậy sao lão còn gọi tỷ là Hoài Phương, đúng với tính danh của ái nữ Giang Viễn Thanh đã đột ngột thất tung?

Hoài Phương kéo ống tay áo xuống :

- Vì vốn dĩ tính danh thật của ta là Bạch Thúy Hà. Hoài Phương chỉ là giả danh mà khi ta lên mười đã bị lão ra lệnh buộc phải tuân theo. Lão còn nhấn tâm hơn khi bắt ta tiềm nhập Thánh Ma giáo, cam làm nô bộc cho lũ ác ma những ba năm hơn. Sau đó, cũng là kế của lão, lúc thấy Bạch Thúy Hà giả đã được Thất sát Thiên Sơn chịu nghi là Thiếu giáo chủ Thánh Ma giáo, lão bảo ta tự thoát, để làm như tình cờ lão thu nhận ta, đúng với những gì sau này Cung chủ đã mục kích và đã bị lừa.

Quan Vân Hội xua tay ngăn lại :

- Chậm đã, tỷ được nuôi từ nhỏ, tính danh là Bạch Thúy Hà? Mà Bạch Thúy Hà giả bây giờ lại được Thất sát xác quyết là Thiếu giáo chủ Thánh Ma giáo. Như vậy có khi nào tỷ chính là Thiếu giáo chủ, còn Bạch Thúy Hà giả nếu mang đúng tính danh là Hoài Phương thì nàng lại là ái nữ của Giang Viễn Thanh?

Hoài Phương lập tức phản bác :

- Quyết không thể có chuyện này. Hãy nhớ lại vết sẹo ta vừa cho Cung chủ xem. Ta đề quyết ta chính là ấu nhi thuở nào được mẫu thân ta là Ngũ Kỳ Tiên Tử tìm. Nếu chẳng như thế, hãy giải thích xem, vì sao lại ngẫu nhiên ta bỗng có một vết sẹo đúng vào vị trí có nốt son để nhận dạng là ấu nhi của Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Quan Vân Hội nghiêm giọng :

- Đệ không thể và cũng không cần giải thích. Vì theo lời Thất sát từng kể với đệ, kể “khả nghi” mà tỷ đề quyết là Thánh Thủ kỳ thực từng là một nhân vật thân cận với Giáo chủ Thánh Ma giáo được giáo đồ ngưỡng phục gọi là tiên sinh. Vì thế nhân vật này đã được Giáo chủ Thánh Ma giáo tin cẩn, phó giao cho cưu mang nuôi dưỡng Thiếu giáo chủ cũng là nữ hài, vừa hạ sinh đã mất mẫu thân. Và vẫn như Thất sát

cho biết, lúc Thiếu giáo chủ lên mười thì được vị tiên sinh “khả nghi” đưa quay về Tổng đàn, bảo với mọi người, đây là ái nữ của Giang Viễn Thanh, còn Thiếu giáo chủ thật thì đã chết. Ở đây vậy là có hai điểm trùng hợp hoặc đúng hơn phải bảo là hai nghi vấn. Thứ nhất cũng lên mười, Giang Hoài Phương thất tung. Trùng thời điểm đó đã có những hai tiểu cô nương được đưa vào Tổng đàn Thánh Ma giáo, một lên tiềm nhập là tỷ, một được kẻ “khả nghi” công khai đưa về. Và vì tỷ bảo vẫn nhớ đã được cứu mang từ nhỏ nên Bạch Thúy Hà giả mới chính là Giang Hoài Phương thật, đúng chẳng?

Hoài Phương cau mày :

- Vậy còn điều trùng hợp thứ hai, cũng là nghi vấn thứ hai thì sao?

Quan Vân Hội trầm ngâm :

- Đó là vì cả hai cùng được đưa về Tổng đàn đều vào lúc lên mười hoặc sự thật đúng như kẻ khả nghi bảo, Thiếu giáo chủ thật đã chết thì tỷ là cốt nhục của Ngũ Kỳ Tiên Tử, còn Bạch Thúy Hà giả lại chính là Giang Hoài Phương thật.

Hoặc tỷ là Thiếu giáo chủ và được cứu mạng từ nhỏ và Bạch Thúy Hà giả mới chính là cốt nhục của Ngũ Kỳ Tiên Tử, do nàng đã bị phục mê được, cố ý làm cho quên quá khứ, có lẽ cũng được kẻ khả nghi cùng cứu mang một lượt với y. Điều nào đúng đây?

Hoài Phương lại vén cao ống tay áo :

- Ta có dấu vết để nhận dạng.

Quan Vân Hội nhún vai :

- Đại sát Trác Thập Cổ bảo cũng có thể nhận ra đâu là Thiếu giáo chủ thật. Đệ nghĩ hay là ở Bạch Thúy Hà giả vì cùng do một người cứu mang nên không thể không nghi là cũng có một vết sẹo tương tự. Điều này không thể không xảy ra nếu kẻ “khả nghi”, chính là Thánh Thủ, nhờ tài diệu thủ và có dự mưu từ rất lâu, lẽ đương nhiên việc tạo vết sẹo nhỏ nào có khó gì.

Hoài Phương bối rối :

- Bạch Thúy Hà lúc này đang ở đâu?

Quan Vân Hội lắc đầu :

- Thất sát đã đem giấu biệt ở đâu đó. Đến đệ dù muốn tìm cũng không thể.

Hoài Phương chợt hít vào một hơi thật dài :

- Vậy chỉ còn mỗi một cách để minh bạch. Đêm nay Cung chủ có thể giúp ta giải thoát Ngũ Kỳ Tiên Tử chăng?

Quan Vân Hội khước từ ngay :

- Song thân đệ uống mạng cũng phần nào do Ngũ Kỳ Tiên Tử gây ra. Đừng phiền trách vì đệ không thể đáp ứng.

Hoài Phương cười nhạt :

- Cung chủ lắm. Vì từ khi đang là Thúy Hà buộc phải đổi thành Hoài Phương, mà là theo mệnh lệnh của dưỡng phụ Thánh Thủ, khi đó ta dù còn nhỏ, chỉ mới lên mười, nhưng vẫn bắt đầu nghi ngờ và tin rằng một nhân vật dám có thủ đoạn tráo đảo mạo nhận như Thánh Thủ ắt vẫn còn nhiều âm mưu khác. Do đó, trong hơn ba năm ta tiềm phục Thánh Ma giáo, nhờ nghe ngóng nên biết khá nhiều điều. Một trong những điều đó là Thánh Ma giáo đã lợi dụng tình mẫu tử lên bắt ấu nhi đẩy Ngũ Kỳ Tiên Tử từ nhân vật chính phải thành kẻ bất chấp đạo lý giống như chó cùng cắn giậu. Ngũ Kỳ Tiên Tử không phải chủ mưu gây bất lợi cùng hại chết song thân của Cung chủ. Hãy nghĩ thêm điều này, tại sao Thánh Ma giáo biết để đuổi theo lệnh tôn đến tận chỗ lưu ngụ. Kỳ thực khá kín đáo của Thánh Thủ nếu chẳng phải do chính Thánh Thủ sắp đặt? Từ đó suy thêm, ta dám đoán mà không sợ lầm, xui bảo lệnh tôn hãy cùng Giang Viễn Thanh gấp rút đi về Thiếu Lâm phái đó chính là Thánh Thủ.

Vậy thì chẳng phải chính Thánh Thủ thực hiện mưu kế mượn đao giết người dùng Ngũ Kỳ Tiên Tử trong lúc bị tình mẫu tử thúc giục khiến sinh loạn, gây thương tích cho lệnh đường, hầu buộc lệnh tôn dù muốn dù không cũng quay lại với Thánh Thủ? Dụng ý của lão quá rõ. Và chắc chắn lão cũng đã hạ thủ luôn Cung chủ độ đó nếu sự thể xảy ra là lệnh tôn phó giao toàn bộ di học cho lão, nhờ lão sau này chỉ điểm để Cung chủ lớn lên đủ bản lĩnh báo thù. Thật may mà lệnh tôn không những không phó giao mà còn lưu lại một lời căn dặn ai muốn hiểu thế nào cũng được đó là chờ đủ tuổi thành nhân thì quay về Bắc Hải cung. Ất là nhờ đó Cung chủ mới toàn mạng và có được như ngày nay. Ta giải thích bấy nhiêu đó đủ chứ? Còn nếu muốn có thêm bằng chứng, cứ giúp ta giải thoát Ngũ Kỳ Tiên Tử ắt sẽ thỏa nguyện.

Quan Vân Hội cứ như người đang đi trên mây vút tỉnh người rơi xuống.

- Từ đầu tỷ dám có những suy luận dù hầu hết đều xuất phát từ chữ nếu nhưng lại quá hợp lý và nhất là nghe rất thuận tai? Nếu giải thoát được Ngũ Kỳ Tiên Tử, tỷ bảo sẽ có thêm bằng chứng ư?

Hoài Phương đáp ngay, không hề tỏ ra chần chừ hay ngần ngại :

- Từ lúc ta đặt nghi vấn ở lão Thánh Thủ, hiển nhiên vì luôn ngấm ngấm dò xét và không ít lần tự đặt vào cương vị lão để thử đoán xem lão muốn gì và có những hành động gì. Qua đó ta cũng đoán, chắc chắn Ngũ Kỳ Tiên Tử do lão xúi giục nên đã đến Thiếu Lâm đúng vào thời điểm lão muốn song thân của Cung chủ cùng Giang Viễn Thanh kịp lúc có mặt. Hãy chờ xem lời ta đoán có đúng hay không?

Quan Vân Hội lập tức có quyết định :

- Được đêm nay, đệ sẽ cùng tỷ quay trở lại Thiếu Lâm.

Hoài Phương cười hài lòng :

- Nhưng cách thức hiện sẽ thay đổi. Là thế này...

Chờ nghe nàng thì thảo bày kế xong, Quan Vân Hội gật đầu thán phục :

- Diệu kế. Được, chúng ta hay cứ theo đó mà hành động.

oOo

Trời chiều chỉ mới vừa nhập nhoạng, Quan Vân Hội một mình trong tầng phục đệ tử Thiếu Lâm đã ung dung đi thẳng đến gian tịnh phòng của Phương trượng Võ Thanh lão tăng.

Nhưng lúc toan bước vào Quan Vân Hội bỗng đứng khựng lại và ngậy người nhìn chăm chú qua cánh cửa không hiểu sao chợt hé mở.

Ở bên trong Võ Thanh lão tăng đang cúi người trầm ngâm tay mân mê một xâu chuỗi bồ đề gồm rất nhiều hạt tròn bằng gỗ đen và bóng loáng nhưng bị thiếu mất một hạt.

Quan Vân Hội bất giác cho một tay và bọc áo mò chạm đúng vào một vật cũng tròn đã tình cờ phát hiện một trong Thiên Hồ song tú là lão Độc Tý dù đã chết vẫn giữ khư khư trong tay. Và dù không cần lấy ra để nhìn Quan Vân Hội vẫn nhớ rất rõ ở hạt đó có một lỗ nhỏ xuyên suốt từ đầu bên này qua đầu bên kia.

Lỗ nhỏ đó là gì nếu không dùng để xâu kết vào nhau, hợp với xâu chuỗi bồ đề của lão Đại sư Võ Thanh thành một xâu nguyên vẹn?

Đang tự hỏi, Quan Vân Hội chợt nghe có tiếng người cất giọng tri hô thật to :

- Sư huynh sao lại có cử chỉ như muốn lén ám toán Phương trượng?

Quan Vân Hội giật mình, thu tay về.

Nhưng quá muộn, từ trong gian tịnh phòng, Võ Thanh lão tăng vụt quát vang :

- Tiểu sa đi mau cẩn trọng, đề phòng đây là nội gián Thánh Ma giáo sẽ sát nhân diệt khẩu.

Và Võ Thanh lao vút ra, xô bật vào cửa vỡ toang.

Ầm!

May mà Quan Vân Hội nhanh hơn đã kịp thi triển kinh công lao mất hút.

Võ Thanh lão tăng chỉ nhìn thấy mỗi một tiểu sa di.

- Gian nhân đã chạy theo hướng nào?

Tiểu sa di tay cầm chổi dài, mặt lơ lửng chỉ quanh :

- Đệ tử thấy gian nhân cũng mặc tăng phục. Vừa nghe động đã chạy mất hút đường như theo hướng này. Mà không hướng này...

Võ Thanh lão tăng cau mày đôi mày bạc :

- Mặc tăng phục? Có đội mũ ni trùm kín đầu chẳng? Đừng hốt hoảng. Hãy cứ nhớ lại thật kỹ.

Tiểu sa di ấp úng :

- Mũ ni... Có! Nhưng không biết nữa dường như không có thì phải. Đúng rồi, không có đội mũ ni. Vì đệ tử có thấy phần chân tóc của gian nhân nhìn từ phía sau dường như vừa mới cạo, mới thí phát xong.

Võ Thanh lão tăng chỉ biết chép miệng thở dài, miễn cưỡng để tiểu sa di đi.

Nấp ở bên dưới mái ngói, Quan Vân Hội chú mục nhìn dò xét thật kỹ từng cử chỉ dáng dấp của Võ Thanh lão tăng. Được một lúc lâu, ngay khi lão tăng quả quyết quay lưng bỏ đi, Quan Vân Hội cũng lặng lẽ chui vào gian tịnh phòng của chính lão tăng.

Ở đây Quan Vân Hội tự trút bỏ lớp tăng phục, xếp lại, giao hoàn về nguyên vị đúng vào chỗ lúc sáng đã lấy. Kế đó Quan Vân Hội tìm một vuông lụa, tự che kín chân diện, chỉ chừa hai mắt. Sau cùng, Quan Vân Hội lột bỏ một mảng màu trắng ngà vốn đang trùm lên đầu, che kín tóc, đã được Hoài Phương nghĩ ra và bày cho Quan Vân Hội giả thật giống một tăng nhân không hề có tóc dù đã thí phát, khiến lúc này tiểu sa di nhìn lầm.

Từ đó, Quan Vân Hội ẩn phục mãi bên trong gian tịnh phòng và chờ đợi.

Đã lâu không thấy Võ Thanh lão tăng quay trở lại. Màn đêm cũng vừa buông về, Quan Vân Hội với trang phục một dạ hành nhân đành lên bỏ đi.

Đến khu Trúc viên, được biết đến như một Sám Hối đường, Quan Vân Hội lại nấp chờ.

Không lâu sau, một tăng nhân có nhiệm vụ tuần phòng đi ngang qua, Quan Vân Hội vội lên bước theo.

Khi thời cơ đến, Quan Vân Hội điểm huyết chế ngự tăng nhân và mang đi theo xa một đổi.

Ở đây Quan Vân Hội giải khai á huyết cho tăng nhân :

- Đừng nghĩ bốn tọa không dám sát nhân hại mạng. Nói mau Giáo chủ bốn giáo Giang Viễn Thanh bị giam ở đâu? Mau!

Tăng nhân ánh mắt hiên ngang, chứng tỏ không hề sợ dù đang bị uy hiếp :

- Giết bản tăng đi. Đừng phí công tra hỏi. Bản tăng thà chết, quyết không cung xưng.

Quan Vân Hội hừ nhạt :

- Đỡm lược thế sao? Nếu vậy, sao không thử lớn tiếng, để biết bốn tọa độc ác thế nào? Đừng làm ra vẻ anh hùng nữa, không hợp với Phật môn đệ tử đâu. Nói mau!

Quan Vân Hội đã đoán đúng, vì chợt nghe tăng nhân tự nuốt nước bọt khan đánh ực. Và cuối cùng tăng nhân vẫn phải thổ lộ :

- Chính là ở Sám Hối đường, nơi thí chủ đã bắt ngờ chế ngự bản tăng.

Quan Vân Hội vẫn hừ nhạt :

- Chớ nói nhảm. Vì bốn tọa được biết Sám Hối đường là nơi giam giữ mộ Ngũ Kỳ Tiên Tử. Định đổi lừa bốn tọa ư? Không dễ đâu!

Đôi mắt của tăng nhân chợt xuất hiện một thoáng ánh tinh quái :

- Đệ tử của Phật quyết không ngoa ngôn xảo ngữ. Vì kỳ thực Ngũ Kỳ Tiên Tử vốn bị giam ở nơi khác.

Quan Vân Hội cười thầm :

- Thật thế sao? Vậy mau nói chỗ đó cho bổn tọa biết. Để xem đến lúc đó, bổn tọa có giải thoát được cho Giáo chủ bổn giáo là Giang Viễn Thanh không. Thế nào?

Tăng nhân lại thổ lộ và hầu như còn cố ý chỉ vẽ thật kỹ.

Khi tăng nhân vừa dứt lời, Quan Vân Hội lập tức điểm vào huyệt của tăng nhân :

- Cứ ở yên đây. Mong rằng lúc tỉnh, Đại sư chịu khó giúp tại hạ, bẩm báo rằng tại hạ vì quá đa nghi nên lầm, thay vì giải thoát Giang Viễn Thanh tiên bối lại nhằm lẫn giải nguy cho Ngũ Kỳ Tiên Tử. Hãy như thế nha. Đa tạ. Chúc ngon giấc!

Vút!

Ở một chỗ khác, Quan Vân Hội lại nấp kín và chờ.

Canh ba điểm. Có một bóng dạ hành nhân len lén đến gần Quan Vân Hội. Nhưng lúc đến nơi, bóng này khựng lại sau đó toan quay người đào tẩu.

Quan Vân Hội vội giữ lại đồng thời cùng tay lột bỏ khăn che mặt. Nhờ nhận diện được nhau, dạ hành nhân len lén thở phào.

Quan Vân Hội cột lại khăn che mặt, đoạn ra dấu cho dạ hành nhân cùng đi.

Cứ thế, cả hai di chuyển qua nhiều dãy nhà, lại còn rẽ ngang rẽ dọc. Nhiều chỗ, cuối cùng thì dừng lại để từ chỗ nấp nhìn vào một khoảng đất trống, duy nhất chỉ có năm cội thông mọc thẳng vút lên cao.

Quan Vân Hội ra hiệu cho dạ hành nhân đứng sát vào và thì thào :

- Tỷ có am hiểu trận đồ? Giữa năm cội thông kia chính là nơi giam giữ Ngũ Kỳ Tiên Tử. Nhưng không thể nhìn thấy vì phương vị của năm cội thông là trận đồ, nghe bảo rất là lợi hại.

Dạ hành nhân đến lúc này mới dám lên tiếng, nhưng chỉ để thì chào hỏi ngược lại Quan Vân Hội :

- Như đã xảy ra sự biến thứ nhất, Cung chủ không những bỏ đi lớp cải dạng tăng nhân, quay lại bộ dạng bình thường, lại còn che kín mặt. Thứ hai thái độ cảnh giới và tuần phòng đêm nay nghiêm ngặt hơn, khiến ta muốn đến đúng hẹn đã phải chế ngự huyệt đạo hai gã trọc. Đúng không?

Quan Vân Hội không đáp :

- Thời gian không còn nhiều. Tỷ không đáp phải chăng vì không biết gì về trận thế kỳ môn?

Dạ hành nhân nhún vai :

- Chỉ là trận Ngũ Hành, dĩ nhiên không đáng ngại. Nhưng nếu chưa biết rõ sự thật, ta lại ngại trận đồ biến hóa khác thường khiến thời gian phá giải chưa xong đã bị lũ trọc kéo đến vây hãm trùng trùng lớp lớp, khi đó có cứu được người cũng cầm bằng vô ích.

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Nếu tính thông, chỉ cần nhập trận, cứu người và thoát ra, lâu lắm cũng nửa khắc là xong. Sao tỷ lại tự mâu thuẫn, bảo không đáng ngại nhưng rồi lo trận phá giải không xong?

Dạ hành nhân chợt cầm một tay Quan Vân Hội và nâng lên ngang mặt cả hai :

- Hãy cong cả năm ngón lên, đây là năm cội thông, đúng không? Quá đơn giản vì không có thêm bất kỳ vật trở ngại nào khác, đúng không? Nếu vậy, vì sao chỉ có thể nhưng vẫn đủ uy lực giam người, lại là một nhân vật có thể ví như đại thụ của võ lâm? Nên biết trận càng đơn giản, nếu muốn có uy lực lợi hại thì ẩn sau trận này chính là những biến hóa khôn lường. Đầu thế bảo hễ Ngũ Hành, gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là cứ thế theo sinh khắc mà muốn giải phá lúc nào tùy ý. Kỳ thực...

Quan Vân Hội thở ra :

- Tỷ phá được hay không, đệ chỉ cần nghe tỷ đáp, không phải giải thích. Vì cố giải thích cũng vô ích, đệ có nghe vẫn không hiểu.

Dạ hành nhân ngơ ngàng. Và sau một thoáng nhìn Quan Vân Hội, dạ hành nhân chợt đề xuất :

- Nếu vậy, thà chúng ta lui thì hơn. Trừ phi, nhờ Cung chủ am hiểu nên ở ngoài hỗ trợ, chúng ta mới có thể tiến hành và quyết phá trận cho kỳ được.

Quan Vân Hội chợt ngăn lại :

- Không còn cơ hội nào nữa đâu. Vì sau đêm nay, toàn phái Thiếu Lâm ắt sẽ biết tin đang có mưu đồ giải thoát Ngũ Kỳ Tiên Tử. Hoặc là bây giờ hoặc sẽ không bao giờ.

Dạ hành nhân thất kinh :

- Nghiên trọng đến thế sao? Nhưng dường như ý Cung chủ quyết cứu Ngũ Kỳ Tiên Tử? Nếu là vậy, đừng để phí thời gian nữa, ta thật mong Cung chủ đủ thông tuệ để nghe và am hiểu thế nào là những biến hóa từ một trận Ngũ Hành thoát nhìn thì đơn giản. Nhưng kỳ thực vẫn ẩn tàng nhiều nguy cơ. Là thế này, chính động thái của người tình cờ lâm trận sẽ trở thành tác nhân khiến trận thế biến hóa. Và mỗi một dịch chuyển lâm lẩn của Cung chủ là Ngũ Hành trận sẽ từ thuận biến thành nghịch, thực hóa hư, rất phản thường. Tương tự, kỳ trận sẽ tăng thêm uy lực biến hóa nếu số người lâm trận tăng lên. Ở đây ít nhất phải có hai. Một là Ngũ Kỳ Tiên Tử đã bị giam sẵn, hai là người tiến vào để giải cứu. Cứ giả như Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng là nhân vật am hiểu trận đồ. Điều đó là thuận lợi do không những không gây khó khăn mà còn tiếp trợ, cùng với người xông vào giải cứu mau chóng phá trận. Ngược lại, nếu do chính Ngũ Kỳ Tiên Tử làm cho thế trận biến hóa, một mình ta xông vào giải cứu là không thể, cần phải có Cung chủ cùng hiệp lực. Vậy thì đây là lúc do có đến ba người lâm trận. Sự biến hóa dĩ nhiên tăng thêm khó lường, nên sự hiệp lực nếu không nhất quán ắt sẽ tự chuốc họa vào thân. Cung chủ rõ chưa?

Quan Vân Hội mất dần tự tin.

- Tỷ cứ giải thích rõ về Ngũ Hành Trận. Đệ sẽ thật chú tâm và tùy theo mức độ đệ lĩnh hội, chúng ta sẽ quyết định tiến hoặc thoái.

Dạ hành nhân bắt đầu giải thích và minh họa biểu đạt mọi biến hóa bằng năm ngón tay của Quan Văn Hội vẫn được dạ hành nhân cầm giữ.

Được một lúc, Quan Vân Hội khẽ kêu :

- Đệ tạm hiểu rồi. Chung quy Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trong Ngũ Hành tự thân sẽ không phát sinh biến hóa vì năm phương vị có ở đây đều là những phương vị chết, bất di bất dịch. Vì vậy mọi biến hóa sẽ lập tức phát sinh nếu có thêm bất kỳ thay đổi nhỏ nào chợt đến. Và tùy theo vị trí xuất hiện sự thay đổi, ở Kim vị chẳng hạn, Kim sinh Hỏa, Hỏa khắc Mộc, Mộc sinh Thổ và nhiều nữa vậy là diễn khai dù chỉ mới một biến hóa nhưng đã hung hiểm khó lường, đúng không? Mà Ngũ Hành có những năm phương vị chính, nghĩa là ít nhất sẽ có năm lần biến hóa như thế, Ngũ Ngũ nhị thập ngũ. Đệ hiểu đúng chứ.

Dạ hành nhân sững sờ :

- Hảo. Cung chủ thật thông tuệ ngoài ý nghĩ của ta. Hoặc nói cho đúng hơn trừ phi Cung chủ đã am hiểu từ trước, bằng không thì thật là khó tin nếu bảo Cung chủ chỉ thoát nghe qua đã hiểu thấu suốt đến thế.

Quan Vân Hội chợt lo lắng nhìn lên trời. Đoạn nhìn xung quanh :

- Đã sắp đến canh tư. Tỷ liệu chúng ta kịp chẳng?

Dạ hành nhân nhất mực hoài nghi :

- Xem ra Cung chủ còn nóng lòng muốn cứu Ngũ Kỳ Tiên Tử hơn cả Hoài Phương ta? Nhưng nếu Cung chủ đủ tự tin, được, ta sẽ tiến hành và nhập trận trước. Cung chủ cứ ở ngoài này cảnh giới. Vì nếu ổn, một mình ta vẫn đủ bản lĩnh giải thoát cho Ngũ Kỳ Tiên Tử. Chỉ khi nào thật cấp bách, Cung chủ hãy tiến vào. Nhớ đấy nào hãy chúc cho nhau câu mã đáo thành công, mọi việc đều thuận lợi.

Quan Vân Hội nhẹ gật đầu :

- Hãy cẩn trọng và nhất là... Thành công!

Nhưng mọi việc lại không diễn ra theo ý muốn. Vì Quan Vân Hội nhờ luôn chú mục nhìn vào nơi chỉ có năm cội thông cao mọc sừng sững giữa khoảng đất trống nên dù thấy, chỉ một thoáng sau khi tiến vào, cạnh Hoài Phương đã hiển hiện thêm một bóng người thứ hai.

Nhưng thay vì là một phụ nhân cao niên tóc dài và xiêm y dù không thể nào tha thướt vì chít ít cũng phải là thứ gì đó trông ra bộ dạng một phụ nhân. Đằng này lại là nhân dạng một sư thái, đầu không tóc và còn mặc tăng bào. Đã vậy, nhân vật đó còn có nhiều cử chỉ khiến Quan Vân Hội nếu không vì nghĩ đó là những cử chỉ có địch ý thì cũng không thể không nghĩ nhân vật nọ không thích sự xuất hiện tạm cho là khuấy phá của Hoài Phương.

Hoài Phương vì thế không những không thể xuất thoát trận ngay, trái lại còn cùng nhân vật nọ đôi co khá lâu, trong một trạng thái tột cùng bối rối.

Cuối cùng khi phát hiện Hoài Phương như bị nhân vật nọ chạy đuổi, đã vậy cả hai cùng há to mồm, một biểu hiện cho thấy nếu không phải cả hai đang quát tháo với nhau thì còn là gì, Quan Vân Hội không chờ được nữa, lập tức lao vào trận.

Vù...

Và vừa lọt vào trận, nếu Quan Vân Hội ngay tức khắc không còn nhìn thấy cả Hoài Phương lẫn nhân vật kia thì ngược lại, chợt nghe được thanh âm của cả hai, rõ mồm một.

Đầu tiên là tiếng của nhân vật nọ :

- Trận thế lại biến động? Hài tử ngươi nghĩ xem, liệu tiểu tử kia có phải vừa tùy tiện nhập trận?

Hoài Phương cũng ứng tiếng ngay :

- Hài nhi đã dặn y rất rõ. Nhưng nếu y vẫn xông vào, mẫu thân nghĩ có đúng không nếu hài nhi đoán mọi lời cảnh báo của hài mẫu tử ta vừa phát ra, y tuyệt đối không nghe?

Quan Vân Hội rúng động :

- Nhị vị đã nhận ra nhau là mẫu tử? Vậy sao theo tại hạ thấy nhị vị như có vẻ đang xung khắc lại còn hùng hục chạy đuổi nhau. Tại hạ ở ngoài chỉ nhìn thấy, nào có nghe bất kỳ thanh âm lời nói nào của nhị vị? Điều này giải thích như thế nào đây?

Lập tức Quan Vân Hội bị Hoài Phương mắng :

- Cung chủ làm sao vậy? Ta và mẫu thân chỉ sau vài lời thổ lộ là nhận ra nhau, Cung chủ nhìn thế nào mà bảo mẫu tử ta xung khắc, chạy đuổi nhau?

- Cung chủ? Hài tử bảo y là Cung chủ của cung nào? Bắc Hải cung ư?

Quan Vân Hội hoang mang lên tiếng :

- Tiên bối chính là Ngũ Kỳ Tiên Tử? Sao bộ dạng như một sư thái đã thí phát quy y khiến văn bối ngộ nhận, nghĩ Hoài Phương tỷ vì lầm kẻ của phái Thiếu Lâm nên xông trận lập tức lâm địch?

- Hoài Phương? Cô nương có tính danh thật là Hoài Phương? Nào phải Bạch Thúy Hà như bốn Tiên tử đã nghe cô nương mạo nhận?

Quan Vân Hội vỡ lẽ :

- Tỷ ấy đích thực là Bạch Thúy Hà. Nhưng do nhiều sự biến bất ngờ khiến tính danh tạm thay đổi. Hãy chờ khi nào tất cả cùng thoát, ắt Tiên tử sẽ minh bạch. Về điều văn bối vừa hỏi, Tiên tử có thể giải thích chăng?

Hoài Phương từ một phương vị mơ hồ nào đó vẫn lên tiếng :

- Chúng ta sẽ càng có thêm nhiều ngộ nhận nếu không đủ thời gian giải thích rõ, trái lại chỉ vẩn vẩn nói đôi ba câu. Tóm lại, chỉ thế này, Cung chủ thật lầm khi tự ý lâm trận. Đồng thời càng lầm hơn nếu không thể tự nghĩ ra mẫu thân ta do bị lũ trọc sinh cầm nên

không thể không có bộ dạng bên ngoài theo ý lũ trọc mong muốn. Giờ thì tất cả chúng ta e khó thoát trận. Tất cả hãy tạm dừng lại, đừng một ai tìm cách phá trận hoặc tự ý dịch chuyển nữa. Được chứ?

Quan Vân Hội thở dài :

- Văn bối từ lúc vào vẫn đứng nguyên vị. Phải chăng lúc này nhị vị vì đang phá trận nên ở ngoài nhìn vào văn bối thấy cả hai cứ chạy đuổi nhau?

Hoài Phương cũng thở ra một tiếng rõ dài :

- Nếu y thấy chúng ta có vẻ như chạy đuổi nhau, mẫu thân nghĩ sao, có phải cách phá trận như hài nhi điềm chỉ đã trở nên vô hiệu?

- Nhất định là như thế. Nhưng dù sao, đằng nào y cũng đã vào, bây giờ cả ta và y đều đang đứng yên, liệu hài tử có thể tự mình di chuyển, đưa mọi người đến hợp mặt chung một chỗ chăng?

Hoài Phương đáp lại không mấy tự tin :

- Hài nhi sẽ cố xem sao. Nhưng mẫu thân và y, cả hai đừng có manh động đấy.

Thời gian trôi qua dần. Thật lâu sau Quan Vân Hội mới nghe lại âm thanh của Hoài Phương :

- Mẫu thân phải một phen hốt hoảng? Nhưng dù sao, tìm thấy mẫu thân thế này, hài nhi đã rất mừng. Giá như không thể thoát, được chịu chung một số phận với mẫu thân, hài nhi cũng cảm thấy mãn nguyện.

Quan Vân Hội gọi :

- Chúng ta e muộn mất. Tỷ nên mau đưa đệ đến. Từ một phương vị, nếu chúng ta cùng hợp lực đánh bật ra, hy vọng thời gian vẫn đủ cho chúng ta thoát.

- Tiểu tử có nóng lòng cũng vô ích. Hãy tin bổn Tiên tử nếu bảo rằng kể cả ngươi cũng sắp chung số phận như mẫu thân ta. Nói xem, nghe tiểu nữ nói ngươi rất vội muốn cứu ta, vì sao?

Quan Vân Hội lo sợ :

- Sao lại không thể thoát? Trận Ngũ Hành này văn bối cùng Hoài Phương tỷ đã am hiểu thật thấu đáo, không thể thoát là thế nào? Còn việc muốn gặp tiên bối, thoát tiên văn bối có lời này xin thừa nhận, tiên phụ là Quan Vân Du, Nhất Kiếm Bắc Hải. Ất Tiên tử vẫn nhớ.

Hoài Phương kịp lên tiếng :

- Ta thừa có cơ hội giải thích minh bạch về lai lịch Cung chủ cho gia mẫu biết. Nếu Cung chủ không nói ngay việc tầm thù là không hề có, e chỉ đưa đến ngộ nhận, lại dẫn đến hậu quả khó lường. Đừng lo ta đang tìm đến chỗ Cung chủ đây. Ngươi là cốt nhục của Quan Vân Du ư? Ngươi vừa có lời hàm ý rằng Quan Vân Du đã chết? Vậy liên quan gì đến bổn Tiên tử khiến tiểu nữ có vẻ lo, lại còn đề cập đến việc tầm thù?

Quan Vân Hội thở dài :

- Trước kia, chỉ vì Tiên tử gây náo động phá Thiếu Lâm, kịp lúc song thân văn bối cùng Giang Viễn Thanh tìm đến Thiếu Lâm tự. Một kích của Tiên tử nhắm vào gia mẫu độ đó chính là nguyên nhân khiến song thân văn bối lần lượt mệnh chung. Tuy vậy xin hãy cứ như Hoài Phương tỷ vừa bảo, văn bối quyết không hồ đồ tầm thù, nhất là nhắm vào Tiên tử. Việc cùng Hoài Phương tỷ lo giải thoát Tiên tử lần này, thú thật, văn bối chỉ mong được một lời thật minh bạch từ Tiên tử. Đó là ai, nhân vật nào đã xúi bẩy, thúc giục Tiên tử tìm đến Thiếu Lâm độ đó?

Hoài Phương chợt xuất hiện ngay bên cạnh Quan Vân Hội :

- Cung chủ đây rồi? Về điều Cung chủ vừa hỏi, liệu có thể để sau được không? Đừng gây thêm nhiều khó khăn cho nhau, khiến tất cả e chỉ chuốc hậu quả bi thảm, tự nạp mạng cho lũ trọc khố ở Thiếu Lâm phái.

Quan Vân Hội toan gật đầu đáp ứng đề xuất của Hoài Phương chợt cả hai cùng nghe thanh âm của Ngũ Kỳ Tiên Tử hồi đáp :

- Tiểu tử ngươi ngờ rằng ắt đằng sau động thái của bổn Tiên tử độ nào là có người lợi dụng là kẻ Nhất Tiên Xạ Song Điêu, vừa hãm hại bổn Tiên tử vừa khiến phụ thân Quan Vân Du uống mạng? Cũng có thể, vì quả

thật giữa bốn Tiên tử và Quan Vân Du hầu như chưa lần nào gặp nhau, chỉ nghe biết về nhau qua lời đồn đại mà thôi.

Hoài Phương thở ra nhẹ nhẹ :

- Hãy để ta đưa Cung chủ đi. Còn về điều đang nói, chúng ta cứ tạm thời dừng ở đây, được chứ?

Quan Vân Hội gật đầu. Nhưng một lần nữa cả hai lại cùng nghe Ngũ Kỳ Tiên Tử nói :

- Không cần như thế đâu, hài tử. Vì y nói những lời này khiến mẫu thân tỉnh ngộ. Phải chăng việc bắt mất hài tử độ đó cùng những diễn biến tiếp theo đều nằm trong một mưu đồ? Tiếc thật gần hai mươi năm qua, trong cảnh bị sinh cầm này, sao mẫu thân chưa lần nào nghĩ đến điều đó? Nhưng rốt cục ai là người có lợi? Nhân vật nào vì dụng ý gì hay vì oán thù gì đã cố tình nhắm vào mẫu thân và Quan Vân Du? Tiểu tử kia là Cung chủ, bốn Tiên tử hiểu đúng không nếu đề quyết Quan Vân Du từng chính là Cung chủ Bắc Hải cung? Hay Bắc Hải cung bị đại địch đối phó, vô tình gây hệ lụy đến bốn Tiên tử?

Quan Vân Hội liếc nhìn Hoài Phương. Nàng cũng đang nhìn lại. Cả hai gật đầu với nhau ngẫm ngẫm hiểu những gì lần trước cùng bàn khả dĩ có thể đúng.

Và Quan Vân Hội lên tiếng :

- Có hai việc Tiên tử đều đoán đúng. Tiên phụ vừa từng là Cung chủ Bắc Hải cung, đồng thời vừa có rất nhiều nhân vật đồ kỵ, chỉ muốn mưu hại nhưng bảo hệ lụy đến Tiên tử e không đúng. Vì xét về công phu bản lãnh sẽ đúng hơn nếu bảo lần đó người bị hại có thể mất mạng phải là Tiên tử. Thay vì song thân của vân bối như sự thật đã diễn ra, Tiên tử tán đồng chứ?

- Vị tất như người vừa nói. Nhưng mà thôi, vì đằng nào phụ thân người cũng chẳng còn, nếu ở đây cứ đề cập mãi, xem ai bản lãnh cao minh hơn, e chỉ là lời khẩu thuyết vô bằng, càng thêm hao phí thời gian. Tốt hơn người nên mau cho bốn Tiên tử biết ai là kẻ đang được người xem là khả nghi nhất?

Quan Vân Hội toan đáp chợt nghe tiếng niệm Phật văng vẳng :

- Nhị vị tiểu thí chủ thật làm lão nạp thất vọng. Đã vậy đây là hậu quả cả hai cùng chọn. Xin lượng thứ vì lão nạp bất khả giúp cũng là bất khả tư nghị đối với hành vi của nhị vị tiểu thí chủ lúc này. A di đà Phật!

Quan Vân Hội hốt hoảng :

- Võ Thanh lão Đại sư xin hãy nghe vân bối giải thích. Là...

Đó là lúc cả hai đã gặp lại Ngũ Kỳ Tiên Tử bên trong trận, một phụ nhân trông bộ dạng như một sư thái đã thí phát quy y.

Ngũ Kỳ Tiên Tử thở dài lắc đầu nhìn Quan Vân Hội...

23. Đại Phá La Hán -nghị Bàn Thiệu Lâm

Trời sáng dần giúp mọi người nhìn rõ mặt nhau. Và rõ nhất chính là sắc diện thập phẩm nghiêm trọng của Hoài Phương.

- Trận này kỳ thực còn nhiều biến hóa rất ư lợi hại. Chỉ nội việc có thể thay đổi từ Gián trận sang Trực trận để người ở bên ngoài có thể phát thối vọng vào trong, không như đêm qua Cung chủ lúc ở ngoài đã không thể nghe tiếng ta cùng gia mẫu gọi, đủ hiểu trận còn có thể được điều động làm cho thay đổi từ ngoại nhân bên ngoài. Quả là điều khó lường.

Quan Vân Hội cau mặt :

- Thế nào là Gián trận, Trực trận?

Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng có những am hiểu nhất định về trận thế kỳ môn :

- Gián trận là một cách biến hóa khiến ngăn cách tuyệt đối mọi hình ảnh lẫn thanh âm giữa người lâm trận và những ai đứng bên ngoài. Trực trận thì ngược lại.

Quan Vân Hội hoài nghi :

- Nếu đêm qua vẫn bối dù không nghe nhưng vẫn thấy, thế thì sao?

Hoài Phương giải thích :

- Điều đó thêm chứng tỏ trận này hiển nhiên còn được điều động từ bên ngoài. Một cách thiết trận thật cao minh, ắt hẳn dụng ý là để giám sát từng động tĩnh của người bị giam hãm trong trận, chính là trường hợp từng xảy ra bao lâu nay cho mẫu thân ta. Đùng thế không mẫu thân?

Ngũ Kỳ Tiên Tử vỡ lẽ :

- Quả đúng như thế, bằng chứng là mọi cử động dù nhỏ của ta, nếu muốn, họ đều giám sát rõ mồn một khiến thoát đầu bị giam, vì phát hiện không bị phớt bỏ võ công, ta rất tức giận, cứ vừa mạt sát vừa gây đủ mọi náo loạn cho hả căm tức. Mãi khi nhận ra càng sinh loạn càng bị trận thế biến hóa vây chặt, ta biết có vùng vẫy cũng vô ích, đành cam chịu và chấp nhận số phận.

Quan Vân Hội chợt động tâm :

- Có một vài nhân vật gần đây đã để lộ là họ cũng am hiểu sở học của Tiên tử. Liệu có phải vì đây là có người lén nhìn trộm lúc Tiên tử phát nộ sinh náo loạn, từ đó họ am hiểu võ học Ngũ Kỳ?

Hoài Phương nhắc nhở :

- Cung chủ muốn ám chỉ lão Thánh Thủ? Đừng quên lão không hề là đệ tử Thiếu Lâm. Vì chỉ có đệ tử Thiếu Lâm mới đến được đây nếu muốn lén nhìn và học trộm võ học Ngũ Kỳ.

Ngũ Kỳ Tiên Tử trái lại rất quan tâm đến điều Quan Vân Hội vừa nói :

- Người bảo ai am hiểu sở học của bốn Tiên tử. Là Thánh Thủ nào phải chăng là Diệu Thủ Thánh Y? Đối với lão này, bốn Tiên tử vô oán vô ân, ít hội diện và chỉ biết nhau qua thái độ kính nhi viễn chi. Đâu lý nào lão mưu hại chỉ vì mong am hiểu sở học Ngũ Kỳ?

Quan Vân Hội chợt dạ :

- Tiên tử quả quyết vô oán vô ân với Diệu Thủ Thánh Y?

Và Quan Vân Hội quay qua Hoài Phương :

- Đệ đêm qua tình cờ phát hiện một ẩn tình có thể minh chứng kẻ “khả nghi” không những không là Thánh Thủ mà còn biết rõ đây là ai.

Hoài Phương hừ nhạt :

- Tận mắt ta mục kích tường tận diện mạo lão Thánh Thủ lúc bị Cung chủ hất bỏ khăn che mặt. Làm sao được mà lầm.

Quan Vân Hội nhượng bộ :

- Nếu vậy ngoài Thánh Thủ còn eo thế một nhân vật nữa cũng đồng mưu. Và hai nhân vật này đã luân phiên xuất hiện trong cùng một bộ dạng, cùng một thân phận kẻ khả nghi. Đồng thời đã sẽ là cách lý giải nghe thuận tai nhất để biết vì sao lão Thánh Thủ am hiểu sở học Ngũ Kỳ.

Ngũ Kỳ Tiên Tử mơ hồ hiểu :

- Người bảo ở phái Thiếu Lâm này có nhân vật thật sự muốn mưu hại và đã từng mưu hại bốn Tiên tử?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Về nhân vật khả nghi cứ để từ từ chính Hoài Phương tỷ sẽ giải thích thêm cho Tiên tử tỏ tường. Riêng nhân vật này vì vẫn bối đã năm bảy lần chạm mặt nên kể như có tất cả hai lần lão để lộ sơ hở, là manh mối truy nguyên lão là ai.

Hoài Phương nói ngay :

- Một lần là lúc Cung chủ vô tình lột bỏ giả diện của lão, khiến ta nhận được ngay lão chính là Thánh Thủ. Còn lần thứ hai?

Quan Vân Hội giải thích :

- Lần thứ hai, đệ sẽ không kể dài, tỷ chỉ nên biết là kẻ khả nghi đã tự để rơi từ trong người ra một vật. Chính là vật này.

Ngũ Kỳ Tiên Tử vừa nhìn thấy một hạt tròn bằng gỗ đen bóng loáng do Quan Vân Hội lấy ra đã nhận được ngay.

- Nhìn đây, lỗ nhỏ này dùng để xỏ râu lại có thể bảo chính là một trong nhiều hạt. Có từ một râu chuỗi bồ đề. Vật của đệ tử Thiếu Lâm.

Quan Vân Hội gạt đầu :

- Là một cao tăng của Thiếu Lâm phái thì đúng hơn. Đêm qua, do tình cờ, vân bối phát hiện ở râu chuỗi Bồ đề của Võ Thanh lão tăng bị khiếm khuyết một hạt. Lão cũng biết và đêm qua chính lão đã đứng trầm tư nhìn vào râu chuỗi còn thiếu một hạt của lão.

Hoài Phương giật mình :

- Cung chủ không nhận định lầm chứ? Nghĩa là vì có đồng mưu nên sở học Ngũ Kỳ từ Võ Thanh lão tặc mới đến được Thánh Thủ? Dụng ý của cả hai đã rõ, chỉ là lên trộm học võ công Ngũ Kỳ, nên dù bị giam nhưng gia mẫu không bị phái Thiếu Lâm phế bỏ võ công?

Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt nhớ lại :

- Ta rõ rồi. Thảo nào lúc bị giam, hễ càng vùng vẫy là ta càng bị thế trận vây chặt. Hóa ra lão Võ Thanh không chỉ trộm học công phu mà còn dựa vào những am hiểu đó, lập một trận hầu khắc ký với Ngũ Kỳ và nhằm giam giữ ta mãi mãi. Lợi hại thật!

Quan Vân Hội giật mình :

- Ý Tiên tử bảo sở học Ngũ Kỳ có nhiều biến hóa tương tự Ngũ Hành? Vì thế, trận Ngũ Hành này tự sinh, tự khắc, mỗi khi Tiên tử loạn động toan thoát, nhưng chỉ càng lúc càng bị vây chặt?

Ngũ Kỳ Tiên Tử thở dài :

- Đó là điều hiển nhiên. Bằng không thì tại sao bí kíp bốn Tiên tử tình cờ phát hiện ở Ngũ Thạch Kỳ đảo lại có danh xưng là Ngũ Hành Chú Giải Ngũ Kỳ Kinh Thư? Đồng thời, khi đã luyện xong đến đắc thành, bốn Tiên tử lại cố tình chọn ngoại hiệu cũng có hai chữ Ngũ Kỳ? Tất cả đều xuất phát từ thuật Ngũ Hành mà ra.

Quan Vân Hội chợt hỏi :

- Vậy còn quyển Giáp Cốt Tự kinh thư có phải do Tiên tử sở hữu, sau đó để mất?

Ngũ Kỳ Tiên Tử giật mình :

- Sao người biết chuyện này?

Quan Vân Hội kể :

- Có một lần, vì nhiều nguyên do, hãy hiểu chính là do nhân vật khả nghi ném bỏ quyển này lại cho vân bối.

Ngũ Kỳ Tiên Tử hậm hực :

- Lại là lão Võ Thanh! Nhưng có bảo ta để mất cũng đúng. Vì độ đó, do quá phẫn nộ, lúc gây náo loạn ở đây ta đã để rơi mất lúc nào không hay. Tuy vậy, lão có ném bỏ, lọt vào tay người cũng đúng thôi. Bởi quyển đó đối với ta, dù được nhặt cùng một lúc ở Ngũ Thạch Kỳ đảo, ta vẫn chịu, không có cách nào mình bạch đó là Võ kinh hay chỉ là một quyển Giáp Cốt Tự Kinh tầm thường. Nhưng tại sao người bỗng đề cập đến quyển này?

Quan Vân Hội tỏ ra thú vị, liếc nhìn Hoài Phương :

- Tỷ từng kinh ngạc, không rõ vì sao đệ thoát nghe đã thấu hiểu ngay nhiều biến hóa của Ngũ Hành trận? Chính là nhờ Giáp Cốt công, do đệ tự lĩnh hội từ quyển Giáp Cốt Tự kinh thư.

Ngũ Kỳ Tiên Tử lại giật mình :

- Người bảo đã lĩnh hội? Nghĩa là quyển đó vốn thật một Võ kinh? Còn bảo nhờ đó người mau thấu hiểu Ngũ Hành thì đúng rồi. Vì hầu hết mọi sở học do Ngũ Thạch Kỳ đảo Đảo chủ lưu lại đều liên quan đến Ngũ Hành. Người lĩnh hội công phu từ Giáp Cốt Tự kinh thư thật sao? Hãy giải thích thử xem.

Quan Vân Hội đáp ứng.

Nhưng chỉ vừa mới giải thích qua một kỳ chiêu, Quan Vân Hội đã nghe Hoài Phương hí hửng kêu :

- Một thuận một nghịch, một sinh một khắc, kỳ chiêu công phu Cung chủ vừa giải thích chính là phản Ngũ Hành. Và nếu hài nhi đoán không lầm, mẫu thân, công phu Ngũ Kỳ của mẫu thân phải chăng là thuận Ngũ Hành?

Ngũ Kỳ Tiên Tử chấn động :

- Quả thật không sai. Nhưng vì sao hài tử tỏ ra quá vui mừng lễ ra nên buồn vì công phu đó không còn là phúc phần chỉ một mình mẫu thân đáng hưởng do công phát hiện và cất giữ Giáp Cốt Tự kinh thư quá lâu?

Hoài Phương đứng bật dậy :

- Hài nhi mừng vì phen này cả ba chúng ta có thể thoát. Hãy bắt đầu phá trận nào.

Quan Vân Hội vụt hiểu, cũng đứng lên :

- Tỷ muốn nói vì trận này lập chỉ là để khắc ký sở học Ngũ Kỳ của Tiên tử nên bây giờ, nếu phối hợp đủ thuận nghịch Ngũ Hành của hai loại công phu, trận này dù có biến hóa đến đâu vẫn tự bộc lộ sơ hở, đây là lúc chúng ta thoát?

Ngũ Kỳ Tiên Tử tốt cùng phấn khích, vừa, đứng bật lên vừa phá ra cười :

- Rõ rồi. Phen này dù bọn họ có điều động thế trận từ bên ngoài, uy lực vì vẫn kém hơn công phu thuận nghịch. Ngũ Kỳ có thật nhiều biến hóa, nên đừng mong giam cầm được nữa Ngũ Kỳ Tiên Tử ta. Ha ha... Sẽ đến lượt ta cho bọn họ, nhất là lão Vô Thanh biết thế nào là lợi hại. Ha ha...

Bỗng có tiếng niệm phật hiệu vang vang đưa vào tận bên trong trận :

- Tiên tử đã quá lâu không động sát cơ sao lần này chợt tỏ ra đặc ý? Thế nào là thuận nghịch Ngũ Kỳ khiến Tiên tử cao ngạo buông lời phạm thượng, xem thường cả Phương trượng đệ tử?

Hoài Phương hạ thấp giọng, sắc mặt khấn trương :

- May quá, chỉ là một đệ tử Thiếu Lâm có phạm sự giáng trận. Mẫu thân mau khấn trương phá trận. Vì nếu chậm, vạn nhất tất cả kéo đến, khiến chúng ta ắt lâm phải một đại trận khác lợi hại hơn, chính là La Hán đại trận danh chấn giang hồ.

Quan Vân Hội chợt lột bỏ lớp khăn che mặt và thi lễ với Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Phần chủ công xin phó giao cho Tiên tử. Văn bối nguyện tận lực hỗ trợ. Mọi quyết định tiến hoặc thoái Tiên tử chỉ cần xuống lệnh, văn bối tuân theo.

Ngũ Kỳ Tiên Tử vừa gạt đầu vừa đưa mắt nhìn sang Hoài Phương :

- Mẫu thân và y chỉ biết phá trận. Còn cách phá thế nào hoặc theo phương vị nào có lẽ để hài tử ở bên cạnh chỉ điểm là hay nhất. Được chứ?

Hoài Phương cười tự tin :

- Tuân lệnh mẫu thân. Thoạt tiên xin hãy từ Trung Cung phá lên Bắc Môn. Chỉ cần hài nhi chiếm giữ được Thổ Vị, mọi sinh khắc biến hóa sau đó sẽ khó lòng gây phương hại đến hài nhi. Đồng thời Thổ Vị cũng sẽ là chỗ an toàn hầu khi cần, mẫu thân và Cung chủ vẫn có đất để lùi.

Ngũ Kỳ Tiên Tử gạt đầu, đoạn nhìn qua Quan Vân Hội :

- Cung chủ liệu đủ bản lĩnh theo kịp hầu hũ trợ bốn Tiên tử đúng lúc và nhất là phù hợp với từng chiêu thức sẽ đánh ra?

Quan Vân Hội hít vào một hơi thật đầy :

- Cũng may gần đây vẫn bồi vừa trải qua một khoảng thời gian bế quan khổ luyện, sẽ không để Tiên tử thất vọng. Xin yên tâm.

Bật lên cười, Ngũ Kỳ Tiên Tử quát vang :

- Vậy thì được. Nhất chiêu hãy cứ công vào Kim vị. Mau. Ha ha...

Vì bảo là phá trận nên Ngũ Kỳ Tiên Tử sóng vai cùng Quan Vân Hội để đồng loạt đập bộ tiến lên là chủ yếu. Chỉ khi trận thế bắt đầu xuất hiện những biến hóa nương theo đó, Ngũ Kỳ Tiên Tử mới xuất lực phát chiêu.

Ào...

Quan Vân Hội do nhiệm vụ là hỗ trợ nên không cần nhìn vào trận, cũng bất chấp trận thế có biến hóa hay không hoặc biến hóa như thế nào. Trái lại, do vẫn cứ chú mục nhìn vào từng cử chỉ động thái của Tiên tử nên vừa thấy chiêu thức do Tiên tử bật phát, Quan Vân Hội cứ theo đó để kịp nhận định thật nhanh sau là phát xuất một kỳ chiêu, sao cho đủ lấp kín mọi kẽ hở chột phát lộ từ chiêu thức của Tiên tử. Vì thế, với chiêu đầu tiên này, Quan Vân Hội bật quát, đầy phấn khích :

- Rõ rồi. Đây là chiêu cần có Độ Lục chiêu Giáp Cốt Công của văn bối hỗ trợ. Đánh!

Hợp lực của cả hai dù chỉ quật vào quăng không, dĩ nhiên, nhưng vẫn có tiếng của Hoài Phương bất ngờ bật reo :

- Quả lợi hại, đã thu được kết quả rồi. Giờ thì từ Bắc Môn chuyển về Tả vị, khống chế Tây phương mau.

Ngũ Kỳ Tiên Tử lập tức chuyển vị theo sự chỉ điểm của Hoài Phương :

- Chuyển Tả công Tây ư? Đây rồi. Đánh!

Ào...

Quan Vân Hội đã bước theo và chột hô hoán :

- Đã thấy một cội thông. Phá chẳng? Đánh!

Hoài Phương kêu thật nhanh :

- Không thể phá nếu cự ly chưa đủ gần. Bằng không, vì đã lỡ, Cung chủ cần phải tận lực bình sinh, đã phá thì phải phá cho kỳ được. Mau!

Đó là lúc hợp kinh của cả hai thật sự chạm vào cội thông.

Bùng...

Cội thông chỉ chao đảo lắc lư. Điều đó khiến Ngũ Kỳ Tiên Tử biến sắc, lên tiếng trách Quan Vân Hội :

- Nguy rồi. Do Cung chủ vội nhưng bất thành nên thế trận chột thay đổi. Làm sao bây giờ?

Quan Vân Hội chột rút kiếm :

- Đừng ai rời phương vị. Cứ để đấy. Chỉ cần cội thông còn lắc lư là Quan Vân Hội này còn dịp xuất lực bổ cứu. Xem đây!

Ngũ Kỳ Tiên Tử ngỡ ngàng khi phát hiện Quan Vân Hội dù thủ kiếm nhưng hai mắt thì nhắm nghiền. Như thế bản lĩnh của Quan Vân Hội đã đạt đến mức không cần nhìn, trái lại chỉ cần dựa vào thính lực, hề nghe động là xuất lực chuẩn xác, đạt ngay ý định.

Và rồi Quan Vân Hội lại bắt quát :

- Cần trọng. Đừng ai để gối ngã đè. Đánh!

Cả người lẫn kiếm của Quan Vân Hội lập tức biến mất vào giữa muôn ngàn ảo giác đã do thể trận tạo ra. Chỉ còn lại tiếng kiếm phong là cho biết Quan Vân Hội không những vẫn ở trong trận mà còn đang tận lực bình sinh cho một lần phá trận duy nhất

Và kiếm phong chạm cội thông.

Bùng...

Tiếng Hoài Phương và Ngũ Kỳ Tiên Tử cùng hò reo bỗng nhất loạt vang lên :

- Thoát rồi!

- A... Cuối cùng ta đây trông thấy lại vàng dương. Cội thông đã bật gốc chạm đất.

Rào... Rào!!

Ầm...

Và tiếng phật hiệu vang lên :

- Hảo kiếm pháp. Nhưng nếu đây là điều chư vị muốn. A di đà Phật, xin hãy xem chung quanh thì rõ.

Đó là lúc một tràng dài chuỗi niệm phật trầm hùng giống giả vang lên như sắp thấu trời xanh.

- A... Di... Đà... Phật.

Quan Vân Hội thu kiếm về nhìn quanh :

- Đại trận La Hán?

Hoài Phương tiến sát lên, đứng cạnh Quan Vân Hội :

- Cung chủ chớ vội vọng động. Trận chưa khởi phát, dường như chúng ta sắp có thương lượng. Xin đừng uống công đếm số người lập trận. Họ đủ cả một trăm linh tám người, lấy Cửu làm chủ, gấp lên mười hai lần là Thập Nhị Chi Vị Cửu Trùng Thiên.

Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt quát vang :

- Hải tử chớ lằm khi nghĩ họ sắp có thương lượng. Trái lại, vì giữa trận, họ đã vô tình vây hãm cả chúng ta cùng với bốn cội thông cao. Đây là lằm lằm của họ và cũng là phương thế giúp chúng ta thoát. Hãy mau chiếm giữ những tàng cây cao, trước khi họ có cách phá hủy, làm chúng ta mất cơ hội duy nhất này.

Và tự Ngũ Kỳ Tiên Tử phi thân bật tung lên, lao mất hút vào phần chót vót của một cội thông.

Vút!

Hoài Phương và Quan Vân Hội vì chưa thật sự hiểu ẩn ý của Ngũ Kỳ Tiên Tử, nhất là không hiểu những cội thông có liên quan gì đến việc giúp họ thoát, nên chậm phóng lên cao.

Trận La Hán lại đứng dịp đó phát động :

- Khởi Trận! A... Di... Đà... Phật..

Tiếng niệm phật trầm hùng do cả trăm tăng nhân đồng loạt phát lên khiến Quan Vân Hội cùng Hoài Phương do quá rung động nên mãi nhìn quanh càng thêm chậm thay vì phóng nhanh lên cây.

Mười hai đạo kinh phong do mười hai nhóm tăng nhân, mỗi nhóm chín người, đã bắt đầu từ tứ phương bát hướng đổ ập vào giữa trận.

Ào ào...

Quan Vân Hội kinh hãi :

- Leo lên cây. Mau, tỹ!

Hoài Phương mất hết tự chủ, đành phóng theo Quan Vân Hội.

Quá muộn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cả bốn cột thông đều vô tình trở thành đối tượng cho mười hai đạo kinh phong thập phần uy lực hủy nát.

Vì thế cả bốn cột thông đều ngã nhào mỗi cây một hướng và chỉ có Ngũ Kỳ Tiên Tử vì đã kịp chiếm vị thế thật cao nên chỉ cần nhẹ nhàng nương theo đà cột thông ngã đổ ung dung bật tung người lao thoát khỏi phạm vi bố trận của Đại trận La Hán, một trăm linh tám tầng nhân.

Ầm!

Rào Rào...

Lúc đó do nhìn thấy cách thoát của Ngũ Kỳ Tiên Tử, Quan Vân Hội dù biết rằng muộn vẫn dốc toàn lực, thi triển khinh công thượng thừa, từ một phần ba phía bên dưới của cột thông, quyết lao nhanh ra khỏi trận.

Vút!

Do cả bốn cột thông cùng ngã, các tầng nhân dù muốn dù không cũng hoặc dịch tránh hoặc lo phát kinh đánh vào các cột thông, hầu không để bản thân họ bị bất kỳ cột thông nào ngã đè lên. Nhờ đó, nhân một chỗ sơ hở, trận La Hán chưa kịp khép lại, Quan Vân Hội lao thoát ra.

Nhưng đuổi theo sau bóng nhân ảnh như bóng u linh của Quan Vân Hội là tiếng kêu vừa kinh hoàng vừa tột cùng khản trương lo sợ của Hoài Phương :

- Ồi chờ ta với, Vân Hội. Nguy rồi, ta không sao thoát kịp. A... A...

Quan Vân Hội khựng lại ngay Chính đó là lúc khắp không gian xung quanh vang lên tiếng gào thét thật bi thảm của thâm tình mẫu tử do Ngũ Kỳ Tiên Tử phát ra :

- Ôi, hài tử?! Hãy yên tâm mẫu tử ta sống cùng sống chết cùng chết. Mẫu thân sẽ vào giải thoát cho hài tử. A...

Quan Vân Hội chợt cảm nhận một bầu hào khí dâng lên ngút trời, bắt giắc loang kiếm và quát vang.

- Tiên tử xin chờ vội mạo hiểm. Sao cả hai ta không vận dụng thuận nghịch Ngũ Kỳ, cùng từ ngoài đột phá vào giữa trận? Hãy mau tiến lại gần văn bối. Nào!

Một vầng kiếm quang cực kỳ rộng khắp liền hiển hiện bức thoát thật nhiều tầng nhân đệ tử phái Thiếu Lâm, tạo ngay một khoảng trống cần thiết để Ngũ Kỳ Tiên Tử thần tốc tiến vào và đứng cạnh Quan Vân Hội :

- Cung chủ quyết phá trận, liều chết để cứu tiểu nữ thật sao? Đa tạ. Bốn Tiên tử xin ghi nhận ân tình này. Còn bây giờ, nào, Ngũ Kỳ thuận nghịch Nhị công phu, đánh!

Ngũ Kỳ Tiên Tử tung ra một đạo chưởng kinh Ngũ Kỳ công phu.

Ào...

Quan Vân Hội thu kiếm về, vừa cười ngạo nghễ vừa hất mạnh một kỳ chiêu Giáp Cốt Công, phù hợp và hỗ trợ kịp lúc cho đạo kinh của Tiên tử Ngũ Kỳ :

- Nếu Thiếu Lâm không minh bạch và thừa nhận đại âm mưu từng khiến tiên phụ Quan Vân Du uống mạng thì đừng trách Quan Vân Hội này ngày hôm nay quyết đại phá Thiếu Lâm. Xem chiêu. Ha ha...

Vù... Vù...

Đại Trận La Hán lâm cảnh nhất thời hỗn loạn, nào là vừa lo vây hãm bên trong nào là phải lo đối phó với ngoại địch từ ngoài xông vào.

Tiếng niệm phật hiệu của Võ Thanh lão tăng vang lên kịp lúc :

- Triệt thoái đại trận, phân khai thành hai Ngũ Hành tiểu trận cùng một Lương Nghi, chia địch ra để vây hãm. Khai! A di đà Phật!

Nhưng chỉ có non nửa số lượng tăng nhân, ước độ gần năm mươi người là kịp quay lại cùng hiệp lực đỡ vào Thuận Nghịch nhị công phu Ngũ Kỳ của Quan Vân Hội và Ngũ Kỳ Tiên Tử mà thôi.

Ào...

Ầm! Ầm...

Chấn kinh cực kỳ hung hãn ngay lập tức đẩy giạt những tảng nhân này như nước thủy triều cuốn trôi hàng loạt nhiều thuyền nan mong manh vô dụng.

Hự!

Hự!

A... A...

Ngũ Kỳ Tiên Tử tốt cùng phần khích, lại quát :

- Hợp cùng khá lắm. Cung chủ. Tiếp! Ha ha...

Quan Vân Hội cười đắc ý :

- Hoài Phương tỷ yên tâm. Đệ và Tiên tử sẽ đến cứu tỷ rất nhanh. Xem chiêu. Ha ha...

Vù...

Những tảng nhân còn lại dù kinh tâm vỡ mặt trước uy lực không thể lường từ bản lãnh của đối phương chỉ có hai người, nhưng vì lâm vào tình thế chẳng đành đứng, họ vẫn phải hợp lực đón đỡ.

Ào ào...

Ầm âm...

Vì thế lại thêm một đợt thủy triều kinh thế hãi tục nữa phát sinh cuốn phăng toàn bộ những tảng nhân này Buộc họ thoái lùi liên tục.

- Hự

- Hự!

- A... A...

Lúc đó Hoài Phương hoàn toàn thoát. Nàng như chim sổ lồng, hớn hở lao đến chỗ mẫu thân cùng Quan Vân Hội?

- Mẫu thân! Vân Hội!

Ngũ Kỳ Tiên Tử mỉm cười hài lòng, nhìn và không ngờ lại có thể sớm giải thoát ái nữ.

Chợt có tiếng gằn giọng lạnh lùng tợ băng giá của Quan Vân Hội vang lên :

- Phương trượng như không ngờ và vẫn bất phục? Nếu vậy, tại hạ Quan Vân Hội, Cung chủ Bắc Hải cung, xin được lĩnh giáo tuyệt kỹ vang danh của Thiếu Lâm phái. Mời.

Choang!

Ngũ Kỳ Tiên Tử và Hoài Phương cùng quay đầu, đưa mắt nhìn, vừa vặn thấy Võ Thanh lão tăng dù bị Quan Vân Hội khiêu chiến khích nộ vẫn điềm nhiên hời ngợt lại Quan Vân Hội :

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ sao nỡ làm lão nạp thất vọng? Đừng quên đệ tử bổn tự vẫn còn nhiều và lúc này đã lập sẵn chỉ ít cũng hai Đại trận La Hán, chuẩn bị nghinh tiếp và hầu ứng thân thủ thượng thừa của cả tam vị. Tuy nhiên, cũng là nể mặt những lời dẫn kiến trước đây của lão thí chủ Hiệp Cái, hết lời tán dương tài trí nhất là đức độ của tiểu thí chủ. Nên chẳng hãy giải thích cho lão nạp biết đâu là nguyên ủy của lần gây náo loạn này?

Hoài Phương càng nghe càng kinh tâm, vừa nắm tay mẫu thân, vừa vội gọi Quan Vân Hội :

- Chuyện lập những Đại trận La Hán là điều chắc chắn sẽ có nhưng không thể nhanh như lão bảo, xin Cung chủ hãy mau cùng mẫu tử ta tìm phương đào thoát cho nhanh.

Nhưng Quan Vân Hội ngạo nghễ gạt bỏ đề xuất của Hoài Phương :

- Có lập trận hay không, hoặc có thì dù bao nhiêu trận cũng không đáng ngại so với uy lực của nhị công phu Thuận nghịch Ngũ Kỳ. Tỷ chớ quá lo, trái lại hãy cho đệ cùng quý Phương trưởng đây minh bạch đôi điều. Dám hỏi Phương trưởng có nhận ra vật này?

Nhìn một vật được Quan Vân Hội cố ý đưa lên cao cho ai ai cũng nhìn thấy, một tay của lão tăng Võ Thanh bất giác đưa lên và mân mê sờ vào chuỗi bồ đề đang đeo vòng qua cổ trước ngực.

- A di đà Phật. Sao tiểu thí chủ có trong tay vật này, một vật vô dụng không hiểu sao bằng hữu của lão nạp cứ nâng nặc đề xuất, bảo lão nạp hãy ban tặng cho y?

Quan Vân Hội kinh ngạc :

- Không phải vật do Phương trưởng trong một lần sơ ý đã bất cẩn đánh rơi sao?

Võ Thanh lão tăng thản nhiên phủ nhận :

- Nếu đã rơi, A di đà Phật, chúng vốn được xâu liền vào nhau, không thể rơi chỉ một hạt. Là tặng vật do lão nạp tự ý trao cho bằng hữu thì đúng hơn. Tiểu thí chủ lẽ nào không tin?

Hoài Phương cũng nghi hoặc, chợt tách lia mẫu thân, tiến lại gần Quan Vân Hội :

- Cung chủ nhặt được vật này từ hung thủ thật sao? Vậy hãy hỏi, lão đã trao tặng cho ai? Nếu là Thánh Thủ thì không còn gì minh bạch hơn.

Võ Thanh giật mình :

- Chính thật lão nạp đã trao tặng cho Thánh Thủ nhân một lần đàm đạo và được y đạo của Diệu Thủ Thánh Y điểm hóa khá nhiều chỗ vẫn u mê trong đạo lý võ học. Nhưng đâu là nguyên do khi nữ đàn việt vừa bảo là chẳng còn gì minh bạch hơn? Hoặc giả ở vật này từ Thánh Thủ đã xảy ra chuyện tày đình

Quan Vân Hội cũng giật mình.

- Phương trưởng có lần nào giống thuyền đi đến tận Thủy trại Thiên Hồ?

Võ Thanh cau mặt :

- Thiên Hồ Thủy Trại? Lão nạp như có nghe qua, nhưng đến thì chưa bao giờ. Sao ư?

Quan Vân Hội nghiêm mặt :

- Kể cả Thiên Hồ song tú, nguyên là nhị vị Trưởng lão của bốn cung từ Bắc Hải du nhập Trung Nguyên, hầu truy tìm tung tích của tiên phụ, Phương trưởng quả thật cũng không nghe chăng? Họ, một người bị mất một tay, một người thì mất một chân, tại hạ vẫn gọi họ là Độc Tỷ và Độc Cước?

Sắc mặt của Võ Thanh lão tăng ngơ ngác trông rất thật :

- Độc Tỷ?! Độc Cước?! Ở võ lâm từng xuất hiện hai nhân vật này thật sao? Đã vậy, sao lại còn có danh xưng Song tú Thiên Hồ, nghe quá mâu thuẫn với nhân dạng tàn phế của họ? Chưa, lão nạp chưa nghe bao giờ.

Quan Vân Hội dù ngỡ ngàng nhưng vẫn gằn hỏi lại :

- Giới điều của Phật môn đệ tử là không ngoa ngôn xảo ngữ, có thật Phương trưởng không từng đến Thiên Hồ, trước là hạ sát Song tú, sau thì hủy thủ cấp, khiến họ tử chẳng toàn thân?

Võ Thanh lập tức nghiêm giọng :

- A di đà Phật. Thật là độc ác cho hung thủ nào nhẫn tâm tuyệt tình. Riêng lão nạp, bình sinh chỉ có đả thương người, đều là hạng ác nhân nhưng hạ sát thì chưa bao giờ. Phải chăng chính hung thủ đã để rơi, lưu lại vật này tại hiện trường?

Quan Vân Hội thất vọng thở dài :

- A.. Không lẽ trong chuyện này còn nhiều ẩn tình và tất cả đều có từ đại âm mưu của mỗi một nhân vật? Độc Tỷ lúc đã chết, chính ở lòng bàn tay còn lại duy nhất vẫn khư khư nắm giữ vật này. Đủ hiểu đó là vật chứng cũng là manh mối để tại hạ truy nguyên hung thủ. Chẳng phải Phương trưởng ư?

Võ Thanh cũng thở dài thườn thượt :

- Thánh Thủ ôi! Thánh Thủ là bằng hữu tâm giao. Sao thí chủ nhẫn tâm dùng thủ đoạn ném đá giấu tay, vu một tội tày đình cho lão nạp? A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi. Phải chăng vì có mối nghi ngờ này, Cung chủ mới quyết lòng gây náo loạn khắp Thiếu Lâm? A. Nỗi oan khiên này khiến bốn tự lâm họa. Lão nạp dù muôn thác cũng không sao bù

đáp lại những tổn hại đã tự gây ra. A di đà Phật, A di đà Phật.

Quan Vân Hội thật sự áy náy :

- Phương trưởng. Hay là thế này...

Hoài Phương tự hồ hiểu Quan Vân Hội muốn gì, chợt xen vào :

- Cung chủ xin đừng quên hiện trạng của chúng ta lúc này. Trừ phi chúng ta tuyệt đối an toàn, nếu không mọi thiện ý của Cung chủ e chẳng thể đổi thay kết quả.

Võ Thanh lão tăng dường như cũng hiểu ý của Quan Vân Hội :

- Cung chủ như toan có đề xuất gì? Xin cứ nói. Vì, A di đà Phật, trong chuyện xảy ra lần này, lão nạp có gieo nhân nên gặt quả. Không tuyền đều là lỗi của Cung chủ gây ra.

Quan Vân Hội nhìn quanh, và cố ý dừng một lúc đủ lâu để nhìn Ngũ Kỳ Tiên Tử, sau mới dịu giọng nói với Võ Thanh lão tăng :

- Ý của vân bối, chúng ta cần nghị bàn, thật minh bạch về nguyên ủy mọi việc. Liệu Phương trưởng có cho bọn vân bối một cơ hội?

Võ Thanh lão tăng thở dài, đoạn gật đầu :

- Nói đến nguyên ủy nghĩa là Cung chủ muốn ám chỉ trong khi nghị bàn không thể không có sự hiện diện của Ngũ Kỳ Tiên Tử. Điều này... Được rồi, A di đà Phật, vì so về bản lãnh, cũng thú thật chính lão nạp hiện không đủ tin vào uy lực ngăn cản của Đại trận La Hán, chỉ bằng cứ nghị bàn và cứ theo chủ ý của Cung chủ. Dĩ nhiên là không được có bất kỳ hành động nào nữa gây phương hại đến bốn tự.

Quan Vân Hội mỉm cười. Quay qua nói với Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Sẽ là dịp cho Tiên tử cũng hiểu rõ luôn nguyên ủy mọi việc qua những gì sắp nghe vân bối cùng Hoài Phương tỷ hợp luận suy đoán. Liệu Tiên tử có chấp thuận kể như một đề xuất của Phương trưởng phái Thiếu Lâm vừa nêu?

Ngũ Kỳ Tiên Tử cân nhắc :

- Bốn Tiên tử không thể phủ nhận đã từng gây phương hại đến Thiếu Lâm.

Nhưng thiết nghĩ, chính bản thân bốn Tiên tử cũng đã trả giá với hai mươi năm dài bị sinh cầm. Chỉ cần mọi ân oán được kể bỏ, bốn Tiên tử ngoài ước nguyện truy hung tằm thù, quyết không tùy tiện gây ra những hồ đồ như đã có.

Võ Thanh Phương trưởng cúi đầu niệm phật :

- Thiện tai! Hóa ra thời gian qua bốn tự cũng không đến nỗi uống phí bao tâm tư đối với hành vi lưu giữ Tiên tử. A di đà Phật, chính thật lão nạp cũng mong được như thế. Thiện tai thiện tai.

Hoài Phương nôn nóng và lo vẩn lo :

- Nếu phải nghị bàn, Phương trưởng chấp thuận chẳng nếu tiểu nữ đề xuất cứ chờ ra ngoài sơn môn phái Thiếu Lâm mới hãy tiến hành?

Quan Vân Hội xoa tay phản bác :

- Há tỷ không biết hầu hết ở các phái đều có người của Thánh Ma giáo, kể cả Bắc Hải cung, cho gian nhân tiềm nhập sao? Đề lại muốn mượn tịnh phòng của Phương trưởng để tiến hành nghị bàn. Chẳng những

thể, nếu Phương trượng tin, bọn văn bối quyết không ngại, trái lại xin Phương trượng cứ hạ lệnh bế môn tạ khách, phong tỏa khắp trong ngoài, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Hoài Phương thất kinh :

- Sao Cung chủ cứ quyết đào huyết chôn mình, về lỗi cho người lập Thiên la địa võng để tự giam thân?

Võ Thanh lão tăng cũng ngờ ngàng nhìn Quan Vân Hội, sau đó bảo :

- Hoặc Cung chủ quá tự tin hoặc như Hiệp Cái lão thí chủ từng tán dương, Cung chủ chính là đại cứu tinh cho võ lâm hiện nay. Thôi được, lão nạp sẽ hạ lệnh như Cung chủ muốn. Riêng về điều nữ đàn việt đây có ý lo. A di đà Phật chỉ nội thái độ của Quan Cung chủ cũng đủ khiến lão nạp nguyện hứa, quyết không gây khó khăn thêm cho chư thí chủ, kể cả Tiên tử Ngũ Kỳ. Được chứ?

Chỉ như thế Hoài Phương mới thở phào và ung dung nhìn cách Thiếu Lâm phái phong tỏa theo mệnh lệnh của Võ Thanh phương trượng, thật nhanh thật chuẩn xác và nhất là thật kín kẽ, đừng mong địch nhân nào dám lên vào hoặc lên thoát ra nếu thật sự có gian nhân đang tiềm nhập Thiếu Lâm tự.

Cuối cùng Hoài Phương tự mỉm cười, nhìn lên Quan Vân Hội khi lần thứ hai nàng xuất hiện trở lại ở ngay gian tịnh phòng của Phương trượng phái Thiếu Lâm. Nhưng lần này không chỉ có mỗi một mình nàng cùng Quan Vân Hội, mà còn có thêm mẫu thân nàng. Thêm Võ Thanh lão tăng Phương trượng phái Thiếu Lâm nữa.

Họ bắt đầu nghị bàn...

24. Tiên Thiên Bí Kíp -ngọc Bài Cung Chủ

Một nghi vấn duy nhất khiến mọi người thúc thủ, không thể nào đoán biết lời đáp, dù chỉ là một phần nhỏ mớ hồ.

Và cuối cùng tạm chấp thuận cách lý giải do Quan Vân Hội nêu ra :

- Tín vật Cung chủ Bắc Hải cung vốn dĩ được chế luyện từ Ngọc Hàn Phách. Dù thế, Ngọc Bài cung chủ chỉ có thể phát tỏa Hàn khí nếu được người luyện công phu Uyên Nguyên cũng có xuất xứ từ Bắc Hải cung, chạm vào. Văn bối nghĩ, Hàn khí này ắt có điểm lợi hại hữu biệt mà chỉ có Thánh Thủ mới am hiểu. Có lẽ vì thế, để chiếm hữu báu vật cùng sở học Uyên Nguyên, hành động đầu tiên của lão cần làm là phải loại bỏ tiên phụ. Nhưng muốn thế, lão không thể không sắp đặt kỳ mưu, khiến hệ lụy đến tất cả mọi người có liên quan, từ Ngũ Kỳ Tiên Tử đến Thất đại phái, kể cả Thánh Ma giáo. Do vậy, nếu muốn biết dã tâm thật của Thánh Thủ là gì e phải dò xét bắt đầu từ báu vật của Bắc Hải cung. Phương trượng và Tiên tử nghĩ sao?

Ngũ Kỳ Tiên Tử thở dài :

- Để loại bỏ lệnh tôn, một nhân vật lúc đó chỉ mới bắt đầu du nhập Trung Nguyên, bản lãnh thật như thế nào chẳng một ai am hiểu, thế mà lão đã tính sẵn kế Tá Đạo Sát Nhân, dùng bốn Tiên tử như một công cụ hầu thực hiện âm mưu, lão Thánh Thủ quả là hạng người hành sự luôn cẩn trọng, chỉ khi biết chắc thắng mới ra tay, đồng thời luôn che giấu khiến chẳng ai biết lão kỳ thực là một hảo thủ, công phu nông sâu khó lường. Đúng là hạng người khó thể đối phó.

Võ Thanh lão tăng chợt đề xuất sau khi đã ngẫm nghĩ khá lâu :

- Về điểm này lão nạp chợt có ý là nên chẳng việc hợp lại những ai thật lòng quan tâm đến đại cục võ lâm. Bắt đầu từ chúng ta, gồm tề phái và tam vị đây. Sau đó, khi đã tự thanh lọc đệ tử tề phái. Xử trí những ai đang là gian nhân cho Thánh Ma giáo, kỳ thực là thuộc hạ của Diệu Thủ Thánh Y, chúng ta mới ngầm hiệp nghị với từng đại phái, cùng họ tiếp tục việc trừng chỉnh và thanh lý môn hộ, cho đến khi thực hiện xong toàn bộ với Thất đại phái. Chỉ lúc đó mới tiến hành đối đầu với Thánh Ma, vạch rõ chân tướng Thánh Thủ, quyết một phen trừ đại họa cho võ lâm. Được chăng?

Quan Vân Hội tán thành :

- Nhưng sẽ tốt hơn nếu ngay lúc này phần Thiếu Lâm thì do phương trượng thực hiện. Văn bối thì lo quy tụ và sắp đặt lại nội tình Bắc Hải, thêm nữa là tìm cách đưa tin đến Hiệp Cái. Có như thế, mọi sự sẽ khởi đầu thuận lợi hơn với Thiếu Lâm, Bắc Hải và Cái bang cùng kết minh.

Võ Thanh lão tăng gật đầu :

- A di đà phật, nếu được một khởi đầu như thế, vạn nhất Thánh Ma giáo có những bước tiến hành trước, chúng ta cũng không đến nỗi trở tay không kịp.

Hoài Phương chợt lên tiếng :

- Phương trượng đã thấu hiểu và đã hạ lệnh phóng thích Giang chưởng môn, sao đã lâu chưa thấy có tin hồi báo, cũng không thấy Giang chưởng môn cùng đến nghị bàn theo lệnh của phương trượng? Hay lại xảy ra điều gì bất ổn?

Võ Thanh lão tăng mỉm cười khoan hòa :

- Tệ sư diệt Giang Viễn Thanh dù chỉ là tục gia đệ tử nhưng lại là bậc kỳ tài võ học hiếm có của bổn tự. Hãy thử đặt vào cương vị của Giang chưởng môn, sau thời gian tương đối dài bị sinh cầm, nay được minh oan và phóng thích, lẽ nào Giang sư diệt không nghĩ ngay đến việc tầm gọi tầy uế, để sau đó đường đường chính chính xuất hiện trở lại trong cương vị xứng hợp một Chưởng môn? Tiểu nữ đàn việt chớ quá nôn nóng. Huống hồ ở bổn tự, thăng hoặc mưng mười năm dù chỉ xảy ra sự biến một lần cũng là quá nhiều, vậy thì đâu dễ liên tiếp xảy ra.

Nào ngờ lời của Võ Thanh vừa dứt ngay ở bên ngoài gian tịnh phòng chợt vang lên một tiếng quát thất uy mãnh :

- Lục sư huynh Đại Nhân thật to gan. Đã thế này, đệ vì là Chưởng môn nên không thể không vì uy danh bổn phái, trừng trị sư huynh để thanh lý môn hộ. Đỡ!

Ào...

Nghe thế, Võ Thanh lao bật ra ngoài thật nhanh.

Cánh cửa vì thế bị bật mở cho mọi người bên trong kịp nhận thấy một cao tăng quả nhiên đang bị một lực đạo đầy uy lực uy hiếp sinh mạng. Cao tăng hiển nhiên có xuất thủ đối kháng vì thế chấn kinh vang lên.

Ầm...

Quan Vân Hội kinh tâm vì nhận ra lai lịch của lực đạo vừa được cao tăng nọ thi triển :

- Chưởng pháp Uyên Nguyên?

Chấn kinh bức thoái cao tăng và làm cao tăng vừa lão đảo lùi vừa thổ huyết lai láng. Nếu như không có Võ Thanh lão tăng kịp xuất hiện đỡ giữ lại, ắt hẳn cao tăng nọ khó bề chi trì lâu hơn mà không khuyê ngã.

Võ Thanh cau mặt, gặng hỏi cao tăng :

- Đại Nhân người vừa thi triển công phu gì?

Quan Vân Hội lao vút ra, cũng vội cật vắn cao tăng :

- Đại sư sao am hiểu công phu Uyên Nguyên vốn dĩ là sở học bổn cung?

Cao tăng nhận ra Quan Vân Hội :

- Người người... Sao bảo... Người đã chết?

Bất chợt Giang Viễn Thanh xuất hiện, đứng lên vào giữa Quan Vân Hội và cao tăng nọ :

- Lục sư huynh vừa vận dụng sở học không phải của bổn phái Thiếu Lâm? Đây là tội phản sư nghịch môn. Lục sư huynh là gian nhân Cung Bắc Hải? Vậy đừng trách bổn Chưởng môn tuyệt tình.

Dứt lời, Giang Viễn Thanh cúi đầu thi lễ với Võ Thanh lão tăng :

- Tiểu diệt hiển nhiên không dám vượt quá phận sự. Xin phương trượng sư thúc tác chủ, cho tiểu diệt biết phải xử lý phản đồ như thế nào?

Võ Thanh lão tăng cũng cúi đầu, vừa niệm phật vừa thở dài :

- Bỏn tự thật vô phúc. A di đà phật. Nhưng không cần xử lý nữa đâu. Há Chưởng môn sư diệt không nhận thấy Đại Nhân vừa trút hơi thở cuối cùng sau một kích vừa rồi của Chưởng môn? A... Nghiệp chướng!

Quan Vân Hội giật mình, ngó nghiêng đầu nhìn vào, quả thật cao tăng gọi là Đại Nhân lúc này chỉ còn là một thi thể vô hồn.

Ngũ Kỳ Tiên Tử buột miệng khen :

- Đã lâu không gặp, Giang chưởng môn thân thủ bản lãnh càng lúc càng lợi hại. Ất vẫn là công phu Giáng Ma Tuyệt Hộ Thủ?

Giang Viễn Thanh cau mặt :

- Là Tiên tử? Sao thế? Có phải phương trượng cũng hạ lệnh phóng thích Tiên tử?

Võ Thanh lão tăng vụt trầm giọng :

- Chính vì việc này lão nạp mới có lệnh cho vớ Chưởng môn đến cùng nghị bàn, liệu phương đối phó với Thánh Ma giáo hiện đã bị Diệt Thủ Thánh Y thao túng và thực hiện dã tâm đối đầu toàn thể võ lâm. Hãy cho người thu xếp hậu sự, an táng Đại Nhân, sau đó còn phải tiến hành thanh lý môn hộ, truy tìm và xử trị tất cả đệ tử nào lầm lạc, bị Thánh Ma giáo thu phục, phản lại bổn phái làm gian nhân cho địch.

Giang Viễn Thanh bỗng thở ra nhẹ nhẽo và đảo mắt nhìn quanh :

- Do phương trượng sư thúc vừa có lời, tiểu diệt cũng có điều này cần phúc bẩm. Lúc này, đến phóng thích tiểu diệt ngoài Đại Nhân lục sư huynh còn có ba đệ tử bổn phái nữa. Vì phát hiện ở chúng có nhiều dấu hiệu khả nghi, tiểu diệt giả vờ bảo cần phải tắm gội tẩy uế, nhân đó lên chế ngự và cật vấn cả ba. Tiểu diệt đã toan giải chúng đến cho phương trượng sư thúc tra xét thật minh bạch. Nhưng cùng với Đại Nhân chúng vội đào tẩu. Tiểu diệt vạn bất đắc dĩ đã hạ sát được hai, sau mãi lo đuổi theo Đại Nhân đến tận đây, vô tình để cho một chạy thoát. Mong phương trượng sư thúc chấp thuận cho tiểu diệt đuổi theo ngay, quyết diệt trừ tận gốc những gian nhân do Thánh Ma giáo mê hoặc thu phục.

Võ Thanh giật mình :

- Có chuyện đó nữa sao? Được rồi Chưởng môn hãy mau tiến hành. Đồng thời nhắc lại lệnh phong tỏa của lão nạp, ngoại trừ Chưởng môn cùng những ai được chỉ định, bất luận ai khác không được tùy tiện ly khai bổn tự.

Giang Viễn Thanh cúi đầu nhận lệnh toan đi.

Chợt nghe Hoài Phương đề xuất :

- Bọn tiểu nữ cũng muốn cùng đi được chăng phương trượng?

Quan Vân Hội họa theo :

- Âu cũng là dịp để văn bối thay mặt phương trượng giải thích tất cả với Giang chưởng môn tiền bối, và cũng muốn nhân cơ hội này có lời cáo từ phương trượng hầu tiến hành ngay theo phương sách đã nghị bàn.

Võ Thanh lão tăng mỉm cười gật đầu :

- Nếu là vậy lão nạp không tiện lưu giữ lâu hơn, Chưởng môn sư diệt hãy thay lão nạp tiễn khách. Cáo biệt. A di đà phật.

Giang Viễn Thanh bỗng dừng lại, dáng vẻ trầm ngâm :

- Qua những lời Quan thiếu hiệp vừa nói, hóa ra trước đây, vạn sự vì do Thánh Thủ có dự mưu sắp đặt hoàn bị, nên giữa bổn Chưởng môn và thiếu hiệp có nhiều ngộ nhận không hay?

Quan Vân Hội cũng dừng chân đứng bên cạnh Giang Viễn Thanh :

- Không những chỉ có thế. Vì dường như sự thất tung của lệnh ái cũng là do Thánh Thủ thực hiện, giống trước đây đã xảy ra với ấu nhi của Tiên tử Ngũ Kỳ. Vì vậy vẫn bối có một nghi vấn này cần nói, liệu Giang chưởng môn có biết tiên phụ trước lúc cùng Chưởng môn đi đến Thiếu Lâm đã gặp hay không gặp Diệu Thủ Thánh Y?

Giang Viễn Thanh ngập ngừng :

- Chuyện này...

Hoài Phương quan tâm nên khi dừng chân đã cố tình đứng trước mặt Giang Viễn Thanh.

- Điều này rất quan trọng, sẽ minh chứng cho gia mẫu có hay không việc trở thành công cụ giúp lão Thánh Thủ loại bỏ phụ thân của Vân Hội. Rất mong Giang chưởng môn gắng nhớ lại cho.

Giang Viễn Thanh đưa mắt tìm Ngũ Kỳ Tiên Tử và mỉm cười :

- Tiên tử liệu có nghĩ bản thân vô tình trở thành công cụ cho người?

Ngũ Kỳ Tiên Tử tiến đến gần Giang Viễn Thanh và ngập ngừng tìm lời đáp :

- Cũng nhờ tiểu nữ cùng Quan Vân Hội Cung chủ hợp luận theo những gì đã xảy ra, bốn Tiên tử dù muốn dù không cũng phải thừa nhận đã có một âm mưu vô tình lôi kéo bản thân vào cuộc, khiến hệ lụy và đắc tội đến quý phái Thiếu Lâm. Lúc này giả như có cách nào đó để minh bạch đâu là sự thật, bốn Tiên tử thà hy sinh tánh mạng để được biết hơn là cứ mãi băn khoăn, nhất là áy náy vì mọi hành vi hồ đồ từng gây ra.

Giang Viễn Thanh chậm rãi gật đầu :

- Cũng có thể Quan thiếu hiệp đã đoán đúng. Vì kỳ thực, chính bốn Chưởng môn đã tình cờ hội ngộ với song thân phụ mẫu của thiếu hiệp cả hai người ngay tại nơi ẩn náu của Diệu Thủ Thánh Y. Duyệt có điều...

Quan Vân Hội nghe gai khắp người :

- Nghĩa là có. Nhưng còn gì nữa, Chưởng môn?

Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng mạnh mẽ tìm thấy tia hy vọng có thể giúp bản thân minh oan cho hành vi hồ đồ xuẩn động độ nào :

- Giang chưởng môn như có ẩn tình khó nói. Nhược bằng không có, chao ôi bốn Tiên tử đang rất nóng lòng muốn biết sự thật, xin Chưởng môn thổ lộ mau cho.

Giang Viễn Thanh chợt hít vào một hơi thật chậm và thật đầy, lên tiếng với hai mắt chợt nhắm nghiền :

- Được rồi, bốn Chưởng môn đã cân nhắc kỹ. Có sự thật nào mà không đến lúc phơi bày. Đã vậy...

Giang Viễn Thanh vụt mở to hai mắt :

- Đây chính là toàn bộ sự thật. Là...

Vì đứng đối diện nên Hoài Phương bất ngờ phát hiện từ đôi mắt của Giang Viễn Thanh như phát lộ hung quang. Nàng kinh nghi, bước lùi lại :

- Chưởng môn sao lại...

Vừa lúc đó song thủ của Giang Viễn Thanh bung mạnh về hai bên :

- Là thế này? Đỡ!!

Tả kinh của Giang Viễn Thanh chấn mạnh vào đầu vai hữu của Quan Vân Hội.

Bùng!

Rắc!!

Còn hữu chưởng thì được Giang Viễn Thanh chấn mạnh vào đại huyệt đan điền của Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Ầm...

Ngũ Kỳ Tiên Tử lão đảo thoái hậu, mặt tái nhợt không còn chút khí sắc nào, ngược lại với cửa miệng cứ lai láng thổ huyết thành vòi.

- Hự!

Quan Vân Hội thì gục ngã, khắp trán xuất hạn mồ hôi do quá đau với đầu vai hữu vừa bị Giang Viễn Thanh chấn vỡ tận cân cốt.

- Ôi chao...

Hoài Phương bàng hoàng, sau chuyển thành phần nộ, lập tức bật lao vào Giang Viễn Thanh :

- Sao lại dễ tiện, hèn hạ ám toán người? Đờ!

Ào...

Giang Viễn Thanh phá lên cười lồng lộng :

- Người vẫn chưa hiểu sao? Vì nếu không có ý này, ta cần gì giả vờ truy đuổi một phản đồ không tồn tại nữa hầu tìm cơ hội đạt mục đích của ta? Và cũng sẽ chung số phận như họ mà thôi. Hãy nạp mạng cho ta. Ha ha...

Bùng bùng...

Quan Vân Hội gắng gượng đứng lên, cố vội lê bước tiến đến gần Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Tiên tử!

Ngũ Kỳ Tiên Tử mặt trắng bệch, nhịp hô hấp thật trì trệ :

- Tại sao... Không ai sớm đoán ra... Nếu không phải Võ Thanh thì Thiếu Lâm chỉ còn mỗi một họ Giang... Mới thật sự là đồng mưu... Đồng mưu cùng Thánh Thủ! A...

Một kích nữa của Giang Viễn Thanh lại vừa có cơ hội chấn dội Hoài Phương.

Ầm...

Quan Vân Hội thất sắc, vội khấn trương nói thì thảo với Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Hoài Phương tỷ sẽ khó chi trì lâu hơn. Tiên tử hãy mau tiếp nhận toàn bộ nội lực của văn bối, phải nhanh chóng khôi phục chưởng thương mới mong có cơ hội giúp Hoài Phương tỷ toàn mạng.

Ngũ Kỳ Tiên Tử lập tức phản kháng :

- Có muốn như thế e cũng không sao kịp. Cung chủ bắt quá chỉ bị ngoại thương, sao không nén đau, ra tay tiếp trợ tiểu nữ?

Quan Vân Hội lắc đầu ngao ngán :

- Đây là dụng ý của lão tặc họ Giang. Vì lão từng biết chỉ có ngoại thương mới khiến văn bối bất lực. Cũng phần nào do lão nghĩ, văn bối vì không có nội công tâm pháp nên không thể loại bỏ bằng cách nào khác ngoài dùng cách này. Tâm cơ lão thật đáng sợ.

Nhưng bất chợt Quan Vân Hội vụt quát vang :

- Nếu lão muốn hạ thủ chính cốt nhục lão thì cứ hành động. Vì nàng vốn thật có tính danh là Hoài Phương. Không tin. Lão thử hỏi nàng xem.

Nhờ tiếng quát của Quan Vân Hội, Giang Viễn Thanh toan giáng một kinh tối hậu vào Hoài Phương liền khựng lại.

- A là Hoài Phương? Thật sao?!

Hoài Phương thoát chết trong gang tấc, thay vì mừng thì lại the thé thét lạnh lạnh :

- Ta là Hoài Phương đây. Nhưng đừng ngỡ vì thế ta cũng ở họ Giang như lão. Đờ!!

Ào...

Giang Viễn Thanh ngớ ngàng nhảy lui lại :

- Hoài Phương?! Có thật cô nương là Hoài Phương, là ái nữ của ta đã thất tung tám năm qua? Hãy dừng tay mau!

Hoài Phương vẫn không chịu dừng. May sao bỗng có tiếng Quan Vân Hội gọi :

- Hoài Phương tỷ sao không sớm nhìn nhận phụ thân, để phụ tử có cơ hội trùng phùng sau nhiều năm dài ly biệt?

Hoài Phương phân vân đưa mắt nhìn và thấy Quan Vân Hội lúc này cứ ngồi phía sau đưa tay đỡ và giữ cho Ngũ Kỳ Tiên Tử được vững trong tư thế ngồi :

- Ta... Ta phải nhận lão là thân phụ ư?

Giang Viễn Thanh cũng đặc ý đưa mắt nhìn Quan Vân Hội và Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Người còn mong gì trở ư, Quan tiểu tử? Đừng hoài vọng vô ích. Vì nếu đây là cách người kéo dài thời gian thì mụ kia do đã bị chấn nát đan điền, sinh mạng đã cận kề Quỷ Môn Quan, tương tự, người dù nội lực thâm hậu, dù tinh thông kiếm thuật, Vô Chiêu Vạn Kiếm của Thanh Thành Lão Phụ Tử thì hữu thủ người bị chấn vỡ có muốn cùng ta đối đầu e phải đợi đến kiếp sau mà thôi. Ha ha...

Quan Vân Hội thở ra :

- Lão đã toan liệu tất cả? Thật đáng phục. Vậy đừng nghĩ tại hạ đang giở trò. Trái lại, hãy cảm kích vì suýt nữa lão đã gây ra chuyện thảm khốc nếu vẫn cứ tự tay hạ sát cốt nhục lão. Nàng chính là Hoài Phương, lúc lên mười đã được Thánh Thủ cứu mang. Không tin, lão cứ hỏi nàng sẽ rõ.

Giang Viễn Thanh ngạo mạn gật đầu :

- Đương nhiên ta sẽ hỏi. Và không muộn đâu, vì nếu đây là kế man trá của người, một khi bại lộ, ta vẫn kịp đưa tất cả cùng vào Quỷ Môn Quan. Ha ha...

Hoài Phương mơ hồ đoán biết Quan Vân Hội muốn gì, đành cùng Giang Viễn Thanh đối đáp. Và lão hỏi đến đâu nàng đáp đến đấy, dựa vào mọi hiểu biết của nàng về Thánh Thủ, về những gì liên quan đến sự thất tung của Giang Hoài Phương ái nữ đích thực của lão.

Thời gian để song phương đối thoại thật sự không đủ lâu, điều đó khiến Giang Viễn Thanh thêm tự tin, thần nhiên liếc mắt nhìn về phía sau do phát hiện ở Hoài Phương chợt có ánh mắt khác lạ cũng nhìn đâu đó về phía sau lão.

Lão vừa quay đầu, Hoài Phương vì có dự mưu sẵn, chợt xuất kỳ bất ý quật tung vào lão một kinh :

- Đỡ!

Ầm!!

Giang Viễn Thanh chỉ khẽ chao đảo lắc lư một ít rồi thôi, đoạn cười lạt, nhìn lại Hoài Phương.

- Đã đủ chưa việc người toan mạo nhận là Hoài Phương, ái nữ của ta? Chẳng những thế, giờ là lúc người phải nạp mạng. Ha ha...

Chợt có một giọng lạnh lùng cất lên cắt ngang tràng cười của Giang Viễn Thanh :

- Hiển nhiên tiểu nữ chỉ là người mạo nhận cho dù tám năm qua, theo mệnh lệnh của lão Thánh Thủ, tiểu nữ phải từ bỏ tính danh thật là Thúy Hà để mang tên Hoài Phương cho đến lúc này. Nhưng nếu không mạo nhận thì bốn Tiên tử có cơ hội khôi phục chân

nguyên, bình phục thương thế hầu cùng họ Giang người một phen sinh tử. Đỡ!

Thoạt nghe thanh âm Giang Viễn Thanh dĩ nhiên có quay lại nhìn và thật sự kinh ngạc khi phát hiện Ngũ Kỳ Tiên Tử quả thật đang uy nghi sừng sững đứng trước mặt. Đồng thời chỉ vì quá kinh ngạc nên một chướng đầy uy lực của Ngũ Kỳ Tiên Tử ngay lập tức đặt họ Giang vào tình thế lúng túng buộc phải nhảy lùi :

- Sao mụ có thể mau chóng hồi phục?

- Ta...

Nhưng với khinh thân pháp Ngũ Kỳ, họ Giang chưa kịp nói hết câu thì Ngũ Kỳ Tiên Tử đã thần tốc lướt áp đến :

- Người không ngờ ư? Đây chính là lầm lẫn của người khi cứ nghĩ Quan Vân Hội do mãi mãi không có nội công tâm pháp nên không thể giúp ta khôi phục nguyên trạng. Giờ đây kẻ phải trả giá thành là họ Giang người. Đỡ!

Bùng!

Giang Viễn Thanh không kịp tránh đành nhận trọn vẹn một kích của Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Hự!! Hóa ra... Hóa ra đây mới chính là ý đồ thật của tiểu tử khi cố tình kéo dài thêm thời gian? A... A...

Giang Viễn Thanh toan tẩu thoát.

Ngũ Kỳ Tiên Tử chợt thần tốc xuất hiện chắn lối :

- Muốn chạy hãy lưu mạng lại!

Nhưng chính Ngũ Kỳ Tiên Tử lại là người thu chiêu hồi bộ, do từ tay Giang Viễn Thanh chợt xuất hiện một loại vũ khí lạ kỳ, một vật tương tự Đoản Bổng nhưng thoát cái vươn dài ra suýt chạm thật mạnh vào Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Thiên Bổng Ngũ Đoạn Hồn?!

Lập tức cũng có tiếng Quan Vân Hội thất thanh hô hoán :

- Cẩn trọng! Vũ khí có thể đã được tẩm độc?

Nhân lúc Ngũ Kỳ Tiên Tử lùi tránh vũ khí, Giang Viễn Thanh chợt chuyển thân, lao như tên bắn về phía Quan Vân Hội :

- Vẫn là người luôn phá hỏng bao mưu đồ đại sự của ta. C. H. Ế. T!!

Giang Viễn Thanh tung kinh quật vào đỉnh đầu Quan Vân Hội.

Ào...

Hoài Phương thất kinh cổ lao đến :

- Vân Hội?! A...

Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng hồi hã thi triển khinh công thượng thừa mong đến kịp để ứng cứu Quan Vân Hội. Nhưng quá muộn

Chợt Quan Vân Hội bất ngờ đứng bật lên miệng cười vang và từ tả thủ xuất phát ra một tia chỉ kinh. Đây chính là điều bất ngờ dành cho kẻ chuyên dùng thủ đoạn như lão. Hãy nếm thử lợi hại của chỉ lực Uyên Nguyên! Ha ha...

Giang Viễn Thanh thất kinh toan lùi. Và vì không kịp nên lão đành tràn bộ qua một bên thật nhanh nhưng cuối cùng vẫn không sao thoát hết tia chỉ kinh của Quan Vân Hội.

Soạt...

Giang Viễn Thanh lập tức khựng lại tay tả chộp vào đầu vai hữu, cố ngăn lại dòng máu hồng thẩm cứ từ đầu vai hữu tuôn trào ra.

- Hự!

Hoài Phương đang đà lao đến :

- Ác ma đỡ!

Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng kịp lúc xuất hiện phát kinh.

- Nạp mạng!

Vù...

Giang Viễn Thanh vụt nghiêng chắc hàm răng vào nhau, đồng thời dùng tả thủ chop giữ lấy thứ vũ khí quái lạ vẫn còn cầm trong bàn tay hữu và tận lực quật loang loáng vào Hoài Phương cùng Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Nếu ta chết, mẫu tử ngươi cũng đừng mong toàn mạng. Xem đây!!

Ào...

Ngũ Kỳ Tiên Tử hốt hoảng, vừa lùi vừa khẩn trương gọi Hoài Phương :

- Hải tử hãy lùi mau. Đề phòng chất độc??

Và đó là lúc Giang Viễn Thanh có cơ hội tung người đào tẩu.

- Ha ha...

Vút...

Hoài Phương phần nộ toan đuổi theo, chợt nghe Ngũ Kỳ Tiên Tử gọi khê :

- Đừng đuổi. Trái lại đến lượt cả ba chúng ta cũng chạy mau. Nhanh nào, hãy giúp mẫu thân đưa cả Vân Hội cùng đi.

Hoài Phương khựng lại, sau đó ngơ ngàng nhìn Quan Vân Hội không hiểu đã bắt tỉnh từ lúc nào giờ đang nằm dài bất động trên đất. Nàng lập tức chạy đến đỡ Quan Vân Hội lên :

- Vân Hội?! Vân Hội?!

Ngũ Kỳ Tiên Tử cũng chạy đến :

- Có kêu đến mấy cũng không ích gì. Chạy mau!

Cả hai vội đưa Quan Vân Hội thoát đi, ngược lại hoàn toàn với hướng Giang Viễn Thanh đã chạy trước.

Vút! Vút!

Ở Lũng Tuyết Hồn, lúc Quan Vân Hội đang luyện kiếm, chợt thấy bóng Hoài Phương hốt hải chạy vào. Quan Vân Hội thu kiếm về :

- Đã có tin của lệnh đường ư?

Hoài Phương thay vì đáp bỗng cứ kéo tay Quan Vân Hội lôi đi :

- Cung chủ còn nói sẽ không ai biết nơi này để bắt ngờ tìm đến nữa thôi. Hãy tìm chỗ nấp mau, nhanh nào!

Quan Vân Hội thất kinh, vội chạy theo Hoài Phương :

- Không lý nào địch nhân lại ngờ chúng ta chọn chỗ này nấu thân. Tỷ có nhìn rõ không? Những nhân vật nào sắp đến?

Và chỉ khi nào đến chỗ ẩn nấp, Hoài Phương mới ào ào giải thích :

- Đó lỗi của ta, cứ mãi băng khuâng ngóng trông và nhưng nhớ bóng hình thân mẫu khiến lúc sự tĩnh thì họ đã đột ngột xuất hiện hầu như ở kế bên. Chỉ suýt nữa đến cả tung tích của ta cũng bại lộ kỳ thực nào có kịp nhìn để mong nhận ra họ là ai.

Quan Vân Hội ngấm ngấm lo sợ :

- Biết rõ nơi này không kể lệnh đường đã được chúng ta lưu tự căn dặn thì ngoài Thánh Thủ và nhóm năm nhân vật còn lại của Thất sát Thiên Sơn, quyết không còn ai đoán biết Lũng Tuyết Hồn là nơi Quan Vân Hội có thể chọn để nấu thân. Nhưng Thất sát còn đang có trọng trách bên mình. Vả lại họ dù muốn tìm cũng không thể ngờ đệ ẩn ở đây. Vậy thì chỉ còn lão Thánh Thủ cùng những giáo đồ Thánh Ma giáo được lão sai phái đến mà thôi. Công phu Giáp Cốt công, tỷ luyện đạt bao nhiêu phần hỏa hầu? Hãy nên chuẩn bị sẵn. Tương tự, có miễn cưỡng đệ cũng chỉ khả dĩ tự lo thân.

Hoài Phương nghi ngờ, liếc nhìn Quan Vân Hội :

- Cung chủ định đối gạt hầu trần an ta đây ư? Hữu thủ của Cung chủ dù đã lành nhưng cử động hãy còn khó khăn. Huống hồ nội lực được gia mầu giao hoàn thậm chí chỉ một nửa như trước kia Cung chủ từng có vẫn chưa đạt. Cung chủ bảo có thể tự lo thân được sao? Hay vì ngại, thân là nam tử hán đại trượng phu, nên không muốn hạ gục nữ lưu như ta nhọc lòng giúp đỡ.

Quan Vân Hội cười gượng :

- Nội lực đột nhiên giảm mất một nửa, đệ tự lượng sức lên suốt ngót trăm ngày qua có lúc nào không gắng chuyển luyện kiếm qua tả thủ. Nhưng đâu sao, vì là thuật kiếm Vô Chiêu nên lực đạo hoặc chiêu thức chỉ là thứ yếu. Đệ bảo có thể tự lo thân được thì là được. Phần quan ngại thì đệ chỉ ngại nếu không nói sớm, ngay lúc này, nhờ khi lâm địch, tỷ vì quá lo cho đệ, hễ phân thần là nguy ngay đến tính mạng. Tỷ chớ quá đa nghi vì cứ nghĩ đệ do có tính cố chấp, lại thêm thói ngạo mạn thường có ở bậc tu mi nam tử nên cố tình đối gạt tỷ.

Hoài Phương khẽ suýt :

- Họ đến kia. Một, hai, ba.. Họ có nhân số vừa đúng năm. Cung chủ xem, hay là Thất sát?

Quan Vân Hội toan ghé mắt để tranh phần cùng Hoài Phương, nhìn ra ngoài theo một khe hở. Nào ngờ Hoài Phương thay vì nhường chỗ cho Quan Vân Hội như lời nàng vừa bảo Quan Vân Hội hãy nhìn xem thì nàng lại cứ dán mắt ở nguyên vị, vừa tiếp tục nhìn vừa khe khẽ kêu :

- Còn nữa. Họ kéo đến thành hai toán. Nếu toán đầu gồm chỉ có năm thì toán sau khá đông. Ôi.. Mà không, còn thêm toán thứ ba nữa. Nhưng toán sau cùng này không hiểu sao chỉ có vốn vẹn hai người một nam một nữ. Mà lạ thật, toán thứ hai chột lao đến vây toán đầu. Riêng hai nhân vật ở toán thứ ba thì ngay lập tức tìm chỗ nấp lảng lạng quan chiến. Họ là những ai vậy, Cung chủ? Sao đột nhiên theo chân nhau kéo lên đây chỉ để giao chiến? Họ hết chỗ giao phong rồi sao?

Không nghe tiếng Quan Vân Hội đáp, Hoài Phương giật mình quay lại nhìn và chuyển qua tìm. Vì Quan Vân Hội chỉ mới đó đã biệt dạng.

Lúc này ở bên ngoài đúng như Hoài Phương vừa quan sát, có một nhóm gồm năm nhân vật quả thật đang bị một nhóm khác đông nhân số hơn bội phần, vây hãm tấn công.

Năm nhân vật này đều có niên kỷ trên dưới tứ tuần và cùng có nhân dạng bên ngoài thật khó đoán họ là ai. Y phục họ rách rưới và bẩn, thoát nhìn cứ ngỡ là đệ tử Cái bang, nhưng vì kèm theo họ còn có nhiều huyết tích khắp thân, đầy bẩn cả y phục khiến nhìn kỹ nữa lại có thể đoán họ do bị địch nhân truy đuổi nên dù bị thương cũng cố gắng tìm chỗ ẩn náu. Chứ vị tất đệ tử Cái bang lại chỉ có năm người, cùng bị thương, cùng trạc niên kỷ lại cùng chạy chung một chỗ như thế này.

Hoài Phương len lén từ chỗ ẩn chui ra, thận trọng nhìn tứ phía, mong sớm phát hiện Quan Vân Hội đang ở đâu và vì sao lại len bỏ đi không cho nàng hay.

Nhưng thật không dễ cho Hoài Phương tìm bắt luận ai đó một khi đã chịu ẩn náu vào bất kỳ chỗ nào quanh đây, do Lũng Tuyết Hồn vốn dĩ chỉ gồm những nơi rậm rạp hoang vu, cây cao mọc kín chen lẫn vào đó là nhiều ngách đá ngang dọc dựa vào chân một vách núi không chỉ cao mà còn có khá nhiều động khẩu thâm u kín đáo.

Không chán nản chỉ thấy lo mà thôi, Hoài Phương lại len lén đi chuyển đi đến tận chân núi và bắt đầu tìm chỗ leo lên.

Cuối cùng nàng từ một vị thế thật cao, đưa mắt nhìn bao quát xuống dưới, thận trọng kiểm tìm từng vị trí một để xem Quan Vân Hội hiện đang ở đâu làm gì và liệu có thể gặp nguy hiểm cần nàng đến ứng cứu hay không?

Và nàng đã thấy, đã phát hiện ở dưới kia, núp kín sau một tảng đá, cạnh Quan Vân Hội đang ngồi là hai nhân vật chính là toán người thứ ba lúc này Hoài Phương đã phát hiện, một nam một nữ. Nam thì tuổi đã xấp xỉ ngũ tuần, đang cố đứng tách xa như không muốn quấy nhiễu nữ nhân còn lại chỉ độ mười tám đôi mươi đang tay nắm tay và nhẹ nhàng sờ nắn chạm khắp người Quan Vân Hội.

Tương tự Quan Vân Hội cũng có nhiều cử chỉ tỏ ra rất thân mật với nữ lang. Đến độ, có một lúc dường như nữ lang thồn thức khóc.

Quan Vân Hội đã lấy tay giúp nữ lang gạt lệ.

Chỉ cần nhìn cảnh đó, và nhìn đến đó thôi, Hoài Phương bất giác sụp người xuống, bưng kín hai tay ôm lấy mặt, toàn thân như giá lạnh không thiết gì đến cảnh quan xung quanh nữa.

Thời gian trôi...

Hoài Phương vụt bừng tỉnh lúc không gian quanh đó chợt bị đẩy động bởi một tiếng thét đầy cảm hờn giọng của một nữ nhân :

- Lưu Hồ Cẩm. Đã đến lúc lão phải đền mạng cho mẫu thân ta! Hãy nạp mạng!

Hoài Phương lia mắt thật nhanh nhìn xuống và phát hiện đấy chính là nữ lang vừa mới có nhiều hành vi cử chỉ quá thân mật với Quan Vân Hội. Nữ lang vừa lao ra vừa chọn một trong nhiều nhân vật đang vây công nhân vật rách rưới để quật kinh như trút toàn bộ cảm hờn vào nhân vật đó.

Ào...

Nhân vật nọ có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của nữ lang :

- Trịnh Hải Yến?! Người dám lên bám theo bốn tọa đến tận đây? Là dâng mạng hay phó giao tín vật Cung chủ? Nhưng chỉ cần người giao nạp sinh mạng, bốn tọa lo gì không thủ đắc tín vật Cung chủ. Hãy đỡ!

Ầm ầm...

Nhân vật trung niên từng tiến đến đây cùng lúc với Hải Yến chờ dịp này mới xuất hiện với tiếng quát cực lớn :

- Đường Hữu Sơn mỗ dù có nghe nhưng cũng không thể ngờ Lưu Hồ Cẩm Thủ tịch Trưởng lão quả thật có mưu đồ đắc thủ tín vật Cung chủ. Đã vậy, không cần chờ đích thân Cung chủ đến trừng trị họ Lưu người, theo môn quy, bốn Hộ pháp nguyện thay thế, xử trị người theo cương vị chấp pháp. Đỡ!

Ào...

Lưu Hồ Cẩm vậy là mất cơ hội đoạt mạng Hải Yến kẻ vừa bị lão một chưởng kích lùi.

Lão quay sang đối phó Đường Hữu Sơn với tràng cười ngạo nghễ :

- Trang Bát Nhã đã từng dùng tín vật Cung chủ những tưởng sẽ uy hiếp được bốn tọa. Kết cục mù phải uổng tử. Đường Hữu Sơn người toan đem hai chữ Cung chủ ra dọa bốn tọa, quả là nhầm lẫn. Hãy đỡ. Ha ha...

Ào ầm!

Ầm!

Hoài Phương đưa mắt tìm lại Quan Vân Hội và cảm thấy lạ khi nhận ra Quan Vân Hội vẫn an tường ngồi nguyên vị ở chỗ ẩn náu, sau một tầng đá kín đáo.

Trong khi đó, vì mình bạch Đường Hữu Sơn, Trịnh Hải Yến dù gì cũng là người của Bắc Hải cung không phải vô cớ Quan Vân Hội lên lìa bỏ nàng để ngấm ngầm tìm đến họ và hội diện như nàng vừa mục kích.

Hoài Phương chợt từ trên cao buông người cho rơi xuống.

Vù...

Đường Hữu Sơn đang cùng Trịnh Hải Yến hợp công xông vào Lưu Hồ Cẩm :

- Thao túng Bắc Hải cung bấy lâu, ngày hôm nay Lưu Hồ Cẩm người không thể không bị xử trị! Đỡ!

- Nạp mạng cho Hải Yến ta!

Ào... Ào...

Lưu Hồ Cẩm vẫn ngạo nghễ cười :

- Muốn trừng trị bốn tọa, chỉ hai người liệu đủ tư cách sao? Xem chừng. Ha ha...

Vù... Vù...

Hoài Phương hạ thân xuống, đột ngột quật luôn một chưởng lực vào hậu tâm Lưu Hồ Cẩm :

- Dám bảo hai chữ Cung chủ chỉ để dọa lão thôi sao? Đây là lời cảnh cáo đầu tiên dành cho lão. Hãy đỡ!

Ầm ầm!

Ầm!!

Hải Yến nhìn ra Hoài Phương :

- Có phải cô nương từng một lần ứng cứu Quan Vân Hội? Hay lắm hãy vì Quan Vân Hội Cung chủ trừng trị lão phản nghịch. Đánh!

Hải Yến đứng ở gần, nhờ đó giúp Hoài Phương cũng nhớ lại nàng vốn là một thị tỳ thuở nào của Quan Vân Hội.

Hoài Phương mỉm cười gật đầu, kịp hợp lực cùng Hải Yến và Đường Hữu Sơn liên tay liên thủ tấn công Lưu Hồ Cẩm.

Ào ào...

Lưu Hồ Cẩm bắn loạn vôi nhảy lùi, miệng hô vang :

- Khúc Hồng Nguyên Hộ pháp. Hãy tạm để lũ Thất sát lại đó mau đến đây tiếp tay bốn tọa. Đừng bỏ lỡ cơ may chiếm đoạt tín vật Cung chủ. Nhanh nào!

Một nhân vật khác cũng trung niên, lập tức động thân lao đến.

Chợt có tiếng Quan Vân Hội đồng dặc vang lên, lồng lộng lọt vào tai mọi người đương diện :

- Hãy nghe đây, phàm ai là môn nhân bốn cung mau tiếp lệnh từ Ngọc Bài cung chủ, ai bất tuân giết.

Nhân vật trung niên đang lao đến vụt khựng lại. Và khi nhìn thấy Quan Vân Hội với một vật cơ hồ trong suốt lại còn lấp lánh tỏa sắc xanh đang giữ trên tay và cổ ý nâng cao.

Nhân vật này lập tức biến sắc :

- Sao bảo Quan tiểu tử đã chết?! Tất cả đừng nghe y, đừng để y làm cho dao động. Vì y dù có Ngọc Bài như cũng như Hải Yến từng để lộ, tiểu tử quyết không đủ tư cách xưng nhận là Cung chủ của chúng ta.

Lưu Hồ Cẩm thì quắc mắt, nhìn như chiếu xạ những tia sát khí vào Quan Vân Hội đang từ tiến ra giữa cục trường.

- Hãy ngoan ngoãn phó giao Ngọc Bài cung chủ cho bốn tọa. Đổi lại bốn tọa sẽ độ lượng cho người mình bạch về cách chết của phụ thân người.

Quan Vân Hội không nhìn Lưu Hồ Cẩm, chỉ nhìn quanh và sau cùng dừng ở Khúc Hồng Nguyên :

- Tại hạ ở họ Quan là di tử cốt nhục của Cung chủ tiền nhiệm, Quan Vân Du. Thêm nữa là Ngọc Bài cung chủ đang ở trong tay tại hạ. Khúc Hộ pháp còn muốn thế nào để gọi là tại hạ đủ tư cách đảm nhận cương vị Cung chủ Bắc Hải cung?

Ánh mắt của Quan Vân Hội lúc nhìn Khúc Hồng Nguyên rất bình thường không hề biểu lộ một ẩn ý nào muốn chứng tỏ uy quyền hoặc làm lung lạc ý chí họ Khúc. Tuy vậy, sắc diện họ Khúc vụt tái nhợt, khiến ít người hiểu nguyên nhân tại sao. Thế nhưng trong số ít người hiểu nguyên nhân đó vì có cả Lưu Hồ Cẩm nên không có gì ngạc nhiên khi họ Lưu đột ngột tung người thi triển khinh công lao đi thật nhanh.

Vút!

Chính lúc đó mới có tiếng họ Khúc lấp bắp kêu trạng thái như thể người mất hồn :

- Bạch Ngọc Quy Chân! Uyên Nguyên Tuyệt Pháp! Tiên Thiên Khí Công!

Lúc bây giờ Quan Vân Hội phá lên cười :

- Lưu Trường lão sao đột ngột bỏ đi? Không còn muốn tại hạ ngoan ngoãn giao tín vật Cung chủ nữa ư? Còn Khúc Hộ pháp nhận thấy tư cách của tại hạ thế nào? Có đáng là Cung chủ Bắc Hải cung hay chăng? Ha ha...

Khúc Hồng Nguyên tự lúi dài...

Đường Hữu Sơn thì tiến lên chờ họ Khúc lùi đến gần bèn chạm khẽ vào vai họ Khúc :

- Khúc lão Tam đã biết tội chưa? Nếu thần phục, Đường mỗ sẽ niệm tình xin Cung chủ xá tội, cho Khúc lão Tam thêm cơ hội đóaai công chuộc tội.

Quan Vân Hội chợt nâng cao hơn nữa hữu thủ đang cầm giữ Ngọc Bài cung chủ. Và bây giờ ai ai cũng nhận thấy đã có một sự khác lạ đó là cả bàn tay lẫn Ngọc Bài cung chủ không chỉ đang toát lên những làn bạch khí mờ mờ tợ hơi sương mù mà cả bàn tay cũng trở nên trắng như ngọc, tỏa sắc sáng kỳ lạ.

Khúc Hồng Nguyên nhìn không chớp mắt vào bàn tay này, hai chân chợt run rẩy, cuối cùng tự khuỵu xuống :

- Cung chủ, xin xá tội.

Quan Vân Hội chưa kịp có phản ứng chợt nghe khắp xung quanh có tiếng của rất nhiều người cũng nhất loạt vang lên :

- Cung chủ xin xá tội.

Nhìn quanh thấy hầu hết những nhân vật đương diện đều phục quy tương tự động thái của Khúc Hồng Nguyên, Quan Vân Hội hạ xuống và nâng cao Ngọc Bài thêm hai lượt nữa, sau đó vừa cất vào người vừa vẩy tả thủ ra hiệu cho tất cả :

- Chớ đa lễ, xin hãy đứng lên. Việc xá tội, bốn Cung chủ sẵn sàng nhưng từ nay về sau nếu ai còn tái phạm定然 trách bốn Cung chủ sẽ quyết không dung tha. Hãy đứng lên.

Hoài Phương đắc ý, vừa cười toe toét vừa chạy đến gần Quan Vân Hội.

- Nhìn Cung chủ hào khí cao ngút trời, ta dù không là môn hạ Bắc Hải cung cũng lây hưng phấn. Hóa ra Cung chủ vẫn còn công phu tuyệt thế sở đắc đã lâu nhưng lại cố ý giấu ta.

Quan Vân Hội mỉm cười với nàng, nhưng từ nụ cười đó, Quan Vân Hội cố tình nói thật khẽ, mong chỉ một mình Hoài Phương nghe :

- Đừng để lộ chuyện đệ đã giảm một nửa công phu. Cũng đừng để lộ về kinh nghi trên nét mặt. Trái lại, xin hãy mau thay đệ truyền đạt một lời nói đến cùng Thất sát, bảo họ thoát tiên cứ nghĩ ngơi tịnh dưỡng, chờ đêm nay đệ đích thân đến gặp họ. Mong tỷ cẩn trọng cho.

Nếu không có lời Quan Vân Hội dặn, ắt hẳn Hoài Phương không chỉ để lộ, mà còn tiết cùng kinh nghi, sẽ cất vãn Quan Vân Hội ngay.

Nhưng thật may, chính lúc đó Quan Vân Hội chợt đồng dục hạ lệnh cho Đường Hữu Sơn :

- Đường Nhị Hộ pháp nghe lệnh.

Đường Hữu Sơn bước đến.

- Thuộc hạ nghe lệnh.

Quan Vân Hội bảo :

- Khúc Tam Hộ pháp tuy tội được tha nhưng mọi mưu đồ trước đây từng tiếp trợ Lưu Hồ Cẩm cần phải được cung xưng toàn bộ. Phiên Nhị Hộ pháp thay bốn Cung chủ cất vãn và ghi nhận tất cả những gì Khúc Tam Hộ pháp nguyện ý khai. Hạn cho hai canh giờ phải có lời hồi bẩm. Thi hành.

Đường Hữu Sơn nghiêng người lãnh lệnh :

- Thuộc hạ tuân lệnh. Cũng xin đa tạ lòng đại lượng của Cung chủ đối với Khúc Lão Tam và toàn thể môn hạ đã nhiều lần mạo phạm.

Quan Vân Hội nhẹ gật đầu, đoạn gọi Hải Yến, cũng ra lệnh :

- Bốn Cung chủ đặc cách, phó giao Trịnh Hải Yến cương vị phó tọa, được toàn quyền xử dụng Ngọc Bài, tạm thay bốn Cung chủ, ngay lúc này bố trí và sắp đặt mọi tuần phòng nghiêm ngặt trái lệnh bất tuân, giết!

Và Quan Vân Hội giao hoàn Ngọc Bài cung chủ kèm theo một cái nháy mắt đầy hữu ý.

Có Ngọc Bài, Hải Yến lập tức đưa lên cao :

- Môn nhân bốn Cung nghe lệnh.

Ngoài Đường Hữu Sơn vừa đưa Khúc Hồng Nguyên cùng lùi, những môn nhân Bắc Hải cung còn lại, xấp xỉ trăm người đều nhất nhất tuân. Theo mọi phân phối của Hải Yến.

Một lúc sau, Hoài Phương quay lại tìm và thấy vẫn là Hải Yến đang ngồi cạnh, ân cần và chăm sóc cho Quan Vân Hội.

Thoạt nhìn thấy nàng, Quan Vân Hội ra hiệu bảo nàng lại gần :

- Hải Yến chính là thân tỷ, đồng phụ nhưng khác mẫu với đệ. Nhị vị tỷ tỷ hãy làm quen với nhau.

Hoài Phương kinh ngạc :

- Thế không phải nàng chỉ là...

Hải Yến tủm tỉm cười :

- Là thị tỷ của Vân Hội chứ gì? Chuyện dài lắm, chỉ khi Hải Yến này suýt lấy mạng Vân Hội, cả hai nhờ tình cờ đọc thấy di thư của phụ thân mới nhận ra nhau là tỷ đệ, đúng như lời Vân Hội vừa bảo. Ất cô nương đang nghe nhẹ nhõm và thật sự mừng?

Hoài Phương đỏ mặt nhưng cố che đậy :

- Dĩ nhiên muội vui mừng. Nhưng có sao Hải Yến tỷ lại đoán muội đang tâm trạng nhẹ nhõm? Kỳ thực thì...

Quan Vân Hội xua tay ngắt ngang :

- Đừng để phí thời gian nữa. Chuyện đệ nhờ Hoài Phương tỷ hãn đã thực hiện xong? Thất sát có phản ứng gì chẳng?

Hoài Phương gật đầu, chợt nghiêm giọng :

- Thoạt tiên đúng là họ cố ý chạy đến đây, dù rất muốn nhưng chỉ cầu may là sẽ tìm thấy Cung chủ. Và lúc này, vì thấy rồi, họ bảo có một tin khẩn liên quan đến tính mạng tột cùng nguy hiểm của Bạch Thúy Hà. Cung chủ định sao, vì họ muốn gặp Cung chủ ngay.

Quan Vân Hội nhìn Hải Yến.

Hải Yến nạt ngay :

- Có gấp cũng phải đợi đến đêm. Bằng không, vạn nhất mọi việc vỡ lở, dù chúng ta không ngại họ Khúc thì cũng đừng quên chính vì điều này sẽ khó lòng phục chúng.

Quan Vân Hội thở dài :

- Cũng đành để họ đợi đến đêm vậy. Vì thú thật, kể cả bản thân đệ cũng chưa biết phải liệu phương đối phó như thế nào?

Hoài Phương nghi hoặc hạ thấp giọng :

- Đã xảy ra điều gì? Vì ta thấy Cung chủ chưa bao giờ lo lắng và tỏ ra thần bí như lúc này?

Quan Vân Hội gượng cười :

- Tỷ cho là thần bí vì mọi việc đệ hành động hôm nay chưa kịp luận bàn cùng tỷ. Cũng dễ hiểu thôi, một khi đệ chợt nhận ra ngoài Thất sát năm người đang bị Lưu Hồ Cẩm, Khúc Hồng Nguyên dẫn đông thuộc hạ truy đuổi còn có Hải Yến tỷ cùng Đường Hữu Sơn lên bám theo. Và có điều này nhất định Hoài Phương tỷ chưa biết là Giang Viễn Thanh khó đối phó thế nào thì Lưu Hồ Cẩm cũng tương tự, hướng hồ còn có cả Khúc Hồng Nguyên, một cao thủ chỉ kém Đường Hữu Sơn. Kỳ dư đối với bao nhiêu người còn lại đều trên bậc. Vì thế đệ không thể không mạo hiểm đành lên đi khỏi tỷ, chú ý đến gặp và bàn định kế sách cùng Hải Yến tỷ. May sao kế vẫn thành. Nếu không, A. Hậu quả khó lường.

Hoài Phương giật mình :

- Bản lãnh họ cao minh đến thế thật sao? Vậy kế của Cung chủ là thế nào?

Hải Yến thay Quan Vân Hội giải thích :

- Vừa chợt thấy Vân Hội xuất hiện, ta rất vui mừng ngỡ cơ hội trùng chấn Bắc Hải cung là đây. Nào ngờ lại được nghe Vân Hội thổ lộ, bảo chân lực công phu không chỉ giảm nửa mà còn thêm hữu thủ kể như vô dụng. Tiếp đó, ta chỉ phần nào yên tâm, nghe Quan Vân Hội bảo vẫn có cách. Mà đúng thế thật, Vân Hội thật may nhờ liều dùng công phu Uyên Nguyên làm cho Ngọc Bài cung chủ phát ra hàn khí, khiến cả bàn tay lẫn Ngọc Bài đều toát sắc trắng, nên mới nghe Khúc Hồng Nguyên buột miệng gọi nào là Bạch Ngọc Quy Chân nào là Tiên Thiên Khí Công. Kỳ thực nếu lão Lưu, lão Khúc biết công phu của Vân Hội giảm nửa, trò mạo nhận tuyệt học đó e chẳng dọa được ai.

Hoài Phương vẫn ngỡ ngác :

- Nhưng tại sao công phu Uyên Nguyên có thể làm Ngọc Bài phát tỏa hàn khí? Và nếu điều đó thật sự có thì có gì Hải Yến tỷ lại bảo đây là hành vi liều, dùng quỷ kế dọa người?

Quan Vân Hội xua tay phì cười :

- Hãy cứ thế này sẽ rõ. Thứ nhất, nghe bảo Ngọc Bài cung chủ được chế luyện từ Vạn Niên Hàn Phách Ngọc. Thứ hai, tự thân ngọc bài sẽ không phát tỏa hàn khí vốn có nếu không có người luyện được công phu Uyên Nguyên chạm vào. Người đó chính là đệ và chỉ vì tình cờ hiện trạng này đã một lần xảy ra, khiến đệ vừa nảy mới nảy ý lợi dụng, hy vọng sẽ đủ giúp mọi người cùng thoát nguy. Nhưng muốn thế đệ phải giấu cho bằng được cánh tay hữu đã trở nên vô dụng. Chính ở điểm này, đệ chợt nhớ một tính năng kỳ lạ của Hàn khí từ Hàn Phách Ngọc, nó giúp bản thân đệ như không còn mọi đau đớn về thể xác, hướng hồ chỉ là cánh tay hữu cử động khó khăn. Vì thế, lúc lên hội đàm cùng Hải Yến tỷ. Chính đệ đã quyết định mạo hiểm, một phần thì lợi dụng Hàn Khí làm cho cánh tay hữu tạm trở lại hữu dụng, phần khác thì liều lĩnh dồn toàn bộ chân nguyên nội lực còn lại vào Ngọc Bài. May sao lại xảy ra trạng thái được Khúc Hồng Nguyên hô hoán gọi là Tiên Thiên Khí Công. Kỳ thực đệ nào biết gì về khí công Tiên Thiên.

Hoài Phương thẳng thốt :

- Nếu vậy thì...

Cũng chính lúc đó Hải Yến lại khê kêu :

- Nhưng còn một nghi vấn này...

Và vì phát hiện cả hai đang phát thoại cùng lúc nên không ai bảo ai họ cùng dừng lời.

Quan Vân Hội phì cười, bảo Hoài Phương :

- Ất hẳn nghi vấn của Hải Yến tỷ là muốn biết tại sao đệ bị giảm mất một nửa chân nguyên? Phiên Hoài Phương tỷ thay đệ giải thích cho Hải Yến tỷ tỏ tường.

Hoài Phương nghe lời đành nén lại điều định nói :

- Nói hết nguyên ủy thì rất dài không đủ thời gian, muội xin tạm vãn tắt thế này. Trước nhất mẫu thân muội đã bị nội thương rất nặng, tính mạng kể như chết chắc. Cùng lúc đó địch nhân, chính là Giang Viễn Thanh cũng đã dùng mưu bất ngờ chấn vỡ nát đầu vai hữu của Vân Hội. Như thế lúc đó chỉ còn lại một mình muội khó thể đối phó lão Giang trong vòng mười chiêu. Vân Hội khi đó đã dùng kế, một mặt kéo dài thời gian, một khác thì lên trút truyền toàn bộ nội lực cho gia mẫu giúp gia mẫu, ngay sau đó không chỉ

bình phục mà còn đủ bản lĩnh đẩy lui lão Giang. Tiếp đó, khi địch đã chạy, gia mẫu vì biết sớm muộn gì thì nguồn nội lực ngoại lai cũng tự tan biến, và nếu vậy thì quả tiếc cho Quan Vân Hội. Nên gia mẫu cùng muội đưa Vân Hội tìm một chỗ kín đáo ở đỡ. Gia mẫu đã nhân lúc Vân Hội hôn mê khẳng khái trút trả nội lực cho Vân Hội nhưng chỉ có thể trả được non nửa là hết. Mọi chuyện là vậy.

Hải Yến bàng hoàng :

- Hành vi của Vân Hội cho dù mạo hiểm nhưng dẫu sao vẫn có thể hiểu đây là do ngộ biến phải từng quyền. Nhưng còn hành vi của lệnh đường trút trả nội lực như thế có khác nào lệnh đường nghiêm nhiên chấp nhận mỗi một kết cục là phải chết. Có đúng như thế không?

Hoài Phương bỗng rưng rưng ngẩn lệ :

- Muội và Vân Hội từ đó đến nay vẫn luôn lo sợ vì cũng hiểu đây chính là kết cục tất yếu cho gia mẫu. Nay Hải Yến tỷ cũng nói như thế.

Hải Yến giật mình :

- Ta đã thất ngôn, nói điều gì không nên nói hoặc nói không đúng ư?

Quan Vân Hội nghiêm giọng và thở ra :

- Sau khi trút trả nội lực cho đệ, nhân một lúc Hoài Phương tỷ sơ tâm, vì mãi lo cho đệ, mẫu thân của tỷ ấy đã không từ mà biệt, không biết sẽ đi đến những đâu và hiện nay mệnh hệ như thế nào?

Vỡ lẽ, Hải Yến thở dài :

- Dù sao, đối với Hoài Phương sẽ vẫn còn có niềm hy vọng có ngày gặp lại lệnh đường. Không như ta, điều đó đã vĩnh viễn mất đi.

Hoài Phương động tâm :

- Lúc Hải Yến tỷ xuất hiện, muội có hai lần nghe, một là tỷ đòi lão Lưu phải đền mạng mẫu thân cho tỷ, hai là chính lão Lưu có những lời tởm hờn thừa nhận sự việc đó. Mẫu thân tỷ chỉ vừa mới bị sát hại đây sao? Và là do Lưu Hồ Cầm hạ thủ?

Hải Yến toan đáp, Quan Vân Hội kịp lên tiếng ngăn lại :

- Để hàn huyên, hỏi nhiều điều về nhau, mong Hải Yến tỷ lượng thứ vì chính đệ cũng chưa thật sự có cơ hội dò hỏi để biết về những tình hình xảy ra nhưng chúng ta sau này sẽ có thừa thời gian cho những việc như thế. Còn bây giờ, vì tình thế cần có các phương sách đối phó, chúng ta nên gác tất cả lại được chăng?

Hoài Phương chợt kêu :

- Vẫn còn một việc này, theo ta, nếu không nói ngay e sau này ta quên mất. Huống hồ đây là điều có liên quan đến võ học Uyên Nguyên.

Hải Yến quan tâm :

- Võ học Uyên Nguyên làm sao?

Quan Vân Hội cau mày :

- Như đó là điều lúc này tỷ toan nói nhưng đành nén lại? Sự thể thế nào?

Hoài Phương hạ thấp giọng :

- Thoạt tiên Hoài Phương này cần hỏi, những gì Khúc Hồng Nguyên buột miệng kêu, như ám thị công phu Uyên Nguyên cũng là Tiên Thiên Khí Công, liệu điều này có đúng chăng?

Hải Yến vừa há miệng chực lên tiếng, ở bên ngoài bỗng có một giọng nói vọng vào :

- Hoàn toàn đúng. Nhưng vì sao Hoài Phương cô nương quan tâm?

Và Đường Hữu Sơn từ bên ngoài bước vào.

Hải Yến có vẻ phật ý :

- Đường hộ pháp đã đến từ bao giờ?

Đường Hữu Sơn khựng lại :

- Bỗng Hộ pháp chỉ vừa đến xong. Nhưng sao chứ? Cung chủ cùng chư vị đang mật đàm, bỗng Hộ pháp đến không đúng lúc sao?

Quan Vân Hội xua tay :

- Nhị Hộ pháp vào đi. Vì nếu Bỗng Cung chủ nhớ và đoán không lầm, ắt Hộ pháp đã cất vấn lão Khúc xong. Đồng thời do phát hiện có việc khẩn không thể không hỏi bẩm ngay nên lập tức đến đây?

Đường Hữu Sơn ngồi xuống :

- Cung chủ đoán không sai. Vì theo Khúc Tam tổ bày, âm mưu sát hại Cung chủ tiền nhiệm là có thật, chủ xướng là Diệu Thủ Thánh Y và được Lưu Hồ Cẩm tán thành. Nhưng đó là lúc lệnh tiên tôn đã ly khai bỗng cung. Do thế, chính Khúc Tam cũng nghi vấn, không rõ Cung chủ tiền nhiệm đã đắc tội thể nào khiến Thánh Thủ nảy ý mưu hại.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Thế còn vai trò của Giang Viễn Thanh trong âm mưu hãm hại tiên phụ, Khúc Hồng Nguyên đề cập đến chăng? Và đề cập thể nào?

Đường Hữu Sơn sững sờ :

- Là Chương môn phái Thiếu Lâm ư? Cung chủ nói thật ư khi bảo phái Thiếu Lâm cũng đồng mưu ám hại lệnh tiên tôn? Không, không hề, hầu như lão Khúc Tam cũng không am hiểu nội tình này.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ :

- Thiếu Lâm phái có can hệ hay chăng, tại hạ vì còn câu này muốn hỏi chính Đường hộ pháp nên tạm bảo lưu câu trả lời, được chăng?

Đường Hữu Sơn gật đầu :

- Cung chủ muốn hỏi thuộc hạ việc gì?

Quan Vân Hội nhìn quanh, dừng một chút ở Hải Yến sau đó mới ngó ngay vào mắt Đường Hữu Sơn :

- Thánh Thủ chủ xướng, Lưu Hồ Cẩm vì tán thành nên đã lôi kéo Khúc Hồng Nguyên. Vậy nguyên nhân khiến Thánh Thủ nảy ý mưu hại tiên phụ, theo Hộ pháp thì vì nguyên do gì? Và có phải vì mơ hồ đoán biết nguyên do đó, Hộ pháp không những không chấp nhận để Lưu Hồ Cẩm quyền dụ, trái lại còn nghiêng hẳn về Nhị Tiên Cung của Tuyệt Kiếm Thái Phi Trang Bát Nhã, sau này thì theo Đại Thần Cung của tỷ đệ Vương Nhất Hoa?

Thoạt nghe, chính bản thân Hải Yến cũng để lộ nét mặt lo lắng, vì thế cứ nhìn và trông chờ lời đáp thật minh bạch của Đường Hữu Sơn.

Nhưng không như Hải Yến lo nghĩ, cũng là vượt quá điều chờ đợi của mọi người, nhất là của Quan Vân Hội.

Đường Hữu Sơn từ tốn đáp :

- Có một điều này ắt hẳn Cung chủ dù bây giờ nghe cũng không thể nào ngờ. Đó là thuộc hạ từng phát hiện chính Cung chủ chứ không phải ai khác độ nào đã làm cho Vương Kim Tử phải một đêm mất ăn mất ngủ. Chính thuộc hạ nhận biết Cung chủ đã đột nhập vào khu trang viện đó như thế nào, giải thoát đệ tử Cái bang ra sao và cuối cùng đã lên bắt Hải Yến mang đi bằng cách nào. Và vì biết, nên thuộc hạ không những đã tỏ ra gay gắt, sau đó thì miễn cưỡng tuân lệnh Vương Kim Tử để chỉ lực soát qua loa khắp trang viện. Chủ ý là muốn tạo mọi cơ hội dễ dàng cho Cung chủ khi đó hãy còn là Thiếu cung chủ.

Nói đến đây. Sau một thoáng ngừng lời, Đường Hữu Sơn chợt lại bày tấm lòng :

- Thú thật ngay tại Thiết lao của Trưởng Lão viện ở Bắc Hải cung lần đầu được Cung chủ tạo cơ hội thoát mạng, Đường Hữu Sơn này đã tự nhủ với lòng sẽ không bao giờ quên. Sau đó, từ khi biết rõ ân nhân cứu mạng chính là Thiếu cung chủ là di tử của Đại ân nhân một đời của Đường Hữu Sơn này, chính là Quan

Vân Du lệnh tôn, thuộc hạ càng thêm tâm niệm, phải làm sao giao hoàn thật công bằng những gì thuộc về Quan gia thì trả về cho Thiếu cung chủ. Vì lẽ đó, thoát tiên thuộc hạ muốn đưa Thiếu cung chủ đến Nhị Tiên Cung hy vọng nhờ đó sẽ khiến Trang Bát Nhã hồi tâm chuyển ý, đừng mãi oán hận Cung chủ tiền nhiệm Quan Vân Du.

Nhưng sự việc đã bất thành, sau lại được tin Thiếu cung chủ ngộ nạn mệnh chung, lòng Đường Hữu Sơn này nếu không bị chết lặng thì chỉ vì nuôi hoài bão báo thù cho Quan gia, trừng trị bất luận ai đã gây ra tổn hại cho hai đời Quan gia. May sao chính lúc đó Tiên Cung và Đại Thần lại manh nha một ý định thống nhất. Vì là cơ hội tốt nếu muốn dò xét hầu truy nguyên hung thủ đích thực đã hại Thiếu cung chủ, tự thuộc hạ đã nguyện ý theo chân tỳ đệ Vương Nhất Hoa tiến nhập Trung Nguyên. Nhờ đó, à cuối cùng đã lại thấy Thiếu cung chủ hoàn toàn vô sự, đã thành nhân và bây giờ còn tiếp nhận trọng trách thay thế Cung chủ tiền nhiệm thuở nào. Đúng là Hoàng Thiên hữu nhân.

Đoạn Đường Hữu Sơn nheo mắt cười :

- Còn về nguyên nhân khiến Thánh Thủ quyết mưu hại lệnh tôn ư? Có hai điều này thật đáng cho Cung chủ cân nhắc ngẫm nghĩ. Thứ nhất, chính Vương Nhất Hoa từng bộc lộ cùng Quỷ Diện Vô Dung, bảo một khi chiếm giữ được Ngọc Bài cung chủ. Á có cách giúp Quỷ Diện Vô Dung trở thành Hữu Dung Nhân Diện thứ hai.

Quan Vân Hội bắt ngờ bật kêu, cùng lúc đó Hoài Phương cũng kêu kinh nghi :

- Nói thế là sao... Trừ phi Ngọc Bài cung chủ ngoài uy quyền tối thượng cần có cho một Cung chủ Bắc Hải cung, còn thêm những tính năng diệu dụng tương tự loại được liệu trân quý và hãn thế?

Đường Hữu Sơn gật đầu nhìn cả hai :

- Có phải Cung chủ và Hoài Phương cô nương từng một thời được Thánh Thủ cứu mang? Nhờ đó quá hiểu lão xứng đáng được mệnh danh là Diệu Thủ Thánh Y không sai, lão là Thánh Y nên hiển nhiên luôn động tâm với bất kỳ được vật trân quý nào. Và qua lời Vương Nhất Hoa hứa cùng Quỷ Diện Vô Dung, đủ minh định Ngọc Bài cung chủ còn nhiều tính năng diệu dụng ẩn tàng.

Hải Yến chợt lấy Ngọc Bài ra, đưa cho Quan Vân Hội :

- Có thể đây chính là sự thật. Đệ nên tự cất giữ và tỷ tin rằng sẽ có lúc hữu thủ của đệ.

Hoài Phương kinh tâm vụt kêu :

- Kìa, Hải Yến tỷ!

Quan Vân Hội cũng lo ngay ngáy :

- Hữu thủ đệ thì sao nào? Hai Yến tỷ có gì...

Đường Hữu Sơn lại nheo mắt và cười cười :

- Xin hãy yên tâm nhất là về phần Cung chủ. Vì thuộc hạ dù không chủ tâm thì vẫn phải nghe những gì Cung chủ từng tỏ bày cùng lệnh tỷ Hải Yến, lúc Cung chủ chợt hiện thân và gần như là thúc hối bảo lệnh tỷ hãy mau mau giao Ngọc Bài cho Cung chủ. Còn nữa, thuộc hạ còn phát hiện Cung chủ đã khó khăn như thế nào mới có thể cầm giữ Ngọc Bài bằng hữu thủ. Vì thế, thuộc hạ mới cố ý thổ lộ tính năng diệu kỳ của Ngọc Bài, nhất là lúc nhận thấy Cung chủ phô diễn công phu Bạch Ngọc Quy Chân với hữu thủ cơ hồ cử động gần như bình thường.

Quan Vân Hội thở ra nhẹ nhẹ, không thể không để lộ cảm kích đối với thành tâm vừa được Đường Hữu Sơn bày tỏ quá rõ :

- Đường hộ pháp tuy ngoài mặt luôn kín như bưng khiến ngoại nhân khó thể đoán biết đâu là những suy nghĩ thâm kín. Có lẽ nhờ thế, Đường hộ pháp vẫn kín đáo, che giấu hộ một điều mà quả thật ngay lúc này tại hạ không dám sơ suất để bất kỳ ai phát hiện. Xin thăm tạ hậu ý của Hộ pháp.

Đường Hữu Sơn xua tay không nhận :

- Xin Cung chủ đừng quá khách sáo. Vì đối với bản thân bất luận ai nếu thật lòng lo lắng và luôn quan tâm đến sự tồn vong của bổn cung, lòng thuộc hạ thủy chung hướng về nhân vật ấy. Và Cung chủ và là một người như vậy không do quá hận thù để khăng khăng có hành vi báo phục trái lại đã độ lượng dung tha, khiến nguyên khí bổn cung nhờ đó vẫn toàn vẹn tất cả môn hạ đều yên tâm cảm kích, kể cả Khúc Tam cũng thế, vậy hãy nhớ cho Đường Hữu Sơn này thà chết vì Cung chủ, quyết không bao giờ có ý gây bất lợi, dù chỉ là một chút nào đó gọi là mong manh.

Hải Yến cũng cảm kích như Quan Vân Hội :

- Tấm lòng của Đường hộ pháp, thú thật lúc gia mẫu còn sinh thời vẫn luôn cảm phục và tin cậy. Nhưng hãy nói luôn điều thứ hai lúc này dường như Đường hộ pháp dù muốn vẫn chưa kịp nói.

Đường Hữu Sơn gật đầu và chợt đưa mắt nhìn qua Hoài Phương :

- Có liên quan đến Tiên Thiên Khí Công như thoát bước vào mớ có tình cờ nghe cô nương đề cập đến. Điều thứ hai chính nhờ tính năng diệu kỳ của Ngọc Bài cung chủ, khiến người giữ Ngọc Bài nếu có thêm bí kíp Tiên Thiên ắt sẽ luyện được công phu Đạo gia thượng thừa gọi là Càng Khí Tiên Thiên, đối với người luyện võ thì đạt bản lãnh xuất thần nhập hóa và đối với phạm nhân, nữ thì đạt mức Trữ Nhan, mãi mãi không tàn phai nhan sắc, nam thì Trường xuân bất lão, mãi mãi không già.

Quan Vân Hội giật mình, lên nhìn Hoài Phương :

- Với Thánh Thủ thì đây là điều lão rất quan tâm, vừa có công phu siêu phàm vừa được trường thọ. Đúng không, tỷ?

Hoài Phương gần như không tự chủ, chỉ gật đầu :

- Hóa ra lão cũng nhắm đến bí kíp Tiên Thiên?

Hải Yến động tâm :

- Hoài Phương muội cứ như người mất hồn? Tiên Thiên bí kíp thì sao?

Quan Vân Hội sực tỉnh :

- Bí kíp Tiên Thiên? Đệ nhớ rồi. Đã có lần đệ nghe Giang Viễn Thanh từng đề cập bảo công phu Ngũ Kỳ chính là có xuất xứ từ bí kíp Tiên Thiên.

Đường Hữu Sơn vụt cau mặt :

- Lại là Giang Viễn Thanh, Chương môn phái Thiếu Lâm? Còn sở học Ngũ Kỳ như Cung chủ vừa nhắc đến, phải chăng muốn ám chỉ Ngũ Kỳ Tiên Tử đã lâu vẫn bị phái Thiếu Lâm sinh cầm?

Hoài Phương thở dài :

- Đây chính là gia mẫu. Còn lão Giang thì quả thật có đồng mưu cùng Thánh Thủ. Và bây giờ thì rõ, họ đồng mưu chính là vì bí kíp Tiên Thiên lẫn Ngọc Bài cung chủ Bắc Hải cung. Thảo nào gần hai mươi năm trước cả gia mẫu lẫn Cung chủ tiên nhiệm của chư vị đều bị mưu hại cùng lúc. Thật khó ngờ cho lòng tham nhất là dã tâm của hai nhân vật này từng được biết đến như những chính nhân quân tử. Đúng là không thể ngờ.

Đại Sát Trác Tháp Cổ đột ngột bước vào.

25. Thu Xếp Bắc Hải -đối Đầu Tiên Thiên

Quan Vân Hội cứ lặng người, ngồi yên như hóa đá.

Hoài Phương đành lên tiếng tự ý phá tan sự tĩnh lặng dù biết rằng rất cần cho Quan Vân Hội lúc này :

- Cung chủ sao không nói gì? Nếu thật sự quá lo cho sinh mạng Bạch Thúy Hà thì chần chờ gì không khăn trương lên đường giải nguy cho nàng? Hay Cung chủ ngại Hoài Phương này không nhiệt tâm, chỉ lo cho an nguy của Cung chủ, sẽ tìm cách ngăn cản, không để cho Cung chủ hành động?

Thất sát cả năm người đều lạnh lùng nhìn Hoài Phương.

Trác Thập Cổ vì là lão Đại nên tự cho phép lên tiếng :

- Thiếu giáo chủ bốn Giáo dù gì cũng từng là bằng hữu đồng sinh cộng khổ cùng Quan Vân Hội Cung chủ, thậm chí những bốn năm chữ nào phải ít. Cô nương nếu có muốn ngăn cản, thiển nghĩ, một là cô nương không đủ tư cách, hai là Cung chủ vốn có nghĩa khí xem trọng tình bằng hữu, e ý định đó của cô nương bất thành.

Hoài Phương giận đỏ mặt :

- Hoài Phương cũng có thời gian dài sống cạnh Vân Hội, từ thuở vẫn còn bé cơ, không lẽ tiểu nữ không có quyền lo cho sự an nguy của Vân Hội có thể bảo là thanh mai trúc mã cùng tiểu nữ?

Hải Yến vội ngăn hai bên lại :

- Đủ rồi. Vân Hội làm sao tỏ bày chủ ý nếu mọi người cứ huyên náo khiến chẳng ai có thể suy nghĩ hoặc toan liệu cách gì?

Quan Vân Hội vụt thở hắt ra, một dấu hiệu cho thấy là đã có một quyết định. Mọi người vì hiểu nên đành lặng chờ.

Nào ngờ, Quan Vân Hội lại hỏi Thất sát những điều kỳ thực đã vừa mới hỏi xong :

- Chư vị lão huynh bảo đã nhờ may nên lên thoát, chỉ một mình Thúc Hà vì vẫn tâm trạng ngơ ngẩn bất bình thường nên không kịp theo chân?

Trong Thất sát nếu ai cũng thở dài ngao ngán thì chỉ có Trác Thập Cổ là hiểu Quan Vân Hội muốn ám chỉ điều gì :

- Cung chủ lão đệ nghĩ đây là kế buông người nhữ địch, chỉ như thế bọn lão huynh này mới thoát và nghĩ là nhờ may?

Quan Vân Hội hắt hàm về phía Hoài Phương :

- Chính Hoài Phương từng được lão Thánh Thủ cũng dùng kế tương tự, giúp nàng thoát khỏi Thánh Ma giáo, nhưng kỳ thực vẫn được đích thân lão ngầm giám sát.

Trác Thập Cổ rung động :

- Y bảo chính bọn lão huynh do vô tình nên trở thành người đưa đường? Và lão đã ẩn hiện quanh đây, sẽ xuất hiện bất kỳ lúc nào.

Hoài Phương có dịp xen vào :

- Nói như vậy có khác nào chư vị quá xem thường Thánh Thủ. Trái lại, lão cần gì đến nếu cũng như chư vị biết chắc thế nào Vân Hội vẫn phải nghĩ đủ cách miễn sao có thể giải nguy cho Bạch Thúc Hà gọi là giữ nghĩa khí trọn vẹn với tình bằng hữu? Lão sẽ dĩ dật đãi lao, bày sẵn mai phục và ung dung chờ Vân Hội đến nạp mạng. Rõ chưa?

Trác Thập Cổ kinh tâm và thập phần lo lắng :

- Không lẽ cứ thế bỏ mặc Thiếu giáo chủ? Đừng quên, kể cả sinh mạng Giáo chủ bốn giáo lần này cũng bị uy hiếp cùng lúc với Thúc Hà, cả hai đều là những người không thể thiếu đối với bốn giáo Thánh Ma.

Quan Vân Hội chợt đứng lên :

- Tại hạ sẽ tương kế tựu kế, đẩy lão từ tình trạng dĩ dật đãi lao sang thế bị động. Thử xem khi bị lâm vào cảnh này vì từ nào đến giờ lão chưa gặp, liệu lão có bộc lộ những sơ hở chẳng? Đi.

Hoài Phương đứng bật lên :

- Đi? Đi đâu? Và những ai cùng đi?

Quan Vân Hội mỉm cười :

- Dĩ nhiên phải có tỷ. Trừ phi tỷ không thích. Nếu vậy, đệ không miễn cưỡng.

Hoài Phương bối rối :

- Công phu Cung chủ chưa vãn hồi, nếu không có Hoài Phương bên cạnh thì ai thay thế chăm sóc Cung chủ? Ta đi.

Quan Vân Hội gật đầu :

- Quả thật đệ rất cần tỷ. Nếu tỷ chấp thuận thì còn gì bằng.

Hải Yến cũng đứng lên :

- Đệ có cần Hải Yến này chăng?

Quan Vân Hội không đáp, chỉ nhìn qua Đường Hữu Sơn :

- Tại hạ có thể tin tưởng, phó giao mọi việc ở bốn cung cho Hộ pháp tạm thời bố trí?

Đường Hữu Sơn cúi nhẹ đầu :

- Xin tùy Cung chủ phân phó.

Quan Vân Hội bảo :

- Cho lệnh triệt thoái. Và khi tất cả đã quy hồi Bắc Hải, quyền chấp pháp xin giao cho nhị vị Hộ pháp Đường, Khúc, cùng đảm nhận. Kiến tạo lại toàn bộ trụ sở của bốn cung. Chỉ thiết lập một Cung chủ phủ, kỳ dư Thần Tiên nhị cung cùng Trưởng Lão viện đều đổi thành Tam đàn gọi là Nội đàn và hai Ngoại đàn gồm Thần đàn, Tiên đàn. Vạn nhất vẫn có người của bốn cung sau này tự quy hồi, nếu thuận phục thì miễn thứ những tội trạng đã qua, nếu phản kháng, có ý bất phục, nhị vị Hộ pháp xin cứ chiếu theo môn quy, tùy nghi xử lý. Và chậm nhất cũng chỉ độ một tuần trăng bốn Cung chủ hứa sẽ tự hồi cung giúp bốn cung trùng chấn lại uy phong thuở nào, Đường hộ pháp đảm đương, được chứ?

Đường Hữu Sơn tuân lệnh :

- Thuộc hạ chỉ ngại khẩu thuyết vô bằng, e khó lòng phục chúng, nhất là truyền đạt lại ý này cho Khúc Tam.

Quan Vân Hội thần nhiên bảo :

- Tại hạ cũng đã sớm nghĩ được cách. Hộ pháp mau lại đây.

Đường Hữu Sơn tiến lại gần và không hề tỏ ra ngạc nhiên khi được chính Quan Vân Hội phụ nhĩ nói vào tai họ Đường một lúc lâu.

Nghe xong, Đường Hữu Sơn cúi đầu đáp tạ :

- Tạ ân Cung chủ đã thành toàn. Thuộc hạ hứa sẽ không để Cung chủ thất vọng. Xin bảo trọng, vì thuộc hạ cần lui trước. Cáo biệt.

Chờ Đường Hữu Sơn đã lui, Quan Vân Hội lại gọi Đại Sát :

- Đệ cũng có vài điều cần phân phó, nhờ chư vị lão huynh giúp cho. Là thế này...

Quan Vân Hội lại phụ nhĩ, cũng nói vào tai Trác Thập Cổ một hồi dài.

Nghe xong, Trác Thập Cổ sững sờ :

- Cung chủ lão đệ nói thật chứ? Được rồi, sẽ cứ như thế. Phen này Thất sát ắt lấy lại toàn bộ uy phong thuở nào. Bọn lão huynh có cần đi ngay lúc này chăng?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Không chỉ đi ngay mà càng nhanh càng tốt. Phần đệ chỉ xin hỏi lão huynh thêm một câu.

Trác Thập Cổ hí hửng cười :

- Trắc mỗ biết rồi. Cung chủ lão đệ yên tâm, bọn mỗ bây giờ đã đạt tuổi Ngũ Thập Tri Thiên Mệnh, lẽ nào vẫn cứ hồ đồ, tự hủy hoại thanh danh lẫn sinh mạng của chính mình. Còn đây là phương thức đột nhập Tổng Đàn. Mong Cung chủ lão đệ khắc ghi thật kỹ.

Cuối cùng chỉ còn lại Quan Vân Hội, Hoài Phương và Hải Yến. Họ cũng âm thầm ly khai Lũng Tuyết Hồn.

Lúc đi đã xa, Hoài Phương phân vân :

- Cung chủ đã ngấm ngấm xui bảo mấy lão Thất sát điều gì? Sao họ tỏ ra quá hí hửng?

Hải Yến tủm tỉm cười :

- Nếu ta đoán không lầm ắt Vân Hội đệ đã điếm chỉ họ công phu Âm Quỷ chương. Nhờ đó họ không còn ngại nữa giả như có tình cờ chạm trán Quỷ Điện Vô Dung, đúng không?

Quan Vân Hội thừa nhận :

- Hải Yến tỷ đoán không sai. Họ rất trọng chữ tín, vì thế dù bản thân đủ bản lĩnh ra tay nhờ như có lâm địch thì họ vẫn vì giữ chữ tín đành phải chịu kém, có khi chuốc họa vào thân. Đệ chỉ điểm công phu Âm Quỷ chương cho họ để nếu họ ngại thì điều đầu tiên là họ phải ngại chính họ, ngại lẫn nhau. Và như thế thà họ tự tuyệt tích thoái ẩn thì hơn. Nhược bằng ngược lại cả bản thân họ cũng không ngại thì họ còn ngại gì chuyện cũng dùng công phu đó lúc đối địch? Và như thế, lời minh thệ của họ thuở nào. Kể như đã một phần tự giải bỏ.

Nếu tình cờ gặp nhân vật am hiểu công phu đó, họ sẽ nhân nhượng và tránh nếu cần, đúng như lời họ thề hứa trước kia. Vạn nhất kẻ đó cứ khăng khăng làm khó họ, như muốn dùng lời thề hứa thuở nào dồn họ vào tử địa, thì bấy giờ là lúc họ có thể ra tay, không nhân nhượng nữa, cũng không ngại phạm vào chữ tín. Họ vui mừng là vì thế.

Hải Yến gật đầu tuy tán thành nhưng mặt thì chột cau lại :

- Ta chỉ không thuận lắm khi thấy đệ tùy tiện trao truyền sở học Uyên Nguyên cho Hộ pháp Đường Hữu Sơn. Đệ không cẩn trọng, đề phòng sau này sẽ tạo thêm một Lưu Hồ Cẩm khác hay sao, nếu họ Đường chột thay tâm đổi ý?

Hoài Phương nghi hoặc :

- Nói sao? Cung chủ cũng đã chỉ điểm công phu cho Đường Hữu Sơn? Lại còn là công phu Uyên Nguyên nữa ư? Sao vậy? Vạn nhất...

Quan Vân Hội cười thản nhiên :

- Đường Hữu Sơn vốn là nhân vật thật sự có tâm huyết đối với Bắc Hải cung. Thú thật, đệ dù chỉ điểm công phu Uyên Nguyên, vẫn vô ngại. Thứ nhất, vì họ Đường dù có sinh tâm thì đệ vẫn còn đây Ngọc Bài cung chủ, vậy thì vô ngại.

Thứ hai, vì đệ cũng muốn phó giao dần trọng trách cho họ Đường, bởi ý đệ từ thuở nào đến giờ nào có muốn bị quẩn chân mãi một chỗ, nhất là ở tận Bắc Hải cung xa xôi? Vậy thà phó giao cho họ Đường, người tâm huyết như thế quyết không tự hủy hoại Bắc Hải cung. Đệ tin, có lẽ ý tứ của phụ thân trước kia cũng thế, lúc lắng lắng lưu lại Ngọc Bài cung chủ cho Đại nương Trang Bát Nhã. Vậy thì đệ chỉ thực hiện theo tâm nguyện của phụ thân mà thôi.

Hoài Phương có vẻ mừng :

- Cung chủ vốn sinh sống tại Trung Nguyên từ thuở mới lọt lòng hiển nhiên mọi sinh hoạt vẫn quen hơn dễ hơn nếu ưng thuận chọn Trung Nguyên làm chỗ lưu ngụ mãi đời.

Chỉ có Hải Yến là thở dài :

- Sao đệ chỉ nghĩ đến bản thân? Thế còn Hải Yến này thì sao? Đừng quên ta vốn dĩ đã quen sinh sống ở Bắc Hải cung.

Quan Vân Hội phì cười :

- Tỷ và đệ thâm tình huyết nhục, sao lại bảo đệ không nghĩ đến tỷ? Đệ có nghĩ và quyết sẽ không xa lìa tỷ nữa cho đến một ngày, đệ thật tâm cầu chúc tỷ sớm gặp một trạng phu như mong muốn.

Hải Yến vui mừng :

- Lời của đệ là thật tâm đấy chứ? Vậy nếu tỷ cứ ở thế này suốt đời, quyết làm một cô cô già sống bám mãi cạnh đệ thì sao? Đệ không chán chường, không hắt hủi tỷ chứ?

Quan Vân Hội gật đầu :

- Đệ làm sao hắt hủi tỷ, giá thân duy nhất còn lại lúc này của đệ? Trái lại, đệ nguyện hầu hạ, cung phụng tỷ một đời.

Hải Yến nheo mắt, cười cười với Hoài Phương và cố tình châm chọc :

- Nếu là vậy, tỷ vì có trách nhiệm nên sẽ giúp đệ tìm thật nhiều tiểu thư nhan sắc mỹ miều, bảo đệ thành hôn, sinh thật nhiều tử tôn nối dõi tông đường cho Quan gia. Nếu tiểu thư nào đó muốn thì phải biết cách lấy lòng tỷ. Bằng không, tỷ loại bỏ ngay, không thương tiếc. Hoài Phương thấy Hải Yến ta nói như thế có đúng không?

Tưởng sao nào ngờ Hoài Phương tán đồng ngay lại còn bảo :

- Tỷ cứ mặc tình khó dễ. Vì theo muội cảm nhận, người có bản lãnh lại trẻ tuổi như Vân Hội trước sau gì cũng có nhiều nữ nhân mê luyến, nhưng vị tất họ thật lòng. Phần muội, nói gì thì nói muội thủy chung luôn nghe theo lời tỷ. Hoặc giả Vân Hội có hắt hủi, cảm thấy chán vì bị tỷ quẩn chân, chính muội sẽ luôn ở bên cạnh bầu bạn giúp tỷ lúc nào cũng sống vui. Được chứ?

Hải Yến phá lên cười :

- Có phải đây là cách cô nương đang muốn lấy lòng danh chánh ngôn thuận cùng Vân Hội sống mãi bên cạnh ta? Như thế cũng được ta thì thuận đấy, nhưng không biết đệ đệ ta có thuận hay không? Vì thế ta khuyên cô nương câu cuối lúc này đừng hỏi ta, trái lại hãy hỏi chính Vân Hội thì hơn. Ha ha...

Chợt Quan Vân Hội khẽ sụt :

- Có người!

Hải Yến ngưng cười ngay.

Chỉ có Hoài Phương là khẽ kêu :

- Chúng ta chưa lìa thời Lũng Tuyết Hồn được bao xa. Hay là gia mẫu mãi lúc này mới đến để tìm chúng ta?

Có tràng cười lạnh lùng vang đến :

- Người vừa đoán phải chăng có tính danh là Hoài Phương? Vậy ắt hẳn Ngũ Kỳ Tiên Tử là mẫu thân như người vừa buột miệng gọi? Thật may bốn nhân đến vẫn còn kịp. Ha ha...

Hải Yến rúng động :

- Vương Nhất Hoa?

Lại thêm loạt cười nữa vang đến :

- Sao không nhắc luôn ta Nhị Thiếu gia như Hải Yến người thừa nào vẫn gọi? Hay lúc này vì ý trượng đã có Ngọc Bài cung chủ bên mình, người hóm hỉnh không còn nhớ gì đến Vương Kim Tử ta? Phải như thế chẳng? Ha ha...

Dứt loạt cười thì cũng là lúc Vương Nhất Hoa cùng thân đệ là Vương Kim Tử ung dung xuất hiện.

Quan Vân Hội nhìn tỷ đệ Vương Nhất Hoa mà lòng thâm lo ngại. Theo khẩu khí của Đại tiểu thư, lẽ ra cùng xuất hiện phải có thêm Ngũ Kỳ Tiên Tử, sao không thấy? Hay là vì còn thiếu Quỷ Diện Vô Dung nên hiện nay cả hai không thể xuất hiện?

- Lão thân đây! Người đã đoán đúng khi cho rằng lão thân đến chậm vì còn phải lo cho một phạm nhân bất đắc dĩ.

Quỷ Diện Vô Dung không xuất hiện một mình, trái lại trong tay quả thật có mang theo Ngũ Kỳ Tiên Tử.

Hoài Phương toan lao đến :

- Mẫu thân. Hãy giao trả mẫu thân cho ta!

Vương Nhất Hoa bật quát :

- Chớ manh động. Nếu không chỉ cần bốn nhân hạ lệnh, người sẽ được thấy mẫu thân người thăm tử như thế nào. Dừng lại ngay!

Hải Yến đã kịp thời giữ Hoài Phương lại :

- Lệnh đường hiện vẫn toàn mạng đủ hiểu đối phương nếu muốn hạ thủ thì không cần đợi đến lúc này. Trái lại vì có ý đợi, muội chớ quá lo, ắt hẳn họ thế nào cũng có yêu sách. Chúng ta sẽ từ từ thương lượng lo gì không cứu được lệnh đường?

Vương Kim Tử phá lên cười :

- Thương lượng? Ha ha... Sinh mạng Ngũ Kỳ Tiên Tử trong tay ta. Bọn người chỉ có mỗi một thái độ là thỏa mãn bất kỳ yêu sách nào của ta. Cơ hội nào cho bọn người hy vọng sẽ có thương lượng? Đừng mơ tưởng viễn vông. Ha ha...

Quan Vân Hội hắng giọng :

- Nhị Thiếu gia thật sự tự tin thế sao? Tại hạ thì nghĩ ngược lại, vì vật Nhị thiếu gia cần chỉ vốn vẹn có một, vạn nhất tại hạ cao hứng, cô tình phá hủy thì thế nào đây? Một mạng do Nhị thiếu gia uy hiếp dù chết đi trăm lần cũng vô phương bổ cứu, đúng không? Nếu đúng phiền Nhị thiếu gia câm miệng lại cho. Vì thiếu nghĩ, ắt chỉ có Đại tiểu thư là đủ tư cách cùng tại hạ thương lượng, chưa đến phần Nhị thiếu gia đâu.

Vương Kim Tử tái mặt toan phản ứng, Vương Nhất Hoa kịp phát lên tiếng hừ lạnh :

- Lùi lại đi, Kim Tử. Vì so về cơ trí lẫn tư cách, quả thật người không xứng đối đầu với tiểu tử Quan Vân Hội. Để đấy cho ta.

Quan Vân Hội cũng gọi Hoài Phương cùng Hải Yến lùi lại :

- Nhị vị tỷ tỷ nếu tín nhiệm, xin phó giao tất cả cho Quan Vân Hội này. Tại hạ hứa, Ngũ Kỳ Tiên Tử sẽ hoàn toàn vô sự, hơn thế nữa sẽ bình an được giao hoàn cho chúng ta.

Nhìn Hoài Phương, Hải Yến dù miễn cưỡng hoặc không vẫn lui về, Vương Nhất Hoa hắt hàm hỏi Quan Vân Hội :

- Có vẻ như Ngọc Bài cung chủ đang do người thu giữ?

Quan Vân Hội cũng hắt mặt tương tự :

- Nếu có thì sao? Đại tiểu thư vì muốn kiểm chứng hư thực, liệu có dám diện đối diện với Ngọc Bài cung chủ một tín vật đủ khiến Đại tiểu thư nếu vẫn còn xem là người Bắc Hải cung tất phải phủ phục tuân theo lệnh truyền?

Vương Nhất Hoa biến sắc, thần thái theo đó cũng thoáng run. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong thoáng mắt rồi thôi.

Vương Nhất Hoa điềm tĩnh trở lại lạnh giọng bảo :

- Ta không còn là người của Bắc Hải cung nữa. Và hiện nay đang là thủ tọa Thất Tinh, Tổng hộ pháp Thánh Ma giáo. Người đừng mong dùng Ngọc Bài đe dọa ta.

Quan Vân Hội thoáng cười :

- Chung quy vẫn là thuộc hạ cho người, có đáng cho Đại tiểu thư đặc ý chăng?

Vương Nhất Hoa động nộ, chợt quát :

- Đừng cố tình khích nộ ta. Ma ma, mau giao người cho ta.

Hoài Phương kinh hãi suýt kêu do thấy mẫu thân ngay lúc đó bị Quỷ Diện Vô Dung thẳng tay ném qua cho Vương Nhất Hoa thộp giữ.

Quan Vân Hội kịp lên tiếng :

- Càng tốt. Tại hạ giữ vật, Tổng hộ pháp giữ người càng dễ tiến hành thương lượng, đổi trao. Hãy nhìn đây.

Do Quan Vân Hội kêu nên ai cũng nhìn. Và dĩ nhiên tất cả đều thấy Quan Vân Hội dùng tả thủ lấy Ngọc Bài cung chủ ra, đưa lên cao, sau đó chậm chậm chuyển giao qua hữu thủ, một cánh tay cứng đờ, chỉ nội việc cầm giữ Ngọc Bài đã khó nói gì sẽ có những động tác linh hoạt nào khác.

Vương Nhất Hoa cũng thấy nên bật phá lên cười :

- Thông tin ta nhận quả chẳng sai. Tiểu tử ngươi đã như một phế nhân vậy thì tư cách gì cùng ta thương lượng? Ha ha...

Quan Vân Hội cũng cười :

- Thật thế chẳng? Sao Tổng hộ pháp không nhìn kỹ lại để xem tại hạ có thật chỉ là một phế nhân chẳng? Đừng vội đắc ý kéo thất vọng đấy. Ha ha...

Và Vương Nhất Hoa ngưng cười đổi lại thành tiếng kêu thẳng thốt :

- Bạch Ngọc Quy Chân? Hừ!

Quan Vân Hội lúc đó do cố tình vận dụng chân lực dồn vào hữu thủ nên cả Ngọc Bài lẫn bàn tay hữu thủ đều phát tỏa hàn khí, lơ lơ bay lên như hơi sương, hóa thành trắng như ngọc.

Quan Vân Hội khinh khỉnh ra lệnh cho Vương Nhất Hoa :

- Nếu Tổng hộ pháp không phản đối chuyên đổi người lấy vật, chỉ cần diễn ra giữa tại hạ và Tổng hộ pháp là đủ thì sao không hạ lệnh cho lệnh đệ Kim Tử cùng Vô Dung tiến bồi lùi hẳn lại phía sau? Tương tự, người của tại hạ cũng sẽ lui về, hầu cho việc công bằng trao đổi không bị bất kỳ ngoại nhân nào khuấy phá.

Vương Nhất Hoa đặt một tay lên đỉnh đầu của Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Ngươi ném vật qua, ta trả người về. Nào có gì phức tạp hoặc khó khăn để ngươi rườm rà vẽ chuyện. Mau ném vật qua đây. Nếu không, đừng trách ta không thể dung tình.

Quan Vân Hội vặc lại :

- Vậy nếu tại hạ đòi hỏi điều ngược lại, Tổng hộ pháp nếu khẳng khái không giao người trước, vật này lập tức bị tại hạ hủy thì sao? Hay Tổng hộ pháp vẫn nghĩ tại hạ là phế nhân một ít lực đạo cần thiết để hủy vật cũng không có? Nếu là vậy, cứ thử xem. Sau ba tiếng đếm, nếu tại hạ chưa nhận được người thì vật này.

Vương Nhất Hoa tái mặt vì giận :

- Đủ rồi. Quả thật bình sinh ta chưa thấy bất luận ai ương gàn và quá liều như ngươi. Ta đồng ý đếm đến ba, sau đó cả hai bên sẽ đồng loạt trao đổi. Được chứ?

Quan Vân Hội lắc đầu :

- Vật chỉ bị hủy, quyết không có chuyện mang thương tích như người. Ý tại hạ muốn nói, giả như Tổng hộ pháp giữ lời và thật sự giao người, nhưng vạn nhất giữa chừng có ai đó cố ý khuấy phá, tùy tiện xông vào và gây phương hại cho Ngũ Kỳ Tiên Tử thì sao. Khi đó, người tại hạ nhận thì mang thương thế, chưa nói có thể mất mạng, còn vật thì vẫn nguyên vẹn lọt vào tay Tổng hộ pháp, vậy có công bằng chẳng? Thôi xin hãy chịu khó chịu ý tại hạ, người của song phương đều phải lùi về càng xa càng tốt. Thế nào?

Vương Nhất Hoa quát mắt nhìn Quan Vân Hội giọng lạnh như băng :

- Nếu ngươi vẫn cứ được đằng chân lân đằng đầu mãi thế này...

Quan Vân Hội bỗng cười :

- Nhiếp Hồn đại pháp! Tổng hộ pháp như không còn hứng thú muốn được chạm tay vào Ngọc Bài cung chủ dù chỉ một lần thôi sao? Nếu là vậy xin Tổng hộ pháp chịu khó nhìn kỹ lại vật này lần cuối, trước khi nó bị tại hạ hủy. Ha ha...

Vương Nhất Hoa hoảng hốt, vội thu ánh mắt đang nhìn về :

- Được rồi, đừng vội hủy. Ta chấp thuận cho người của song phương cùng lùi. Hãy lùi lại mau, Ma Ma, Kim Tử. Lùi hẳn ba trượng.

Họ miễn cưỡng lùi về.

Và đến lượt Quan Vân Hội gọi Hải Yến và Hoài Phương cùng lùi :

- Hoài Phương tỷ hãy đổi vị trí cho Hải Yến tỷ, cả hai cũng nên lùi về đủ ba trượng.

Họ đổi chỗ cho nhau và Hải Yến hiểu ý Quan Vân Hội vì được diện đối diện với Vương Kim Tử ở cách trước mặt sáu trượng.

Nàng lạnh lùng gọi Kim Tử :

- Người là phản đồ Bắc Hải cung, đừng mong được ta gọi là Nhị thiếu gia như trước. Tương tự, vì người còn là một gã dâm tặc khả ố nhớ đấy, y đừng ngu xuẩn manh động. Bằng không chính lần này ta sẽ hủy diệt dâm tặc người không có chuyện bỏ qua như lần trước đâu.

Vương Kim Tử cười sằng sặc :

- Người có bản lãnh đó sao, Hải Yến? Hay rồi đây người cũng phải ngoan ngoãn tự nguyện hiến thân cho ta? Ha ha...

Vương Nhất Hoa lập tức quát mắng :

- Người vừa nói gì, Kim Tử? Hãy câm miệng ngay và nhớ, trước mặt ta, người đừng bao giờ để lộ cho ta thấy thái độ sàm sỡ của người. Rõ chưa? Hừ. Thật vô dụng.

Đến lượt Hoài Phương toan tìm cách gây khích nộ cho Quỷ Diện Vô Dung, cũng như Hải Yến vừa làm cho Vương Kim Tử bẽ mặt vì bị Vương Nhất Hoa mắng. Nhưng Quan Vân Hội đã lên tiếng, nói với Vương Nhất Hoa.

- Người của song phương cho dù đã lùi nhưng để tại hạ yên tâm hơn, xin phiền Tổng hộ pháp chịu khó giải khai huyết đạo, hầu tại hạ rõ Ngũ Kỳ Tiên Tử có thật vẫn bình an vô sự không. Tại hạ cũng hứa, đây là đòi hỏi cuối cùng hoàn toàn hợp lẽ nếu Tổng hộ pháp thật sự muốn thương lượng để đổi người lấy vật. Nào.

Vương Nhất Hoa đành nhân nhượng :

- Chính người bảo là lần cuối, đúng không? Vậy thì được, ta đâu ngại cho người toại nguyện.

Được giải khai huyết đạo, Ngũ Kỳ Tiên Tử hô hoán ngay :

- Tiên Thiên bí kíp của ta. Hừ!

Quan Vân Hội biến sắc, không chỉ vì Ngũ Kỳ Tiên Tử lại bị Vương Nhất Hoa chế trụ huyết đạo.

Quan Vân Hội kêu thất thanh :

- Sao Tiên tử lại giữ bí kíp bên người? Còn người Vương Nhất Hoa người đã chiếm hữu bí kíp Tiên Thiên?

Vương Nhất Hoa bật cười ngạo mạn :

- Thế thì sao? Đừng quên một vật đổi một người, người đừng mong Vương Nhất Hoa ta lại tiếp tục nhượng bộ, để người gộp cả bí kíp Tiên Thiên vào lần thương lượng này. Rõ chưa? Ha ha...

Quan Vân Hội hít vào một hơi thật dài :

- Ta đường đường là một Cung chủ Bắc Hải cung, đã nói quyết giữ lời. Giờ thì sao, bốn Cung chủ sẽ tự đếm hay Tổng hộ pháp phản đồ Bắc Hải cung người muốn đếm?

Vương Nhất Hoa cười lật :

- Bất luận ngươi dùng thủ đoạn nào. Ta cũng không sợ. Đừng đem cương vị Cung chủ ra dọa ta. Đếm đi.
Quan Vân Hội nhích từ từ hữu thủ ra phía sau lưng.

Một!

Vương Nhất Hoa cau mặt, cũng áp sát thêm bàn tay vào đỉnh đầu Ngũ Kỳ Tiên Tử :

- Người toan tráo vật, ném một vật giả cho ta. Không dễ thế đâu?

Quan Vân Hội đã đưa được hữu thủ ra phía sau lưng vẫn giữ nguyên đó, đồng thời vòng nhanh tay tả ra phía sau để lệ làng nhận lại Ngọc Bài và đưa ra phía trước cho Vương Nhất Hoa nhìn :

- Hữu thủ ta vô dụng, cũng đã mỏi do cầm Ngọc Bài lâu. Ta dùng tay tả ném vật qua không lẽ không được?
Hai!

Vương Nhất Hoa vẫn cứ cau mặt :

- Đếm tiếp đi! Và nhớ, lần này dứt tiếng đếm ngươi phải ném vật qua ngay không được chậm trễ đấy. Đếm đi.

Quan Vân Hội nạt vang thay cho loạt đếm cuối cùng.

- Hãy bắt đầu nào. Vật đây!

Quan Vân Hội tung Ngọc Bài lên cao. Vì thế khiến Vương Nhất Hoa sợ lắm quý kẻ đành vừa xô Ngũ Kỳ Tiên Tử ngã cầm mặt xuống đất, vừa tung người theo cổ chộp Ngọc Bài.

Vút...

Cùng lúc đó Hoài Phương và Hải Yến vì phát hiện có dấu hiệu ám thị của Quan Vân Hội từ hữu thủ, nên khi nghe quát bảo cả hai cũng lập tức xông lên Hoài Phương thì lao đến đón đỡ thân mẫu.

Hải Yến thì hậm hực lao thẳng vào Vương Kim Tử :

- Dâm tặc hôm nay phải chết!

Ào...

Vương Kim Tử ung dung tiến lên nghênh chiến. Riêng Quỷ Diện Vô Dung thì vẫn đứng yên do phát hiện Quan Vân Hội cũng nguyên vị nhìn Vương Nhất Hoa mặc tình chộp giữ Ngọc Bài như thể đó chỉ là giả vật và Quan Vân Hội không màng còn mất.

Vương Nhất Hoa mãi lúc này mới thấy thái độ kỳ lạ của Quan Vân Hội. Do đó cất giữ Ngọc Bài thì cứ cất, nhưng Vương Nhất Hoa chợt từ trên cao lao đâm bổ xuống ngay phương vị của Quan Vân Hội :

- Phải chăng ngươi đã tráo, chỉ trao giả vật cho ta? Người thật đáng chết!

Vương Nhất Hoa theo đà giáng một kinh tận lực bình sinh.

Quỷ Diện Vô Dung vẫn dõi nhìn từng cử chỉ động thái của Quan Vân Hội và chỉ thấy Quan Vân Hội vì không thể không phản ứng nên vừa bật người lao ngược lên vừa gầm vang :

- Nếu chỉ là giả vật, được lắm đã đến lúc kẻ phản nghịch như ngươi kể cả giả vật cũng không còn cơ hội để cất giữ. Xem kiể!

Hữu thủ đang hoành ở phía sau, Quan Vân Hội vụt bung bật lên và một thanh kiếm với vồn vện mỗi một chiêu kiếm thật biến ảo cùng hiển hiện, hất cuộn thẳng vào cả chưởng lẫn người của Vương Nhất Hoa đang đà lao cầm xuống.

Quỷ Diện Vô Dung bật kêu kinh hoàng :

- Vô Chiêu Vạn Kiếm?? Đại tiểu thư hãy tránh mau. Ôi... Không kịp rồi.

Cùng với tiếng Quan Vân Hội kêu, ả Vương Nhất Hoa cũng bật phát lên tiếng gào bi thảm :

- Hữu thủ của ngươi. A... A...

Vàng kiếm của Quan Vân Hội xé toang màn chướng kinh của Vương Nhất Hoa, phân khai thành hai mảnh. Từ đó, thanh kiếm của Quan Vân Hội tiếp tục phân khai thân hình Vương Nhất Hoa cũng vừa vận tự lao cắm vào.

Soạt!!

Và lúc này, hai mảnh hình của Vương Nhất Hoa do đã vượt qua khoảnh khắc bị phân khai nên nhập lại, tự chấn vào nhau tạo thành tiếng chạm kinh khủng khiếp.

Ầm!

Chấn kinh hất Quan Vân Hội lên cao thêm, vô tình tạo cơ hội cho Quan Vân Hội bất ngờ chớp giữ được hai trong số khá nhiều vật từ bọc áo của Vương Nhất Hoa tung bắn ra do đã rách toạt theo thân hình chủ nhân vừa bị phân khai xả ra hai mảnh.

Quan Vân Hội hạ thân xuống, đặc ý cất trở lại vào người một vật là Ngọc Bài cung chủ, một vật nữa là quyển kinh thư ghi rõ hàng chữ bí kíp Tiên Thiên.

Quỷ Diện Vô Dung lao đến :

- Tiểu tử muốn chết!!

Quan Vân Hội giật mình, loang nhanh hữu kiếm :

- Dừng tay! Há lẽ Tôn giá cam tâm uống mạng chỉ vì một kẻ vừa bội tín vừa có lăm tâm cơ thủ đoạn như Vương Nhất Hoa? Xin đừng quên điều gì đã xảy ra cho công phu Âm Quỷ chưởng không còn là sở học của một mình tôn giá nữa. Hãy dừng tay lại nào!

Quỷ Diện Vô Dung dù nghe vẫn lướt đến :

- Ngươi khinh Vương đại tiểu thư dùng thủ đoạn, lão thân lại thấy ngươi nhờ thủ đoạn man trá nên bất ngờ đắc thủ. Lời của ngươi tuyệt đối không thể tin. Đỡ!

Quan Vân Hội chấp chới, muốn lùi để tránh cũng không kịp, cùng lúc đó hữu kiếm chợt buông rơi, khiến Quan Vân Hội chỉ còn biết nghiêng răng bật tung tả kinh.

Ầm!

Quan Vân Hội lập tức bị kích lùi, mặt tái nhợt và lão đảo chao nghiêng.

Quỷ Diện Vô Dung kinh nghi lao đến.

- Bản lãnh ngươi thật sự kém khiến lão thân càng khó tin chỉ một kiếm ngươi đã đoạt mạng Vương đại tiểu thư. Hãy nạp mạng đây!

Ào...

Quan Vân Hội càng thêm biến sắc cổ hớp vội một hơi thanh khí mong kịp ổn định chân lực. Nào ngờ vừa hé miệng, Quan Vân Hội thổ ngay một ngụm huyết.

Chính lúc đó chướng kinh của Quỷ Diện Vô Dung tung cuộn đến, khí thế thật hãi hùng.

Vạn bất đắc dĩ, Quan Vân Hội khom người tự ngã lăn vì cố thoát thật nhanh phạm vi uy lực của chướng kinh hung hiểm.

Quỷ Diện Vô Dung càng thêm nghi hoặc :

- Đây là bản lãnh của một Cung chủ Bắc Hải cung ư? Hay lại là thủ đoạn khác của ngươi?

Kinh lực giáng vào nền đất.

Ầm!

Dư kinh càn hất Quan Vân Hội lăn lông lốc có muốn tự dừng lại cũng không thể.

Nhưng chợt xuất hiện một vật chắn, tình cờ chặn ngang đà lăn tròn của Quan Vân Hội.

Tuy nhiên vì đó là đôi chân của một người. Mục quang vừa nhìn thấy điều này Quan Vân Hội khiếp đảm, toan lẫn lui nhưng không thể, đành gào vang :

- Hoài Phương!? Hải Yến!

Chợt chủ nhân của đôi chân nọ tự khom xuống, lấy tay đỡ Quan Vân Hội đứng lên :

- Tại sao thế, tiểu lão đệ??

Quan Vân Hội nghe gai khắp người, từ bâng hoàng chuyển sang ngỡ ngàng :

- Hiệp Cái lão ca ca??

Quỷ Diện Vô Dung lao lướt đến :

- Lão ăn mày chớ xen vào việc này. Tránh mau, nếu không thì đừng trách lão thân không thể nể mặt.

Hiệp Cái cuối cùng cũng đỡ Quan Vân Hội đứng lên :

- Tiểu lão đệ của lão ăn mày này không thể bỗng dưng thất thủ trước một nhân vật như mộ. Nói mau, mộ đã dùng thủ đoạn thế nào? Hãy nhớ là lão ca ca, mộ đừng hàm hồ bảo Trương Minh Truyền này không được can dự vào.

Vừa lúc đó Hoài Phương cũng kịp lúc chạy đến cạnh Quan Vân Hội :

- Cung chủ chẳng phải vừa mới thu hồi Ngọc Bài Hàn Phách? Hãy vận dụng ngay. Nếu cần, Hoài Phương tự có cách giúp Cung chủ đủ thời gian.

Dứt lời Hoài Phương hăm hở tiến đến đối diện với Quỷ Diện Vô Dung :

- Thừa lúc người mang thương thế chưa hồi phục, lão ma bà ngỡ nhờ đó chiếm thượng phong là quyền miệt thị, xem thường bản lãnh đích thực của Quan Vân Hội ư? Hoài Phương này tự nhận bản lãnh chỉ bằng non nửa so với Vân Hội nhưng để đối phó lão ma bà, ta nguyện thừa tiếp chí ít phải mười chiêu. Xuất thủ đi.

Nhưng Quan Vân Hội bỗng tự đứng được một mình, lên tiếng gọi Hiệp Cái và Hoài Phương :

- Đệ ổn rồi, đa tạ lão ca ca đến kịp lúc. Hoài Phương tỷ cũng nên chăm sóc cho lệnh đường, tiện thể hãy lưu tâm đến Hải Yến tỷ họ. Nhị vị xin lùi lại cho.

Hiệp Cái nghi hoặc vội nhìn qua và thấy Quan Vân Hội lúc này dù sắc diện vẫn xanh xao nhưng vẻ mặt rất tự tin, cộng thêm vào là hữu thủ đang khư khư cầm giữ một vật tựa lệnh bài, bằng ngọc và ánh lên màu xanh sáng lấp lánh.

Không chỉ có thế, Quan Vân Hội còn tự tiến lên, thản nhiên nói với Quỷ Diện Vô Dung :

- Trong mọi việc lần này còn nhiều ẩn tình một là tiền bối do bị Vương Nhất Hoa bưng bít nên không thể tự am hiểu, hai là bản thân tại hạ cũng khó thể giải bày. Riêng về việc đối đầu, được lắm tiền bối vẫn muốn báo thù cho hạng người như Vương Nhất Hoa, kẻ buông lưng cho thân đệ là Vương Kim Tử mặc tình bức hại nhiều nữ nhân, một hành vi độc hạ bất nghiêm thật đáng trách, tại hạ ngay bây giờ nguyện ý xin được lĩnh giáo lại. Mời.

Quỷ Diện Vô Dung từ kinh nghi chuyển sang thán phục :

- Chẳng biết người bản lãnh có khá hơn chăng nhưng chỉ nội thái độ này của người cương cường và quyết không chịu khuất phục, kẻ cũng đáng cho lão thân xem người thừa tư cách một Cung chủ. Vậy hãy cẩn trọng vì lão thân đã quyết không buông tha người. Đỡ!

Miệng tuy bảo không buông tha nhưng khi xuất thủ, chiêu đầu tiên của Quỷ Diện Vô Dung vẫn thiếu vẻ quyết liệt, một thái độ có thể hiểu là chỉ muốn thăm dò thực lực của Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội cười nhẹ :

- Tại hạ ngoài sở học Uyên Nguyên hoặc Âm Quỷ chưởng còn linh hội thêm những kỳ chiêu gọi là Giáp Cốt công. Tiền bối xuất thủ thế này có khác nào tự đánh mất cơ hội báo thù cho Vương Nhất Hoa. Thật đáng tiếc. Thất lễ. Đỡ!

Vù...

Gọi là kỳ chiêu thế cho nên chiêu thức của Quan Vân Hội không chỉ bất ngờ thoát tả thoát hữu, rất khó đoán phương vị mà kể cả bóng nhân ảnh cũng di hình hoán vị, dịch chuyển khó lường.

Quỷ Diện Vô Dung thật sự kinh ngạc :

- Chính Ngọc Bài giúp ngươi mau khôi phục công phu? Đã thế, lão thân muốn xem ngươi liệu chi trì được mấy chiêu. Trúng!

Ào...

Quan Vân Hội đảo người biến mất.

- Hụt rồi... Tại hạ ở đây. Đỡ!

Ào...

Quỷ Diện Vô Dung thần tốc đảo theo :

- Lần này thì sao? Đỡ!

Quan Vân Hội chợt xuất hiện ngay bên trên đầu Quỷ Diện vô Dung :

- Tiền bối vẫn cứ chậm. Đỡ!

Ào...

Quỷ Diện Vô Dung lập tức phát kinh cực nhanh :

- Nhờ chậm nên lần này lão thân đã bắt kịp phương vị của ngươi. Đi!

Quan Vân Hội đã đảo tả, và lòn ngay về phía sau lưng đối phương :

- Không thể nào kịp đâu. Vì cuộc chơi đã kết thúc ở đây. Trừ phi tiền bối quyết chết, không tiếc mạng.

Quỷ Diện Vô Dung khựng lại, bởi vừa có một tay của Quan Vân Hội đặt áp sát lên Linh Đài huyệt, một trọng huyệt rất tối tệ đến sinh mạng một người nằm ở phần hậu tâm, gần thất lưng già cỗi của Quỷ Diện Vô Dung :

- Sao ngươi chưa nhả kinh hạ thủ? Còn nếu dùng cách này để uy hiếp lão thân...

Quan Vân Hội lạnh giọng :

- Nhả kinh hay không, thú thật tại hạ không ngại tay. Có chăng là tại hạ muốn tạo cơ hội, để tiền bối có chủ ý thế nào, tại hạ sẽ tùy theo đó có quyết định.

Quỷ Diện Vô Dung hừ lạnh :

- Thế nào là cơ hội? Phải chăng ngươi chỉ muốn lão thân bỏ qua cái chết bất minh của Vương Nhất Hoa? Điều đó quyết không bao giờ có. Ngươi đành thất vọng thôi. Nào nhả kinh đi thay vì cứ đưa hàn khí từ từ thâm nhập vào người lão thân.

Quan Vân Hội vẫn quyết liệt giữ thế uy hiếp.

- Vương Nhất Hoa có thật chết bất minh chẳng một khi chính tiền bối đã tận mắt mục kích tại hạ nhờ tuyệt học Vô Chiêu Vạn Kiếm thượng thừa, do Thanh Thành Lão Phu Tử lưu lại để đoạt mạng ả. Huống hồ ả còn có thủ đoạn, dùng sở học của tiền bối cố ý chỉ điểm cho nhị vị Trưởng lão bổn cung, khiến họ lúc vào Trung Nguyên, vì sở học này nên tự biến thành đối tượng cho một cừu nhân nào đó của tiền bối trước kia hạ sát họ. Á như thế có đáng dung thứ chăng?

Quỷ Diện Vô Dung chấn động :

- Họ chết như thế nào để người đề quyết đây là do cừu nhân của lão thân hạ thủ họ?

Quan Vân Hội đáp :

- Họ chết chẳng toàn thân. Lúc sống thì kẻ mất một tay người mất một chân. Khi mất mạng thì thủ cấp cũng bị cướp. Một cung cách hạ sát quá tàn độc dã man đúng thế chẳng?

Quỷ Diện Vô Dung chấn động thêm một lượt nữa.

- Tư Mã Minh? Là Tư Mã Minh đúng không. Nhưng họ Tư Mã làm gì đủ bản lãnh phục thù, nhất là tự tay sát hại họ, đều là Trưởng lão có thân thủ vượt trội so với rất nhiều nhân vật ở Bắc Hải cung.

Hiệp Cái bật kêu :

- Sao lại là Tư Mã Minh? Thù hận gì khiến Tư Mã Minh phục thù, phải có hành vi dã man tàn độc đến thế?

Hoài Phương cau mặt :

- Tư Mã Minh là ai? Một tính danh nghe thật xa lạ, nếu không bảo hoàn toàn vô danh tiểu tốt.

Quỷ Diện Vô Dung cười lạt :

- Y không vô danh như người vừa bảo chút nào. Vì ít người biết tính danh thật của Diệu Thủ Thánh Y chính là Tư Mã Minh.

Quan Vân Hội hoàn toàn bị bất ngờ :

- Vậy cừu nhân của tiền bối chính là Diệu Thủ Thánh Y. Cừu thù như thế nào?

Quỷ Diện Vô Dung vụt thoát người, nhảy ra xa, đoạn quay lại và cười :

- Người sao lại sơ tâm? Giờ thì lấy gì uy hiếp lão thân? Ha ha...

Quan Vân Hội cũng cười, đồng thời thần nhiên thu hữu thủ về, trong tay hữu vẫn là Ngọc Bài cung chủ :

- Tại hạ thừa nhận đã sơ tâm. Nhưng làm gì có chuyện đã uy hiếp tiền bối? Không tin, tiền bối thử hỏi với bất luận ai đang ở quanh đây xem? Vì trái lại chính tại hạ vừa hoàn thành xong một điều quả thật rất tốt đẹp cho tiền bối thì có. Ha ha... Thật là mỹ mãn, thật là diệu kỳ đối với dung diện thật lúc này của tiền bối. Ha Ha...

Hoài Phương lúc này cũng bất chợt kêu :

- Hóa ra Cung chủ vừa dùng công năng diệu dụng của Hàn Phách Ngọc Bài cung chủ giúp lão ma bà khôi phục dung diện?

Quỷ Diện Vô Dung ngơ ngàng đưa tay lên mặt, một phản ứng rất tự nhiên, để tự sờ nắn khắp dung diện :

- Người nói thật chẳng? Hiệp Cái lão ăn mày. Lão bảo xem có thật đã xảy ra đổi thay trên dung diện ta chẳng? Mà thôi, lão là lão ca ca của tiểu tử, lời của lão đừng mong ta tin.

Và thật nhanh, Quỷ Diện Vô Dung lạng người lao vút vào giữa trận giao phong vẫn đang tiếp diễn, với Hải Yến sắp chiếm lợi thế trước Vương Kim Tử.

Quan Vân Hội đâm lo, lập tức hô hoán :

- Hải Yến tỷ cẩn trọng.

Hải Yến giật mình ngó lại. Vừa nhác thấy có người lao ào đến, Hải Yến kinh hãi kêu :

- Lão nương là ai? Đường đột xuất hiện thế này là ý gì?

Quỷ Diện Vô Dung khựng lại ngay trước mặt Hải Yến.

- Lão nương? Người không nhận biết lão thân? Sao vậy? Thế lão thân không còn là Quỷ Diện Vô Dung nữa ư? Thật thế chẳng?

Hải Yến thối lùi lại ngay :

- Quỷ Diện Vô Dung? Nếu vậy sao bỗng dưng diện mạo chợt thay đổi? Hay là... Muốn chết!

Hải Yến đột ngột lao chồm đến Quỷ Diện Vô Dung.

Quỷ Diện Vô Dung thất sắc, toan xuất thủ.

Bất chợt có tiếng Quan Vân Hội, Hiệp Cái và Hoài Phương cơ hồ hô hoán gầm quát cùng một lúc :

- Tiền bối cẩn trọng ở phía sau!

- Tiểu tử khả ố, toan ám toán sát nhân ư?

- Vương Kim Tử ngươi sao lại...

Quỷ Diện Vô Dung tuổi đã cao, kinh lịch có thừa, ứng biến cũng nhanh, vì chợt hiểu nên quay phắt lại. Và Quả nhiên ai ai cũng mục kích chính Vương Kim Tử đang lặng lẽ xuất thủ quật vào Quỷ Diện Vô Dung.

Nhưng do bị phát hiện, Vương Kim Tử vừa lùi vừa bật cười đắc ý :

- Mụ được người ta thi ân, tránh sao được mụ sẽ vì ân mới trở mặt với chủ cũ. Ta thà ngửa trước vẫn hơn. Ha... Ha...

Một đạo phi quang từ tả thủ của Vương Kim Tử cũng theo đó lao vút ra chạm ngay và lực đạo của Quỷ Diện Vô Dung vừa xuất thủ ứng phó.

Bụp!

Quỷ Diện Vô Dung lập tức khựng lại nét mặt kinh hoàng, cam đứng yên nhìn Vương Kim Tử đã thần tốc xô tiếp một đạo chưởng kinh.

Hiệp Cái, Quan Vân Hội cùng hồi hải lao đến. Nhưng dù Hiệp Cái nhanh hơn vẫn không sao kịp so với hành vi độc ác của Vương Kim Tử.

Chính lúc này, dù chậm nhưng Quan Vân Hội vẫn dốc toàn lực tung một đạo kiếm quang, phủ chụp khắp phạm vi, trong đó bao gồm cả Quỷ Diện Vô Dung, Hải Yến và hiển nhiên có luôn Vương Kim Tử.

Đạo kiếm quang hiển hiện ngay lập tức làm Vương kim Tử chấn động, khiến đạo chưởng kinh đang quật vào Quỷ Diện Vô Dung không thể không có một sát na khựng lại.

Hải Yến cũng bàng hoàng, không ngờ kể cả bản thân cũng bị đạo kiếm quang của Quan Vân Hội chụp vào đe dọa. Vừa kịp lúc bỗng có tiếng Hoài Phương gọi Hải Yến :

- Hải Yến tỷ đừng bỏ lỡ cơ hội cứu người. Nhanh!

Nhờ đó Hải Yến tỉnh ngộ và lập tức nhớ lại ai là người đang chủ sử điều động đạo kiếm quang. Vì thế, do biết Quan Vân Hội không lý nào hồ đồ bắt phân quen lạ, Hải Yến liền có phản ứng nhanh nhạy là đẩy Quỷ Diện Vô Dung ngã qua một bên, riêng Hải Yến thì tự ngã người xuống qua bên còn lại.

Giữa phạm vi uy lực của đạo kiếm quang lúc này chỉ còn lại một mình Vương Kim Tử. Nhưng y cũng nhanh tốc nhảy lùi, tiện tay phát xạ vào đạo kiếm quang một tia Hóa Nguyên Quang chỉ lực :

- Cho ngươi chết! Ha Ha...

Hóa Nguyên Quang chỉ lực lập tức chạm vào đạo kiếm quang.

Bụp!

Thế nhưng Quan Vân Hội vẫn theo đà từ bên trên quật bỏ đạo kiếm quang chụp xuống, khiến Vương Kim Tử kinh hoàng bật gào vang :

- Ngươi nhờ Ngọc Bài, không bị thất tán công phu?! A... Ta nhận ra quá muộn? A... A...

Đạo kiếm quang cuộn xuống, bó gọn lấy thân hình Vương Kim Tử.

Soạt!

Thân thể Vương Kim Tử bị xả đôi ngã mỗi mảnh mỗi bên.

Riêng Quan Vân Hội lúc rơi xuống cũng nặng nề gieo vào đất.

Huych.

Hoài Phương nhào đến :

- Cung chủ?

Hải Yến cũng chạy tuôn đến :

- Đệ vẫn bị thất tán vô công, Ngọc Bài không thể giúp gì cho đệ?

Nhờ hai nàng đỡ lên, Quan Vân Hội nặng nề thở phò :

- Tà công Tây Vực quả lợi hại. Ngọc Bài vô phương hóa giải. Nhưng hạ sát được y kỳ thực chỉ là nhờ đệ đang lao từ trên lao xuống. Giả như y đủ khôn ngoan và tinh táo nhận biết, ắt hẳn kẻ mất mạng chính là đệ. Nguy thật.

Bỗng có nhiều loạt cười phát lên vang dội :

- Nếu người thật sự lo ngại công phu Hóa Nguyên Quang, hãy ngoan ngoãn giao Ngọc Bài cho bốn tọa hầu tránh hậu quả bi thảm không chỉ đến với mỗi mình người. Ha... Ha...

- Cũng giao trả di học Thanh Thành cho bọn lão phu trước khi quá muộn. Ha Ha...

Có nhiều nhân vật chợt xuất hiện bao quanh. Và có một người trong đó khiến Hiệp Cái vừa nhìn thấy nhận ra đã giật mình.

Quan Vân Hội giật mình nhìn quanh. Những nhân vật mới đến không kể Lưu Hồ Cẩm, Thủ tịch Trưởng lão Bắc Hải cung, Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão, một nhân vật Cái bang, chính là Bang chủ Cái bang, cùng độ mười nhân vật đệ tử các phái, thì còn có nhiều nhân vật mà thoạt nhìn Quan Vân Hội chỉ ngỡ chưa dám chắc, nhưng ngay sau đó liền biết họ là ai qua tiếng Hoài Phương kêu kinh hoàng :

- Huyết Ma Tả Hữu Hộ Thánh! Thất Tinh Hộ pháp Thánh Ma giáo!

Tả Hộ Thánh của Thánh Ma giáo là một phụ nhân, mặt cười nhìn vốn vẹn sáu nhân vật kể cả Quan Vân Hội vì quá ít nên lọt chõm vào giữa vòng vây gồm đến mười mấy hai mươi nhân vật phe mặt mới xuất hiện :

- Dám sát hại Tổng hộ pháp bốn giáo, sinh mạng sáu người bọn người ở đây có thể tạm bỏ qua nếu ưng thuận dâng nạp vốn vẹn chỉ ba vật.

Lưu Hồ Cẩm căng căng đắc ý :

- Vật thứ nhất chính là Ngọc Bài cung chủ.

Hoài Phương bỗng đưa thân mẫu, Ngũ Kỳ Tiên Tử đến cho đứng tựa hẳn và người Quan Vân Hội.

Thanh Thành Thiên Địa song tuyệt lão vì đã đến lượt nêu chủ ý nên cũng hòa giọng :

- Vật thứ hai, người cũng đã rõ, chính là di học của bốn phái Thanh Thành, do Thanh Thành Lão Phu Tử lưu lại đã bị người chiếm hữu.

Quỷ Diện Vô Dung làm như vô tình, chuyển dần đến phía sau, đứng tựa lưng vào Quan Vân Hội.

Tả Hộ Thánh tiếp giọng :

- Vật thứ ba là Tiên Thiên bí kíp, dường như lúc này đang ở trong người người. Đúng không? Ha ha...

Quan Vân Hội lấy quyền bí kíp ra, ung dung lật giở từng trang một vừa liếc mắt nhìn vào đó vừa ồm ồm hỏi lại Tả Hộ Thánh :

- Tôn giá muốn ám chỉ vật này? Nhưng tôn giá không thể biết một cách minh bạch tại hạ đang cất giữ quyền bí kíp nếu như không xuất hiện gần đây đủ lâu, đúng không? Vậy thì sao tôn giá không sớm hiện thân, thậm chí để ứng cứu kịp lúc cho Vương Nhất Hoa cũng không thực hiện? Trừ phi do Tôn giá không

muốn. Trái lại chỉ muốn tại hạ thay Tôn giá loại bỏ Vương Nhất Hoa hộ, chứng tỏ Tôn giá đâu thích gì một Tổng hộ pháp trên quyền, trên cả bối phận là Vương Nhất Hoa? Sao vậy, Tả Hộ Thánh?

Bang chủ Cái bang chột cất giọng gay gắt :

- Tiểu tử người đừng giả vờ huyền thuyên, cố ý kéo dài thời gian. Cho người biết, bọn ta ở đây hầu như ai ai cũng am hiểu Tà Công Hóa Nguyên Quang chỉ lực cũng chung một xuất xứ với Huyết Ma Công của Tả Hữu Hộ Thánh vốn dĩ là người Tây Vực. Nếu người bất tuân, cố tình không giao tất cả những vật vừa nêu, tất cả bọn người đều phải chết một cách thảm khốc, một khi bị bọn ta cùng đồng loạt vận dụng công phu Hóa Nguyên Quang.

Quan Vân Hội đã giở đến những trang cuối cùng của bí kíp :

- Giao vật thì dễ rồi, hướng hồ tại hạ còn rõ vật nào sẽ phải phó giao cho người nào trong chư vị. Duy có điều, vì bí kíp chỉ có một, số người còn lại trong chư vị đang muốn chiếm hữu bí kíp thì nhiều, nói xem tại hạ sẽ giao bí kíp cho ai. Cho Bang chủ, hay cho Tả hoặc Hữu Hộ Thánh?

Bang chủ Cái bang càng gay gắt hơn :

- Nếu người toan dùng kế ly gián bọn ta thì lầm rồi. Hãy cứ giao bí kíp cho Tả Hộ Thánh là đủ. Nào, mau ném bí kíp qua đây.

Hiệp Cái động tâm và phẫn nộ :

- Người cũng có xuất thân từ Tây Vực?

Bang chủ Cái bang cười lạt :

- Hiển nhiên phải như thế. Và hầu hết ở đây đều là người của Tây Vực, có nhiệm vụ lên tiếm nhập mọi môn bang phái Trung Nguyên, chủ ý tìm và thu hồi Tiên Thiên bí kíp, một vật đã do Giáo chủ tiền nhiệm trước kia của bốn giáo tình cờ phát hiện và chiếm hữu, nhưng chưa kịp đưa về Tây Vực đã đột ngột tuyệt tích ở Trung Nguyên. Ất lão muốn

biết bốn giáo có danh xưng thế nào và Giáo chủ tiền nhiệm trước kia của bốn giáo là ai. Hãy nghe đây, trăm năm trước bốn giáo có danh xưng là Ngũ Kỳ giáo, gần đây đổi thành Tiên Thiên giáo. Và Giáo chủ tiền nhiệm từng thất tung chính là Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo.

Ngũ Kỳ Tiên Tử bật kêu :

- Chớ nói nhảm, Đảo chủ Thạch Kỳ đảo vốn dĩ là một cao nhân Trung Nguyên. Bọn người muốn chiếm đoạt Tiên Thiên bí kíp thì cứ thẳng thắn thừa nhận, đừng bịa một chuyện không có bao giờ.

Tả Hộ Thánh phá lên cười :

- Tôn giá ắt là Ngũ Kỳ Tiên Tử? Liệu có phải đắc thủ sở học Ngũ Kỳ, cạnh đó còn có quyển Giáp Cốt Tự kinh thư? Và có biết xuất xứ của quyển Giáp Cốt Tự là từ Tây Vực chăng? Chưa hết Đảo chủ chỉ là cách giả danh để Giáo chủ bốn Giáo Ngũ Kỳ tiện bề xâm nhập Trung Nguyên. Nhưng dù vậy mọi bố trí trên Ngũ Thạch Kỳ đảo đều là biểu trưng cho Ngũ Kỳ như muốn ám chỉ nhất nhất mọi cử động của Đảo chủ đều hướng về Tây Vực về Ngũ Kỳ bốn giáo. Đồng thời Tôn giá thử nhớ lại xem liệu khi đắc thủ cả hai quyển kinh thư cùng lúc, có di tự nào của Đảo chủ quả quyết người có xuất xứ từ Trung Nguyên chăng? Hoàn toàn không có, đúng không? Ha ha...

Thanh Thành Địa Tuyết Lão tỏ ra nôn nóng :

- Chuyện đó hà tất quá dông dài. Hãy mau sớm kết liễu giúp bọn lão phu thu hồi di học Thanh Thành. Nhanh lên!

Hữu Hộ Thánh là một lão nhân cao gầy chỉ lần này là đầu tiên Quan Vân Hội nhìn thấy. Lão cao gầy vốn đứng cạnh Địa Tuyết Lão, chột cất giọng trầm trầm, phàn nàn lão Địa Tuyết :

- Địa Tuyết Lão hà tất hồi thúc. Chúng ta chẳng đã thỏa thuận rồi sao? Nếu muốn đoạt lại di học của phái Thanh Thành, lão và lão Thiên còn phải ưng thuận giúp bốn giáo Tiên Thiên xưng bá Trung Nguyên. Lão nôn nóng thế này. Phải chăng toan đánh bài tẩy, nuốt lời đã hứa với bốn giáo.

Quan Vân Hội biến sắc :

- Xưng bá Trung Nguyên? Nhị lão Thanh Thành dù biết rõ dã tâm của Tiên Thiên giáo vẫn đáp ứng thuận được ư?

Thanh Thành nhị Lão Thiên Địa Song Tuyệt bối rồi không thể mở miệng hồi đáp dù chỉ nửa lời.

Nhưng bỗng có thanh âm một nữ nhân từ xa xa vọng đến lên tiếng đỡ lời cho nhị lão :

- Họ không thể không ưng thuận một khi từ rất lâu họ đã chấp thuận tiếp nhận công phu Hóa Nguyên Quang chỉ lực của bốn giáo, được Quan Vân Hội huynh cho là Tà công.

Một thanh âm quá quen, khiến Quan Vân Hội đưa mắt tìm chủ nhân của giọng nói.

Nàng đến.

Hiệp Cái ngờ ngàng :

- Tiểu nha đầu Lam Kỳ Hoa. Người đang là đệ tử phái Không Động sao đột nhiên trở thành người Thiên Giáo Tây Vực?

Tả Hộ Thánh thịnh nộ, quát Hiệp Cái :

- Không được vô lễ đối với Giáo chủ bốn giáo. Lão ăn mày đã chán sống rồi sao?

Quan Vân Hội bàng hoàng nhìn Lam Kỳ Hoa :

- Lam cô nương là Giáo chủ của họ? Một bối phận cao cả như thế, sao trước đây cô nương vẫn cam tâm, suýt để Phong Hoàng, Hạ Bảo hoặc Huyền Vân Võ Đang phải bức nhục? Điều này liệu tại hạ phải hiểu như thế nào đây?

Lam Kỳ Hoa từ từ tiến lại gần, nhưng cố tình dừng chân ở phía ngoài vòng vây vẫn vây hãm nhóm người Quan Vân Hội, chỉ có sáu nhân vật.

- Tiểu nữ chỉ vừa biết rõ lai lịch lẫn thân phận chưa lâu và hoàn toàn bất ngờ khi biết bản thân chính là hậu duệ đệ Tam đại duy nhất của Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo Lam Nạp Khả. Ất huynh cũng vừa nghe tính danh của gia tổ hoàn toàn mang âm sắc Tây Vực. Cũng dễ hiểu thôi vì nội tổ vốn dĩ là người Tây Vực, là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo. Còn về những kẻ trước kia hoặc gần đây bức hại tiểu nữ, huynh yên tâm, nhờ có nhiều giáo đồ bốn giáo tiếp trợ, tiểu nữ cũng vừa trừng trị họ xong. Họ đáng nhận mọi hậu quả tương xứng với những gì họ làm.

126

127

Nó đến đây chợt Lam Kỳ Hoa thở dài và nhẹ :

- Thật không ngờ bí kíp Tiên Thiên đang ở trong tay huynh. Tiểu nữ nếu muốn nhận lại, phải như thế nào đây?

Hiệp Cái hừ nhạt :

- Tiên Thiên công phu vốn là võ học thượng thừa của Đạo gia mà ai ai cũng biết, quyết không thể có xuất xứ ở Tây Vực. Nha đầu người, à không Giáo chủ... Sao có thể mở miệng, đòi nhận lại một vật không thuộc sở hữu Tây Vực. Thật hoang đường.

Hữu Hộ Thánh bật quát :

- Nghĩa là lão ăn mày quyết không giao trả?

Quan Vân Hội chợt xua tay, kịp ngăn cản thái độ chực phát tác của Hiệp Cái :

- Lão ca ca liệu có cho phép đệ tác chủ mọi việc lần này?

Hiệp Cái hậm hực :

- Vẫn có câu Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách. Và hiểu theo giới giang hồ chúng ta thì, gì thì gì, tiểu lão đệ không được đi ngược lại đạo lý, xem nhẹ vận mệnh của đại cục toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Ta chỉ nhắc nhở như thế, hãy liệu đó mà xử sự. Hừ!

Quan Vân Hội đưa mắt nhìn Lam Kỷ Hoa :

- Tại hạ chỉ muốn hỏi một câu, vì sao Đảo chủ Ngũ Thạch Kỳ đảo vẫn luôn nhớ bản thân là người Tây Vực, sao không sớm quay về quý giáo ngay khi đắc thủ bí kíp Tiên Thiên, lưu lại Trung Nguyên làm gì để sau đó tự thất tung, và dù thất tung vẫn lưu lại hạ nhân, đến đời Giáo chủ đã là đời thứ ba? Hãy giải đáp xem.

Lam Kỷ Hoa thoáng sững sờ, sau đó đột nhiên nhoẻn cười, nói với Tả Hữu Hộ Thánh :

- Nhị Hộ Giáo nghĩ sao nào? Quan Vân Hội huynh không chỉ bắt ngờ đang cất giữ bí kíp Tiên Thiên mà còn quá miễn tiện, hỏi đúng một câu như tiểu nữ từng hỏi nhị vị. Phen này nhị vị kể như đuối lý thật rồi.

Tả Hộ Thánh với thân phận đích thực là Hộ Giáo Tiên Thiên giáo chợt hơ hải :

- Ý Giáo chủ, bốn giáo nên bỏ qua ý định thu lại bí kíp Tiên Thiên? Vậy thì còn gì danh xưng lúc này của bốn giáo nữa...

Lam Kỷ Hoa tiến thêm vào, đứng hẳn bên trong vòng vây :

- Tiểu nữ do nhận biết lai lịch khá muộn nhờ đó hiểu quá rõ thế nào là tham vọng của người võ lâm qua thời gian dài làm đệ tử phái Không Động. Vì thêm nên các phái luôn bất hòa cứ mỗi lúc mỗi gây hấn, tạo thành những hiềm khích không đáng có, lại còn có thể dẫn đến những trường huyết chiến đẫm máu khiến bao nhiêu người mất mạng. Do vậy tiểu nữ vẫn bảo lưu đề xuất đã nêu. Nếu nhị vị Hộ Giáo tán thành một là hãy để tiểu nữ phát lệnh triệt thoái, hai là chỉ còn lại tiểu nữ và nhị vị bắt đầu tiến hành những việc đã định. Thế nào?

Bang chủ Cái bang hoang mang lo lắng :

- Không thể được. Bốn Giáo quyết không thể để mất Tiên Thiên bí kíp.

Lam Kỷ Hoa lạnh giọng :

- Tiểu nữ chỉ đề xuất chủ ý mà thôi. Do đó, bất luận ai nếu vẫn muốn sở hữu bí kíp Tiên Thiên thì cứ tiến hành. Nhưng nhớ, đừng lôi cả bốn giáo vào cuộc. Tiểu nữ dù sao cũng có ý định, quyết không tự gây hấn với các võ phái Trung Nguyên. Trừ phi họ tiến nhập Tây Vực, cố tình đối đầu với bốn giáo ngay tại Tây Vực. Tiểu nữ nói như thế đã đủ rõ chưa?

Tả Hữu Hộ pháp lùi ra :

- Bọn thuộc hạ đã rõ. Xin tùy định đoạt của Giáo chủ.

Lam Kỷ Hoa gật đầu hài lòng, sau đó chợt đề xuất với Quan Vân Hội :

- Nhưng tiểu nữ có một tin này mong được cùng huynh thương lượng trao đổi.

Vừa nói, Lam Kỷ Hoa vừa tiến dần về phía Quan Vân Hội.

Nhưng lúc đi ngang qua cạnh chỗ Bang chủ Cái bang, Lam Kỷ Hoa chợt biến sắc đứng khựng lại...

26. Minh Bạch Kẻ Thù -ngọc Bài Sát Định

Chộp giữ Lam Kỷ Hoa trong tay, Bang chủ Cái bang vội quát lớn :

- Không ai được manh động. Nếu không, nha đầu này quyết không toàn mạng. Còn người Quan Vân Hội, ta muốn nhận Tiên Thiên bí kíp cùng Ngọc Bài cung chủ. Mau ném qua đây. Nhanh. Đừng mong ta thương lượng, hoặc để người kéo dài thời gian như điều đã xảy ra cho Vương Nhất Hoa. Hãy làm theo lời ta, nhanh. Ta chỉ đếm đến ba. Một hai...

Lưu Hồ Cẩm giật nảy mình :

- Ngọc Bài cung chủ là của ta. Không ai được động vào hoặc tìm cách chiếm đoạt!

Bang chủ Cái bang vì thế phải ngưng đếm, để nghe rằng cười với Lưu Hồ Cẩm.

- Thế lão ngớ hể phối hợp với bốn giáo thế này thì phần lão sẽ nhận được Ngọc Bài thật sao? Đừng mơ tưởng hão huyền. Hà hà...

Lưu Hồ Cẩm nhảy xổ đến :

- Người muôn tráo trở ư? Ta...

Bang chủ Cái bang lại quát :

- Tả hộ giáo còn không mau ngăn họ lưu lại. Có phải muốn ta hạ sát Giáo chủ chăng? Mau!

Tả hộ giáo lập tức lao ra, đón đầu Lưu Hồ Cẩm :

- Lão xuân động muốn chết. Đỡ!

Ào...

Thanh Thành Địa Tuyệt Lão cũng nhích động.

Bang chủ Cái bang kịp phát hiện, vội gọi Hữu hộ giáo :

- Lại có người toan gây bất lợi cho Giáo chủ. Hữu hộ giáo còn không mau xuất lực bảo vệ Giáo chủ. Nhanh!

Hữu hộ giáo lao ra ngay.

Vù...

Chợt có giọng của Thiên Tuyệt Lão cười lạnh lùng :

- Còn người thì bảo vệ ai đây?

- C h ế t!

Toàn thân Bang chủ Cái bang lập tức giật nảy lên và từ giữa lưng do bị một thanh kiếm từ phía sau cắm xuyên vào nên máu huyết ở đó cứ tuôn trào.

Nhân đó Lam Kỳ Hoa tự thoát ra.

Nhưng nhanh hơn, lão Thiên Tuyệt lại khổng chế bắt giữ được Lam Kỳ Hoa :

- Tất cả dừng tay! Vì bây giờ đến lượt ta toàn quyền định đoạt. Ha ha...

Tả Hữu hộ giáo dừng lại và kinh hoàng :

- Giáo chủ?!

Lưu Hồ Cẩm và lão Địa Tuyệt thì lấy đó làm mừng. Vội chạy đến đứng hai bên và ở phía sau lão Thiên Tuyệt.

Lưu Hồ Cẩm bật cười :

- Quả cao minh. Bây giờ thì cả ba vật đều tùy ba người chúng ta quyết định. Ha ha...

Chợt Địa Tuyệt Lão cau gắt :

- Làm gì có phần họ Lưu người? Hừ!

Lưu Hồ Cẩm tái mặt :

- Nhị lão toan gạt bỏ Lưu mỗ?

Địa Tuyệt Lão cười lạt :

- Bọn ta đã giúp người nhiều rồi. Nhưng người vô dụng, chỉ một Bắc Hải cung nhỏ bé cũng không chấp chưởng nổi. Đừng ngờ trước đây chỉ có mỗi mình người chỉ điểm Hóa Nguyên Quang chỉ lực cho bọn ta. Chính tỷ đệ ả Vương Nhất Hoa cũng từng có thành ý như thế, kể cả Âm Quỷ chương cũng không tiếc rẻ, vẫn chỉ điểm so với người rõ ràng hơn nhiều.

Lưu Hồ Cẩm phần nộ :

- Bọn Thanh Thành các người nếu muốn độc chiếm tất cả sẽ không yên với Lưu Hồ Cẩm ta đâu.

Địa Tuyết Lão quay phắt qua đối đầu với Lưu Hồ Cẩm :

- Sẽ không yên là như thế nào? Người nói rõ thử xem.

Lưu Hồ Cẩm cũng xoay ngang người quắc mắt nhìn Địa Tuyết Lão :

- Đừng ngỡ ta không dám. Vì vị tất bản lĩnh Thanh Thành phải thật sự cao minh như lâu nay bọn thất phu các người quá tự phụ.

Lưu Hồ Cẩm quên mất còn có Thiên Tuyết lão đứng bên cạnh. Và đó là lúc thanh kiếm Thiên Tuyết Lão từng ngấm ngấm hạ sát Bang chủ Cái bang lại có dịp dùng lại làm thủ đoạn cũ.

Lưu Hồ Cẩm phát hiện kịp lúc, lập tức xuất thủ đối phó.

- Dám ám toán ư? Đờ!

Nhưng Thanh Thành nổi danh có đến Song Tuyết Lão. Lưu Hồ Cẩm vì đối phó lão Thiên Tuyết nên sơ tâm bị lão Địa Tuyết bắt ngờ xạ vào một đạo Phi Quang Chỉ Lực Hóa Nguyên Quang.

Bụp!

Công phu của Lưu Hồ Cẩm tạm thời bị thất tán đành lấy mắt nhìn ngọn kiếm oan nghiệt vẫn được Thiên Tuyết Lão thích mạnh vào.

Soạt!

Thiên Tuyết Lão thu kiếm về, cười hềnh hếch khi nhìn Lưu Hồ Cẩm buông người ngã gục :

- Đừng xoắn động dây vào Thanh Thành có những Song tuyết Thiên Địa. Ha ha...

Quan Vân Hội lên tiếng khen :

- Tâm ý tương giao, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Câu nói này quả thật phù hợp với Thanh Thành Nhị Lão đã từ lâu là sư huynh sư đệ tâm giao. Đã vậy tại hạ nguyện dùng bí kíp này đánh đổi sự an toàn cho Lam Kỳ Hoa giáo chủ. Giao cho vị nào đây? Thôi thì lão Thiên như có bối phận kém hơn, xin lão Địa mau nhận lấy. Hãy chộp vào!

Quan Vân Hội nói là ném bí kíp và quả nhiên ném về phía lão Địa Tuyết. Nhưng lão Địa Tuyết chưa kịp chộp giữ đã nghe lão Thiên Tuyết nạt khê :

- Ta là sư huynh. Lão Địa Tuyết nhận thì nhận nhưng phải nhớ giao cho ta ngay.

Địa Tuyết Lão chộp lấy lập tức mở ra nhìn vào trong.

- Đúng thật là bí kíp Tiên Thiên rồi.

Thiên Tuyết Lão đau đầu nhìn và bất giác bước đến gần Địa Tuyết :

- Đã bảo giao cho ta, có sao...

Địa Tuyết ngược mắt nhìn lên và vẻ mặt chợt để lộ nỗi kinh hoàng :

- Lão Thiên...

Thiên Tuyết đột ngột đưa tay chộp quyền bí kíp đang do Địa Tuyết không hiểu sao chỉ hờ hững giữ trong tay.

Chợt tay của lão Thiên khựng lại, đồng thời giữa ngực lão bỗng nhô nhú ra một nửa thân kiếm phân mũi nhọn. Mũi kiếm vươn dài ra mãi chỉ suýt nữa là xuyên thấu luôn vào bụng lão Địa Tuyết.

Địa Tuyết đến lúc này mới bừng tỉnh, hốt hoảng và phần nộ nhảy lùi về :

- Lão Hiệp Cái người sao đề tiện lên hạ sát sư huynh ta!

Địa Tuyết Lão vừa nhảy lùi hết đà toan đứng lại thì bị một kích ập đến từ phía sau vỗ chấn vào, làm Địa Tuyết chấp chới ngã chúi trở lại nguyên vị. Và cùng lúc đó là tiếng hừ lạt của Tả hộ giáo cất lên cho Địa Tuyết Lão nghe lần cuối cùng trong đời :

- Giáo đồ bốn giáo có bội phản thì Giáo chủ bốn Giáo mới toàn quyền xử trị. Nhớ đấy, kiếp sau có trở lại làm người, đừng mắc lại sai lầm hoặc quên bài học hôm nay.

Trong khi đó Thiên Tuyết Lão từ khuỷu xuống do được Hiệp Cái thu thanh kiếm về và cũng nói cho lão Thiên nghe một lời cuối đời :

- Dẫn sao y cũng là Bang chủ bốn bang. Dẫn dắt tội với ai đi nữa chỉ có ta là Truyền Pháp Trưởng lão mới có quyền trừng trị y theo bang quy.

Bổng có chuỗi cười lãnh đạm vang đến :

- Nhưng bốn phái Thanh Thành vẫn còn Chương môn đứng ra chủ xử. Hiệp Cái hành động như thế không thấy quá đáng sao? Hừ.

Hoài Phương thất thanh :

- Ủy, Thất Đại phái sao cũng đến?

Thoạt nghe thế Quan Vân Hội vội tiến đến thi thể lão Địa Tuyết khom người nhặt lại quyển bí kíp Tiên Thiên.

Nào ngờ cùng lúc đó cũng có một ngọc thủ vươn ta chop vào bí kíp. Hai tay chạm nhau, làm bí kíp bị động mạnh rơi xuống. Những trang kinh sách trong quyển bí kíp vì thế chọt vỡ vụn tứ rả ra như cám, nhẹ nhàng rơi đầy trên đất.

Quan Vân Hội vội ngược mắt nhìn lên và chạm ngay ánh mắt đầy nghi hoặc của Lam Kỳ Hoa cũng vừa vịn đang chiếu nhìn Quan Vân Hội là người cũng chop tay vào.

Lam Kỳ Hoa tự thu tay về và mỉm cười ý nhị.

Quan Vân Hội thì nhẹ thở ra, tự thu quyển bí kíp về, chỉ còn là hai mảnh bìa che kín bên ngoài phần bên trong hoàn toàn đã bị hủy.

Bổng có tiếng Tả hộ giáo bầm bầm :

- Giáo chủ sao không thu giữ bí kíp. Nếu vậy chúng ta lui mau. Vì quả thật Thất Đại Phái Trung Nguyên đang kéo đến càng lúc càng nhiều.

Quan Vân Hội đứng lên nhìn quanh, cũng là lúc Hoài Phương cùng Hải Yến đang hối hả đưa Ngũ Kỳ Tiên Tử tiến đến đứng sát vào Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội hiểu nguyên nhân vì sao. Bởi chính bản thân Quan Vân Hội cũng đang trong tâm trạng ngỡ ngàng khi phát hiện nhân vật dẫn đầu Thất Đại Phái xuất hiện chẳng phải ai khác mà chính là Giang Viễn Thanh.

Họ Giang vụt cười vang :

- Khá lắm Cung Bắc Hải, Thánh Ma giáo hóa ra bấy lâu nay sinh loạn chỉ vì có chỗ dựa là Ngũ Kỳ giáo Tây Vực. Nếu biết thế này, bốn phái Thiếu Lâm sẽ không nhân từ chưa gì đã sớm phóng thích Ngũ Kỳ Tiên Tử ắt hẳn cũng là người của Ngũ Kỳ giáo. Lập trận Thất Tuyết Liên Hoàn ngay. Vì võ lâm Trung Nguyên diệt Ma vệ Đạo. Ha ha...

Thất Đại Phái kéo đến có dư trăm người. Sau tiếng lệnh của Giang Viễn Thanh, tất cả cùng di chuyển tạo thành một vòng vây đại thể gồm bảy đoạn được nối kết lại khép kín. Mỗi đoạn như thế có một nhân vật chiếm chủ vị, đều là Chương môn nhân của Thất đại Phái.

Quan Vân Hội kêu thất thanh :

- Chậm đã. Xin Thất Đại Phái chịu khó nghe tại hạ phân giải một lời.

Hiệp Cái cũng quát vang :

- Thế này là thế nào? Giang lão đệ, tại sao mấy lúc gần đây ta cùng Quan Vân Hội luôn nghĩ đủ cách giúp Giang lão đệ minh oan sự tình và bây giờ lại chịu đối xử như thế này?

Giọng của Giang Viễn Thanh hoàn toàn vô biểu cảm, phán như án lệnh tử thần :

- Dám hỏi Hiệp Cái vừa rồi đã như thế nào lúc hạ thủ Bang chủ quý bang? Với cung cách hành động như thế, tâm địa độc ác như thế? Giang mỗ dù chưa bằng chứng, vẫn mạnh miệng đề quyết tề sư thúc Vô Thanh, vốn là phương trượng tề phái ắt là do Hiệp Cái cũng bằng thủ đoạn tương tự hạ thủ. Chớ có lăm lờ biện minh vô ích. Vì ngay hôm nay, Thất Đại Phái quyết tiêu trừ đại họa cho võ lâm bằng cách diệt hết lũ Ma Đạo. Phát trận!

Vòng vây trăm người bắt đầu xoay chuyển, giam hãm bên trong gồm Quan Vân Hội, Hiệp Cái, Quỷ Diện Vô Dung, Ngũ Kỳ Tiên Tử, Hải Yến, Hoài Phương, Lam Kỳ Hoa và thêm mười mấy nhân vật nữa dù thân phận thế nào thì cũng là người của Ngũ Kỳ giáo Tây Vực.

Và những đối tượng này hầu hết chưa biết phần có phản ứng như thế nào cho đúng hợp thì Quỷ Diện Vô Dung chợt kêu vang :

- Dừng tay Họ Giang kia người nhận ra lão thân là ai chẳng?

Giang Viễn Thanh vẫn tiếp tục cho trận Thất Tuyệt Liên Hoàn phát động, với bản thân đang đảm nhiệm chủ trận của một trong bảy nhóm người, gồm đủ cao thủ các phái :

- Mụ là ai, Giang mỗ cần gì biết. Cùng lắm mụ cũng chỉ là hạng ma đạo như chúng đều đáng bị tiêu diệt thôi. Ha ha...

Quỷ Diện Vô Dung lại kêu :

- Chớ nói nhảm. Vậy còn Bách Lý Huệ thì sao? Tính danh này có gọi cho người điều gì chẳng, hử Giang Xuân Thủy? Hay người phủ nhận tính danh từng có của người là Giang Xuân Thủy như nầy giờ lão thân cảm thấy ngờ ngợ?

Giang Viễn Thanh khựng lại :

- Mụ là... Tôn giá là ai. Sao biết rõ về Bách Lý Huệ, biết cả Giang Xuân Thủy?

Quỷ Diện Vô Dung làm cho nhóm Quan Vân Hội kinh ngạc tột độ khi thở hắt ra và bảo Giang Viễn Thanh :

- Lão thân không thể giải thích giữa một hoàn cảnh như thế này. Người hãy cho dừng lại thì hơn.

Giang Viễn Thanh không thể đáp ứng :

- Trận đã phát động đâu thể hễ muốn dừng là dừng. Huống hồ nếu dừng vạn nhất mụ ma đạo kia thừa cơ hội thoát thì sao? Trừ phi tôn giá phải tỏ thật nguyên thân nguyên ủy...

Quỷ Diện Vô Dung bỗng từ từ khuyu xuống :

- Nếu đã vậy, người cứ tiếp tục và giết luôn lão thân vốn thật là Bách Lý Huệ đây.

Giọng của Quỷ Diện Vô Dung tuy nhỏ do đang lả đi dần, nhưng đối với Giang Viễn Thanh cứ như là tiếng sấm nổ bên tai. Do đó, không có gì ngạc nhiên khi ai ai cũng nghe Giang Viễn Thanh bật quát thật lớn :

- Dừng tay! Thất Tuyệt Trận Liên Hoàn. Hãy dừng lại mau!

Đoạn bất chấp trận chưa dừng, Giang Viễn Thanh động thân lao ngay vào trận bên trong, chỉ nhắm đến mỗi một mục đích là tiến đến gần Quỷ Diện Vô Dung :

- Tôn giá chính thật là Bách Lý Huệ?!

Quan Vân Hội phát hiện đây cơ hội tốt, lập tức tung kiếm xuất thủ, toan nhắm vào kẻ nguy hiểm Giang Viễn Thanh.

Bỗng tay của Quan Vân Hội bị Quỷ Diện Vô Dung kéo giữ lại :

- Đừng xuẩn động, chạy đi. Để đa tạ ân tình của người, ngoài điều lão thân vừa giúp, lão thân cũng hứa sẽ bảo Giang Viễn Thanh tạo cơ hội cho tất cả bằng hữu người cùng thoát. Hãy lo thoát nạn, sau này sợ gì không còn kịp tỏ tường hư thực hoặc chính, tà. Chạy đi!

Giang Viễn Thanh cũng nghe những lời này vì thế quắc mắt nhìn Quan Vân Hội :

- Người không dễ thoát như thế đâu. Đến lượt Giang Viễn Thanh bị tay của Quỷ Diện Vô Dung chop vào, kéo ghì xuống và Quan Vân Hội loáng thoáng nghe Quỷ Diện Vô Dung Bách Lý Huệ lên thì ào vào tai Giang Viễn Thanh :

- Tư Mã Minh chính là kẻ thù của Giang gia. Phần ta thì cũng được họ Tư Mã ban cho một ngoại hiệu là Quỷ Diện Vô Dung. Quan Vân Hội đã giúp ta vừa mới khôi phục dung diện. Nhờ y nên mẩu tử ngẫu nhiên trùng phùng. Hãy để y đi. Phần người, mau đưa ta tìm Tư Mã Minh báo thù. Nhanh nào!

Giang Viễn Thanh đứng bật dậy, gầm như phát cuồng :

- Là lão Thánh Thủ? Ta phải giết lão! A... A... Ta phải tự tay giết lão! A...

Và càng giống người bị phát cuồng nhiều hơn khi Giang Viễn Thanh đột ngột lao cắm người bỏ chạy thật nhanh.

Vút!

Thất Đại Phái bắn loạn.

Ngũ Kỳ Giáo phát hiện có cơ hội đào thoát, cùng gầm vang. Và tìm cách mở huyết lộ xông ra.

Quan Vân Hội cũng vội xốc Quỷ Diện Vô Dung lên vai, hữu thủ bật loang trường kiếm.

- Hoài Phương mau đưa lệnh đường cùng đi. Hải Yến tỷ hãy cùng Hiệp Cái đoạn hậu. Tất cả tiến ra theo Quan Vân Hội này. Nào!

Và Quan Vân Hội vừa loang nhanh hữu kiếm vừa gầm lên miệng :

- Để tránh mọi ngộ nhận không cần thiết, Quan Vân Hội này quyết không phạm vào bất luận ai, nhưng chỉ mong nhượng lối. Nếu không, đao kiếm vốn vô tình sẽ không nhân nhượng bất kỳ ai dám ngăn đường chặn lối, mau tránh. Tránh Tránh!

Kiểm quang không chỉ loang loáng, mà còn mang một uy lực kinh hồn bạt tụy khiến Thất Đại Phái đang bắn loạn vì sự bỏ đi đột ngột của Giang Viễn Thanh càng thêm hỗn loạn vì uy lực cực kỳ uy mãnh của Quan Vân Hội.

Họ giạt ra sau đó thì thi nhau chạy.

Nhóm Quan Vân Hội nhờ đó thoát, chợt nghe Lam Kỳ Hoa đang đứng chung nhóm với Ngũ Kỳ giáo gọi :

- Quan Vân Hội huynh hãy mau đi theo bốn giáo. Nhanh lên, kéo không kịp.

Dứt lời Lam Kỳ Hoa đã được Tả Hữu hộ giáo đưa đi nhanh, cùng với những giáo đồ của họ.

Thấy vậy, Quan Vân Hội vội giao Quỷ Diện Vô Dung lại cho Hiệp Cái :

- Phiên Lão ca ca chăm sóc hộ. Đề ngờ rằng Ngũ Kỳ giáo ắt có tin hệ trọng, nhất định có liên quan đến tung tích hạ lạc của Thánh Thủ.

Quan Vân Hội bỏ đi.

Chợt nghe Hoài Phương réo gọi :

- Vân Hội chờ muội với.

Quan Vân Hội đứng lại chờ và phát hiện Hải Yến cũng đang đuổi theo Hoài Phương đã kịp giao luôn Ngũ Kỳ Tiên Tử cho Hiệp Cái nữa.

Có tiếng Hiệp Cái gọi với theo họ :

- Thế này là thế nào? Lũ oa nhi bọn người quyết bỏ lũ già cội này ở lại thật sao...

Nhưng Quan Vân Hội đã cùng Hải Yến, Hoài Phương thi triển kinh công đi mất dạng. Họ lo chạy theo cho kịp Ngũ Kỳ giáo.

0o0

Quan Vân Hội giật mình :

- Sao lại đến Tổng Đàn Thánh Ma giáo?

Tả Hộ pháp Ngũ Kỳ giáo hạ thấp giọng giải thích qua loa :

- Thánh Thủ vốn đang lên tự luyện Giáp Cốt công. Đó là sở học của bốn giáo Ngũ Kỳ, đâu thể lọt vào tay lão.

Nhờ đã từng là Tả Hữu Hộ Thánh của Thánh Ma giáo, Quan Vân Hội, Hải Yến, Hoài Phương vì thế cứ theo chân Tả Hữu hộ giáo Ngũ Kỳ đi khắp Tổng Đàn Thánh Ma giáo nhưng vẫn không bị ai phát hiện. Nhưng dù tìm thế mấy vẫn không ai phát hiện tung tích của Thánh Thủ.

Đến một nơi, Quan Vân Hội chợt kêu :

- Nhìn kìa. Đây chính là những khúc gỗ, lý ra phải được sắp xếp theo những tự dạng Giáp Cốt. Có sao tất cả đều bị đổ ụp xuống thế này?

Chợt có tiếng kêu rên :

- Quan lão đệ...

Hoài Phương giật mình :

- Tiếng của Trác Thập Cổ?

Tả hộ giáo gật đầu :

- Được phát từ dưới những đồng gỗ. Tìm đi.

Hải Yến dỡ tung một đồng gỗ :

- Giang Viễn Thanh?!

Quan Vân Hội nhào đến :

- Còn may, họ Giang chưa chết hẳn. Có ai mang theo đan dược chẳng?

Lam Kỳ Hoa mau mắn :

- Mọii có mang theo linh đan của Không Động phái.

Giang Viễn Thanh chợt tựa mình và rên :

- Mau ngăn... Thánh Thủ lại. Lão có mang theo mang theo... Ái nữ của của... Ngũ Kỳ Tiên Tử...

Hoài Phương chấn động :

- Lão muốn ám chỉ Giang Hoài Phương ái nữ của chính lão ư?

Giang Viễn Thanh nở nụ cười héo hắt :

- Không phải... Ắ là Bạch Thúy Hà... Ái nữ của Ngũ Kỳ Tiên Tử.. Có nốt son ở khuỷu tay tả đã bị lão Thánh Thủ phá hủy.. Chỉ còn lại một sẹo nhỏ... Còn người... Người mới chính là Hoài Phương, cốt nhục của ta. Nội tổ người đã bị Thánh Thủ mưu hại... Nội tổ mẫu của người là Quỷ Diện Vô Dung cũng do Thánh Thủ hạ độc dù không mất mạng vẫn bị phá hủy dung diện. Hầy... Hầy...

Hoài Phương vén cao ống tay áo bên tả cố ý cho Giang Viễn Thanh nhìn thấy vết sẹo nhỏ :

- Lão chóe nói nhảm và ngộ nhận ta là cốt nhục của lão. Nhìn đây, hãy nhìn chỗ sẹo này thì rõ.

Giang Viễn Thanh thất vọng ngắt ngoẻo đầu qua một bên :

- Nếu vậy... Không lẽ đến cốt nhục... Của Giang Xuân Thủy này... cũng bị... Lão ác ma sát hại? Hự...

Quan Vân Hội gọi giật lão :

- Chờ đã, Thánh Thủ đưa Bạch Thúy Hà đi đâu? Hãy nói đi rồi chết cũng không muộn.

Giang Viễn Thanh nỗ lực lần cuối cùng :

- Ổ... Ổ Ngũ... Ngũ... Hự!

Có tiếng Lam Kỳ Hoa thở dài :

- Lão chết rồi. Kể cả tông tích của Thánh Thủ cũng chết theo lão. A...

Chợt Tả hộ giáo hối hả gọi :

- Nghe này. Trong Thất sát giờ chỉ còn mỗi một Đại Sát là gắng gượng sống. Y đang có điều muốn thổ lộ cùng người đây, Quan Vân Hội.

Quan Vân Hội lao lướt đến :

- Đại lão huynh mau nói đi, Thánh Thủ đưa Thiếu giáo chủ đi đâu?

Trác Thập Cổ thở phào :

- Hãy nhớ... Thiếu giáo chủ ngay từ bé đã có sẵn một nốt sẹo nhỏ ở khuỷu tay tả, là do lão... Thánh Thủ bắt cắn gây ra... Lão đã dùng nhục hình bắt Thiếu giáo chủ chỉ lão cách sắp xếp và luyện Giáp Cốt công. Mệnh của lão là xâm nhập Ngũ Thạch Kỳ đảo nơi có thể có thể giúp lão trường xuân bất lão cũng là trường sinh bất tử... Ta đoán... Thế nào lão cũng đưa Thiếu giáo chủ đi đến đây. Xin hãy giải thoát Thiếu giáo chủ. Bằng không... Giáo chủ đã bị lão hạ thủ sẽ không còn ai... còn ai chấp chưởng Thánh Ma giáo... Đi đi... Phần ta thì... bao huynh đệ đang chờ ta phải đến với họ.. Vĩnh biệt lão đệ. Hự!!

Quan Vân Hội lặng người.

Hoài Phương thì mãi mân mê nốt sẹo nhỏ ở khuỷu tay tả.

Chợt Hải Yến gọi cả hai :

- Nhanh lên. Người của Ngũ Kỳ giáo đi đã lâu. Hai người những muốn kịp đến Ngũ Thạch Kỳ đảo cùng họ sao?

Sực tỉnh, nhờ đó Quan Vân Hội sức nhớ :

- Tỷ có biết phải tìm Ngũ Thạch Kỳ đảo ở đâu chẳng? Sao vậy? Hay tỷ không biết?

Hải Yến ngơ ngác...

Thấy vậy, Hoài Phương hỏi :

- Bọn Ngũ Kỳ giáo biết. Chỉ cần đuổi kịp họ là ổn. Nhanh nào. Sao vậy, Hải Yến tỷ?

Hải Yến đang thở dài :

- Họ đã đi có đến nửa ngày. Đuổi kịp họ sao? Ta thì ngỡ một trong hai người thế nào cũng biết Ngũ Thạch Kỳ đảo ở đâu nào ngờ...

Quan Vân Hội ngắt lời :

- Vậy thì nhanh lên, phải quay lại tìm và nhờ Ngũ Kỳ Tiên Tử chỉ đường. Mau!

Họ chạy...

0o0

Thuyền vì lớn nên cao. Và Quan Vân Hội đã nhìn thấy rõ môn một mọi cảnh vật trên bờ đảo.

Quả nhiên đã có sẵn hai chiếc thuyền. Nhưng cả hai cùng bị phá hủy. Sao vậy?

Ngũ Kỳ Tiên Tử nghe nôn nao :

- Trên đảo quả thật có sẵn nhiều loạn thạch, ta cứ ngỡ tự nhiên chúng đã được hóa công sắp đặt lạ kỳ như thế. Ai ngờ Giáp Cốt Tự kinh thư ngoài việc có ẩn tàng pho võ công đã được Cung chủ tình cờ phát hiện lại còn là Họa đồ để chỉ đường xâm nhập Ngũ Thạch Kỳ đảo. Cung chủ may đã được Quỷ Diện Vô Dung lên trút truyền toàn bộ nội lực lại được ta chỉ yếu quyết Tiên Thiên nên ngay khi còn bị Thất Đại Phái lập trận vây hãm đã sẵn có nội lực xấp xỉ hai Giáp Tỷ và không sợ nguồn nội lực do ngoại nhân trút truyền tự tan đi vì nhờ yếu quyết Tiên Thiên hiệp với sở học Uyên Nguyên giữ lại, dung hòa thành nội lực bản thân. Hãy mau mau dò xét cho rõ, liệu có ai còn trên đảo và họ có thật nhờ xâm nhập được vào kỳ đảo mà đạt mức độ trẻ mãi không già chăng?

Hoài Phương dù đang khấn trương cũng phải phì cười :

- Hóa ra mẫu thân nằng nặc đòi theo là mong muốn luyện được thuật trú nhan, không bị già như một lão bà bà?

Hiệp Cái hô hố cười :

- Tiếc quá, phải chi mục Quỷ Diện cổ sống thêm, theo bọn ta đi đến đây dù mục không trường xuân thì cũng trường sinh, được tha hồ lưu lại trên hoang đảo sống mãi bên cạnh Tư Mã Minh Thánh Thủ để ngày ngày lo chuyện phục thù.

Quan Vân Hội động tâm :

- Lão ca ca có được Quỷ Diện trước lúc chết tỏ bày oán thù gì giữa Giang gia và Thánh Thủ Tư Mã Minh chăng?

Hiệp Cái gật đầu và vẫn cười :

- Cũng là ngu ngơ ngu, mã tầm mã thôi. Vì Giang Viễn Thanh tính danh thật là Giang Xuân Thủy, thuở còn nhỏ đã biết Giang gia có mối gia thù, chỉ không rõ lắm thù nhân là ai. Do đó, y cải danh làm là Giang Viễn Thanh, đầu nhập Thiếu Lâm xin làm tục gia đệ tử. Ta đoán, để y dễ bề truy tìm hung thủ, y bắt chấp thủ đoạn, cố tình ẩn nhẫn chờ thời cơ nắm giữ cương vị cao nhất Thiếu Lâm. Kế đó sẽ là Minh chủ võ lâm. Chỉ khi ấy y sẽ dốc lực truy tìm hung thủ.

Đoán biết tham vọng của y, Thánh Thủ bất thóp, đầu tiên là bày cho y cách lập công trước mặt đông đảo đệ tử Thiếu Lâm. Cùng lúc này Thánh Thủ cố ý sắp đặt, sao cho Ngũ Kỳ Tiên Tử vì nóng lòng tìm lại ấu nhi nên gây náo loạn Thiếu Lâm. Riêng phụ thê Quan Vân Du thì lọt kế Thánh Thủ nhưng không biết, cũng đến Thiếu Lâm đúng thời điểm đó.

Vậy là Giang Viễn Thanh không chỉ lập công mà còn vô tình tiếp tay Thánh Thủ loại bỏ được Võ Hồng, Đại sư bá của Giang Viễn Thanh.

Thuyền cập đảo, Quan Vân Hội bồng chồn bước xuống, cau có với lão Hiệp Cái :

- Đệ đang hỏi về mối thù giữa Giang gia và lão Thánh Thủ, lão ca ca sao cứ mãi huyền thuyên.

Bỗng có tiếng Thánh Thủ vang lên thật rõ :

- Bọn ngươi cũng đến? Tốt lắm. Vậy thì bọn ngươi rồi cũng bị sinh cầm. Trong thời gian đó lo gì không được nghe ta tự giải thích nguồn ngọn những gì mười mấy năm qua ta đã dày công sắp đặt và tiến hành? A Ha...

Quan Vân Hội chấn động nhìn quanh :

- Lão đang ở đâu?

Chỉ có tiếng cười của lão Thánh Thủ :

- Chẳng phải ngươi cũng đã am hiểu Giáp Cốt công? Hãy theo đó ắt tìm được ta. Ha ha...

Hoài Phương chạm tay vào Quan Vân Hội :

- Hãy mau tìm lão. Nếu thấy khó hãy bày hết hai mươi tam tự dạng của Giáp Cốt Tự kinh thư ra đây, chúng ta cùng mày mò phát hiện họa đồ.

Quan Vân Hội đưa một tay lên miệng :

- Suyt! Cứ chờ một lúc sẽ rõ.

Đoạn Quan Vân Hội ngồi xuống, lấy tay vẽ nhiều tự dạng trên đất, miệng thì tiếp tục hỏi lão Thánh Thủ :

- Lão có phải hung thủ đã mưu hại song thân ta? Tại sao?

Trong khi đó Quan Vân Hội đã viết xuống đất một câu căn dặn mọi người :

- Tại hạ biết rất rõ họa đồ. Sẽ tự tìm lão. Nhờ Hoài Phương mau lập một trận Ngũ Hành, có đủ mọi biến hóa Thuận Nghịch. Mọi người theo đó ẩn cả vào trận. Vì tại hạ hy vọng Thúc Hà đủ thông tuệ, không chỉ hết cho lão toàn bộ hai mươi tám tự dạng Giáp Cốt. Chỉ cần thiếu một thôi lão đã tự du vào tử lộ. Thực hiện đi.

Mọi người nhìn nhau thán phục, im lặng nghe Thánh Thủ cùng Quan Vân Hội đối đáp trong khi chờ Hoài Phương theo trận Ngũ Hành ở Thiếu Lâm, tự sắp đặt chỗ ẩn thân cho mọi người.

Lão Thánh Thủ có lẽ chỉ nghe, không thể thấy nên giương giương tự đắc thổ lộ nguyên ủy :

- Chủ ý giết Quan Vân Du là Giang Viễn Thanh. Phần ta chỉ muốn chiếm đoạt tín vật Cung chủ cùng sở học Uyên Nguyên.

- Sao lão biết gia phụ từng sở hữu những vật đó?

- Chính phụ thân ngươi nói, vì ngộ ta chỉ am hiểu y thuật, không hề quan tâm đến hiện tình võ lâm hay võ công.

- Lão đã biết về sở học Uyên Nguyên như thế nào?

- Chính phụ thân có ý ngờ sở học Uyên Nguyên có liên quan đến Tiên Thiên bí kíp. Phần ta thì biết Tiên Thiên bí kíp đã do Ngũ Kỳ Tiên Tử sở hữu. Vậy là lão muốn chiếm đoạt cả hai, Uyên Nguyên lẫn Tiên Thiên?

- Điều ta cần là Hàn Phách Ngọc. Vì theo Y Kinh ta đã cùng Giang gia tranh đoạt, thì nếu có Hàn phách Ngọc hợp luyện bí kíp Tiên Thiên. Ta sẽ trường xuân bất lão đủ để giúp ta có dư thời gian báo thù cho thê tử ta đã bị phụ thân Giang Viễn Thanh độc ác sát hại.

- Thù như thế nào?

- Ta và lão thân phụ của Giang Viễn Thanh tuy cùng tìm thấy Y Kinh nhưng ta nhờ may mắn hơn nên sở hữu. Lão hận bèn trút hận lên thê tử của ta. Lão đã đoạn lia tứ chi họ. Sau cùng mới sát hại, hủy tuôn thủ cấp.

Hoài Phương chột ra dấu cho Quan Vân Hội biết trận đã lập xong.

Quan Vân Hội gật đầu đứng lên, miệng vẫn hỏi Thánh Thủ :

- Chính lão là hung thủ sát hại Thiên Hồ Song Tú thật thảm khốc?

- Trước hết hãy nói việc ta đã báo thù như thế nào. Ta đã giết chết phụ thân của Giang Viễn Thanh. Hạ độc hại mẫu thân y, nào ngờ lại để y thoát. Sau đó trên giang hồ chợt xuất hiện một nữ ma Quỷ Diện Vô Dung, ta thoát nghe liền nhận biết mục đích là Bách Lý Huệ, ngộ đã chết nào ngờ nhờ tình cờ nên đắc thủ Âm Quỷ chưởng. Ta sợ vội ẩn danh dấu mặt. Mãi sau này cứ mỗi lần dùng diệu thủ chữa trị cho bất kỳ cao thủ võ lâm nào, ta cũng lên yêu sách là dùng một công phu trao đổi. Lần lần ta cũng có được bản lãnh hơn người. Khi đó mục Quỷ Diện chợt lâm đại nạn ở Tuyết Sơn, ngộ đã chết nào ngờ sau này ta nhờ cầu kết với Lưu Hồ Cẩm mới biết mục đích đã được Đại Thần Cung cứu mạng, thu dụng mục làm sư phụ cho Vương Kim Tử. Từ đó hẳn biết ai am hiểu công phu Âm Quỷ, ta lập thế giết hết không tha. Đó là điều xảy ra cho Song Tú Thiên Hồ.

Quan Vân Hội đang xâm nhập dần Kỳ đảo Ngũ Thạch :

- Chuối hạt Bồ đề của Võ Thanh lão tăng...

- Ta lấy. Hay nói đúng hơn là ta nài ép lão Võ Thanh trao tặng ta. Mưu kế của ta là tìm cách đổ vạ cho Viễn Thanh, đã càng lúc càng bộc lộ nhiều dã tâm khiến ta không thể không ngại.

- Lão không biết Giang Viễn Thanh là Giang Xuân Thủy?

- Gần đây ta mới biết. Đó là lúc y tự đến Tổng đàn Thánh Ma giáo tìm và đòi giết ta. Nhưng kẻ mất mạng chính là y. Vì y đâu thể ngờ ta cuối cùng cũng may mò luyện được công phu mà người gọi là kỳ chiêu. Y chết là đáng. Ha ha...

Quan Vân Hội chợt nhìn thấy nhiều thi thể đều là người của Ngũ Kỳ giáo, kể cả Lam Kỳ Hoa cũng chết.

Quan Vân Hội phần nộ :

- Những nhân vật Ngũ Kỳ giáo đâu?

- Chúng ư? Vẫn đang bị ta sinh cầm. Còn đâu là chỗ chúng bị sinh cầm, chờ lúc tìm thấy ta người sẽ được ta diêm chỉ cho biết. Ha Ha...

- Thúy Hà đâu?

- Ấ ư? Vì sao người quan tâm đến ả?

- Nàng là cốt nhục của Ngũ Kỳ Tiên Tử. Ân nhân đã tin cậy giao bí kíp Tiên Thiên cho ta.

- Sao người biết. Ấ là cốt nhục của ả? Giả như ta bảo ả ở họ Giang thì sao? Hoặc cũng có thể chính là Thiếu giáo chủ Thánh Ma giáo? Người nghĩ sao?

Quan Vân Hội chợt tìm thấy Thúy Hà và vì cũng nhìn thấy Quan Vân Hội nên Bạch Thúy Hà kêu :

- Ôi, Vân Hội. Ta đã trông chờ người mỗi mòn. Sao mãi bây giờ...

Quan Vân Hội thất kinh, vội bước đến bịt miệng nàng lại :

- Suyt!!

Thánh Thủ quát :

- Người đang làm gì đó?

Bạch Thúy Hà gỡ tay Quan Vân Hội :

- Ta đã chỉ lão sai họa đồ. Là ta cố ý. Người đừng sợ lão, hãy mau cùng ta tìm đến và giết lão.

Thánh Thủ chợt hiển hiện ngay trước mặt cả hai, phần nộ và cười đánh :

- Giết ta ư? Chỉ sai họa đồ cho ta ư? Ha ha... Tự dạng của Giáp Cốt Tự kinh thư ta đều ghi nhớ kỹ. Dù người cố ý chỉ sai, lẽ nào ta không thể dò xét lại cho tỏ tường thực hư? Ha ha...

Quan Vân Hội vội lôi tay Thúy Hà cùng chạy :

- Mau theo ta!

Thánh Thủ chồm vờn chồm đến :

- Hai người cùng chạy xuống Quỷ Môn Quan thì hơn.

Ào Ào...

Quan Vân Hội lập tức tung kinh, quạt vào một vài loạn thạch ngay bên cạnh.

Ầm Ầm...

Bóng hình của Thánh Thủ liền biến mất :

- Người muốn hủy trận Ngũ Thạch toan giam ta? Nếu vậy ta và người cùng hủy. Thử xem phen này người làm sao tẩu thoát. Ha ha...

Ầm ầm...

Quan Vân Hội ung dung đưa Bạch Thúy Hà đi mãi :

- Ta không cần giam lão. Trái lại, cứ chờ ta an trí thật ổn thỏa cho Thúy Hà, ta và lão sẽ một phen quyết đấu. Lão có giỏi thì cứ phá đi, phá nữa đi. Ha ha...

Tiếng Thánh Thủ cứ tiếp tục vang lên :

- Người mong chờ ta kiệt lực vì hủy trận? Ha ha... Ta đã tự khai thông sinh tử huyền quan, chỉ một cảnh giới nữa là ta nên bậc Đại tiên, công phu hiện liên miên bất đoạn, làm sao kiệt lực được. Ha ha...

Quan Vân Hội tái mặt. Vừa may, Quan Vân Hội cuối cùng cũng nhìn thấy phạm vi trận Ngũ Hành, lập tức đẩy Thúy Hà vào trong trận.

Thánh Thủ cũng xuất hiện :

- Người ở đây, còn ả đâu? Mà thôi, trên hoang đảo này ả làm sao thoát ra giết người trước. Đỡ!

Ào ào...

Lực đạo của lão thật khiếp người, cách biến hóa thì đúng là kỳ chiêu Giáp Cốt công.

Quan Vân Hội vội phát kiếm :

- Trúng!

Lão chợt biến mất :

- Người tuy am hiểu Giáp Cốt công, nhận biết phương vị của ta, nhưng vì nội lực kém, người không thể nhanh bằng ta. Đỡ!

Quan Vân Hội tái mặt khiếp sợ thật, chợt chuyển kiếm qua tả thủ dùng hữu thủ cầm lấy Ngọc Bài cung chủ, vận dụng thành Bạch Ngọc Quy Chân, khiến cả tay lẫn Ngọc Bài cùng trắng toát và hắt một kinh đối kháng lạnh buốt :

- Hãy đỡ công phu Tiên Thiên!

Bùng...

Quan Vân Hội bị kích lùi. Sợ hãi nhìn lão Thánh Thủ cứ lừ lừ tiến đến :

- Nội lực người kẻ cũng khá, nhưng vẫn kém so với ta. Bây giờ thì sao đây? Ha ha...

Ào ào...

Phía sau lão là trận Ngũ Hành. Chợt từ trong trận có cùng lúc năm bóng người lao vù ra. Tất cả hợp nhau quật thật nhiều đạo chưởng kinh vào lưng lão Thánh Thủ. Đỡ!

Chết!

Ào ào...

Quan Vân Hội cũng lập tức hắt hữu kinh.

- Nạp mạng!

Ầm ầm...

Ầm...

Lão vẫn như hung thần ác sát. Chỉ khê bị khựng lại do chấn lực từ hai phía tiền hậu. Sau đó lão quay phắt người lại phía sau, vồ vào nhóm Hiệp Cái, Ngũ Kỳ Tiên Tử, Hải Yến, Hoài Phương và Thúy Hà, phá lên cười ngạo nghễ :

- Đến đủ cả thì chết cũng đủ cả. Ha ha...

Ào ào...

Nhóm Hiệp Cái vỡ mặt, ai cũng miễn cưỡng xuất thủ, cố hiệp lực đối phó.

Vù vù...

Quan Vân Hội vì thế cũng lo, cả tả kiếm cùng hữu thủ Bạch Ngọc Quy Chân đều dốc lực quật vào lão :

- Lão ma chớ quá ngông cuồng. Đỡ!

Bùng bùng bùng...

Lão vẫn chỉ bị khựng lại, một thần lực và thân thủ thật kinh thế hãi tục.

Ngũ Kỳ Tiên Tử bắt giắc hô hoán :

- Không thể đối phó mãi với đấu pháp này. Thuận Nghịch Ngũ Kỳ, mau. Hoài Phương, Vân Hội. Kỳ dư ai còn lại hợp lực nhau tùy cơ ứng biến. Thoạt tiên, đánh!

Theo tiếng Ngũ Kỳ Tiên Tử hô hoán nếu Hoài Phương tự mình thoái bộ lại về một bên, thì còn lại Hiệp Cái, Hải Yến và Thúy Hà. Họ tuy chỉ có bốn nhưng do quyết tâm hiệp lực nên khí thế cũng không mấy thay đổi và giảm đi so với lúc còn Hoài Phương cùng liên thủ.

Ào ào...

Lão phát hiện Hoài Phương lui nên kinh nghi :

- Thế nào là Thuận Nghịch Ngũ Kỳ?!

Quan Vân Hội lao áp đến :

- Là thế này đây. Đỡ!

Nhưng Quan Vân Hội chỉ ném Ngọc Bài cung chủ vào lão, không có phát kình.

Lão vươn tay toan chụp Ngọc Bài.

Chợt Hoài Phương vì vừa vận đến bên cạnh Quan Vân Hội nên xuất thủ luôn :

- Lão muốn biết thế nào là Thuận Nghịch Ngũ Kỳ ư? Cứ xem đây thì rõ. Đánh!

Hoài phương ra tay thì Quan Vân Hội cũng ra tay :

- Xuất thủ khá lắm. Tốt rồi. Đánh!

Vù Vù...

Lão đang phải đối phó với hợp lực của nhóm Hiệp Cái chợt ngơ ngẩn phát hiện kỳ chiêu của Quan Vân Hội ngay khi liên thủ với một chiêu của Hoài Phương bỗng hóa thành một bức tường kình kín như bưng. Và vì ngơ ngẩn nên lão suýt quên chuyện đối phó.

Sực nhớ lão gầm vang :

- Bọn ngươi dù sao cũng phải chết!

Ầm... Ầm...

Ngũ Kỳ Tiên Tử bỗng kêu phần khích :

- Có kết quả đấy. Hãy tiếp tục, mau! Đánh!

Ào ào...

Quan Vân Hội cùng Hoài Phương chuyển dần qua bên tả của lão hợp với nhóm Hiệp Cái tạo ra thế gọng kìm, tấn công lão từ hai phía tả hữu.

Hoài Phương bật thét :

- Công thượng bàn. Đánh!

Quan Vân Hội phát chiêu tiếp ứng phụ họa ngay.

Ào ào...

Lúc đó Ngọc Bài cung chủ do chẳng có ai chộp giữ nên rơi xuống nằm tênh hênh trên mặt đất. Lão nhân lúc dịch chuyển bước đến và giẫm một chân lên chân giữ Ngọc Bài. Đồng thời song thủ lão công xuất lực ứng phó.

- Đỡ!

Ầm ầm...

Chấn kinh làm tắt cả cùng chao đảo. Và vì chiếm ưu thế hơn nên lão chỉ cần khom người là nhặt được Ngọc Bài.

Lão đắc ý cất vào bọc áo, song thủ lại phát kinh :

- Ta đã thu thập Ngọc Hàn Phách, từ từ rồi cũng thu thập sinh mạng bọn ngươi. Xem chiêu. Ha ha...

Ầo ào...

Nhưng lần này thật đột ngột Quan Vân Hội vụt bỏ Hoài Phương một mình, đồng thời còn thần tốc tự mình thi triển kỳ chiêu, dùng hữu kinh quật vào lão một chưởng :

- Có thật lão sẽ thu thập sinh mạng bọn ta chăng? Hay đây sẽ là lúc chỉ cần một mình ta là đủ tiêu diệt lão. Đỡ!

Như bị khích nộ lão uốn người chọn tư thế để trực diện đối đầu với một một mình Quan Vân Hội.

Lão cười sắc súa :

- Tiêu diệt được sao với kỳ chiêu Giáp Cốt công chỉ thế này của ngươi? Nạp mạng cho ta! Ha ha...

Phát hiện lão cũng vận dụng kỳ chiêu Giáp Cốt công, Quan Vân Hội bật cười tung tả kiếm :

- Đây chỉ là hư chiêu. Đây mới là thực chiêu. Lão bị lừa kế rồi. Ha... Ha...

Lão có ý ngại, nhưng vẫn cười :

- Ngươi đã chuyển qua luyện tả kiếm. Nhưng liệu có giúp gì cho ngươi chăng? Ha ha...

Nhưng lão vừa hoành người, chưa kịp phát chiêu, Quan Vân Hội chọt bỏ luôn tả kiếm, đồng thời tự di hình hoán vị biến mất.

Vút!

Lão bị bất ngờ, đành hồi bộ và hợm sẵn chưởng kinh chỉ cần chờ Quan Vân Hội tái diện là tấn công ngay.

Bỗng có tiếng Hoài Phương kêu rú lên :

- Ôi... Vân Hội? Sao lại chọn cách liều chết!

Lão khựng người và quay phắt thật nhanh về phía sau. Nhưng đã có một vòng tay ôm áp chặt vào lưng lão.

Cùng lúc đó cũng có tiếng Quan Vân Hội quát thật to từ sắt sau lưng lão.

- Mọi người mau hợp kinh. Cứ tấn công liên tu bất tận vào lão. Nhanh! Đừng chần chừ. Cũng đừng lo cho tại hạ. Mau đánh!

Phát hiện bị Quan Vân Hội vòng tay ôm giữ lão toan vận lực hất bắn Quan Vân Hội bay đi. Vừa kịp lúc mọi người vì nghe Quan Vân Hội bảo sao làm vậy đã cùng nhau tung kinh. Đỡ!

- Nạp mạng!

Ầo ào...

Lão đành bỏ ý định hất bay Quan Vân Hội, do phải ứng phó với nhóm Hiệp Cái vừa tăng thêm một hảo thủ là Hoài Phương. Và vừa tận lực, lão chọt thất sắc :

- Tiểu tử ngươi dám trút lãnh khí vào ta? Ngươi thật đáng chết.

Nhưng bất chấp lão kêu hoặc vùng vẫy. Ở phía sau lưng, Quan Vân Hội vẫn ôm giữ lão trong vòng tay càng lúc càng siết chặt.

Kinh của nhóm Hiệp Cái cuộn đến.

Ầm!

Lão bị chấn lùi, đẩy luôn Quan Vân Hội cùng lùi.

Tuy nhiên Quan Vân Hội vẫn gào vẫn quát luôn miệng :

- Đánh tiếp! Cứ đánh tiếp! Mau! Mau!

Hải Yến sực hiểu, cũng hô hoán theo :

- Đánh mau. Không cần hợp lực. Chỉ cần xuất thủ tấn công không được ngừng nghỉ. Đánh đi đánh!

Ầo...

Vù...

Đang khi đó, lão càng vận lực càng cảm nhận toàn thân vụt giá lạnh. Đến nỗi lão đã phát hiện hai tay lão có đọng một lớp tuyết mỏng bao phủ.

Lão gầm vang :

- Công phu Uyên Nguyên không thể nào phát ra lãnh khí thế này. Người dùng thủ đoạn gì với ta? Được lắm, ta sẽ chuyên tâm đối phó với Lãnh Công của người. Xem đây! A.. A... A...

Nhưng không biết lão đối phó như thế nào, chứ như nhóm Hiệp Cái năm người đang tận mắt mục kính thì thấy toàn thân lão càng lúc càng hóa băng.

Đến độ Quan Vân Hội đang ôm ở phía sau lão cũng bị băng tuyết xuất hiện bao phủ dần. Và họ vẫn phát kinh quật vào khối băng trắng bạch cứ hình thành dần trước mặt họ.

Ầm! Ầm!

Mãi một lúc sau, họ mới nghe qua lớp băng đã quá dày tiếng kêu uất hận và ứ nghẹn của lão Thánh Thủ phát ra từng âm tiết một.

- Hàn Phách... Ngọc... Ta... Không. Cam tâm... Thất... Thủ... Vì... Hàn... Phách... Ngọc... A... A... A...

Nhóm Hiệp Cái vẫn tiếp tục tấn công, cho đến khi tất cả cơ hồ kiệt lực vì quá mệt, thì cũng là lúc khối băng trước mặt họ rã ra, vỡ thành từng mảng rơi xuống. Không thấy lão Thánh Thủ đâu nữa. Kể cả Quan Vân Hội cũng thế.

Họ thất kinh, vội sục tìm và tự đập vỡ từng mảng băng :

- Ối đây là cánh tay của ai? Của ai? Của lão ma hay của...

- Chà... Thủ cấp của lão đây. Xin đừng tìm thấy thêm thủ cấp thứ hai nào khác...

Bạch Thúy Hà chợt phát hiện có một mảng băng rõ to, vội chạy đến và tự tay đập vỡ :

- Ôi. Vân Hội?! Chư vị xin lại đây mau. Có phải y đã đã...

Hải Yến và Hoài Phương hối hả lao đến và cùng thấy Quan Vân Hội dù nguyên lành cơ thể nhưng lại có tư thế kỳ quặc như đang nằm khoanh tròn. Đã thế còn giá lạnh và bất động nữa.

Thúy Hà thì khư khư ôm Quan Vân Hội vào vòng tay.

Hoài Phương vội giàng lấy :

- Hãy để ta xem mạch tượng cho y. May thật y vẫn sống dù mạch chỉ còn thoi thóp.

Hiệp Cái tiến lại gần :

- Hãy truyền lực cho tiểu tử. Cứ giúp cơ thể ấm dần biết đâu y tự lại tỉnh.

Ba nữ nhân cùng tranh nhau truyền lực.

Được một lúc đôi môi của Quan Vân Hội mấp máy :

- Lão... Lão thế nào... Rồi?

Ngũ Kỳ Tiên Tử mỉm cười :

- Sao ngươi không sớm tự tách khỏi lão. Chỉ suýt nữa kể cả ngươi cũng vỡ tung thành nhiều mảnh, giống lão.

Quan Vân Hội cố nhếch thành một nụ cười nhưng không được :

- Văn bối đã vận dụng... Hết chân nguyên nội lực. Cố kích phát, làm cho Ngọc Bài... Phát tỏa Hàn khí. Ngoại trừ một ít chứa lại để bảo hộ tâm mạch, còn sức đâu để tách khai khỏi lão?

Hiệp Cái vỡ lẽ, chợt cười :

- Ngươi sao vẫn cứ xưng hô với Ngũ Kỳ Tiên Tử bằng tiền bối, văn bối? Không thể hay không dám gọi là mẫu thân?

Quan Vân Hội bối rối.

Hải Yến lại reo :

- Đỏ mặt rồi. Đỏ là tốt. Chứng tỏ huyết khí đã lưu thông, có được sắc khí nhuận hồng.

Hoài Phương thì không thể cười :

- Nhưng ai là cốt nhục đích thực của mẫu thân? Là nữ nhi hay... Hay Thúy Hà? Vì cả hai đều có sọc nhỏ chung một vị trí, phân biệt thế nào đây?

Thúy Hà nghe nhắc đến sọc, cũng vén cao tay áo :

- Hoài Phương cô nương cũng có một dấu vết như thế này ư? Thế thì ai mới chính là Thiếu giáo chủ Thánh Ma giáo?

Hải Yến cau mày :

- Còn ai sẽ là hậu nhân của họ Giang?

Hoài Phương và Thúy Hà cùng giãi :

- Không được. Họ Giang là kẻ thù của Vân Hội, bọn tiểu nữ không thể để Vân Hội xem là cốt nhục của kẻ thù.

Ngũ Kỳ Tiên Tử thú vị, nhìn cả hai và gật gù :

- Ta cũng không thể phân biệt, thôi thì đành xem cả hai đều là cốt nhục được chứ? Hay tiểu liễu đầu nào không muốn gọi ta là mẫu thân? Cứ nói, ta không miễn cưỡng.

Cả hai nhìn nhau, sau đó chỉ biết ngượng ngừng cười và len lén nhìn Vân Hội.

Vân Hội đã bắt đầu cử động được, bật kêu :

- Còn Ngọc Bài cung chủ?

Hải Yến tủm tỉm cười :

- Vỡ rồi. Kể như ta và đệ bị tuyệt lối quay về Bắc Hải cung. Đây là lỗi của đệ đã cố ý hủy vật để hủy diệt kẻ thù. Vậy thì đành sống bám theo đệ thử xem có muội muội tử nào dám hiếp đáp đệ đệ của Quan Hải Yến này chăng?

Hoài Phương cầm tay Hải Yến :

- Muội sẽ luôn ở bên cạnh, hàn huyên cho tỷ vui.

Thúy Hà vỡ lẽ khi biết Hải Yến có cùng họ Quan với Vân Hội, cũng chạy đến nắm tay Hải Yến :

- Muội cũng vậy! Cũng...

Hiệp Cái bật cười oang oang, làm Thúy Hà đỏ mặt, sau đó lấy sang Hoài Phương, cuối cùng là Quan Vân Hội.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-chieu-van-kien>